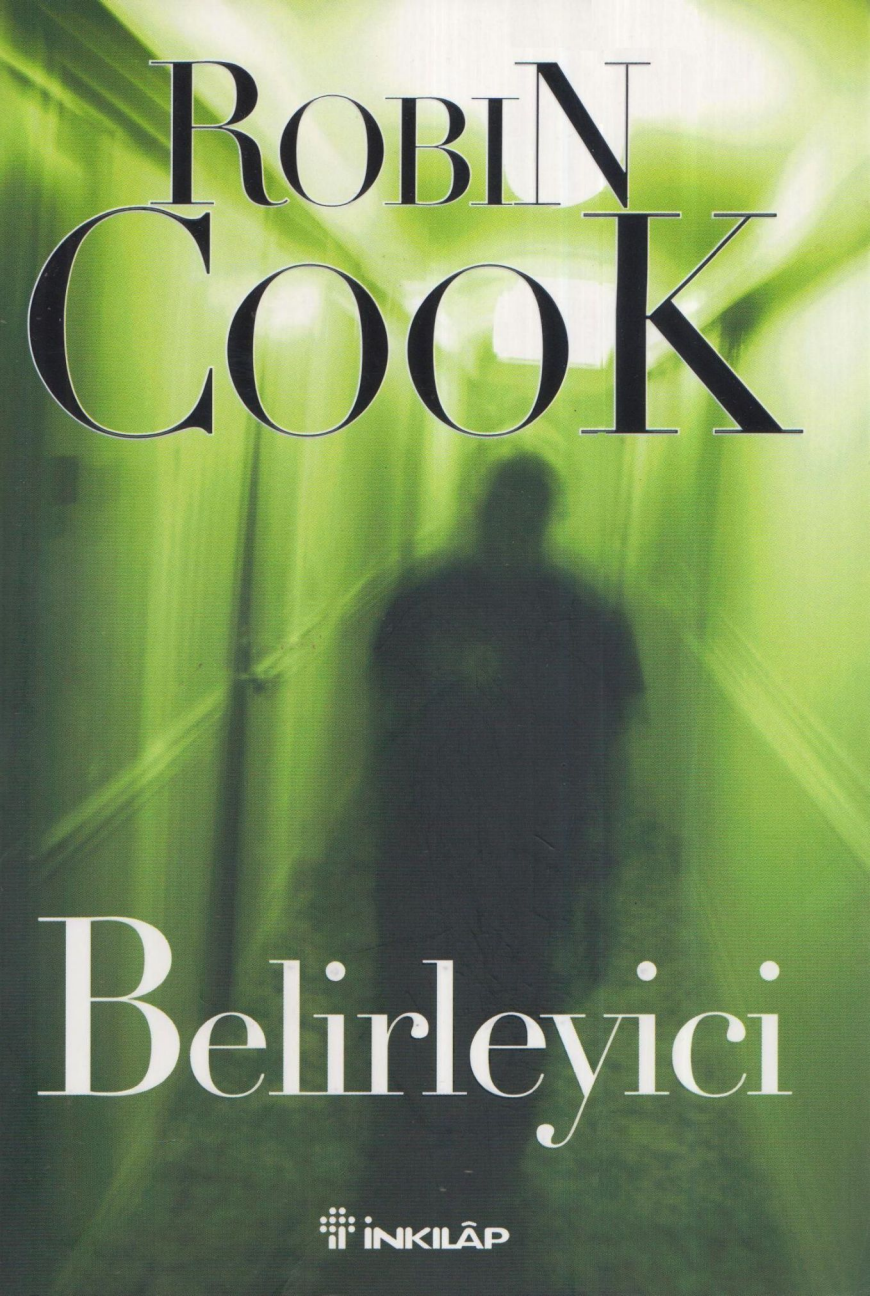

ROBIN
COOK
Belirleyici
İNKILÂP

ROBIN COOK

◆

BELİRLEYİCİ

Belirleyici / *Marker*

© *2005,* Robin Cook
Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:
© *2007,* İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Sayfa tasarım İsmet Sayar
Kapak tasarım Oktay Özdemir
Yayına hazırlayan Mutlu Dinçer

ISBN: 978-975-10-2594-4

09 10 11 12 11 10 9 8 7 6 5 4 3

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

ROBIN COOK

BELİRLEYİCİ

İngilizceden çeviren:
Deniz Dülgeroğlu Altıparmak

İNKILÂP

Robin Cook,

Amerikalı doktor ve yazar olan Cook, Mayıs 1940'ta New York'ta doğdu. Üniversiteye Wesleyan'da Kimya bölümünde başladı, daha sonra Columbia Tıp Fakültesi'ne devam etti. Harvard Üniversitesi'nde tamamladığı doktorasının ardından *Harvard's Kennedy School of Government*'e katılmış, aynı zamanda Harvard Tıp Fakültesi'nde dersler vermiştir.

Yıllardır liste başı olan kitaplara imza atan yazarın eserleri birçok filme de temel oluşturmuştur. Yazar şu anda Florida'da yaşamaktadır.

Deniz Dülgeroğlu Altıparmak,

1976'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. 1996 yılından beri roman çevirisi ve sözlü-yazılı eğitim çevirileri, 2000 yılından beri eğitim araştırmaları ve akademik yöneticilik yapıyor, eğitim konferansları veriyor. Evli ve bir çocuk annesi.

Jean ile Cameron'a
ve benim için ifade ettikleri her şeye...

Tıp okulum, New York'taki Columbia Üniversitesi Tıp ve Cerrahi Fakültesi'ne teşekkür etmek isterim. Orada okumak bir onur ve ayrıcalıktı. Hem profesyonel hayatım hem de yazarlık kariyerim, bu güzel kurumda edinip, zevk aldığım bilgi ve deneyim temeline oldukça bağlıdır.

— R. C.

önsöz

Şubat'ın 2'sinde, sabahın erken saatlerinde, soğuk, durağan bir çisenti New York'un beton kulelerini sırılsıklam ediyor, yoğun, morumsu-pembe bir sis girdabıyla örtüyordu. Birkaç sessiz siren haricinde, hiç uyumayan şehir göreceli bir durgunluktaydı. Fakat tam olarak sabaha karşı 3.17'de, Central Park'ın iki farklı ucunda, neredeyse eşzamanlı, birbirleriyle ilişkisiz ama temelde benzer, bağlantılı oldukları kaçınılmaz bir şekilde ortaya çıkacak iki mikrokozmik olay meydana geldi. Biri hücresel düzey, diğeri ise moleküler düzeydeydi. Bu iki olayın biyolojik sonuçları birbirinin tam tersi olsa bile, suçluların –tümü birbirine yabancıydı– iki aydan kısa bir süre içinde acı verici bir şekilde çarpışmasına neden olacaktı.

* * *

Hücresel olay, yoğun bir mutluluk anında meydana geldi ve iki yüz elli milyondan biraz daha fazla spermin bir dölyatağı kemerine hızla enjekte edilmesini içeriyordu. Bir grup istekli maratoncu gibi, bağımsız enerji depolarına bağlanan spermler harekete geçtiler ve ölüme karşı, gerçek bir Herkül mücadelesine başladılar: Sadece bir tanesinin kazanacağı ve diğerlerini kısa ve sinir bozucu derecede anlamsız bir hayata sürgün edeceği, oldukça zor ve tehlikeli bir yarış.

İlk görev, çökük dölyatağı boşluğunu kapatan müköz tampona nüfuz etmekti. Bu zor engele ve büyük kayıplarla kazanılmasına rağmen, spermler bir grup olarak hızla zafer kazandılar. Başlangıçtaki cinsiyet hücresi dalgasından on milyonlarcası, diğerlerinin geçişini mümkün kılmak için, içlerindeki enzimleri kendilerini feda edercesine boşaltmak zorunda kalarak öldüler.

Bu yaşayan küçük varlıklar sürüsünün bir sonraki zor sınavı, tehlikede küçük bir balığın Büyük Set Resifi boyunca yüzmesiyle neredeyse eşit olan, devasa dölyatağı boşluğunu aşmaktı. Ama görünüşe göre yenilemez olan bu engel bile, yüz milyonlarca şanssız zayiatı arkalarında bırakarak iki yumurta kanalının ağzına ulaşan birkaç bin şanslı ve güçlü sperm tarafından aşıldı.

Yine de, eziyet bitmemişti. Yumurta kanallarının dalgalı katlarına girince, doğru tüpe girmiş olan şanslılar, çatlayan bir yumurta folikülünden üzerlerine akmakta olan sıvının kimyasal göçümüyle kışkırtıldılar. İleride bir yerde, dolambaçlı ve tehlikeli bir on iki santimin sonunda, spermlerin Kutsal Kase'si, üzeri birbirine tutunan bir hücre grubu bulutuyla kaplanmış, kısa bir süre önce salınmış olan yumurta duruyordu.

Karşı konulamaz kimyasal çekimle yavaş yavaş teşvik edilen bir erkek cinsiyet hücresi grubu, görünürde imkânsız olanın üstesinden geldiler ve hedeflerine yaklaştılar. Uzun bir yüzüşün ve kardeşlerinin bir çoğunu yok etmiş olan yırtıcı makrofajlardan kaçınmanın sonucunda, neredeyse tükenmiş olan spermlerin sayısı artık yüzden azdı ve hızla azalmaya devam ediyordu. At başı beraber giden kurtulanlar, hedefe ulaşma yarışında, talihsiz yarı kromozomlu yumurtayı deliyorlardı.

Şaşırtıcı derecede kısa olan bir saat yirmi beş dakikanın ardından, kazanan sperm, kamçısını son bir defa ümitsizce vurdu ve yumurtayı çevreleyen hücreler grubuna kafasıyla çarptı. Bir bağ oluşturmak amacıyla, şapka şeklindeki uzantısını yumurtanın kalın protein tabakasına doğrudan temas ettirmek için hücreler arasında çılgınca yolunu açtı. O anda, yarış bitmişti. Son ölümcül darbesi olarak, kazanan sperm erkek nüvesini oluşturmak için, içindeki çekirdeksel özdekini yumurtaya boşalttı.

Kazanandan saniyeler sonra yumurtaya ulaşmayı başarmış olan diğer on altı sperm, yumurtanın değişmiş protein tabakasına yapışamadıklarını fark ettiler. Enerji depoları boşaldığı için kamçıları kısa süre sonra sessizleşti. İkinci bir yer yoktu ve kaybedenle-

rin hepsi kısa süre içinde ölümcül maternal makrofaj tarafından sürüklenmiş, boğulmuş ve alınıp götürülmüşlerdi.

Artık döllenmiş olan yumurtanın içinde, dişi nüve ve erkek nüve birbirlerine doğru hareket ettiler. Zarlarının çözülmesinden sonra, çekirdeksel özdekleri bir insan somatik hücresinin gerekli kırk altı kromozomunu oluşturmak için, eriyip birbirlerine karıştı. Yumurta, bir zigota dönüşmüştü. Yirmi dört saat içinde, yirmi günde bir embriyo oluşturmaya başlayacak olan programlı bir olaylar dizisinin ilk adımı olarak, hücre bölünmesi adı verilen bir işlemle bölündü. Bir yaşam başlamıştı.

Neredeyse aynı anda meydana gelen moleküler olay da hızlı bir enjeksiyon içeriyordu. Bu olayda, bir şırıngalık steril suda eritilmiş olan potasyum klorür isimli, bir trilyon molekülden fazlasından oluşan bir basit tuz kapsülü periferik kol damarına enjekte edildi. Etki neredeyse anlıktı. Damarı çevreleyen hücreler, yaşam ve işlev göstermek için gerekli olan elektrostatik yüklerini bozan potasyum iyonlarının, içlerine hızlı, pasif yayılımını hissettiler. Hücreler arasındaki hassas sinir uçları, biraz sonra meydana gelecek felaket için bir uyarı olarak beyine acil acı mesajları gönderdiler.

Saniyeler içinde, potasyum iyonlarının geri kalanı, her bir kalp atışıyla büyük atardamar ağacına ve kalbe doğru ilerledikleri büyük damarlar boyunca sel gibi akıyordu. Yavaş yavaş artan seyrelme plazma içinde olsa bile, yoğunlaşma, hücresel işlevle hâlâ bağdaşmıyordu. Asıl hedef, kalbin atışlarını başlatmaktan sorumlu olan özel kalp hücreleri, soluma içgüdüsünden sorumlu olan beyin sapı hücreleri ve mesajları taşıyan sinirler ve kas iğleriydi. Hepsi, hızla ters yönde etkilendiler. Kalp hızı süratle yavaşladı ve kalp atışları azaldı. Soluma yüzeyselleşti ve oksijenleşme yetersizleşti. Dakikalar sonra kalp, hem bütün vücuttaki hücresel ölümü hem de klinik ölümü dereceli olarak başlatarak tamamen durdu. Bir yaşam bitmişti. Son bir darbe olarak, ölmekte olan hücreler, potasyum depolarını durgun dolaşım sistemine sızdırarak, asıl ölümcül kapsülü etkili bir şekilde sakladılar.

bir

Damlaların sesi metronomikti. Yangın merdiveninde bir yerde, aralıksız yağan yağmurla körüklenen su damlaları metal bir yüzeye çarpıyordu. Jack Stapleton'ın bunun haricinde sessiz olan dairesindeki gürültü, her bir damlanın beklentisiyle onu ürküten Laurie Montgomery'e göre bir orkestra davulu kadar yüksekti. Uzun saatler boyunca bu gürültüyle rekabet halinde olan tek şey, buzdolabı kompresörünün çalışıp durma döngüsü, ısı yükseldikçe kaloriferden gelen tıslama ve gümbürtü ve New York'ta insanların beyinlerinin içgüdüsel olarak duymazdan gelecekleri kadar sıradan olan, arada sırada uzaklarda çalan bir siren veya korna sesiydi. Ama Laurie o kadar şanslı değildi. Üç saat boyunca yatakta dönüp durduktan sonra, etrafındaki bütün seslere karşı çok hassaslaşmıştı.

Laurie bir kez daha döndü ve gözlerini açtı. Işığın kansız parmakları, jaluzinin kenarından içeri ulaşıyor, Jack'in boş ve bunun haricinde pis olan dairesini daha iyi görmesini sağlıyordu. O ve Jack'in, Laurie'ninki yerine Jack'in dairesinde olmalarının sebebi, Laurie'nin yatak odasının ebatlarıydı: O kadar küçüktü ki, odaya sığabilecek en büyük yatak, beraber uyumayı bir sorun haline getiren bir ikiz yataktı. Ve bir de Jack'in mahallesindeki sevgili basketbol sahasına yakın olma isteği vardı.

Laurie, radyolu çalar saate bir göz attı. Saatin dijital göstergesi acımasızca ilerlerken, Laurie öfkelenmeye başladı. Yeterince uyumadığı için o gün adli tıp bürosunda tam bir işe yaramaz olacağını önceki acı deneyimlerinden biliyordu. Uykusuzluğun, baş rolde olduğu tıp fakültesi ve ihtisası boyunca nasıl olup da hayatta kaldığını merak etti. Ama Laurie, şu anki uykuya dalma beceriksizliğinin onu öfkelendiren tek şey olmadığını hissetti. Aslında, uyuyamamasının asıl nedeni muhtemelen öfkesiydi.

Jack, bir art niyeti olmadan yaklaşan doğum gününü hatırlatıp, kutlamak için özel bir şey yapmak isteyip istemediğini sorduğunda gece yarısıydı. Laurie, sevişmenin arkasından gelen hoş anlarda sorulduğu için, bunun masum bir soru olduğunu biliyordu ama geleceği düşünmesini engellemek için sadece bugünü yaşamak üzerine kurulmuş olan hassas savunmasını paramparça etmişti. Bu imkânsız gelse de yakında kırk üç yaşında olacaktı. Otuz beş yaş civarında, çalışan üreme saati klişesi onun için gerçek olmuştu – ve artık saati alarm veriyordu.

Laurie istençdışı olarak içini çekti. Yalnızlığında, saatler akarken, içine düştüğü sosyal batağı düşünerek öfkelenmişti. Özel hayatı söz konusu olduğunda, işler ortaokuldan beri yolunda gitmemişti. Jack, rahat silueti ve mutlu uykusuyla kanıtlandığı üzere, mevcut durumdan memnundu ki, bu da işleri Laurie için daha da kötü yapıyordu. O bir aile istiyordu. Her zaman, hatta bir dereceye kadar çılgın olan yirmili yaşlarında ve otuzlarının başında bile bir aile kuracağını varsaymıştı ama şimdi burada, neredeyse kırk üç yaşında, New York'un kenar mahallelerinden birindeki köhne bir dairede, evlilik ve çocuk sahibi olma konusunda bir karar veremeyen bir adamla yatıyordu.

Bir kez daha içini çekti. Daha önce, Jack'i rahatsız etmemeye çalışmıştı ama artık umurunda değildi. Konuyu titizlikle görmezden gelmeyi tercih ettiğini bilmesine rağmen, Laurie onunla bir kez daha konuşmaya karar vermişti. Bu sefer, bir değişiklik talep edecekti. Sonuçta, evlilik ve çocuk sahibi olma konusundaki tartışmaların tek taraflı olarak yasaklandığı bir ilişkiyi yürütüp, diplomalı iki adli patologdan çok, birkaç parasız üniversite öğrencisine daha uygun olan bir dairede sefil bir hayat sürmeye neden razı olacaktı ki?

Aslında her şey o kadar da kötü değildi. Kariyer söz konusu olduğunda, bundan daha iyisi olamazdı. On üç yıldır çalıştığı New York Adli Tıp Kurumu'ndaki adli doktorluk işini seviyordu ve bu deneyimi paylaşabileceği Jack gibi bir çalışma arkadaşı olduğu

için kendisini şanslı hissediyordu. Her ikisi de adli patolojinin sunduğu entelektüel uyarımdan zevk alıyordu; her gün yeni bir şey öğreniyorlardı. Ve birçok konuda tamamen aynı fikirdeydiler: İkisinin de vasatlığa tahammülü yoktu ve her ikisi de bürokrasinin bir parçası olan politik zorunluluklardan sıkılıyordu. Ama iş konusunda ne kadar uyumlu olsalar da, bu Laurie'nin bir aile kurmaya dair artan arzusunu telafi etmiyordu.

Jack birden kıpırdandı ve parmaklarını birbirine geçirmiş, ellerini göğsünde kenetlemiş halde sırtüstü döndü. Laurie onun uyuyan profiline baktı. Jack, kısa kesimli, yol yol kırlaşmış açık kahverengi saçları ve genellikle, uykusunda bile çarpık bir gülümsemenin süslediği güçlü, sert yüz hatlarıyla, Laurie'nin gözünde yakışıklı bir adamdı. Onu, agresif ama dost canlısı, cesur ama alçakgönüllü, meydan okuyan ama cömert ve en çok da oyuncu ve eğlenceli buluyordu. Onun keskin zekâsı ve özellikle de risk almaya olan ergen eğilimiyle, hayat hiçbir zaman sıkıcı değildi. Diğer taraftan, sinir bozucu şekilde inatçı olabilirdi, özellikle de evlilik ve çocuk konusunda.

Laurie, Jack'e doğru eğildi ve daha yakından baktı. Kesinlikle gülümsüyordu ki, bu da Laurie'nin öfkesini artırıyordu. Onun, mevcut durumdan memnun olması adil görünmüyordu. Onu çok sevdiğinden emin olmasına ve onun da kendisini sevdiğine inanmasına rağmen, bağlanma yeteneksizliği, Laurie'yi tam anlamıyla oyalıyordu. Jack, bunun nedeninin, evlilik veya ebeveynlikten korkması değil, böyle bir bağlanmanın yaratacağı incinebilirlik olduğunu söylüyordu. Önceleri, Laurie anlayışlıydı: Jack, ilk karısı ve iki küçük kızını bir uçak kazasında kaybetmenin trajedisiyle acı çekmişti. Laurie, onun bu olayın hem acısını hem de sorumluluğunu taşıdığını biliyordu, çünkü kaza, Jack yeniden aldığı patoloji eğitimi için bir başka şehirdeyken ailesinin onu ziyaret etmesinin ardından dönüş yolunda meydana gelmişti. Laurie, kazadan sonra Jack'in ağır bir tepkisel depresyonla boğuştuğunu da biliyordu. Ama artık bu trajedi neredeyse on üç yıl geride kalmıştı. Laurie,

onun ihtiyaçlarına karşı hassas olduğunu düşünüyordu ve ilişkilerinin başlarında oldukça sabırlıydı. Ama artık, neredeyse dört yıl sonra, Laurie sabrının bittiğini hissediyordu. Ne de olsa, onun da ihtiyaçları vardı.

Jack'in alarmının vızıltısı sessizliği parçaladı. Jack'in kolu yataktan uzandı ve saatin şekerleme düğmesine vurdu, sonra da örtülerin sıcaklığına geri döndü. Beş dakika boyunca, huzur odaya geri döndü ve Jack'in nefesi yavaş, derin, uyuyan ritmine geri döndü. Bu, Laurie'nin hiçbir zaman görmediği sabah rutininin bir parçasıydı, çünkü Jack, değişmez bir şekilde ondan önce kalkardı. Laurie, ışığı söndürmeden önce okumayı seven ve genellikle gerekenden daha geç yatan bir gece insanıydı. Birlikte yaşamalarının neredeyse ilk gününden beri, Laurie, Jack'in bakacağını bilerek alarm çalsa da uyumaya devam etmeyi öğrenmişti.

İkinci kez çaldığında, Jack alarmı kapattı, örtüleri üzerinden attı, yatakta oturdu ve sırtı Laurie'ye dönük olarak ayaklarını yere koydu. Laurie, onun gerinmesini seyretti ve gözlerini ovuştururken esnediğini duydu. Jack ayağa kalktı, çıplak olmasını umursamadan banyoya doğru sessizce yürüdü. Laurie, ellerini başının arkasına koyarak onu izledi; öfkesine rağmen, bu hoş bir görüntüydü. Onun tuvaleti kullandığını ve sonra da sifonu çektiğini duyabiliyordu. Jack tekrar göründüğünde, onu uyandırmak için yatağın Laurie'ye ait olan tarafına gelirken hâlâ gözlerini ovuşturuyordu.

Jack her zamanki gibi onun omzunu sarsmak için uzandı ve sonra Laurie'nin gözlerinin açık, kendisine dikilmiş, ağzının da sinirli bir kararlılık ifadesi takınmış olduğunu görünce irkildi.

Kaşları soru sorarcasına kalkarak, "Uyanmışsın!" dedi. Bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anlamıştı.

"Gece yarısı randevumuzdan beri uyumadım."

"O kadar iyiydi, ha?" dedi Jack, komikliğin Laurie'nin sinirini dağıtabileceğini umarak.

Laurie yatakta oturup battaniyeyi göğsüne sararak, "Jack, ko-

nuşmamız gerekiyor," dedi. Gözlerini meydan okurcasına Jack'e kenetlemişti.

"Zaten bunu yapmıyor muyuz?" diye sordu Jack. Laurie'nin kızgınlığının nedenini hemen tahmin etti ve sesindeki iğnelemeye engel olamadı. Ses tonunun hiç de yardımcı olmadığını bilmesine rağmen, kendisini tutamadı. İğneleme, son on yılda geliştirmiş olduğu bir savunma tavrıydı.

Laurie cevap vermeye kalktı ama Jack elini kaldırdı. "Üzgünüm. Duygusuz gibi görünmek istemem ama bu konuşmanın nereye varacağı konusunda kuvvetli bir tahminim var ve şimdi bunun zamanı değil. Üzgünüm Laurie ama bir saat içinde morgda olmamız gerekiyor ve henüz ikimiz de duş almadık, giyinmedik veya bir şeyler yemedik."

"Jack, asla zamanı olmuyor."

"Peki, o zaman şöyle diyelim: Bu, bir tür ciddi, duygusal tartışma için olabilecek en kötü zaman. Harika bir hafta sonundan sonra pazartesi sabahı saat altı buçuk ve işe gitmeliyiz. Madem bu konu aklındaydı, son birkaç gün boyunca konuyu açabileceğin ve benim de tartışmaktan mutlu olacağım başka birçok zaman yaratabilirdin."

"Oh, saçmalık! Kabul edelim, asla bu konuda konuşmak istemiyorsun. Jack, perşembe günü kırk üç yaşıma gireceğim. Kırk üç! Sabırlı olma lüksüm yok. Ne yapmak istediğine karar vermeni bekleyemem. Menopoza gireceğim."

Birkaç kalp atışı boyunca, Jack, Laurie'nin mavi-yeşil gözlerinin içine baktı. Kolayca yatıştırılamayacağı belliydi. "Tamam," dedi, durumu kabulleniyormuş gibi yüksek sesle nefes vererek. Gözlerini çıplak ayaklarına çevirdi. "Bu gece yemek yerken konuşuruz."

"Bu konuda şimdi konuşmaya ihtiyacım var!" dedi Laurie kendinden emin bir şekilde. Elini uzattı ve gözlerini tekrar kendisine çevirmesi için Jack'in çenesini kaldırdı. "Sen uyurken, ben durumumuz yüzünden işkence çekiyordum. Erteleme gibi bir seçenek yok."

"Laurie, gidip duş alacağım. Sana söylüyorum, şu anda bunun için vakit yok."

"Seni seviyorum, Jack," dedi Laurie, onu olduğu yerde tutmak için kolunu kavrayarak. "Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Evlenmek ve bir aile kurmak istiyorum. Bundan daha iyi bir yerde yaşamak istiyorum." Jack'in kolunu bıraktı ve dökülen boyayı, çıplak ampulü, başlığı olmayan yatağı, her iki yanındaki boş şarap kasalarından oluşan iki komodini ve çekmeceli tek bir dolabı işaret eden eliyle odayı taradı. "Tac Mahal olması gerekmiyor ama bu gülünç."

"Bütün bu süre boyunca, dört yıldızın senin için yeterli olduğunu düşünmüştüm."

"İğnelemeni kendine sakla," diye hızla cevap verdi Laurie. "Bizim kadar çok çalışırken, biraz lüksün bir zararı olmaz. Ama konu bu değil. Konu, senin için iyi görünen ama benim için yeterli olmayan ilişkimiz. Asıl sebep bu."

"Ben duş alacağım," dedi Jack.

Laurie, ona çarpık, yarım bir şekilde gülümsedi. "Güzel. Sen duş al."

Jack başını salladı ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi. Arkasını döndü ve kapıyı aralık bırakarak banyoda gözden kayboldu. Bir dakika sonra, Laurie suyun aktığını ve duş perdesinin duş borusuna sürtünen halkalarının sesini duydu.

Laurie bir nefes verdi. Yorgunluk ve duygusal gerilimin birleşmesi nedeniyle titriyordu ama hiç gözyaşı dökmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Duygusal durumlarda ağlamaktan nefret ediyordu. Şu anda bunu nasıl engellediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisinden memnundu. Gözyaşlarının asla yardımı olmazdı ve onu sık sık zarara sokardı.

Sabahlığını üzerine geçirdikten sonra, valizini almak için gömme dolaba gitti. Jack'le yüzleşmesi aslında rahatlamasını sağlamıştı. Jack tam tahmin ettiği gibi cevap vererek, Laurie'nin henüz o uyanmadan önce yapmaya karar verdiği şeyin doğruluğunu kanıtlamıştı. Kendisine ayrılmış olan çekmeceleri açarak, eşyalarını

çıkarttı ve toplanmaya başladı. İşi neredeyse bittiğinde, duşun sesinin durduğunu duydu ve bir dakika sonra, havluyla hızlı bir şekilde kafasını kurulayan Jack kapıda göründü. Laurie'yi ve valizini görünce durdu.

"Sen ne halt ediyorsun?"

"Bence ne yaptığım gayet açık," diye cevap verdi Laurie.

Bir dakika boyunca, Jack, sadece toplanmaya devam eden Laurie'yi seyrederek hiçbir şey demedi. "Bunu çok büyütüyorsun," dedi sonunda. "Ayrılman gerekmiyor."

Laurie, başını kaldırıp bakmadan, "Bence gerekiyor," diye cevap verdi.

"İyi öyleyse!" dedi Jack sinirli bir sesle. Kurulanmasına devam etmek için kapıdan içeri geri daldı.

Jack çıkınca, Laurie, o gün giyeceği kıyafetleri alarak banyoya girdi. Normal sabahlarda açık kalmasına rağmen, kapıyı kapatmaya özen gösterdi. Laurie, tamamen giyinmiş halde banyodan çıktığında, Jack mutfaktaydı. Laurie, soğuk tahıl gevreği ve meyveden oluşan kahvaltıda ona katıldı. İkisi de küçük, vinil yemek masasına oturmaya zahmet etmedi. İkisi de nazikti ve buzdolabını açıp kapattıklarında birbirlerinin etrafında dans ederlerkenki tek konuşmaları "affedersin" ve "pardon" oldu. Odanın darlığı yüzünden, birbirlerine dokunmadan hareket etmeleri mümkün değildi.

Saat yedi olduğunda, evden çıkmak için hazırlardı. Laurie, kozmetik malzemelerini valizine tıktı ve çantayı kapattı. Valizi tekerleklerinin üzerinde oturma odasına getirdiğinde, Jack'in dağ bisikletini duvardaki askısından indirmekte olduğunu gördü.

"İşe o şeyle gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Laurie. Birlikte yaşamaya başlamadan önce, Jack işe gidip gelmek ve şehirdeki işlerini halletmek için bisikleti kullanıyordu. Bu, Jack'in bir gün morga "sedye üzerinde" geleceğinden korkan Laurie'yi her zaman çok endişelendirmişti. Jack, birlikte yaşamaya başladıktan sonra, Laurie'yi aynı şeye ikna etmenin hiçbir yolu olmadığını anlayıp bisikleti kullanmayı bırakmıştı.

"Eh, görünüşe bakılırsa sarayıma yalnız başıma döneceğim."

"Tanrı aşkına, yağmur yağıyor!"

"Yağmur, işi daha ilginç hale getiriyor."

"Madem sabaha dürüst konuşmalarla başladık, söylemeliyim ki, senin bu çocukça risk almalarını, sadece uygunsuz değil, aynı zamanda bencilce buluyorum."

"Bu ilginç," dedi Jack sırıtarak. "O zaman sana bir şey söyleyeyim. Bisikletimi kullanmamın senin duygularınla hiçbir alakası yok. Ve dürüst olmak gerekirse, öyle olduğunu düşünmen asıl bana çok bencilce görünüyor."

106. Cadde'ye çıktığında, Laurie bir taksi yakalamak için batıya, Columbus Bulvarı'na doğru yürüdü. Jack, doğuya, Central Park'a doğru pedal çevirdi. İkisi de diğerine el sallamak için arkasını dönmedi.

İki

Jack, Cannondale marka koyu mor dağ bisikletini sürmenin getirdiği neşeyi unutmuştu ama bu duygu, 106. Cadde'nin yakınından Central Park'a girdikten sonra, bir tepeden inip yavaşladığında hızla geri gelmişti. Park birkaç koşucu haricinde neredeyse tamamen bomboş olduğu için, Jack kendisini bırakmıştı ve hem şehir hem de bastırılmış endişeleri, şehrin ortasındaki puslu ormanda mucizevi bir şekilde yok olmuştu. Rüzgâr kulaklarına fısıldarken, kırmızı ve altın renklerinde, geniş tekerlekli Schwinn'iyle, South Bend, Indiana'daki Ölü Adam Tepesi'nden süzülüşünü sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Bisikleti, bir çizgi romanın arka kapağında gördükten sonra onuncu yaş gününde almıştı. Jack, mutlu ve tasasız çocukluğunun bir sembolü olarak efsaneleştirdiği bisikletini saklaması için annesini ikna etmişti ve bisiklet, ailesinin evindeki garajda toz tutmaya devam ediyordu.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Bisiklet kaskının kenarından sıçrayan damlaları duymasına rağmen, Jack'i ıslatacak kadar şiddetli değildi. En büyük sorunu, aerodinamik bisiklet gözlüğünün nemle yol yol olmuş camlarından görmeye çalışmaktı. Geri kalanını epeyce kuru tutmak için, zekice tasarlanmış, başparmaklarına geçecek, küçük halkaların bulunduğu su geçirmez bisiklet yağmurluğunu giymişti. Elleri gidonu tutarken öne eğildiğinde, yağmurluk çadır gibi bir koruma sağlıyordu. Çoğunlukla su birikintilerinden kaçındı ve kaçamadığında da, daha kuru bir zemine ulaşana kadar ayaklarını pedallardan çekerek yukarı kaldırdı.

Central Park'ın güneydoğu köşesinde, Jack sabah trafiği yoğunluğuyla daha şimdiden tıkanmış olan Şehir Merkezi caddelerine girdi. Trafiğe meydan okumayı sevdiği zamanlar olmuştu ama bu, kendi deyişiyle, daha deli ve kesinlikle daha formda olduğu za-

manlardaydı. Son birkaç yıldır bisiklete pek binmediği için, artık aynı dayanıklılığa sahip değildi. Basketbol oynamasının yararı oluyordu ama basketbol, bisiklet kullanmanın gerektirdiği aynı sürekli aerobiği içermiyordu. Yine de yavaşlamadı ve Adli Tıp Kurumu'nun 30. Cadde'deki kabul girişindeki rampada yavaşlayarak durduğunda, kuadrisepsleri şikâyet ediyordu. Bisikletinden indikten sonra, dolaşımının bacak kaslarının talep ettiği oksijeni sağlamasına izin vermek için gidonuna yaslanarak bir süre durdu.

Kalçalarındaki oksijensizliğin verdiği ağrı yatıştığında, Jack bisikletini omzunun üzerine kaldırdı ve kabul girişinin merdivenlerini çıkmaya başladı. Morgda neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Binanın önünden geçtiğinde, çalışan jeneratörleri ve yükselen antenleriyle birkaç televizyon yayın aracı görmüştü. Ayrıca, ön kapıların hemen arkasındaki resepsiyon alanında bir insan kalabalığı da gözüne çarpmıştı. Bir şeyler oluyordu.

Jack, güvenlik ofisinin camından, Robert Harper'ı eliyle selamladı. Üniformalı memur, sandalyesinden fırladı ve kafasını kapı pervazından uzattı.

"Eski alışkanlıklarınıza geri mi döndünüz, Dr. Stapleton?" diye seslendi Robert. "Sizin şu bisikleti yıllardır görmemiştim."

Jack, bisikletini morgun zemin katının derinliklerine taşırken omzunun üzerinden elini salladı. Çürüyen cesetleri incelemek için kullanılan küçük otopsi odasını geçti ve vücutların otopsi yapılmadan önce tutuldukları çekmece şeklindeki soğuk kompartıman merkezinden hemen önce sola döndü. Kimliği belirsiz ve istenmeyen ölüler için kullanılan Potter's Field* çam tabutları için ayrılmış alanda, bisikleti için yer açmak zorunda kaldı. Ceketi ve bisiklet teçhizatlarını soyunma odasındaki dolabına koyduktan sonra, merdivenlere doğru ilerledi. Morg ofisinde kâğıt işlerini bitirmekle meşgul olan mezarlık vardiyası morg teknisyeni Mike Passa-

* Potter's Field: Kimliği belirsiz veya parasız olan insanların gömüldüğü yerlerin genel adı. (çev.)

no'yu geçti. Jack el salladı ama Mike onu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Jack birinci kattaki ana koridora çıkınca, kalabalık ön resepsiyon alanı bir kez daha gözüne ilişti. Binanın arka tarafından bile, heyecanlı konuşma mırıltılarını duyabiliyordu. Bir şeyler oluyordu ve Jack meraklanmıştı. Bir adli doktor olmanın en heyecanlı yanlarından birisi, bir sonraki gün neyle karşılaşacağını bilmemesiydi. İşe gelmek uyarıcı, hatta heyecan vericiydi, ki bu da, günlerinin rahat ama kesinlikle tahmin edilebilir olduğu, Jack'in bir göz doktoru olduğu eski hayatında hissettiğinden çok farklıydı.

Jack'in göz doktorluğu kariyeri, hızla büyüyen sigorta hastanesi devi AmeriCare'in bütün hastalarını çalmasıyla, 1990'da aniden sona ermişti. AmeriCare'in Jack'i işe alma teklifleri, yüzünde patlayan diğer bir tokat olmuştu. Bu deneyim, Jack'i, yakın doktor-hasta ilişkilerine dayanan, kararların sadece hastanın ihtiyaçlarına göre verildiği, hizmet karşılığı ücret alınan, eski usul tıbbın hızla yok olduğunu görmeye zorlamıştı. Bu farkına varış, Jack'in, sigorta hastanesinden çok 'bakımı reddetmek' diye tabir ettiği şeyden kendisini kurtarmak amacıyla adli patolog olarak yeniden eğitim görmeye karar vermesine yol açmıştı. Son ironi ise, kendisini uzaklaştırma çabasına rağmen, AmeriCare'in Jack'in peşinden gelmek için bir kez daha su yüzüne çıkmış olmasıydı. Düşük prim teklifleri sayesinde, AmeriCare kısa bir süre önce rakiplerini geride bırakarak kamu çalışanları için yapılan bir ihaleyi kazanmıştı. Jack ve çalışma arkadaşları, artık sağlık ihtiyaçları için AmeriCare'e güvenmek zorundaydılar.

Jack, medya kalabalığından kaçınmak isteyerek morgun çalışma gününün başladığı Kimlik ofisine giden arka yola doğru yola koyuldu. Dönüşümlü bir şekilde, daha kıdemli adli doktorlardan biri, gece boyunca gelen dosyaları gözden geçirmek, hangilerine otopsi yapılacağına karar vermek ve görev dağılımı yapmak için daha erken gelirdi. Programlama sırası kendisinde olmasa bile işe erken gelmek Jack'in alışkanlığıydı, böylece davalar hakkında bil-

gi edinip, en zorlayıcıların kendisine verilmesini sağlayabiliyordu. Jack, diğerlerinin çoğunun görevden kaçınmayla daha çok ilgilendiklerini fark edene kadar, diğer doktorların da neden aynı şeyi yapmadıklarını hep merak etmişti. Jack'in merakı değişmez bir şekilde en çok davaya bakmasına sebep oluyordu. Ama bunu umursamıyordu; iş, Jack'in sinirlerini yatıştırmak için kullandığı sakinleştiriciydi. O ve Laurie beraber yaşarlarken, Jack onun da kendisiyle beraber işe erken gelmesini sağlıyordu, ki Laurie için sabahları uyanmanın ne kadar zor olduğu göz önünde bulundurulunca, bu hiç de kötü bir özellik değildi. Bu düşünce Jack'i gülümsetti. Ayrıca Laurie'nin henüz gelip gelmediğini merak etmesine neden oldu.

Jack düşünceyle durdu. Şu ana kadar, sabahki yüzleşmeyi bilinçli olarak aklından uzak tutmuştu. Laurie'yle ilişkisi hakkındaki düşünceler ve kendi geçmişindeki korkunç olayların hatıraları bir sel gibi bilincine aktı. Sinirli bir şekilde, Laurie'nin kendisini, güzel bir hafta sonunu neden bu kadar sinir bozucu bir muhtırayla bitirmek zorunda hissettiğini merak etti, özellikle de ikisi arasında her şey bu kadar iyi giderken. Genellikle, mutlu olmayı değil, yaşamayı bile hak etmediğini düşündüğü göz önünde bulundurulursa çok iyi bir ruh hali içinde, neredeyse memnundu.

İçine bir öfke dalgası yayıldı. İhtiyacı olan en son şey, evlilik ve çocuk sahibi olmayla ilgili her konuşmada olduğu üzere, ölmüş karısı ve kızları hakkındaki için için yanan acısı ve suçluluk hissinin hatırlatılmasıydı. Bağlanma düşüncesi ve bunun getireceği incinebilirlik, özellikle de yeni bir aile kurma fikri çok korkutucuydu.

"Aklını başına topla," diye sessizce mırıldandı Jack kendi kendisine. Gözlerini kapattı ve her iki eliyle de yüzünü aşağı yukarı ovuşturdu. Laurie'ye olan sinir ve öfkesinin ardında, geçmişte yaşadığı depresyonla mücadelesinin nahoş hatırlatıcısı olan melankolinin harekete geçtiğini hissediyordu. Sorun, onu gerçekten önemsiyor olmasıydı. İşler, sıkıntı verici çocuk konusu haricinde harikaydı.

"Dr. Stapleton, iyi misin?" diye sordu bir kadın sesi.

Jack, parmaklarının arasından baktı. Eve gitmek üzere olan ve bitkin görünen, gece vardiyasının minyon adli araştırmacısı Janice Jaeger, ceketini giyerken ona bakıyordu. Gözaltındaki efsanevi morlukları, Jack'in onun hiç uyuyup uyumadığını merak etmesine sebep oldu.

"İyiyim," dedi Jack. Ellerini yüzünden çekti ve halini düşünerek omuzlarını silkti. "Neden soruyorsun?"

"Daha önce seni böyle kımıldamadan dururken gördüğümü hiç zannetmiyorum, özellikle de koridorun ortasında."

Jack zekice bir cevap düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Bunun yerine, beceriksizce, ilginç bir gece geçirip geçirmediğini sorarak konuyu değiştirdi.

"Çılgın bir geceydi!" dedi Janice. "Benden çok, nöbetçi doktor, hatta Dr. Fontworth için. Dr. Bingham ve Dr. Washington, Fontworth'un yardım ettiği bir otopsiye başladılar bile."

"Dalga geçiyorsun!" dedi Jack. "Nasıl bir dava?" Harold Bingham şef, Calvin Washington da şef yardımcısıydı. Genellikle, ikisi de sabah sekizi geçene kadar ortalıkta görünmezlerdi ve çalışma günü başlamadan önce otopsi yapmaları oldukça nadirdi. Medyanın burada olmasını da açıklayan politik bir olay olmuş olmalıydı. Fontworth, Jack'in çalışma arkadaşlarından biriydi ve hafta sonunda nöbetçiydi. Adli doktorlar, bir sorun olmadığı sürece gece çalışmazlardı. Bir doktor gerektiren rutin ihtiyaçlara bakmaları için patoloji uzmanları 'nöbetçi doktor' olarak çalıştırılıyordu.

"Silahla yaralama. Polis ilgileniyor, bu yüzden de Fontworth işin içine girmek zorunda kaldı. Anladığım kadarıyla polis, kız arkadaşının yanına sığınmış bir şüphelinin etrafını sarmış. Onu tutuklamaya çalıştıklarında, bir yaylım ateşi başlamış. Gereksiz güç kullanımı şüphesi var. İlginç bulabilirsin."

Jack, farkında olmadan irkildi. Çok atışlı SY vakaları hassas olabilirdi. Dr. George Fontworth, Adli Tıp Kurumu veya ATK'de Jack'ten sekiz yıl daha kıdemli olmasına rağmen, Jack'e göre dik-

katsiz biriydi. "Sanırım, şef varken, ben bu davadan uzak duracağım," dedi Jack. "Sen neyle uğraştın? Dikkate değer bir şey var mıydı?"

"Her zamanki şeyler ama Manhattan General'dan göze çarpan bir tane vardı. Cumartesi günü Central Park'ta yolda paten yaparken düşme sonucu çoklu kırık nedeniyle dün sabah ameliyat olmuş genç bir adam."

Jack bir kez daha irkildi. Laurie sayesinde hassasiyetleri canlanmış olduğundan, sadece Manhattan General Hastanesi'nden bahsedilmesinde bile tepkisi olumsuzdu. Bir zamanlar ünlü bir akademik merkez olan hastane, nakit zengini, sigorta hastanesi devi tarafından fark edilip devralınmasından sonra, artık AmeriCare'in en önemli hastanesi olmuştu. Ama Jack, hastanedeki genel tıbbi uygulamaların iyi bir seviyede olduğunu biliyordu, örneğin bisikletiyle kötü bir kaza yapsa ve travma ünitelerini boylasa, ki yeni kamu anlaşmaları nedeniyle onu götürecekleri yer orası olacaktı, iyi bakılırdı. Ama aynı zamanda, orası hâlâ AmeriCare'in yönettiği bir sigorta hastanesi işletmesiydi ve Jack'in bu şirkete karşı içgüdüsel bir nefreti vardı.

"Davanın göze çarpmasının nedeni neydi?" diye sordu Jack, hissettiği duyguyu saklamaya çalışarak: "Bir teşhis hatası mı, yoksa adi bir dalavere mi var?"

"İkisi de değil!" diye içini çekti Janice. "Sadece davanın beni etkileyişiydi. Sadece... oldukça üzücüydü."

"Üzücü mü?" diye sordu Jack. Şaşırmıştı. Janice, yirmi yıldan fazladır adli araştırmacı olarak çalışıyordu ve ölümün bütün utanç verici hallerini görmüştü. "Eğer sen üzücü diyorsan, gerçekten üzücü olmalı. Olay, özetle nedir?"

"Henüz yirmili yaşlarının sonlarındaymış ve hiç tıbbi geçmişi yok – özellikle de kalp sorunu. Elime ulaşan raporda, çağırma düğmesine bastığı ve hemşireler beş on dakika sonra –tabii hemşirelerin anlattığına göre– yanına geldiklerinde, ölmüş olduğu yazılı. Yani, kalple ilgili olmalı."

"Canlandırma girişimi olmamış mı?"

"Oh, kesinlikle canlandırmaya çalışmışlar ama başarılı olmamış. EKG'de tek bir sinyal bile alamamışlar."

"Bu kadar üzücü olan ne? Adamın yaşı mı?"

"Yaş, bir faktördü ama bütün neden bu değil. Aslında, beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Belki, hemşirelerin yeterince çabuk cevap vermemiş olması ve benim de zavallı adamın başının dertte olduğunu ama yardım alamayacağını bildiğini düşünmem. Hepimiz bu tür hastane kâbuslarını biliriz. Veya belki de hastanın, çok sempatik olan anne babasıyla ilgilidir. Hastaneye gitmek için Westchester'dan gelmişler, sonra da cesede yakın olmak için buraya geldiler. Gerçekten yıkılmış durumdalar. Oğullarının bütün hayatları olduğu izlenimine kapıldım. Sanırım hâlâ buradalar."

"Nerede? Umarım o muhabir yığınının arasında kalmamışlardır."

"Son bildiğim şey, teşhis edilmesine rağmen bir kimlik teşhisinin daha yapılmasında ısrar ettikleri Kimlik odasında oldukları. Nazik davranan nöbetçi doktor, Mike'a gidip birkaç Polaroid daha çekmesini söyledi ama bu, ben başka bir dava için Merkez'e çağrılmadan önceydi. Buraya geri döndüğümde, Mike çiftin hâlâ Kimlik odasında, Polaroidleri sıkıca kavramış, bir tür duygusal terk edilmişlikle boş boş baktıklarını söyledi. Ve, sanki hâlâ bir hata olabileceği umuduyla, cesedin kendisini görmekte ısrar ediyorlarmış."

Jack, nabzının hızlandığını hissetti. Çocuğunu kaybetmenin sebep olduğu duygusal yıkımı çok iyi bilirdi. "Bütün basını harekete geçiren şey, bu dava olamaz."

"Tanrım, hayır. Anlattığım türden davalar, basına asla ulaşmaz. Bu kadar üzücü olmasının bir nedeni de bu. Boşa gitmiş bir hayat."

"Medyayı buraya getiren şey polis davası mı?"

"İlk olarak onları buraya getiren şey oydu. Bingham, otopsi-

den sonra bir açıklama yapacağını bildirdi. Nöbetçi doktor bana, Spanish Harlem halkının bu olay nedeniyle ateş püskürtmeye hazır halde olduğunu söyledi. Görünüşe bakılırsa, polis yaklaşık elli kez ateş etmiş. Birkaç yıl önce Güney Bronx'ta meydana gelen Diallo davasının bir benzeri. Ama aslını söylemek gerekirse, sanırım medya şu anda, onlar buradayken gelen Sara Cromwell davasıyla daha çok ilgileniyor."

"Sara Cromwell, *Daily News*'deki sendikalı psikolog mu?"

"Evet, herkese hayatını tekrar nasıl yoluna koyacağını söyleme becerisine sahip tavsiye primadonnası. Ayrıca, biliyorsun, bir televizyon yıldızıydı da. Oprah da dahil olmak üzere bütün talk showlara çıkıyordu. Oldukça meşhurdu."

"Kaza mıymış? Bütün bu yaygaranın nedeni ne?"

"Kaza değil. Görünüşe göre, Park Bulvarı'ndaki dairesinde vahşice öldürülmüş. Detayları bilmiyorum ama o davayla da ilgilenmek zorunda kalan Dr. Fontworth'e göre oldukça kanlıymış. Dediğim gibi, o ve nöbetçi doktor bütün gece ayaktaydılar. Cromwell'den sonra, 84. Cadde'deki bir evde çifte intihar, sonra da bir gece kulübü cinayeti. Ondan sonra, nöbetçi doktor Park Bulvarı'ndaki bir vur-kaç ve iki aşırı doza bakmak için gitmek zorunda kaldı."

"Peki ya çifte intihar? Genç mi, yaşlı mı?"

"Orta yaşlı. Karbonmonoksit. Garaj kapısı kapalıyken Escalade'larını çalıştırmışlar."

"Hımmm," diye mırıldandı Jack. "İntihar notu var mı?"

"Hey, bu hiç de adil değil," diye şikâyet etti Janice. "İlgilenmediğim davalarla ilgili beni zorluyorsun. Ama bildiğim kadarıyla, kadının bıraktığı tek bir not varmış."

"İlginç," diye yorumda bulundu Jack. "Pekâlâ, artık Kimlik odasına gitmem gerekiyor. Yoğun bir gün olacak gibi görünüyor. Ve sen de biraz uyumak için eve gitsen iyi olacak."

Jack memnundu. İlginç bir günün beklentisi, sabahki kızgınlı-

ğının birazını alıp götürmüştü. Eğer Laurie, birkaç günlüğüne kendi dairesine dönmek istiyorsa, Jack için hava hoştu! Uygun zamanı bekleyecekti, çünkü kendisine duygusal şantaj yapılmasına izin vermeyecekti.

Jack, adlı araştırmacının ofisinin önünden hızla geçti, dosya dolaplarıyla dolu sekreterlik odasının içinden geçerek yolunu kısalttı ve hemen arkasındaki iletişim odasına girdi. Gündüz vardiyasındaki telefon operatörlerine gülümsedi ama karşılık alamadı. Operatörler, kendi işlerini düzenlemekle meşgullerdi. New York Polis Departmanı'nın dedektif odasını geçerken Çavuş Murphy'ye el salladı ama Murphy telefondaydı ve o da bir karşılık vermedi. Ne hoş geldin ama, diye düşündü Jack.

Kimlik odasına girdiğinde, Jack yine aynı muameleyle karşılaştı. Odada üç kişi vardı ve üçü de onu görmezden geldi. İkisi sabah gazetelerinin arkasına saklanmışken, Laurie'nin ofis arkadaşı olan Dr. Riva Mehta, otopsi programını hazırlamak için oldukça büyük olan potansiyel davalar yığınını gözden geçirmekle meşguldü. Jack, ortaklaşa kullanılan demlikten bir fincan kahve aldı, sonra da Vinnie Amendola'nın gazetesinin üzerine eğildi. Vinnie, morg teknisyenlerinden biri ve Jack'in otopsi odasında sık sık beraber çalıştığı ortağıydı. Vinnie'nin düzenli olarak ve erken saatte gelmesi, Jack'in otopsi odasında çalışmaya herkesten önce başlayabileceği anlamına geliyordu.

"Nasıl oluyor da Bingham ve Washington'la aşağıdaki çukurda değilsin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Vinnie, gazetesini Jack'ten kurtarmak için çekerek. "Görünüşe bakılırsa, Sal'i çağırmışlar. Ben geldiğimde çalışmaya başlamışlardı bile."

"Jack! Napıyosun?"

Üçüncü bir kişi gazetesinin arkasından ortaya çıktı ama aksanı onu ele vermişti. Bu, Cinayet Masası'ndan Dedektif Teğmen Lou Soldano'ydu. Jack, onunla yıllar önce, Adli Tıp Kurumu'nda çalışmaya başladığında tanışmıştı. Adli patolojinin onun iş koluna

yaptığı büyük katkılardan emin olan Lou, ATK'nin olağan bir ziyaretçisiydi. Ayrıca bir arkadaştı da.

Biraz çabayla, tıknaz dedektif, gazetesini güçlü eliyle kavrayarak kendisini vinil berjerden kaldırdı. Eski trençkotu, gevşek kravatı ve en üst düğmesi açık gömleğiyle, eski bir kara filmden fırlamış, darmadağınık bir karaktere benziyordu. Geniş yüzünde, iki günlük gibi görünen sakal vardı ama Jack, deneyimlerine dayanarak, sakalın sadece bir günlük olduğunu biliyordu.

Birbirlerini, Jack'in mahallesindeki basketbol sahasında öğrendiği ve eğlence olsun diye Lou'ya öğrettiği, değiştirilmiş bir beşlikle selamladılar. Bu selamlama, kendilerini daha genç hissetmelerini sağlıyordu.

"Bu kadar erken kalkmana neden olan şey ne?" diye sordu Jack.

Lou, "Kalkmak mı? Daha yatmadım bile," diyerek güldü. "O gecelerden biriydi. Yüzbaşı, şu polis vahşeti yüzünden çok endişeli, çünkü olaya karışan memurların hikâyeleri tutmazsa, departman çok zor durumda kalacak. Kısa sürede bir haber almayı umuyorum ama davaya Bingham bakıyorken bu pek mümkün görünmüyor. Muhtemelen günün büyük kısmında aşağıda aylaklık edecek."

"Peki ya Sara Cromwell davası? Onunla da ilgileniyor musun?"

"Evet! Elbette! Sanki başka şansım varmış gibi! Resepsiyondaki bütün o medyayı gördün mü?"

"Gözden kaçırmak biraz zor olurdu," diye cevap verdi Jack.

"Maalesef, polis davası yüzünden zaten buradaydılar. Şu sıska psikolog için, çok fazla gazete ve televizyon haberi, muhtemelen onlar burada beklemeseydi olacağından daha fazlası olacağı kesin. Ve ne zaman bir cinayet medyada yüksek bir izlenme oranı yakalasa, bir şüpheli bulmak için üstlerimden çok baskı göreceğimi biliyorum. Bunu da söylediğime göre, bana bir iyilik yap ve davaya sen bak."

"Ciddi misin?"

"Elbette ciddiyim. Hızlı ve dikkatlisin, ki bu iki özellik de ihti-

yaçlarımı karşılıyor. Ayrıca, izlemem senin için sorun olmuyor, ki buradaki herkes için aynı şeyi söyleyemem. Eğer ilgilenmiyorsan, belki Laurie'ye yaptırabilirim ama onun SY eğilimini bildiğim için, muhtemelen polis davasına bakmayı tercih edecektir."

"Ayrıca, Manhattan General davalarından biriyle de ilgileniyor," dedi Riva, Lou'nun genizden çıkan New York konuşmasıyla tam tezat olan ipeksi, İngiliz aksanıyla. "Dosyayı çoktan aldı ve onunla başlamak istediğini söyledi."

"Laurie'yi bu sabah gördün mü?" diye Lou'ya sordu Jack. Lou da Jack gibi, Laurie Montgomery'den hoşlanıyordu. Hatta Jack, Lou'nun bir süre Laurie'yle görüştüğünü ama bunun yürümediğini biliyordu. Lou'nun kendi itirafına bakılırsa, sorun Lou'nun sosyal güven eksikliğiydi. Neyse ki Lou, bir çift olarak Jack ve Laurie'nin kuvvetli bir destekleyicisi olmuştu.

"Evet, on beş ya da yirmi dakika önce."

"Onunla konuştun mu?"

"Elbette. Nasıl bir soru bu?"

"Normal görünüyor muydu? Ne dedi?"

"Hey! Bu soruşturma da niye? Ne dediğini hatırlamıyorum; "Merhaba Lou, naber?" veya onun gibi bir şey dedi. Ve ruhsal durumuna gelince, normal, hatta neşeliydi." Lou, Riva'ya baktı. "Size de öyle mi göründü, Dr. Mehta?"

Riva başını salladı. "Belki buradaki bütün yaygara yüzünden biraz heyecanlıydı ama bence iyiydi. Görünüşe bakılırsa, Manhattan General davası hakkında Janice'le konuşmuştu. Davayı bu yüzden istedi."

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi?" diye sordu Jack, Lou'ya doğru eğilip sesini kısarak.

"Bugün senin neyin var?" diye sordu Lou. "Aranızda her şey yolunda mı?"

"Yolda her zaman tümsekler olur," dedi Jack mırıldanarak. Bu durumda, Laurie'nin 'neşeli' olması, açtığı yaraya bir de hakaret ekliyordu.

"Cromwell davasını bana vermeye ne dersin?" diye seslendi Jack, Riva'ya.

"Keyfine bak," dedi Riva. "Calvin, bunun mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istediğini söyleyen bir not bıraktı." Dosyayı, 'otopsi yapılacaklar' yığınından aldı ve masanın kenarına koydu. Jack dosyayı aldı, açtı ve içindeki, bir dava kaydı, kısmen doldurulmuş bir ölüm raporu, bir tıbbi-adli dava kayıtları envanteri, otopsi notları için iki sayfa, iletişim bölümüne gelen telefonla ölüm ilanı, tamamlanmış bir kimlik sayfası, Fontworth tarafından yazdırılan bir araştırma raporu, otopsi için bir sayfa, HIV analizi için bir laboratuvar fişi ve cesedin ATK'ye geldiğinde röntgeninin çekilmiş ve fotoğraflanmış olduğunu söyleyen bir notu gözler önüne serdi. Jack, Fontworth'ün raporunu dosyanın içinden çekti ve okudu. Lou da, Jack'in omzunun üzerinden aynısını yaptı.

"Olay yerinde miydin?" diye sordu Jack, Lou'ya.

"Hayır, bu olay bildirildiğinde hâlâ Harlem'deydim. Önce bölgedeki çocuklar ilgilendiler ama kurbanı tanıyınca, meslektaşım Dedektif Teğmen Harvey Lawson'a haber vermişler. Hepsiyle konuştum. Her biri, olayın berbat olduğunu söyledi. Mutfağın her tarafın kan içindeymiş."

"Onların görüşü neydi?"

"Kurbanın yarı çıplak olması ve cinayet silahının, özel bölgesinin hemen üzerine saplandığı göz önünde bulundurulunca, bunun ölümle sonuçlanan bir tecavüz olduğunu düşünmüşler."

"Özel bölge! Çok kibar."

"Bana tam olarak böyle anlatmadılar. Tercüme ediyorum."

"Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim. Buzdolabının ön yüzündeki kandan bahsettiler mi?"

"Her yerde kan olduğunu söylediler."

"Buzdolabın içinde, özellikle de, burada Fontworth'ün raporunda belirtildiği gibi, peynirin üzerinde kan olduğunu söylediler mi?" derken Jack, kâğıdı işaret parmağıyla dürttü. Jack etkilenmiş-

ti. Fontworth'ün dağınık çalıştığına dair geçmiş tecrübelerine rağmen, rapor eksiksizdi.

"Dediğim gibi, her yerde kan olduğunu rapor ettiler."

"Ama kapısı kapalıyken buzdolabın içinde. Bu biraz garip."

"Belki saldırıya uğradığında kapı açıktı."

"Yani peyniri dikkatle kaldırdı, öyle mi? Bir cinayetin ortasında, bu garipten de öte. Bana şunu söyle: Kanda, kurbanınkilerden başka ayak izinden bahsettiler mi?"

"Hayır, bahsetmediler."

"Fontworth'ün raporu, sadece kurbanın birkaç ayak izi haricinde hiç ayak izi olmadığını özellikle söylüyor. Bu, daha da garip."

Lou ellerini açtı ve omuzlarını silkti. "O zaman, senin görüşün nedir?"

"Benim görüşüm, bu davada otopsinin önemli rol oynayacağı, bu yüzden artık başlayalım."

Jack, Vinnie'ye doğru giderek, teknisyenin zıplamasına neden olacak şekilde gazetesinin arkasına vurdu.

"Haydi gidelim, Vinnie, adamım," dedi Jack mutlulukla. "Yapacak işimiz var."

Vinnie sessizce homurdandı ama ayağa kalktı ve gerindi.

İletişim odasının kapısında, Jack tereddüt etti, Riva'ya baktı ve seslendi: "Senin için sorun olmazsa, çifte intihar davasına da ben bakmak isterim."

"Üzerlerine senin ismini yazarım," diye söz verdi Riva.

üç

"Şuna ne dersiniz," diye önerdi Laurie. "Bitirir bitirmez sizi arayacağım ve bulduklarımı bildireceğim. Bunun oğlunuzu geri getirmeyeceğini biliyorum ama belki de ne olduğunu bilmek, özellikle de bu trajediden bir şeyler öğrenip, aynı şeyin başkalarına da olmasını engelleyebilmek, sizi biraz rahatlatır. Zayıf bir ihtimal de olsa, otopsi sonucunda bir şey bulamazsak, mikroskobik inceleme sonuçlarına bakmaya fırsat bulduktan sonra sizi arar ve kesin cevapları veririm."

Laurie, önerdiği şeyin olağandışı olduğunu ve Bayan Donatello'yu halkla ilişkiler ofisinden çıkartıp ilk bilgileri vermesi halinde, her ikisi de kurallara sıkı sıkıya bağlı olan Bingham ve Calvin'in çok sinirleneceğini biliyordu. Ama Laurie, McGillin davasının böyle bir protokol değişikliğini hak ettiğini hissediyordu. Onlarla sadece kısa bir süre konuştuktan sonra, baba Sean McGillin'in Westchester County'de oldukça fazla hastası olan emekli bir dahiliye uzmanı olduğunu öğrenmişti. O ve eskiden muayenehanesinde hemşire olan karısı Judith, kendisi gibi tıp mesleğinde olmanın haricinde, ayrıca çok da sempatiklerdi. McGillinler, Laurie'nin onları hemen sevmesini sağlayan saygın bir dürüstlük ve cana yakınlık gösteriyorlardı; bu ayrıca, Laurie'nin onların acısını hissetmemesini imkânsızlaştırıyordu.

Laurie, teminatlarının McGillinlerin eve gitmesini sağlayacağını umarak, "Sizi gelişmelerden haberdar edeceğime söz veriyorum," diye devam etti. Saatlerdir adli tıp ofislerindeydiler ve her ikisinin de çok yorgun olduğu belliydi. "Oğlunuzla bizzat ilgileneceğim." Laurie, son yorumundan sonra, bunun kasten yanıltıcı olduğunu bildiği için bakışlarını çevirmek zorunda kaldı. Onları görmezden gelmeye çalışmasına rağmen, resepsiyon bölümündeki

muhabir yığını bir kez daha gözüne çarptı ve kahve ve çörekler geldiğindeki sessiz tezahüratları duydu. Laurie irkildi. McGillinler kendi acılarını yaşarken yan odada bir medya sirkinin olması talihsizlikti. Şakalaşma ve kahkahaları duymak, McGillinler için durumu daha da zorlaştırıyor olmalıydı.

"Aşağıdaki soğuk bölümde yatan kişi ben olmalıydım," dedi Dr. McGillin, üzgün bir baş sallamasıyla. "İyi bir hayat sürdüm. Neredeyse yetmiş yaşındayım. İki baypas ameliyatı geçirdim ve kolesterolüm çok yüksek. Neden ben hâlâ buradayım ve küçük Sean aşağıda? Bu çok anlamsız; her zaman sağlıklı, hareketli bir çocuk olmuştu ve daha otuz yaşında bile değil."

"Oğlunuzun LDH'si de yüksek miydi?" diye sordu Laurie. Janice, adli araştırma raporuna bununla ilgili bir şey eklememişti.

"Hiç değildi," dedi Dr. McGillin. "Geçmişte, yılda bir kez kontrol ettirdiğinden emin oluyordum. Ve artık, hukuk firması, yıllık sağlık kontrolü isteyen AmeriCare'le anlaşma yaptığı için, kontrol ettirmeye devam ettiğini biliyorum."

Laurie saatini hızla kontrol ettikten sonra, birinden diğerine bakarak McGillinlerle doğrudan göz teması kurdu. Her ikisi de, ölmüş oğullarının kimlik tespiti için çekilen Polaroidlerini sımsıkı tutan ellerini kucaklarında birleştirmiş, kahverengi vinil koltukta dimdik oturuyorlardı. Yağmur, aralıklarla cama vuruyordu. Çift, Laurie'ye "Amerikan Gotiği" tablosundaki kadın ve adamı hatırlattı. Aynı azim ve püriten bir sınırlaması olduğu izlenimini veren ahlaki değerleri yansıtıyorlardı.

Laurie'nin sorunu, çalışma alanında ölümün duygusal tarafından uzak kalması ve sonuç olarak da bu konuda kısıtlı tecrübeye sahip olmasıydı. Kimlik teşhisinde yardımcı olmak gibi, acılı ailelerle ilgilenmek de diğerleri tarafından yapılıyordu. Laurie ayrıca akademik bir mesafeyle de korunuyordu. Adli bir patolog olarak, ölümü yaşayanlara yardım etmek için çözülmesi gereken bir bulmaca gibi görüyordu. Bir de alışkanlık faktörü vardı: Ölüm, halkın çoğu için nadir bir olay olsa da, o ölümü her gün görüyordu.

"Oğlumuz baharda evlenecekti," dedi Bayan McGillin aniden. Laurie kırk dakika önce kendisini tanıştırdığından beri hiç konuşmamıştı. "Torunlarımız olacağını umuyorduk."

Laurie başını salladı. Çocuklardan bahsedilmesi, kendi ruhundaki hassas bir noktaya dokunmuştu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama Dr. McGillin birden ayağa kalkınca bundan kurtuldu. Dr. McGillin karısının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

"Dr. Montgomery'nin çalışmaya başlaması gerektiğine eminim," dedi. Bütün Polaroidleri toplayıp ceplerine koyarken, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Artık eve gitsek iyi olacak. Sean'ı ona emanet edelim." Sonra, ceketinin iç cebinden küçük bir not defteri ve bir kalem çıkarttı. Üzerine bir şeyler yazdıktan sonra, en üstteki sayfayı koparttı ve Laurie'ye uzattı. "Bu, özel telefonum. Aramanızı bekleyeceğim. Öğleden önce bir haber almayı umuyorum."

Olayların bu ani değişimi nedeniyle şaşırmış ve rahatlamış olan Laurie ayağa kalktı. Kâğıdı aldı ve okunaklı olduğundan emin olmak için numaraya baktı. 914 alan kodlu bir numaraydı. "Sizi mümkün olduğunca çabuk arayacağım."

Dr. McGillin, kendisininkini giymeden önce, paltosunu giymesi için karısına yardım etti. Elini Laurie'ye uzattı. Laurie eli sıktı ve soğuk olduğunu fark etti.

"Oğlumuza iyi bakın," dedi Dr. McGillin. "O bizim tek çocuğumuz." Bunu söyledikten sonra döndü, resepsiyon alanına giden kapıyı açtı ve karısını muhabir kalabalığına doğru yürüttü.

Bir haber almak için umutsuzca bekleyen muhabirler, McGillinler göründüğü anda, beklentili bir sessizliğe gömüldüler. Bir basın toplantısı olacağını uman bütün gözler, onların ilerleyişini izledi. Çift, ana kapıya doğru giderken, resepsiyon alanını yarılamıştı ki, birisi "Cromwell ailesinden misiniz?" diye bağırarak sessizliği bozdu. Dr. McGillin, yürüyüşünü yavaşlatmadan sadece başını olumsuz anlamda salladı. "Polis gözetimi davasıyla mı ilgilisiniz?" diye sordu bir diğeri. Dr. McGillin, başını bir kez daha salladı. Bun-

dan sonra, muhabirler ilgilerini Laurie'ye çevirdiler. Hatta, onun adli doktorlardan biri olduğunu anladıkları belli olan birkaç tanesi, Kimlik odasına daldı. Bunun arkasından bir soru yağmuru geldi.

Önce muhabirleri görmezden gelen Laurie, McGillinlerin ATK'den çıktıklarını görmek için parmak uçlarına kalktı. Ancak ondan sonra, çevresini sarmış olan insanlara baktı. "Üzgünüm," dedi mikrofonları uzaklaştırarak. "Bu davalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şefi beklemek zorundasınız." Neyse ki, ATK güvenlik personelinden bir kişi resepsiyon alanında belirdi ve muhabirleri geldikleri yere geri sürmeyi başardı.

Aradaki kapı kapanınca, göreceli sessizlik Kimlik odasına geri döndü. Laurie bir süre kolları iki yanına gevşekçe sarkmış olarak durdu. Bir elinde Sean McGillin Jr.'ın dosyası ve diğerinde de babasının karalanmış telefon numarası vardı. Acılı çiftle uğraşmak yorucu olmuştu, özellikle de kendisini psikolojik olarak kırılgan hissederken. Ama bunda olumlu bir yan da vardı. Kendisini bu kadar iyi tanıdığı için, duygusal olarak zorlayıcı bir duruma bulaşmanın ona yardımcı olacağını, çünkü kendi sorunlarını aklından uzaklaştıracağını biliyordu. Aklını meşgul etmek, artık kabul edilemez bir mevcut durum olduğunun farkına vardığı kötü yola sapmaya karşı iyi bir korumaydı.

Kendisini biraz toplamış olan Laurie, Dr. McGillin'in telefon numarasını cebine atarken Kimlik ofisine doğru ilerledi. Hâlâ program yapmakla meşgul olan Riva'ya, "Herkes nerede?" diye sordu.

"Bingham, Washington ve Fontworth haricinde, henüz burada olan bir tek sen ve Jack varsınız."

"Demek istediğim, Dedektif Soldano ve Vinnie neredeler?"

"Jack geldi ve ikisini de aşağı götürdü. Dedektif, Jack'ten Cromwell davasına bakmasını istedi."

"Garip," dedi Laurie. Jack, genellikle medyanın ilgisini çeken davalardan uzak dururdu ve Cromwell davası da kesinlikle bu kategoriye giriyordu.

"Davayla gerçekten ilgili görünüyordu," dedi Riva, Laurie'nin aklını okumuş gibi. "Hiç beklemediğim şekilde, çifte intihar davasını da istedi. Gizli bir amacı olduğuna dair bir hisse kapıldım ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Diğer teknisyenlerden herhangi birinin gelip gelmediğini biliyor olabilir misin? Ben de McGillin davasıyla başlamak istiyorum."

"Birkaç dakika önce Marvin'i gördüm. Kahve alıp aşağıya indi."

"Mükemmel," dedi Laurie. Marvin'le çalışmaktan hoşlanıyordu. Marvin geceleri çalışıyordu ama kısa bir süre önce gündüze geçmişti. "Bana ihtiyacın olursa, çukurda olacağım."

"Sana en azından bir dava daha vermek zorundayım. Bir aşırı doz vakası. Üzgünüm. Kötü bir gece geçirdiğini söylediğini biliyorum ama bugün programımız çok dolu."

"Sorun değil," diyerek aşırı doz dosyasını almak için ilerledi. "Çalışmak, aklımı kendi sorunlarımdan uzak tutmak için iyi bir yol."

"Sorunlar mı? Ne tür sorunlar?"

"Sakın sorma!" dedi Laurie. "Aynı Jack'le aynı sorunlar ama bu sabah konuyu açtım. Kulağa bozuk plak gibi geldiğimi bilsem de bu sefer kararlıyım. Kendi daireme geri dönüyorum. Öyle veya böyle, bir karar vermek zorunda kalacak."

"Aferin," diye cevap verdi Riva. "Bu, belki bana da güç verir."

Aynı ofisi paylaşırlarken, Laurie ve Riva iyi arkadaş olmuşlardı. Riva'nın erkek arkadaşı, farklı nedenlerden de olsa, bağlanmaya en az Jack kadar direniyordu, bu yüzden o ve Laurie'nin konuşacak çok şeyi oluyordu.

Kahve alıp almamayı kısa bir süre düşünüp, ellerinin titremesine neden olacağından korkarak almamaya karar verdikten sonra Laurie, Marvin'i bulmak için harekete geçti. Sadece bir kat aşağı gidiyor olmasına rağmen asansöre doğru ilerledi. O sabah tekrar uyuyamayınca tahmin ettiği gibi, uykusuzluk yüzünden bitkindi. Ama sinirli olmak yerine, memnundu. Jack'e hissettikleri nede-

niyle kesinlikle mutsuzdu ve kendisini yalnız hissedeceğini de biliyordu, yine de yapması gereken şeyi yaptığının farkında ve bu açıdan hoşnuttu.

Laurie, adli araştırmacının ofisinin önünden geçerken, içeri doğru eğildi ve Janice'in gidip gitmediğini sordu. Baş araştırmacı olan Bart Arnold, Janice'in gittiğini söyledi ve kendisinin yardımcı olup olamayacağını sordu. Laurie, Janice'le daha sonra konuşacağını söyleyerek yoluna devam etti. Sadece, McGillinlerle yaptığı görüşme hakkında Janice'i bilgilendirmek istemişti. Janice'in ilgileneceğini düşünüyordu. Bu davanın Laurie'nin ilgisini çekmesindeki asıl neden, Janice'in genellikle kalın olan duygusal koruma postunu delmiş olması gerçeğiydi.

Marvin, morg ofisinde, ATK'yi yutan, sonu gelmeyen kâğıt işlerinden kendi payına düşenle ilgileniyordu. Ana otopsi odasından bahsederken herkesin severek kullandığı terimle 'çukurda' çalışmaya başlama beklentisiyle, yeşil ameliyat kıyafetini giymişti bile. Laurie kapıda görününce kafasını kaldırıp baktı. Marvin, Laurie'nin hayatında gördüğü en pürüzsüz cilde sahip olan, atletik görünüşlü bir Afro-Amerikandı. Laurie, Marvin'le ilk tanıştığında onu çok kıskanmıştı.

Laurie, teni konusunda hassastı. Açık renkli teniyle birlikte, burun köprüsüne serpiştirilmiş çillerinin yanı sıra, sadece kendisinin görebileceği başka kusurları da vardı. Laurie, babasından kumral ışıklı kahverengi saçlarını almasına rağmen, neredeyse şeffaf cildi ve mavi yeşil gözleri annesindendi.

"Rock and roll yapmaya hazır mısın?" diye sordu Laurie şakayla. Deneyimlerine dayanarak, yorgun gibi davranmazsa, kendisini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Dans edelim, kardeşim!" diye cevapladı Marvin.

Laurie dosyaları uzattı. "Önce McGillin'le ilgilenmek istiyorum."

"Tamam," dedi Marvin, cesedin yerini öğrenmek için deftere bakarak.

Laurie, önce ameliyat kıyafetini giymek için soyunma odasına, sonra da bir 'ay kıyafeti' giymek için depoya gitti. 'Ay kıyafeti' otopsi yaparken giyilmesi gereken koruyucu kıyafete personel tarafından verilmiş olan isimdi. Üzerine bağlı başlıkları ve yüzü tamamen kapatan bir maskeyle, tamamen su ve hava geçirmez bir materyalden yapılmıştı. Hava, kıyafete, her gece şarj edilmesi gereken pillerle çalışan, bağımsız bir vantilatörle, bir HEPA filtresinden* veriliyordu. Çalışmayı daha zor hale getirdikleri için kıyafetler pek popüler değildi ama Jack hariç herkes, kendi huzuru için bu dezavantajı kabul etmişti. Laurie, Jack'in hafta sonları nöbetteyken, bulaşıcı bir etkenin düşük olduğunu düşündüğü bazı davalarda, sıklıkla ay kıyafetini giymemeyi tercih ettiğini biliyordu. Bu durumlarda, geleneksel koruma gözlüğü ve ameliyat maskesine dönüyordu. Teknisyenler, onun bu sırrını saklamaktan memnun görünüyorlardı. Calvin bunu öğrenirse, bunun bedelini ağır öderlerdi.

Kıyafetini giydikten sonra, Laurie ana koridora geri döndü, sonra da ellerini yıkayıp eldivenlerini giydiği ön odaya yürüdü, otopsi odasının kapısını iterek içeri girdi.

ATK için on üç yıldır çalışmasına rağmen, Laurie, bütün hareketin merkezi olarak gördüğü odaya girerken duyduğu heyecandan hâlâ zevk alıyordu. Hissettiği şeyin görsel deneyimle ilgisi yoktu, çünkü o açıdan bakınca, mavi-beyaz floresan aydınlatmasıyla penceresiz oda sıkıcıydı. Paslanmaz çelikten olan sekiz masa, sayısız otopsi nedeniyle, yer yer içeri göçmüş ve lekelenmişti. Her masanın üzerinde, eskimiş, yaylı bir tartı vardı. Duvarlarda, açık olan boru tesisatı, röntgen görüntüleme kutuları, bir dizi dehşet verici aletin durduğu, cam kapaklı eski moda dolaplar ve ufalanmış, sabuntaşı lavabolar vardı. Yarım yüzyıldan fazla bir süre önce, burası sanat eseri bir tesis ve ATK'nin gurur kaynağıydı ama artık modernleştirme ve gerekli bakım masrafları için yeterli fon

* HEPA filtresi: Yüksek etkili partiküllü hava filtresi (çev.)

olmaması nedeniyle kötü bir durumdaydı. Ama fiziksel ortam Laurie'yi etkilemiyordu. Onun tepkisi, odaya her girişinde yeni bir şey göreceği veya öğreneceğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Sekiz masanın üçü doluydu. Bir tanesinde Sean McGillin'in cesedi yatıyordu veya Laurie öyle tahmin etti, çünkü Marvin son hazırlıklarını tamamlamak amacıyla masanın etrafında koşturuyordu. Diğer ikisinde, Laurie'nin durduğu yere en yakın olanlarda, otopsilerine başlanmış olan iki ceset vardı. Tam önünde, iri, koyu renk derili bir adam yatıyordu. Laurie'ninkinin aynısı olan ay kıyafetlerini giyinmiş dört kişi, cesedin üzerinde çalışıyordu. Bütün yüzü kaplayan kavisli plastik maskeler, kimlik saptamasını zorlaştırsa da, Laurie, Calvin Washington'ı tanıdı. Bir doksan beşlik boyu ve yüz on beş kiloluk vücudunu gizlemek zordu. Onunla çelişen kısa ve tıknaz vücudu nedeniyle, diğerinin Harold Bingham olduğunu düşündü. Son iki kişi, George Fontworth ve morg teknisyeni Sal D'Ambrosio olmalıydı ama ikisi de aynı ölçülerde olduğu için, Laurie onları birbirinden ayırt edemedi.

Laurie, masanın ayakucuna doğru ilerledi. Tam önünde, şiddetli bir emiş sesi çıkaran bir dren vardı. Masanın yüzeyinde, cesedin altından, vücut sıvılarını alıp götürmesi için devamlı su akıyordu.

"Fontworth, neşter kullanmayı hangi cehennemde öğrendin?" diye homurdandı Bingham.

Ay kıyafetli figürlerden hangisinin George olduğu artık belli olmuştu. Hastanın sağ yanında, ellerini, ölünün karın zarı ardındaki boşluğa sokmuş, görünüşe göre kurşunlardan birinin izini sürmeye çalışıyordu. Laurie, George'a acımaktan kendini alamadı. Bingham otopsi odasına ne zaman gelse, profesör rolünü üstlenmeyi severdi ama her seferinde sabırsızlanır ve sinirlenirdi. Laurie, ondan her zaman bir şeyler öğrenebileceğini bilmesine rağmen, onunla çalışmanın yarattığı stresten hoşlanmıyordu.

Masanın çevresindeki havanın, herhangi bir soru sorulmayacak kadar elektrik yüklü olduğunu hisseden Laurie, ikinci masaya

doğru ilerledi. Orada, Jack, Lou ve Vinnie'yi tanımada hiç sorun yaşamadı. Masaya geldiğinde yarı bastırılmış bir kahkahayla, buradaki atmosferin tam tersi olduğunu hemen anladı. Laurie şaşırmadı. Jack, kara mizahıyla ünlüydü. Ceset, sıska, neredeyse bir deri bir kemik kalmış, ince, platin sarısı saçlı, orta yaşlı bir kadına aitti. Laurie, bunun Sara Cromwell olduğunu tahmin etti. Dikkat çeken şey, sağ kalçasının üstünde, dış tarafta, ön yüzünden, keskin, kafaya doğru bir açıyla çıkmış olan mutfak bıçağının sapıydı. Laurie, aletin hâlâ yerinde durduğuna şaşırmadı. Böyle davalarda, adli doktorlar bunun gibi objelerin yerlerinde bırakılmalarını tercih ederlerdi.

"Umarım ölüye gerekli saygıyı gösteriyorsunuzdur," diye dalga geçti Laurie.

"Bir anımız bile sıkıcı geçmiyor," diye cevap verdi Lou.

"Ve ben neden aynı esprilere gülmeye devam ettiğimi bilmiyorum," diye şikâyet etti Vinnie.

"Söyleyin, Dr. Montgomery!" dedi Jack, abartılı bir profesör tonlamasıyla. "Profesyonel görüşünüze göre, kalçanın içine işlemiş olan bu kesik, ölümcül bir yara olabilir mi?"

Giriş noktasını daha iyi görebilmek için hafifçe eğilen Laurie, bıçağa daha yakından baktı. Tahminine göre on santim uzunluğunda bir ağzı olan, sapının, kalça kemiğine yanlamasına girmiş olduğu küçük bir meyve bıçağıydı. Daha da önemlisi, ön kalça kemiği omurunun altında ama hizasındaydı.

"Ölümcül olmadığını söylemeliyim," diye cevap verdi Laurie. "Yeri, uyluk damarlarının kesinlikle zarar görmediği izlenimini bırakıyor, bu nedenle kanama minimal olmuş olmalı."

"Ve Dr. Montgomery, silahın giriş açısı neyi gösteriyor?"

"Kurbanını bıçaklayan biri için alışılmışın oldukça dışında bir yol olduğunu söylemeliyim."

"İşte, baylar," diye yorumda bulundu Jack kendini beğenmiş bir edayla. "Değerlendirmem, saygın Dr. Montgomery tarafından da onaylandı."

"Ama her yerde kan vardı," diye sızlandı Lou. "O kadar kan hangi cehennemden geldi? Başka yara yok."

"A-ha!" dedi Jack, abartılı bir Fransız aksanına dönüp, parmağını kaldırarak. "Birkaç dakika içinde bunu öğreneceğimize inanıyorum. Mösyö Amendola, le couteau, s'il vous plaît!*"

Vinnie'nin yüz maskesinden yansıyan, tepedeki floresan ışıklarının parlaklığına rağmen, Laurie, onun Jack'in açık eline bir neşter koyarken gözlerini devirdiğini gördü. O ve Jack'in ilginç bir ilişkisi vardı. Karşılıklı saygıya dayanmasına rağmen, ikisi de aslında tam tersiymiş gibi davranırlardı.

Üçünü kendi başlarına bırakan Laurie, yoluna devam etti. Jack'in bu kadar düşüncesiz ve ciddiyetsiz olması karşısında biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, iyi bir işaret olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Laurie, bir sonraki masaya yaklaşırken, Jack'le olan sorunlarını kafasından atmak için çabaladı. Masanın hafif eğimli yüzeyinde, başı ahşap bir bloğun üzerine konmuş olan, yirmili yaşlarının ortalarında, adaleli bir erkek vücudu uzanıyordu. Laurie, refleksle hemen dış muayeneye başladı. Şahıs sağlıklı görünüyordu. Ölüm yüzünden kireç gibi beyaz olmasına rağmen, cildinde hiç doku bozukluğu yoktu.

Saçları gür ve koyu renkli, gözleri sanki uyurmuş gibi kapalıydı. Görünen anomaliler, sağ alt bacağındaki, dreni hâlâ yerinde duran dikişli ameliyat izi, sol kolundaki kateterin kapalı ucu ve canlandırma girişiminden kalmış olan, ağzından sarkan soluk borusu içindeki tüptü.

Marvin hâlâ örnek kavanozlarının üzerine etiketleri koymakla meşgul olduğu için, Laurie, cesedin giriş numarasını ve adını kontrol etti. Sean McGillin üzerinde çalıştığından emin olunca, serum alanını dikkatle inceleyerek dış muayenesine devam etti. Şişme, kan ya da serum sıvısı fışkırmasının başka bir göstergesi olmayan

* le couteau, s'il vous plaît!: (Fr.) neşter, lütfen! (çev.)

alan, tamamen normal görünüyordu. Bacaktaki, kırılan kaval ve kaşık kemiklerinin ameliyat edildiği alandaki dikişli yaraya daha yakından baktı. Orada da, bir enfeksiyon olmadığını gösterecek hiçbir şişlik veya renk değişikliği yoktu. Dren, siyah ipekten tek bir gevşek ilmekle dikişlenerek yerine sabitlenmişti ve serum sıvısının minimal bir akıntı yaptığının kanıtı vardı. Bacak, damarda bir tromboz veya pıhtılaşma göstergesi olmadan, diğer bacak gibi görünüyordu

"Dıştan, dikkate değer bir şey görmedim," dedi Marvin, bir avuç dolusu steril enjektör ve bazıları koruyucu madde ihtiva eden, bazıları da etmeyen numune kavanozlarıyla geri döndüğünde. Elindekileri, hemen ulaşabilmesi için masanın kenarına yerleştirdi.

"Şu ana kadar, buna katılmak zorundayım," diye cevap verdi Laurie. Kişiliğe göre değişmesine rağmen, teknisyenler ve doktorlar arasında oldukça fazla işbirliği vardı. Laurie yorum ve önerileri her zaman teşvik ederdi, özellikle de Marvin'den gelenleri. Ona göre, teknisyenler, zengin bir deneyim kaynağıydı.

Marvin, gerekli aletleri almak için cam kapaklı dolaplara gitti. Laurie, havalandırmasının vızıltısına rağmen, onun ıslık çaldığını duyabiliyordu. Marvin her zaman neşeliydi, ki bu da Laurie'nin sevdiği başka bir yöndü.

Damardan uyuşturucu kullanımının işaretlerini arayıp bulamadıktan sonra, Laurie, Sean'ın burnunun içine bakmak için bir nazal spekulum kullandı. Kokain kullanımının hiçbir işareti yoktu. Ailesi tersini söylemiş olsa bile, gizemli bir ölümde, uyuşturucu göz önünde bulundurulmalıydı. Laurie, daha sonra gözleri incelemek için gözkapaklarını açtı. Göz aklarında kanama olmayan gözler normal görünüyordu. Ağzı açarak, soluk borusundaki tüpün yemek borusunda değil de, soluk borusunda olduğundan emin oldu. Laurie, feci sonuçları olan bu yanlışı birkaç sefer görmüştü.

Bütün hazırlıklarını tamamlayan Marvin, masanın yanına gelip Laurie'nin karşısına geçti ve iç otopsinin başlamasını bekleyerek durdu.

"Tamam! Haydi yapalım şunu!" dedi Laurie, Marvin'in uzattığı neşteri alırken.

Laurie binlerce otopsi yapmış olmasına rağmen, yeni bir tanesine her başlayışında bir heyecan ürpertisi hissediyordu. Gerçek otopsiye başlamak, sırlarını keşfetmek üzere olduğu kutsal bir kitabı açmaya benziyordu. İşaret parmağı, neşterin üzerine bastırırken, Laurie, ustaca, omuz uçlarından başladığı Y şeklindeki olağan kesiği, göğüs kemiğinin ortasında birleştirdi ve pubise kadar indirdi. Göğüs kemiğini, kemik kesiciyle çıkartmadan önce, deriyi ve kasları, Marvin'in yardımıyla hızla kaldırdı.

"Kırık bir kaburga gibi görünüyor," diye yorumda bulundu Marvin, göğsün sağ tarafındaki bir bozukluğu göstererek.

"Kanama yok, yani ölümden sonra olmuş, muhtemelen canlandırma girişiminde. Bazı insanlar, kalp masajı yaparken kendilerini kaybediyorlar."

"Ah!" dedi Marvin anlayışla.

Kan pıhtıları veya başka tıkaçlar bulmayı bekleyen Laurie, kalbe giden ana damarları, kalbin kendisini ve ölümcül pıhtıların genellikle bulunduğu yer olan akciğer arterlerini incelemeye hevesliydi. Ama bu baştan çıkmaya karşı koydu. Hiçbir şeyin unutulmaması için, normal protokolü takip etmesinin en iyisi olduğunu biliyordu. Dikkatle, bütün iç organları yerinde inceledi, sonra da toksikoloji testi için sıvı örnekleri almak üzere, Marvin'in yerleştirdiği enjektörleri kullandı. Bir ilaç, toksin veya hatta bir anesteziğe karşı gelişebilecek ölümcül bir reaksiyonun göz önünde bulundurulması gerekiyordu. Merhumun anestezi almasının üzerinden, yirmi dört saatten az zaman geçmişti.

Laurie ve Marvin, her örneğin doğru etiketli örnek kabına konduğundan emin olarak, sessizce çalıştılar. Sıvı örnekleri alındıktan sonra, Laurie iç organları çıkartmaya başladı. Özenle, normal sıralamayı korudu ve en sonunda, ancak bir süre sonra, dikkatini kalbe verebildi.

"Ödül geliyor!" diye espri yaptı Marvin.

Laurie gülümsedi. Kalp, gerçekten de patolojiyi bulmayı umduğu yerdi. Birkaç becerikli vuruşla, kalp yerinden çıktı. Büyük toplardamarın kesik ucuna baktı ama hiç pıhtı yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü ciğerleri çıkartırken, akciğer arterlerinin temiz olduğunu görmüştü bile.

Laurie, kalbi tarttı, sonra da uzun ağızlı bir bıçakla, iç incelemeye başladı. Hayal kırıklığını artırırcasına, kalbin içinde hiçbir kusur yoktu. Hiç pıhtı yoktu, hatta koroner atardamarlar tamamen normal görünüyordu.

Laurie ve Marvin, açık cesedin üzerinden birbirlerine baktılar.

"Kahretsin!" diye soludu Marvin.

"Şaşırdım," dedi Laurie. Derin bir nefes aldı. "Tamam, sen bağırsakla ilgilen ve ben de mikro örneklerimi alayım, sonra beyni kontrol ederiz."

"Tamamdır," dedi Marvin. Mideyi ve bağırsakları, yıkamak üzere lavaboya götürdü.

Laurie, mikroskobik inceleme için birçok doku örneği aldı, özellikle de kalp ve ciğerlerden.

Marvin, temizlenmiş bağırsağı, dikkatle inceleyen ve doku örnekleri alan Laurie'ye verdi. Bu arada, Marvin kafa derisini yüzmeye başladı. Mide ve bağırsakları bitirdiğinde, Marvin, onun kafatasını incelemesi için hazırdı. Laurie işini bitirdiğinde başparmaklarını kaldırarak onay verdi ve Marvin kemiği, kulakların hemen üstünden kesmek üzere elektrikli testereyi kaldırdı.

Marvin kafatasıyla meşgulken, Laurie bir makas aldı ve bacağın alt kısmındaki dikişli yarayı açtı. Ameliyat bölgesinde her şey yolunda görünüyordu. Daha sonra, bacaklardan karına kadar ilerleyerek, bacaklardaki uzun damarları açtı. Hiç pıhtı yoktu.

"Beyin bana normal göründü," diye yorumda bulundu Marvin.

Laurie başını salladı. Şişme ve kanama yoktu ve renk normaldi. Beyni, deneyimli elleriyle yokladı. Bu da normaldi.

Birkaç dakika sonra, Laurie beyni çıkarttı ve Marvin'in tuttuğu bir tasa bıraktı. Karotis atardamarlarının kesik uçlarını kontrol etti. Diğer her şey gibi, onlar da normaldi. Beyni tarttı. Ağırlığı, normal sınırlar içindeydi.

"Hiçbir şey bulamıyoruz," dedi Laurie.

"Üzgünüm," dedi Marvin.

Laurie gülümsedi. Diğer iyi özelliklerinin yanı sıra, Marvin bir başkasının duygularını da anlıyordu. "Özür dilemen gerekmez. Senin hatan değil."

"Bir şeyler bulmak güzel olurdu. Şimdi ne düşünüyorsun? Ölmemiş olması gerekiyor gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrim yok. Mikroskobik incelemenin bizi biraz aydınlatacağını umuyorum ama pek iyimser değilim. Her şey çok normal görünüyor. Ben beyni keserken, sen neden vücudu toplamaya başlamıyorsun. Aklıma yapacak başka bir şey gelmiyor."

"Tamamdır," dedi Marvin neşeyle.

Laurie'nin tahmin ettiği üzere, beynin içi de, dışı gibi görünüyordu. Gerekli örnekleri aldı, sonra da cesedi dikmekte Marvin'e katıldı. İkisi birlikte çalıştıklarından, bu iş sadece birkaç dakika sürdü.

"Bir sonraki davama mümkün olduğunca çabuk bakmak istiyorum," dedi Laurie. "Umarım senin için sakıncası yoktur." Bir kez oturdu mu, yorgunluğunun intikam almak için geri döneceğinden korkuyordu. Şu anda, kendisini umduğundan daha iyi hissediyordu.

"Hiç yok," dedi Marvin. Doğrulmaya başlamıştı bile.

Laurie, çukurda etrafına baktı. Kendisini o kadar kaptırmıştı ki, çevresindeki bütün hareketi fark etmemişti. O sırada, her birinin üzerinde en az iki, bazen de daha fazla insanın kümelendiği sekiz masa da doluydu. Jack'in masasına doğru baktı. Jack, başka bir kadın cesedinin kafasının üzerine doğru eğilmişti. Görünüşe göre, Sara Cromwell'i bitirmişti ve Lou da gitmişti. Jack'in masasının ötesinde, Calvin, hâlâ Fontworth'le birlikte, önceden inceledikleri

ceset üzerinde çalışıyordu. Görünüşe göre, Bingham basın toplantısını yapmak üzere ayrılmıştı.

Marvin örnek şişelerini kaldırırken, Laurie, "Sonuç almamız ne kadar sürer?" diye sordu.

"Uzun sürmez."

Laurie, karışık duygularla Jack'e doğru ilerledi. Onun laubaliliğine devam etmesine hazır değildi ama Cromwell hakkındaki önceki sataşmasından sonra, Laurie onun ne bulduğunu merak ediyordu. Masanın ayakucunda durdu. Jack, kadının alnında, tam saç çizgisindeki bir lezyonun kalıbını dikkatle çıkartmaya konsantre olmuştu. Laurie, fark edilmeyi bekleyerek bir süre durdu. Vinnie hemen başını kaldırıp bakmış ve en azından hafifçe elini sallamıştı.

"İlk davanda ne buldun?" diye sordu Laurie sonunda. Jack'in onu görmemiş olması pek olası değildi ama Laurie, aksini düşünmek istemiyordu.

Jack'in cevap vermediği birkaç dakika daha geçti. Laurie tekrar, Jack'in davranışının bir açıklaması olmadığını göstermek ister gibi kollarını açıp, omuzlarını silken Vinnie'ye baktı. Laurie, yoluna devam etmeden önce, ne yapacağını bilemeyerek bir an daha durdu. Jack'in çevresinde olan biteni fark etmeyecek kadar kendisini işine kaptırabileceğini bilmesine rağmen, Laurie için orada durmak zordu.

İşler, Fontworth'ün masasında da daha iyi değildi. Bingham ayrılmış olmasına rağmen, dava bir sona ulaşmadan uzayıp gittikçe Calvin, zavallı Fontworth'ü en az onun kadar delirtiyordu. Diğer beş masaya da hızla bir göz attıktan sonra, Laurie sosyalleşme çabalarını bıraktı ve Marvin'e yardım etmek için geri döndü.

"Yardım etmesi için diğer teknisyenlerden birini çağırabilirim," dedi Marvin. Tekerlekli bir sedye getirmiş ve masanın yanına yerleştirmişti.

"Sorun değil," dedi Laurie. Çok da uzun olmayan bir süre önce, doktorlar iki dava arasında, hızlı bir kahve veya doğaçlama tar-

tışmalar için Kimlik odasına veya kafeteryaya çıkarlardı. Ama giymeleri zorunlu olan daha karmaşık koruma aparatlarıyla, artık buna değmezdi.

Sean McGillin'den geri kalanlar, soğuk odaya kaldırılınca, Marvin Laurie'yi, David Ellroy isimli bir adamın bölmesine götürdü. Marvin, sıska, yetersiz beslenmiş, orta yaşlı, Afro-Amerikalı adamın cesedini gözler önüne serecek şekilde çekmeceyi çektiği an, Laurie, bunun aşırı dozdan ölüm vakası olması ihtimalini hatırladı. Deneyimli gözü, adamın damar içi alışkanlığından kalma olan, kolları ve bacaklarındaki izlere dikkatle baktı. Laurie, aşırı doz vakalarına alışık olmasına rağmen, bu tür davalar onda hâlâ duygusal bir tepki uyandıracak kadar güçlüydüler. Düşüncelerine her zamankinden daha az hâkim olduğundan, aklı onu, Langley Kız Okulu'ndan aceleyle eve geldiği, 1975 Ekiminin soğuk, açık, rüzgârlı gününe götürdü. Park Bulvarı'nda, savaş öncesinden kalma, büyük bir dairede ailesiyle birlikte yaşıyordu. Uzun Columbus Günü hafta sonundan önceki cumaydı ve tek kardeşi, ağabeyi Shelly, bir önceki gece birinci sınıf öğrencisi olduğu Yale'den eve gelmişti.

Laurie, özel lobilerinde asansörden indiğinde, rahatsız edici bir sessizlik hissetti. Çamaşırhanenin kapısındaki havalandırmadan, her zamanki seslerin hiçbiri duyulmuyordu. Daireye girince, kitaplarını antredeki konsolun üzerine bırakıp mutfağa geçerken Shelly'ye seslendi. Holly'yi görmeyince, hizmetçilerinin izin günü olduğunu hatırlayıp bir an için rahatladı. Shelly'ye bir kez daha seslenerek, oturma odasının arkasındaki dinlenme bölümüne baktı. Televizyon, huzursuzluğunu artıracak şekilde, açık ama sessizdi. Bir süre, televizyonun neden açıkken sessiz olduğunu merak ederek, bir gündüz yarışmasının maskaralıklarını seyretti. Daireyi dolaşmaya yeniden başlayarak, birilerinin evde olması gerektiğini düşünür halde Shelly'ye ismini bir kez daha seslendi. Salonu geçtiğinde, gizli bir aciliyet olduğunu hissederek daha hızlı ilerlemeye başladı.

Shelly'nin kapısı kapalıydı. Laurie kapıyı çaldı ama cevap gelmedi. Bir kez daha çaldıktan sonra kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi. Kapıyı iterek açtığında, sevgili erkek kardeşinin, üzerinde sadece slip külotuyla, halının üzerinde yatmakta olduğunu gördü. Onu dehşete düşürecek şekilde, ağzından kanlı köpük sızıyordu ve rengi, yemek odasının büfesindeki ince seramikler kadar beyazdı. Bir turnike, üst koluna gevşekçe bağlanmıştı. Yarı açık elinin yakınında bir şırınga vardı. Çalışma masasının üzerinde, ağabeyinin bir gece önce böbürlenerek bahsettiği eroin ve kokainin bir karışımı olan amfetaminin olduğunu tahmin ettiği bir zarf vardı. Laurie, ona yardım etmeye çalışmak için dizlerinin üzerine çökmeden önce, bunların hepsini bir anda görmüştü.

Laurie, kendisini güçlükle içinde olduğu ana çekti. Erkek kardeşini canlandırmak için yaptığı nafile girişimi düşünmek istemiyordu. Kendi dudaklarıyla dokunduğunda, onun dudaklarının ne kadar soğuk ve cansız olduğunu hatırlamak istemiyordu.

"Onu sedyeye taşımama yardım eder misin?" diye sordu Marvin. "Çok ağır değil."

"Elbette," dedi Laurie, bir işe yaramaktan memnun olarak. David'in dosyasını bıraktı ve Marvin'e yardım etti. Birkaç dakika sonra, otopsi odasına geri dönüyorlardı. Marvin sedyeyi masanın yanına getirince, diğer teknisyenlerden biri Marvin'in cesedi masaya koymasına yardım etti. Laurie, David'in ağzından akmış olan, kurumuş kanlı köpüğü görebiliyordu ve bu görüntü, onu rahatsız edici hayaline geri döndürdü. Düşüncelerini meşgul eden şey, erkek kardeşini canlandırmak için yaptığı başarısız girişim değil, birkaç saat sonra, tahammül etmek zorunda kaldığı, ailesiyle yaşadığı yüzleşmeydi.

"Ağabeyinin uyuşturucu kullandığını biliyor muydun?" diye bilmek istemişti babası. Yüzü, öfkeden morarmıştı ve Laurie'nin yüzünden sadece birkaç santim ötedeydi. Başparmakları, Laurie'nin kollarının üst bölümünde, derisinin içine gömülmüştü. "Bana cevap ver!"

"Evet," diye ağzından kaçırmıştı Laurie, gözyaşlarının arasından. "Evet, evet."

"Sen de uyuşturucu kullanıyor musun?"

"Hayır!"

"Onun kullandığını nasıl öğrendin?"

"Kazayla: Tıraş çantasında, senin ofisinden aldığı bir şırınga buldum."

Babasının gözlerinin kısıldığı ve dudaklarının, ince, zalim bir çizgi haline geldiği, kısa bir sessizlik oldu. "Bize neden söylemedin?" diye hırladı. "Söylemiş olsaydın, hayatta olurdu."

"Söyleyemezdim," diye hıçkırdı Laurie.

"Neden?" diye bağırdı babası. "Bana nedenini söyle!"

"Çünkü..." diye ağladı Laurie. Durdu ve ekledi. "Çünkü bana bunu yapmamamı söyledi. Bana söz verdirdi. Söylersem, benimle bir daha asla konuşmayacağını söyledi."

"Eh, bu söz, onu öldürdü," diye tıslad babası. "Onu, o lanet uyuşturucu kadar o söz de öldürdü."

Bir el, kolunu tuttu ve Laurie zıpladı. Arkasını döndüğünde Marvin'i gördü.

"Bu dava için özel bir şey istiyor musun," diye sordu Marvin, David'in cesedine doğru ilerleyerek. "Bana, oldukça kolay göründü."

"Her zamankiler yeter," dedi Laurie. Marvin gerekli aletleri almaya gittiğinde, Laurie, kendini kontrol altına alabilmek için derin bir nefes aldı. İçgüdüsel olarak, diğer kötü anıları hatırlamasını engellemek için aklını meşgul tutması gerektiğini biliyordu. Elindeki dosyayı açarak Janice'in adli araştırmacı raporunu bulmak için sayfaları karıştırdı ve okumaya başladı. Ceset, David'in bir uyuşturucu evinde ölüp diğer çöplerle birlikte atıldığını gösterir şekilde, uyuşturucu teçhizatıyla birlikte bir çöplükte bulunmuştu. Laurie içini çekti. Böyle bir davayla uğraşmak, işinin olumsuz yanıydı.

Bir saat sonra, tekrar sokak kıyafetlerini giymiş olarak, Laurie arka asansöre bindi. Aşırı doz davası, sıradandı. Hiçbir sürpriz

çıkmamıştı; David Ellroy, köpüklü akciğer ödemine bağlı boğularak ölmenin bütün olağan belirtilerini göstermişti. Biraz ilginç olan buluntular, sadece, adamın bağımlılığı nedeniyle birçok kez enfeksiyon geçirdiğini gösteren, çeşitli organlardaki çoklu, küçük, birbirinden ayrı olan lezyonlardı.

Eski asansör, gümleyerek beşinci kata çıkarken, Laurie Jack'i düşündü. Kendisi David Ellroy'u bitirdiğinde, Jack üçüncü davasına başlamıştı bile. İkinci ve üçüncü davalarının arasında, Vinnie'nin sürdüğü sedyeyi iterek odadan çıkmıştı. Laurie, durduğu yerden bile, her zamanki şakalaşmalarını duyabiliyordu. Beş dakika sonra, her ikisi de, aynı dalgacı tavırla, yeni davayı getirerek tekrar göründüler. Sonra, cesedi masaya transfer etme ve otopsiye başlamadan önceki hazırlıkların üzerinden geçmeye başladılar. Bütün bu süre boyunca Jack, Laurie'nin masasına gelmek, onunla herhangi bir konuda konuşmak, hatta onun olduğu yöne bakmak için bile bir girişimde bulunmadı. Laurie omuzlarını silkti. İtiraf etmek istesin veya istemesin, Jack'in onu bilerek görmezden geldiği artık çok belliydi. Böyle bir davranış, hiç Jack'e göre değildi. Laurie'nin onu tanıdığı dokuz yıl boyunca, Jack asla pasif-agresif olmamıştı.

Laurie, ofisine gitmeden önce, histoloji laboratuvarına uğradı. Dava dosyalarının yanı sıra, Sean McGillin'den aldığı doku ve toksikoloji örneklerini içeren, kahverengi bir kesekâğıdı taşıyordu. Laboratuvar müdürü Maureen O'Conner'ı fark etmesi çok zamanını almadı. Dolgun vücutlu, büyük göğüslü kızıl, bir mikroskobun başında oturmuş, bir slayt tablasını inceliyordu. Laurie yaklaşırken başını kaldırıp baktı. Çilli yüzüne bilgiç bir gülümseme yayıldı.

"Evet, bakalım neyimiz var?" diye sordu Maureen ağır İrlanda aksanıyla. Laurie'nin taşıdığı kesekâğıdına baktı. "Tahmin edeyim: Slaytlarına umutsuzca ihtiyacın duyduğun doku örnekleri."

Laurie, suçlulukla gülümsedi. "O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Söz konusu siz ve Dr. Stapleton olunca, hep aynı hikâye. Siz

İkiniz buraya ne zaman gelseniz, slaytları hemen almanız gerekiyor. Ama sana bir şey hatırlatayım, kardeşim: Hastalarınız çoktan öldü." Maureen içtenlikle güldü ve konuşmaları duymuş olan diğer histoloji teknisyenlerinin birkaçı da ona katıldı.

Laurie, kendisini de kıkırdarken buldu. Maureen'in neşesi bulaşıcıydı ve ATK'nin bütçe kısıtlamaları nedeniyle, laboratuvar hep personel sıkıntısı çekse de, Maureen hiç değişmezdi. Laurie kesekâğıdını açtı, doku örneklerini çıkarttı ve tezgâha, Maureen'in mikroskobunun yanına sıraladı. "Belki sana bunları neden çabuk istediğimi söylersem, bir yararı dokunur."

"Burada bu kadar meşgulken laf yerine, fazladan birkaç el daha yardımcı olurdu ama anlat bakalım."

Laurie, istediği şey için profesyonel bir neden olmadığını bildiğinden, elindeki bütün kozları kullandı. Dr. ve Bayan McGillin'in ne kadar sempatik oldukları ve ölmüş oğullarının onların bütün hayatı olduğunu anlatarak başladı. Oğullarının yakındaki evliliğinden ve torun beklentilerinden bile bahsetti. Sonra, kederlerini biraz hafifletmek için, onlara oğullarının ölüm nedenini o sabah vermek için söz vermiş olduğunu itiraf etti. Sorun, otopsinin, onun klinik fikrini doğrulamamasıydı. Bu yüzden, cevapları alacağı umuduyla slaytlara ihtiyacı vardı. Açıklamadığı şey, bu küçük savaşa girişmekteki kişisel nedenleriydi.

"Evet, oldukça dokunaklı bir hikâye," dedi Maureen yavaşça. Derin bir nefes aldı ve sonra örnekleri topladı. "Ne yapabileceğimize bir bakalım. Elimizden geleni yapacağımıza söz veriyorum."

Laurie, ona teşekkür etti ve aceleyle histolojiden çıktı. Saatine baktı. On biri geçmişti bile ve Dr. McGillin'i öğleden önce aramak istiyordu. Merdivenleri kullanarak bir alt kata indi ve toksikoloji laboratuvarına girdi. Burada, atmosfer histoloji laboratuvarındakinden farklıydı. Gevezelik sesleri yerine, karmaşık ve çoğunlukla otomatik ekipmanın sürekli vızıldaması duyuluyordu. Birine rastlamak, Laurie'nin birkaç dakikasını aldı. Müdür yardımcısı Peter Letterman'i görünce rahatladı. Gördüğü kişi laboratuvar mü-

dürü John DeVries olsaydı, Laurie çıkıp giderdi. O ve John, Laurie kokainden aşırı doz ölüm vakaları serisinde, daha hızlı sonuç almak isteyip adamın başının etini yediğinde, kötü bir başlangıç yapmışlardı. Bu, on üç yıl önce, Laurie ATK'ye ilk başladığındaydı ve John, kemiğe sarılan bir köpek gibi, kinine sıkı sıkı sarılmıştı. Laurie, özür dilemeye çalışmaktan uzun süre önce vazgeçmişti.

"En sevdiğim adli doktor," dedi Peter sevinçle, Laurie'yi görünce. Androjen hatları ve neredeyse sakalsız yüzüyle, ince, sarışın bir adamdı. Uzun saçlarını at kuyruğu yapardı ve kırkına dayanmış olmasına rağmen, bir delikanlı gibi görünüyordu. John'un tersine, o ve Laurie çok iyi geçinirlerdi. "Benim için bir şeyin mi var?"

"Aslında var," dedi Laurie. Dikkatle etrafına bakıp John'u ararken kesekâğıdını uzattı.

"Führer aşağıdaki ana laboratuvarda, yani rahatlayabilirsin."

"Şanslı günüm," diye yorumda bulundu Laurie.

Peter, örnek şişelerine baktı. "Hikâye nedir? Ne arıyorum ve neden?"

Laurie, Maureen'e anlattığı hikâyenin daha kısa bir versiyonunu anlattı. Sonunda ekledi: "Aslında bir şey bulmanı beklemiyorum ama her şeyi tam yapmalıyım, özellikle de mikroskobik bir sonuç vermezse."

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Peter.

"Çok teşekkür ederim," diye cevapladı Laurie.

Merdivenlerden tek bir kat çıktıktan sonra, Laurie, koridor boyunca ofisine doğru yürüdü. Kapısı aralık olan Jack'in ofisinin önünden geçti ama ne Jack ne de ofis arkadaşı Chet McGovern içerideydi. Laurie, her ikisinin de hâlâ çukurda olduklarını tahmin etti. Kendi ofisine girer girmez, evinden getirdiği valizini gördü. Sabahki yüzleşmeyi unutmamış olmasına rağmen, valizi görmek, ona bunu tatsız bir berraklıkla hatırlattı. Sean McGillin'in otopsisinde bir kanıt bulamamasının hayal kırıklığının da bir faydası olmuyordu. Bu konuda ne kadar çok düşünürse, o kadar şaşırtıcı geliyor-

dı. Nasıl olur da görünürde sağlıklı, yirmi sekiz yaşında bir adam ölür ve detaylı bir geçmiş ve otopsinin birleşiminden sonra ölüm nedeni anlaşılamazdı? Bazı bakımlardan, bu dava onun adli patolojiye olan inancını hafifçe sarsıyordu.

"Mikroskobik inceleme bir sonuç verse iyi olur!" diye dile getirdi Laurie, masasına otururken. Sesi kararlıydı ama mikroskobik incelemenin umutlarını boşa çıkarması olasılığı karşısında ne yapacağını hiç bilmiyordu. Uzanarak, bu sabahki davalarının dosyalarını, oldukça büyük olan bitmemiş işler yığınına ekledi. Her davada, ölüm nedeni ve şeklini ortaya çıkarmak için ihtiyaç duyduğu diğer kaynaklardan gelen materyalleri birleştirmek Laurie'nin işiydi. 'Neden' kelimesinin anlamı açıktı ama 'şekil' ölümün, her birinin belirli yasal kolları olan, doğal, kaza sonucu, intihar veya cinayet olup olmadığını belirtiyordu. Bazen bütün materyallerin toplanması haftalar sürüyordu. Ve bu olduğunda, Laurie'nin, delil ağırlığına göre, yani en az yüzde elli bir emin olarak, bir karara varması gerekiyordu. Elbette, davaların büyük bir çoğunluğunda, yüzde yüze yakın bir oranda emin oluyordu.

Laurie, Dr. McGillin'in telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı cebinden çıkarttı ve önündeki not defterinin üzerinde düzeltti. Adamı aramaya isteksiz olmasına rağmen verdiği sözü tutması gerektiğini biliyordu. Sorun, Laurie'nin yüzleşmenin hiçbir türünde iyi olmamasıydı. Dr. McGillin'in, oğlunun zamansız ölümünün henüz görünür bir nedeni olmamasıyla daha da hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi.

Dirseklerini masasına dayayıp, Westchester numarasına bakarken alnına masaj yapmak için öne doğru eğildi. Etkiyi azaltmak için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı. Kısa bir an için, olayı, yapması gerektiği gibi halkla ilişkiler bölümüne devretmeyi düşündü ama telefon etmeyi teklif eden kendisi olduğu için bunu hemen aklından çıkarttı. Aklı, önündeki konuşmayla uğraşırken, kendisini, üniversitedeki erkek arkadaşlarından birinin adı olan, kurbanın ilk ismi Sean'ı düşünürken buldu.

Sean McKenzie, Laurie'nin asi yanına çekici gelen, Wesleyan Üniversitesi'nden renkli bir öğrenciydi. Tam anlamıyla serseri olmasa bile, motosikleti, sanatsal çılgınlığı ve hafif uyuşturucular kullanmayı da içeren, yasadışı davranışlarıyla çizgiyi biraz aşmıştı. O zamanlar, bütün bunlar, Laurie'yi heyecanlandırmış ve ailesini sinirlendirmişti, ki bu da onun çekici gelmesinin nedenlerinden biriydi. Ama bir ayrılıp bir barıştıkları ilişki, en başından beri sağlıksız bir şekilde değişken olmuştu ve Laurie, ATK'ye katılmadan önce, sonunda bu ilişkiyi bitirmişti. Şimdi, Jack'le olan ilişkisi belirsizken, şehirde yaşadığını bildiği ve oldukça başarılı bir ressam olmuş olan Sean'ı aramayı belli belirsiz düşündü. Ama bu fikirden hemen vazgeçti. Pandora'nın kutusunu bir kez daha açmayı hiç istemiyordu.

"Ne düşündüğünü söylersen sana bir peni veririm," dedi bir ses.

Laurie kafasını kaldırdı. Jack'in atletik, bir seksenlik vücudu kapı girişini doldurmuştu. Eski iki renkli pamuklu gömleği, örgü kravatı ve solmuş kotuyla, rahat resmiyetsizliğin bir resmiydi.

"Şunu bir çeyreklik yapalım," diye ekledi. "Bu sözü öğrendiğimden beri enflasyon oldukça arttı ve senin düşüncelerinin ne kadar değerli olduğunu biliyorum." Yaramaz bir sırıtış, yanaklarında gamzelerin belirmesine yol açtı. Dudakları, birbirine bastırılarak ince bir çizgi haline gelmişti.

Laurie, en az on yıllık arkadaşı ve dört yıllık sevgilisine baktı. Saygısız neşesi ve iğnelemesi, bazen bezdirici oluyordu ve bu da o anlardan biriydi. "Yani şimdi benimle konuşmaya tenezzül mü ediyorsun?" diye sordu, eşit derecede yapmacık bir tonla.

Jack'in gülümseyişi azaldı. "Elbette seninle konuşacağım. Bu nasıl bir soru?"

"Otopsi odasına geldiğimde yaptığın, kısa profesörlük oyunu haricinde, bütün sabah beni görmezden geldin."

"Seni görmezden mi geldim?" diye sordu Jack kaşlarını çatarak. "Sanırım, işe ayrı ayrı geldiğimizi, ki bu benden çok senin fik-

rındi, farklı zamanlarda buraya vardığımızı ve o andan itibaren, davalarımız üzerinde çalışmakta olduğumuzu sana hatırlatmalıyım."

"Çoğu gün çalışıyoruz ve çoğu gün, neredeyse hiç durmadan iletişim içindeyiz, özellikle de aynı odadaysak. İkinci davana bakarken masana bile geldim ve sana doğrudan bir soru sordum."

"Seni görmedim veya duymadım. Gerçekten." Jack, elinin işaret ve orta parmaklarını, V şekli oluşturacak şekilde kaldırdı. Gülümsemesi geri geldi.

Laurie kaşlarını kaldırdı ve omuzlarını silkti. Ona inanmadığını ima ederek Jack'i kışkırtıyordu ama bu umurunda değildi. "Dediğin gibi olsun ve şimdi de benim işim var." İlgisini, üzerinde Westchester numarasının olduğu kâğıda çevirdi.

"Hiç şüphesiz," dedi Jack, yemi yutmayı ve baştan savılmayı reddederek. "Bu sabahki davaların nasıldı?"

Laurie başını kaldırarak baktı ama Jack'e değil. "Biri rutin ve oldukça sıkıcıydı. Diğeri, hayal kırıklığıydı."

"Ne açıdan?"

"Oğulları Manhattan General'da ölmüş olan bir çifte, onu neyin öldürdüğünü bulacağıma ve onlara hemen haber vereceğime dair söz verdim ama otopsi temiz çıktı; önemli hiçbir patoloji yoktu. Şimdi, onları aramalı ve mikroskobik incelemenin sonuçlarının çıkmasını beklememiz gerektiğini söylemeliyim. Hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyorum ve ben de uğradım."

"Janice, o dava hakkında bana kısa bir bilgi verdi," dedi Jack. "Hiç pıhtılaşma bulmadın mı?"

"Hiçbir şey!"

"Peki ya kalp?"

Laurie, tekrar Jack'e baktı. "Kalp, ciğerler ve büyük damarlarda her şey tamamen normal."

"Kalbin iletim sistemiyle ilgili bir şey veya beyin sapında mikro bir pıhtılaşma bulacağına dair bahse girerim. Toksikoloji için yeterli örnek aldın mı? Bir sonraki tahminim o olurdu."

"Aldım," dedi Laurie. "Ayrıca, yirmi dört saatten kısa bir süre önce anestezi almış olduğunu da aklımda tuttum."

"Eh, davalarının seni hayal kırıklığına uğrattığına üzüldüm. Benimkiler tam tersiydi. Aslında, eğlenceli olduklarını bile söyleyebilirim."

"Eğlenceli mi?"

"Gerçekten! İkisi de herkesin tahminin tam tersi çıktı."

"Nasıl?"

"İlk dava, şu ünlü psikologdu."

"Sara Cromwell."

"Tahminlere göre, tecavüz esnasında gerçekleşen vahşi bir cinayetti."

"Bıçağı gördüm, hatırladın mı?"

"Herkesin sonuca atlamasının nedeni de oydu. Başka hiçbir yara yoktu ve tecavüze de uğramamış."

"Anlatılan bütün o kan, ölümcül olmayan, tek bir bıçak yarasından nasıl gelebilir?"

"Gelmedi."

Jack, beklenti içinde hafifçe gülümseyerek Laurie'ye baktı. Laurie de ona baktı. Oyun oynayacak ruh halinde değildi. "Peki o zaman nereden geldi?"

"Bir fikrin var mı?"

"Neden bana sen söylemiyorsun?"

"Bence biraz düşünsen bulabilirsin. Yani, ne kadar sıska olduğunu gördün, değil mi?"

"Jack, eğer söylemek istiyorsan, söyle. Yoksa, telefonumu etmeliyim."

"Kan, midesinden geliyordu. Mide ve yemek borusunun altında bir yırtılmaya neden olacak, ölümcül bir yemek konjesyonu olduğu ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa, kadının bulimiası varmış ve kendisini fazla zorlamış. Buna inanabiliyor musun? Herkes, davanın cinayet olduğunu düşünüyordu ama kaza sonucu olduğu ortaya çıktı."

"Peki ya bıçak?"

"En zor kısmı oydu. Kendisi yapmış ama bilerek değil. Son dakikalarında, kan kusarken, kendi kanında kaymış ve elinde tuttuğu bıçağın üzerine düşmüş. Sence de çok fazla değil mi? Sana söylüyorum: Perşembe günkü toplantımızda sunmak için iyi bir dava olacak."

Bir süre, Laurie Jack'in tatmin olmuş suratına baktı. Hikâye, kendi gizli hayatındaki bir noktaya dokunmuştu. Erkek kardeşinin ölümünden sonra, özgüven sorunu yaşadığı ve sonucunda kısa bir süre anoreksi ve bulimia geçirdiği bir dönem olmuştu. Bu, hiç kimseyle paylaşmadığı bir sırdı.

"Ve sonraki iki davam da aynı şekilde ilginçti. Çifte intihardı. Davayı duydun mu?"

"Biraz," diye cevapladı Laurie. Hâlâ bulimiayı düşünüyordu.

"Sana söylüyorum, yaşlı Fontworth'ün hakkını vermeliyim," dedi Jack. "Onun her zaman çok dikkatsiz olduğunu düşünürdüm ama dün gece çok iyi bir iş çıkartmış. Çifte cinayette, 4x4'ün ön koltuğunda, kurbanlarla birlikte ağır bir Mag-Lite el feneri bulmuş ve cesetlerle birlikte getirecek kadar akıllılık etmiş. Sürücü kapısının aralık olduğunu da belirtmiş."

"El fenerinin nesi önemliydi?" diye sordu Laurie.

"Hem de çok önemli," diye cevap verdi Jack. "Öncelikle, tek bir intihar notu olmasının beni biraz şüphelendirdiğini söylemeliyim. Çifte intiharlarda, genellikle iki not veya her iki kişi tarafından imzalanmış bir not olur. Yani, bunu beraber yaptıkları için akla uygun geliyor. Her neyse, bunu kafama yazdım. İntihar notu tahminen kadına ait olduğu için, önce ona otopsi yapmaya karar verdim. Bulmayı düşündüğüm şey, toksik bir şeylerdi, bayıltacak bir uyuşturucu veya onun gibi bir şey. Gözle görülen bir şey bulmayı beklemiyordum ama buldum. Alnında, saç çizgisinin hemen üzerinde, garip bir şekilde kavisli, gerçek anlamıyla bir çukur vardı."

Jack sustu. Gülümsemesi geri döndü.

"Bana el feneriyle çukurun uyuştuğunu söyleme."

"Bildin! Mükemmel uyuyorlardı! Her şey, sahneyi hazırlayan ve muhtemelen notu da kendisi yazan kocanın ayrıntılı planıymış gibi görünüyor. Karısının kafasına vurup, 4x4'ün yolcu koltuğuna oturtup motoru çalıştırdıktan sonra, muhtemelen beklemek için eve geri döndü. Yeterince zamanın geçtiğini düşündüğünde, karısının ölüp ölmediğini kontrol etmek için geri döndü ama seviye yeterince yüksekse insanın karbonmonoksite ne kadar çabuk yenileceğini bilmiyordu. Direksiyonun arkasına geçince hızla bilincini kaybetti ve sonu, karısına katılmak oldu."

"Ne hikâye!" diye yorumda bulundu Laurie.

"İronik, değil mi? Yani, olayın bir çifte intihar olması gerekiyordu ve bunun yerine, kadının ölümünün cinayet ve kocanınkinin de kaza sonucu olduğu ortaya çıktı. Adli patoloji, insanı kesinlikle şaşırtıyor."

Laurie başını salladı. Aşırı doz davasına başlamadan önce aynı şeyi düşünmüş olduğunu net olarak hatırlıyordu.

"Polis davası bile, beklenenin tersi çıkıyor."

"Nasıl?"

"Polis, adamı birkaç kez vurduğunu kabul ettiği için, herkes bunun, polis tarafından işlenmiş, haklı gösterilebilecek bir cinayet olduğunu düşünüyordu ama Calvin, biraz önce bana, belirleyebildikleri kadarıyla, intihar olduğunu söyledi. Kurbanın, polis kurşunlarıyla vurulmadan önce kendisini kalbinden vurduğunu belirlemeyi başarmışlar."

"Bu, etrafı biraz yatıştırır."

"Umarız," dedi Jack. "Her neyse, en azından, ilginç bir sabahtı ve bu sabah, ölüm şeklinin tahmin edilenin tersi çıktığı davalarımız olduğunu duymak istersin diye düşündüm. Bunu da söyledikten sonra, yakında öğle yemeği için aşağı inmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Çok aç değilim ve yapmam gereken çok şey var."

"Tamam, belki seni aşağıda görürüm. Görmezsem, sonra görüşürüz."

Jack koridorda gözden kaybolurken Laurie elini salladı. Dikkatini, baba Sean McGillin'in telefon numarasına çevirdi. Jack'in adli sürprizlerle ilgili söylediği şeyi ve bunun Sean McGillin için ne anlama gelebileceğini düşündü. Doğuştan gelen bir anomali bulmayı ummuştu. Böyle bir şey bulmadığı için, en azından şu ana kadar, ölüm nedeninin, anesteziden kaynaklanan, beklenmeyen, geç bir komplikasyon yüzünden kaza sonucu olabileceğini göz önünde bulunduruyordu. Ama ölüm nedeni, Jack'in anlattığı davalarda olduğu gibi, tamamen tersi çıkarsa, o zaman cinayet olması gerekiyordu.

Bu fikir üzerine düşündü. Uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama sonra, Sara Cromwell'i ve henüz birkaç dakika önce, onun ölüm şeklinin kaza sonucu olmasının ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu düşüneceğini anımsadı. Sean'ın otopsisi, bulduğu şeylerin azlığıyla onu şaşırtmıştı bile. Bu dava onu bir kez daha şaşırtabilir miydi? Bu ihtimali göz ardı edemiyordu.

dört

Laurie'nin bunun tersi olacağına dair endişelerine rağmen, Dr. McGillin'le yaptığı konuşma şaşırtıcı derecede medeni geçmişti. Otopsi sonucunda hiçbir patoloji bulunmamasını, beklenmedik bir soğukkanlılıkla kabul etmiş; bu bilgiyi, sanki sevgili oğlunun, içten ve dıştan, mükemmel olduğunu kanıtlayan bir komplimanmış gibi kabullenmişti.

Sözünü tutamadığı için acımasızca suçlanacağını veya en azından pasif-agresif hayal kırıklığını savuşturmak zorunda kalacağını düşünen Laurie, adam soğukkanlılığını koruduğunda, kendisini daha da minnettar hissetti. Dr. McGillin, oğlu adına, gösterdiği çaba ve zor anlarında onlara ayırdığı zaman için teşekkür bile etmişti. Laurie birkaç saat önce adama oğlunun ölüm nedenini söylemek için kuralları çiğnemeye istekliyse de, artık ona bu bilgiyi vermeye kararlıydı.

Laurie, baba Sean'la konuşup telefonu kapattıktan sonra, üzerinde çeşitli notlar, hatırlatıcılar ve kartvizitler olan mantar panosuna boş boş bakıp, dava üzerinde düşünerek biraz zaman geçirdi. Süreci hızlandırmak için bir yol düşünmeye çalıştı ama eli kolu bağlıydı. Maureen ile Peter'ı beklemek ve ricasına cevap vereceklerini ummak zorundaydı.

Zaman, yavaşça akıp gitti. Riva geldi ve dosyalarını masaya atıp sandalyesine otururken ona merhaba dedi. Laurie, bu selama, ona doğru dönmeden, içgüdüsel olarak cevap verdi. Düşünceleri, Jack'e ve onun sinir bozucu, kaygısız neşesine ve bunun ilişkileri için ne anlama geldiğine dönmüştü. Bunu itiraf etmekten nefret etse bile, Laurie'nin taşınmaya karar vermesinden mutlu olduğu, giderek daha da belli oluyordu.

Jack'i düşünürken, onun, adli tıbbın ölüm sebeplerini tahmin

edilenin tam tersi yönünde ortaya çıkarttığı hakkındaki yorumları Laurie'ye tekrar Sean'ın davasını hatırlattı. Laurie, bir kez daha Sean'ın ölümünün bir cinayet olma olasılığını düşündü. Sigorta hastanelerinde meydana gelen birkaç rezil seri cinayet olayını düşünmeden edemiyordu, özellikle de, kısa süre öncesine kadar, uzun bir süre fark edilmeden insafsızca sürmüş. Bu olayda ölenler, yaşlı, kronik hastalar olmasına rağmen bu senaryo göz önünde bulundurulmalıydı. Kurbanların hiçbiri, önünde koca bir hayat uzanan, güçlü, sağlıklı, yirmi sekiz yaşındaki insanlar değildi.

Laurie, cinayet olasılığının, zayıf olduğunu düşünüyordu ve bunun için endişelenmeyecekti, özellikle de Peter'ın toksikoloji incelemesi, aşırı dozda ensülin, aktif glikosid veya diğer hastane cinayetlerinde rastlananlara benzer, başka bir potansiyel olarak öldürücü ilaç izi bulana kadar. Sonuçta, toksikoloji incelemesinin asıl nedeni buydu. Laurie'ye göre, Sean'ın ölümü doğal veya kaza sonucuydu. Ama mikroskobik ve toksikolojik incelemeler negatif sonuçlanırsa ne yapacaktı? Otopsinin bu kadar şaşırtıcı şekilde temiz çıkması nedeniyle, bu endişe oldukça mantıklıydı. Laurie deneyimlerinden biliyordu ki, yirmi sekiz yaşında birinde bile ölümle bağlantılı olmasa bile herhangi bir patoloji bulunmaması çok nadirdi.

Laurie'nin, böyle bir sonuca hazır olabilmek için mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı vardı. Böyle bir davada yapılması gereken olağan şey, mikroskobik ve toksikolojik incelemelerin sonuçlarının gelmesini beklemek olmasına rağmen, Laurie zaman kazanmak için işleri hızlandırmaya karar verdi. Hiç düşünmeden, ahizeyi kaptı ve adli araştırmacının aşağıdaki ofisini aradı. Bart Arnold, telefonu ikinci çalışta açtı.

"Bu sabah Sean McGillin'a otopsi yaptım," dedi Laurie. "Manhattan General'da yatan bir hastaydı. Hastane tablosunun bir kopyasını istiyorum."

"Davadan haberim var. Size ihtiyacınız olan şeyleri vermedik mi?"

"Adli araştırmacının raporu gayet iyi. Dürüst olmak gerekirse, bir ipucu arıyorum. Otopsinin sonucu negatifti ve ben biraz umutsuzum. Ayrıca bir zaman kısıtlaması da var."

"İsteğinizi hemen işleme koyacağım."

Laurie, ahizeyi geri koyarken, her şey negatif çıkarsa kullanabileceği başka bir şey bulabilmek umuduyla beynine işkence yapıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Riva. Laurie'nin Bart'la yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra büro sandalyesiyle ona doğru dönmüştü. "Ne kadar yorgun olduğunu bildiğim için, sana kolay davalar verdiğimi düşünmüştüm. Üzgünüm."

Laurie, ofis arkadaşını, özür dilemesine gerek olmadığı konusunda temin etti. Laurie, muhtemelen sosyal hayatını kafasına takmamak için olmayan sorunlar yarattığını itiraf etti.

"Anlatmak ister misin?"

"Yani sosyal hayatımı mı?"

"Yani Jack ve bu sabah ne yaptığını."

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Laurie. Olmayan bir sineği kovar gibi elini salladı. "Seninle daha önce defalarca tartıştığımız şeylerden farklı pek bir şey yok. Gerçek şu ki, son birkaç yıldır kabullenmiş olduğum hayali bir ilişkiye saplanıp kalmak istemiyorum. Bir aile istiyorum. Bu kadar basit. Sanırım canımı asıl sıkan şey, Jack'in bu kadar neşeli davranarak bir aptal gibi görünmesi."

"Fark ettim," diye onayladı Riva. "Bence rol yapıyor."

"Kim bilir," diye cevap verdi Laurie. Kendine güldü. "Acınacak durumdayım! Her neyse, sana McGillin davasını anlatayım." Laurie, çabucak, anne babayla ve sonra da Jack'le yaptığı konuşmaların detaylarını da vererek bütün hikâyeyi anlattı.

"Cinayet çıkmayacak," dedi Riva kendinden emin bir şekilde.

"Biliyorum!" diye katıldı Laurie. "Beni bu noktada rahatsız eden şey, anne babasına verdiğim sözü tutamıyor olmam. Oğullarını neyin öldürdüğünü onlara bugün söyleyebileceğimden çok

emindim ama şimdi hiçbir şey yapmadan, Maureen ve Peter'ı beklemek zorundayım. Bu zorunluluk beni delirtecek."

"Eğer bir teselli olacaksa, bence Jack, mikroskobik incelemenin anahtar olacağı konusunda haklıydı. Bence patolojiyi kalpte bulacaksın, özellikle de yüksek LDH ve kalp hastalığı konusunda güçlü bir aile geçmişi varken."

Laurie onunla aynı fikirde olduğunu söyleyecekti ama telefonu çaldı. Davalarından biri hakkında çabuk gelen önemli bir bilgi beklentisiyle, ki telefonlarının büyük bir bölümü böyleydi, döndü ve telefona cevap verdi. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. Almacın ağız kısmını eliyle kapatarak tekrar Riva'ya baktı ve fısıldadı. "Buna inanmayacaksın! Arayan babam!"

Riva'nın yüzü de aynı inanmazlığı yansıttı. Aceleyle, Laurie'ye telefonun nedenini öğrenmesini işaret etti. Telefon görüşmeleri, Laurie'nin annesiyle sınırlıydı ve o da işteyken nadirdi.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Dr. Sheldon Montgomery. İngiltere'de hiç yaşamamış olmasına rağmen, belli belirsiz bir İngiliz aksanı ve çınlayan bir sesle konuşuyordu.

"Beni rahatsız etmiyorsun," diye cevap verdi Laurie. "Masamda oturuyorum." Babasının onu neden aradığını çok merak ediyordu ama böyle bir sorunun kulağa çok düşmanca geleceğinden korkarak, doğrudan sorma dürtüsüne direndi. İlişkileri hiçbir zaman özel olmamıştı. Kendisi de dahil herkesten mükemmeliyet bekleyen, içine dönük, işkolik bir kalp cerrahı olan babası, duygusal olarak uzak ve genellikle ulaşılamaz olmuştu. Laurie, babasının istediğinin bu olduğunu düşünerek, okulda ve diğer aktivitelerde başarılı olmak için kendisini sürekli zorlayarak, ona ulaşmayı boş yere denemişti. Maalesef, bu hiçbir işe yaramamıştı. Sonra, Sheldon'ın Laurie'yi suçladığı, erkek kardeşinin zamansız ölümü gelmişti. Sahip oldukları sınırlı ilişki, daha da kötüye gitmişti.

"Hastanedeyim," dedi babası. Sesi, sanki Laurie'ye hava durumundan bahsediyormuş gibi sakindi. "Annenin yanındayım."

"Annem hastanede ne yapıyor?" diye sordu Laurie. Shel-

don'ın hastanede olması olağandışı bir şey değildi. Seksenlerinin başında olduğu için özel muayenehanesinden emekli olmasına rağmen, hastaneye hâlâ sıkça giderdi. Laurie'nin, onun orada ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Annesi Dorothy, hastane için para toplanan çeşitli aktivitelerde etkin olmak dışında hastaneye hiç gitmezdi. Annesinin hastaneye son gidişi, Laurie'nin hatırladığı kadarıyla, on beş yıl önceki ikinci yüz gerdirme ameliyatı içindi ve o zaman bile, Laurie bunu sonradan öğrenmişti.

"Bu sabah ameliyat oldu," dedi Sheldon. "Durumu iyi. Aslında, oldukça canlı."

Laurie, biraz daha dik oturdu. "Ameliyat mı? Ne oldu? Acil bir durum muydu?"

"Hayır. Planlanmış bir prosedürdü. Maalesef, annen meme kanseri yüzünden mastektomi oldu."

"Tanrım!" demeyi başardı Laurie. "Bilmiyordum. Onunla daha cumartesi konuştum. Ameliyat veya kanserden hiç bahsetmedi."

"Anneni ve hoş olmayan konularını nasıl görmezden geldiğini bilirsin. Bunu atlatana kadar seni gereksiz endişeden korumak konusunda özellikle ısrarcıydı."

Laurie, inanamayarak Riva'ya baktı. Küçük ofiste masaları birbirine çok yakın olduğu için, Riva her iki tarafı da duyabiliyordu. Riva koyu renk gözlerini yuvarladı ve başını sağa sola salladı.

"Kanser hangi safhadaydı?" diye sordu Laurie endişeyle.

"Görünen bir yumrunun olmadığı çok erken bir safha," dedi Sheldon. "Her şey iyi olacak. Destek tedavi görmek zorunda olmasına rağmen, prognoz mükemmel."

"Ve sen onun iyi olduğunu söylüyorsun?"

"Hem de çok iyi. Ağızdan besin aldı bile ve devamlı bir şeyler talep eden eski haline döndü."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Maalesef, bu biraz zor. Yani, şu anda odada değilim. Hemşire odasındayım. Bu öğleden sonra onu görmeye gelebileceğini

umuyordum. Bunun hakkında seninle görüşmek istediğim ilgili bir konu var."

"Hemen geliyorum," dedi Laurie. Riva'ya dönmeden önce telefonu kapattı.

"Bunlardan haberin olmadığı doğru mu?" diye sordu Riva.

"Hem de hiç. En ufak bir fikrim bile yoktu. Kızgın, incinmiş veya üzgün mü olmalıyım, bilmiyorum. Aslında, bu çok acıklı. Ne uyumsuz bir aile! Buna inanamıyorum. Neredeyse kırk üç yaşındayım, bir doktorum ve annem, hastalık konusunda bana hâlâ bir çocukmuşum gibi davranıyor. Buna inanabiliyor musun, beni gereksiz endişeden korumak istemiş?"

"Bizim ailemiz tam tersidir. Herkes, herkes hakkında her şeyi bilir. Tam zıttı ama bunu da savunmuyorum. Bence, en iyisi bunun ortası."

Laurie ayağa kalktı ve gerindi. Sersemliğinin geçmesi için bir süre bekledi. Yorgunluğu, masasına oturduktan sonra bir intikamla geri dönmüştü. Sonra, kapının arkasından ceketini aldı. Kendi ailesiyle Riva'nın ailesi arasındaki farkı düşününce, kesinlikle onun gibi ailesiyle yaşamayı istemeyecek olmasına rağmen, Riva'nın ailesini seçeceğini düşündü. O ve Riva aynı yaştaydılar.

"Telefonlarına bakmamı ister misin?" diye sordu Riva.

"Mahsuru yoksa, özellikle de arayan Maureen veya Peter ise. Mesajları mantar panoma bırakırsın." Laurie, bir paket post-it çıkarttı ve not defterinin üzerine attı. "Buraya geri dönmek zorundayım. Valizimi yanıma almayacağım."

Laurie koridora çıktı ve kısa bir an için, Jack'in ofisine gidip annesi hakkındaki haberleri anlatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Jack'in sonunda anlayışlı olacağından emin olmasına rağmen, laubaliliğinden yeterince çekmişti ve daha fazlasına katlanmak riskine girmek istemiyordu.

Laurie birinci katta, idare ofisine gitmek için hızla döndü. Calvin'in kapısı aralıktı. İki sekreter tarafından durdurulmayan Laurie, şef yardımcısını görmek üzere içeriye baktı. Standart ölçülerde bir

kalem, adamın büyük elinde bir minyatür gibi görünüyordu. Laurie açık kapıyı çaldı ve Calvin tehditkâr yüzünü kaldırıp kömür karası gözleriyle Laurie'yi delip geçti. Laurie'nin, şef yardımcısıyla çatıştığı zamanlar olmuştu, çünkü adam hem kurallara sıkı sıkıya bağlı biriydi hem de o kuralları zaman zaman çiğneyebilecek, politik olarak becerikli bir kişiydi. Laurie'nin bakış açısına göre bu, savunulamaz bir birleşimdi. Adli doktor olmanın getirdiği politik istekler, Laurie'nin işinin sevmediği tek yönüydü.

Laurie, annesini hastanede ziyaret etmek için erken çıktığını söyledi. Calvin, hiç soru sormadan elini sallayarak onu gönderdi. Laurie'nin böyle bir şeyi ona haber vermesine gerek yoktu ama kendisi de son zamanlarda politik olarak biraz daha duyarlı davranmaya çalışıyordu.

Dışarıda, yağmur en sonunda durmuş ve bir taksi bulmayı kolaylaştırmıştı. Şehir merkezinin dışına olan yolculuk hızlıydı ve yarım saatten kısa bir süre içinde Üniversite Hastanesi'nin ön merdivenlerindeydi. Yolculuk boyunca, babasının kendisiyle görüşmek istediği, annesinin hastalığıyla 'ilgili konunun' ne olabileceğini bulmaya çalışmıştı. Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Bu, çok dolaylı bir ifadeydi ama Laurie, onun, annesinin hareketlerindeki bazı kısıtlamaları kastetmiş olduğunu varsaydı.

Hastanenin lobisi, ziyaret saatlerinin bütün yoğunluğuyla, alışılmış öğleden sonra patırtısındaydı. Laurie, daha önce öğrenmeyi akıl edemediği için kendisine kızarak, annesinin oda numarasını öğrenmek için danışma masasında sıraya girip beklemek zorunda kaldı. Bilgiyi aldıktan sonra asansörlere gidip doğru kata çıktı ve birçok kişinin işiyle meşgul olduğu hemşire bölümünün önünden geçti. Hiç kimse başını kaldırıp ona bakmadı. Burası, VIP kanadıydı, yani yerler halı kaplı ve duvarlarda hastaneye bağışlanmış orijinal yağlıboya tablolar asılıydı. Laurie, klinik ihtisasının ilk yılını hatırlayarak, bir röntgenci gibi, önlerinden geçerken odaların içine baktığını fark etti.

Annesinin kapısı, diğer birçoğu gibi aralıktı ve Laurie hemen

içeri girdi. Annesi, sol kolunda yavaşça akan bir serumla, parmaklıkları kalkmış olan tipik bir hastane yatağındaydı. Sıradan hastane giysisi yerine, pembe, ipek bir sabahlık giyiyordu. Arkasında birkaç yastıkla dik oturuyordu. Normalde başının üzerinde dalgalanan, orta boydaki, gümüş-gri saçları, eski moda bir bone gibi yapıştırılmıştı. Makyajsız cildi griydi ve derisi, yüz kemiklerinin üzerinde her zamankinden daha gergin görünüyordu ve gözleri, sanki biraz susuz kalmış gibi içe çökmüştü. Kırılgan ve savunmasız görünüyordu. Laurie onun minyon olduğunu bilmesine rağmen, büyük yatakta daha da ufak duruyordu. Ve Laurie'nin birlikte öğle yemeği yedikleri, bir haftadan kısa bir süre öncesine kıyasla daha yaşlı gözüküyordu. Yemekte kanser olduğu veya yakında hastaneye yatacağına dair bir konuşma olmamıştı.

"İçeri gel, hayatım," dedi Dorothy, serbest elini sallayarak. "Bir sandalye çek. Sheldon bana seni aradığını söyledi. Eve gidene kadar seni rahatsız etmeyecektim. Bu gerçekten aptalca. Üzülmeye bile değmez."

Laurie, pencerenin önündeki bir berjerde *The Wall Street Journal* gazetesini okuyan babasına baktı. Babası, başını kaldırarak baktı, elini hafifçe sallayıp solgunca gülümsedi ve gazetesine geri döndü.

Yatağa yaklaşan Laurie, annesinin serbest elini tuttu ve sıktı. Kemikleri hassas, cildi de soğuk gibiydi. "Nasılsın, anne?"

"Gayet iyiyim. Bana bir öpücük ver ve sonra otur."

Laurie, yanağını annesininkine değdirdi. Sonra, yatağın kenarına bir sandalye çekti. Hastane yatağı yukarıda olduğu için, annesine başını kaldırarak bakmak zorunda kaldı. "Bu senin başına geldiği için çok üzgünüm."

"Önemli bir şey değil. Doktor uğradı ve her şeyin iyi olduğunu söyledi ama aynı şeyi saçın için söyleyemeyeceğim."

Laurie gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Annesinin taktiği çok açıktı. Ne zaman kendisinden bahsetmek istemese, saldırgan olurdu. Laurie, kestane renkli, gölgeli saçlarını yüzünden

geriye itmek için iki elini birden kullandı. Saçları, omuz hizasındaydı ve genellikle bir toka veya tarakla toplamasına rağmen, sabahki 'ay kıyafetli' görevinden sonra taramak üzere salmış ve sonra da tekrar toplamamıştı. Maalesef saçları, Laurie'nin ergenlik yıllarından beri, annesinin sık sık hedefi olmuştu.

Saçları hakkındaki konuşma ve Laurie'nin annesine ameliyat ile ilgili bir soru sormaya çalıştığı kısa bir aradan sonra Dorothy, Laurie'nin kıyafetinin morgda çalışmak için fazla kadınsı olduğunu söyleyerek diğer bir uygun hedefe geçiş yapmıştı. Laurie, bu yeni eleştiriye cevap vermemek için kendisini biraz zorladı. Böyle giyinmesinin bir nedeni vardı. Bu, onun kimliğinin bir parçasıydı ve işyerine ters düştüğünü de düşünmüyordu. Laurie, annesinin tepkisinin bir nedeninin de Laurie'nin kariyer seçiminden hoşlanmaması olduğunu biliyordu. Bir dereceye kadar yumuşamış ve hatta Laurie'nin işinden sonra, gönülsüzce de olsa adli tıbbın değerini anlamaya başlamış olsalar da, Laurie adli doktor olmaya karar verdiğini açıkladığı andan beri üzgünlerdi. Bir seferinde, Dorothy Laurie'ye, arkadaşları onun ne doktoru olduğunu sorduğunda ne diyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını bile söylemişti.

"Ya Jack nasıl?" diye sordu Dorothy.

"İyi," dedi Laurie, bu sorundan konuşmak istemeyerek.

Dorothy, Laurie ve Jack'in katılmalarını umduğu, yakında gerçekleşecek organizasyonları anlatmaya başladı.

Laurie, The Wall Street Journal'ı okumayı bitirmiş olan babasına arada bir göz atarak, annesini dikkatsizce dinledi. Babasının, büyük bir gazete ve dergi yığını vardı. Adam ayağa kalktı ve gerindi. Seksenlerinde olmasına rağmen, bir seksenden uzun boyu ve sonradan edindiği aristokrat havasıyla, hâlâ otoriter bir figürdü. Gümüş saçları dökülmemişti. Her zamanki gibi, dikkatle ütülenmiş, sade kesimli, İskoç ekoseli bir takım giymiş ve ona uyan kravat ve cep mendili takmıştı. Yatağın, Laurie'nin karşısındaki tarafına geçti ve Dorothy'nin susmasını bekledi.

"Laurie, biraz koridora çıkmamızın mahsuru var mı?"

"Elbette yok," dedi Laurie. Ayağa kalktı ve yatağın parmaklıklarının arasından annesinin elini sıktı. "Hemen dönerim."

"Benim hakkımda onu endişelendirme," diye azarladı Dorothy kocasını.

Sheldon bir cevap vermedi ama açık avucuyla kapıyı işaret etti.

Koridora çıktıklarında, Laurie, ameliyattan çıkmış bir hastayı odasına taşıyan bir sedyenin yolundan çekilmek zorunda kaldı. Babası onu takip etti. Kendisinden otuz santim uzun olduğu için, Laurie yüzüne bakmak için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. Teni ocak ayında Karayipler'e yaptığı bir gezi nedeniyle bronzlaşmıştı ve yaşı göz önünde bulundurulduğunda, şaşırtıcı derecede kırışıksızdı. Laurie, babasının duygusal mesafesinin neden olduğu öfke ve hüsranın uzun süre önce üstesinden geldiği için, ona karşı kötü hisler beslemiyordu. Sonunda olgunlaştığında, bunun kendisinin değil, onun sorunu olduğunun farkına varmıştı. Aynı zamanda, bir sevgi hissi de yoktu. Sanki adam, başka birinin babası gibiydi.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi Sheldon.

"Teşekkür etmene gerek yok. Hemen geleceğime şüphe yoktu."

"Haberleri aniden alınca, daha da çok üzüleceğinden korktum. Seni temin ederim ki, durumu hakkında sana bilgi verilmemesi için annen ısrar etti."

"Telefonda söylediklerinden bunu anlamıştım," dedi Laurie. Böyle bir bilgiyi ondan saklamanın ne kadar gülünç olduğunu söylemek istedi ama bunu yapmadı. Bunun hiç anlamı yoktu. Anne ve babası değişmeyeceklerdi.

"Yarın veya bir sonraki gün eve gidene kadar beklemek istediği için, seni bu öğleden sonra aramamı bile istemedi ama ısrar etmek zorundaydım. İsteklerine bugüne kadar saygı gösterdim ve bunu daha fazla ertelemekten rahatsızım."

"Neyi ertelemekten? Sen neden bahsediyorsun?" Laurie, babasının duyulmaktan korkar gibi koridorda bir o tarafa bir bu tarafa baktığını görmeden edemedi.

"Sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgümün ama annende, BRCA1 geninin* kesin mutasyonunun belirleyicisi var."

Laurie, yüzünün ateşle yandığını hissetti. Kötü bir haber duyduklarında insanlarının benzinin solması gerektiğini bilse bile, ona her zaman bunun tersi olurdu. Bir doktor olarak, mutasyona uğramış halinde kanserle ilişkilendirilen BRCA1 geninden haberdardı. Daha da rahatsız edici olan şey, böyle mutasyonların yüksek penetrasyonla dominant şekilde kalıtım göstermesiydi, yani aynı genotipi taşıma ihtimali yüzde elliydi!

"Açık nedenler yüzünden, bu bilgiyi alman çok önemliydi," diye devam etti Sheldon. "Eğer üç haftalık bir gecikmenin senin açından bir önemi olacağını düşünseydim, sana hemen söylerdim. Artık bunu bildiğine göre, profesyonel görüşümün, test yaptırman gerektiği olduğunu söylemeliyim. Böyle bir mutasyonun varlığı, seksen yaşından önce meme kanserine yakalanma olasılığını yükseltiyor." Sheldon durdu ve bir kez daha koridorda her iki tarafa baktı. Bir aile sırrını herkesin içinde ortaya çıkartmaktan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu.

Laurie, elinin tersiyle yanağına dokundu. Korktuğu gibi, yüzü yanıyordu. Babası her zamanki gibi hiçbir duygu göstermezken, kendisinin duygularını bu kadar açığa vurmasından utanmıştı.

"Elbette, bu sana kalmış," diye devam etti Sheldon. "Ama sana hatırlatmalıyım ki, eğer pozitif çıkarsan, tümör oluşumu ihtimalini yüzde doksan oranında azaltacak şeyler var, çift taraflı koruyucu mastektomi gibi. Neyse ki, BRCA1 mutasyonunun içeriği Huntington'ın kore geni veya bir başka tedavisiz hastalığınki gibi değil."

Laurie, bariz utancına rağmen, babasının koyu gözlerinin içine baktı. Hatta bilinçsizce başını salladığını fark etti. İlişkileri, özellikle de erkek kardeşinin ölümünden sonra, zoraki olmasına rağmen, Laurie adamın söylediği şeyi, biraz daha insani içtenlikle

* BRCA1 geni: Meme kanserine neden olan genlerden biri (çev.)

söylememesine inanamıyordu. Geçmişte, onun genel ilgisizliğinin, hastalarının çarpan kalplerini ve hayatlarını kelimenin gerçek anlamıyla ellerinde tutmanın verdiği rutin strese karşı ihtiyacı olan bir savunma mekanizması olduğuna inanmıştı. İhtisasının ilk yılında ameliyatlarda asistanlık yaptığı için, bunun nasıl bir stres olduğu hakkında bir fikri vardı. Ayrıca, babasının hastalarının bu uzaklığı, görünüşe bakılırsa narsist bir kişilik bozukluğu değil, üstün bir özgüven olarak değerlendirip takdir ettiklerinin de farkındaydı. Ama Laurie bundan nefret ediyordu.

"Bu çok faydalı ayaküstü tavsiye için teşekkür ederim," demeyi başardı Laurie, sesindeki alaya engel olamayarak. Babasından ayrılıp annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturmak üzere dönmeden önce gülümsemeyi başardı.

"Seni üzdü mü, tatlım?" diye sordu Dorothy, Laurie'ye bir kez baktıktan sonra. "Yüzün pancar gibi kızarmış."

Laurie bir süre için cevap vermedi. Alt çenesinin titremesini engellemek için ağzını sıkıca kapatmıştı. Yine de duygusuz babasının karşısında, duyguları yüzeye çıkma işareti veriyordu.

"Sheldon!" diye bağırdı Dorothy, babası pencerenin önündeki koltuğuna tekrar otururken. "Laurie'ye ne söyledin? Sana onu benimle ilgili endişelendirmemeni söylemiştim."

"Onunla senin hakkında konuşmuyordum," dedi Sheldon, *The New York Times*'ı eline alırken. "Onun hakkında konuşuyordum."

* * *

Jack kalemini indirdi ve Chet McGovern'ın masasının üzerine eğilmiş olan sırtına baktı. Chet, adli doktor olan bir meslektaşı ve Jack'in ofis arkadaşıydı. Jack'ten beş yaş küçük olmasına rağmen, ATK'de çalışmaya neredeyse aynı zamanda başlamışlardı ve iyi geçiniyorlardı. Jack, Chet'in arkadaşlığı nedeniyle onunla aynı yeri paylaşmaktan hoşnut olsa bile, yine de şehrin onlara özel ofisler sağlamamasının gülünç olduğunu düşünüyordu. Sorun, tesisin yenilenmesini engelleyen bir bütçe kısıtlamasıydı; ATK, parasal

kaynak açısından meteliksiz olan bir şehirde, politikacılar için kolay bir hedefti. Bina, yarım yüzyıl kadar önce açıldığında yeterliydi ama artık, yerin çok değerli olduğu bir dinozordu. Jack, dinozorların Dünya üzerinde yaklaşık yüz altmış milyon kadar yıl yaşadıklarını bildiği için, binanın, bugünkü haliyle o kadar uzun süre dayanmasının beklenmediğini umuyordu.

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Jack. "Bitirdim. Daha önce hiç bitirmemiştim."

Chet birden döndü. Jack'ten daha uzun olan ve aynı şekilde dağınık, gür sarı saçlarının çevrelediği, çocuksu bir yüzü vardı. Jack gibi, o da atletikti ama bunun nedeni, sokak basketbolu oynaması değil, neredeyse her gün spor salonuna yaptığı ziyaretlerdi. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı fakat çok daha genç gösteriyordu.

"Ne demek bitirdin? Neyi bitirdin?"

Jack, ellerini yumruk yaparak, kollarını başının üzerinde gerdi. "Bütün davalarımı. Her şeyi bitirdim."

"O zaman, gelen kutundaki bütün o dosyalar ne?" Chet, dökülme tehdidinde bulunan büyük yığını göstermek için işaret parmağını kullandı.

"Onlar, sadece laboratuvardan gelecek materyalleri bekleyen davalar."

Chet, umursamaz bir gülüşle işine dönmeden önce, "Ne büyük başarı!" diye dalga geçti.

"Hey, benim için büyük başarı," dedi Jack. Ayağa kalktı, avuçlarını yere değdirdi ve bir kalp atımlık süre boyunca orada tuttu. O sabah işe gelirken yaptığı alışık olmadığı bisiklet yolculuğu yüzünden dizardı kirişleri gergindi. Tekrar düzeldikten sonra saatine baktı. "Tanrım! Saat daha üç buçuk. Mucizelerin bir sonu yok mu? Sahadaki ilk tura yetişebilirim."

"Eğer yağmur yağmazsa," dedi Chet, kafasını kaldırmadan. "Neden L.A. Spor Kulübü'ne gelmiyorsun? Oradaki saha kuru olacaktır. Aklın olsaydı, vücut geliştirme sınıfında peşime takılırdın. Geçen cuma denedim ve sana söylüyorum, fıstıklar inanılmaz. Bir

tanesi vardı ki olağanüstüydü. Hayal gücüne gerek bırakmayan, siyah bir mayo giymişti."

"Fıstıkları seyretmek!" diye dalga geçti Jack. "Bir gün uyanacaksın ve bu zor geçen ergenlik yıllarına bakıp kendine gülmeyi başaracaksın."

"Kadınlara alıcı gözüyle bakmayı bıraktığım gün, aşağıdaki çam kutulardan biri için hazır olduğum gün olacaktır."

"Seyircili sporlardan hiçbir zaman fazla hoşlanmamışımdır," diye taş attı Jack. "Bunu, senin gibi pısırıklara bırakıyorum."

Jack, sandalyesinin arkasından ceketini aldı ve ıslık çalarak ofisten çıktı. İlginç ve heyecanlı bir gün olmuştu. Laurie'nin ofisine vardığında, o gece Jack'in dairesine gelmemek konusunda fikir değiştirmeye meyilli olup olmadığını merak ederek başını içeri uzattı. Ofis boştu ama Laurie'nin masasının üzerinde açık bir dosya fark etti.

Jack sallana sallana yürüyerek içeri girdi ve ismi kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, Sean McGillin'di. Laurie ve Janice'in, ona rutin bir dava gibi görünen bir şeye kendilerini neden bu kadar kaptırdıklarını merak etti. Genellikle, kadınları sınıflandıran biri değildi ama her ikisinin de hiç de profesyonel olmayan bir duygusallık göstermiş olmalarını garip buluyordu. Dosyayı açtı ve Janice'in raporunu bulana kadar sayfaları karıştırdı. Raporu hızla okudu. Gözüne hiçbir şey çarpmadı. Kurbanın sadece yirmi sekiz yaşında olmasının dışında, koşullar özellikle dikkate değer değildi. Kurbanın ailesi ve arkadaşları için bir trajedi olabilirdi ama insanlık, şehir hatta eyalet için bile üzücü değildi. New York'un boyutlarındaki bir metropolde birçok küçük trajedi yaşanıyordu.

Jack hızla dosyayı kapattı ve sanki gizli bir şey yapıyormuş ve yakalanmaktan korkuyormuş gibi ofisten çıktı. Birdenbire, yoğun duygularla uğraşma korkusu nedeniyle, kendi dairesine taşınma kararını tekrar gözden geçirmesi için Laurie'yi görmeye daha az hevesli olduğunu fark etti. Aile trajedileri hakkında düşünmek,

kendisini kaptırmak istediği bir eğlence değildi. Bu konuda çok fazla deneyimi vardı.

Jack ilk kata inince, bisikletiyle beraber bisiklet araç gereçlerini de aldı. Bisikletini, giriş kapısına taşıyıp kaldırıma koyarken, akşam nöbetindeki güvenlik görevlisi Mike Laster'a eliyle selam verdi. Yağmur durmuştu ve hava, sabah işe geldiğinde olduğundan çok daha soğuktu. Bisiklete binerken eldivenleri olduğuna şükretti ve 30. Cadde'den First Bulvarı'na doğru pedal çevirdi.

Sabahki sürüşünün tersine, Jack, korkusuzca trafikle yarışıp, hızla kuzeye doğru yol alırken arabaların, taksilerin ve otobüslerin arasında yaptığı slalomdan zevk aldı. Sonunda, şehrin diğer tarafına geçen kestirmeyi, kuadriseplerini rahatlatmak için dolaşımının rahatlamasına izin vereceği bir zaman olarak kullanarak Madison Bulvarı'na saptı. Tekrar kuzeye dönerek bir kez daha hızlandı. Trafik ışıklarında durmak zorunda kaldığı nadir zamanlarda, nefeslerinin arasında, o sabahın tersine, neden trafiğe meydan okumaktan hoşlandığını kendisine kısaca sordu. Bunun düşünmekten hoşlanmadığı şeylerle bir ilgisi olduğunu hissederek, anlamaya çalışmayı bıraktı ve sadece deneyimin tadını çıkarttı.

Bir yanında Plaza Otel, diğer yanında Sherry-Netherland Otel olan Grand Army Plazası'na gelince, Jack Central Park'a girdi. Burası, işe gidiş gelişlerinin her zaman en sevdiği bölümü olmuştu. Hava, her nefes verişinde bir buhar bulutu oluşturacak kadar soğumuştu. Başının üstünde, güneşin battığı sol tarafı hariç, gökyüzü koyu mor bir renk alacak şekilde kararmıştı. Sol tarafı, Batı Central Park'ı çevreleyen binaların testere dişli kuleleri için çarpıcı, kan kırmızısı bir fon oluşturan, zengin ama hızla solan bir kırmızı renkteydi.

Parktaki sokak lambaları yanmıştı. Jack, ışık küreleri ve onların kesişen yarıgölgelerinden gitti. Sabahkinden daha fazla koşucu vardı ve Jack hızını düşük tuttu. 80. Cadde'nin üzerinde, koşucuların sayısı hızla azaldı. O zamana kadar, gece bütün gökyüzüne hâkim olmuştu. Jack'e sokak lambalarının arasındaki mesafe uzamış

gibi görünüyordu. Hava bu kadar karanlık olduğu için, zemini göremediği ve yolunun üzerinde bir engel olmadığı inancıyla ilerlemek zorunda kaldığı için, aydınlık alanlar arasında zaman zaman yürüyüş hızına kadar yavaşlamak zorunda kalıyordu.

90. Cadde'yi geçtiğinde, özellikle de o sabah içinde bir neşe hissettiği tepelik alanda, hava daha da kararda. Sabahın tersine, şimdi içinde kötü bir şeylerin olacağına dair bir heyecan hissetti. Yapraksız ağaçlar, kaldırımları dolduruyordu. Artık, Batı Central Park boyunca uzanan binaları göremiyordu ve ara sıra bir taksinin uzaktan duyulan kornası haricinde, bisikletini büyük, tenha bir ormanda da sürüyor olabilirdi. Bir sokak lambasına ulaştığında, ışık, sarkan, yapraksız dalların, devasa örümcek ağları gibi görünmesine neden oluyordu.

106. Cadde'de parktan çıkınca, Jack rahatladığını hissetti. Trafik ışığının düğmesine basarken, hayal gücüne güldü ve bunu neyin tetiklediğini merak etti. Aylardır geceleri parkta bisiklete binmemesine rağmen, yıllar boyunca bunu birçok kez yapmıştı. Kendisini bu şekilde etkilediğini hatırlayamıyordu. Hatta, boş parkta bisiklete binmekten endişelenirken, gerçekten tehlikeli olan trafikte hiç korku duymamasının saçmalığını da düşündü. Kendisini, Cadılar Bayramı'nda mezarlıkta dolaşan, kolay etkilenen on yaşındaki bir çocuk gibi hissediyordu.

Işık yanınca, Jack, Batı Central Park'ı geçti ve bisikletini 106. Cadde boyunca sürdü. Mahalledeki oyun alanının yanına gelince durdu. Ayak parmaklarını pedallardan çekmeden, yüksek çiti tuttu ve basketbol sahasına baktı. Saha, parasını kendisinin verdiği bir dizi cıvalı floresan lambayla aydınlatılmıştı. Aslında, Jack bütün oyun alanının yenilenme masrafını karşılamıştı. İlk başta, mahallenin çok sevineceğini düşünerek sadece basketbol sahasını yeniden yaptırmayı teklif etmişti. Onu şaşırtacak şekilde, sadece bu amaç için kurulmuş olan bir mahalle komitesi tarafından, basketbol bölümünü yenileme ayrıcalığına sahip olmasına izin verilecekse, çocuk parkı da dahil, bütün parkı yaptırmayı düşünmeye

zorlanmıştı. Bütün her yeri yaptırmaya karar vermesi Jack'in sadece bir gecesini almıştı. Hem, parasıyla başka ne yapacaktı ki? Bu, altı yıl önceydi ve Jack, parasının karşılığını fazlasıyla almıştı.

"Gelip oynayacak mısın, doktor?" diye seslendi oyunculardan biri.

Hepsi Afro-Amerikan olan, uzaktaki potada gelişigüzel ısınan sadece beş adam vardı. Soğuk hava nedeniyle, hepsi de moda olan hip-hop kıyafetlerini üst üste giymişlerdi. Bir tanesi, Jack'i görünce durmuştu. Sesinden, Jack bunun, geçen yıllarla birlikte yakınlaştıkları Warren olduğunu biliyordu. Warren, iri yapılı, yetenekli bir atlet olmasının yanı sıra, çetenin lideriydi. O ve Jack, birbirlerine karşılıklı bir saygı besliyorlardı. Aslında Jack, Warren'ın onun hayatını kurtarmış olduğunu bile düşünüyordu.

"Olabilir," diye bağırarak cevap verdi Jack. "Başka kimse geliyor mu, yoksa üçe üç mü olacak?"

"Dün gece yağmur yüzünden oynayamadık, bu yüzden bütün çete gelecek. Bu yüzden, spor ayakkabılarını giy ve o beyaz kıçını hemen buraya getir. Yoksa, sikin elinde bekleyeceksin. Anladın mı?"

Jack, başparmaklarını kaldırarak cevap verdi. Gayet iyi anlamıştı. On adamdan fazlası olacaktı, yani ilk gelen on kişi oynarken, diğerleri bir sonraki maça seçilmek için beklemek zorunda kalacaklardı. Bu, anlaması Jack'in birkaç yılını almış olan karmaşık bir sistemdi. Birçok insana göre, demokratik veya adil değildi. Kazananlar, sahaya gelen on birinci adam tarafından alınır, sonra o da takımında olmasını istediği diğer dört kişiyi seçerdi. Bu noktada, insanların geldiği sıranın önemi yoktu. Aslında, bazen, özellikle iyi bir oyuncu olduğu için kaybeden takımın bir üyesi de seçilirdi. Jack mahalleye yeni taşındığı zamanlarda, ilk oyununa girmesi aylarını almıştı.

Soğukta, kenarda beklemek istemediği için harekete geçerek bisikletini caddede hızla sürdü, bisikletini omzuna alarak dairesinin ön kapısına giden merdivenleri koşarak çıktı. Büyük, yeşil çöp torbalarının çevresinden dolaşıp, iç kapıyı iterek açtı. Hemen içe-

ride, bir şişe ucuz şarabı paylaşmakta olan iki serseri vardı. Jack hızla merdivenleri çıkarken onun yolundan çekildiler.

Jack, dördüncü katın arka bölümünde yaşıyordu. Anahtarlarıyla uğraşırken bisikletini yere koymak zorunda kaldı.

Dairesinin kapısını kapatma zahmetine bile girmeden, bisikletini oturma odasının duvarına yasladı, sonra da ayakkabılarını fırlatarak ceketini, kravatını ve gömleğini çıkartıp bunları kanepesinin arkasına attı. Üzerinde sadece şortuyla kalınca, genellikle duş perdesinin üzerinde asılı olan basketbol kıyafetlerini almak için banyoya girdi.

Jack birden durdu. Şort ve eşofmanı yerine, Laurie'nin külotlu çorabına bakıyordu. Bir önceki gece basketbol oynamadığını unutmuştu ve Laurie kıyafetlerini katlayıp dolaba koymuştu.

Jack, külotlu çorabı perde çubuğundan kaptı ve ellerinde tuttu. Yavaşça, kendisine aynada bakmak için gözlerini kaldırdı. Yalnızdı ve sarkık yüzü, bütün gün bilerek göz ardı ettiği gerçeği yansıtıyordu: Basket maçı bittiğinde, Laurie burada olmayacaktı. Her zamanki entelektüel şakalaşmalar olmayacaktı. Kaçınılmaz kahkahalar olmayacaktı. Birçok Upper West Side restoranlarından birinde bir lokma bir şey yemek için Columbus Bulvarı'dan iniyor olmayacaklardı. Bunun yerine, şehre ilk gelişinden sonra yıllarca yaptığı gibi, boş bir daireye dönüyor olacaktı. Bu, o zaman iç karartıcıydı ve şimdi de iç karartıcıydı.

"Seni kaçık," dedi alayla. Kendisi ve Laurie'ye karşı öfke de içeren bir duygu karmaşası hissederek külotlu çoraba bir kez daha baktı. Hayat bazen çok karmaşık görünüyordu.

Gereksiz bir özenle, külotlu çorabı katladı ve yatak odasına götürdü. Laurie'nin kullandığı ve artık boş olan çekmecelerden birini açtı, çorabı dikkatle içine koydu. Çekmeceyi kapattı ve acı verici hatıra gözünün önünden kalkınca biraz rahatladığını hissetti. Sonra, spor kıyafetlerini almak için dolaba koştu.

Jack'i rahatlatacak şekilde, on kişi toplanmadan önce sahaya vardı ve Warren onu takımına seçti. Jack, bir dizi hareketle ısındı.

Birkaç dakika sonra maç başladığında kendisini hazır hissediyordu ama ne yazık ki, değildi. Kötü oynadı ve kaybetmelerinde önemli bir faktördü. Oynamaya hazır bir başka takım olduğu için, Warren, Jack ve takımın geri kalanı, soğukta titreyerek, kenarda beklemeye gönderildiler.

"Adamım, bok gibiydin," dedi Warren, Jack'e. "Bizi öldürüyordun. Ne oldu?"

Jack kafasını sağa sola salladı. "Dikkatim dağınık, sanırım. Laurie, evlenip çocuk yapmak istiyor."

Warren, Laurie'yi tanıyordu. Geçmiş yıllar boyunca, o ve kız arkadaşı Natalie, yaklaşık haftada bir, Jack ve Laurie'yle birlikte dışarı çıkarlardı. Yedi yıl önce birlikte, Afrika'da bir safariye bile gitmişlerdi.

"Demek senin bodur evlenip çocuk yapmak istiyor?" dedi Warren alayla. "Hey, adamım, bunun nesi yeni? Aynı sorun bende de var ama lanet topu dışarı attığımı veya mükemmel bir pasın alnımdan sekmesine izin verdiğimi gördün mü? Kendini toplamalısın, yoksa benimle artık oynayamazsın. Yani, önceliklerini bir sıraya koymalısın, demek istediğimi anladın mı?"

Jack başını salladı. Warren haklıydı ama tam olarak ima ettiği şekilde değil. Sorun, Jack'in önceliklerini sıraya koyup koymaması değildi, sorun bunların ne olduğunu bilmemesiydi.

Ayak bileği, ısrarcı asansör kapısını açık tutarken, Laurie valizini beşinci katın sahanlığına çıkartmayı başardı. Bu biraz çaba gerektirmişti, çünkü katın seviyesi, asansör kabininden birkaç santim yukarıdaydı. Daha sonra kendisi çıktı ve kapının kapanmasına izin verdi. Kabin hemen aşağı inerken, asansörün çatıdaki mekanizmasının gürültüsünü duyabiliyordu. Birileri düğmeye basmıştı.

Tekerleklerinden yararlanarak, valizi bir kez daha taşımak zorunda kalmadan kapısına getirdi. Valiz, taşımaya ne kadar uğraşırsa, o kadar ağırlaşıyor gibiydi. Suçlunun, Jack'in evine götürmek zorunda kaldığı kozmetik yığını, şampuan, saç kremi ve deterjan

olduğunu biliyordu. Hiçbiri seyahat boyu değildi. Tabii, ütü de işini kolaylaştırmamıştı. Alışveriş poşetini almak için geri döndü.

El yordamıyla, omuz çantasından anahtarını çıkartmaya çalışırken, ön tarafa bakan dairenin kapısının, güvenlik zincirinin keskin bir şıngırtıyla sonuna kadar zorlanarak açıldığını duydu. Laurie, 19. Cadde'de, her katta iki dairenin olduğu bir binada yaşıyordu. Kendisi, posta pulu boyutundaki avlular labirentine bakan arka dairede yaşarken, Debra Engler isimli bir münzevi ön tarafta oturuyordu. Laurie ne zaman koridorda olsa kapıyı aralayıp bakmak kadının alışkanlığıydı. Çoğunlukla, kadının meraklılığı, mahremiyetine yapılmış bir saldırıymış gibi Laurie'yi rahatsız ederdi ama şu anda, bunu umursamıyordu. Bu, ona eve hoş geldin diyen, rahatlatıcı bir tanıdıklıktı.

Laurie, içeriye girince, bir önceki kiracının taktırdığı bütün kilit, sürgü ve zincirleri yerlerine taktı. Sonra çevresine baktı. Bir aydan fazla bir süredir buraya gelmemişti ve en son ne zaman burada uyuduğunu hatırlayamıyordu. İçerisi havasızdı ve bütün dairenin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Jack'in dairesinden daha küçük olmasına rağmen gerçek mobilyaları ve televizyonuyla, oradan çok daha samimi ve rahattı. Kumaşların ve boyanın rengi, sıcak ve davetkârdı. Duvarlarda, Metropolitan Müzesi'nden alınma, çerçeveli bir grup Gustav Klimt resmi asılıydı. Eksik olan tek şey, Shelter Adası'nda yaşayan bir arkadaşına bir yıl önce bıraktığı kedisi Tom 2'ydi. Bu kadar uzun bir süre sonra kedisini geri istemeye yüzü olup olmayacağını merak etti.

Laurie valizini küçük yatak odasına taşıdı ve eşyalarını yerleştirmek için yarım saat harcadı. Hızlı bir duş alıp kendisine basit bir salata hazırlamadan önce bornozunu giydi. Öğle yemeği yememiş olmasına rağmen, pek aç değildi. Salata ve bir kadeh şarabı, oturma odasındaki çalışma masasına getirdi ve dizüstü bilgisayarını açtı. Bilgisayarın açılmasını beklerken, sonunda, bugün babasından öğrendiği şeyi düşünmek için kendisine izin verdi. Konuyu düşünmemeye çalışmak zor olmuştu ama yalnız kalıp internete gi-

rene ve duygularını daha iyi kontrol edebileceği zamana kadar beklemek istemişti. Bu konu üzerinde net olarak düşünecek kadar çok şey bilmediğini biliyordu.

Sorun, tıp biliminin çok hızlı bir şekilde ilerlemesiydi. Laurie, tıp fakültesine seksenlerin ortasında gitmişti ve rekombinan DNA'nın baş döndürücü gelişimi bu tarihlerde olduğu için, genetik hakkında kayda değer miktarda şey öğrenmişti. Ama 2000 yılında büyük bir coşkuyla açıklandığı üzere, insan genomunun 3.2 milyar baz çiftinin diziniyle doruğa ulaşan bu alan, o zamandan beri geometrik olarak hızla büyümüştü.

Laurie, özellikle de adli tıp alanıyla ilgili olduğu için genetik bilgisini mümkün olduğunca güncel tutmaya çalışmıştı. Ama adli tıp, DNA'yla, sadece bir teşhis metodu olarak ilgileniyordu. Belirli kodlanamayan alanların veya gen içermeyen alanların, yakın akrabaların bile birbirlerinden farklı dizinleri olacak kadar, çarpıcı bireysel özgünlükleri olduğu keşfedilmişti. Bu özgünlükten yararlanan testlere 'DNA parmak izleri' deniyordu. Laurie bunun farkındaydı ve güçlü bir adli tıp aracı olarak takdir ediyordu.

Ama genlerin yapıları ve işlevleri, tamamen farklı bir konuydu, Laurie'nin kendisini hazırlıksız hissettiği bir alan. İki yeni bilim doğmuştu: Bir hücrenin içindeki, çok karmaşık bilgi akışıyla uğraşan tıbbi genom bilim ve bu bilginin bilgisayarlarda uygulandığı biyoinformatik.

Laurie şarabından bir yudum aldı. Babasından öğrendiği şeye, yani annesinin BRCA1'in belirleyicisini taşıdığı ve kendisinin de aynı belirleyiciye sahip olma riskinin yüzde elli olduğu bilgisine alışmaya çalışmak korkutucu bir süreçti. Tüyleri ürperdi. Vücudunun merkezinde, potansiyel olarak ölümcül bir şeyin saklanmış olabileceğini bilmekte ters bir şeyler vardı. Bütün hayatı boyunca, bilginin iyi olduğunu düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi. Belki, bilinmemesi daha iyi olan şeyler de vardı.

Laurie, internete bağlanır bağlanmaz, 'BRCA1 geni'ni arattı ve karşısına beş yüz yirmi site çıktı. Salatasından bir lokma aldı, ilk siteye tıkladı ve okumaya başladı.

beş

"Vay!" diye mırıldandı Chet McGovern, göz ucuyla seyrettiği kadına takdir dolu bir saygıyla. Bu, o öğleden sonra Jack'e bahsetmiş olduğu kadındı ve tarif ettiği siyah mayoyu giymişti. Chet, kadının yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyor ama emin olamıyordu. Emin olduğu şey ise, bugüne kadar gördüğü en iyi vücutlardan birine sahip olduğuydu. Şu anda, bir sıranın üzerine yüzükoyun yatmış, diz ardı kirişlerini ve kalçasını çalıştıran bir alet kullanıyordu. Sırtının belirginleşmiş küçük kıvrımı ve tekrarları yaparken poposunun ritmik dalgalanması, Chet'in zevkten titremesine neden oluyordu.

Chet, altı metre kadar uzakta, aynalı bir duvarın önünde ağırlıklarla kurnazca çalışıyordu, böylece şüphe çekmeden yakınlaşabilirdi. Kadını, cuma günü olduğu gibi, vücut şekillendirme sınıfında görmüştü ama bu sefer, Jack'e de ondan bahsettikten sonra cesaretlenerek, saat akşam dokuzu geçmiş olmasına rağmen hâlâ birkaç kişinin olduğu ağırlık odasında onu takip etmişti. Chet'in niyeti, onunla tanışmak ve telefon numarasını alma umuduyla onu bir içki içmeye davet etmekti. Chet'in flörtlerinin çoğu, sıkça gittiği sağlık kulübünde tanıştığı kadınlardı. Onun için, kadınları izlemek sadece seyredilen bir spor değildi.

Kadın, kullandığı aletteki işini bitirdi. Hiç zaman kaybetmeden kalktı, duvardaki saate baktı ve sonra da göğsünü çalıştırmak için, hızla bir sonraki alete gitti. Anlaşılan acelesi vardı, hemen çalışmaya başladı. Chet, onu aynadan izlemiş ve arkada, kulüp çalışanlarından birinin içeriye girdiğini görmüştü. Chet, adamı sokak basketbolundan oldukça iyi tanıyordu ve özellikle de burada bir tür denetleyici görevinde olduğu için, adamın uyanık bir herif olduğunu hissediyordu. Adı, Chuck Horner'dı. Ağırlık rakına çıkan Chet kullandığı ağırlıkları bıraktı ve görevlinin yanına gitti.

"Hey, Chuck," dedi Chet sessizce, "göğüs aletini kullanan pilici tanıyor musun?"

Chuck, Chet'in arkasını görebilmek için boynunu uzattı. "Fıstığı mı? Şu peri suratlı ve inanılmaz vücutluyu mu?"

"Ta kendisi."

"Evet, onu tanıyorum. Yani, buraya her zaman geldiği ve üyelik kaydını ben yaptığım için adını biliyorum."

"Adı ne?"

"Jasmine Rakoczi ama Jazz ismiyle biliniyor. Ne vücut ama, değil mi?"

"En iyilerinden biri," diye itiraf etti Chet. " 'Rakoczi' nasıl bir isim böyle?"

"Bunu sorman komik, çünkü üye olduğunda aynı soruyu ben de sordum. Macar ismi olduğunu söyledi."

"Bildiğin kadarıyla biriyle yakın mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sana onun zorlu olduğunu söyleyebilirim. Siyah bir Hummer'la geziyor. Seni uyarmalıyım: Pek sosyalleşmiyor, en azından burada. Harekete geçmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bunu düşünüyorum," dedi Chet kayıtsızca. Göğüs kaslarını çalıştırmakta olan Jazz'e bakmak için döndü. Kadın vaktini boşa harcamıyordu. Ter, bronz alnında, küçük elmaslar gibi parlıyordu.

"Beş papeline diyorum ki ilk seviyeye bile gelemeyeceksin."

Chet, tekrar Chuck'a bakmak için döndü. Yüzünde, çarpık bir gülümseme belirdi. Yapmak istediği şey karşılığında para almak, tereddüdünü yenmesi için iyi bir teşvikti. "Anlaştık!"

Çalışmasına geri dönen Chet birkaç ağırlık daha kaldırdı. Artık Jazz'e yaklaşmaya kararlıydı ama özellikle de Chuck'tan öğrendiği bilgilerle, biraz endişelenmiyor da değildi. Gerçekte, Chet, kendisini göstermekten hoşlandığı kadar cesur değildi.

Aynanın önünde durup ağırlıklarla kollarını çalıştırırken, Chet, kadına yaklaşmak için gerekirse sıyrılabileceği bir yöntem bulmaya çalıştı. Ne yazık ki, aklına zekice hiçbir şey gelmedi ve ka-

dının çalışmasını birden bitirip soyunma odasına girip gözden kaybolacağı korkusuyla, hamlesini yaptı.

Aslında, bu pek de 'hamle' değildi. Sadece kadının çalıştığı aletteki işini neredeyse bitirdiğini düşündüğü anda, ona doğru yürüdü. Artık, ağzı kurumuş, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Cesaret verici bir şekilde, zamanlaması neredeyse tamdı. Chet onun önüne geldiğinde, kadın aletteki tekrarlarını bitirdi ve kollarını aletin saplarından çekti. Havluyu boynundan alarak, her iki eliyle, yüzünü kapatıp harcadığı çaba nedeniyle derin derin nefes alarak alnını kuruladı.

"Merhaba, Jazz!" dedi Chet neşeyle, adını nereden bildiğini merak edeceğine güvenerek.

Jazz, yüz hatlarını birer birer ortaya çıkartacak şekilde havlusunu yavaşça indirmek haricinde cevap vermedi. Koyu toprak rengindeki derin gözleri Chet'i delip geçti. Yakından bakınca, peri gibi değildi. Başında miğfer gibi duran, egzersizleri nedeniyle nemlenmiş olan koyu renkli saçlarının altında, yüz hatlarının egzotik bir havası vardı. Chet'in bronzluk olduğunu düşündüğü şey, dişlerini çok beyaz gösteren doğal koyu renk teniydi. Gözleri, hafifçe badem şeklindeydi ve burnunun neredeyse fark edilmeyecek, gaga gibi bir eğimi vardı. Bunların hepsi Chet için kabul edilebilirdi, neredeyse çökmüş yanakları ve ifadesi hariç. Yanakları, onu acımasız gösterirken, ifadesi Chet'in deniz erlerinin fotoğraflarında gördüğü korkutucu bir küstahlıktaydı.

Chet'in, özellikle de Jazz bir cevap vermediği için, cesareti kırılmıştı.

"Kendimi tanıtabileceğimi düşündüm," dedi Chet, soğukkanlılığını korumaya çalışarak, fakat kadının bakışı göz önünde bulundurulursa, bunu yapmak oldukça zordu. Ellerindeki ağırlıklar da, omuzlarını aşağı çekerek onu rahatsız ediyordu. Chet, bu etkileyici kasları olan kadını etkileme umuduyla ağır olanlarından almıştı. Elastik mayosunun altında, göğüs uçlarının yanı sıra, belirgin karın kaslarını bile görebiliyordu.

Jazz hâlâ cevap vermemişti. Gözünü bile kırpmamıştı.

"Ben, Dr. Chet McGovern," diye ekledi Chet. Doktor sıfatını, kadınlarla tanışma yaklaşımlarında kullanır ama ısrar edilmediği sürece ne doktoru olduğunu söylemezdi. Flört deneyimlerinden, adli doktor rolünün, tıbbi doktor kadar etkisi olmadığını öğrenmişti.

Durum, hızla kritikleşiyordu. Hem Jazz, onun doktor olmasıyla ilgili bir şey söylememişti hem de ifadesi küstahtan küçümsemeye dönüşmüştü. Chet omuzlarını silkmeye çalıştı ama bunun, ellerindeki ağırlıklarla kolay olmadığını fark etti. Kendisini umutsuz hissederek, "Belki, eğer çok meşgul değilsen, egzersizlerini bitirdiğinde, barda bir içki içebiliriz diye ummuştum," dedi. Ne yazık ki, sesi, beklediğinden daha yüksek bir perdede çıkmıştı.

"Bana bir iyilik yap, aptal herif," dedi Jazz nefretle. "Defol git!"

"Ne aptal," diye düşündü Jazz, acı cevabıyla onu terslediğinde Chet'in yüzünün asılmasını seyrederken. Sonra adam, kuyruğunu bacaklarının arasına alan bir köpek gibi sıvıştı. Jazz, onu cuma günü ve sonra da bugün vücut şekillendirme sınıfında görmüştü. Her iki seferde de, kaçamak bakışlarını zekice gizlediğini düşünüyor gibi davranmıştı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bugün onu ağırlık odasına kadar izlemiş, Jazz'in çalışması boyunca, yeterince yakın olabilmek için ağırlıklarla çalışıyor numarası yaparak, aynadan veya gözünün ucuyla izleyerek sürekli rahatsız etmişti. Tam bir sapık ve itici bir geri zekâlıydı. Jazz, aklı başında hiç kimsenin, markası üzerine işlenmiş son moda spor kıyafetler giyerek kendisini pazarlayacağına inanmıyordu. Polo! Tanrım! Ona göre bu, o kadar kalitesiz bir davranıştı ki, affedilemezdi.

Jazz ayağa kalktı ve mekiklerini çekmek için eğimli banka geçti. Chet'in nereye gittiğini bilmiyordu ve onun azgın bakışlarından kurtulduğu için memnundu. Sarmaşık Ligi* tiplerinden nefret ederdi ve

* Sarmaşık Ligi, (İng. Ivyleaque) ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz okulun oluşturduğu birlik. Okul binalarını kaplayan sarmaşıkların, bu okulların eski bir geleneğe dayandığını gösterdiğine inanılır ve bu adla anılır. Harvard,

Chet de kesinlikle onlardan biriydi. Süslü diplomalarıyla kasıla kasıla dolaşır ve bir bok bilmezlerdi. Chet'in bir an için bile olsa onunla içki içmek isteyebileceğini düşünmüş olması, bir hakaretti.

Yeterince zamanı olduğundan emin olmak için saate bir kez daha hızla baktıktan sonra, Jazz, nefesinin hareketleriyle senkronize olduğundan emin olarak yüz mekik çekti. Sağlık kulübü ortamının tek sorunu, Chet gibi adamlara her gün katlanmak zorunda kalmasıydı –ya da davetkâr kıyafetini giymeyi neden sevdiğini sorgulamadan kendisini buna inandırmıştı. Çoğu, ona bir içki ısmarlamak istediklerini söylüyordu ama Jazz, onların istediğinin bu olmadığını biliyordu. Seks istiyorlardı, bütün erkekler gibi. Lise ve hatta ortaokuldayken bile, parası karşılığında, gizlice Ecstasy verip ondan faydalanmaya istekli olurlardı. Ama bu, seksi bir spor olarak gördüğü, ona bir güç hissi verdiği ve ailesini çılgına çevirdiği eski zamanlardaydı. Artık buna ihtiyacı yoktu. Aslında, katlanmak zorunda olunan bütün saçmalıklar büyük bir dertti. Zaman kaybıydı, özellikle de havasında olduğunda kendi işini halletmek çok daha kolay ve hızlıyken.

Jazz, mekiklerini bitirince ayağa kalktı ve aynada kendisine baktı. İnce, kaslı, 1.55'lik vücudunu dimdik yaptı. Gördüğü şey hoşuna gitti, özellikle de kol ve bacaklarının netliği. Egzersiz yapma fikriyle ilk tanıştığı yer olan donanmanın acemi kampında olduğundan çok daha iyi durumdaydı.

Bir elinde havlusuyla, su şişesini almak için eğildi. Şişede sadece biraz su kalmıştı ve Jazz, hepsini bitirdi. Sonra soyunma odasına doğru yöneldi. Yürürken, erkeklerin çoğunun bakışlarının gizlice kendisini izlediğini görebiliyordu. Göz temasında bulunmamaya dikkat etti ve yüzüne küçümseyici bir ifade yerleştirdi, bu, zaten öyle hissettiği için, kolaydı. Bay Sarmaşık Ligi'nin, bir ay önce kulübe üye olduğunda işlemlerini yapan kuş beyinliyle konuştuğu-

Brown, Cornell, Yale, Princeton, Pennsylvaina, Dartmouth ve Columbia üniversitelerinden oluşan birlik okulları, bugün akademik başarı olarak da üst sıradaki Amerikan okulları arasındadır. (çev.)

nu da gördü. Sarışın Bay Polo, ellerini kalçalarına koymuştu ve yüzünde üzgün, korkmuş bir ifade vardı. Jazz, onun bir doktor olduğunu söyleyerek övünmesini hatırlayınca gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Sanki bu, onu etkileyecekti! Jazz, çok fazla doktor tanıyordu ve hepsi de aptaldı.

Ağırlık odasından çıkmadan önce, boş su şişesini kapının yanındaki çöp kutusuna attı. Ana resepsiyon masasını geçince, saatin neredeyse dokuz kırk olduğunu gördü, yani motoru açıp harekete geçmesi gerekiyordu, çünkü şansı yaver gidip bir başka görev aldığı zaman, işe erken gitme seçeneğinin olmasını seviyordu. Dün geceki görevden önce, bir süreliğine bir durgunluk olmuştu ve bunun, yeni bir serinin başlangıcı olmasını diliyordu. Durgunluktan şikâyet edemezdi, çünkü genelde şanslıydı. Bazen, onu nasıl bulduklarını merak ediyordu ama bunun üzerinde durmuyordu. Bütün çabalarından, özellikle de ordudan ayrıldıktan sonra aldığı sözde formal eğitimden sonra, artık işlerin yoluna girmesinin vakti gelmişti. Sıhhiye erliğinden hemşireliğe terfi etmek için, bütün o geri zekâlılarla birlikte yüksek okula gitmek zorunda olmak, hayatının en zor sınavı olmuştu.

Soyunma odasına girer girmez, içinde buzlu içeceklerin durduğu kovadan kendisine bir kola aldı, kapağını açtı ve büyük bir yudum aldı. Kovanın yanında, üzerinde, hesabına eklenebilmesi için, ismini ve aldığı içeceği yazmasını rica eden bir uyarının bulunduğu bir pano vardı. Kutudan bir yudum daha içip kendisine tahsis edilmiş dolabının olduğu VIP bölümüne giderken, ne tür bir salağın ismini panoya yazacağını merak etti ama yine de, her saniye bir salağın doğduğunu biliyordu.

Duş almak, Jazz için hızlı yapılan bir eylemdi. Saçlarını şampuanlayıp vücudunu sabunladıktan sonra, gözleri kapalıyken birkaç dakika boyunca durmayı ve suyun başına çarpıp, güzel vücudunun kıvrımlarından akmasına izin vermeyi severdi. Gözlerini kapamasının, küçük bir ülke kadar popoları ve ayın yüzeyini hatırlatan ciltlere sahip kadınları görmesini engellemek gibi bir faydası

da vardı. Jazz, kendilerine, böyle acınası bir duruma gelmelerine izin verecek kadar az saygıları olmasına inanamıyordu.

Duştan sonra, kısa saçları, kurutma makinesinde sadece kısa bir kurutmaya ihtiyaç duyuyordu. Gençken, saçlarıyla çok uğraşırdı ama orduda olmak onu iyileştirmişti. Ayrıca, kozmetiklere olan uzun süreli takıntısını da geçirmişti. Artık bütün kullandığı sadece biraz rujdu, onu da daha çok dudaklarının kurumasını engellemek için kullanıyordu.

Daha sonra, yeşil ameliyat kıyafetini ve cebine bir steteskop sıkıştırılmış olan, orta boydaki beyaz önlüğünü giydi. Önlüğün göğüs cebi, tükenmez kalemler, kurşun kalemler ve diğer hemşire gereçleriyle doluydu.

"Acil servis hemşiresi misin?" diye sordu bir ses.

Jazz çevresine baktı. Havlusuna bir sosis gibi sarınmış olan koca kıçlı kadınlardan biri, dolabının önündeki sırada oturuyordu. Jazz, onu görmezden gelip gelmemeyi düşündü. Jazz, genellikle, hızlı bir duşu tercih edip, soyunma odasındaki saçma sapan muhabbetlerden kaçınırdı. Ama yorumun ima ettiği bu sınıflandırma, ters bir cevap için yalvarıyordu.

"Hayır, bir beyin cerrahıyım," dedi Jazz. Dolabından, üzerine büyük gelen, asker yeşili rengindeki ordu ceketini aldı ve giydi. Ceketin, altın madenleri kadar derin cepleri vardı. Ceplerin içindekiler, uyluklarına, özellikle de sağ taraftakine çarpıyordu.

"Bir beyin cerrahı!" diye hayret etti kadın, yüzünde inanmaz bir bakışla. "Dalga geçiyorsun!"

"Dalga geçmiyorum," diye tekrarladı Jazz, biraz daha konuşmayı hiç de davet etmeyen bir tonla. Terli mayosunu spor çantasının içine koydu, sonra da kapısını kapatarak dolabını kilitledi. Kendisiyle konuşan kadına bakmamış olsa bile, kadının onu izlediğini hissetti. Jazz, kadının ona inanıp inanmamasını umursamıyordu. Bunun bir önemi yoktu.

Jazz, başka bir şey söylemeden soyunma odasından ana koridora çıktı. Asansörün aşağı düğmesine bastıktan sonra, elini mon-

tunun sağ cebine soktu ve en sevdiği eşyası olan, dokuz milimetrelik, küçük Glock'unu okşadı. Silahın, çok parçalı, kalıp kabzası, ona güven verici bir güç hissi veriyor ve Bay Sarmaşık Ligi gibi ayak takımlarıyla, garajda karşılaşmasını içeren, fantezisini canlandırıyordu. Her şey o kadar çabuk olurdu ki, adamın başı dönerdi. Bir an aptal bir yorum yaparken, bir sonraki an, silahın susturucusunun namlusuna bakıyor olurdu. Jazz, silaha bir susturucu takma zahmetine girmişti, çünkü bir başka fantezisi de başhemşirelerden birini gebertmekti.

Jazz içini çekti. Hayatı boyunca, yeteneksiz fakat yetkili personellerin yükünü sırtında taşımıştı. Bu, lisede başlamıştı. Rehberlik uzmanının ofisine çağrıldığı günü, dünmüş gibi hatırlıyordu. Aptal herif, çok şaşırmış olduğunu söylemişti, çünkü Jazz zekâ testinde çok iyi bir sonuç almasına rağmen okulda çok başarısızdı. Bunun nedeni neydi?

"Ne aptallık!" dedi Jazz olayı hatırlarken yüksek sesle. Adam, zekâ olarak o kadar yavaştı ki, öğretmenlerin onda dokuzunun geldiği gen havuzunun aynı sığ tarafında olduğunu anlayamamıştı. Liseye gitmek zaman kaybıydı. Adam, Jazz'i, böyle davranmaya devam ederse, üniversiteye giremeyeceği konusunda uyarmıştı. Eh, bu Jazz'in umurunda değildi. Hayatının lağım çukurundan kurtulmasının tek gerçek yolunun ordu olduğunu biliyordu.

Sorun, ordunun da daha iyi olmamasıydı. Başlarda iyiydi, çünkü kapatmak zorunda olduğu çok mesafesi vardı, şekle girmesi gerekiyordu. Yetenek testleri, onun bir sıhhiye eri olabileceğini göstermişti ki, bu, Jazz bu tür testlerde hep yalan söylediği için tam bir saçmalıktı. Ama işbirliği yaptı; sıhhiye eri olmak, özellikle de tek başına olmak düşüncesi kulağa iyi geliyordu. Neticede, donanmada bağımsız görevli sıhhiye eri olmayı seçti. Ama sonunda atandığında, işler yokuş aşağı gitmeye başladı. Uğraşmak zorunda kaldığı subayların bazıları geri zekâlıydı, özellikle de, taburu 1991 Şubatında, Kuveyt'in muharebe hattına sızdığında Kuveyt'te olanları. Kumandanı gelip de, sanki onun da eğlenmeye hakkı yokmuş

gibi, tüfeğini elinden alana kadar Iraklıları vurarak çok eğlenmişti. Komutan, hareketlerini gerçek erkeklerin sağlık ihtiyaçlarıyla sınırlandırmasını söylemişti. Bu, gerçekten utanç vericiydi.

Yaklaşık bir yıl sonra San Diego'da, işler dönüm noktasına varmıştı. Aynı salak subay, Jazz ve oranın müdavimi olan bazı piyadelerin bira içtikleri bara gelmişti. Sarhoş olmuş ve Jazz bakmıyorken, poposunu ellemeye kalkmıştı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, onunla yatmak için Loma Burnu'nun ucuna arabayla gitme teklifini reddettiği için, Jazz'e 'ucube lezbiyen' demişti. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu ve Jazz onu, tabancasıyla bacağından vurmuştu. Bacağa nişan almamıştı ama adam yine de mesajı anlamıştı. Elbette, bu askeri kariyerinin sonu olmuştu ama artık bu Jazz'in umurunda değildi. Yeterince görmüştü.

Orduyu bırakıp yüksek okula gitmek, tavadan çıkıp ateşe girmek gibiydi. Ama Jazz sabretmişti. Hemşirelik sertifikasını almanın onun bileti olacağını düşünmüştü, çünkü hemşirelere çok rağbet vardı ve kendi borusunu öttürebilirdi. Ne yazık ki, konu, bir başka kurumda işlerin çok daha iyi olabileceği boş umuduyla onu bir işten bir başkasına geçmeye zorlayan amirler olunca, son gerçek, ordudakinden farklı değildi. Ama hiçbir yer farklı değildi. Artık, bir önemi yoktu.

Asansör, otoparkın üst katında durduğunda, Jazz dışarı çıktı, camlı asansör lobisini geçti ve ikinci en sevdiği eşyasına, yepyeni, parlak, simsiyah H2 Hummer'ına doğru yürüdü. Camlarda yansımasını görerek, parmaklarını beğeniyle arabanın yan yüzeyinde gezdirdi. Ön cam dışındaki bütün camlar, siyah birer ayna gibi görünecek kadar boyanmıştı. Kapıyı açmadan önce, bir adım geri çekildi ve aracın, her ikisi de New York City caddelerinde savaşmaya hazır bir silah sistemi gibi görünmesine neden olan, kutu gibi şekline ve kısa, tehditkâr duruşuna baktı.

Jazz araca bindi, spor çantasını yan koltuğa attı ve Blackberry'sini* montunun cebinden çıkartarak kucağına bıraktı. Moto-

* Blackberry: Kablosuz internet erişim cihazı. (çev.)

ru çalıştırdı. Egzoz borularından gelen hafif homurtu, aracın cazibesini artırıyordu. Gülümsemesini engelleyemedi. Arabasına binmek, ona kokainin vereceği heyecanı veriyordu ama daha iyiydi. Ayrıca, Bay Bob'un ona yaklaştığı günün ne kadar ödüllendirici olduğunu hatırlatıyordu. Jazz, hâlâ onun tam adını bilmiyordu ki, bu aptalcaydı. Bunun bir güvenlik sorunu olduğunu söylemişti ve Jazz, o zaman bunu sorgulamıştı ama artık umursamıyordu. İlk buluşmalarında, Jazz onun kendisine doğru geldiğini gözünün ucuyla görmüş ve bunun da tipik bir asılma olacağını düşünmüştü, oysa değildi. Ona, ilk deniz birliğindeki denizcilerin taktığı isim olan 'Doc JR' diye hitap ederek, hemen dikkatini çekmişti. Jazz, bu ismi birkaç yıldır duymamıştı, bu yüzden de şaşırmış ve Bay Bob'un da eskiden bir denizci olduğunu tahmin etmişti. Adam, Jazz'in akşam üç –on bir vardiyasında çalıştığı New Jersey'deki hastaneden çıkmasını bekliyordu. Ona bir iş teklifi olduğunu söylemiş ve ekstra para –çok fazla ekstra para– kazanmakla ilgilenip ilgilenmediğini sormuştu.

Beklediği fırsatın sonunda geldiğini hisseden Jazz, adamın, kendisininkinin birebir kopyası olan, H2 Hummer'ında ona katılma teklifini kabul etmişti. Araca binmeden önce, içeride başka kimsenin olmadığından emin olmuştu. Ayrıca, elinin cebindeki Glock'un üzerinde olduğundan da emin olmuştu. O zamanlar, silahın susturucusu yoktu, yani çekmek kolaydı. Bay Bob uygunsuz bir şey yapmaya kalkarsa, adamı deniz subayını vurmaya niyet ettiği yerden vururdu. Jazz tehditten hoşlanmazdı. Silah çıkarsa, kullanılırdı.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Bay Bob'un tek düşündüğü işti. Newark şehir merkezinde küçük, duman altı bir bara gittiler ve Bay Bob, Jazz'in ordudaki tecrübelerini sempatiyle dinledi ve hatta, gördüğü muamele ve haksız terhisi için özür bile diledi. Tamamen, örnek hizmeti nedeniyle, karşılığını uygun bir şekilde alacağı önemli bir göreve seçildiğini söyledi. Bay Bob, onların –Jazz, 'onların' kim olduğunu henüz bilmiyordu– istedikleri hizmeti yerine getirmek için benzersiz özelliklerinin farkında olduklarını söyleyerek devam etti.

Jazz, Hummer'ını geri vitese atıp park yerinden çıkarken güldü. Geriye bakıp düşününce, adamın, ne yapacağını bilmeden önce ona ilgilenip ilgilenmediğini sorması çılgıncaydı ve Jazz de o zaman ona bunu söylemişti. O andan sonra, Bay Bob lafı gevelemeyi bırakmıştı. Jazz'e, tıp mesleğindeki sessizlik ilkesi yüzünden ortaya çıkarmak zor olsa da giderek artan doktor beceriksizliğinin ortadan kaldırılması için onun gibi insanlara ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Jazz'in yardım etmek için çok uygun olduğuna ikna olduğu zaman, o andı. Çalıştığı her kurumda bu durum neredeyse doğal bir kaynak olduğu için, beceriksizliği fark etmede bir uzmandı. Bay Bob, Jazz'e işinin, özellikle anestezi, kadın doğum ve nöroşirurji alanındaki beklenmeyen sonuçları, elektronik posta yoluyla ona iletmek olacağını söyledi ama seçici olmadıklarının da altını çizdi. Bulduğu her şeyi istiyorlardı. Çabaları karşılığında, her olay için iki yüz dolar, yanlış tedavi davası açılırsa bin dolar ve mahkeme davacının lehine biterse beş yüz dolar daha ikramiye alacağını söyledi.

Ve böylece başlamıştı. Bay Bob'un tavsiyesine uyarak, akşamdan gece vardiyasına geçti ki, bu kolaydı çünkü mezarlık vardiyası en az tercih edilen vardiyaydı. Bunun avantajı, sabahın erken saatlerinde, yönetim daha gevşek olduğu için, katları dolaşmak, hasta çizelgelerini incelemek ve dedikoduları yakalamanın, gündüz, hatta akşam saatlerine kıyasla daha kolay olmasıydı. Bay Bob'un, on yıllar boyunca edindikleri tecrübelerden geldiğini söylediği, başka, faydalı tavsiyeleri de olmuştu. Jazz'in çok büyük, elit bir gizli teşkilata katıldığını söylemişti.

Jazz, daha en başından gelişme göstermişti. Operasyonun gizli doğası da ekstra bir avantajdı; işe gitmeyi zevkli hale bile getirmişti. Para, artık her kimseler, 'onlar' tarafından açılan bir kıyı bankası hesabına yatırılmıştı. Hızla büyüyordu ve vergisizdi. Tek sorun, parayı kullanabilmek için, pek de zahmetli bulmadığı bir gereklilik olarak, Karayipler'e gitmek zorunda olmasıydı.

Ama, dört yıldan ve en sonuncusu Queens'teki St. Francis

olan birçok hastanede çalıştıktan sonra, işler daha da iyi olmuştu. Bay Bob, çarpıcı başarısının bir sonucu olarak, çok seçkin bir grup tarafından, gizli görev teşkilatında terfi ettirildiğini söylemek için bir kez daha ortaya çıkmıştı. Artık, ücretinin fazlasıyla artacağı, çok daha önemli bir göreve dahil olacaktı. Aynı zamanda, gizlilik seviyesi de artacaktı. Bu, 'Eleme Operasyonu' kod isimli, çok gizli bir operasyondu.

Jazz, adamın ona ismi söyledikten sonra güldüğünü hatırladı. Kendisine 'golyan balığını*' hatırlattığı için, ismin seçimiyle hiçbir alakası olmamıştı. Ama kahkahası kısa sürdü ve bir kez daha gizliliğin önemini hatırlattı. "Hiçbir pürüz olmamalı." Jazz'e, anlayıp anlamadığını sordu. Elbette anlamıştı.

Bay Bob, koşulların, yapmaya devam edeceği 'beklenmeyen sonuçlar' planının tam tersi olacağını açıklamaya başlamıştı. Eleme Operasyonu'nda, elektronik posta yoluyla bir hastanın ismini alacaktı. Sonra, harfiyen uyması gereken, dikkatle tasarlanmış bir protokolü takip ederek, hastayı cezalandıracaktı.

O noktada bir duraklama olmuştu. Jazz, önce, adamın ne kastettiğini anlamamıştı. Sonunda ne olduğunu anlayana kadar, 'ceza' kelimesi kafasını karıştırmıştı. Anladığındaysa, ürpertiyle titremişti.

"Bu protokol, profesyoneller tarafından planlandı ve mükemmel," demişti Bay Bob. "Ortaya çıkartılmasının hiç yolu yok ama tamamen belirtildiği gibi yapmalısın. Beni anlıyor musun?"

"Elbette anlıyorum," diye cevap vermişti Jazz. Onu ne zannediyordu, aptal mı?

"Takımın bir parçası olmakla ilgileniyor musun?"

"Olumlu," demişti Jazz. "Ama bedelini söylemedin."

"Dava başına beş bin."

Jazz, yüzünde beliren gülümsemeyi hatırlayabiliyordu. İlginç ve eğlenceli bir şey yapmak için beş bin dolar alacağını düşün-

* Golyan balığı: İngilizcesi minnow olan kelime, 'eleme' kelimesinin İngilizce karşılığı olan winnow kelimesiyle ses uyumuna sahiptir. (çev.)

mek, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ve hayal ettiğinden bile daha iyi olduğu ortaya çıktı. Protokol sayesinde, hiçbir terslik olmadan tamamlanan ilk beş görevden sonra, Bay Bob, Hummer'la çıkagelmişti.

"Bu, takdirimizin bir göstergesi," demişti, anahtar ve kâğıtları verirken. "Kozmetik şirketinin vereceği pembe Cadillac'ın bir karşıtı olarak düşün. Güle güle kullan!"

Jazz, sağlık kulübünün garajından Columbus Bulvarı'na çıktı. İlk kırmızı ışıkta durarak, Blackberry'sini çalıştırdı. Tecrübelerinden, garajın içindeyken sinyalin kısıtlı olduğunu biliyordu. Bay Bob'dan gelen bir mesajla ödüllendirildi. Artan bir heyecanla, mesajı açtı. Başka bir isimdi!

"Evet!" diye bağırdı, mükemmel bir hareketi başarmış bir atlet gibi, kararlılıkla yüzünü buruşturarak. Aynı anda, havayı da yumrukladı. Ama hemen kendisine hakim oldu. Askeri eğitimi, onu tedbirli sakinliğine döndürmek için hemen harekete geçti. Bir önceki geceden sonra bir isim daha almak, başka bir seriye daha başladığını gösteriyordu. İsimler, rasgele zaman aralıklarıyla gelse de, kümelenme eğilimi gösteriyorlardı. Jazz'in, bunun neden olduğuna dair bir fikri yoktu.

Jazz, uzanarak, Blackberry'yi, torpido gözünün üzerindeki tepsi benzeri girintiye koydu. Bu hareket, ışık yeşile dönünce tereddüt etmesine neden oldu. Jazz'in sağındaki taksi, kendi şeridinde duran başka bir taksiyi atlatmak için, Jazz'in şeridine geçmek niyetiyle ileriye atıldı. Jazz, Hummer'ın sekiz silindirini de sonuna kadar açmak için gaza bastı. 4x4 ileri fırladı ve şoförün frenlere yapışmasına neden olarak, kısa sürede taksinin önüne geçti. Yanından geçerken Jazz adama orta parmağını gösterdi.

Jazz, Güney Central Park boyunca birkaç taksinin daha yanından kıl payı geçtikten sonra, Doğu Yakası, sonra da güneye, Madison'dan Manhattan General Hastanesi'ne doğru ilerledi. Kompleksin devasa garajına girdiğinde, saat onu çeyrek geçiyordu. Mezarlık vardiyasında olmanın bir diğer avantajı da, garajın, ikinci katta-

ki hastane girişinin hemen yanına park etmesini sağlayacak kadar boş yer olmasıydı. Blackberry'yi alıp montunun sol cebine koyan Jazz, yaya köprüsünü geçti ve hastaneye girdi.

Planladığı gibi, biraz erken gelmişti. Doğruca, görevli olduğu altıncı kata gitti. Burası, genel cerrahi katıydı ve her zaman yoğundu. Montunu güvenle dolaba koyduktan sonra, bilgisayar terminallerinden birine oturdu ve kayıtsızca 'Darlene Morgan' yazdı. Çıkabilmek için eşyalarını toplamakla meşgul olan akşam koğuşu sekreteri onu görmezden geldi.

Jazz, Darlene Morgan'ın, görevini çok daha kolay hale getirebileceği kendi katındaki 609 numaralı odada olduğunu öğrenince memnun oldu. Molalarında ve öğle yemeği saatinde, diğer katlara kolaylıkla gidebilirdi, daha önceki görevlerinde bunu yapmıştı ama her zaman, dikkat çekeceğine dair hafif bir endişesi olurdu.

Altıncı kattan ayrılarak, asansörle birinci kata indi. Burada, acil servise girdi. Her zamanki gibi, burası tam bir kargaşa içindeydi. Akşam saatleri, en yoğun olan zamandı; bekleme salonu, her türden hastalık ve yaralanmayla bekleyen insanlar ve ağlayan bebeklerle doluydu. Jazz'in güvendiği de bu karmaşaydı. Parenteral veya damar içi sıvıların saklandığı depoya girdiğinde, kimse onu sorgulamadı. Görülmüş olsa bile bir müdahale beklememesine rağmen, izlenmediğinden emin olmak için etrafına baktı. Bu, bir refleksti. Hiç kimsenin onu izlemediği kesinleşince, konsantre potasyum klorid ampullerinin durduğu karton kutuya uzandı, bir tanesini aldı ve ceket cebine koydu. Bay Bob'un dediği gibi, acil serviste, bir ampulün kaybolduğu asla fark edilmezdi.

Görevinin ilk bölümü tamamlanınca, Jazz, hemşire raporu ve akşam vardiyasının başlamasını beklemek için yukarı çıktı. Sadece meraktan, ilginç bir şey veya, bu nedenle, bir açıklama olup olmadığını görmek için Darlene Morgan'ın çizelgesine baktı. Elbette, böyle bir şey olup olmaması umurunda değildi.

"Anne, bu gece eve gelmeni istiyorum," diye sızlandı Stephen.

Darlene Morgan, sekiz yaşındaki oğlunun başını okşadı ve ko-

ası Paul'le birbirlerine endişeyle baktılar. Stephen yaşına göre büyüktü ve zaman zaman oldukça olgun davranabilirdi ama şu anda durum böyle değildi. Annesinin hastanede olmasından çok endişeliydi ve elini bırakmıyordu. Darlene, Stephen'i gördüğüne şaşırmıştı, çünkü hastane kurallarına göre, ziyaretçiler on iki yaş ve üstü olmalıydı ve Stephen iri olabilirdi ama on iki yaşında göstermiyordu. Ama Paul, Stephen'ın, Paul'ün on iki yaş ve üstü kuralını delme ve kat hemşirelerinin onu görmezden geleceği kumarını oynamaya razı olana kadar, gelmek için yalvardığını açıkladı.

Darlene, önce Stephen'ı gördüğü için sevinmişti ama şimdi, Paul'ün hastaneden ayrılma işini uygunsuzca halletmesi durumunda bir terslik çıkabileceğinden endişeleniyordu. Paul, yarım saattir hastaneden ayrılmaya çalışıyordu ve anlaşılır şekilde kızgındı. Darlene, biraz güçlükle elini kurtardı ve kolunu oğlunun beline dolayarak onu yatağın kenarına çekti.

"Stephen," dedi yumuşakça. "Dün ne konuştuğumuzu hatırlıyorsun. Annenin bir ameliyat olması gerekiyor."

"Neden?"

Darlene, başını kaldırıp, gözlerini deviren Paul'e baktı. Her ikisi de, Stephen'ın bu durumun tehlikeli olduğunu düşündüğünü ve işleri kolaylaştırmayacağını biliyordu. Darlene, hafta sonunda her şeyi ona açıklamıştı ama görünüşe bakılırsa anlamamıştı.

"Dizimi tedavi ettirmem gerekiyordu," dedi Darlene.

"Neden?"

"Geçen yaz tenis oynarken dizimi incittiğimi hatırlıyor musun? Dizimde, kiriş isimli bir şeyi kırdım. Doktor, bana yeni bir tane yapmak zorunda kaldı. Şimdi de bu gece burada kalmalıyım. Yarın gece evde olacağım, tamam mı?"

Stephen, annesinin bakışlarından kaçınarak, parmaklarıyla çarşafın ucunu kıvırdı.

"Stephen, uyku saatin geçti. Şimdi babanla eve git. Yarın uyandığında, benim eve geleceğim gün olacak."

"Eve bu gece gelmeni istiyorum!"

"İstediğini biliyorum," dedi Darlene. Uzandı ve oğlunu kucakladı. Sonra, ameliyatlı bacağını düşündüğünden daha fazla hareket ettirdiği için yüzünü buruşturdu ve hafifçe inledi. Bacak, eklemi yavaşça ama durmaksızın büken, motorlu bir cihazla kısmen sabitlenmişti.

Paul öne bir adım attı, ellerini oğlunun omuzlarına koydu ve onu uzaklaştırdı. Stephen, geri çekilmesine izin verdi. Annesinin iniltisini duymuştu.

"İyi misin?" diye sordu Paul karısına.

"Evet," demeyi başardı Darlene. Kendisini yatakta tekrar düzeltti. "Sadece bacağımı hareket ettirmemem gerekiyor." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve acı azaldı.

"Oldukça etkileyici bir düzenek," dedi Paul, başıyla cihazı göstererek. "Sonbaharda AmeriCare'e girdiğimiz için şükretmeliyiz. Yoksa, bütün bunlar iflasımıza neden olurdu."

"Ameliyat olmasam daha iyi olacağını ima etmiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır! Sadece, eski sigortamızın her şeyi karşılamayacağını düşünüyorum. Poliçe kapsamında olmayan bütün o karmaşık maddeleri ve her provizyon isteyişimizdeki saçmalıkları hatırlamıyor musun? Ben sadece her şey karşılandığı için memnunum."

Annesinin canının yanmasıyla ilgili küçük sahne, Stephen'ın üzerinde büyük bir etki yapmış gibi görünüyordu. Onu, annesinin hastanede kalmaya ihtiyacı olduğuna ikna edecek kadar korkutmuştu. Sadece birkaç dakika sonra, Paul gitmeleri gerektiğini tekrarladığında, şikâyet etmeden gitti.

Darlene, birdenbire kendini yapayalnız buldu. Öğleden sonra boyunca, koridorda sürekli bir hareket vardı ama şimdi durgunluk hüküm sürüyordu. Açık kapısının önünden hiç kimse geçmiyordu. Bilmediği şey, akşam ve gece vardiyasındaki bütün hemşireler ve yardımcılarının raporlarını yazdıklarıydı. Tek ses, koridordaki bir yerden gelen bir kardiyak monitörünün uzak, zar zor duyulabilen biplemesiydi.

Darlene'in gözleri, basit hastane mobilyaları, Paul'ün getirdiği, komodinin üzerinde vazoda duran çiçekler, kereviz yeşili boya ve çerçeveli Monet resmini inceleyerek odada dolandı. Duvarların, yıllar boyunca gördüğü ölüm kalım mücadelelerini düşününce titredi ama bu düşünceyi hızla aklından silmeye çalıştı. Kolay değildi. Hastaneleri sevmezdi ve doğum haricinde, hiç bir zaman hasta olarak yatmamıştı. Doğum farklıydı. Koğuştan yayılan bir mutluluk ve beklenti hissi vardı. Oysa şimdi değişik ve çok daha korkutucuydu.

Başını çevirip yukarı bakarak, serum şişesinden, serum tüpünün daha geniş bir bölümüne sessizce dökülen damlaları izledi. Bunu seyretmek hipnotize ediciydi ve birkaç dakika sonra, bakışlarını çekmek için çaba sarf etmesi gerekti. İşin rahatlatıcı tarafı, serum borusunun arkasına takılmış olan, kendisine, kontrollü olarak ilaç verebileceği anlamına gelen, içinde morfin olan küçük bir pompanın takılı olmasıydı. Şimdiye kadar, pompayı sadece iki kere kullanmıştı.

Yatağının ayakucunun üzerine bir televizyon asılmıştı ve Darlene, sadece kendisine arkadaşlık etsin diye televizyonu açtı. Yerel haberler vardı. Sabahki anestezi ve narkotik ağrı kesici ilaç nedeniyle aklı karışık olduğu için, sadece izlemeyi tercih ederek sesi kıstı. Cihaz, bacağını bükmeye devam ediyordu ama Darlene, garip bir şekilde, sanki bir başkasının bacağıymış gibi, bunu hissetmiyordu.

Bir saat, uykuyla açık bilinç arasında bir yerlerde, kolayca geçti. Hareketsiz yatmayı hatırladığında daha çok uyku gibi ve bacağını hareket ettirdiğindeyse uyanıklık gibiydi. Yerel haberlerin yerine, Letterman'in şovunun başladığının belli belirsiz farkındaydı.

Fark ettiği bir sonraki şey, bir hemşire yardımcısı tarafından sarsılarak uyandırıldığıydı. Darlene dişlerini gıcırdattı, çünkü rahatsız edildiği için kazara uyluk kasını kasmıştı.

"Ameliyatınızdan beri idrarınızı yaptınız mı?" diye sordu yardımcı. Tel tel kırmızı saçları olan, kilolu bir kadındı.

Darlene düşünmeye çalıştı. Aslına bakılırsa hatırlayamıyordu ve bunu söyledi.

"Sanırım yapmış olsaydınız hatırlardınız, o yüzden şimdi yapmak zorundasınız. Sürgüyü getireyim." Yardımcı, banyoda gözden kayboldu ve paslanmaz çelikten bir kapla geri döndü. Kabı, Darlene'in kalçasının altına yerleştirdi.

"Yapmam gerekmiyor," dedi Darlene. Bunun düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Cerrah, ameliyattan sonra biraz rahatsızlığı olabileceğini söylemişti. Ne kadar yetersiz bir ifade!

"Yapmak zorundasınız," diye belirtti yardımcı. Sanki tartışmaya zaman yokmuş gibi saatini kontrol etti.

Yardımcının tavrının ve Darlene'in uyuşturulmuş halinin birleşimi, Darlene'in öfkesinin artmasına neden oldu. "Sürgüyü bırak, daha sonra yapacağım."

"Tatlım, şimdi yapıyorsun. Emirlerim yukarıdan."

"O zaman, 'yukarıdan' her kimse, ona daha sonra yapacağımı söyle."

"Hemşireyi çağırıyorum ve sana söyleyeyim, zıtlaşmaya izin vermez."

Yardımcı, tekrar gözden kayboldu. Darlene başını iki yana salladı. 'Zıtlaşma' anaokulu öğrencileriyle ilişkilendirdiği bir kelimeydi. Buz gibi soğuk olan sürgüyü kalçasından uzaklaştırdı.

Beş dakika sonra, hemşire arkasında yardımcısıyla, Darlene'i şaşırtarak odasına daldı. Yardımcının tersine, hemşire, uzun, ince ve egzotik gözlüydü. Elleri kalçalarında, Darlene'in üzerine eğildi. "Hemşire yardımcısı, bana idrarını yapmayı reddettiğini söyledi."

"Reddetmedim. Daha sonra yapacağımı söyledim."

"Şimdi yapacaksın, yoksa sana sonda takarız. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden eminim."

Darlene'in bir fikri vardı ve bu, hiç de cazip değildi. Hemşire yardımcısı, yatağın diğer tarafına geçti. Darlene kendisini kuşatılmış hissetti.

"Seçim senin, kardeşim," diye ekledi hemşire, Darlene bir ce-

vap vermeyince. "Sana tavsiyem, o poponu havaya kaldırman olacaktır."

"Biraz daha anlayışlı olabilirsin," diye önerdi Darlene, sırtını kaldırmaya hazırlanmak için avuçlarını yatağa bastırarak.

"Biraz işemeye karşı anlayışlı davranamayacak kadar çok hastam oldu," dedi hemşire. Yardımcı, sürgüyü yerine koyarken serum borusunu kontrol etti.

Darlene rahatlayarak bir nefes verdi. Soğuk metal şok edici olsa bile, sürgünün verilmesi, hayal ettiği kadar kötü olmamıştı. İşemek de ayrı bir konuydu. Başlamadan önce, konsantre olması için birkaç dakikanın geçmesi gerekmişti. Bu arada, hemşire ve yardımcısı, odadan çıkmıştı. Mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla işedi ki, bu da bu işin gerekli olduğunu fark etmesine neden oldu. Aynı zamanda da, hastaneleri neden sevmediğini hatırlamasını sağladı.

İşini bitirince beklemek zorunda kaldı. Bir rahatsızlık duymadan leğen kemiğini aşağı yukarı hareket ettirebiliyordu ama sürgüyü altından alabilmek için, ellerinden birini yataktan çekmesi gerekecekti. Bu da, dizinin acımasına neden olacak şekilde kaslarını germesi demek oluyordu, bu yüzden böyle kalmıştı. Beş dakika sonra, sırtı rahatsız olmaya başladı, böylece dişlerini sıktı ve sürgüyü yana çekmeyi başardı. Neredeyse hemen ardından, hemşire ve yardımcısı tekrar göründüler.

Yardımcı, sürgüyle uğraşırken, hemşire Darlene'e bir uyku ilacı ve küçük bir kâğıt bardakta su uzattı.

"Buna ihtiyacım olduğunu zannetmiyorum," dedi Darlene. Gün boyunca aldığı bütün ilaçlar yüzünden, kendisini havada yüzüyor gibi hissediyordu.

"Al," diye emretti hemşire. "Doktorun tarafından verildi."

Darlene, başını kaldırarak hemşirenin yüzüne baktı. Kadının ifadesinin, küstah, bıkkın, yoksa kibirli mi olduğunu anlayamıyordu. Her neyse, uygunsuz görünüyordu. Darlene'in kadının neden hemşireliği seçtiğini merak etmesine neden oldu. Darlene ilacı al-

dı, yuttu ve suyla aşağı inmesini sağladı. Bardağı hemşireye geri verdi. "Biraz daha cana yakın olabilirdin," diye önerdi.

"İnsanlar hak ettiklerini alırlar," dedi hemşire, bardağı alıp elinde ezerek. "Daha sonra seni görmeye tekrar geleceğim."

Zahmet etme, diye düşündü Darlene ama bunu söylemedi. Bunun yerine, hemşire ve yardımcısı odadan çıkarken sadece başını salladı. Muhtaçlığı ve incinebilirliğinin farkına vararak, kendisini daha çok sıkıntıya sokacak bir şey yapmak istemedi. Bacağı alete bağlıyken ve dizini hareket ettirdiğinde canı bu kadar çok yanıyorken, hemşirelere muhtaçtı.

Darlene, sürgü eziyetinden sonra diş ağrısı gibi olan rahatsızlığını hafifletmek için, kendisine ağrı ilacından bir doz verdi. Kısa bir süre içinde, kendisini sakin ve hafif hissetti. Hemşire ve yardımcısıyla yaşadığı tatsızlık nedeniyle uyanan hisleri artık önemsizdi. Önemli olan şey, ameliyatın bitmiş olmasıydı. Bir gece önce hissettiği endişe geçmişte kalmıştı. Artık iyileşme yolundaydı ve doktoruna göre, altı ay kadar sonra tekrar tenis oynayabilecekti.

Geçişin farkına varmadan, Darlene, derin, rüyasız, uyuşturulmuş bir uykuya daldı. Sol kolunda ilerleyen keskin bir acıyla, kabaca bilinci açılana kadar, ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Gözleri aniden açılırken, ağzından bir inilti kaçtı. Televizyon kapalıydı ve oda, yere yakın duran, düşük voltajlı tek bir gece lambasıyla loştu. Bir an için, Darlene'in kafası karıştı ama hemen kendine geldi. Acı artık omzuna yayılırken, çağırma düğmesine atıldı. Ama düğmeye ulaşamadı. Bunun yerine, bir elin, bileğini yakaladığını hissetti. Gözlerini kaldırarak, yüzü gölgelerin içinde kaybolmuş, beyaz bir figürün yatağın yanında durduğunu gördü. Darlene konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler boğazına takılı kaldı. Darlene, ışıktan karanlığa düştüğünü hissetmeden önce, oda kararda ve dönmeye başladı.

altı

"Shelley, dikkat et!" diye bağırdı Laurie. "Dur!" Erkek kardeşi, onu çok korkutacak şekilde, kıyısı, bir fili bile yutabilecek bir bataklıkla çevrelenmiş durgun göle doğru yokuş aşağı koşuyordu. Laurie buna inanamıyordu. Kardeşini tehlikeye karşı uyardı ama onu dinlemiyordu. "Shelley, dur!" diye tekrarladı, mümkün olduğunca yüksek sesle.

Yaklaşan felaketin karşısındaki çaresizliği nedeniyle hüsranla dolan Laurie koşmaya başladı. Shelley çamura dalınca çaresiz olacağını bilmesine rağmen, orada durup bir şey yapmaya çalışmadan trajedinin gerçekleşmesini seyredemezdi. Koşarken, çılgınlar gibi, çamura saplandığında erkek kardeşine uzatabileceği, uzun bir sopa veya bir kütük aradı ama çevredeki arazi, çıplak kayalar haricinde çoraktı.

Sonra, Shelley, gölün kıyısından üç metre önce birdenbire durdu. Döndü ve Laurie'ye baktı. Çocukluklarında yaptığı gibi, aynı alaycılıkla gülümsüyordu.

Rahatlayan Laurie durdu. Zorlukla nefes alırken, şükretmesi mi yoksa kızması mı gerektiğini bilemiyordu. Sonra, Laurie bir şey diyemeden önce, Shelley tekrar döndü ve felakete doğru çılgınca koşusuna yeniden başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Laurie. Ama bu sefer, Shelley göle ulaştı ve bacakları umutsuzca çamura batmadan önce koşabildiği kadar uzağa koştu. Bir kez daha dönüp baktı ama bu sefer gülümsemesi gitmişti. Gülümsemenin yerinde, bir korku ifadesi vardı. Kuru alanın en sonuna kadar koşmuş olan Laurie'ye uzandı. Laurie bir kez daha ona ulaşmak için kullanabileceği bir şey aradı ama hiçbir şey yoktu. Erkek kardeşi, hızla ve acımasızca, pisliğin içinde kaybolana kadar sabitçe Laurie'ye bakan yalvaran gözleriyle çamurun içi-

ne battı. Geriye kalan tek şey, boş yere havayı kavramaya çalışan bir eldi ama o da, kısa bir süre içinde, onu çevreleyen çamur tarafından yutularak görünmez oldu.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdı Laurie ama sesi, onu uykusunun derinliklerinden çekip çıkartan, kulak tırmalayıcı bir gürültünün içinde kayboldu. Hızla uzandı ve eski, kurmalı çalar saati susturdu. Kendisini yatağa geri bırakarak gözlerini tavana dikti. Terliyor ve zorlukla nefes alıyordu. Bu, neyse ki, yıllardır görmediği eski bir kabustu.

Laurie oturdu ve ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Kendisini korkunç hissediyordu. Bir önceki gece, yorgunluğuna rağmen, pis dairesini saplantılı bir şekilde temizlediği için çok geç yatmıştı. Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyordu ama sembolik olarak tedavi edici olmuştu. Gerçek ve mecazi örümcek ağlarının temizlenmesi gerekiyordu.

Hayatının, son kırk sekiz saatte ne kadar çok değiştiğine inanamıyordu. Jack'le olan arkadaşlığının sağlam kalacağından emin olmasına rağmen, duygusal yakınlıkları muhtemelen bitmişti. Kendi ihtiyaçları ve onun hakikati hakkında gerçekçi olmalıydı. Bir de bunların üstüne, annesiyle ilgili endişeleri ve kendi sağlığı hakkındaki kaygıları vardı.

Laurie, ayağa kalkarak küçük banyosuna gitti ve duş almak, saçını yıkayıp kurutmak ve kullanmaya alışık olduğu hafif makyajı yapmaktan oluşan sabah rutinine başladı. Makyajı, mercan renkli bir allık, biraz göz kalemi ve doğal renkte bir rujla sınırlıydı. İşini bitirince, aynada kendisine baktı. Gördüğü şeyden memnun değildi. Bunu saklama girişimlerine rağmen, yorgun ve stresli görünüyordu ve biraz daha allık ve birkaç kapatıcı dokunuşuyla bile daha iyi görünmedi.

Laurie her zaman sağlıklı bir insan olmuştu ve lisedeki kısa süreli bulimia hastalığı haricinde, her zaman sağlıklı olacağını farz etmişti. Aniden, BRCA1 mutasyonunun belirleyicisini taşıma tehdidi, bunu dramatik bir şekilde değiştirmişti. Genetik bir komplo-

nun, milyarlarca hücresinin her birine gizlice yerleşmiş olması, korkutucu, rahatsız edici bir düşünceydi. Bir önceki akşam yaptığı araştırmanın rahatlatıcı olacağını ummuş olmasına rağmen, öyle olmamıştı. Artık BRCA1 sorunu hakkında akademik olarak daha çok şey biliyordu; yani, normal halindeyken tümör oluşumunu engelleyen bir gen olduğunu ama mutasyona uğrayınca, bunun tam tersi davrandığını.

Ne yazık ki, konuyu kişisel düşündüğünde, kitap bilgisinin bir yardımı olmuyordu, özellikle de çocuk sahibi olma isteği konusunda öğrendikleriyle birleşince. Önleyici yöntem olarak göğüslerini kaybetmek yeterince kötüydü ama yumurtalıklarını kaybetmek daha da kötüydü: bu, kısırlaştırılmaktı. Dehşete düşerek, BRCA1 belirleyicisi taşıyorsa, seksen yaşından önce, sadece meme kanserine yakalanma riskinin değil, yumurtalık kanserine yakalanma riskinin de artacağını öğrenmişti! Bir başka deyişle, biyolojik saati, düşündüğünden de yüksek sesle ve hızla çalışıyordu.

Bütün bunlar, özellikle de uykusuzluğuyla birleşince, çok can sıkıcıydı. Soru şuydu: BRCA1 belirleyicisi için test yaptırmalı mıydı? Bunu bilmiyordu. Yumurtalıklarının alınmasına, en azından bir çocuk sahibi olana kadar, kesinlikle razı olmayacaktı. Peki ya göğüsleri? Buna da razı olacağını zannetmiyordu, o zaman test yaptırmanın anlamı neydi? Ona göre, modern genetik testlerin şu andaki sorunu, bu ikilemdi: Ya söz konusu hastalığın bir tedavisi yoktu ya da tedavi çok korkunçtu.

Meyve ve tahılla yaptığı hızlı bir kahvaltıdan sonra, dairesinden, istediğinden sadece on beş dakika geç çıktı. Bayan Engler, onu hayal kırıklığına uğratmadı. Hemen kapısını araladı ve Laurie, gelişini hızlandırma umuduyla asansörün düğmesine arka arkaya basarken, kan çanağı gözlerle Laurie'ye baktı. Laurie kadına gülümsedi ve el salladı ama Bayan Engler'in kapıyı kapatması dışında bir cevap alamadı.

First Bulvarı'na yaptığı yürüyüş olaysızdı. Hava, son birkaç güne kıyasla daha serindi ama Laurie bir taksi durdurmaya çalış-

madı. Uzun montunun fermuarı boynuna kadar çekiliyken yeterince ısınıyordu. Hareketli şehrin, dikkatini dağıtmasından da memnundu. Ona göre, New York'un bu gezegendeki başka hiçbir yerde olmayan bir dinamiği vardı ve sorunları, merhamet ederek, aklının gizli köşelerine çekildiler. Onların yerine, McGillin davasıyla ilgili düşünceler ve Maureen'den slaytları, Peter'dan da raporu alabilme umudu su yüzüne çıktı. Ayrıca, bugün ne gibi davalar alacağını merak ettiğini de fark etti. Davaların, McGillin'inki kadar ilginç ve oyalayıcı olmalarını umdu.

Laurie, ATK'ye ön kapıdan girdi. Bir önceki sabahın tersine, resepsiyon alanı boştu. Soldaki yönetim bölümü de boştu. Tenhalığın keyfini çıkartıp, sabah gazetesinin sayfalarını çeviren resepsiyonist Marlene Wilson'a el salladı. Marlene, bir eliyle Laurie'nin Kimlik odasına girebilmesi için düğmeye basarken, diğer eliyle selama karşılık verdi. Laurie, ofise girerken montunu çıkarttı.

Daha kıdemli adli doktorlardan ikisi, Kevin Southgate ve Arnold Besserman, iki kahverengi, vinil berjerde oturmuş, konuşmaya dalmışlardı. İkisi de, konuşmalarına ara vermeden Laurie'ye el salladılar. Laurie de onlara el salladı. Vinnie Amendola'nın, her zamanki yerinde, gazetesinin arkasında saklanmadığını fark etti. Riva'nın gece boyunca gelen davaları gözden geçirmekle meşgul olduğu masaya yaklaştı. Riva, başını kaldırarak gözlüğünün üzerinden Laurie'ye baktı. Riva gülümsedi. "Dün gece daha iyi uyudun mu?" diye sordu.

"Pek değil," diye itiraf etti Laurie. "Neredeyse ikiye kadar ev temizledim."

"Neden bahsettiğini biliyorum," dedi Riva, halden anlayan bir kıkırdamayla. "Hastanede ne oldu?"

Laurie ona ziyareti ve annesinin iyi olduğunu anlattı. Babası hakkında da kısaca konuştu ama BRCA1 sorunundan bahsetmedi.

"Jack çukura indi bile," dedi Riva.

"Vinnie'nin burada olup da spor sayfasını okumadığını görünce anlamıştım."

Riva başını iki yana salladı. "Saat altı buçuktan önce geldiğimde, Jack çoktan gelmiş davaları karıştırıyordu. Burada olması için çok erken bir saat. Acınası bir durum. Ona, gidip yaşamasını söyledim."

Laurie güldü. "Çok hoşuna gitmiştir."

"Ayrıca ona annenden de bahsettim. Umarım sorun değildir. Dün öğleden sonra nereye gittiğini sormuştu. Anlaşıldığı kadarıyla, sen hastaneye gitmek için çıktıktan ve ben de Calvin'le konuşmak için aşağı indikten hemen sonra, ofisimize gelmiş."

"Sorun değil," dedi Laurie. "Artık ben de bildiğime göre, bir sır değil."

"Seni anlıyorum," dedi Riva. "Annenin neden sana açılmak istemediğini anlayamıyorum. Her neyse, Jack çok şaşırdı, bundan eminim."

"Özellikle bir şey söyledi mi?"

"Annen hakkında değil. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ki, bu hiç Jack'e göre bir şey değil."

"Ne tür bir dava üzerinde çalışıyor?" diye sordu Laurie.

"Çirkin bir dava," dedi Laurie. "Jack gerçekten şaşırtıcı biri, hakkını vermeliyim. Dava, duygusal veya teknik olarak ne kadar zor olursa, o kadar istekli oluyor. Bu dava, özellikle duygusal açıdan rahatsız ediciydi. Bütün vücudu yara içinde olan ve acil servise getirildiğinde ölmüş olan, dört aylık bir bebekti. Aile, bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylediği için, acil servis çalışanları öfkeyle yaygarayı koparmışlar. Polis çağırılmış ve ebeveynleri şu anda hapiste."

"Oh, Tanrım!" dedi Laurie ürpererek. On üç yıldır adli doktor olmasına rağmen, çocuklara, özellikle de bebeklere ve suistimal davalarına bakarken hâlâ zorlanıyordu.

"Araştırma raporunu okuduğumda şaşkına döndüm," diye itiraf etti Riva. "Çocuğa otopsi yapılması gerektiği şüphesizdi ama bu görevi verecek kadar sevmediğim biri yoktu."

Laurie, Riva'nın espri yaptığını bildiği için gülmeye çalıştı. Ri-

va herkesi severdi ve herkes de onu severdi. Laurie, Jack gönüllü olmasaydı, Riva'nın davaya kendisinin bakacağını da biliyordu.

"Jack aşağı inmeden önce, bir başka davadan bahsetti," dedi Riva, bir tanesini çıkartmadan önce dosyaları karıştırarak. "İçeri girerken, Janice'le olağan konuşmalarını yaptığını ve Janice'in ona, McGillin'e çarpıcı şekilde benzeyen, Manhattan General'daki bir başka genç yetişkin ölümünden bahsettiğini söyledi. Muhtemelen davayı isteyeceğini ve sana vermemi söyledi. İlgileniyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Laurie. Dosyayı alırken kaşları çatıldı. Açtı ve araştırma raporunu bulmak için sayfaları karıştırdı. Otuz altı yaşındaki hastanın ismi, Darlene Morgan'dı.

"Sekiz yaşında çocuğu olan bir anneymiş," dedi Riva. "Çocuk için ne trajedi."

"Haklısın," dedi Laurie, raporu gözden geçirirken. "Benzer görünüyor, çarpıcı şekilde benzer." Başını kaldırıp baktı. "Janice'in hâlâ burada olup olmadığını biliyor musun?"

"En ufak bir fikrim yok. Savcının ofisinin önünden geçtiğimde oradaydı ama bu altı buçuktan önceydi."

"Sanırım bir bakacağım," dedi Laurie. "Dava için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi Riva ama Laurie'nin sırtına konuşuyordu, çünkü Laurie çoktan yola koyulmuştu.

Laurie hızla hareket etti. Teknik olarak, Janice'in mesaisi yedide bitiyordu ama genellikle daha geçe kalırdı. Raporları hakkında takıntılıydı ve sıklıkla, saat sekize kadar ofisinde kalırdı. Laurie sekreter odasından geçtiğinde saat sekize yirmi vardı. Bir dakika sonra, araştırmacının kapı aralığından içeri eğildi. Bart Arnold, başını masasından kaldırıp baktı. Telefondaydı.

"Janice hâlâ burada mı?" diye sordu Laurie.

Bart, başparmağını omzunun üzerinden uzatarak odanın derinliklerini işaret etti. Janice'in başı, bir monitörün yanında belirdi. Uzak köşedeki masada oturuyordu.

Laurie içeri girdi ve bir sandalye aldı. Sandalyeyi Janice'in

masasının yanına çekti ve oturdu. Janice yorgun esneyişini bitirene kadar bekledi.

"Pardon," dedi Janice, kendine geldiğinde. Sulanan gözlerini silmek için parmak boğumlarından birini kullandı.

"Hakkın var," dedi Laurie. "Yoğun bir gece miydi?"

"Hacim olarak, olağandı. Birkaç üzücü dava olmasına rağmen, bir önceki gece gibi değildi. Bana neler oluyor, bilmiyorum. Eskiden bu kadar hassas değildim. Umarım, bu, nesnelliğimi etkilemiyordur."

"Bebeği duydum."

"Düşünebiliyor musun? İnsanlar nasıl böyle olabiliyor? Bu, benim anlayışımın ötesinde. Belki de bu iş için çok duygusal olmaya başladım."

"Böyle davalardan etkilenmediğin zaman endişelenmeye başlamalısın."

"Sanırım," dedi Janice, yorgun bir iç çekişle. Kendisini toparlıyormuş gibi, sandalyesinde dikleşti. "Her neyse, senin için ne yapabilirim?"

"Biraz önce, Darlene Morgan hakkındaki raporuna bir göz attım. Bende, Sean McGillin davasına rahatsız edici derecede çok benziyor gibi bir izlenim bıraktı."

"Bu sabah karşılaştığımda, ben de Dr. Stapleton'a aynı şeyi söyledim."

"Bana söyleyebileceğin, burada yazılı olmayan bir şey var mı?" diye sordu Laurie, raporu havada sallayarak. "Hemşireler, doktorlar veya aile üyeleri gibi ilgili insanlarla konuşurken edinmiş olabileceğin izlenimler gibi. Bilirsin verilerin bir adım ötesi. Sezgilerinle hissettiğin bir şeyler."

Janice, düşünürken kahverengi gözlerini Laurie'ninkilerden hiç ayırmadı. Bir dakika sonra, başını hafifçe iki yan salladı. "Pek değil. Demek istediğini anlıyorum, bilinçaltı bir izlenim. Ama aklıma bir şey gelmedi. Bu da, başka bir hastane trajedisiydi. Zamanı dolmuş, görünüşte sağlıklı, orta yaşa yakın bir kadın." Janice

omuzlarını silkti. "Böyle biri aniden ölünce, insan hayatın kenarında yaşadığını kesinlikle hatırlıyor."

Laurie, başka ne sorması gerektiğini düşünmeye çalışırken dudağını ısırdı. "Cerrahla konuşmadın, değil mi?"

"Hayır, konuşmadım."

"McGillin'i ameliyat eden aynı cerrah mıydı?"

"Hayır, iki ortopedist var ve hastane çalışanlarından edindiğim izlenime göre, ikisine de çok saygı duyuluyor."

"Görünüşe göre, her iki hasta da sabah aynı saatte ölmüş. Bu sana garip geldi mi?"

"Pek değil. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, sabah iki ila dört arasındaki zaman dilimi, ölümler için oldukça popüler. Vardiyamdaki en yoğun saat. Bir keresinde, bir doktor, bunun yirmi dört saatlik hormon seviyeleriyle ilgili olabileceğini söylemişti."

Laurie başını salladı. Janice'in söylediği şey muhtemelen doğruydu.

"Dr. Stapleton bana, Sean McGillin'in otopsisini senin yaptığını söyledi. Bu soruları sormanın nedeni pek fazla patoloji bulamamış olman mı?"

"Hiç bulamadım," diye itiraf etti Laurie. "Peki ya anestezi? Orada benzerlikler var mı, aynı personel ya da aynı müessirler gibi?"

"Bunu kontrol etmediğimi itiraf etmek zorundayım. Edeyim mi?"

Laurie omuzlarını silkti. "İki ölüm de, ameliyattan yaklaşık on sekiz saat sonraydı, bu nedenle vücutta hâlâ anestezi kalıntıları olmalı. Sanırım, aldıkları bütün ilaçlar, sıraları ve dozları da dahil her şeyi araştırmamız gerekecek. Bart'tan, McGillin'in çizelgesini almasını istedim. Morgan'ın çizelgesine de ihtiyacım olacak."

"Çıkmadan önce isteği yaparım," dedi Janice.

Laurie ayağa kalktı. "Buna minnettar kalırım. Umarım buraya geliş nedenimin, araştırma raporun hakkındaki olumsuz düşünce-

lerim olduğunu düşünmezsin, çünkü bunun tam tersi. Raporların her zaman birinci sınıf."

Janice kızardı. "Şey, teşekkür ederim. Buna çalışıyorum. Tam bilgiye sahip olmanın ne kadar önemli olabileceğini biliyorum, özellikle de bu dördü gibi gizemli davalarda."

"Dört mü?" diye sordu Laurie şaşırarak. " 'Dört' derken ne demek istiyorsun?"

"Hatırladığım kadarıyla, bir önceki hafta, her ikisi de Manhattan General'dan gelen ve bana göre benzer olan iki dava daha vardı."

"Ne kadar benzer? McGillin ve Morgan gibi, ameliyatlarından sonraki ilk günlerinde olan hastalar mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet. Kesin olarak hatırladığım şey ise, ikisinin de genç ve genel olarak sağlıklı olduklarıydı, bu yüzden kalp krizinden ölmeleri, herkes için büyük bir tatsızlıktı. Ayrıca, her ikisinin de, rutin, ameliyat sonrası ateş ve kalp hızı kontrollerini yaparken hemşire yardımcısı tarafından bulunduğunu hatırlıyorum ki, Darlene Morgan da, bir tür büyük bir tıbbi felaket yaşadıklarını düşündürecek şekilde, aynı durumda bulunmuştu. En azından Sean McGillin'in çağrı düğmesine basmaya vakti olmuş. Ayrıca, aynı McGillin ve Morgan'daki gibi, yeniden canlandırma ekibinin şansı sıfırmış. Yani, sadece düz bir çizgi elde edebilmişler."

"Bu, çok önemli olabilir," dedi Laurie, Janice'i aramaya geldiği için memnun olarak.

"Zaten," dedi Janice, "araştırma raporlarının kopyalarını çıkarmayı planlıyordum ama henüz vaktim olmamıştı."

"Onlar da ortopedik vakalar mıydı?"

"Ne tür bir ameliyat geçirdiklerini tam olarak hatırlamıyorum ama bulmak kolay olacaktır. Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, ikisinin de genel cerrahi vakaları olduğunu söylerdim, ortopedi değil. Araştırma raporlarını çıkartmamı ister misin?"

"Zahmet etme. Bütün dosyaları almayı isteyeceğim kesin. Otopsilerini hangi doktorun yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Sen ve Dr. Stapleton hariç, diğer doktorlarla pek iletişimim yok."

"Son olarak, resmi ölüm nedeninin ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Laurie.

"Üzgünüm," diye itiraf etti Janice. "Henüz imzalanıp imzalanmadıklarını bile bilmiyorum. Bazen ilgimi çeken davaları takip ediyorum ama hakkında konuştuğumuz bu ikisini değil. İtiraf etmeliyim ki, o zaman oldukça rutin, beklenmeyen büyük kalp sorunları olarak görünmüşlerdi. Sanırım, bir şeyin rutin ve beklenmedik olduğunu söylemek biraz çelişkili, bu yüzden belki de rutin doğru kelime değil. Yani, ne kadar trajik olsa bile, hastanelerde insanlar ölüyor ve çoğunlukla da, hastaneye gelmelerine neden olan sorun yüzünden değil. Bu sabah Morgan davasını yazıp hemşire yardımcısının bakış açısını düşünene kadar, aklıma gelmediler bile."

"İsimleri neydi?" diye sordu Laurie. Bir heyecan titremesi hissetti. Bu ilginç, beklenmedik ama potansiyel olarak önemli olan bilgi kırıntısı, tam da Janice'le konuşmak istemiş olmasının nedeniydi. Bu, Laurie'nin, adli araştırmacılar ve morg teknisyenlerinin deneyim ve uzmanlıklarını görmezden gelen meslektaşlarının, profesyonel olarak kendilerine zarar verdiklerine inancını daha da güçlendirdi.

"Solomon Moskowitz ve Antonio Nogueira. İsimleriyle birlikte dosya numaralarını da yazdım." Janice, kâğıdı Laurie'ye uzattı.

Laurie kâğıdı aldı ve isimlere baktı. Kendi kişisel sorunlarını unutmak için onu oyalayacak büyük bir şey mi arıyordu, bilmiyordu. Bildiği, böyle bir şey bulduğuydu.

"Teşekkürler, Janice," dedi Laurie içtenlikle. "Bunun için sana minnettarım. Bu davaları birbirine ilişkilendirmek önemli olabilir." ATK'de sekiz tane adli doktor olmasının dezavantajlarından biri de, böyle ilişkilerin gözden kaçmasıydı. Davaların açık bir forumda incelendiği perşembe öğleden sonrası toplantıları vardı

ama onlarda da genellikle sadece akademik olarak ilginç ya da gerçekten korkunç olan vakalar ele alınıyordu.

"Lafı bile olmaz," dedi Janice. "Takımın gerçekten bir parçası olup da bir katkım olduğunu bilmek kendimi iyi hissettiriyor."

"Kesinlikle öylesin," diye cevap verdi Laurie. "Bu arada, Morgan'ın çizelgesini isterken, Moskowitz ve Nogueira'nınkileri de ister misin?"

"Zevkle," dedi Janice. Post-it'in üzerine bir not yazdı ve bunu, monitörün yanına yapıştırdı.

Beyni heyecanla vızıldarken, Laurie hızla adli araştırmacının ofisinden çıktı ve beşinci kata çıkmak için asansöre bindi. BRCA1 hakkındaki endişelerini, hatta Jack'i bile, aklının gerilerine itmişti. Gözlerini, Janice'in ona verdiği kâğıtta yazan iki isimden alamıyordu. Bir ilginç davadan, dördüne geçiş, büyük bir sıçrayıştı. Soru sadece, bu dört davanın gerçekten de birbirleriyle bağlantılı olup olmadıklarıydı. Laurie'ye göre, adli doktor olmak demek buydu. Eğer davalar, ortak bir ilaç veya prosedürle birbirleriyle bağlantılıysa ve eğer bunu ortaya çıkarabilirse, o zaman başka ölümlerin olmasını engellemek gibi önemli bir fırsata sahip olacaktı. Elbette, böyle bir bilgi, ona ölümlerin kaza mı yoksa cinayet mi olduğunu da söyleyecekti. Bu düşünce Laurie'nin ürpermesine neden oldu.

Ofisine girince, Laurie hemen montunu kapının arkasına astı ve bilgisayarının başına oturdu. İki davanın dosya numaralarını girdi ve ikisinin de henüz imzalanmamış olduklarını gördü. Biraz hayal kırıklığına uğrayarak, otopsileri yapan iki doktorun isimlerini aldı: George Fontworth, Antonio Nogueira'ya, Kevin Southgate de Solomon Moskowitz'e otopsi yapmıştı. Southgate'i daha önce aşağıdaki Kimlik odasında gördüğü için telefonunu kaldırdı ve doktorun dahili numarasını çevirdi. Kapatmadan önce, telefonun beş kere çalmasını bekledi.

Asansöre geri dönen Laurie, birinci kata indi ve tekrar Kimlik odasına yürüdü. Kevin'in hâlâ orada Arnold'la konuşuyor olacağını ummuştu ve hayal kırıklığına uğramadı. Hareketli konuşmala-

rında bir ara olana kadar sabırla bekledi. İkisi sürekli politika hakkında tartışırlardı: Kevin, müzmin liberal demokrat ve Arnold, eşit derecede muhafazakâr cumhuriyetçi. İkisi de neredeyse yirmi yıldır ATK'deydiler ve birbirlerine benzemeye başlamışlardı. İkisi de kül renginde tenleri olan kilolu adamlardı ve hijyen ve kıyafetleri konusunda çok dağınıktılar. Laurie'ye göre, eski Hollywood filmlerindeki tipik adli doktorlardı.

"İki hafta kadar önce, Solomon Moskowitz diye birine otopsi yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu Laurie Kevin'e, araya girdiği için özür dileyerek. Her zamanki gibi, birbirlerine sataşmaktan yorulmuşlardı. İkisinin de bir diğerinin köklü fikirlerini değiştirme şansı çok az olduğu için, sadece birbirlerinin sinirlerini bozuyorlardı.

Bir gün önce baktığı dosyaları hatırlayamadığı yolunda espri yaptıktan sonra, Kevin'in hamurumsu suratı, düşünceyle sertleşti. "Aslında, sanırım bir Moskowitz hatırlıyorum," dedi. "Bunun bir Manhattan General davası olup olmadığını biliyor olabilir misin?"

"Bana öyle söylendi."

"O zaman hatırlıyorum. Hasta, görünüşe bakılırsa bir kalp krizi geçirmişti. Eğer hatırladığım davaysa, otopside pek bir şey çıkmadı. Dosyayı henüz imzaladığımı zannetmiyorum. Sanırım mikroskobik inceleme sonuçlarının gelmesini bekliyorum."

Evet, eminim, diye düşündü Laurie kendi kendine. En yoğun zamanlarda bile, slaytların gelmesi iki hafta sürmezdi. Ama hiç şaşırmamıştı. Kevin ve Arnold'ın, dosyalarını zamanında teslim etmemeleri yüzünden adları çıkmıştı. "Hastanın yakın tarihte bir ameliyat olup olmadığını hatırlıyor musun?"

"Artık şansını zorluyorsun. Bak ne diyeceğim, neden benim ofisime uğramıyorsun, dosyayı kontrol etmene izin veririm."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye cevap verdi Laurie. George'un Kimlik odasına girip ceketini çıkarttığını gördüğünde, bir an için dikkati dağılmıştı. Laurie, Kevin ve Arnold'ın atışmalarına devam etmelerine izin vererek, kahve makinesinde George'a katıldı.

George, ATK'de neredeyse Kevin ve Arnold kadar uzun süredir çalışıyordu ama onların kişisel alışkanlıklarından hiçbirini kapmamıştı. Hepsi de, oldukça çağdaş olan, ütülü pantolon, temiz bir gömlek ve renkli bir kravatla, çok daha şıktı. Yaygın orta yaş kilolarından kaçındığı için, çarpıcı bir şekilde daha genç görünüyordu. Laurie, Jack'in George'a profesyonel olarak çok güveni olmadığını bilmesine rağmen, kendisi, onunla çalışmayı hep rahat bulmuştu.

"Dünkü silahlı davanın, şaşırtıcı bir sonucu olduğunu duydum," dedi Laurie.

"Ne işkenceydi," diye yakındı George. "Eğer Bingham benimle bir başka dava daha yapmayı teklif ederse, bana onu zarifçe reddetmem gerektiğini hatırlat."

Laurie güldü ve asıl ilgilendiği konuya geçmeden önce birkaç dakika dava hakkında muhabbet etti. Kevin'le Moskowitz hakkında konuştuğu gibi, George'a da yaklaşık iki hafta önce, bir Antonio Nogueira'ya otopsi yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Biraz hatırlat," diye cevap verdi George.

"Kesin bilmediğim için detayları sadece tahmin ediyorum," dedi Laurie, "ama sanırım, nispeten genç olması, Manhattan General'da ameliyat olduktan sonra yirmi dört saat içinde ölmüş olması ve bir tür kalp sorunu yüzünden öldüğünden şüphelenilmiş olması gerekiyor."

"Tamam, davayı hatırlıyorum: gerçekten zorluydu. Otopside hiçbir şey bulamadım ve mikroskobik incelemede de anlamlı bir sonuç çıkmadı. Belki toksikoloji bir şeyler bulur diye bekleyen dosya masamın üzerinde. Yoksa, ani ventriküler liflenme veya herhangi bir patolojinin oluşmasına fırsat vermeyecek kadar ani ve büyük olan, ağır bir kalp krizi olarak imzalamak zorunda kalacağım. Elbette, bu, ölüme neden olan şey her neyse, mucizevi şekilde ortadan kayboldu demektir. Öyle veya böyle, kalp durdu. Yani, solunumu durmuş olamaz, çünkü hiç morarma yoktu." Omuzlarını silkti ve ellerini çaresizce kaldırdı.

"Yani mikroskobik inceleme kalp damarlarında pek bir şey bulamadı, öyle mi?"

"Minimal."

"Ve kalp kasının kendisi de normal mi görünüyordu? Yani, ani, ölümcül bir aritmiye yol açabilecek bir şeyler filan. Bir enflemasyon belirtisi var mıydı?"

"Hayır. Tamamen normaldi."

"Bu öğleden sonra dosyaya bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Laurie.

"Keyfine bak! İlginin nedeni ne? Bunu nereden duydun?"

"Janice'den duydum," dedi Laurie. "İlgileniyorum, çünkü dün şaşırtıcı derecede benzer bir davam vardı." Laurie, diğer iki davadan bahsetmediği için kendisini biraz suçlu hissetti ama bahsedecek kadar suçlu değil. Öncelikle, bu davaların birbirleriyle bağlantılı olduğu şüphesi tamamen tahmindi ve ikinci olarak da, bu erken süreçte, bir seri cinayet olabileceği hissine engel olamıyordu.

Kimlik odasından çıkan Laurie bir kat aşağı indi ve Marvin'i aradı. Onu morg ofisinde buldu. Tahmin ettiği gibi, ameliyat kıyafetini çoktan giymişti.

"Rock and roll'a hazır mısın?" diye sordu Laurie. Başlamaya hevesliydi.

"Dans edelim, kardeşim!" dedi Marvin, sanki bugün, dünün bir tekrarıymış gibi.

Laurie, soyunma odasına giderek ameliyat kıyafetlerini giymeden önce, Marvin'e Darlene Morgan'ın dosya numarasını verdi. Heyecanlıydı. Adli doktorluk kariyeri boyunca, ilk defa bir otopside hiçbir şey bulmamayı, yani Morgan'ın da McGillin, Nogueira ve Moskowitz gibi olmasını umuyordu. Seri cinayet fikri ne kadar uzun sürerse, o kadar iyi bir oyalayıcı olur ve kişisel sıkıntıları için üzülmesine o kadar az zaman kalırdı.

Soyunma odasından çıkarak depoya gitti ve baterisini şarjdan aldı. On beş dakika sonra, ay kıyafetini giymiş ve eldivenlerini taktığı bekleme odasının kapısını iterek çukura giriyordu. Süren tek

bir otopsi vardı. Jack ve Vinnie'yi birbirinden ayırt etmede hiç zorluk çekmedi, çünkü Vinnie daha kısa ve Jack'ten oldukça zayıftı. Jack, bir fotoğraf sehpasının üzerine yerleştirilmiş olan fotoğraf makinesinin vizöründen bakıyordu. Laurie, masanın üzerinde yatan minik, çıplak bebeğe bakmamaya çalıştı. Fotoğraf makinesinin flaşı patlayınca Laurie refleksle gözlerini kırptı.

"Bu sen misin, Laurie?" diye seslendi Jack. Kapanan kapının sesini duyunca dikleşmiş ve Laurie'ye doğru dönmüştü.

"Evet, benim," dedi Laurie. Marvin'i otopsi odasında bulamayınca, koridora çıkan kapıdaki telli camdan bakmak için arkasını döndü. Marvin, bir sedyeyi çekerek yaklaşıyordu. Arkada, sedyeyi iten, diğer bir morg teknisyeni Miguel Sánchez vardı. Laurie bir sorun olduğunu tahmin etti. Marvin genellikle çok becerikliydi ve her zaman o Laurie'yi beklerdi.

"Buraya gel!" dedi Jack heyecanla. "Sana gösterecek bir şeyim var. Bu dava mükemmel."

"Eminim öyledir," dedi Laurie. "Ama sanırım bana daha sonra anlatmana izin vereceğim. Çocuk otopsilerinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bu davanın, dünküler gibi olduğuna eminim," dedi Jack. "Ölüm şekli ve nedeninin herkesi şaşırtacağından yüzde doksan eminim. Sana söylüyorum, bu, ders kitaplarına geçecek bir dava!"

Otopsi odasında çocuklarla uğraşmaktan hoşlanmamasına rağmen, profesyonel merakı, Jack'in yanına gitmesine neden oldu. Biraz zorlanarak, talihsiz çocuğa baktı. Tam da Riva'nın tarif ettiği gibi, küçük kızın, yüzü de dahil, ufak vücudunun çoğu yeri yaralar, soyulmalar ve yanıklarla doluydu. Görüntünün korkunçluğu, Laurie'nin sanki başı dönmüş gibi, hafifçe sallanmasına neden oldu. Kendisini sabitleştirmek için bacaklarını açtı. Arkasında, kapının açıldığını ve ardından eski bir sedyenin tekerleklerinin, içeri girerken çıkarttığı gıcırtıyı duydu.

"Sana, bu bebeğin bütün vücut röntgeninde, eski veya yeni hiçbir kırığa rastlanmadığını söylesem? Bu, davaya nasıl baktığını etkiler miydi?"

"Pek değil," dedi Laurie. Jack'in yüzüne bakmaya çalıştı ama plastik yüz maskesinden yansıyan tepe ışığıyla bu zordu. Yaklaşık yirmi dört saattir birbirlerini görmemiş ya da konuşmamışlardı ve bu sabah karşılaştıklarında, oyuncu profesör rolünün tekrarından farklı bir şey ummuştu.

"Ya sana, röntgenin normal olması dışında, gemciğin de sağlam olduğunu söyleseydim?"

"Kesinlikle şu anda baktığım şeyi değiştirmezdi," diye cevap verdi Laurie. İğrenmesine rağmen eğildi ve derideki lezyonlara, özellikle de sıyrılmış olan deri üzerine Jack'in yaptığı küçük kesiğe yakından baktı. Hiç kan ya da ödem yoktu. Bir anda, Jack'in bir suistimalin söz konusu olmadığını gösteren işaretleri ima ederken neyi kastettiğini anladı. "Haşarat!" dedi birden. Doğruldu.

"Bu kadına bir ödül verin!" dedi Jack, bir şenlik çığırtkanı gibi. "Tahmin edildiği gibi, Dr. Montgomery, izlenimimi ustalıkla onayladı. Elbette, Vinnie ikna olmadı, bu yüzden otopsinin iç bölümünü yaptığımızda, boğulma nedeniyle ölümün, özelliksiz kanıtlarına rastlayacağımıza dair beş dolarlık bir iddiaya girdik ve bu kanıtın, ne demek olduğunu herkes bilir."

Laurie başını salladı. Önünde duran çocuğun, boğulma nedeniyle ölüm işaretleri gösteren ani bebek ölümü sendromu, yani SIDS yüzünden ölmüş olması yüksek bir olasılıktı. İlk bakışta bütün deri lezyonlarının ölümden önce meydan geldiğini düşünmüş olsa bile, şimdi, bunların büyük olasılıkla, karınca, hamamböceği ve muhtemelen fareler ve sıçanlar gibi farklı haşaratlar tarafından yapılmış ölüm sonrası yaralar olduğunu tahmin ediyordu. Eğer durumun bu olduğu gerçekten kanıtlanırsa, o zaman, ölüm şekli, cinayet değil, kaza sonucu demekti. Elbette bu, kaybedilmiş küçücük hayatın trajedisini azaltmazdı ama kesinlikle çok farklı anlamları vardı.

"Evet, artık bunu açsam iyi olacak," dedi Jack, fotoğraf makinesini ayaklı sehpadan ayırırken. "Bu çocuk, suistimal değil, yoksulluktan harap olmuş. Ailesini hapisten çıkartmam gerekiyor. Onları orada tutmak, bir darbe daha vurmak gibi."

Laurie, Jack'in neşeli hazır cevapları ve belirgin kararı karşısında uğradığı hayal kırıklığını düşünmemeye çalışarak, Marvin'in sedyeyi otopsi masalarından birine hizaladığı yere doğru yürüdü. Ayrıca, Jack'in davasının, ona bazı şeylerin, her zaman ilk bakışta göründüğü gibi olmadığını hatırlatan doğaüstü bir ipucu olup olmadığını düşünmekten de kendini alamadı.

"Sorun mu yaşadın?" diye sordu Laurie Marvin'e, iki teknisyen cesedi otopsi masasının üzerine koyarken. Marvin, başı tahta bloğa yerleştirdi.

"Sadece ufak bir pürüz," diye itiraf etti Marvin. "Mike Passano, yanlış bölüm numarasını yazmış olmalı. Ama Miguel'in yardımıyla, cesedi kısa sürede bulduk. Bu dava için özel bir isteğin var mı?"

"Basit bir otopsi olmalı," dedi Laurie, dosya numarası ve ismi kontrol ederken. "Aslında, dünkü ilk davamızın birebir kopyası olmasını umut ediyorum." Laurie, dış muayenesine başlarken, Marvin ona şaşkın bir bakış fırlattı.

Laurie'nin eğitimli gözü, gözlemlerini kaydetmeye başladı. Ceset, karın bölgesi ve kalçasının yan taraflarındaki ekstra yağ hücreleriyle hafifçe kilolu olmasına rağmen, görünürde sağlıklı, esmer saçları normal dağılımda olan, otuzlu yaşlarının ortalarındaki beyaz bir kadına aitti. Cildi, ölümün olağan solgunluğuna sahipti ve zararsız birkaç doğum lekesi haricinde lezyonsuzdu. Herhangi bir morarma yoktu. Yatıştırıcı bir ilaç kullanımına dair bir kanıt yoktu. Sol dizinin iki yanında, yeni dikiş atılmış iki kesik vardı ve iltihaplanma veya enfeksiyon belirtisi yoktu. Giriş yerinde kan veya serum sıvısı fışkırmamış olan, başı kapatılmış bir serum borusu sol koluna giriyordu. Nefes borusuna düzgünce yerleştirilmiş olan bir nefes tüpü ağzından sarkıyordu.

Buraya kadar her şey yolunda, dedi Laurie kendisine, dış muayenenin Sean McGillin Jr.'ınkiyle benzer olduğunu kastederek. Marvin'in uzattığı neşteri aldı ve iç muayeneye başladı. Hızla ve dikkatle çalıştı. Odanın geri kalanındaki hareketlilik, bilincinden uzaklaştı.

Kırk beş dakika sonra, Laurie, bacaklardaki damarları karın boşluğuna kadar takip ettikten sonra dikleşti. Dölyatağındaki birkaç önemsiz fibroid ve kalın bağırsaktaki bir polip haricinde, belirgin bir patoloji ve kadının ölümünü açıklayacak hiçbir şey bulamamıştı. Eğer bir ölüm nedeni bulacaksa, aynı McGillin'de olduğu gibi, mikroskobik ve toksikolojik incelemelerin sonuçlarını beklemesi gerekecekti.

"Temiz bir vaka," diye yorumda bulundu Marvin. "Tıpkı istediğin gibi."

"Çok ilginç," dedi Laurie. Haklı çıktığını hissediyordu. Yoğun konsantrasyonu sırasında dolmuş olan odada etrafına baktı. Kullanılmayan tek masa, Jack'in çalıştığı masanın hemen yanındakiydi. Görünüşe bakılırsa, Jack işini bitirmiş ve tek kelime bile etmeden gitmişti. Laurie buna şaşırmamıştı. Bu, son zamanlardaki davranışlarıyla tutarlıydı.

Laurie, kendisininkinin diğer tarafındaki masada, Riva'nın ufak tefek bedenini gördüğünü düşündü. Marvin, bir sedye getirmek için koridora çıktığında, Laurie emin olmak için bir adım attı. Bu, Riva'ydı.

"İlginç bir dava mı?" diye sordu Laurie.

Riva başını kaldırıp baktı. "Profesyonel açıdan pek değil. Park Bulvarı'nda bir vur-kaç. Kadın, Ortabatı'dan bir turistmiş ve araba ona çarptığında kocasının elini tutuyormuş. Adam, onun sadece bir adım önündeymiş. Trafiğin ne kadar hızlı aktığı düşünülürse, yayaların bu şehirde daha dikkatli olmamaları beni her zaman şaşırtmıştır. Peki ya senin davan?"

"Fazlasıyla ilginç," dedi Laurie. "Neredeyse hiç patoloji yok."

Riva, ofis arkadaşına kuşkuyla baktı. "İlginç ve hiç patoloji yok, öyle mi? Kulağa pek iç açıcı gibi gelmiyor."

"Sonra açıklarım. Bu arada, başka bir davam var mı?"

"Bugün yok," dedi Riva. "Biraz ikmal süresinin sana iyi geleceğini düşündüm."

"Hey, ben iyiyim. Gerçekten! Özel muamele istemiyorum."

"Endişelenme. Pek yoğun bir gün değil. Yeterince sorunun var zaten."

Laurie başını salladı. "Teşekkürler, Riva," dedi, meşgul olmayı tercih etmesine rağmen.

"Yukarıda görüşürüz."

Laurie masasına geri döndü, Marvin sedyeyle geldiğinde, ona teşekkür etti ve bugünkü işinin bittiğini söyledi. On dakika sonra, olağan temizlenme işleminden ardından, ay kıyafetini astı ve bataryasını şarja koydu. Histoloji ve toksikoloji laboratuvarlarına gitmeyi planlarken, Jack'in deponun kapısında, çıkışını engellediğini görünce şaşırdı.

"Sana bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Jack.

Laurie, onun akçaağacı pekmezi rengindeki gözlerinin içine baktı ve ruh halini anlamaya çalıştı. Onun neşesinden bıkmıştı; koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bu çok aşağılayıcıydı. Ama Jack'in yüzünde, bir önceki öğleden sonra ofisinin kapısında belirdiğinde yüzünde olan yaramaz sırıtış yoktu. İfadesi ciddi, hata ağırbaşlıydı ki, aralarında süregelen şey nedeniyle, duruma uygun olduğu için Laurie bunu takdir etti.

"Konuşmak istiyorum," diye ekledi Jack.

"Bir fincan kahve hoşuma gider," diye cevap verdi Laurie. Biraz zorlanarak, Jack'in aklındakilere dair beklentilerini kontrol altına almaya çalıştı. Bu, onun için fazla uygun bir davranış gibi görünüyordu.

"Kimlik odasına veya kafeteryaya gidebiliriz," dedi Jack. "Seçim senin."

Kafeterya ikinci kattaydı. Eski moda linolyum bir zemini, çıplak beton duvarları ve satış otomatları havuzu olan, gürültülü bir yerdi. Sabahın bu saatinde, ara vermiş olan sekreterler ve geçici personelle oldukça kalabalık olmalıydı.

"Kimlik odasını deneyelim," diye önerdi Laurie. "Muhtemelen bizden başka kimse olmayacaktır."

"Dün gece seni özledim," dedi Jack, arka taraftaki asansörü beklerlerken.

Tanrım, diye düşündü Laurie. Endişelerine rağmen, anlamlı bir konuşma yapabileceklerine dair umutları yükseldi. Jack'in hislerini bu kadar doğrudan itiraf etmesi pek alışıldık değildi. Onun dalga geçip geçmediğini anlamak için başını kaldırıp Jack'in yüzüne baktı ama Jack kafasını çevirmiş olduğu için, Laurie emin olamadı. Jack, asansör kapısındaki kat göstergesini izlemeye dalmıştı. Sayılar, her zamanki acı verici yavaşlıklarıyla artıyordu. Arka asansör genellikle yük taşımak için kullanılırdı ve çok yavaş hareket ederdi.

Kapı açıldı ve kabine girdiler.

"Ben de seni özledim," diye itiraf etti Laurie. Bir tuzağa düşmesine izin verdiği endişesiyle, huzuruz edici şekilde sıkıldı ve göz temasından kaçındı. Ona göre, her ikisi de çocuk gibi davranıyordu.

"Basketbol sahasında umutsuz bir vakaydım," dedi Jack. "Hiçbir şeyi doru yapamadım."

"Üzgünüm," dedi Laurie ama hemen, bunu geri almak istedi. Sadece sempati göstermesine rağmen, kulağa özür diliyormuş gibi gelmişti.

"Tahmin ettiğim gibi, davamdaki iç muayene, SIDS'le tutarlıydı," dedi Jack, konuyu değiştirmek için. Onun da aynı derecede rahatsız olduğu belliydi.

"Gerçekten mi?" dedi Laurie.

"Seninki nasıldı?" diye sordu Jack, asansör inmeye başlarken. "Janice'e rastladığımda, senin McGillin davana benzer olduğunu söyledi, bu yüzden Riva'ya bu davayı isteyebileceğini söyledim."

"Bunun için minnettarım," dedi Laurie. "Davayı istiyordum. Ve haklıydın. Rahatsız edici derecede McGillin davasının aynısıydı."

" 'Rahatsız edici' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Jack.

"Adli tıbbın, ölüm şeklinin beklenenden farklı olduğunu ortaya çıkartabileceği yolundaki dünkü fikrinin, bu dava için de geçer-

li olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Burada cinayetle karşı karşıya olduğumu düşünüyorum, bir nevi, Cromwell davasının tam tersi. Diğer bir deyişle, bir seri katilin işlerine tesadüfen rastlamış olabilirim. Sağlık kurumlarındaki rezil seri cinayetleri, özellikle de kısa süre önce, New Jersey ve Pennsylvania'dakini düşünmeden edemiyorum." Laurie'nin, Jack'e karşı, Fontworth'de olduğu gibi, şüphelerinden bahsetmek konusunda sınırlamaları yoktu.

"Vay!" dedi Jack. "Adli tıbbın insanın şaşırtabileceğini söylerken, genel konuşuyordum. Senin davanı kastetmemiştim."

"Ben, kastettiğini düşünmüştüm," dedi Laurie.

Asansörün kapısı birinci katta açılırken Jack başını iki yana salladı. "Hiç değil. Ve bana anlattığın davayla, doğal ölümden cinayete geçerken, çok büyük bir adım atıyorsun. Cinayet olabileceği de nereden aklına geldi?" Asansörden çıkarken Laurie'ye yol verdi.

"Çünkü, arka arkaya iki gün, aniden ölen, oldukça sağlıklı, genç iki insanın otopsisini yaptım ama hiç patoloji bulamadım. Hiç!"

"Bugünkü davanda, pıhtılaşma veya belirgin kalp anomalileri yok muydu?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Tertemizdi! Eh, dölyatağında birkaç fibroid vardı ama hepsi bu. McGillin gibi, genel anestezi aldığı ameliyattan sonraki yirmi dört saat içinde ölmüş. McGillin gibi, hiçbir komplikasyon olmadan, tamamen stabilmiş ve sonra... bingo! Kalbi duruyor ve yeniden canlandırma girişimleri tamamen başarısız!" Laurie, vurgu yapmak için parmaklarını şıklattı.

İletişim odasından geçtiler. Sekreterler bir araya toplanmış sohbet ediyorlardı. Telefon hatları şimdilik sessizdi. Sabah trafiğinin kargaşasından sonra, ölüm, şehirde kısa bir ara vermişti.

"İki dava, seri cinayet yapmaz!" diye belirtti Jack. Laurie'nin seri cinayet fikrine şaşırmıştı.

"Sanırım iki değil, dört dava," dedi Laurie. "Bu, tesadüf olamayacak kadar çok." Kendilerine kahve alırken, Laurie, Kevin ve George'la yaptığı konuşmaları anlattı. Konuşurken, o ve Jack, daha önce Kevin ve Arnold'ın oturmuş oldukları iki kahverengi, vinil berjere oturdular.

"Peki ya toksikoloji?" diye sordu Jack. "Eğer otopsiden ve histolojiden hiç patoloji çıkmazsa, o zaman, bir dalavere olup olmadığına dair cevap toksikolojiden gelecektir."

"George, davasının toksikoloji sonuçlarını hâlâ beklediğini söyledi. Görünüşe göre, ben de benimkini beklemek zorundayım. Her ne olursa olsun, burada ilginç bir olaylar dizisiyle uğraşıyoruz."

Jack ve Laurie, fincanlarının üstlerinden birbirlerine bakarak kahvelerini yudumladılar. Her ikisi de, seri katil teorisi hakkında bir diğerinin ne düşünmekte olduğunun farkındaydı. Laurie'nin ifadesi meydan okuyucuyken, Jack'inki, Laurie'nin tahminlerinin pek de gerçekçi olmadığı düşüncesini yüzüne yansıtıyordu.

"Eğer benim fikrimi sorarsan," dedi Jack sonunda, "bence, hayal gücünün fazla ileri gitmesine izin veriyorsun. Belki de sorunlarımız yüzünden üzgünsün ve kendini oyalayacak bir şey arıyorsun."

Laurie, bir öfke dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Bunun nedeni, bir yanda Jack'in onu küçümsemesi ve diğer yanda da haklı olmasının birleşimiydi. Bakışını başka yöne çevirdi ve bir nefes aldı. "Konuşmak istediğin şey neydi? Davalarımız olmadığına eminim."

"Riva, dün bana annenden bahsetti," dedi Jack. "Dün gece, nasıl olduğunu sormak ve geçmiş olsun dileklerimi iletmek için seni aramak istedim ama bu koşullar altında, karşılıklı konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Endişen için teşekkür ederim. Annem iyi."

"Buna sevindim," dedi Jack. "Çiçek yollamam uygun olur mu?"

"Bu, tamamen sana kalmış."

"O zaman, yollayacağım," dedi Jack. Durdu, huzursuzca kıpırdandı ve sonra, tereddütle, "Annen hakkında, bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama..." dedi.

O zaman söyleme, dedi Laurie kendi kendine. Hayal kırıklığına uğramıştı. Tuzağa düşmesine izin vermişti. Annesi hakkında konuşmak istemiyordu.

"... ama meme kanserinin irsi bir yönü olduğunun farkında olduğundan eminim."

"Farkındayım," dedi Laurie. Nereye varmak istediğini merak ederek, öfkeyle Jack'e baktı.

"Annenin BRCA1 gen mutasyonlarının belirleyicileri için test yaptırıp yaptırmadığını bilmiyorum ama sonuçlar, tedavi açısından önemli olabilir. Daha da önemlisi, senin için, meme kanserini engelleme açısından önemli olabilir. Öyle veya böyle, kesinlikle test yaptırman gerektiğini düşünüyorum. Yani, seni korkutmak istemem ama bu, mantıklı olur."

"Annemin, BRCA1 mutasyonu testi pozitif," diye itiraf etti Laurie. Jack'in, sadece annesinin değil, kendi sağlığı hakkında da endişe ettiğini fark edince, hayal kırıklığı olmasa bile, öfkesinin birazı azalmıştı.

"Bu, test yaptırman için daha da büyük bir neden," dedi Jack. "Bunu düşündün mü?"

"Düşündüm," diye itiraf etti Laurie. "Ama pek anlamı olacağına ikna olmadım ve sadece endişelerimi artırabilir. Göğüslerimi ve yumurtalıklarımı aldırmaya hazır değilim."

"Mastektomi ve ooferektomi, varolan tek önleyici yöntem değil," dedi Jack. "Dün gece, internete girdim ve bu konu hakkında her şeyi okudum."

Laurie, gülmek üzere olduğunu fark etti. O ve Jack'in aynı internet sitelerini gezip gezmediklerini merak etti.

"Bir diğer seçenek, daha sık mammogram çektirmek," diye ekledi Jack. "En son olarak, tamoxifen tedavisini bile düşünebilirsin. Ama buna daha çok var. Her neyse, sonuç, test yaptırmanın mantıklı olduğu. Yani, eğer bu öngörülü bilgi mevcutsa, yaptırmalısın. Aslında, senden bunu yaptırmanı isteyeceğim. Hayır, bunu geri alıyorum. Sana bunu yaptırman için yalvarıyorum... Benim için."

Jack, Laurie'nin şaşırmasına neden olarak, konuyla ilgili kararlılığını vurgulamak için öne eğildi ve Laurie'nin kolunu kavradı.

"Bundan gerçekten emin misin?" diye sordu Laurie, 'benim için' bölümüne hayret ederek.

"Kesinlikle! Hiç şüphesiz!" diye cevap verdi Jack. "Tek sonucu, senin düzenli kontroller yaptırmaya daha eğilimli olmanı sağlamak olsa bile. Bu, gerçekten de çok önemli bir sonuç olurdu. Laurie, lütfen!"

"Bu, bir kan testi mi? Bunu bile bilmiyorum."

"Evet, basit bir kan testi. Artık gitmek zorunda olduğumuz Manhattan General'da bir pratisyen doktorun var mı?"

"Henüz yok," diye itiraf etti Laurie. "Ama üniversitedeki oda arkadaşım Sue Passero'yu arayabilirim. Hastanenin dahiliye kadrosunda. Bana bir doktor ayarlayabileceğinden eminim."

"Mükemmel," dedi Jack. Ellerini ovuşturdu. "Yaptırdığından emin olmak için hastaneyi ben mi aramalıyım?"

Laurie güldü. "Arayacağım."

"Bugün."

"Tamam, Tanrı aşkına. Bugün yapacağım."

"Teşekkürler," dedi Jack. Laurie'nin, sıkıca kavramış olduğu kolunu bıraktı. "Bu konuyu hallettiğimize göre, dairemden taşınman konusunda seninle bir uzlaşmaya varıp varamayacağımızı sormak istiyorum."

Bir an için, Laurie'nin eli ayağına dolaştı. Tam da, Jack'in ilişkileri konusunu açmayacağını düşünüyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Jack, "dün gece seni özledim. Hepsinden de kötüsü, basketbol maçım tam bir felaketti. Yokluğuna karşı dikkatle inşa ettiğim savunmalar, maçtan önce, külotlu çorabını görünce yerle bir oldu."

"Ne külotlu çorabı?" diye sordu Laurie. Jack'in zekice alaylarına geri dönüşüne bilerek gülmedi. Laurie'ye göre, Jack'in basketbol sahasındaki beceriksizliğinin, onun dairesine dönmesini istemesinde etkileyici bir faktör olduğunu belirtmenin komik hiçbir yanı yoktu.

"Banyoda unuttuğun çorap. Ama endişelenme, güvenli bir şekilde komodinde duruyor."

" 'Uzlaşma' derken neyi kastediyorsun?" diye şüpheyle sordu Laurie.

Jack koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Sorudan rahatsız olduğu barizdi. Laurie, onun istediği kadar zaman kazanmasına izin verdi. Sonunda, Jack, omuzlarını kamburlaştırıp boştaki elini, avucu yukarı gelecek şekilde uzatıp kafasının karışık olduğunu gösterdi. "Konuları düzenli olarak tartıştığımızdan emin olacağımız konusunda anlaşacağız."

Laurie'nin hayalleri yıkıldı. "Bu, uzlaşma değil," dedi, vazgeçtiğini belli eden bir sesle. "Jack, her ikimiz de konuların neler olduğunu biliyoruz. Bu noktada, daha fazla konuşma hiçbir şeyi çözmeyecek. Bunun, iletişimin önemine dair her zaman söylediğim şeyle çeliştiğini biliyorum. İşin aslı, ben en başından beri, özellikle de son bir senedir, uzlaşıyorum. Nedeninin ne olduğunu anlıyorum ve buna anlayış gösteriyorum, ihtiyaçlarımı tatmin etmeyen koşullara katlanmama neden olan da bu. Gerçekten bu kadar basit. Birbirimizi sevdiğimize inanıyorum ama bir yol ayrımındayız. Artık yirmi beş yaşında değilim. Bir aileye ihtiyacım var; bağlılığa ihtiyacım var. Senin tabirlerinden birini kullanmak gerekirse, top artık senin sahanda. Karar senin. Bu noktadan sonra, konuşmak gereksiz. Seni ikna etmeye çalışmayacağım, bu aşamada, konuşmak bunu yapmaya çalışmak anlamına gelecek. Ve son bir şey: Sadece bir anlık kırgınlık yüzünden ayrılmadım. Bunun olacağı uzun zamandan beri belliydi."

Birkaç dakika boyunca, neredeyse hiç kıpırdamadan sadece birbirlerine baktılar. Sonunda, hareket eden kişi Laurie oldu. Öne uzandı ve Jack'in bacağını, hemen dizinin üzerinden sıktı. "Bu, genelde konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor," dedi. "Arkadaş olmadığımız anlamına gelmiyor. Sadece, gerçekten uzlaşamadığımız sürece, kendi dairemde kalmamın daha iyi olduğu anlamına geliyor. Ve bu arada, beni oyalayan şeye geri döneceğim."

Laurie ayağa kalktı, Jack'e kin gütmeden gülümsedi ve iletişim odasından geçerek asansöre doğru yürüdü.

yedi

Laurie, gözlerini yaşartan büyük bir esnemeyle, kalemini bıraktı, gerindi ve sonra da çalışmasına baktı. Bir grafik kâğıdının üzerine, sol tarafta varsaydığı seri cinayetlerdeki dört hastanın adının bulunduğu bir matris hazırlamıştı. Sayfa boyunca uzanan sütunlarda, davaların önemli olabileceğini düşündüğü parametreleri vardı: Hastanın yaşı, cinsiyeti, geçirdiği ameliyatlar, cerrahın, anestezi uzmanının ve kullanılan anestetik amilin isimleri, kullanılan yatıştırıcı ve ağrı kesici metotları, hastanın hastanenin hangi bölümünde kaldığı, hastanın nasıl ve kim tarafından bulunduğu, otopsiyi kimin yaptığı, ilgili bütün potansiyel patolojiler ve toksikoloji sonuçları.

Laurie şu anda, cerrah ve anestezi uzmanının isimleri, kullanılan anestetik ve ilaçların türleri, otopsisini yaptığı iki davanın toksikoloji sonuçları ve Darlene Morgan hakkında ilgili potansiyel patolojiler haricinde, matrisinin bütün kutularını başlangıç girdileriyle doldurmuştu. Boş kutuları doldurmak için hastane çizelgelerine ve Peter ile Maureen'in sürekli işbirliğine ihtiyacı vardı. Kevin ve George tarafından otopsi yapılmış olan iki davanın toksikoloji kutularına, Laurie şöyle yazmıştı: Negatif inceleme, daha ileri testler bekleniyor.

Matriste şimdiden dikkatini çeken, önemli olduğunu düşündüğü ve seri katil fikrine biraz ters olan bir bilgi parçası vardı. Vakalar aynı hastane koğuşunda değillerdi. Hastaların ikisi genel cerrahi katındayken, diğer ikisi ortopedi ve nöroşirurji katlarındaydı. Hastaların hiç biri nöroşirurji ameliyatı olmadığı ve ortopedi vakalarından birisi genel cerrahi katında olduğu için, Laurie bir açıklama bulmak amacıyla Manhattan General kayıt ofisini aramıştı. Açıklama basitti: Hastane neredeyse tam kapasitede çalıştığından yataklar, ameliyat türüne bakılmadan tahsis ediliyordu.

Laurie, Jack'i Kimlik odasında bıraktığından beri, dört hastayı incelemek için bir motor gibi çalışmıştı. Motivasyonu iki misli artmıştı. Jack'in tahmin ettiği gibi, kendi sorunlarını aklına takmayı engellemek için bir oyalayıcıya ihtiyacı vardı. Bu değişmemişti. Değişen şey, bu davaların birer tesadüf olmadığına dair sezgisel inancını kanıtlamak için duyduğu güçlü istekti. Jack'in bu düşünceyi ciddiye almaması, hem küçük düşürücü hem de sinir bozucu olmuştu.

Önce, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, McGillin'in ısı eşanjörü lekeli mikroskobik kesitlerinin bulunduğu tepsiyi ona verebildiği için mutlu olan Maureen'i görmek amacıyla histoloji laboratuvarına gitmişti. Bir yılda sekiz bin otopsiyi inceleme yükü nedeniyle, bir gecede çıkan histoloji slayt hizmeti, hiç duyulmamış bir şeydi. Laurie, çabaları için ona cömertçe teşekkür etmiş ve slaytları, özenle incelemek üzere hemen ofisine götürmüştü. Şüphelendiği gibi, genelde hiçbir patoloji bulamadı ve özelde, kalbi tamamen normal buldu. Kalp kası veya taç damarlarda, aktif veya iyileşmiş bir iltihaplanmanın hiçbir işareti yoktu, kapaklarda veya iletim sisteminde de bir anomali görmedi.

Bundan sonra, John DeVries'le karşılaşarak ufak bir aksaklık yaşadığı, dördüncü kattaki toksikoloji laboratuvarına inmişti. John aralarındaki düşmanlık ve topraklarını sahiplenmesi sebebiyle, Laurie'nin laboratuvarında dolaşarak ne yaptığını bilmek istemişti. Peter'ın başını patronuyla belaya sokmak istemeyen Laurie yaratıcı olmak zorunda kalmıştı. Kütle spektrometresinin yanında durmaktaydı, bu yüzden, kütle spektrometresinin ne olduğunu hiçbir zaman tam anlayamadığını ve bununla ilgili bir şeyler öğrenmeyi umut ettiğini söylemişti. Bir dereceye kadar sakinleşen John, aşağıdaki seroloji laboratuvarına gitmek için ayrılmadan önce, Laurie'ye bazı broşürler vermişti.

Laurie, Peter'ı penceresiz, ufacık ofisinde buldu ve Laurie'yi görünce Peter'ın gözleri aydınlandı. Laurie, ATK'deki hayatlarından önce Peter'ı hatırlamamasına rağmen, Peter onu, seksenlerin

başında her ikisinin de gittiği Wesleyan Üniversitesi'nden hatırlıyordu. Peter, ondan iki sınıf küçüktü.

"McGillin'e toksikoloji testi yaptım," demişti Peter. "Hiçbir şey bulamadım ama bazen bileşenlerin, özellikle de yoğunluk çok düşük olduğunda, çıktının gizli köşelerinde saklanabileceklerine dair seni uyarmam gerekiyor. Ne aradığın hakkında bir ipucu vermenin çok yararı olurdu."

"Haklısın," demişti Laurie. "Bu hastaların otopsileri, çok hızlı bir ölüm yaşadıklarını gösterdiği için, kalpleri aniden kan pompalamayı bırakmak zorunda kalmış. Yani, bir an her şey yolunda ve bir sonraki anda hiç kan dolaşımı yok. Bu da, kokain veya yüksükotu gibi, kardiyak toksinleri ve kalp atışını başlatan merkezi veya itici kuvveti kalbin etrafına yayan iletim sistemini etkileyerek, kalp hızında değişikliklere neden olan diğer uyuşturucuları elememiz gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca, anormal kalp ritimlerini tedavi etmek için kullanılan bütün ilaçları da çıkarmamız gerekiyor."

"Vay! Bu, oldukça uzun bir liste," diye yorumda bulunmuştu Peter. "Kokain veya yüksükotunu görmüş olurdum, çünkü çıktının neresine bakmam gerektiğini biliyorum ve söylediğin şeyi yapmak için, büyük dozlarda alınmış olmaları gerekiyor. Diğerlerini bilmiyorum ama araştıracağım."

O noktada, Laurie, otopsileri birkaç hafta önce yapılmış olan Solomon Moskowitz ve Antonio Nogueira'yı sormuştu. Peter'a bu davaların, McGillin'in birebir kopyası olduğunu söyledi. Peter, monitörünün önündeki klavyesini ve şifresini kullanarak, laboratuvar veri tabanına girdi. Her iki toksikoloji incelemesi de normal çıkmıştı ama Peter, artık Laurie'nin ne aradığını aşağı yukarı bildiği için, bunları bir kez daha gözden geçirmeyi teklif etti.

"Bir şey daha," demişti Laurie, ayrılmak üzereyken. "Bu sabah, örnekleri gelmek üzere olması gereken başka bir otopsi yaptım. Bu da, bana Manhattan General'da garip bir şeyler olduğunu düşündürecek kadar, diğerlerine çarpıcı şekilde benziyordu. Hiçbir patoloji bulamadığım için, korkarım ki neler olduğunu bulmanın bütün yükü senin omuzlarında olacak."

Peter elinden geleni yapacağını söylemişti.

Laurie, toksikoloji ziyaretinden sonra, Antonio Nogueira'nın dosyasına bakmak için George'un ofisine gitmişti. George, onun için hazırladığı göze çarpan büyüklükteki fotokopilerle Laurie'yi şaşırtmıştı. Kevin onun kadar yardımsever olmamıştı ama Laurie'nin fotokopi çekmesine bir şey dememişti. Materyalleri ofisine götüren Laurie, bütün detayları incelemiş, bunu yaparken de matrisini doldurmuştu.

Üzerinde matrisin olduğu sayfayı alıp sandalyesinde dönen Laurie, o sabahki vur-kaç davası için yerel bir doktorla konuşan Riva'nın telefonu kapatmasını bekledi.

"Şuna bir bak!" dedi Laurie grafik kâğıdını, telefonu kapatan ofis arkadaşına uzatarak.

Riva sayfayı aldı ve inceledi, sonra da Laurie'ye baktı. "Çok gayretlisin. Bu, bu bilgiyi organize etmek için harika bir yol."

"Bu bilmece çok ilgimi çekiyor," diye itiraf etti Laurie. "Bunu çözmeye de niyetliyim."

"Sanırım bu yüzden, bir dava daha eklendiği anlamına geldiği için, Morgan'da hiç patoloji bulamayınca memnun olmuştun."

"Kesinlikle!"

"Peki şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu Riva. "Bütün bu çaba sonucunda, bir fikrin olmalı."

"Sanırım var. Dört davada da, ölüm mekanizmasının ventriküler liflenme olduğu açık. Neden ve şekil ise, tamamen başka konu."

"Dinliyorum."

"Duymak istediğine emin misin? Fikirlerimden Jack'e bahsettim ve sinir bozucu şekilde ilgisiz davrandı."

"Bir de beni dene!"

"Pekâlâ! Kısaca, ölüm mekanizmasının ventriküler liflenme veya kalbin durması olduğuna karar verdiğim ve kalpler yapısal olarak normal oldukları için, ölüm nedeni aritmiye neden olan bir ilaç olmalı."

"Bu, oldukça mantıklı görünüyor," dedi Riva. "Peki ya ölüm şekli?"

"En ilginç bölümü bu," dedi Laurie. Birinin duyacağından korkuyormuş gibi öne eğildi ve sesini alçalttı. "Ölüm şeklinin cinayet olduğunu düşünüyorum! Diğer bir deyişle, sanırım Manhattan General'daki zeki bir seri katilin işleriyle karşı karşıyayım."

Riva bir şey söylemeye kalktı ama Laurie elini kaldırdı ve sesini biraz yükseltti. "Hastane çizelgelerini alır almaz, ameliyat öncesi ilaçlar, anestetik amil ve ameliyat sonrası ilaçlar bölümlerini de içeren matrisimin geri kalanını tamamlayabileceğim. Tekrar konuşacak ve cevabının ne olacağını göreceğiz. Kişisel olarak, ekstra bilginin bir fark yaratacağını düşünmüyorum. Birkaç hafta içinde, aynı hastanede, olağan protokoller kullanılan, isteğe bağlı ameliyatlar geçiren, genç, sağlıklı insanların, yeniden canlandırmaya cevap vermeyen ölümcül ventriküler liflenmeden öldüğü dört dava, tesadüf olamayacak kadar çok."

"Orası çok yoğun bir hastane, Laurie!" dedi Riva, tartışmak istemeyerek.

Laurie sertçe nefesini verdi. Hassas durumunda, Riva'nın küçümseyen ses tonunu Jack'inkiyle aynı olarak yorumladı. Laurie uzandı ve matrisini Riva'nın elinden çekip aldı.

"Bu, sadece benim fikrim," dedi Riva, Laurie'nin tepkisini hissederek.

"İstediğini düşünmekte özgürsün," dedi Laurie, masasına bakacak şekilde dönerken.

"Niyetim seni kızdırmak değil," dedi Riva, Laurie'nin sırtına.

"Sorun sen değilsin," dedi Laurie, dönüp bakmadan. "Bugünlerde biraz fazla alınganım." Bir kez daha döndü ve Riva'ya baktı. "Ama sana şunu söyleyeyim: Sağlık kurumlarındaki seri katilli önceki olayların çok uzun sürmelerinin nedeni, düşük şüphe oranıdır."

"Sanırım haklısın," dedi Riva. Gülümsedi ama Laurie bu barış hareketine karşılık vermedi. Bunun yerine, bir kez daha arkasını döndü ve telefonu kaldırdı. Fikirlerini Jack ve Riva'yla paylaşmış olmayı sinir bozucu bulmuş olabilirdi ama onları dile getirmek, her şeye daha da odaklanmasını sağlamış ve haklı olduğu konu-

sında kendisine daha da çok güvenmesine önayak olmuştu. Arkadaşlarının itirazları, inancını sarsmaya yetmemişti. Artık seri katil senaryosuna kendisini daha da çok adamıştı. Aslında, kesin bir kanıt olmadığı için henüz erken olmasına rağmen, Laurie, Manhattan General'dan birilerinin bilgilendirildiğinden emin olmak zorunda olduğunun farkındaydı. Maalesef, acı tecrübeyle, böyle bir kararı vermenin kendisine düşmediğini biliyordu. Karar, yönetimden gelmeli ve halkla ilişkiler tarafından bildirilmeliydi. Bu nedenle Laurie, Calvin'in dahili numarasını çevirdi ve Calvin'in sekreteri olan Connie Egan'dan, Calvin'le kısa bir görüşme için zaman istedi.

"Şef yardımcısı, birkaç dakika içinde Danışma Kurulu'yla öğlen yemeği için çıkacak," dedi Connie. "Eğer onu yakalamak istiyorsan, hemen gelmeni tavsiye ederim. Yoksa, saat dörtten sonraya kalacaksın ve bu bile, onun buraya gelişine bağlı ve geleceğinin de garantisi yok."

"Hemen geliyorum," dedi Laurie. Telefonu kapattı ve ayağa kalktı.

"İyi şanslar," dedi telefon konuşmasını duymuş olan Riva.

"Teşekkürler," diye cevapladı Laurie, pek de sıcak olmayan bir şekilde. Matrisini aldı.

"Calvin benden daha şüpheci davranırsa hayal kırıklığına uğrama," diye seslendi Riva onun arkasından. "Ve böyle bir cinayet şüphesiyle geldiğin için, sana çok sert davranabilir. Unutma, üniversiteye bağlı büyük bir eğitim hastanesi olduğu zamanlarda, tıp öğrenimini ve ihtisasını Manhattan General'da yaptığı için, Calvin'in oraya karşı zaafı var."

"Bunu aklımda tutarım," dedi Laurie cevap olarak. Riva'ya davranışı nedeniyle kendisini biraz suçlu hissediyordu. Böyle kötü bir ruh halinde olmak, Laurie için alışılmış bir şey değildi ama kendisine engel olamıyordu.

Calvin'i kaçırmak korkusuyla, hiç zaman kaybetmedi. Ön asansörleri kullandı ve beş dakikadan kısa bir süre içinde, yönetim bölümüne giriyordu. Bir sürü insan, uzun bir koltukta otur-

muş, kapısı kapalı olan ve sekreteri Gloria Sanford tarafından korunan şefi görmek için bekliyordu. Laurie, kendisinin de o koltukta oturup, yaptığı bir şey için bas bas bağırılmayı beklediği birkaç seferi hatırladı. Laurie, ATK'ye ilk başladığında, çok daha dik başlı ve apolitikti.

"Hemen girebilirsin," dedi Connie, Laurie masasına yaklaşırken. Calvin'in kapısı aralıktı. Bacaklarını masasının kenarına uzatmış halde telefonda konuşuyordu. Laurie içeri girdiğinde, boş eliyle, masasının önündeki iki sandalyeden birisine oturmasını işaret etti. Laurie'nin gözleri tanıdık odada dolaştı. Bingham'ın ofisinin yarısı kadardı ve toplantı odasına bağlanmıyordu. Yine de, Laurie'nin Riva'yla paylaşmak zorunda olduğu odaya kıyasla devasaydı. Duvarlar, alışıldığı üzere, diplomalar, ödüller ve şehrin ileri gelen politikacılarıyla çekilmiş fotoğraflarla süslenmişti.

Calvin, yaklaşan Danışma Kurulu'yla yenecek öğle yemeğinin gündemiyle ilgili konuşmasını bitirdi. Danışma Kurulu, ATK'nin yönetim bölümüne ve kanun yaptırımına daha az bağlı olabilmesi için, yirmi yıldan uzun bir süre önce belediye başkanı tarafından kurulmuştu.

Calvin, ağır bacaklarının masadan düşmesine izin verdi. Yeni aldığı çerçevesiz, modern gözlüğünün ardından Laurie'ye baktı. Laurie gerildiğini hissetti. Erkek otorite figürleriyle küçük yaştan beri yaşadığı süregelen sorun yüzünden, Calvin, Laurie'yi her zaman, hatta şeften de çok korkutmuştu. Bunun nedeni, Calvin'in heybetli fiziksel görünüşü, değişmez soğukluktaki siyah gözleri, efsanevi sinirli mizacı ve ara sıra gösterdiği şovenizmin bir birleşimiydi. Aynı zamanda, Laurie onun sıcak ve centilmence davranma kapasitesine sahip olduğunu da biliyordu. Her karşılaşmalarında Laurie'yi korkutan şey ise, hangi tarafın ağır basacağını bilmemesiydi.

"Senin için ne yapabilirim?" diye söze başladı Calvin. "Maalesef, kısa olmak zorunda."

"Sadece bir dakika sürecek," diye temin etti Laurie onu. Hazır-

lamış olduğu matrisi uzattı. Sonra da, meydana çıkan dört davanın hikâyesini hızla özetleyip, muhtemel ölüm mekanizması, nedeni ve şekliyle ilgili fikirlerini de ekledi. Bu, sadece birkaç dakika sürmüştü ve bitirdiğinde sessizleşti

Calvin, hâlâ matrisi inceliyordu. Sonunda, başını kaldırıp baktı. Kaşları çatılmıştı. Bir gıcırtıyla şikâyet eden koltuğuna yaslanarak, dirseklerini ve işaret parmaklarını birer kavis oluşturacak şekilde masasına koydu ve başını yavaşça sağa sola salladı. "Sanırım ilk sorum, bunu neden bu kadar erken bir evrede bana anlattığın olacak. Bu davaların hiçbiri henüz imzalanmamış."

"Sadece, şüphe oranını artırmak için, görüşümüz hakkında Manhattan General'dan birilerini uyarmak isteyebileceğini düşündüğüm için."

"Düzeltme!" diye gürledi Calvin. Hızla saatine göz attı ve Laurie de bunu yakaladı. "Onları, senin görüşün hakkında uyarıyor olacağım, benim değil. Laurie, beni şaşırttın. Tamamen yetersiz veriler kullanarak, erken ve saçma bir sonuca varıyorsun." Serbest olan elinin tersiyle matrise vurdu. "Bana, yanlış ellere geçerse, ki bu sık sık oluyor, Manhattan General Hastanesi için çok tehlikeli olabilecek, bir tahmini iletmemi öneriyorsun. Paniğe bile neden olabilir. Burada ATK'de gerçeklerle çalışırız, hayali varsayımlarla değil. Lanet olsun, bütün güvenilirliğimizi kaybedebiliriz."

"Bu konuda güçlü bir sezgim var," diye karşı çıktı Laurie.

Calvin, iri avucunu masasının yüzeyine vurdu. Birkaç sayfa havalandı. "Eğer söylediklerin bu anlama geliyorsa, kadın sezgilerine karşı hiç sabrım yoktur. Burasının ne olduğunu düşünüyorsun, bir dikiş kulübü mü? Biz, bilimsel bir kuruluşuz; verilerle çalışırız, önsezi veya tahminlerle değil."

"Ama iki haftalık bir süre içinde meydana gelen, dört açıklanamayan davadan bahsediyoruz," dedi Laurie, içinden inlerken. Calvin'in uyuyan şovenizmini uyandırmış gibi görünüyordu.

"Evet ama Manhattan General'da binlerce hastaya bakıyorlar. Binlerce! Ölüm oranlarının çok düşük olduğunu biliyorum, ortala-

manın oldukça altında olan yüzde üç oranında. Nereden mi biliyorum? Yönetim kurulundayım. Hiçbir kanıtın olmadan, serbest dolaşan bir seri katil hakkındaki saçma bir hikâyeyle değil, toksikolojiden veriler veya düşük voltajlı elektrik çarpmasının şaşmaz sonuçlarıyla gel ve ben de seni dinleyeyim."

"Elektrik çarpması sonucu ölmediler," dedi Laurie. Bir noktada, bu konunun üzerinde kısaca durmuştu, çünkü standart 110 voltajın ventriküler liflenmeye neden olması mümkündü. Ama hastalar enerji kaynaklarına rutin olarak maruz kalmadıkları için bu fikirden vazgeçmişti. Belki bir tanesi, düzgün çalışmayan bir ekipmana maruz kalmış olabilirdi ama hiçbiri devamlı izlenmek üzere monitöre bağlanmadıkları için, dördünün de buna maruz kalmış olmaları mümkün değildi.

"Sadece örnek veriyorum," diye bağırdı Calvin. Çalışma sandalyesinin tekerlekleri üzerinde kayıp duvara çarpmasına neden olacak şekilde aniden ayağa kalktı. Laurie'ye kâğıdını geri verdi. "Eğer bu kadar hevesliysen, git ve veriler bul. Bu saçmalık için vaktim yok. Gerçek sorunlarla uğraştığımız bir toplantıya gitmem gerekiyor."

Bir öğrenci gibi cezalandırıldığı için utanan Laurie, yönetim bölümünden kaçtı. Görüşme sırasında Calvin'in kapısı açıktı ve Bingham'ı görmek için bekleyen insanlar, ifadesiz yüzlerle Laurie'nin geçişini izlediler. Laurie, onların duydukları hakkında neler düşündüklerini tahmin edemiyordu. Kendisini toplamak için boş bir asansör yakalayınca rahatladı. Riva'ya da söylemiş olduğu gibi, şu anda alıngandı ve normal koşullar altında, muhtemelen, Calvin'in, endişelerine verdiği huysuz cevaplara karşılık verebilirdi. Ama Calvin'in tepkisini, Jack ve Riva'nınkiyle birleştirince, kendisini modern bir Cassandra* gibi hissetti. Saygı duyduğu insanların, kendisi için bu kadar net olan bir şeyi görememelerine inanamıyordu.

* Cassandra: Yunan mitolojisinde, güzelliği nedeniyle kendisine kehanet gücü veren Apollo'nun aşkına karşılık vermediği için, söylediklerine kimsenin inanmamasıyla lanetlenen Truva prensesi. (çev.)

Ofisine geri dönünce, kendisini sandalyesine attı ve bir süre için, kafasını ellerinin arasına gömdü. Engellenmişti. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı ama çizelgelerin, Manhattan General'dan, alışıldık kanallar vasıtasıyla gelmesini beklemek zorunda olduğu için eli kolu bağlanmıştı. Sistemi hızlandırmasının bir yolu yoktu. Bunun dışında, Peter'ın gaz kromatografı ve kütle spektrografında sihirli becerisini kullanmasını beklemek durumundaydı. Bir sonraki gün benzer bir dava daha almak haricinde, ki bunu hiç istemiyordu, yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Calvin'le görüşmenin umduğun kadar başarılı geçmediğini varsayıyorum," dedi Riva.

Laurie cevap vermedi. Kendisini, öncekinden daha da sinirli hissediyordu. Küçük bir kız olduğundan beri, otorite figürlerinden her zaman onay beklemişti ve bunu almayınca, kendisini berbat hissetmişti. Calvin'in tepkisi, hayatının birbirinden ayrı bölümlerinin açığa çıktığını hissetmesine neden olan, söz konusu olayın bir örneğiydi. Önce Jack'le durumu, sonra annesi ve BRCA1 sorunu ve şimdi de işi bile karışık görünüyordu. Üstüne üstlük, arka arkaya iki gecelik yetersiz uyku sonunda, kendisini fiziksel olarak yorgun hissediyordu.

Laurie içini çekti. Kendisini toplaması gerekiyordu. BRCA1 sorunu hakkında düşünmek, eski üniversite arkadaşı Sue Passero'yu arayarak belirleyici testini yaptıracağına dair Jack'le yaptığı anlaşmayı hatırlatmıştı. Laurie, testi yaptırmaya tam olarak karar vermemiş olduğu için, anlaşmayı yaparken tamamen samimi değildi, kabullenmesinin nedeni, gerçek bir karardan çok, Jack'in beklenmedik ısrarını yatıştırmaktı. Ama birden, ATK'den birkaç saatliğine de olsa uzaklaşmak kulağa çok hoş geldiği için, bu fikre yeni bir açıdan baktı. Ayrıca, bir taşla iki kuş vurabileceği de aklına gelmişti. Sue'yu bu kadar iyi tanıyorken, testini yaptırırken, bir seri katil olması ihtimaliyle ilgili endişelerini, kaynak olarak kendi ismi veya ATK'yi belirtmeye gerek kalmadan, hastaneye, dikkatli olmaları için bir sebep verecek şekilde arkadaşına iletebileceğinden emindi.

Laurie, Sue'nun ofis numarasını bulmak için telefon defterini çıkarttı ve numarayı çevirdi. Üniversitede ve tıp fakültesinde yakın arkadaşlardı ve aynı şehirde çalıştıkları için, yaklaşık her ay buluşup akşam yemeği yerlerdi. Her zaman birbirlerini daha sık göreceklerine dair yemin ederlerdi ama bir şekilde, bu asla olmazdı.

Laurie, Sue'nun çalıştığı klinik sekreterlerinden birine ulaştı ve Sue'yu sordu. Laurie'nin niyeti, uygun bir zamanında onu geri araması için Sue'ya sadece mesaj bırakmaktı ama sekreter kimin aradığını sorup da Laurie, "Dr. Montgomery," dediğinde, sekreter, Laurie niyetini açıklayamadan telefonu bağladı. Laurie'nin bir sonraki bildiği şey, arkadaşıyla konuşuyor olduğuydu.

"Ne güzel bir sürpriz," dedi Sue neşeyle. "Nasılsın?"

"Bir dakikan var mı?"

"Bir dakika mı, aklında ne var?"

Laurie, daha sonra açıklayacağı nedenlerden dolayı BRCA1 testi yaptırması gerektiğini söyledi. Ayrıca, AmeriCare'e geçtiğini ama kendisine henüz bir pratisyen doktor ayarlamadığından da bahsetti.

"Sorun değil. Ne zaman istersen gel. Sana bir rapor yazıp laboratuvara gönderebilirim."

"Bugün nasıl?"

"Bugün gayet iyi. Haydi gel. Öğle yemeği yedin mi?"

"Yemedim." Laurie gülümsedi. Bir taşla üç kuş vuracaktı!

"O zaman poponu kaldır da buraya gel, kızım! Kafeterya yemeği, muhteşem değil ama arkadaşlık iyi olacaktır."

Laurie telefonu kapattı ve kapının arkasından montunu aldı.

"Bence test yaptırmakla doğru olanı yapıyorsun," dedi Riva.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Laurie. Bir şeyler unutmadığından emin olmak için masasının üzerini kontrol etti.

"Umarım bana kızgın değilsindir," dedi Riva.

"Elbette değilim," diye cevap verdi Laurie. Riva'nın omzunu güven verici şekilde sıktı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu gün-

lerde biraz fazla hassasım, her şey beni olması gerektiğinden fazla rahatsız ediyor. Neyse, biliyorum benim sekreterim değilsin ama bir kez daha gelen telefonları not alırsan sevinirim, özellikle de Maureen ve Peter'dan gelenleri. Bunu telafi edeceğim."

"Saçmalama. Telefonuna cevap vermekten mutlu olurum. Öğleden sonra buraya dönecek misin?"

"Kesinlikle. Hızlı bir öğle yemeği ve basit bir kan testi olacak ama belki anneme uğrayıp bir merhaba derim. Her neyse, eğer beni araman gerekirse, cep telefonum yanımda olacak."

Riva el salladı ve işine geri döndü.

Laurie, ATK'nin First Bulvarı'ndaki ön girişinden dışarı çıktı. Hava insanı ısırıyordu. Gün ilerledikçe ısı düşmüştü, bu yüzden hava, o sabah işe yürüdüğünde olduğundan daha soğuktu. Ön basamaklardan kaldırıma doğru inerken, fermuarını kapattı ve çenesine kadar çekti. Kaldırımda bir taksi çağırmak için elini kaldırdığında hafifçe titriyordu.

Manhattan General'a olan yolculuk, bir önceki gün Üniversite Hastanesi'ne yaptığı yolculuktan biraz daha uzundu. Her iki kurum da, Yukarı Doğu Yakası'nda ve kuzeyden ATK'ye neredeyse aynı uzaklıktaydılar ama Central Park boyunca uzanan General, daha batıdaydı. Uzaktaki binaları merkeze bağlayan etraftaki caddeleri çevreleyen birçok yaya kaldırımıyla, bir mahalleden daha büyük bir alan kaplıyordu. Kompleks, düzenli bir çalışma olmadan, neredeyse bir asırlık bir sürede, gri taştan inşa edilmişti, bu yüzden farklı kanatlar, birbirinden biraz değişik mimari stillerdeydiler. En modern görüntüye ve yardımsever Samuel B. Goldblatt'ın ismine sahip olan en yeni kanat, ana yapıya dik açıyla, arka taraftaydı. Burası, Laurie'nin annesinin Üniversite Hastanesi'nde yattığı bölümün bir dengi olan VIP kanadıydı.

Laurie, daha önce Manhattan General'a, Sue'yu ziyaret etmek için de dahil olmak üzere birkaç kere geldiği için nereye gittiğini biliyordu; bu da oldukça yararlıydı çünkü hastane her zaman çok kalabalıktı. Doğruca, ayakta tedavi hastalarının olduğu Kaufman bina-

sına yöneldi. İçeri girdiğinde dahiliye bölümüne gitti ve ana kayıt masasında arkadaşını sordu. İsmini söylediğinde, sekreter ona bir zarf verdi. Zarfın içinde, BRCA1 belirleyicisi için doldurulmuş bir rapor ve Sue'dan bir not vardı. Not, genetik laboratuvarının ana binanın ikinci katında nerede olduğunu söylüyordu. Ayrıca, Laurie'nin önce kayıt bölümüne gitmesini söyleyen bir talimat vardı. AmeriCare'in yeni bir üyesi olduğu için, bir hastane kartı çıkartması gerekiyordu. Son satırda ise, Laurie'nin işini bitirir bitirmez kafeteryaya gelmesi, Sue'nun onunla orada buluşacağı yazıyordu.

Hastane kartını çıkartmak, kan vermekten daha uzun sürdü. Müşteri hizmet temsilcilerinden birini görmek için sırada beklemesi gerekmişti. Yine de bu, sadece on beş dakika sürdü ve kısa bir süre sonra, laboratuvara gitmek için ikinci kata çıktı. Sue'nun tarifi açıktı ve Laurie, laboratuvarı hiç güçlük çekmeden buldu. Laboratuvarın içi, hastanenin ger kalanına kıyasla şaşırtıcı derecede sakindi. Duvarlardaki hoparlörlerden, klasik müzik yayılıyordu. Monet'nin 'Nilüferler' tablosunun Modern Sanatlar Müzesi'nden alınmış olan çerçeveli kopyaları duvarlarda sıralanmıştı. Laurie, Sue'nun raporunu resepsiyoniste verdiğinde, bekleme odasında hiç hasta yoktu. Kolay yapılan genetik testlerin, henüz başlangıç aşamasında olduğu belliydi ama Laurie bunun kısa bir süre içinde değişeceğini ve beraberinde genel anlamda tıbbı da değiştireceğini biliyordu.

Laurie, bekleme alanında otururken, varlığının derinlerinde neyin saklanıyor olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. Mutasyona uğramış bir gen halindeki, ölümüne neden olabilecek bir aracı vücudunda taşıyor olabileceğini düşünmek rahatsız edici bir keşifti. Bu, bir tür bilinçsiz intihar veya içine yerleştirilmiş yok edici bir aygıt gibiydi; bunu düşünmekten böyle etkin olarak kaçınmasının nedeni de buydu. Pozitif mi, yoksa negatif mi çıkacaktı? Bilmiyordu ve hastanede olmak, hiçbir zaman hoşlanmadığı şekilde, kendisini bir kumarbaz gibi hissetmesine neden oluyordu. Jack ısrar etmiş olmasaydı muhtemelen test yaptırmaktan tamamen vazge-

çerdi. Ama artık burada olduğu için kan verecek ve sonra da annesiyle paylaştığı bir özellik olarak bunu tamamen unutacaktı.

Kanı, kolay bir prosedürle alındıktan sonra, Laurie birinci kata geri döndü ve ana danışma masasında sırada bekledi. Bu büyük komplekste, kafeteryanın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sırası geldiğinde, pembe önlüklü bir gönüllü, ana kafeteryaya mı, yoksa personel kafeteryasına mı gitmek istediğini sordu. Laurie, bir anlık kararsızlıktan sonra, personel kafeteryası dedi ve tarifi aldı.

Tarif karmaşıktı ama gönüllünün son önerisiyle kolaylaşmıştı: "Mor çizgiyi takip edin." Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, Laurie kendisini personel kafeteryasında buldu. Saat on ikiyi çeyrek geçtiği için, içeride bir telaş vardı. Laurie'nin, Manhattan General'ın kadrosunun bu kadar büyük olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, özellikle de kalabalığın, üç vardiyadan sadece birinin bir kısmı olduğu düşünülürse.

Laurie, masalarda oturan ve buharlı ısıtıcının önünde sırada bekleyen, kaynaşan yüzlere baktı. Yankılanan konuşmaların uğultusu, Laurie'ye yazın son gecelerindeki, sulak bir alandaki bir barınağın seslerini hatırlattı. Böyle bir kalabalığın içinde, Laurie, Sue'yu bulmak konusunda karamsarlığa kapılmasına engel olamadı. Plan, Noel Arifesi'nde, bir arkadaşınla Times Meydanı'nda buluşmaya çalışmak hissi uyandırıyordu.

Tam Laurie, arkadaşına çağrı bırakabileceği bir telefon olup olmadığını sormak için kasaya gitmek üzereyken, bir el omzuna hafifçe vurdu. Bu, Laurie'nin neşelenmesini sağlayan, ona sıkıca sarılan Sue'ydu. Sue, üniversitede futbol ve softballda* çok başarılı olan, iri kemikli ve atletik, siyahi bir kadındı. Laurie, onun kucaklamasında, kendisini ufacık hissetti. Sue, her zamanki gibi alımlı görünüyordu. Birçok meslektaşının aksine, modaya uygun ve onu güzel gösteren ipek bir elbisenin üzerine, kolalanmış beyaz bir önlük giymişti. Laurie gibi, o da giysileriyle kadınsı yanını ortaya çıkartmaktan hoşlanıyordu.

* softball: Bir çeşit beysbol. (çev.)

"Umarım iştahını da getirmemişsindir," diye dalga geçti Sue, buharlı ısıtıcı sırasını gösterirken. "Ama şaka bir yana, yemekler o kadar da kötü değil."

Buharlı ısıtıcı sırasında ilerleyip yemeklerini seçerken, şu andaki işleriyle ilgili yüzeysel bir sohbet ettiler. Kasa sırasında beklerken, Laurie, Sue'nun iki çocuğunun nasıl olduğunu sordu. Sue, tıp fakültesinden sonra hemen evlenmişti ve on beş yaşında bir oğlu ve on iki yaşında bir kızı vardı. Laurie, onu kıskanmadan edemiyordu.

"Ergenlik sancıları dışında, her şey oldukça iyi," dedi Sue. "Sen ve Jack'ten ne haber? Tünelin sonunda bir ışık var mı? Artık harekete geçsen iyi olur, kızım! Hemen arkanda olduğum için, birkaç gün içinde büyük kırk üçe doğru gittiğini biliyorum."

Laurie'nin yüzü, hiçbir şeyi saklamayı beceremediği için kendine sinirlenerek, kızardı. Sue'nun bu tepkiyi yakaladığını görebiliyordu; o ve Sue neredeyse yirmi altı yıldır arkadaş oldukları için, çocuk sahibi olma isteğini ve Jack'le yaşadıkları durumu, özellikle de son iki yılda, arkadaşıyla paylaşmıştı. Laurie, basmakalıp laflarla kurtulamayacağını biliyordu.

"Jack ve ben tarih olduk," dedi Laurie, gerçekte hissettiğinden daha dobra olmaya karar vererek, "en azından ilişkimiz açısından."

"Oh, hayır! Bu adamın sorunu ne?"

Laurie alnını kırıştırdı ve hiçbir fikri olmadığını belirtmek için omuzlarını silkti. Şu anki ruh haliyle, uzun, duygusal bir konuşmaya girmeyi hiç istemiyordu.

"Eh, biliyor musun... sonunda kurtuldun. O kararsız serseme gereğinden fazla sabrettin. Sana madalya vermeliler, çünkü o değişmeyecek."

Laurie başını salladı ve Sue'nun söylediklerinin doğru olduğunu bilmesine rağmen, Jack'i savunmamak için kendisine hâkim olmak zorunda kaldı.

Sue, Laurie'nin öğle yemeğini ödemesine izin vermedi ve öde-

menin, kendi hesabına yazılmasına ısrar etti. Ellerinde tepsilerle, pencere önünde iki kişilik bir masa bulmayı başardılar. Manzara, boş bir çeşmesi olan bir iç avluya aitti. Yaz aylarında avlu, çeşmenin bir çok katından fışkıran su ve çiçeklerle dolu oluyordu.

Birkaç dakika boyunca, Sue Jack'le Laurie'nin durumu üzerine konuştu. Sonra Sue, Laurie'ye daha uygun birini bulmak konusunda ısrar etti ve Laurie de denemesi için ona meydan okuyarak dalga geçti. Daha sonra konuşma, Laurie'nin neden BRCA1 testi yaptırmak zorunda olduğu konusuna geldi. Laurie, annesiyle ilgili hikâyeyi ve annesinin bu bilgiyi, her zamanki gibi, kendisinden saklamış olduğu gerçeğini anlattı. Sue'nun tek yorumu, testin pozitif çıkması halinde Laurie'ye birinci sınıf bir onkoloji uzmanından bir randevu ayarlayacağı oldu.

"Peki ya bir pratisyen hekim?" diye sordu Sue, kısa bir sessizlikten sonra. "Artık resmen bir üye olduğuna göre, bir pratisyene ihtiyacın olacak."

"Sana ne dersin?" diye önerdi Laurie. "Yeni hasta kabul ediyor musun?"

"Bundan onur duyarım," diye yanıtladı Sue. "Ama doktorun olarak, benimle rahat olabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Laurie. "Jinekologumu da değiştirmem gerekecek."

"O konuda da sana yardım edebilirim," dedi Sue. "Kadromuzda gerçekten harika insanlar var, benim doktorum olan kadın da dahil. Hızlı, nazik ve işini biliyor."

"Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyor. Ama acelesi yok; yıllık kontrolüme daha altı ay var."

"Olabilir ama bence şimdiden randevu almalıyız. Düşündüğüm kadın çok popüler. Bildiğim kadarıyla, ilk randevu için altı ay beklemek gerekiyor. O kadar iyi."

"Tamam o zaman," dedi Laurie.

Birkaç dakika boyunca, ikisi de yemeklerini yemeye konsantre oldular. Sessizliği bozan Laurie oldu. "Seninle konuşmak istediğim önemli bir şey daha var."

"Oh?" dedi Sue. "Söyle bakalım!"

"Seninle SADS hakkında konuşmak istiyordum."

Sue'nun yüzünde, tam anlamıyla bir karmaşa ifadesi belirdi. "SADS da nedir?"

Laurie güldü. "Şimdi uydurduğum bir şey. SIDS'i duymuşsundur, ani bebek ölümü sendromu."

"Elbette! Kim duymadı ki?"

"Eh, ben de, burada, Manhattan General'da süregelen bir sorun için uygun bir isim olan SADS'ı uydurdum, ani yetişkin ölümü sendromu."

"Öyle mi?" diye sordu Sue. "Sanırım ne dediğini açıklamalısın."

Laurie öne eğildi. "Bunu yapmadan önce, sana anlatmak üzere olduğum bilginin benden geldiğinin kesinlikle gizli tutulması gerektiğini söylemeliyim. Şef yardımcıma, Manhattan General'dan birilerinin uyarılması gerektiğini söyledim ama bunun, kanıtı olmayan bir tahmin olduğunu ve bu yüzden de hastanenin adını lekeleyebileceğini iddia ederek çok öfkelendi. Ama ben kendimi, değerini kısa sürede kanıtlamış olan, hayat kurtarıcı bir prosedür üzerine, çift kör yöntemini kullanarak yaptığı çalışmanın sonunda yakalanmış bir araştırmacı gibi hissediyorum. FDA'nın* tedaviyi onaylamasını önleyebileceği halde, çalışmanın bütünlüğünü bozsam bile, plasebo alan insanların kurtulması için sonuçları sızdırmalıyım."

Laurie, sandalyesine yaslandı ve kendisine güldü. "Çok mu dramatik oluyorum ne? Ama sana anlatmak üzere olduğum şeyle ilgili, kesin kanıt olmadığı doğru, büyük ölçüde davaları araştırmayı henüz bitirmediğim için. Henüz hastane çizelgelerinin kopyalarına bile sahip değilim. Sadece, bunu çok kesin olarak hissediyorum ve birileri bunu ne kadar çabuk öğrenirse, o kadar iyi."

"İşte şimdi beni meraklandırdın. Çok uzattın! Haydi! Çıkart ağzındaki baklayı!"

* FDA: ABD'de Sağlık Bakanlığı bünyesindeki besin ve ilaç idaresi bürosu. (çev.)

Laurie, bir kez daha öne eğilip sesini alçaltarak, ortaya çıktığı kronolojik sıraya göre, McGillin'le başlayıp, Kevin ve George'un otopsilerini yapmış oldukları iki davayı ekleyip, o sabahki davasıyla bitirerek hikâyeyi anlattı. Ventriküler liflenme ve otopsilerin tamamen temiz olmalarından bahsetti. Daha sonra Sue'ya, otopside veya mikroskobik incelemede hiçbir patoloji çıkmadan, dört davanın tesadüf olma şansının, güneşin bir sonraki gün doğmaması kadar olduğunu hissettiğini söyledi.

"Tam olarak ne diyorsun?" diye şüpheyle sordu Sue.

"Şey..." dedi Laurie tereddütle. Sue'yu bu kadar iyi tanıdığı için, söylemek üzere olduğu şeyin, arkadaşının yüzüne bir tokat atmakla aynı etkiyi yaratacağını biliyordu. "Bu ölümlerin nedeninin, geç bir anestezik komplikasyon ya da bir ilacın yan etkisi yüzünden kazara olması yolunda çok az olsa da hâlâ bir ihtimal olmasına rağmen, ben bundan gerçekten şüpheliyim. Ve çok az dediğimde, gerçekten çok küçük bir ihtimalden bahsediyorum, çünkü toksikoloji testlerimiz şu ana kadar negatif çıktı. Her neyse, demek istediğim şu: Bu ölümlerin, cinayet olma ihtimali olduğunu düşünüyorum."

Birkaç dakika boyunca, ne Laurie ne de Sue bir şey söyledi. Laurie, bilginin Sue'nun beynine işlemesine izin verdiği için memnundu. Sue'nun çok zeki ve Manhattan General'a bir vatansever kadar bağlı olduğunu biliyordu. Bütün ihtisas eğitimini bu duvarlar arasında yapmıştı.

Sue, sonunda boğazını temizledi. Laurie'nin anlattıklarının onu çok rahatsız ettiği barizdi. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Geceleri katlarımızda dolanan acımasız bir katil olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Bir anlamda, evet. En azından, endişem bu. Bu fikri hemen göz ardı etmeden önce, son birkaç yıldır haberlerdeki, delirmiş sağlık çalışanlarının, bakımları altındaki hastaları öldürdükleri davaları aklına getir. Onları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Sue, bu kıyaslamaya karşı savun-

maya geçerek. Sandalyesinde dikleşti. "Ama biz, geri kalmış bir bölgede hizmet veren veya ameliyat yapan güvenilmez bir sağlık yurdu değiliz. Burası, birçok yönetim katmanı olan büyük bir sağlık merkezi. Ve tarif ettiğin bu hastalar, yatalak veya ölüm döşeğinde değillerdi."

Laurie omuzlarını silkti. "Elimizdeki verileri görmezden gelmek zor, yani dört ölüm için hiçbir açıklama olmamasını. Ve hatırladığım kadarıyla, bu seri cinayet davalarına adı karışan kurumların en azından bazıları, oldukça saygındı. Bu trajediyi daha da kötü yapan şey, bu cinayetlerin çok uzun zaman sürmüş olmaları."

Sue derin bir nefes aldı ve gözlerinin odada boş boş dolanmalarına izin verdi.

"Sue, senden bu konuda kişisel olarak bir şey yapmanı beklemiyorum," dedi Laurie. "Manhattan General'ı savunmak zorunda hissetmemelisin. Buranın iyi bir kurum olduğunu biliyorum ve kesinlikle itibarına gölge düşürmek istemiyorum. Umut ettiğim şey, bunun gelecekte de olmasını engellemeye çalışmak için, senin veya benim, kimi bilgilendirmemiz gerektiğini biliyor olmamız. Gerçekten, en azından ATK resmi olarak işin içine gitmeden önce, kimliğimin gizli kalması koşuluyla, bu kişiye, sana anlattıklarımı anlatmaktan mutlu olacağım."

Sue, görünür şekilde rahatladı. Hızla, neşesiz bir şekilde güldü. "Üzgünüm! Sanırım buraya karşı yapılan bütün eleştirileri kişisel olarak alıyorum. Aptal ben!"

"Tarif ettiğim gibi birini tanıyor musun? Klinik yönetimindeki biri? Ya da anestezi başkanına ne dersin? Belki de onunla konuşmalıyım."

"Hayır, hayır, hayır!" diye tekrarladı Sue, söylediği şeyi vurgulamak için. "Ronald Havermeyer'in egosu, volkanik patlamaları da olan, tektonik bir plaka kadar büyüktür. Bir cerrah olmalıymış. Onunla konuşma! Bunu kesinlikle kişisel olarak alacak ve haberi getirenden intikam almak isteyecektir. Bunu biliyorum çünkü birçok hastane heyetinde onunla beraber çalıştım."

"Hastane müdürüne ne dersin? Adı neydi?"

"Charles Kelly. Ama o da Havermeyer kadar kötüdür, belki de daha kötü. Bir doktor bile değil ve bütün bu çalışmayı sadece bir iş olarak görüyor. Senin durumuna karşı hassas olmasının hiçbir yolu yok ve hemen bir günah keçisi arayacaktır. Hayır, biraz inceliği olan biri olması gerekiyor. Belki, ölüm/hastalık komitesi üyelerinden biri."

"Neden bunu söylüyorsun?"

"Çünkü böyle bir şeyle uğraşmak, onların yetki alanında ve olan biteni kontrol etmek için haftada bir kez toplanıyorlar."

"Bu komitede kimler var?"

"Altı ay boyunca ben vardım. Klinik bölümünden biri, dönüşümlü olarak komitede çalışıyor. Sabit üyeler, risk yönetimi görevlisi, kalite kontrol şefi, hastanenin baş danışmanı, hastane başkanı, başhemşire ve başhekim. Bir saniye!"

Sue, masanın üzerinden uzandı ve Laurie'nin kolunu o kadar hızla yakaladı ki, Laurie sıçradı. Laurie'nin gözleri, yaklaşan fiziksel bir tehdit beklentisiyle odada dolandı.

"Başhekim!" diye tekrarladı Sue hevesle. Laurie'nin kolunu bıraktı ve ellerini açtı. "Neden onu daha önce düşünemedim? Oh Tanrım, o mükemmel."

"Ne açıdan?" diye sordu Laurie, anlık korkusunu üzerinden atarak.

Şimdi, öne eğilip sesini komplocu bir tona kadar kısma sırası Sue'daydı. "Kırklı yaşlarının sonunda, bekar ve taş gibi. Sadece üç ya da dört aydır burada. Bütün bekar hemşireler onun için deliriyor ve eğer mutlu ve geri dönülmez şekilde evli olmasaydım, ben de onun için deli olurdum. Uzun, ince ve buzları eriten bir gülümsemesi var. Burnu biraz uzun ama fark etmiyorsun bile. Hepsinden de iyisi, tavana vuran bir IQ'su ve ona uyumlu bir kişiliği var."

Laurie, burukça gülümsemeden edemedi. "Kulağa çok çekici geliyor ama aradığım şey bu değil. Güçlü bir pozisyonda olup da ağzı sıkı olan birine ihtiyacım var. Bu kadar basit."

"Sana söyledim, o başhekim. Daha ne gücünden bahsediyorsun? Ve ağzı sıkı olma konusuna gelince, adam kelimenin sözlük karşılığı. Sana söylüyorum, kişisel bir bilgi alabilmek için adamın ağzını kerpetenle açmak gerekiyor. Noel partisinde, buraya gelmeden önce, dünyanın her yerini gezmesini sağlayan Sınır Tanımayan Doktorlar'la çalıştığını öğrenmem on beş dakikamı aldı. Ameliyathane başhemşiresi Gloria Perkins araya girip dans etmeyi teklif edince, dilimi ısırmak zorunda kaldım."

"Sue, sanırım bana anlatman gerekenden fazlasını anlatıyorsun. Adamın geçmişini bilmem gerekmiyor. Bütün bilmek istediğim, bu adamın, söyleyeceklerimi dinleyecek, harekete geçecek ve ATK'den resmi bir açıklama gelene kadar, ismimi bu işin dışında tutacak olmasına güvenip güvenmediğin. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Sana, onun ağzı sıkılık timsali olduğunu söyledim. Ve kişisel olarak, bence siz ikiniz birbirinize çok yakışacaksınız. Ve bunun karşılığında tek istediğim, ilk çocuğunuza benim adımı koymanız. Dalga geçiyorum, elbette. Şimdi, burada mı bir bakalım." Sue sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve kalabalığı incelemeye başladı.

Sue'nun romantik niyetlerini birden anlayarak dehşete düşen Laurie, uzandı ve ısrarla Sue'nun beyaz önlüğünü çekiştirdi. "Bekle! Bana birini ayarlamanın ne yeri ne de zamanı."

"Şışşt, kızım!" dedi Sue, odayı araştırmaya devam ederken Laurie'nin eline vurup uzaklaştırarak. "Sana uygun birini bulmam için bana meydan okudun ve bu herif, tarife tam uyuyor. Şimdi, hangi cehennemde bu? Her zaman, üzerinde yapışkanlı kâğıt varmış gibi etrafında kadınlarla burada olur. Ah, işte orada ve neden göremediğim anlaşıldı. Uzaktaki bir masada tebaasıyla kaynaşıyor."

Sue, bir saniye bile tereddüt etmeden ve Laurie'nin tersi yönündeki yalvarmalarını fark etmeden, uzun adımlarla uzaklaştı. Laurie, onun kalabalık masalar arasında yolunu açmasını izledi. Yaklaşık on beş metre sonra, Sue, kumral bir adamın omzuna vurdu. Adam ayağa kalktı ve Sue'dan bir kafa kadar uzun olduğu için, Laurie, boyunun Jack kadar olduğunu tahmin etti. Sue bir dakika boyunca, Laurie'yi işaret ederek bitirdiği birçok el hareketi kulla-

narak adamla konuştu. Laurie kızardığını hissetti ve başını eğerek tepsisine baktı. En son ortaokuldayken böyle bir sosyal aşağılanma yaşamıştı ve o olay oldukça iyi bitmesine rağmen, Laurie şimdi bundan pek emin değildi.

Sonraki birkaç dakika çok yavaş geçti. Laurie, kaçıp gitmeyi düşünerek, gözlerini pencerenin dışındaki boş çeşmeye çevirdi. Fark ettiği bir sonraki şey, Sue'nun omzuna vurup ismini seslendiğiydi. Laurie, bir kabullenme hissiyle döndü ve kendisini, arkadaşının yanındaki çekici ve enerjik görünümlü adamın, sağlıklı, gülümseyen yüzüne bakarken buldu. Adam, bir denizci veya güneş altında çok zaman geçirmiş biri olabilirdi. Lacivert takım, beyaz gömlek ve renkli bir kravatla, özenle giyinmişti. Kıyafetinin üzerinde, Sue'nunkine benzer, temiz, çok kolalı, beyaz bir önlük vardı. Genel olarak, çoğunlukla hırpani olan diğer doktorlardan kendisini ayıran görgülü, kibar ve hatta zarif bir hava yayıyordu. Buruna gelince, Laurie, gayet iyi göründüğünü düşündü.

"Dr. Roger Rousseau'yla tanışmanı istiyorum," dedi Sue. Eli, adamın omzunu yakaladı.

Laurie hemen ayağa kalktı ve kendisine uzatılmış olan eli sıktı. El, sıcak ve güçlüydü. Laurie, gözlerine bakıp da soluk mavi renkte olduklarını görünce şaşırdı. Beceriksizce, tanıştığına memnun olduğunu söyledikten sonra, Laurie içinden yüzünü buruşturdu. Ortaokulda, bir önceki garip tanışmada yapmış olduğu gibi davrandığını hissediyordu.

"Lütfen bana Roger de," dedi adam içtenlikle.

"Ve ben de Laurie," diye ekledi Laurie, soğukkanlılığını tekrar kazanarak. Adamın, Sue'nun bahsetmiş olduğu gülümsemesini fark etti ve çekici buldu.

"Sue, benimle paylaşmak istediğin gizli bir bilgin olduğundan bahsetti."

"Evet, var," dedi Laurie basitçe. "Sanırım, bu bilginin gizli kalması gerektiğinden de bahsetmiştir. Bir sızıntı, işimi tehlikeye atabilir. Maalesef, geçmişte bazı kötü tecrübelerim oldu."

"Gizlilik ihtiyacınla ilgili bir sorunum yok. Sana söz veriyorum." Kalabalık kafeteryaya göz gezdirdi. "Burası, özel bir konuşma için pek uygun bir yer değil. Seni, yukarıdaki mütevazı ama en azından kişisel ofisime davet edebilir miyim? Bağırmamız gerekmez ve kesinlikle de başkaları tarafından duyulmayız."

"Bu iyi olur," dedi Laurie. Aynı anda göz kırpan, sırıtan ve el sallayan Sue'ya baktı. Laurie tepsisini almaya kalktığında, Sue, kendisinin bunu halledeceğini söyleyerek bırakmasını işaret etti.

Laurie, ilk geldiği zamandan daha da kalabalık olan kafeterya girişine doğru yolunu açmakta olan Roger'ı takip etti. Roger, kalabalığı geçer geçmez durup Laurie'nin yetişmesini bekledi. "Sadece bir kat yukarısı. Genellikle merdivenleri kullanırım. Senin için sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi Laurie. Bunu sormayı düşünmüş olması bile onu şaşırtmıştı.

"Sue, bana Sınır Tanımayan Doktorlar'la çalıştığını söyledi," dedi Laurie, merdivenleri çıkarken.

"Gerçekten de öyleydi," dedi Roger. "Yaklaşık yirmi yıl boyunca."

"Etkilendim," dedi Laurie, organizasyonun, Nobel Ödülü de kazanmış olan çalışmaları hakkında biraz bilgisi olduğu için. Göz ucuyla, Roger'ın merdivenleri ikişer ikişer çıkmakta olduğunu fark etti. "Nasıl oldu da o organizasyona katıldın?"

"Seksenlerin ortasında, bulaşıcı hastalıklar üzerine yaptığım ihtisasımı bitirdiğimde, macera arıyordum. Ayrıca, bir idealist ve dünyayı değiştirmek isteyen aşırı solcu bir liberaldim. Tam bana uygun bir yer gibi görünüyordu."

"Macera buldun mu?"

"Kesinlikle, ayrıca hastane yönetimi konusunda da eğitim aldım. Ama çok hayal kırıklığı da yaşadım. Dünyanın birçok yerinde, en temel sağlık hizmetlerine olan ihtiyaç, sersemletici boyutta. Ama ağzımı açtırma."

"Nerelerde çalıştın?"

"Önce Güney Pasifik, sonra Asya ve en son da Afrika. Farklı yerlerde çalışmak için elimden geleni yaptım."

Laurie, Jack'le Batı Afrika'ya yapmış oldukları geziyi hatırladı ve orada çalışmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Kendi deneyiminden bahsetme fırsatı bulamadan, Roger öne atıldı ve merdivenlerin başındaki kapıyı açtı.

"Organizasyondan ayrılmana ne sebep oldu?" diye sordu Laurie, kalabalık koridorda yönetim alanına doğru ilerlerken. Roger, oldukça yeni bir çalışan olduğu için, kaç kişinin, yanlarından geçerken, ona ismiyle selam verdiğini gören Laurie etkilenmişti.

"Kısmen, dünyayı değiştiremeyeceğimi anlamış olmanın yarattığı hayal kırıklığı ve kısmen de yuvaya dönerek yerleşip, bir aile kurmak isteği. Kendimi her zaman bir aile babası olarak görmüştüm ama bu Çad ya da Dış Moğolistan'da olmayacaktı."

"Çok romantik," dedi Laurie. "Yani, vahşi Afrika'dan dönmene, aşk neden oldu."

"Pek değil," dedi Roger, yönetim ofislerinin, halıyla kaplanmış, huzurlu dünyasına giden kapıyı açarak. "Burada beni bekleyen kimse yoktu. Ben, bir eş bulmak umuduyla, bir civciv olarak hayata başladığı yuvasına içgüdüsel olarak geri dönen göçebe bir kuş gibiyim." Öğle yemeğine çıkmamış olan sekreterlere el sallarken güldü.

"Demek New York'tansın," diye yorumladı Laurie.

"Tam olarak söylemek gerekirse, Queens'ten."

"Tıp fakültesine nerede gittin?"

"Columbia Tıp ve Cerrahi Fakültesi," dedi Roger.

"Gerçekten mi! Ne tesadüf! Ben de! Hangi yıl mezun oldun?"

"Bin dokuz yüz seksen bir."

"Ben de seksen altı. Sınıfından Jack Stapleton diye birini tanıyor muydun?"

"Evet. Bard Hall'daki en iyi basketbol oyuncularından biriydi. Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum," dedi Laurie, ayrıntı vermeden. Kendisini, garip

bir şekilde, sanki sadece adını anarak Jack'le olan ilişkisine ihanet ediyormuş gibi, rahatsız hissetti. "ATK'deki çalışma arkadaşlarımdan biri," diye ekledi hafifçe.

Roger'ın, söylemiş olduğu gibi mütevazı olan ofisine girdiler. Ofis, yönetim alanının iç tarafındaydı ve bu nedenle penceresi yoktu. Bunun yerine, duvarlar, çalışmış olduğu dünyanın birçok yerinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Kendisinin de, üst düzey yerliler veya hastalarla çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Laurie, Roger'ın hepsinde, sanki her bir fotoğraf mutlu bir olayı kaydetmek için çekilmiş gibi gülümsediğini fark etti. Bu, özellikle dikkat çekiciydi, çünkü diğer kişiler ya ifadesiz ya da çatık kaşlıydılar.

"Lütfen, otur!" diye önerdi Roger. Sırtı dik olan küçük bir sandalyeyi masaya doğru çevirdi. Koridora açılan kapıyı kapattıktan sonra, Roger masasına oturdu, arkasına yaslandı ve kollarını kenetledi. "Artık, bana aklında neler olduğunu anlat."

Laurie, ismini bu olayın dışında bırakmanın önemini bir kez daha vurguladı ve Roger da korkacak bir şeyi olmadığına dair onu temin etti. Kendinden oldukça emin olan Laurie, hikâyeyi, Sue'ya anlattığı gibi anlattı. Ama bu sefer, "seri katil" terimini kullandı. Anlatmayı bitirdiğinde öne uzandı ve üzerinde dört ismin olduğu, üçe beş boyutunda bir dizin kartını tam Roger'ın önüne koyu.

Artan bir ilgiyle ona bakan Roger, Laurie'nin monologu boyunca sessiz kalmıştı. "Bana bunu anlattığına inanamıyorum," dedi sonunda. "Bu çabayı gösterdiğin için, seni çok fazla takdir ediyorum."

"Vicdanım, birilerinin bilmesi gerektiğini söyledi," diye açıkladı Laurie. "Belki de çizelgelerin kopyalarını aldıktan sonra veya toksikoloji raporunda ilginç bir şeyler çıkarsa, söylediklerimi yutmam gerekecek. Bu çok iyi olur. Ama o zamana kadar, garip bir şeyler olduğundan endişeliyim."

"Bu kadar şaşırmamın ve minnettar olmamın nedeni, senin ATK'de yaşamış olduğun gibi, benim de burada, rahatsız edici fikirlerimle küçümsenmem, hem de aynı nedenlerle. Bu davaların

her birini, ölüm/hastalık komitesi toplantısında gündeme getirdim. Aslında sonuncusu, bu sabah Darlene Morgan hakkındaydı. Ve her seferinde, inkâr, hatta öfkeyle karşılaştım, özellikle de başkandan gelen. Elbette, henüz almadığımız için, otopsi sonuçlarının avantajına sahip değildim."

"Henüz hiçbiri imzalanmadı," diye açıkladı Laurie.

"Her neyse," dedi Roger. "Bu davalar, en başından beri, Bay Moskowitz'den itibaren, beni endişelendirdi. Ama başkan, medyaya bir şey sızıp kardiyopulmoner canlandırma programımızın etkinliğine şüphe düşürür korkusuyla, bu konu hakkında tartışmamızı bile yasakladı. Nöbetçi doktorlar, bu vakaların hiçbirinde, temel kalp atışları almayı bile başaramadılar."

"Herhangi bir inceleme yapıldı mı?"

"Israrlı tavsiyelerime rağmen hiçbir şey yapılmadı. Yani, bir dereceye kadar ben araştırdım ama elim kolum bağlı. Sorun, ölüm oranımızın çok düşük olması, yüzde iki nokta ikinin altında. Başkan, bu oran, genel endişe seviyesi olan yüzde üçe çıktığında bir şeyler yapacağımızı söyledi. Komiteni geri kalanı, özellikle kalite kontrol sorumlusu, risk yönetimi sorumlusu ve lanet avukat da aynı fikirde. Hepsi, hiç şüphe duymadan, bu olayların sadece, üçüncül bakım merkezinin tabiatında var olan riskli ortamın, talihsiz ve önlenemez komplikasyonları olduğuna ikna olmuş durumdalar. Diğer bir deyişle, istatistiksel tahmin sınırları içindeler. Ama ben buna inanmıyorum. Bana göre, kafalarını kuma gömüyorlar."

"Araştırdığında, herhangi bir şey buldun mu?"

"Bulamadım. Hastalar, farklı katlarda, farklı personel ve farklı doktorlarlaydılar. Ama vazgeçmedim."

"İyi!" dedi Laurie. "Bu konunun peşinde olmana sevindim ve vicdanımı rahatlatma şansına sahip olduğum için de mutluyum." Ayağa kalktı ve bunu yaptığı anda pişman oldu ama kendini küçük düşüreceğinden korktuğu için tekrar oturamadı. Sorun Jack'ti. Aslında, son zamanlarda, sorun hep Jack'miş gibi görünüyordu. Bu adamla konuşmaktan hoşlanmıştı ve bu duygu onu rahatsız edi-

yordu. "Şey, beni dinlediğin için teşekkür ederim," diye ekledi, kontrolünü, biraz da olsa, tekrar kazanma çabasıyla, elini Roger'a uzatırken. "Seninle tanışmak bir zevkti. Söylediğim gibi, çizelgelerin kopyalarını alacağım ve en iyi toksikoloji uzmanımız davaların üzerinde çalışıyor. Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Sevinirim," dedi Roger, Laurie'nin elini sıkıp, sonra da tutmaya devam ederek. "Şimdi, ben birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Laurie.

"Tekrar oturur musun?" diye sordu Roger. Laurie'nin elinin bıraktı ve biraz önce kalkmış olduğu sandalyeyi işaret etti. "Oturmanı tercih ederim, böylece kapıdan kaçıp gideceğinden korkmak zorunda kalmam."

Roger'ın son yorumuyla ve neden kaçmak isteyeceğine inandığı konusunda kafası karışan Laurie, tekrar oturdu.

"Kişisel soruları cevaplamak konusunda, aslında hiç de bana uymayan bu rahat davranışımın ardında, gizli bir amaç olduğunu itiraf etmek zorundayım. Eğer izin verirsen, Sue, bekar olduğun ve biriyle birlikte olmadığının altını çizdiği için, sana birkaç tane kişisel soru sormak istiyorum. Biri veya ikisi de doğru mu?"

Laurie, birden avuçlarının terlediğini hissetti. Birisiyle birlikte değil miydi? Bir cevap bekleyen çekici ve ilginç bir adam tarafından zor bir durumda bırakılmak, kalp atışını hızlandırmıştı. Ne söyleyeceğini bilemedi.

Roger öne eğildi ve Laurie'nin gözlerinin içine bakmak için başını uzattı. Laurie'nin gözleri, duygusal karmaşasına karşılık olarak aşağı eğilmişti.

"Seni tedirgin ettiysem, özür dilerim," dedi Roger.

Laurie dikleşti, derin bir nefes aldı ve hafifçe gülümsedi. "Beni tedirgin etmiyorsun," diye yalan söyledi. "Sadece böyle bir soru beklemiyordum, özellikle de Manhattan General'a yaptığım, kariyerim için bir intihar dalışı olabilecek bu görevdeyken."

"O zaman, bir cevap güzel olurdu," diye üsteledi Roger.

Laurie bir kez daha, çoğunlukla kendine, gülümsedi. Bir kez

daha bir ergen gibi davranıyordu. "Bekarım ve neredeyse hiç kimseyle beraber değilim."

" 'Neredeyse' ilginç bir kelime seçimi ama hepimizin kendi sosyal ağları olduğu için, bunu bir ön değer olarak kabul edeceğim. Şehirde mi yaşıyorsun?"

Pejmürde bir girişi olan küçük dairesinin utanç verici bir görüntüsü Laurie'nin gözünün önünde belirdi. "Evet, şehir merkezinde bir dairem var." Sonra da, olduğundan iyi göstermek için ekledi, "Gramercy Park'a çok uzak değil."

"Kulağa iyi geliyor."

"Peki ya sen?"

"Sadece üç aydan biraz uzun bir süredir buradayım, bu nedenle şu anda şehirde yaşanacak en iyi yerin neresi olduğundan emin değildim. Yukarı Batı Yakası'nda, bir yıllığına bir daire kiraladım- tam olarak söylemek gerekirse, 70. Cadde'de. Dairemi seviyorum. Şu yeni Sports L.A. kulübüne, müzeye ve Lincoln Merkezi'ne yakın, ayrıca park da elimin altında."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Laurie. Son birkaç yıldır, o ve Jack, o çevredeki restoranlara sık sık gitmişlerdi.

"Bir sonraki sorum, bu akşam benimle yemek yemek ister misin olacak."

Laurie, 'Ne istediğine dikkat et, gerçek olabilir' deyişi aklına gelince kendi kendine gülümsedi. Jack'le geçirdiği son birkaç yılda, beraber olduğu kişide, Jack'in özel hayatında hiç sahip olmadığı bir özellik olan kararlılığı ne kadar takdir ettiğini fark etmeye başlamıştı. Diğer taraftan, Roger bunun tam tersi gibi görünüyordu. Bu kısa görüşmede bile, Laurie, adamın kişiliğinin, bu kelimenin cisimlenmiş hali olduğunu hissediyordu.

"Geç bir yemek olması gerekmiyor," diye ekledi Roger, Laurie tereddüt edince. "Yaşadığın yere yakın, senin seçtiğin bir restoran olabilir."

"Hafta sonuna ne dersin?" diye önerdi Laurie. "Hafta sonu boşum."

"Bunu, eğer bu akşam hoş vakit geçirirsen, bir ikramiye olarak verirsin", dedi Roger hevesle, Laurie'nin önerisini olumlu bir yanıt olarak kabul ederek. "Korkarım ki, bu gecede ısrar etmek zorundayım, elbette boşsan. Bu, sana kolay bir kaçış veriyor, çünkü meşgul olduğunu söyleyebilirsin. Ama umarım bunu yapmazsın. Hemen itiraf etmeliyim ki, bu şehirde ilginç ve başarılı bir kadınla hiç karşılaşmadım ve antenlerim de tamamen açıktı."

Özellikle de Jack'in kararsızlığıyla kıyaslanınca, Roger'ın ısrarcılığı nedeniyle Laurie'nin gururu okşanmıştı ve onları tanıştıran da Sue olduğu için, kabul etmemesi için bir neden göremiyordu. Aklını oyalayacak bir şey istiyordu ve bu, bulabileceği en sağlıklı şeydi. "Tamam," dedi. "Bir randevumuz var!"

"Harika! Nerede? Yoksa benim seçmemi mi istersin?"

"SoHo'daki Fiamma isimli restorana ne dersin," diye önerdi Laurie. Onunla karşılaşma riski düşük olsa bile, Jack'le sık sık gittiği yerlerden uzak durmak istiyordu. "Arayıp saat yediye rezervasyon yaptıracağım."

"Kulağa iyi geliyor. Seni evden alayım mı?"

"Restoranda buluşalım," dedi Laurie, Bayan Engler'ın kan çanağı gözüyle kapısının ardından baktığı görüntü birden aklına gelince. Roger'ı buna maruz bırakmak istemiyordu. Bu aşamada değil.

On beş dakika sonra, Laurie, adımlarında belirgin bir yaylanmayla Manhattan General Hastanesi'nden çıktı. Bu ergenlik aşkına benzeyen şey karşısında, hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Bu, Langley Kız Okulu'nda dokuzuncu sınıfta olduğundan beri hissetmediği türden bir heyecandı. Deneyimlerinden, bu duyguların zamansız olduğunu ve muhtemelen zamanın sınavına dayanmayacağını biliyordu ama bunu umursamıyordu. Sürdüğü sürece bu neşeyi yaşayacaktı. Bunu hak ediyordu.

Kaldırımda durarak saatine baktı. Zamanı olduğu ve Üniversite Hastanesi de yakın olduğu için, ATK'ye dönmeden önce, annesine kısa bir ziyarette bulunmaya karar verdi.

sekiz

5 HAFTA SONRA

Jasmine Rakoczi, sağındaki sefil binanın çatısında en az iki nişancı olduğundan emindi. Tam önünde, nişancının bulunduğu pozisyondan daha yüksek olan bir binaya giden, dört buçuk metrelik bir açık alan vardı. Planı basitti: Açık alanı koşarak geç, binaya dal ve sonra da çatıya yönel. O noktada, nişancıları öldürebilir ve sonra da görevini tamamlamak için, tahrip edilmiş şehrin daha da derinlerine ilerleyebilirdi.

Açık alanı koşarak geçme beklentisiyle ellerini ovuşturarak, kendisini olabileceği kadar hazırladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, nefesleri hızlı ve yüzeyseldi. Temel askeri eğitimini hatırlayarak kendisini sakinleştirdi, derin bir nefes aldı, sonra da harekete geçti.

Maalesef, işler onun planladığı gibi gitmedi. Açık alanın yarısında ve tamamen korunmasızken, göz ucunda yakaladığı bir şey dikkatini çektiği için tereddüt etti. Sonuç, tahmin edilebilirdi. Vuruldu ve vurulduğu için terfi edemeyeceği kesindi.

Jazz, donanmada öğrendiği birkaç seçme küfrü sıralayarak arkasına yaslandı, ellerini klavyeden çekti ve hızla yüzünü ovuşturdu. Stalingrad muharebesinde bir Rus asker olarak, bilgisayar oyunu Görev Çağrısı'nı oynarken birkaç saattir, yoğun olarak konsantre olmuştu. En baştan başlaması gerektiği anlamına gelen bu yenilgiye kadar, harika bir iş çıkartmıştı. Amaç, giderek daha da zorlaşan görevleri yerine getirmek ve zırhlı araç komutanlığı seviyesine çıkana kadar, rütbeleri geçerek terfi etmekti. Artık bu olmayacaktı. En azından bu gece değil.

Ellerinin kucağına düşmesine izin vererek, işleri berbat etmesine neyin neden olduğunu görmek için bilgisayar ekranının bir yanına baktı. Bu, bir elektronik posta geldiğinde belirmesi için ayarlamış olduğu, küçük, yanıp sönen, birden ortaya çıkan bir

pencereydi. Aptal bir porno talebi veya bir Viagra reklamıyla karşılaştığında daha da sinirleneceğini düşünen Jazz, pencerenin üzerine tıkladı. Elektronik posta, memnun olmasını sağlayacak şekilde, Bay Bob'dan geliyordu.

Bir heyecan titremesi, Jazz'in vücudunu elektrik akımına kapılmış gibi sardı. Bay Bob'dan bir aydan fazla bir süredir haber almamıştı ve artık Eleme Operasyonu'nun sona erdirildiğini düşünmeye başlıyordu. Geçen bir hafta boyunca, sadece kendisinden kaynaklanan acil durumlar için olduğunu gayet net bir şekilde belirtmiş olmasına rağmen, Bay Bob'un vermiş olduğu acil durum numarasını aramaya kalkacak kadar morali bozulmuştu. Durum, teknik olarak acil olmadığı için, bu isteğe karşı koymuştu ama günler geçip umutsuzluğu arttıkça, bu fikre ısınır olmuştu. Sonuçta, Bay Bob'un orada çalışmasını ısrarla istediği hastane olan Manhattan General Hastanesi'ndeki görevinden ayrılmak zorunda kalacağı noktaya yaklaşıyordu.

Jazz'in hastaneden ayrılmayı düşünmesinin nedeni, gece vardiyasındaki başhemşire Susan Chapman'la olan ilişkisinin, vardiyadaki diğer hemşirelerle de olduğu gibi, saçmalığa varan bir noktaya kadar bozulmuş olmasıydı. Jazz, gece vardiyasının, hemşire olarak yeterli olmayan insanların, dünyadan saklandıkları yer olduğuna karar vermişti. Susan'ın nasıl olup da, hem de General'ın genel cerrahi katının başhemşiresi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Susan sadece şişko bir yağ tulumu değildi, ayrıca hiçbir şey bilmiyordu ve her zaman Jazz'in bir şeyler yapmasını söyleyerek ona patronluk taslıyor ve yaptığı her şeyde bir hata buluyordu; diğer hemşireler, özellikle de ayaklarını beş dakikalığına uzatarak bir dergi okumak için arka odaya geçtiğinde hemen haber verdiklerinden, bu hiç de zor olmuyordu.

Hepsinden de kötüsü, ondan hiç hoşlanmıyormuş gibi, en kötü vakaları Jazz'e verip, diğer hemşirelerin kolayları almasına izin veriyordu. Susan, Jazz'i, kendisine verilmeyen davaların çizelgele-

rini kolaçan ettiği için azarlama ve öğle yemeğinde olması gerektiği vakitte neden sık sık kadın doğum katına gittiğini sorgulama cüretini bile göstermişti. Susan, doğum katındaki yetkili hemşirenin arayıp şikâyet ettiğini söylemişti.

Jazz, o zaman dilini tutmak ve Susan'a hak ettiği şekilde cezasını vermek veya daha da iyisi, onu evine kadar takip edip, ondan sonsuza kadar kurtulmak için Glock'unu kullanma isteğini bastırmıştı. Bunun yerine, Jazz, süregelen eğitim ihtiyacı vesaire vesaire ile ilgili bir açıklama uydurmuştu. Bu, tamamen saçmalıktı ama işe yaramış gibi görünüyordu, en azından bir süreliğine. Sorun, Jazz'in, o branşlarda neler olduğunu öğrenmesinin tek yolu olduğu için, kadın doğum ve nöroşirurji katlarına neredeyse her gece gitmek zorunda olmasıydı. Jazz şu ana kadar bir hastayı ortadan kaldırmış olmamasına rağmen, çoğunlukla kadın doğumda, sorunlu bebekler doğuran uyuşturucu bağımlılarını içeren beklenmedik sonuçları bildirmeye devam etmişti. Maalesef, böyle rapor vermek, yeterince zorlu veya eğlenceli değildi ve para da, hastaları ortadan kaldırdığı zamanki ödemeyle kıyaslanınca önemsiz bir miktardı.

Jazz, nefesini tutarak Bay Bob'un elektronik postasını açtı. Önemli bir yarışta bir etap kazanan profesyonel bir bisikletçi gibi, her iki elini de başının üzerine kaldırıp havayı yumruklayarak, "Evet!" diye bağırdı. Elektronik posta, Jazz'in yeni bir görevi olduğunu gösteren, tek bir isimdi, Stephen Lewis! Birdenbire, işe gitmek son zamanlardaki kadar zevksiz gelmemişti. Susan Chapman ve diğer aptallara tahammül etmek daha kolay olmayacaktı ama en azından artık bir sebebi vardı.

Heyecanlanan Jazz, çabucak kıyı bankasındaki hesabına girdi. Güzel bir an için, sadece bakiyeye baktı. 38,964 dolar vardı. En iyi yanı, yarın beş bin dolar fazla olacak olmasıydı.

Jazz için, bir hesapta parası olması, güç demekti. Parayla özel bir şey yapmasa bile, yapabileceğini biliyordu. Para, ona seçenekler sunuyordu. Daha önce bankada hiç parası olmamış, eline ge-

çen para, hayatının gerçeğini saklamak için yaptığı boş girişimlerle, o an istediği şeye harcanmıştı. Ortaokul ve lisede, bu, uyuşturucu anlamına geliyordu.

Jazz, çocukken, Bronx'taki tek odalı bir dairede, yoksulluk sınırındaki koşullarda büyümüştü. 1957'de Amerika'ya göç eden bir Macar özgürlük savaşçısının tek oğlu olan babası Geza Rakoczi, onu henüz on beş yaşındayken peydahlamıştı. Annesi Mariana da aynı yaştaydı ve Porto Rikolu büyük bir aileden geliyordu. Gençler, aileleri tarafından, dini gerekçelerle, okulu bırakıp evlenmeye zorlanmışlardı. Jasmine, 1972'de doğmuştu.

Jasmine için hayat, en başından beri bir mücadeleydi. Her iki ebeveyni de, içinde bulundukları durum için suçladıkları kiliseden uzak dururlardı. Her ikisi de hem alkolik hem de uyuşturucu bağımlısı olmuşlardı ve yeterince ayık oldukları zaman hiç durmadan kavga ederlerdi. Babası, aralıklarla, farklı yerlerde işçi olarak çalışır, sık sık haftalarca ortadan kaybolur, aile içi şiddet de dahil olmak üzere birçok suçtan hapse girer çıkardı. Annesi, bir dizi tuhaf işte çalışır ama işe gitmediği için ve sarhoşluğa bağlı kötü performans yüzünden devamlı kovulurdu. Sonuç olarak, hareketlerini kısıtlayacak şekilde, dikkat çekecek kadar obez olmuştu.

Jasmine'in dışarıdaki hayatı da, evin içindekinden daha iyi değildi. Mahalle ve okullar, ilköğretime bile inmiş olan, çete bağlantılı uyuşturucu batağındaydı. Anaokulu öğretmenleri bile, öğretmekten çok, davranış sorunlarıyla uğraşır olmuşlardı.

Tek tutarlılığın, sürekli değişim olduğu güvenilmez ve tehlikeli bir dünya girmek zorunda kalan Jasmine, hayatta kalmayı, deneme yanılma yöntemiyle öğrenmişti. Okuldan eve her gelişinde, neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Sekiz yaşındayken, ruh ikizi olacağını düşündüğü bir erkek kardeşi olmuş ve dört aylıkken SIDS nedeniyle ölmüştü. Bu, Jasmine'in son ağlayışıydı.

Jazz, kıyı bankası hesabındaki yaklaşık kırk bin dolarlık bakiyeye bakarken, çok parası olduğunu düşündüğü, diğer seferi hatırladı. Bebek Janos'un ölümünden sonraki yıldı ve kar, yığınlar oluş-

turacak kadar çok yağmıştı. Jazz, dairelerinin bodrumunda bulduğu bir kömür küreğiyle mahallede dolaşmış ve girişleri küremişti. Saat beş olduğunda, bir servet biriktirmişti: On üç dolar.

Kendisiyle gurur duyarak, birliklerden oluşan tomarı elinde sıkı sıkı tutarak eve dönmüştü. Şimdi geçmişe bakıp da düşününce, olacakları bilmesi gerektiğini görüyordu ama o zamanlar, değerini kanıtlayacak olan, yeni kazanmış olduğu servetiyle hava atma isteğine karşı koyamamıştı. Sonuç, Jazz'in bildiği gibi, tahmin edilebilirdi. Geza, aile kilerine katkıda bulunma zamanının geldiğini söyleyerek paraya el koymuştu. Aslında, parayı sigara almak için kullanmıştı.

İntikamını hatırlayınca, Jazz'in suratında hafif bir gülümseme belirdi. Babasının o zamanlar sevdiği tek şey, geçici olarak çalıştığı yerdeki birinin verdiği, uzun tüyleri olan, fare büyüklüğünde, devamlı havlayan bir itti. Geza bira içip televizyondaki kavgaları seyrederken, Jazz köpeği, bozuk klozetten gelen kokuyu hafifletmek için devamlı açık olan pencerenin olduğu banyoya götürmüştü. Ensesinden yakalayıp camdan dışarı uzattığında, pervazı yakalamak için çırpınan köpeğin yüzündeki ifadeyi sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Köpeği bıraktığında, dört kat düşüp beton zemine çarpmadan önce küçük bir havlama koyuvermişti.

Daha sonra, Geza, köpeğin ölümüyle ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için Jazz'i kabaca uyandırmıştı. Jazz, bunu şiddetle inkâr etmiş ama yine de dayak yemişti, tıpkı, köpeğin banyo penceresinden nasıl düştüğünü bilmediğini daha da içtenlikle iddia eden Maria gibi. Ama Jazz, o an çok korkmuş olmasına rağmen, bunun yediği dayağa değdiğini düşünmüştü. Elbette, Jazz, babasının ona her vuruşunda korkuyordu. Jazz de ona geri vuracak kadar büyüyene kadar çok sık yaşanan bir durumdu.

Jazz, kıyı bankasındaki hesabını gösteren pencereyi kapattı ve saate baktı. İşe gitmek için çok erkendi ama spor salonuna gidecek kadar zaman da yoktu. Görev Çağrısı'nda bir kez daha oynamaya gelince, hareketsiz oturamayacak kadar heyecanlıydı. Bunun yeri-

ne, mahalledeki yirmi dört saat açık olan Koreli markete gidip, birkaç ihtiyacını almaya karar verdi. Sütü bitmişti ve bir sonraki sabah hastaneden geldiğinde süt içmek isteyeceğini biliyordu.

Montunu giyerken, eli içgüdüsel olarak cebindeki Glock'u okşamaya gitti. Uzun susturucusuna rağmen, silahı kolaylıkla çıkarttı ve kapının yanındaki duvarda asılı olan aynadaki görüntüsüne doğrulttu. Namlunun ucundaki delik, tek gözlü bir manyağın gözbebeğine benziyordu. Jazz, silahı indirirken kıkırdadı ve takıntılı bir şekilde şarjörü kontrol etti. Her zamanki gibi, doluydu. Güven verici bir klik sesiyle şarjörü yerine oturttu. Sonra, alışveriş için kullandığı kanvas çantasını aldı ve omzuna astı.

Dışarıdaki hava oldukça yumuşaktı. New York'ta mart böyleydi. Bir gün, bahar gibi olur ama bir sonraki gün, kışın en sert günü gibi olabilirdi. Jazz, bir elinde Glock'u, diğer elinde Blackberry'sini tutarak, elleri ceplerinde yürüdü. Sahip olduğu şeylere tutunmak, ona bir rahatlama hissi veriyordu.

Saat akşam sekiz buçuğu henüz geçmişti. Jazz Columbus Bulvarı'na doğru ilerlerken, kaldırımda birçok yaya ve yan sokakta da araç trafiği vardı. Sevgili Hummer'ının yanından geçerken, parlayan yüzeyine hayranlıkla bakmak için bir süre durdu. O öğleden sonra yumuşak havayı, arabasını yıkamak için bir bahane olarak kullanmıştı. Yoluna devam ederken, sık sık yaptığı gibi, Bay Bob'la tanıştığı için ne kadar şanslı olduğuna hayret etti.

Columbus Bulvarı, bir sürü insan ve kendilerine yol açmak için yarışan birçok otobüs, taksi ve arabayla daha da kalabalıktı. Dizel motorların sesleri, çalınan kornalar ve öten lastikler, durup da dinlemiş olsaydı, Jazz'i boğabilirdi ama Jazz, bu gürültüye alışıktı. Binalar arasından görünen gök kubbe, yansıyan şehir ışıkları yüzünden donuk bir griydi. Sadece, en parlak olan birkaç yıldız görülebiliyordu.

Dükkân, meyve, sebze, çiçek ve bol çeşitli diğer ürünlerle dolu olan raflarla sokağa taşmıştı. Bulvarın kendisi gibi, dükkânın içi de, tek kasanın önünde bekleyen müşteri kuyruğuyla kalabalıktı.

Jazz dükkânda dolaştı; ekmek, yumurta, birkaç tane çikolata ve sütle birlikte şişe su aldı. İstediği şeyleri aldığında, neşeli bir gerginlikle, kaldırıma çıktı ve meyveleri inceliyormuş gibi yaptı. Dükkanın sahibi kasada meşgulken ve karısı da arka taraftan bir şeyler alıyorken, bunun en uygun zaman olduğunu düşünen Jazz arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı. Birinin arkasından gelip seslenmeyeceğine ve parasını ödemeden çekip gitmesi için işe yaramaz bir bahaneyle geri dönmek zorunda kalmayacağına inandığı kadar uzaklaştığında, dükkan sahiplerinin ne kadar aptal olduğunu düşünerek kendi kendine güldü. Dükkanın birden fazla girişi olunca, para ödemeden çıkmak çok kolaydı. Jazz, insanların para ödeme zahmetine neden katlandıklarını merak etti. Kendisiyse, en son ne zaman para ödediğini hatırlayamıyordu.

Jazz, dairesine geri dönünce, yiyeceklerini buzdolabına koydu ve saati kontrol etti. İşe gitmek için hâlâ erkendi. Tam o anda, gözü bilgisayar ekranına ilişti. Orada, ekranındaki duvar kâğıdının üzerinde, bir elektronik postası olduğunu gösteren, aynı sinir bozucu, yanıp sönen pencere görünüyordu.

Geçmişte böyle bir durum hiç olmamasına rağmen, Stephen Lewiss görevinin iptal edildiğinden korkan Jazz, hızla oturdu ve pencerenin üzerine tıkladı. Bunun, Bay Bob'dan gelen ikinci bir mesaj olduğunu gördüğünde, endişesi biraz daha arttı. Biraz titreyerek, elektronik postayı açtı. Gördüğü şey, onu şaşırtan ve sevindiren, ikinci bir isimdi: Rowena Sobczyk.

"Evet!" diye bağırdı Jazz, gözlerini sıkıca kapatıp, yüzünü çarpıtarak ve heyecanla yumruklarını sıkarak. Bir aydan fazla zamandır hiç isim almadıktan sonra, aynı gecede iki isim birden almak inanılmazdı. Bu, daha önce hiç olmamıştı. Gözlerini açıp, ekrana bir kez daha baktığında, nefesini tutmaktan bayılmak üzereydi. Hayal görmediğinden emin olmak istiyordu ve görmüyordu da. İsim hâlâ orada, beyaz zeminin üzerinde koyu harflerle duruyordu. Sessiz harflerin dizilimi kendi ismini hatırlattığı için, Sobczyk'in nasıl bir isim olduğunu merak etti.

Jazz ayağa kalktı ve dolabına doğru yürürken, sokak kıyafetlerini çıkartmaya başladı. Hastaneye gitmek için hâlâ çok erkendi ama bunu umursamıyordu. Yine de gidecekti. Hiçbir şey yapmadan oturmak için fazla heyecanlıydı. En azından hastaneyi keşfe çıkıp genel bir saldırı planı hazırlayabileceğini düşündü. Dolaptan ameliyat önlüğünü çıkarttı ve giydi. Sonra, beyaz önlük geldi. Giyinirken, kıyı bankasındaki hesabını düşündü. Bir sonraki akşam bu saatlerde, hesabı elli bin dolara yakın olacaktı!

Hummer'ına binince, Jazz kendisini sakinleştirdi. Bir süre için kutlama yapmakta sorun yoktu ama artık ciddi olma zamanıydı. İki hastayı yok etmenin, bir hastayı yok etmekten daha zor olacağının farkındaydı. Kısa bir süre için, onları birbirini takip eden gecelerde öldürebileceğini düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Eğer Bay Bob böyle olmasını isteseydi, iki ismi birbirini izleyen gecelerde gönderirdi. Jazz, onları bir arada yok etmesi gerektiğini açıkça görebiliyordu.

Hastaneye giderken, Jazz taksilere meydan okumadı bile. Sakin ve işine odaklanmış kalmaya niyetliydi. Hummer'ı, ikinci kattaki her zamanki yerine park etti ve hastaneye girdi. Montunu her zamanki yerine koyduktan sonra, birinci kata indi ve aylak aylak yürüyerek acil servise gitti. Olağan kaosun sürdüğünü görmek onu memnun etti. Geçmişteki görevlerinde olduğu gibi, iki adet potasyum klorür ampulünü hiç sorun yaşamadan aldı. Beyaz önlüğünün her iki cebinde birer ampulle, asansörlere geri döndü ve altıncı kata çıktı.

Cerrahi katı, acil servise kıyasla, huzurlu görünüyordu ama Jazz, burasının da yoğun olduğunu görebiliyordu. Çizelge rafına bir bakış, kattaki bütün odaların dolu olduğunu anlamasını ve boş depo odasına attığı bir bakış, bütün hemşire ve hemşire yardımcılarının, hastaların odalarında olduğunu gösterdi. Sakin gecelerde bu saatte, akşam vardiyası hemşireleri arka odada toplanarak muhabbet eder ve bayrağı gece vardiyasındakilere teslim etmek üzere raporları hazırlıyor olurlardı. Görünürdeki tek kişi, bir yığın la-

boratuvar raporunu, doğru çizelgelere koymakla meşgul olan kat sekreteri Jane Attridge'di. Jazz, Susan Chapman'ın henüz gelmediğinden emin olmak için ilaç odasına baktı. Kadın her zaman erken gelirdi.

Jazz, bir monitörün başına oturdu ve 'Stephen Lewis' yazdı. Odasının, Goldblatt Kanadı'ndaki 424 numarada olduğunu öğrenince memnun oldu. Daha önce hiç orada bulunmamasına rağmen, sorunsuz olacağını hissediyordu. Hastanenin süslü VIP bölümü olduğu için, Jazz, onun için işleri şüphesiz daha kolay hale getirecek şekilde, normal katlara oranla daha az hemşire faaliyeti olacağını biliyordu. Kontrol etmesi gereken tek şey, adamın özel görevli bir hemşiresi olup olmadığıydı; bundan şüpheliydi çünkü hasta henüz otuz üç yaşındaydı ve sadece omuz ekleminden ameliyat olmuştu.

Stephen'ı halledince, Jazz Rowena Sobczyk'in ismini yazdı. Bunu yapar yapmaz, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Rowena, hemen burada, koridorun sonundaki 617 numaralı odadaydı. Bu vaka kendisine verilirse, ki bu yüksek bir olasılıktı, ne kadar ironik olacağını düşündü ve verilmesi durumunda, hastanın yok edilmesini daha da kolaylaştıracaktı. Her iki durumda da, iki kişiyi de halletmenin çocuk oyuncağı olacağından emindi.

"Çok erkencisin," diye alay etti bir ses.

Jazz'in gözleri yuvalarından fırladı ve bir adrenalin patlaması damarlarında dolaştı. Jazz, kendisini, Susan Chapman'ın, kırışıklıklarının arasındaki hafif seboreik döküntülerle bölünen, yuvarlak hatlı, tombul yüzüne bakarken buldu. Susan'ın ifadesi, Jazz'in omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakarken, arkadaş canlısından çok meydan okuyucuydu. Jazz, onun saçlarını eski moda, sıkı bir topuz halinde toplamasından nefret ediyordu. Jazz, kadının, özellikle de eski moda, kalın topuklu, üstten bağcıklı, deri tabanlı ayakkabılarıyla, hemşirelikte bir tarih hatası gibi göründüğünü düşünmeden edemiyordu.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" diye bilmek istedi Susan.

"Sadece vakalarımızı tanımaya çalışıyorum," demeyi başardı Jazz. Bu kadına karşı olan öfkesini yutarak, kendisini gülümsemeye zorladı. "Bugün oldukça yoğunuz gibi görünüyor."

Susan, konuşmadan önce, Jazz'e sanki dakikalar kadar uzun görünen bir süre baktı. "Neredeyse her zaman çok yoğun oluyoruz. Bu Rowena Sobczyk'le ilgin nedir; onu tanıyor musun?"

"Hayatım boyunca hiç görmedim," diye cevap verdi Jazz. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama artık, Rowena'nın kayıtlarına girerken yakalandığında hissettiği ilk panikten kurtulduğu için daha gerçekçiydi. "Geceye hazırlıklı başlamak için, bütün yeni hastalara şöyle bir bakmaya çalışıyordum."

"Sanırım, yeni hastalara bakmak benim işim," dedi Susan.

"Öyle olsun," dedi Jazz. Monitörü kapattı ve ayağa kalktı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," diye azarladı Susan. "Bu hastanede, hastaların özel bilgilerini koruyan bir kuralımız var. Seni, bunu yaparken bir kez daha yakalarsam, seni rapor etmek zorunda kalacağım. Demek istediğimi anlatabildim mi? Raporlara bakmak için, bu bilgiye mutlaka ihtiyacın olması gerekiyor."

"Bana hasta verilip verilmediğini bilmem gerekecek."

Susan, kızmış gibi, yüksek sesle soludu. Ellerini kalçalarına koyarak, öfkeli bir ilkokul öğretmeni gibi Jazz'e baktı.

"Çok komik," dedi Jazz, sessizliği bozarak. "Sen ve diğer ukalaların, kişisel inisiyatifi biraz cesaretlendireceğinizi düşünürdüm. Ama bunu yapmadığını gördüğüm için, bunun yerine kafeteryaya ineceğim." Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı ve bir kalp atımlık süre boyunca, Susan'ın cevap vermesini bekledi. Cevap vermeyince, Jazz, bir sahte gülümseme daha gösterdi ve asansörlere doğru ilerledi. Yürürken, Susan'ın gözlerinin sırtını delip geçtiğini hissedebiliyordu. Başını, anlamıyormuş gibi salladı. Bu kadından nefret etmeyi öğreniyordu.

Susan'ın kat göstergesini izliyor olması ihtimaline karşı birinci kata inen Jazz, kıvrılan koridorlar boyunca yürüyerek, artık kapalı olan gündüz kliniklerini geçti ve Goldblatt lobisine girdi. Dör-

düncü katta veya pediatri katında inip, Goldblatt Kanadı'na oradan da geçebilirdi ama Susan'ın, onun etrafta dolanmalarından şüphelenmeye başladıklarından endişeliydi.

Birinci katta bile, Goldblatt Kanadı, hastanenin geri kalanından, her açıdan çok farklıydı. Duvarlar, maunla ve yerler de halıyla kaplanmıştı. Yağlıboya tablolar, duvar ışıklarının altına asılmışlardı. Asansörden inen ve ayrılan hastalar şık giyimliydiler; kadınlar, pırlantaları içinde parlıyorlardı. Dışarıda, limuzinler ve park görevlileri vardı.

Ön girişteki zarif güvenlik bölümüne rağmen, hastane içinden gelen Jazz'in gelişini kimse sorgulamadı. Asansörlerin önünde, nöbete gelen birkaç hemşireyle birlikte, bir kabinin gelmesini bekleyerek durdu. Hemşirelerin, Susan Chapman gibi, eski moda hemşire kıyafetleri giydiklerini fark etti. Birkaç tanesi, kep bile takmıştı.

Jazz, dördüncü katta inen tek kişiydi. Bu kat da, aşağıdaki lobi gibi, halılı, kaplamalı ve resimlerle süslüydü. Ayrılan birkaç ziyaretçi, asansör bekliyordu. Bazıları Jazz'e gülümsedi ve Jazz de onlara gülümsedi.

Burası, bir hastaneye hiç benzemiyordu. Koşu ayakkabıları, halının üzerinde neredeyse hiç ses çıkartmıyordu. Hasta odalarına şöyle bir bakınca, onların da, mobilya ve perdeleriyle, aynı zarif tarzda döşenmiş olduklarını gördü. Ziyaret saatleri bitiyordu ve insanlar veda ediyorlardı. 424 numaralı odanın hizasına gelince yavaşladı. Yaklaşık on beş metre ileride, koridorun hafif aydınlatmasıyla kıyaslanınca, parlak bir fener gibi görünen merkezi hemşire bankosu vardı.

424 numaralı odanın kapısı aralıktı. Jazz, fark edilmeden içeri girdiğinden emin olmak için, koridorun iki tarafına da baktı. Odanın giriş bölümüne adım atınca, içerisini tamamen gördü. Tahmin ettiği gibi, özel hemşire yoktu. Ayrıca ziyaretçi de yoktu. Hasta, beline kadar çıplak olan, kaslı bir Afro-Amerikan erkeğiydi. Sağ omzunda, şerit halinde kalın bir bandaj ve sol kolunda da bir se-

rum vardı. Sırtı yükseltilmiş hastane yatağında oturuyor ve yatağın ayak tarafında, tavana asılı olan televizyonu seyrediyordu. Jazz ekranı göremiyordu ama sesinden, bir spor müsabakası seyrettiğini anlamıştı.

Stephen'ın gözleri televizyondan ayrıldı ve Jazz'e baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi.

"Sadece her şey yolunda mı diye kontrol ediyorum," dedi Jazz, ki bu doğruydu. Memnun olmuştu. Çok kolay olacaktı.

"Knicks oyununu toparlasa, her şey daha da yolunda olurdu," dedi Stephen.

Jazz başıyla onayladı, hastaya el salladı ve asansöre geri döndü.

Keşfini başarıyla tamamlayan Jazz, birinci kata geri döndü ve kafeteryaya gitti. Memnun olmuştu.

Gece vardiyasının ilk yarısı beklendiği gibi geçti. Jazz, diğer hemşirelerden bir fazlayla, on bir hastaya sorumlu hemşire olarak atanmıştı ama şikâyet etmedi. En iyi hemşire yardımcısıyla takım olmuştu, bu yüzden diğerleriyle eşitlenmişti. Ne yazık ki, Rowena Sobczyk kendisine verilmemişti ve bu kadar yoğunken, Bay Bob için, öğle yemeğinden önce bir şey yapması mümkün değildi.

Jazz, asansörde, yemek molalarını paylaşan iki diğer hemşire ve iki hemşire yardımcısıyla birlikte indi ama kafeteryaya girdiklerinde onları kaybettiğinden emin oldu. Onların muhabbetlerine takılıp, ayrılmaya kalktığında sorun yaşamak istemiyordu. Bunun yerine, oturmadan, bir sandviçi silip süpürdü ve yarım litrelik, kaymağı alınmış sütü içiverdi. Sadece otuz dakikası ve yapacak çok işi vardı.

Vardiya boyunca, önlüğünün cebindeki potasyum klorür ampullerinin yanına birkaç tane de şırınga eklemişti. Kafeteryadan çıkarak kadınlar tuvaletine daldı. Kabinlerin altını hızla kontrol edince, yalnız olduğundan emin oldu. Ampulleri tek tek çıkararak, başlarını kırdı ve her iki şırıngayı da dikkatle doldurdu. İğne ka-

pakları takılan şırıngalar, önlük ceplerinin derinliklerine geri döndüler.

Tuvaletin ana bölümüne geri çıkınca, Jazz boş ampulleri birkaç kat kâğıt havluya hızlıca sardı. Hâlâ hiç kimse gelmemişti. Kâğıt havlu rulosunu fayans kaplı yere koyarak, ayakkabısının topuğuyla ezdi. Cam, hafif bir kırılma sesi çıkarttı. Daha sonra, düzleşmiş kâğıt tomarını ve camı çöpe attı.

Jazz, kendisine aynada bir baktı. Parmaklarını, perçemli saçlarında dolaştırdı, önlüğünü düzeltti ve boynunun çevresinde asılı duran stetoskobu düzeltti. Halinden memnun, silahlı ve hareket te hazır halde kapıya ilerledi. Bu kadar kolay olmuştu. Aynı gecede iki dava halletmenin becerikliliğini takdir etmeye başlıyordu.

Güvenlik görevlilerinin şüphelerini çekmemek için, Goldblatt lobisinden uzak durarak, ana asansörlere bindi. Dördüncü kat, sadece pediatriye aitti ve uzun koridordan Goldblatt Kanadı'na doğru giderken, odalardaki hasta bebekleri düşünmek, küçük Janos'la ilgili hoş olmayan bir hatırayı aklına getirdi. O vahim sabah, onu bulan kişi Jazz'di. Dolanmış battaniyesinin içinde, yüzüstü yatan zavallı çocuk bir taş kadar katı ve hafifçe maviydi. Kendisi de bir çocuk olan Jazz paniğe kapılmış ve umutsuzca yardım aramak için anne ve babasının yattıkları odaya dalarak onları uyandırmaya çalışmıştı. Ama ne yaparsa yapsın, onları sarhoş uykularından uyandırmayı başaramamıştı. Jazz, sonunda 911'i kendisi aramış ve sonra da ilkyardım görevlilerini ön kapıdan içeri almıştı.

Ağır bir yangın kapısı, Goldblatt Kanadı'nı hastanenin geri kalanından ayırıyordu. Nadiren açılıyor gibi görünüyordu ve Jazz, başarısız bir çekişten sonra, bir ayağını kapının pervazına koyup, hareket ettirmek için bacak kaslarını kullanmak zorunda kaldı. Eşikten adımını atınca, Goldblatt dekorunun ne kadar farklı olduğunu bir kez daha gördü. Jazz'in en çok ilgisini çeken şey ışıklandırmaydı. Sıradan kurumsal floresanlar yerine, Jazz'in bir önceki ziyaretinden beri loşlaştırılmış olan akkor aplikler ve resim ışıkları vardı.

Geri döndüğünde açılacağından yüzde yüz emin olmak için, omzunu yangın kapısına yasladı. Kapı, ilk seferden çok daha az çabayla hareket etti. Jazz, ağır adımlarla koridorda yürümeye başladı. Tecrübelerinden, böyle bir davranış ilgi çektiği için tereddütlü olmamayı öğrenmişti. Nereye gittiğini biliyordu ve öyle davrandı. Koridor uzun olmasına rağmen, uzaktaki hemşire bankosunda bile hiç kimseyi görmedi. Hasta odalarının önünden geçerken, arada sırada bir monitörün biplemesini duydu ve hatta, bir hastanın üzerine eğilmiş olan bir hemşire bile gördü.

Jazz, hedefine yaklaşırken, 1991 yılında Kuveyt'teki çatışmada yaşadığı aynı heyecanı hissetmeye başladı. Bu, sadece savaşa katılmış olan askerlerin anlayabileceği türden bir histi. Bazen, Görev Çağrısı'nı oynarken buna benzer ufak bir heyecan duyuyordu ama gerçeğinin yoğunluğu yoktu. Bu, Jazz için amfetamin gibiydi ama daha iyiydi ve akşamdan kalma derdi de yoktu. Jazz kendi kendine gülümsedi. Yaptığı şey için bir de para almak, bunu daha da güzel hale getiriyordu. 424 numaralı odaya geldi ve tereddüt etmedi. Hemen içeri girdi.

Stephen hâlâ yatakta oturuyordu ama çoktan uykuya dalmıştı. Televizyon kapalıydı. Loş bir gece lambası ve banyo dolabının altındaki ışığın birleşimiyle aydınlatılan oda oldukça karanlıktı. Banyonun kapısı, yatağın ayak kenarına ve zemin boyunca, dar bir floresan boya çizgisi gibi görünecek bir ışık huzmesinin düşmesine yetecek kadar aralıktı. Serum hâlâ yerindeydi.

Jazz saatini kontrol etti. Üçü on dört geçiyordu. Hızla ama sessizce, yatağın yanına geldi ve serumu açtı. Odacığın içinde, damlalar, sabit bir akıntı halini aldı. Eğildi ve iğnenin Stephen'ın koluna girdiği alanı kontrol etti. Şişme yoktu. Serum gayet güzel akıyordu.

Koridora açılan kapıya geri giden Jazz, son bir kontrol için uzandı ve koridorun her iki tarafına baktı. Görünürde hâlâ kimse yoktu. Her şey sakindi. Yatağın yanına geri dönerek, eline dolanmasınlar diye önlüğünün kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Daha

sonra, ceplerindeki dolu şırıngalardan birini çıkarttı ve sol eliyle serum kanalını tutarken, şırınganın kapağını dişlerinin arasına aldı. Heyecanına rağmen, iğneyi sokmadan önce kendisini sabitledi. Dikleşerek etrafı dinledi. Hiçbir şey duymadı.

Güçlü, sert bir itişle, Jazz şırıngayı serum kanalına boşalttı. Bunu yaparken, odacıktaki sıvı miktarının beklediği gibi yükseldiğini gördü. Potasyum klorür solüsyonu, serum sıvısını geri itiyordu. Ama beklemediği şey, Stephen'dan gelen yüksek bir inleme ve arkasından da gözlerinin sonuna kadar açılmasıydı. Daha da beklenmedik olanı, Stephen'ın sağ elinin, göğsünün üzerinden fırlayarak, şaşırtıcı bir kuvvetle Jazz'in koluna sarılmasıydı. Keskin tırnaklar derisine batarken, Jazz'in ağzından, boğuk bir acı çığlığı kaçtı.

Şırıngayı yatağın kenarına düşüren Jazz, umutsuzca Stephen'ın yakaladığı kolunu kurtarmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Aynı anda, Stephen'ın iniltisi bir feryada dönüştü. Kolunu kurtarma çabasından vazgeçen Jazz, serbest eliyle Stephen'ın ağzına vurdu ve onu umutsuzca susturma girişimiyle vücudunu adama yasladı. Bu, adamın kendisini kurtarmak için kıvrılmaya çalışarak Jazz'i üzerinden atmaya kalkmasına rağmen işe yaradı.

Mücadele kısa bir süre daha sürdü ama Stephen'ın güçü hızla tükendi. Jazz'in kolundaki kavrayışı gevşerken, tırnakları derisini çizerek kolundan indi ve Jazz'in bir kez daha çığlık atmasına neden oldu.

Kargaşa, başladığı kadar çabuk bitti. Stephen'ın gözleri arkaya devrildi ve vücudu, göğsüne düşen kafasıyla hareketsizleşti.

Jazz kendisini kurtardı. Çok kızgındı. "Seni piç!" diye hırladı, sıkılı dişlerinin arasından. Kolunu kontrol etti. Çiziklerden birkaçı kanıyordu. Adamı yumruklamak istedi ama zaten öldüğünü bildiği için kendisini tuttu. Şırıngayı çekip aldı ve sonra da, dişleri arasında tuttuğu ve çığlık atarken düşürdüğü lanet iğne kapağını bulmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Bundan çabucak vazgeçti. Bunun yerine, boş şırıngayı tekrar önlük cebine koymadan ön-

ce, iğneyi kıvırdı. Olanlara inanamıyordu. Hastaları yok etmeye başladığından beri böyle bir zorluk çıkartan ilk hasta bu olmuştu.

Serumu, ilk geldiğinde aktığı şekilde yavaşlatıp, stetoskobunu boynuna takan Jazz, hızla kapıya doğru ilerledi. Koridorun her iki yanına baktı. Neyse ki, görünüşe göre hiç kimse Stephen'ın çığlığını duymamıştı, çünkü koridor bir morg kadar sessizdi. Önlüğünün kolunu, kolundaki çiziklerin üzerine dikkatle kapattı, bir şey unutmadığından emin olmak için bir kez daha dönüp Stephen'a baktı, sonra da koridora adımını attı.

Hiç vakit kaybetmeden yangın kapısına doğru geri döndü. Diğer tarafa geçer geçmez, sırtını kapıya yasladı. Beklenmedik sorun karşısında sinirleri biraz bozulmuştu ama kendisini çabucak topladı. Planlarına rağmen, arada sırada sorunlarla karşılaşmayı beklemesi gerektiğine karar verdi. Sonra, kolunu daha güçlü ışığın altında inceledi. Önkolunun voler yüzeyinde, Stephen'ın tırnaklarıyla yaptığı, yaklaşık on santim boyunda, bileğine kadar uzanan, doğrusal üç çizikten oluşan kesikler vardı. İkisinden kan sızıyordu. Stephen'ın başına geleni kesinlikle hak ettiğini düşünerek başını salladı.

Jazz, önlüğünün kolunu dikkatle kapattı, saatini kontrol etti. Üçü yirmi geçiyordu ve yerine getirmesi gereken bir ortadan kaldırma daha vardı. Bunun bir fırsat için uygun bir zaman olduğunu biliyordu, çünkü Rowena'dan sorumlu olan hemşire, kendisiyle birlikte öğle tatilindeydi ve on dakika daha dönmeyecekti. Ama kaybedecek vakti yoktu. Hızla yürüyen Jazz ana asansörlere döndü ve kendi katına çıktı.

Hemşire bankosunda sadece bir kişi vardı. Bu, küçük bir periye benzeyen, hemşire yardımcısı Charlotte Baker'dı. Hemşirelere notlar yazmakla meşguldü. Jazz, depoya ve akordeon kapısı açık olan ilaç odasına baktı. İkisi de boştu.

"Korkusuz liderimiz nerede?" diye sordu Jazz. Koridorda her iki yana da baktı. Kimseyi görmedi.

"Sanırım Bayan Chapman, 602 numaralı odada bir kateter takıl-

masına yardım ediyor," dedi Charlotte başını kaldırmadan. "Ama tam emin değilim. Kaleyi sadece on beş dakikadır koruyorum."

Jazz başını salladı ve 602 numaralı odaya doğru baktı. O oda, Rowena'nın odasının ters istikametindeydi. Zamanın bundan daha uygun olamayacağını hisseden Jazz, hemşire bankosuna bakan tezgahtan ayrıldı, Charlotte'un ona dikkat etmediğinden emin oldu ve 617'ye doğru ilerledi. Bir kez daha, hareket beklentisiyle kalp atışı hızlanmıştı ama bu sefer, Stephen Lewis'le olan tecrübesi nedeniyle, heyecanına biraz endişe de karışıyordu. Önkolundaki çiziklerden gelen hafif ağrı, bütün değişkenleri kontrol edemeyeceğini hatırlatıyordu.

Bir hasta, kapısının önünden geçen Jazz'i gördü ve seslendi ama Jazz onu duymazdan geldi. Saatini kontrol ederek, görevli herhangi birinin, Rowena'dan sorumlu hemşire de dahil, öğle tatilinden dönmesinden önce altı dakikası olduğunu gördü ama kimse, hiçbir zaman erkenci olmadığı için biraz daha vakti vardı. Altı dakika uzun bir zamandı.

Sahne, Stephen'ın odasındakine benzerdi ama burada halı, süslü perdeler, kaplamalı mobilyalar ve tablolar yoktu, tek ışık da gece lambasından geliyordu. Banyo kapısı aralıktı ama ışıklar yanmıyordu. Rowena Sobczyk, ayak başparmaklarındaki eğriliği düzelttirmek için geçirdiği operasyon nedeniyle her iki ayağı da bandajlı halde yatakta uyuyordu. Sırtüstü yatıyor ve hafifçe horluyordu. Yirmi altı yaşında olmasına rağmen, ufak tefek yüz hatları, beyaz yastığın üzerine dağılmış olan dağınık siyah saçlarıyla çok daha genç görünüyordu.

Jazz, serbestçe akması için serumu açtı ve sonra da şişlik olup olmadığını kontrol etti. Şişlik yoktu, yani her şey hazırdı. Şırıngayı çıkarttı ve sağ elinde tutarak, sol eliyle serum kanalını kaldırdı. Stephen'ın odasında yapmış olduğu gibi iğnenin kapağını çıkartmak için dişlerini kullandı. İğneyi hızla kanala soktu ve sonra da elini, başparmağı şırınganın planjerine gelecek şekilde yerleştirdi. Bir nefes alıp tutarak, planjeri kolayca ittirdi.

Rowena, vücudunun üst kısmını kıvranarak kıpırdandı. Jazz şırıngayı çıkarttı ve bunu yaptığı anda, koridorun döşemesi üzerinde ayak sesleri duydu. Adım seslerinin ona Susan'ın güdük hemşire ayakkabılarını hatırlatmasıyla birlikte, sezgileri alarm vermeye başladı. Koridora açılan aralık kapıya, sonra da tekrar, serumlu kolunu yakalamaya çalışan ve hırıldayan Rowena'ya baktı.

Jazz, panikle hem şırıngayı hem de iğnenin kapağını cebine attı ve hastadan uzaklaştı. Bir saniyeliğine, Susan'ın sesleri duymuş olması ihtimaline karşı banyoya saklanmayı düşündü ama bu, durumu daha da kötüleştirebileceği için bu fikirden hemen vazgeçti. Bunun yerine, en iyi savunmanın saldırı olduğunu düşünerek kapıya doğru ilerledi.

En kötü korkuları gerçek olurcasına, Jazz, Susan eşiği geçtiği anda onunla çarpıştı.

Susan, kızgın halde ve suratında daha öncekiyle aynı meydan okuyucu ifadeyle başını kaldırıp Jazz'e bakarak bir adım geriledi. "Charlotte buraya geldiğini söyledi. Ne halt ediyorsun? Bu, June'un hastası."

"Koridordan geçiyordum ve hasta seslendi."

Susan, girişi kapatmaya çalışan Jazz'in yanından eğildi ve gözlerini kısarak loş odaya baktı. "Sorun neymiş?"

"Sanırım rüya görüyordu."

"Kıpırdanıyor gibi görünüyor. Ve serum da son hızla akıyor!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Jazz. Susan, Jazz'i, bir adım yana çekilmek zorunda bırakacak şekilde iterek içeri girdi.

Susan, Rowena'nın üzerine eğilirken serumun akışını yavaşlattı. "Tanrım," dedi. Sonra, Jazz'e dönerek bağırdı: "Işıkları yak. Burada acil bir durum var!"

Susan alarma basarken, Jazz de ona söyleneni yaptı. Sonra, Susan Jazz'e yatağın diğer tarafındaki parmaklıkları indirmeye yardım etmesini emretti. Saniyeler sonra, alarm çağrısı hastanenin hoparlör sisteminden duyuluyordu.

"Nabzı zayıf veya öyleydi!" diye bağırdı Susan. Şahdamarını

hissetmek için parmaklarını Rowena'nın boynuna bastırmıştı. Parmaklarını çekti ve dizlerinin üzerinde durmak için yatağa çıktı. "Kalp masajına başlamamız gerekiyor. Sen nefes ver ve ben de kompresyon yapacağım."

Jazz, büyük bir isteksizlikle, Rowena'nın burun deliklerini tıkadı ve ağzını, Rowena'nın ağzına yerleştirdi. Nefes verdi ve ciğerleri şişirdi. Hastanın aslında gevşek olduğunu belirtir şekilde, çok az direnç vardı. Bu safhada, Rowena'yı canlandırmaya çalışmanın bir şaka gibi olduğunu bilen tek kişi Jazz'di.

Charlotte ve Harriet isimli başka bir hemşire daha geldi ve EKG'yi bağlayıp çalıştırmayı başardılar. Susan, kompresyonlara devam ediyordu ve Jazz de, sadece görüntü için, nefes vermeye devam etti.

"Elektriksel hareketimiz var," dedi Harriet. "Ama bana, garip bileşimler gibi görünüyor."

O anda, kardiyopulmoner canlandırma ekibi geldi ve hızla görevi devraldı. Rowena'nın boğazına ustalıkla boru salınıp saf oksijen verilmeye başlanırken, Jazz de bir kenara itilmişti. Atardamardan kan alınmış ve kandaki gazlarla ilgili acil bir rapor için laboratuvara gönderilmişti. Başlangıçtaki, Harriet'in fark etmiş olduğu garip bileşenler hızla kaybolmuştu. EKG'de dümdüz bir çizgi görünüyordu ve ekipteki doktorlar heveslerini kaybetmeye başlamıştı. Rowena hiçbir şeye cevap vermiyordu.

Canlandırma teknik olarak hâlâ devam ediyorken, Jazz odadan çıktı. Hemşire bankosuna geri döndü ve depoya girdi. Oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Kendisini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Stephen Lewis'le olanlar yüzünden cesareti kırılmıştı ve sonra da, Rowena'yla işlerin ters gitmesi çok fazla gelmişti. Jazz buna inanamıyordu. Geçmişteki işlerinde hiçbir sorun yaşamamıştı. Bir sonraki görevinde korkup korkmayacağını merak ediyordu.

Göz ucuyla, Susan'ın hemşire bankosunda belirdiğini gördü. Jazz konuşulanları duyamıyordu ama Susan'ın, masaya bakan

hemşire yardımcısına Jazz'in nerede olduğunu sorduğunu tahmin edebiliyordu, çünkü yardımcı, biraz sonra, Jazz'in bulunduğu yer işaret ediyordu. Susan depoya doğru ilerlerken, Jazz, bir yüzleşmeyi daha savuşturmak zorunda kalacağını biliyordu.

Susan içeri girdi ve kapıyı kapattı. Konuşmadı, oturduktan sonra bile. Sadece Jazz'e baktı.

"Hâlâ hastayı canlandırmaya çalışıyorlar mı?" diye sordu Jazz, sessizlikten rahatsız olarak. Eğer tartışacaklarsa, Jazz bunun bir an önce olup bitmesini istiyordu.

"Evet," dedi Susan basitçe, bir kez daha susmadan önce. Jazz, sanki bu, garip bir tür bakışma yarışıymış gibi hissetti ve beklemeye karar verdi. Sonunda, Susan, "Sana bir kez daha neden Sobczyk'nin odasında olduğunu sormak istiyorum," dedi. "Hastanın seslendiğini söyledin. Hasta tam olarak ne dedi?"

"Herhangi bir şey söyledi mi, tam olarak hatırlamıyorum. Sadece onu duydum, tamam mı? Bu yüzden, kontrol etmek için odaya girdim."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Uyuyordu, bu yüzden ben de döndüm ve çıktım."

"Yani serumun sonuna kadar açık olduğunu görmedin."

"Bu doğru. Seruma bakmadım."

"Sana iyi göründü mü?"

"Elbette! Çarpıştığımızda bu yüzden odadan çıkıyordum."

"Kolundaki o kesikler nedir?"

Jazz'in, gömme masaya dirseklerini dayayarak oturması yüzünden, önlüğünün kolları, üç çiziğin ve bir miktar kurumuş kanın görünmesine yetecek kadar açılmıştı.

"Ah, bunlar mı?" diye sordu Jazz. Kollarını masadan çekti ve önlüğün kollarını, yaralarını kapatacak şekilde silkeledi. "Arabamda oldu. Önemli bir şey değil."

"Kanamışlar."

"Sadece biraz ama sorun değil, gerçekten."

Jazz, birden kendisini bir kez daha, sanki üçüncü sınıfa gidi-

yorlarmış gibi, garip bakışma yarışında buldu. Neredeyse bir dakika boyunca, Susan hiçbir şey söylemedi ve gözünü bile kırpmadı. Jazz sıkılmıştı. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Evet, işe dönme vakti." Susan'ın yanından geçti ve kapıyı açtı.

"Senin o odada olman bana garip bir rastlantıymış gibi geliyor," dedi Susan, arkasını dönüp Jazz'in yüzüne bakarken.

"Açıkça görülüyor ki, hasta seslendiğinde, bu, acil durumuna neden olan şey her neyse, onun başlangıcıydı. Sadece, ben içeri girdiğimde belirgin değildi. Belki de onu yapmış olduğumdan daha iyi kontrol etmeliydim. Ama söyle bana! Kendimi, şu andakinden daha da kötü hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, değil," diye itiraf etti Susan. Kafasını çevirdi.

"Eh, bunu yapmaya çalışsan da çalışmasan da, oldukça başarılısın," dedi Jazz, o gece beraber çalışacağı hemşire yardımcısını bulmaya gitmeden önce.

Başta, Jazz, Susan'la yaşayacağı muhtemel bir sorundan kendisini kurtardığını düşünmüştü ama vardiya ilerledikçe, yavaş yavaş paranoyaklaşmaya başladı. Her arkasını döndüğünde, Susan ona bakıyormuş gibi geliyordu. Rapor zamanı geldiğinde ve sabah vardiyasındaki hemşireler, Rowena Sobczyk alarmı da dahil olmak üzere, akşam olanları dinlerken, sorun artık saçmalık boyutuna ulaşmıştı. Susan'ın davranışları, şüphelendiği konusunda Jazz'in aklında hiç kuşku bırakmıyordu. Jazz'in bütün düşünebildiği, Bay Bob'un hiçbir sorun dalgalanması çıkmayacağına dair dedikleriydi. Jazz'e göre, Susan'la yaşadığı bu durum, tehditkâr bir dalgalanma değildi – bir gelgit dalgasının habercisiydi.

Jazz'in en büyük korkusu, Susan'ın rapor verdikten sonra, şüphelerini gidip de, Jazz'in Susan kadar büyük bir fiyasko olduğunu düşündüğü, iri bir Afro-Amerikan olan sorumlu hemşire Clarice Hamilton'a ispiyonlamasıydı. Eğer bu olursa, o zaman kıyamet kopar ve Jazz de, Bay Bob'un kendisine vermiş olduğu acil durum numarasını kullanmak zorunda kalırdı. Ama bu noktada, Bay Bob'un yapabilecekleri oldukça kısıtlıydı.

Rapor sona erdiğinde, Jazz olduğu yerde kalıp, çizelgelerle biraz daha çalışıyor gibi göründü. Susan, bazı sorunlarla ilgili, gündüz başhemşiresine bilgi vererek bir beş dakika daha geçirdi. Jazz, bu kadar yakındayken, konuşmanın çoğunu duyabiliyordu. Neyse ki, Susan Jazz hakkında hiçbir şey söylemedi. Konuşma bittiğinde, Susan ceketini aldı ve yanında June'la birlikte gülerek asansörlere gitti. Jazz de kendi montunu bu arada aldı. Ayrıca, kapının yanındaki depo masasının üzerindeki kutudan, bir çift kauçuk eldiven kaptı.

Asansör ikinci katta durduğunda, Jazz öne doğru ilerledi ve içlerinde Susan'ın da bulunduğu yarım düzine kadar insanla birlikte, asansörden indi. Jazz, Susan'ın da kendisi gibi, işe arabayla gidip geldiğini biliyordu. Grup, bir avuç gıdaklayan tavuk gibi, otoparka uzanan köprüye giden kapıya doğru yürüdü. Jazz, arkada kalmak için duraksadı. Yürürken, kauçuk eldivenleri giydi.

Otoparka girince, grup kendi araçlarına doğru dağıldı. O anda, Jazz adımlarını hızlandırdı. Sağ eli Glock'u kavrarken, her iki eli cebindeydi. Kendisi ve Susan arasındaki mesafeyi kapattı ve böylece, Susan Ford Explorer'ın sürücü kapısından içeri girerken, Jazz de aynı şeyi diğer kapıdan yapıyordu. Jazz, kilidin açıldığını duyduğu anda, yolcu kapısını açmış ve kendisini ön koltuğa atmıştı.

Jazz'in zamanlaması mükemmeldi. Susan arabaya bindiğinde, zaten orada oturuyormuş gibi olmuştu. Başka koşullar altında, Susan'ın şaşkın ifadesi çok komik olabilirdi. Sorun, Jazz'in bunların hiçbirini komik bulmamasıydı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Susan.

"Belki baş başa konuşup sorunlarımızı çözebiliriz," dedi Jazz. Omuzları kalkmış ve kolları dümdüz olmuş, her iki eli de ceplerindeydi.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diye tersledi Susan. Anahtarını kontağa sokup motoru çalıştırdı. "Şimdi çık arabamdan. Eve gidiyorum."

"Bence konuşacak çok şeyimiz var. Bütün gece bana kötü kötü baktın. Bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Eh, çok garip birisin."

Jazz, alayla güldü. "Sen söyleyince, kulağa çok komik geliyor."

"Bu da, benim izlenimimi pekiştiren türden bir yorum," dedi Susan, tükürür gibi. "Dürüst olmak gerekirse, sana asla güvenmedim. Neden bir hemşire olduğunu bilmiyorum. Hiç kimseyle geçinemiyorsun. Hiç şefkatin yok. Her gece, sana en kolay vakaları vermek zorunda kalıyorum."

"Ah, saçmalık!" dedi Jazz heyecanla. "Bana hep boktan vakaları veriyorsun."

Susan, bir an için Jazz'e, bütün akşam baktığı gibi baktı. "Seninle tartışmayacağım. Aslında, hemen arabamdan çıkmazsan, gidip güvenliği çağıracağım, seninle onlar uğraşsın."

"Bana neden aval aval baktığını hâlâ söylemedin. Bunun Rowena Sobczyk'le bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Elbette Rowena Sobczyk'le ilgisi var. Senin hastan değilken, onun odasından çıkıyor olman çok büyük tesadüf. Ve Sean McGillin'in odasından çıkarken görüldüğünü de hatırlıyorum ve o da hastan değildi. Ama bütün bunlar hakkında seninle konuşmak, benim görevim değil. Bu sorumlu hemşirenin görevi, bu yüzden kısa bir süre sonra onunla konuşacağından eminim."

"Ah, öyle mi?" diye alay etti Jazz. "Bence bu kadar emin olmamalısın, seni beceriksiz ucube." Jazz, biraz uğraşarak, Glock'unu cebinden çıkarttı.

Susan, silahın geldiğini gördü ve Jazz, göğsünün yanına iki kez ateş ederken, sadece sağ elini kaldırmayı başarabildi. Susan, yanağı cama yapışacak şekilde, birdenbire kapıya doğru düştü.

Susturucuya rağmen, arabanın içindeki ses, Jazz'in beklediğinden yüksekti. Kordit kokusu da öyleydi. Boştaki eliyle dumanı dağıttı. Dönerek, 4x4'ün arkasına baktı. Birçok araba otoparka giriyor ama ikinci kattaki bütün yerler dolu olduğundan, hepsi de geçip rampadan çıkıyorlardı. Birkaç araba da dışarı çıkıyordu. Bü-

tün gürültü ve karmaşada, Jazz, hiç kimsenin Glock'tan çıkan iki gümlemeyi duymadığına emindi. Jazz, silahı cebine geri koydu.

Uzanarak, Susan'ı topuzundan yakaladı ve başı göğsüne düşecek ama vücudu dik duracak şekilde düzeltti. Ne zavallı, diye düşündü, kadının cansız kollarını direksiyonun üzerine yerleştirirken. Ve zavallılar, kaybetmeyi hak eder. Arabanın kontağını kapattı.

Jazz, daha sonra, Susan'ın çantasını açtı ve cüzdanını bulmak için karıştırdı. Cüzdanı açarak, içindeki para ve kredi kartlarını aldı. Sonra da cüzdanı ve kartları, cinayetle sonuçlanan bir soygun görüntüsü verme umuduyla yere attı. Bir kez daha arkasını dönen Jazz, arka camdan bağlantı köprüsünün kapısına baktı. Bunu yaptığı sırada, bir grup hemşire belirdi ve araçlarına gitmek üzere dağılırlarken birbirlerine el salladılar. Jazz, onlar görünürden kaybolana kadar yere çömeldi.

Kalkıp tekrar oturarak, Hummer'ına baktı. Sadece iki araba ötedeydi. Etrafın tehlikesiz olduğundan emin olunca, Susan'ın arabasından çıktı ve hemen yanındaki aracın önünden geçerek uzaklaştı.

Kendi 4x4'ünün içinde, kauçuk eldivenleri çıkarttı ve cebine koydu. Motoru çalıştırdı, geri gitti ve çıkışa doğru ilerledi. Susan'ın arabasının arkasından geçerken içeriye baktı. Kadın, zor bir geceden sonra biraz şekerleme yapıyormuş gibi görünüyordu. Mükemmeldi.

Sabah trafiğine çıkınca, Jazz derin bir nefes almak için kendine izin verdi. Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Zor bir gece olmuştu ama işleri iyi idare ettiğinden emindi. On bin dolar daha zengindi ve muhtemel bir sorunu ortadan kaldırmayı başarmıştı. Eleme Operasyonu hâlâ canlıydı. Hayat güzeldi.

dokuz

Laurie'nin eski kurmalı çalar saati, sabahın ilk ışıklarında çınladı ve Laurie, gözlerini bile açmadan uzanarak saati kapattı. Yatağının sıcaklığına geri dönünce, soğuktan değil ama mide bulantısından titredi. Gözleri, kırpışarak açıldı. Bir önceki sabah da hafif bir mide bulantısı olmuş ama bunu, bir önceki gece Roger'la beraber yediği deniztaraklarına vermişti. Deniztarağını severdi ama geçmişte, bir sonraki gün midesinin bulandığı birkaç sefer olmuştu. Neyse ki, dünkü mide bulantısı uzun sürmemişti. Biraz dolaşınca tamamen geçmişti.

Laurie yatakta oturdu. Bir kez daha titredi. Yatağının yanında duran sudan bir yudum aldıktan sonra kendisini daha iyi hissetti. Sorun, bu sefer akşam yemeğinde deniztarağı yememiş olmasıydı. Aslında, aklının bir köşesinde mide bulantısının anısıyla, oldukça hafif olan biraz tavuk yemişti.

Çarşafı kendisine doğru çekerken, mide bulantısı haricinde yeni bir semptom daha fark etti: Karnının sağ alt kadranında hafif bir rahatsızlık. Ağrı denemeyecek kadar hafifti. Parmaklarını kullanarak, karnında, kalça çıkıntısının üzerindeki alana dikkatle bastırdı. Bunun, rahatsızlığı daha kötü hale getirip getirmediğini anlayamıyordu, çünkü midesine bastırmak, ona dolu idrar torbasını hatırlatmıştı.

Yatak örtüsünü üzerinden atarak, sabahlığını giydi ve terliklerini ayaklarına geçirdi. Banyoya doğru yürürken, rahatsızlığını daha net hissedebiliyordu. Artık, ağrıya daha çok benziyordu ama hâlâ hafifti.

Bu iki semptomu göz önünde bulunduran bir doktor olarak, Laurie'nin ilk endişesi erken apandistti. Sağ alt batında ters gidebilecek birçok şey olduğunu ve teşhis koymanın bazen oldukça

zor olabileceğini biliyordu. Ama çok aceleci davrandığını da biliyordu. Bu kendini fazla dinleme, tıp öğrencisiyken edindiği bir alışkanlıktı. İlk yılında, sadece bir gece önce bu sendromu çalışmış olduğu için basit bir baş ağrısının kötü huylu yüksek tansiyon olduğunu düşünüp endişelenmesini hatırlayınca gülümsedi. Elbette, kötü huylu yüksek tansiyonu yoktu ve benzer şekilde, rahatsızlığı ve mide bulantısı, duştan çıktığında tamamen geçmişti.

Laurie aç değildi ama kendisini bir parça kızarmış ekmek yemeye zorladı. Yedikten sonra rahatsız olmayınca biraz da meyve yedi. Midesinde bir şeyler olmasının kendisine iyi geleceğine ikna olmuştu ve gelmişti de. ATK'ye gitmek üzere hazır olduğunda kendisini her zamanki gibi hissediyordu.

Kadının kapısı aralanınca Bayan Engler'e el salladı. Bu sefer, kırmızı gözlü gaddar, yağmur yağacağı için, Laurie'ye bir şemsiye almasını tavsiye ederek gerçekten konuştu.

Yumuşak bir sabahtı ve hava bulutlu olmasına rağmen henüz yağmur yağmıyordu. Laurie, trafikteki izdihamı fark etmeden, mide bulantısının, stres nedeniyle psikosomatik olup olmadığını merak ederek First Bulvarı boyunca kuzeye yürüdü. Bunda yeni olan ne var ki? diye düşündü keyifsizce; özel hayatı hiçbir zaman profesyonel hayatı gibi sorunsuzca sürmemişti.

Laurie'nin Roger'la olan beş haftalık baş döndürücü ilişkisi, kısa bir süre önce beklenmedik bir engele çarpmıştı. Birbirlerini, haftada iki üç kere ve her hafta sonu görüyorlardı. Laurie, bu engeli aşılamayacak bir sorun olarak görmüyordu ama bir dereceye kadar sinir bozucuydu ve ilişkilerinin başında, ergen aşklarının, genellikle zamana karşı koyamaması konusunda kendisini uyardığını hatırlamasına neden oluyordu. Konu, iki akşam önce Laurie'nin, Roger'ın evli olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Roger'ın bu önemli gerçeği kendisine söyleyebileceği birçok fırsat olmuştu ama o, Laurie'nin anlayamadığı nedenler yüzünden, söylememeyi tercih etmişti. Laurie, ancak doğrudan sorma cesaretini topladığında gerçeği itiraf etmişti. On yıl kadar önce, Tayland'da görevliyken Tay-

landlı bir kadınla evlenmişti ve söylediğine göre, bunun için uğraşıyor olmasına rağmen boşanmamıştı. Laurie için daha da üzücü olanı, bir sürü çocuğu olmasıydı.

Hikâye anlaşıldıkça, biraz daha kabul edilebilir oluyordu. Kadın, zengin ve ayrıcalıklı bir ailedendi ve Roger Afrika'ya atanınca, Roger'a göre çocuklarını kaçırıp, bencilce ailesine dönmüştü. Yine de, böyle bir bilgiyi saklamış olması kötü bir davranıştı ve Laurie'nin, Roger'ın gerçekten düşündüğü gibi biri olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu. Ayrıca bu, Laurie'nin, Roger'ın fiziksel yakınlık için baskı yapmasıyla iki katına çıkan, ilişkilerinin hızıyla ilgili giderek artan rahatsızlığının da altını çiziyordu. Her şeyin de üzerinde, Jack'e karşı karmaşık duyguları vardı.

Dün gece, dairesinde oturmuş, bir önceki gece öğrendiği şeylerle ilgili olarak kendisine acırken, ufak bir aydınlanma yaşamıştı. Konuşmak ve hatta düşünmek bile istemediği konuları, bilinçli olarak ve isteyerek bastırdığını kendisine ilk kez itiraf etmişti. Bu özelliği, kendisini bildiğinden beri, ebeveynlerinde, özellikle de annesinde görebiliyordu ve annesinin, kısa bir süre önce yaşadığı meme kanseriyle başa çıkış yöntemi de bunun bir kanıtıydı. Laurie, bu özellikten her zaman nefret etmişti. Ama anne babasının çocuğu olarak, kendisine hiçbir zaman aynada bakmamıştı. Bunu fark etmesine neden olan şey, Roger'ın medeni durumunun, kendisini, göstermeye çalıştığı kadar şaşırtmamış olmasıydı. İpuçları olmuştu ama Laurie, bunları özenle görmezden gelmişti. Evli olduğuna inanmak istememişti.

Laurie, 30. Cadde'nin köşesinde, First Bulvarı'ndan karşıya geçmek için trafik ışığını bekledi. Bunu yaparken de, henüz farkına vardığı bu kişilik özelliğinin, Jack'le olan rahatsız ilişkisine nasıl da uyduğunu düşündü. Aniden gelen bir algılamayla, her şey oldukça net göründü. Gelecekleri ve evlenip çocuk sahibi olma konularında çekimser olmasının bütün suçunu onun üzerine yıkmak istemişti. Artık, bu konuyu gündeme getirmeyi başaramadığı için suçu paylaşması gerektiğini fark ediyordu. Konuyu düzenli olarak

tartışma teklifinin, Jack için bir taviz olduğunu da fark etti. Bütün bunları Jack'e nasıl ileteceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kişisel seviyede bir şeyler konuştukları son sefer, beş hafta önceydi.

Işık yanıp da Laurie aceleyle First Bulvarı'nı geçip ATK'nin ön basamaklarını çıkarken, Roger'la tanışmış olmasının işleri karıştırdığını düşündü. Artık bir yerine iki erkekle sorunları vardı. Her ikisini de önemsiyor olsa bile Jack'i sevdiğini biliyordu ve kendisini, onun değişmez içtenliğini özlerken buldu. Roger'la çıkmasının esas sebeplerinden biri, Jack'i kıskandırmaktı, beklenmedik iki sorunla daha da kötüye giden bir ergenlik hilesi: Öncelikle, Roger'dan bu kadar etkileneceğini beklemiyordu ve ikincisi de, kıskandırma taktiğinin bu kadar işe yarayacağını ummamıştı.

Laurie, Jack'in kendisini sevdiğini hissetmesine rağmen, süregelen bağlanma isteksizliği, onun sevgisinin kendisininkiyle aynı olmadığına Laurie'yi ikna etmişti. Özellikle, Jack ilişkilerine Laurie kadar değer verdiğini hiçbir zaman hissettirmemişti. Laurie, onun değişmeyeceğine ve kıskanma kapasitesi olmadığına ikna olmuş durumdaydı.

Ama, Jack'in son zamanlardaki davranışları yüzünden, Laurie artık farklı hissediyordu. Etkileşim ve konuşmalarının tonu zamanla kötüleşmişti. Laurie kendi dairesine ilk taşındığında, hafif alaylar vardı. Roger'la görüşmeye başladıktan sonra, bu alaylar çirkinleşmiş ve Laurie'nin kendisini berbat hissetmesine neden olmuştu. Bir ay önce, Jack onunla bir akşam yemeği yemesini teklif edip de Laurie söz konusu akşam, Roger'la bir senfoniye gitme planları olduğunu söylediğinde, Jack ona mutluluklar dileyerek cevap vermişti. Başka bir gün buluşmayı teklif etmemişti. Laurie, onun arkadaş bile kalmak istemediği izlenimini edinmişti.

Laurie, düğmeye basarak onu Kimlik odasına alan resepsiyonist Marlene'e el sallarken, gülümsemek zorunda kaldı. Bütün bu durum bir pembe diziye benziyordu ve Laurie kendisine iki adamı da aklından çıkartmasını söyledi. Görülüyordu ki, kendi veya başka birinin davranışlarını değiştirmek, dünyadaki en kolay iş değildi.

Laurie, ceketini Kimlik odasındaki berjerlerden birinin üzerine bıraktı, şemsiyesini onun üzerine koydu ve doğrudan kahve makinesine gitti. Hangi davaların otopsi yapılacağına karar verme sırası Chet'teydi ve bir dosya yığınının üzerine eğilmiş, kendisini kaptırmıştı.

Laurie kahvesini karıştırdı ve saati kontrol etti. Henüz sekiz olmamıştı ama kesinlikle Jack'le gelmeye alıştığı kadar erken de değildi. Vinnie oturmuş gazetesini okumuyordu, bu da aşağıda Jack'le birlikte otopsiye başlamış olduğunu gösteriyordu. Laurie'nin duyabildiği tek ses, iletişim odasında, güne hazırlanmakta olan santral operatörlerinin muhabbetiydi. Laurie bir saat içinde hareketle uğuldayacak olan yerin göreceli yalnızlığından hoşlanıyordu.

"Jack aşağı indi mi?" diye sordu Laurie, kahvesinden bir yudum alarak.

"Hı hıı," dedi Chet başını kaldırmadan. Sonra, aniden, sesin kime ait olduğunu tanıyınca, başını kaldırıp baktı. "Laurie! Harika! Sekizden önce gelirsen sana bir mesaj iletmem gerekiyordu. Janice seninle konuşmak için sabırsızlanıyor. Buraya iki kere geldi."

"Konu, General'dan gelen ameliyat sonrası bir hastayla mı ilgiliydi?" diye sordu Laurie, gözleri aydınlanarak. Janice'den, eğer böyle başka bir dava daha su yüzüne çıkarsa kendisini bilgilendirmesini istemişti. Eğer böyle bir şey olduysa, sadece hayatındaki iki erkeği düşünmemesi daha kolaylaşmayacak, ayrıca dört şüpheli cinayet davası yüzde yirmi beş oranında büyümüş olacaktı. Otopsi yaptığı iki dava, McGillin ve Morgan'ın raporlarını imzalaması gerekiyordu. Diğer ikisi, Laurie'nin karşı çıktığı doğal ölüm sonucuyla, Kevin ve George tarafından imzalanmışlardı.

"Hayır, General'dan bir hasta değildi," dedi Chet, Laurie'nin fark etmediği bir gülümsemeyle. Laurie'nin omuzları, hayal kırıklığıyla çöktü. "Bir değildi, iki taneydi!" Uzandı ve kenara ayırmış olduğu iki dosyanın üzerine vurdu. Sonra da dosyaları nazikçe Laurie'ye doğru itti. "Ve her ikisinin de kesinlikle otopsiye ihtiyacı var."

Laurie dosyaları kaptı ve isimlere baktı: Rowena Sobczyk ve Stephen Lewis. Hızla yaşlarını kontrol etti: Yirmi altı ve otuz iki. "Her ikisi de Manhattan General'dan mı?" diye sordu. Emin olmak istiyordu.

Chet başını evet anlamında salladı.

Bu, oyalanma açısından baktığında, Laurie'ye gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Serisi, beş değil, altı davaya çıkmıştı. Bu, yüzde ellilik bir artıştı. "Bu vakaları ben almak istiyorum," dedi aceleyle.

"Aldın," diye cevap verdi Chet.

Laurie, tek bir kelime daha etmeden ceketini ve şemsiyesini kaptı. Kolunun altında dosyalarla ve kahvesini elinden geldiğince dengede tutmaya çalışarak, hızla iletişim ve sekreterlik odalarından geçerek adli araştırmacının ofisine doğru ilerledi. Merakla kendinden geçmişti. Varsaydığı seri katil teorisi, devam etmediğinden, muhtemel bir olasılık gibi görünmediği ve Roger hariç herkes tarafından reddedildiği için Laurie son beş hafta boyunca tükürdüğünü yalamak zorunda kalmıştı. Jack, bu konuyu, onunla alay ederek rahatsız etmek için birkaç sefer kullanmıştı. Sue Passero bile, hastanede yaptığı birçok ve gizli soruşturma olarak adlandırdığı şeyden sonra, bu fikri kafasından çıkartmıştı. Neyse ki, ne Calvin ne de Riva bu konuda konuşmuşlardı.

Sonunda, dört davanın hastane çizelgeleri Laurie'nin ofisine gelmiş ve matrisini tamamen doldurmuştu ama hiçbir kanıt bulamamıştı. Aslında, davaların birbirleriyle bağlantılı oldukları hiçbir nokta yoktu. Farklı cerrahlar, çoğunlukla farklı anestezi uzmanları, kullanılan farklı anestetik ilaçlar, birçok farklı ameliyat öncesi ve sonrası ilaç ve hastanenin farklı yerleri vardı. Hepsinden de kötüsü, Peter'ın gaz kromatografı ve kütle spektrometrisiyle denediği her türlü hileye rağmen, toksikoloji sonuçları negatifti. Peter, Laurie'nin hatrına, tehditkâr bir etmenin en küçük izini bile sürmek için, elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ve hiçbir etmen yokken, kimse seri katil fikrine itibar etmek istemiyordu, özellikle de Dar-

lene Morgan'dan sonra başka bir vaka olmadığı için. Herkes, bu dört davayı, hastanenin doğası gereği tehlikeli olan ortamında meydana gelmiş olan, istatistiksel gariplikler sepetine atmıştı.

Laurie, kafasını adli araştırma ofisinden içeri uzatınca, Bart masasından başını kaldırıp baktı. "Tam zamanında geldin," dedi ve söylediğini vurgulamak için odanın diğer tarafını işaret etti. Janice, montunu giymek üzereydi.

"Dr. Montgomery," dedi. "Seni göremeyeceğimden korkuyordum. Pilim bitti ve yatağım beni çağırıyor." Montunu çıkarttı ve çalışma sandalyesinin arkasına attıktan sonra, sandalyeye çöktü.

"Seni beklettiğim için üzgünüm," dedi Laurie.

"Sorun değil," dedi Janice hevesle. "Bu, sadece bir dakika sürecek. O elindekiler, Sobczyk ve Lewis dosyaları mı?"

"Öyle," dedi Laurie, bir sandalye çekerek. Janice dosyaları aldı, açtı ve içinden kendi raporlarını çıkartarak dosyaları Laurie'ye geri verdi.

"Her iki General davası da, bana daha önce ilgilendiğin diğer dördünü hatırlattı," dedi Janice, Laurie raporları incelerken. Janice, yorgun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dirseklerini masaya yasladı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Kısaca, ikisi de genç ve sağlıklı, ikisi de beklenmedik kalp sorunlarından ölmüşler, her ikisi de yirmi dört saatten kısa bir süre önce küçük ameliyatlar geçirmişler ve ikisi de kesinlikle yeniden canlandırılamamış."

"Kulağa oldukça benzer geliyorlar," diye onayladı Laurie. Başını kaldırıp baktı. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Özetlerinde olmayıp da bana söylemek istediğin özel bir şey var mıydı?"

"Her şey orada," dedi Janice. "Ama altını çizmek istediğim bir şey var. Sobczyk vakasında, birçok parametre aynı olmasına rağmen farklı olan bir şey var. Hemşireler tarafından bulunduğunda, ölüm döşeğinde ama hâlâ canlıymış. Ne yazık ki, bu, gayretli müdahalelere rağmen hızla değişmiş. Ama diğer taraftan, hemşire yardımcısı tarafından bulunduğunda, Lewis'in kalp veya solunum hareketi yokmuş."

"Bunun önemli olduğunu neden düşünüyorsun?"

"Sadece farklı olduğu için," dedi Janice omzunu silkerek. "Bilmiyorum ama benimle son konuşmanda, Darlene Morgan'la davasıyla ilgili bir şey hissedip hissetmediğimi sormuştun. Hissetmemiştim ama Sobczyk'de, hâlâ canlı olmuş olması, gözüme çarptı."

"O zaman, bunu bana söylediğin için memnunum," dedi Laurie. "Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu. Geri kalan her şey raporlarda."

"Söylememe gerek yok, hastane çizelgelerini isteyeceğim."

"İstendiler bile."

"Harika!" dedi Laurie. "Bunu söylediğin için minnettarım. Eğer aklına başka bir şey gelirse, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Laurie eşyalarını topladı ve çalışmaya başlamak için sabırsızlanarak arka asansöre gitti. Haftalardır bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Asansör yukarı çıkarken, Janice'in söylediği farkı düşündü. Bunun önemli olup olmadığını merak etti.

Ofisine dalan Laurie ceketini astı ve şemsiyesini de dosya dolabının üzerine koydu. Masasına oturarak her iki dosyayı da açtı ve tekrar, Janice'in raporlarını çıkarttı. Bunları bir kez daha dikkatlice okuduktan sonra uzandı ve masasındaki çekmecelerden birini açtı, sonra da önceki dört dava için hazırladığı matrisi çıkarttı. Matris, bir lastikle Morgan ve McGillin dosyaları ve diğer iki dava dosyasının ilgili yerlerinin fotokopilerine tutturulmuştu. Paketi açarak, bir süre McGillin dosyasını elinde tuttu. Kendisinden çok emin bir şekilde söz vermiş olduğu gibi, Dr. McGillin'e oğlunun ölümüyle ilgili kesin bir bilgi verememişti ve bu da kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Ona geri döneceğine söz vermiş olmasına rağmen adamla haftalardır konuşmamıştı. Dosyayı diğerinin yanına bırakırken, onu aramayı aklına yazdı. Seri katil fikri üzerinde durduğunu söylese, adamın ne diyeceğini merak etti.

Janice'in değerlendirmesine güvenen Laurie, henüz otopsileri yapmamış olmasına rağmen, Lewis ve Sobczyk'i matrisine ekledi. Janice, Laurie'nin ne kadar ilgileneceğini tahmin ettiği için, her iki

davada da eksiksiz bir iş çıkartmıştı. Hastane çizelgeleri olmadan bile, Laurie, hastaların yaşları, ölümlerinin bildirildiği saatleri, doktorlarını, geçirdikleri cerrahi prosedürleri ve odalarının hastanenin neresinde olduğuna dair kutuları doldurabilmişti. Laurie bununla meşgulken, Riva geldi.

"Şu matrisine ekleme mi yapıyorsun?" diye sordu Riva, Laurie'nin omzunun üzerinden bakarak.

"Varsayılan iki dava daha var. Toplamda altı olacak. Evet, henüz otopsileri yapmadım ama tamamen aynı gibi görünüyorlar. Ölüm şekliyle ilgili fikrini değiştirmek ister misin? Yani, bu yüzde ellilik bir artış olacak."

Riva güldü. "Hiç zannetmiyorum, özellikle de toksikoloji sonuçları negatif çıktığı için ve Peter'ın ne kadar çok uğraştığını, hiç kimse değilse bile ben biliyorum. Bu arada, annen nasıl? Sormayı unutup duruyorum."

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedi Laurie. "Elbette, bütün bunlar hiç olmamış gibi davrandığı için pek haber alamıyorum."

"İyi olduğuna sevindim," dedi Riva. "Ona en iyi dileklerimi ilet! Hey, şu yeni sevgilin nasıl? Hiç adetin olmadığı üzere, onun hakkında çok suskunsun."

"İyi gidiyor," dedi Laurie, belli belirsizce. Riva haklıydı; Laurie, Roger'la ilgili pek bir şey paylaşmamıştı. Riva daha fazla soru soramadan önce telefonunu kaldırarak morg ofisini aradı. Telefona Marvin cevap verince memnun oldu. Teknisyene iki davadan bahsetti ve önce Sobczyk'i incelemek istediğini söyledi. Marvin, her zamanki atikliğiyle Laurie'ye onu bekliyor olacağını söyledi.

"Çukurda görüşürüz," dedi Laurie Riva'ya, Sobczyk ve Lewis dosyalarını alırken. Asansörde aşağı inerken, kendisini zihnen davalara hazırladı, bu da pek bir şey bulmayacağını yarı ümit edip yarı beklerken zor değildi. Ameliyat önlüğünü üzerine geçirip, ay kıyafetini giyerek otopsi odasının kapısını ittiğinde, Marvin neredeyse hazırdı. Laurie masasına giderken, Jack'in masasının yanından geçmek zorundaydı.

Laurie'yi fark eden Jack, yaşlı, irice bir kadının açık vücudunun başından ayrılmadan önce, duvardaki saate baktı. Kadının gri, tel tel saçlarından bir bölümü, kafatasının üzerindeki delinmiş, çukurlaşmış bir kırığı gösterecek şekilde tıraş edilmişti. "Dr. Montgomery, bugünlerde ne kadar geç geliyorsunuz. Tahmin edeyim! Açıklamanın, şu Fransız erkek arkadaşınızla sabaha kadar eğlenmiş olmanız olduğuna dair iddiaya girerim."

"Çok komik," dedi Laurie. Sinirine ve yürüyüp gitme isteğiyle savaştı. "Aslında, her iki konuda da yanılıyorsun. Dün gece evdeydim ve Roger da, senin veya benim kadar Amerikalı."

"Bu garip," dedi Jack. "Rousseau bana çok Fransız geliyor. Sence de öyle değil mi, Vinnie?"

"Evet ama benim adım da İtalyan ve bu, Amerikalı olmadığını anlamına gelmiyor."

"Tanrım, haklısın!" dedi Jack, sahte bir pişmanlıkla. "Sanırım ben biraz hızlı bir yargıya varmışım. Üzgünüm!"

Laurie, Jack'in davranışı ve bastırmayı başaramadığı kıskançlık öfkesi yüzünden utanmıştı. Ama Vinnie'nin yanında, otopsi odasında olmaları nedeniyle, konuyu değiştirmeye karar verdi. Yaşlı kadının çukurlaşmış kafatasındaki kırığı gösterdi. "Burada, çok bariz bir ölüm nedenin olduğunu görüyorum."

"Neden belki ama şekil değil," dedi Jack. "Böyle davalar, benim uzmanlık alanım olmaya başladı."

"Ne demek istediğini açıklar mısın?" diye sordu Laurie.

"Gerçekten ilgileniyor musun?"

"İlgilenmeseydim sormazdım."

"Eh, kurban, gecenin yarısında, bir yolcu gemisinden aceleyle tahliye edilmiş. Seyahat şirketi, yaşlı, sarhoş bir kadının, kamarasındaki banyosunda ölümcül bir düşüş yaptığını iddia ediyor. Şüpheli bir davranış veya şiddet olmadığı yönünde rapor verdiler. Sarhoş olabilmesine rağmen, ben bunu yutmuyorum."

"Bana neden yutmadığını söyle."

"Öncelikle delinmiş, çukurlaşmış kırık kafanın üst kısmında,"

dedi Jack, konuşmaya ısınarak. "Bir banyoda düşüyorsan bunu yapmak zordur, elbette bir akrobat değilsen. İkinci olarak, üst kollarının içindeki berelerin şekline bak!" Jack, Laurie'nin yakınlaştığında görebildiği kan toplamış, doğrusal bereleri gösterdi.

"Ayrıca, bilek ve yüzük parmağındaki güneş yanığı izlerine bak. Gemi yolculuğunda, parmağındaki, görünüşe bakılırsa, kocaman taş ve saatle, güneş altında ciddi bir zaman geçirmiş. Ve tahmin et, ne? Kamarada yüzük veya saat yoktu. Nöbetçi doktorun hakkını vermeliyim. İlerlemiş saate rağmen, çok hızlı düşünmüş. Kamara ve banyoyu temizlemişlerdi ama ona rağmen doğru soruları sormuş."

"Yani bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorsun."

"Seyahat şirketinin tersini iddia eden yorumlarına rağmen, hiç şüphesiz. Elbette, ben sadece bulduklarımı rapor edeceğim ama biri fikrimi soracak olursa, bu kadının başına bir çeşit çekiçle kuvvetlice vurulduğunu, hâlâ canlıyken kollarından kabaca sürüklenerek kamarasına getirildiğini, soyulduğunu ve ölüme terk edildiğini söylerdim."

"Yaşlılar arasındaki ölümlerin, bazı yönlerden çocuk istismarı ölümlerine benzediğini vurgulamak için iyi bir örnek gibi görünüyor."

"Bu, kesinlikle doğru," dedi Jack. "Yaşlıların ölmesi beklendiği için, genç bir insan öldüğünde göz önünde bulundurulan cinayet ihtimalinden daha az şüpheleniliyor."

"İyi bir eğitim vakası," dedi Laurie, masasına gitmeden önce hislerinin yüzüne yansımasını engellemeye çalışarak. Konuşmayı makul bir ifadeyle bitiriyor olmasına rağmen, bütünü göz önünde bulundurulduğunda, Jack'le, istekli olmasına rağmen, ilişkileri hakkında ciddi bir konuşma yapmanın ne kadar zor olacağının bir başka kanıtıydı. Ama başını eğip Rowena Sobczyk'in cesedine bakarken bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Bu davada sıra dışı bir şeyden şüpheleniyor musun?" diye sordu Marvin.

"Hayır. Basit bir otopsi olacağını düşünüyorum," dedi Laurie, deneyimli gözü dış muayeneye başlarken. İlk izlenimi, kadının farz edilen yirmi altı yaştan oldukça genç görünüyor olmasıydı. Zarif, neredeyse ergenlik öncesine ait yüz hatları ve yoğun, genç gösteren kıvırcık, siyah saçlarıyla ufak tefekti. Ölüm sonrası morarma olan yerler dışında cildi neredeyse lekesiz ve fildişi gibiydi. Her iki ayağı da, ameliyatı nedeniyle bandajlıydı. Bandajlar temiz ve kuruydu.

McGillin ve Morgan gibi, canlandırma girişiminden geri kalanlar, nefes borusuna giren tüp ve serum borusu da dahil, hâlâ yerlerinde duruyordu. Laurie, bunları çıkartmadan önce dikkatle kontrol etti. Uyuşturucu kullanımının izlerini aradı ve bulamadı. Bandajları çıkarttı. Ameliyat kesikleri hiç enfeksiyon belirtisi göstermiyordu ve sadece çok az miktarda drenaj vardı.

Otopsinin iç muayene bölümü, dışıyla aynıydı: Hiçbir görünür patoloji yoktu. Özellikle, kalp ve ciğerler, tamamen temizdi. Tek buluntu, canlandırma girişiminden kalan birkaç kırık kaburga kemiğiydi. Diğer davalarda da olduğu gibi, Laurie, toksikoloji incelemesi için gereken bütün olağan yerlerden, gerektiğinden fazla örnek aldığından emin oldu. Peter'ın bu davalardan birinde sihrini kullanarak başarılı olacağı umudundan vazgeçmeyecekti.

"İkinci davayı da hemen incelemek istiyor musun?" diye sordu Marvin, beraberce cesedi dikmeyi bitirdiklerinde.

"Kesinlikle," dedi Laurie. Geçişi hızlandırmak için Marvin'e yardım etti. Çıkıp tekrar girdiklerinde, Jack'in masasının yanından geçerlerken, Laurie tereddüt etmediğinden emin oldu. Onun yorumlarıyla bir kez daha mahcup olmak istemiyordu. Jack onu gördüyse bile bunu belli etmedi. Artık, oda içeri giren ve çıkan bir sürü insan ve süregelen otopsilerle dolmuştu ve ay kıyafetleriyle, herkes birbirine benziyordu. Tepe lambaları nedeniyle, plastik yüz maskelerinin ardını görmek zordu.

Stephen Lewis'i masaya koyup konumlandırdıktan hemen sonra, Laurie dış muayenesine başladı. Bu arada Marvin, örnek şi-

şeleri ve dava için gereken diğer malzemeleri almaya gitti. Laurie, herhangi bir şeyi atlamamak için, kendisini her zamanki sırasını takip etmek için zorladı. Stephen Lewis'in, belirgin bir patoloji bulunmaması açısından diğerlerine benzeyeceğine dair umutları yüksek olmasına rağmen, titiz davranmak istiyordu ve sistematik yaklaşımının karşılığını neredeyse hemen aldı. Sağ elinin işaret ve yüzük parmaklarında, tırnakların altında, zar zor fark edilen ama kesinlikle orada olan, az miktarda kurumuş kan vardı. Özellikle bakmış olmasaydı fark etmeyecekti. Bu, Sobczyk, Morgan veya McGillin'da görmediği bir şeydi ve George ve Kevin, diğer iki davanın otopsi notlarında böyle bir şey belirtmemişti.

Laurie, Lewis'in elini masanın üzerine geri bırakarak adamın vücudunda, kurumuş kanı açıklayabilecek herhangi bir çizik olup olmadığını dikkatle incelemeye başladı. Hiçbir şey yoktu. Serumun takıldığı alanda da bir şey yoktu. Daha sonra, sağ omzunu kaplayan bandajları çıkarttı. Dikiş çizgisi boyunca kurumuş olan bir parça kan, ameliyat sonrası bir kanamayı gösterse bile, ameliyat kesiği kapalıydı ve hiçbir enfeksiyon belirtisi yoktu. Laurie, bu kanın tırnakların altındaki kanın kaynağı olabileceğini düşündü ama bu garipti, çünkü kan, sağ elindeydi.

Marvin geri geldiğinde, Laurie bir steril bez ve iki örnek kabı istedi. Kurbanın kanıyla uyuştuğundan emin olmak için, her iki örnek için de DNA testi yapmak istiyordu. Örnekleri alırken, az miktarda doku da olduğunu fark etti. Aklının gerisinde, onu gıdıklayan düşünceye göre, eğer seri katil düşüncesinin gerçek olma ihtimali varsa ve eğer Lewis katilin niyetini anlayıp onu bir yerinden yakaladıysa, belki de onu tırmalamış olabilirdi. Çok eğer vardı ama Laurie titiz davrandığı için kendisini kutladı.

Otopsinin geri kalanı çabuk bitti. Laurie ve Marvin birbirlerine o kadar alışmışlardı ki, konuşmaya çok az ihtiyaç duyan, çok iyi yönetilen bir takım gibi çalışıyorlardı. Her biri diğerinin hareketlerini, bir tango dansçısının yapacağı gibi önceden biliyordu. Bir kez daha, neredeyse hiç patoloji yoktu. Buluntular, şah damarda mini-

mal bir aterom oluşumu ve kalın bağırsakta iyi huylu görünen bir polipten ibaretti. Adamın ani ölümüne dair bir açıklama yoktu.

"Bu, son davan mı?" diye sordu Marvin, cesedi dikmeyi bitirmiş olan Laurie'den iğne tutucuyu aldıktan sonra.

"Öyle görünüyor," dedi Laurie. Chet'in nerede olduğunu görebilmek için odaya göz attı ama göremedi. "Sanırım bitirdik. Şu ana kadar birileri bir şey söylemiş olurdu."

"Bu sabahki iki dava da bana bir ay kadar önce yaptığımız diğer ikisini hatırlattı," dedi Marvin, aletleri temizleyip örnek kaplarını toplamaya başlarken. "Belirgin hiçbir şey bulamadığımız şu ikisini hatırlıyor musun? İsimlerini hatırlamıyorum."

"McGillin ve Morgan," dedi Laurie. "Kesinlikle hatırlıyorum ve uğraştığın dava sayısı göz önünde bulundurulursa, senin de hatırlamandan etkilendim."

"Hiçbir şey bulamaman seni çok rahatsız etmiş olduğu için onları hatırlıyorum. Hey, bu örnek kaplarını sen mi götürmek istersin, yoksa diğerleriyle birlikte mi gitsinler?"

"Toksikoloji ve DNA örneklerini alacağım," dedi Laurie. "Mikroskobik diğerleriyle birlikte gidebilir. Ve hatırlattığın için teşekkür ederim. Seni her gün daha da takdir ettiğimi söylemeliyim."

"Güzel," diye cevap verdi Marvin. "Ben de aynı şekilde. Keşke bütün doktorlar senin gibi olsaydı."

"İşte bu çok sıkıcı olurdu," dedi Laurie gülerek, örnekleri toplarken. Bir kez daha Jack'in masasının önünden durmadan geçti. O ve Vinnie'nin, muhtemelen bir kara mizah şakasına güldüklerini duyabiliyordu. Laurie, koridora çıkmadan önce kendini ve örnek kaplarını dezenfekte etti.

Hiç vakit kaybetmeden koruyucu giysisini çıkarttı ve baterisini şarja taktı. Ameliyat önlüğünü bile değiştirmeden arka asansöre ilerledi. Örnek kaplarını, dökülmelerini engellemek için göğsüne yaslayarak taşıyordu. İki dosya, koltuğunun altındaydı. Dördüncü kata çıkarken, şakaklarının attığını hissedebiliyordu. Heyecanlıydı. Otopsiler, Janice'in değerlendirmesinin doğru olduğunu kanıtlamıştı. Laurie, artık serisinin altıya çıktığından emindi.

Dördüncü katta inen Laurie, toksikoloji laboratuvarına dikkatle baktı. Saati saatine uymayan laboratuvar müdüründen kaçma çabalarıyla, Laurie laboratuvara sinsice girip çıkmak zorundaydı. Neyse ki, adam genellikle bir alt kattaki genel laboratuvarda oluyordu. Kendisini, kulaklarını yatırmış bir kedi gibi hisseden Laurie, laboratuvarı hızla çaprazlamasına geçerek Peter'ın ufacık ofisine girdi. Adını bağıran birini duymayınca memnun oldu. Peter'ı masasında bulunca daha da çok sevindi, çünkü bu, onu aramak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Ah, hayır!" diye homurdandı Peter sataşarak, başını işinden kaldırıp da Laurie'nin kollarındaki örnekleri fark edince.

"Beni gördüğüne mutlu olmadığını biliyorum," dedi Laurie. "Ama adamım sensin! Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Biraz önce, diğerlerinin aynı olan iki otopsi daha yaptım. Artık altı tane oldu."

"Adamın olduğumu nasıl söylüyorsun bilmiyorum, çünkü şu ana kadar, koca bir hiçten başka bir şey bulamadım."

"Umudumu kaybetmedim, bu yüzden sen de kaybedemezsin." Laurie, örnekleri Peter'ın masasına bıraktı. Bazıları yuvarlanıp düşme tehdidinde bulundu. Peter birkaçını yakalayıp düzeltti. "Artık altı dava olduğuna göre, bir dalavere olma fikri kuvvetleniyor. Peter, bir şeyler bulmalısın. Orada bir yerlerde olmalı."

"Laurie, diğer dört davada aklıma gelen her şeyi yaptım. Kalp ritmini etkileyen bilinen bütün faktörleri inceledim."

"Düşünmediğin bir şey olmalı," diye ısrar etti Laurie.

"Eh, birkaç şey var."

"Tamam, ne gibi?"

Peter suratını buruşturdu ve kafasını kaşıdı. "Yani, bu konunun çok uzağında."

"Sorun değil. Burada biraz yaratıcılığa ihtiyacımız var. Ne düşünüyorsun?"

"Lisansüstü eğitimindeyken, Phyllobates terribilis isimli, Kolombiya'da bulunan zehirli bir kurbağayla ilgili bir şeyler okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum."

Laurie gözlerini devirdi. "Biraz fazla uzaklaştın. Ama sorun değil. Bu kurbağalara ne olmuş?"

"Eh, insanoğlunun bildiği en zehirli maddelerden olan bir toksin içeriyorlar. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, kalp krizi geçirmeye neden olabiliyor."

"İlginç görünüyor! Bunun testini yaptın mı?"

"Pek sayılmaz. Yani, toksinden çok az gerekiyor, bir gramın milyonda biri kadar. Aletimizin hassaslığında bir şey çıkar mı, bilmiyorum. Ne aramam gerektiğine bir bakmalıyım."

"İşte, ruh bu. Bir şey bulacağına eminim, özellikle de bu iki yeni davayla."

"İnternete girip ne öğrenebileceğime bir bakacağım."

"Buna minnettar olurum," dedi Laurie. "Ve bana da haber ver!" DNA örneklerini alarak gitmek üzere harekete geçti ama sonra durdu. "Ah, bu arada, davalardan birinde çok küçük de olsa değişik bir şey vardı. Hangisi olduğuna bir bakayım." Sobczyk'in dosyasını açtı ve dosya numarasıyla örnek kaplarının üzerindeki numaraları kontrol etti. Doğru kabı bularak kaldırdı ve Peter'ın tam önüne koydu. "İşte bu. Bu, altı kişiden, bulunduğunda kalp ve solunum sistemlerinde hâlâ aktivite olan tek hastaydı. Bundan ne çıkar bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Eğer değişken bir toksinse, bütün davalar içinde en yüksek yoğunluk bunda çıkabilir."

Peter omuzlarını silkti. "Aklımda tutarım."

Laurie, laboratuvara bakındı. Menzilin temiz olduğunu düşünerek Peter'a el salladı ve hızla koridora fırladı. Altıncı kata çıkmak için merdivenleri kullandı. Yolun yarısında durdu. Birdenbire, o sabah sağ alt batınında hissettiği rahatsızlık tekrar ortaya çıkmıştı. Bir kez daha, rahatsızlığın olduğu yere bastırmak için parmaklarını kullandı. Bu, rahatsızlığı daha kötü hale getirip, ağrı denebilecek bir eşiğe çıkarttı ama hemen sonrasında, geldiği gibi kayboldu. Laurie, ateşi olmadığından emin olmak için alnına dokundu. Olmadığına ikna olarak omuzlarını silkti ve yoluna devam etti.

Altıncı kat, DNA laboratuvarına ev sahipliği yapıyordu. Bina-

nın geri kalanının tam tersine, DNA laboratuvarı bir sanat eseriydi. Yaklaşık beş yıllıktı ve beyaz fayanslı duvarlar, beyaz mobilyalar, beyaz kaplama zemin ve en yeni aletlerle parlıyordu. Müdürü Ted Lynch, eski bir Sarmaşık Ligi futbol oyuncusuydu. Boyutlar söz konusu olduğunda Calvin'in kulvarında olmasa da hemen ardından gelmesine rağmen, Calvin'in tam tersi bir kişiliğe sahipti. Ted sakin, arkadaş canlısı biriydi. Laurie, onu çok sevdiği dizici makinesinin üzerinde buldu.

Laurie, Ted'e davayla ilgili biraz bilgi verdi ve sonra da, hızlı bir test yapıp yapamayacağını sordu. Lewis'in tırnak altlarından çıkan örneklerle, yine Lewis'in doku örneklerini de verdi.

"Tabii, tabii, tabii!" diye yüksek sesle güldü Ted. "Sen ve Jack, ne çiftsiniz ama. Bana ne zaman bir şeyler getirseniz, sanki hemen alamazsanız gök tepenize yıkılacak gibi sonuçları acilen istersiniz. Siz ikiniz de neden çetenin geri kalanı gibi tembel olamıyorsunuz? Kahretsin, onlar benden hiç haber almamayı umuyorlar, çünkü aldıklarında, bu onlar için daha çok iş çıktı demek oluyor."

Laurie gülümsemesine engel olamadı. O ve Jack, bu konuda ünlenmişlerdi. Laurie, Ted'e elinden gelenin en iyisini yapmasını söyledi. Sonra bir kat aşağıya indi ve hızla kendi ofisine doğru yürüdü. Telefon etmek için sabırsızlanıyordu. Serisindeki iki yeni üye hakkındaki haberleri vermek için en çok heyecanlandığı kişi Roger'dı.

Laurie masasına oturarak Roger'ın Manhattan General'daki dahili numarasını çevirdi. Telefonun bağlanmasını beklerken parmaklarını masaya vurdu. Kalbi, öncekinden de hızlı atıyordu. Roger, henüz bilmiyorsa, iki yeni davayı öğrenmek isteyecekti. Ne yazık ki, hat bağlandığında cevap veren telesekreter oldu. Laurie sessizce küfretti. Son zamanlarda, gerçek insanlara değil, sadece onların telesekreterlerine ulaşıyor gibiydi.

Roger'ın mesajını dinledikten sonra, Laurie sadece arayanın kendisi olduğunu ve onu aramasını söyledi. Ona hemen ulaşamadığı için bir hayal kırıklığı sızısı duymasını engelleyemedi. Telefo-

nu kapatırken, elini almacın üzerinde bıraktı ve şüphelerinden bahsettiğinde Sue Passero'nun küçük düşürücü şekilde ifade ettiği gibi, korkunç bir katilin Manhattan General koridorlarında dolaşıyor olma ihtimaliyle ilgili endişelerini paylaşan tek kişinin Roger olduğunu düşündü. Ama yeni keşfedilmiş öz dürüstlüğüyle, onun desteğinin de ne kadar içten olduğunu merak etti. Evlilik konusunun ortaya çıkmasından sonra, ona ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu. Laurie geçen beş haftayı düşününce, onun bazen fazla hevesli olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Şüpheci olmaktan nefret ediyordu ama bu, Roger'ın yalancılığının bir sonucuydu.

Elinin altındaki telefon çalınca Laurie sıçradı ve panikle almacı kaptı.

"Laurie Montgomery'yi arıyorum," dedi hoş bir kadın sesi.

"Benim," diye cevap verdi Laurie.

"Benim adım Anne Dickinson. General'da bir sosyal görevliyim ve sizinle bir randevu ayarlamak istiyorum."

"Bir randevu mu?" diye sordu Laurie. "Bunun hangi davayla ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sizin davanız, elbette," dedi Anne, kafası karışarak.

"Benim davam mı? Anladığımdan emin değilim."

"Burada genetik laboratuvarında çalışıyorum ve sanırım siz de bir aydan biraz fazla bir süre önce bir genetik testi için gelmiştiniz. Sizi, tekrar buraya gelmeniz için arıyorum ki bir görüşme ayarlayabilelim."

Laurie'nin aklından bir dizi karmaşık düşünce geçti. BRCA1 testi, hoş olmayan şeyleri aklından çıkartmasının bir başka örneğiydi. Kan verdiğini tamamen unutmuştu. Bu kadının birdenbire araması, rahatsız edici konuyu bir çığ gibi geri getirmişti.

"Alo? Hâlâ orada mısınız?" diye sordu Anne.

"Hâlâ buradayım," dedi Laurie, düşüncelerini toparlamaya çalışırken. "Sanırım bu, testin pozitif çıktığı anlamına geliyor."

"Bu, sizinle karşılıklı görüşmek istediğim anlamına geliyor," dedi Anne kaçamak bir yanıtla. "Bu, bütün müşterilerimiz için nor-

mal bir prosedürdür. Ayrıca, özür dilemek de isterim. Dosyanız bir hafta kadardır masamın üzerinde duruyor ama bir hata sonucu yanlış sepete konmuş. Bu tamamen benim suçum, bu yüzden sizi mümkün olduğunca erken görmeyi dilerim."

Laurie, sabırsız bir öfke dalgası hissetti. Derin bir nefes aldı ve sosyal görevlinin sadece işini yapmaya çalıştığını kendine hatırlattı. Yine de Laurie, uzun bir prosedür yüzünden acı çekmektense, sonucun hemen söylenmesini tercih ederdi.

"Bugün saat birdeki randevum iptal oldu," diye devam etti Anne. "Bunun size uyacağını umuyordum. Eğer uygun değilse, bir sonraki görüşme, bugünden bir hafta sonra."

Laurie gözlerini kapattı ve bir derin nefes daha aldı. Bir hafta boyunca belirsizlik yaşamasına izin vermeyecekti. Telefon görüşmesinin, testin sonucunun pozitif olduğu anlamına geldiğini düşünse bile, bunu kesin olarak bilmek istiyordu. Saatine baktı. Saat, on ikiye çeyrek vardı. General'a gidememesi için hiçbir sebep yoktu. Belki de Roger veya Sue'yla öğle yemeği yiyebilirdi. "Saat bir uygun," dedi bir kabullenmeyle.

"Harika," dedi Anne. "Ofisim, kan vermek için geldiğiniz süitte."

Laurie telefonu kapattı. Gözlerini bir kez daha kapatarak masasının üzerine eğildi ve kafa derisini kaşıyarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. BRCA1 geninin bütün kötü sonuçları, bir hüzün dalgasıyla beraber, bilincine aktı. Onu en çok rahatsız eden şey, 'son bir karara' varmak dediği yaklaşan ihtiyacın farkına varmasıydı, çocuk sahibi olmak gibi olasılıkları ortadan kaldıran bir karar.

"Tak, tak!" diye seslendi bir ses.

Laurie kafasını kaldırarak, kendisini Dedektif Teğmen Lou Soldano'nun gülümseyen yüzüne bakarken buldu. Temiz, ütülü bir gömlek ve yeni bir kravatla çok şık görünüyordu. "Hey, Laur," dedi neşeyle. Laur, Lou'nun oğlu Joey'nin, Laurie ve Lou geçmişte kısa bir süre flört ettiklerinde Laurie'ye taktığı bir isimdi. O zamanlar, Joe beş yaşındaydı. Şimdi ise, on yedi.

Laurie ve Lou kavga ederek bozuşmamışlar, romantik bir iliş-

kinin uygun olmadığı konusunda karşılıklı bir anlaşmaya varmışlardı. Birbirlerine karşı saygı, anlayış ve takdir hissetmeye devam etmelerine rağmen, işin tutku kısmı yürümemişti. Romantizm yerine, yıllar boyunca, yakın bir arkadaşlık gelişmiş ve çiçek açmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Lou. Laurie konuşmaya çalıştı ama herhangi bir şey söylemek yerine, gözleri yaşlarla doldu. Bir elini alnına koyarak, baş ve işaret parmaklarıyla şakaklarına bastırdı.

Lou kapıyı kapattı. Riva'nın sandalyesini çekti ve oturdu, sonra da elini Laurie'nin omzuna koydu.

"Hey, haydi! Bana burada ne döndüğünü anlat!"

Laurie elini çekti. Gözleri hâlâ ıslaktı ama hiç yaş akmamıştı. Yanaklarını şişirdi ve sonra zayıfça gülümsedi. "Üzgünüm," demeyi başardı.

"Üzgün mü? Sen neden bahsediyorsun? Üzülecek hiçbir şey yok. Haydi! Bana neler olduğunu anlat. Ama bekle! Sanırım biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Laurie. Masasındaki çekmecelerden birini açtı ve gözlerini kurulamak için bir kâğıt mendil çıkarttı. Sulu gözlerini kontrol altına aldığında, tekrar Lou'ya baktı. "Beni rahatsız eden şeyi bildiğini düşünmene sebep olan ne?"

"Bu kadar yıl boyunca artık sizi tanıdım; hem seni hem de Jack'i. Ayrıca, siz ikinizin konuşmadığını da biliyorum. Yani, bu bir sır değil."

Laurie karşı çıkmaya kalkıştı ama Lou, elini Laurie'nin omzundan çekti ve onu susturmak için havaya kaldırdı. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama her ikiniz için de deli oluyorum. Başka bir doktorla görüştüğünü biliyorum ama sen ve Jack barışmalısınız. Siz, birbiriniz için yaratılmışsınız."

Laurie, kendine rağmen gülümsedi. Sevgi dolu gözlerle Lou'ya baktı. Adam, gerçek bir dosttu. O ve Jack, romantik bir ilişki yaşamaya başladıkları ilk zamanlarda, üçü çok kısa sürede yakın arkadaş oldukları için, Laurie onun kıskanacağından endişelenmişti. Bunun yerine, Lou en başından beri onları cömertçe desteklemişti. Elini Lou'nun omzuna koyma sırası şimdi Laurie'deydi. "Endi-

şen için minnettarım," dedi içtenlikle. Eğer Laurie'nin küçük duygusal nöbetinin nedeninin Jack'le olan ilişkisi olduğunu düşünmek istiyorsa, Laurie için bir sorun yoktu. Yapmak istediği son şey, Lou'yla BRCA1 hakkında bir tartışmaya girmekti.

"En azından, senin şu diğer adamla görüşmenin Jack'i delirttiğini biliyorum."

"Gerçekten mi," dedi Laurie. "Eh, sen bir şeyler biliyorsun, Lou. Aslında ben bunu duyduğuma şaşırdım. Jack'in öyle ya da böyle, umurunda olduğunu zannetmiyordum."

"Bunu nasıl düşünürsün?" diye sordu Lou, yüzünde tam bir inanmazlık ifadesiyle. "Şu silah tüccarı Sutherland'le neredeyse nişanlandığında neler yaptığını unuttun mu? Jack tamamen delirmişti."

"Bunun nedeninin, her ikinizin de Paul'ün doğru kişi olmadığını düşünmeniz zannediyordum ve haklısınız doğru kişi değildi. Jack'in davranışlarının kıskançlıktan olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Sözüme güven: Açık seçik kıskançlıktı."

"Eh, ne yapabileceğimizi göreceğiz. Eğer bana izin verirse, Jack'le konuşmak isterim."

"İzin verirse mi?" diye sordu Lou, aynı inanmazlıkla. "Hey, eğer vermezse, onu döverek getiririm."

"Bunun pek işe yarayacağını zannetmiyorum," dedi Laurie, bir başka gülümsemeyle. Elindeki kâğıt mendille burnunu sildi. "Ama her neyse, sabah vakti bu ziyaretini neye borçluyum, özellikle de böyle süslenmişken? Buraya sadece Jack'in avukatı olarak gelmediğini biliyorum."

"Bu, kesinlikle doğru," dedi Lou. Sandalyesinde dikleşti. "Bir sorunum var ve yardıma ihtiyacım var."

"Seni dinliyorum."

"Böyle giyinmiş olmamın nedeni, yüzbaşım Michael O'Rourke'la beraber Jersey'ye gitmek zorunda kalmış olmam. Ne yazık ki, karısının kız kardeşi bu sabah şehirde öldürüldü ve biz de bunu kocasına söylemeye gittik. Söylememe gerek yok, bir şüpheli bulmam için üzerimde çok baskı var. Ceset, aşağıdaki soğutucuya git-

ti bile. Umduğum şey, sen veya Jack'in otopsiyi yapabilmeniz. Bir şeyler bulmam gerekiyor ve ikinizden biriniz, her zaman bir beklenmeyeni buluyor gibisiniz."

"Tanrım, üzgünüm, Lou. Bunu şimdi yapamam. Bu öğleden sonranın geç vakitlerine kadar bekleyebilirse, yardım edebileceğime eminim."

"Saat kaçta?"

"Emin değilim. Manhattan General'da bir randevum var."

"Gerçekten mi?" diye yorumda bulundu Lou, çarpık bir gülümsemeyle. "Michael'ın kız kardeşinin soyulduğu yer de orası: Tam otoparkta."

"Bu, korkunç. Hastane personelinden miymiş?"

"Evet, yıllardır. Geceleri çalışan bir başhemşireydi. Eve gelmek üzere arabasına binerken öldürülmüş. Çok yazık. On ve on bir yaşlarında iki tane de küçük çocuğu var."

"Soyulmuş mu, tecavüze mi uğramış, yoksa ikisi de mi?"

"Sadece soyulmuş, yani şimdilik öyle görünüyor. Kredi kartları etrafa fırlatılmıştı. Kocası, çantasında elli dolardan az para olduğunu tahmin ediyor ve bunun için, hayatını kaybediyor."

"Üzgünüm."

"Biraz ilerleme kaydetmezsem benim olacağım kadar üzgün olamazsın. Peki ya Jack? Uğradığımda ofisinde yoktu."

"Aşağıda çukurda ya da yarım saat önce bıraktığımda oradaydı."

Lou ayağa kalktı ve Riva'nın sandalyesini yerine geri koydu.

"Bekle, Lou," dedi Laurie. "Burada olduğuna göre, sana bahsetmek istediğim bir şey var."

"Ah, öyle mi? Nedir?"

Laurie, altı davalık serisini Lou'ya kısaca anlattı. Sadece en önemli noktalara dokundu ama bu, tekrar oturabilmek için Lou'nun, Riva'nın sandalyesini çekmesine yetti.

"Yani bu davaların gerçekten cinayet olduklarına inanıyorsun?" diye sordu Lou, Laurie sözünü bitirince.

Laurie, daha çok kendi kendisine kıkırdadı. "Bilirsin, emin değilim," diye itiraf etti.

"Ama biraz önce, birilerinin bunu hastalara yaptığını söyledin. Bu, cinayettir."

"Biliyorum," dedi Laurie. "Sorun şu ki, bunun ne kadarına inandığımı ben de bilmiyorum. Açıklamama izin ver. Bu sabahtan itibaren, birçok şeyi tekrar düşünmeme neden olan bir öz dürüstlük turuna başladım. Son bir buçuk aydır, Jack, annem ve başka şeyler yüzünden duygusal olarak çok gerildim ve kendimi oyalayacak bir şey aradığımı biliyorum. Benim bu seri cinayetlerim de bu kategoriye giriyor."

Lou, anlayışla başını salladı. "Yani pireyi deve yapıyor olabileceğini düşünüyorsun?"

Laurie omuzlarını silkti.

"Seri katil fikrini, burada ATK'de başka kimseyle paylaştın mı?"

"Dinleyecek olan herkesle, Calvin de dahil."

"Ve?"

"Herkes, bir sonuca varmak için çok acele ettiğimi düşünüyor, çünkü toksikoloji, geçmişte hastanelerde meydana gelen seri cinayetlerde kullanıldığı belgelenen ensülin veya yüksük otu gibi en ufak bir şüphe uyandıracak hiçbir şey bulamadı. Herkesin, bu sonuca karşı çıktığını söylemek doğru değil. Görüştüğüm doktor, ki bu arada adı Roger ve General'da çalışıyor, beni destekliyor ama bu sabah, kendimi onun amaçlarını sorgularken buldum. Ama bu tamamen farklı bir konu. Her neyse, seri katil fikriyle ilgili bütün hikâye bu."

"Bunu Jack'e de anlattın mı?"

"Kesinlikle. Abarttığımı düşünüyor."

Lou ayağa kalktı ve Riva'nın sandalyesini yerine koydu. "Beni haberdar et. On yıl önce ortaya çıkarttığın korneal-kokain komplosundan sonra, muhtemelen içgüdülerine senden daha fazla güveniyorum."

"O, on iki yıl önceydi," dedi Laurie.

Lou güldü. "Bu da sana, eğlenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını gösteriyor."

on

"Nasıl oldu?" diye sordu Jack. Eserini incelemek için bir adım geriye gitti.

"İyi, sanırım," diye cevap verdi Lou.

Jack, Lou'nun bir ay kıyafeti giymesine yardım etmiş ve bateri takımını bağlamıştı. Jack, HEPA filtresinden hava çeken havalandırma fanının mırıltısını duyabiliyordu. "Esintiyi hissedebiliyor musun?"

"Ne esinti," diye cevap verdi Lou alayla. "Her gün bu zamazingonun içinde nasıl çalışabiliyorsun, anlamıyorum. Ayda bir kere bana yetiyor."

"Benim de eğlence anlayışıma uymuyor," diye itiraf etti Jack, kendi kıyafetini giymeye başlarken. "Hafta sonları nöbetteyken, bazen gizlice eski maske ve kıyafetlere dönüyorum ama Calvin bunu her öğrendiğinde, azarlanıyorum."

Depoda eldivenlerini taktılar, sonra da otopsi odasının kapısını iterek içeri girdiler. Sekiz masadan beşinde otopsi yapılıyordu. Beşinci masada, Susan Chapman'dan geri kalanlar, çıplak halde yatıyordu. Vinnie, örnek şişelerini düzenlemekle meşguldü.

"Dedektif Soldano'yu hatırlıyorsun, değil mi Vinnie?"

"Evet, elbette. Tekrar hoş geldiniz, Teğmen."

"Teşekkürler, Vinnie," dedi Lou, masadan yaklaşık iki metre uzakta durarak.

"İyi misin?" diye sordu Jack. Lou, oldukça sık gelen bir otopsi gözlemcisiydi ve Jack onun, başka ziyaretçilerin yaptığı gibi, bayılıp arkaya düşeceğinden endişelenmiyordu. Jack'in, dedektifin yüz maskesinin, sık nefes alıp verdiğini gösterecek şekilde buharlandığını fark etmesine rağmen, neden durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İyiyim," diye mırıldandı Lou. "Tanıdığın birini böyle yatırılmış, bir balık gibi içinin çıkartılmasını beklerken görmek biraz zor."

"Onu tanıdığını söylememiştin," dedi Jack.

"Sanırım abartıyorum. Gerçekten tanımıyordum. Birkaç kez, Yüzbaşı O'Rourke'un evinde karşılaşmıştım."

"Eh, gel buraya! O kadar uzaktan hiçbir şey göremezsin."

Lou, dikkatle birkaç adım ilerledi.

"Krispy Kremes'e düşkünlüğü varmış gibi görünüyor," dedi Jack, cesedi incelerken. "Kaç kilo çıktı, Vinnie adamım?"

"Seksen üç."

Jack, plastik maskesinin ardından boğuk çıkan bir ıslık çaldı. "Bu, diyelim ki 1.60 cm. boyundaki biri için çok fazla."

"1.65," dedi Vinnie. Şırıngaları almak için dolaba döndü.

"Affedersin, yanılmışım," dedi Jack. "Tamam, Lou, haydi anlat! Beni buraya o kadar hızlı sürükledin ki, araştırma raporunu okumaya vaktim olmadı. Nerede bulunmuş?"

"4x4'ünün sürücü koltuğunda, şekerleme yapıyormuş gibi, dik olarak otururken. Başı göğsünde duruyormuş. Hemen bulunmamasının nedeni de bu. Birkaç kişi onu görmüş ama uyuduğunu zannetmiş."

"Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Pek fazla bir şey değil. Göründüğü üzere, sağ göğsünden iki kere vurulmuş."

"Ve senin izlenimin bunun bir hırsızlık olduğu mu?"

"Kesinlikle öyle görünüyordu. Nakit parası gitmişti, cüzdanı ve kredi kartları yere saçılmıştı ve kıyafetlerine de dokunulmamıştı."

"Kolları neredeydi?"

"Direksiyona sokulmuştu."

"Gerçekten mi? Bu garip."

"Neden?"

"Bana, sanki şekil verilmiş gibi geldi."

Lou omuzlarını silkti. "Olabilir. Eğer öyleyse, sence bunun anlamı ne?"

"Sadece, sıradan saldırı olaylarında pek rastlanmaz." Jack, kadının sağ elini kaldırdı. Avucun, baş parmağın altındaki çıkıntılı bölümü, çukur oluşturacak şekilde gitmişti. Baş parmağın boğumu ve avucun büyük bir bölümü, küçük yaralarla bir hayli çizilmişti. Yaradan, birinci metakarpal kemiğinin bir kısmı görünebiliyordu. "Tahminim, bunun bir savunma yarası olduğu."

Lou başını salladı. Masadan hâlâ büyük bir adım gerideydi.

Jack, sağ kolu vücuttan uzaklaştırdı. Koltukaltında, çevresine kumaş parçaları yapışmış olan iki, küçük, koyu kırmızı halka vardı. Halkaların bulunduğu yüzey, fırlamış sarı yağ dokularıyla kurumuş kıymaya benziyordu.

Vinnie, şırıngalarla döndü ve onları masanın üzerinde cesedin yanına bırakıp, duvardaki röntgen kutusunu gösterdi. "Röntgenleri astığımı söylemeyi unuttum. Göğüste, iki giriş yarasına uyan iki parça var."

"Ne kadar da haklısın!" dedi Jack. Röntgen kutusuna doğru gidip filmleri inceledi. Lou arkasından geldi ve omzunun üzerinden baktı. İki kurşun, benekli, değişken gri alanda, iki saf beyaz yara gibi göze çarpıyordu. "Tahminim, birinin sol ciğerde, diğerinin kalpte olduğu."

"Bu, araçta bulunan iki dokuz milimetrelik kapsülle uyuyor," dedi Lou.

"Bakalım başka ne bulacağız," dedi Jack, masaya geri dönüp dış muayenesine başlarken. Kafanın üstünden başlayıp ayakların altına ilerlerken çok dikkatliydi. Bu süreçte, giriş yaralarının çevresindeki küçük noktaları gösterdi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Lou. Sonunda görebilecek kadar yakınlaşmıştı.

"Bu alan giyinik olduğu için, silahın namlusunun yakın olduğunu, belki otuz santim mesafede ama ele olduğu kadar yakın olmadığını gösteriyor."

"Bu önemli mi?"

"Sen söyle. Saldırganın, silah ateşlendiğinde arabaya yaklaşıyor olduğundan çok, arabanın içinde oturup oturmadığı sorusunu akla getiriyor."

"Evet, yani?"

Jack omuzlarını silkti. "Eğer saldırgan arabada oturuyorsa, kurbanın saldırganı tanıyıp tanımadığını araştırmak isteyebilirsin."

Lou başını salladı. "İyi nokta."

Otopsinin iç muayenesinde, Jack kurbanın sağında, Vinnie de solunda durdu. Lou baş tarafında duruyor ve Jack bulduğu bir şeyi gösterdiğinde eğiliyordu.

Otopsi, Jack'in mermilerin yollarını izlemesinin haricinde rutindi. Her ikisi de, Jack'in çıkış yarası olmamasının nedeni olarak gördüğü şekilde, kaburgalardan geçmişti. Biri, aort kavisinden geçerek sol ciğere girmişti. Diğeri, kalbin sağ tarafından geçerek, sol karıncık duvarına gömülmüştü. Jack, dışarıdaki izleri değiştirmemek için büyük bir dikkatle tutarak parçaları çıkarttı. Bunları, Vinnie'nin hazırlamış olduğu, üzerinde koruma etiketleri olan delil torbalarına koydu.

"Korkarım ki sana verebileceğimin hepsi bu," dedi Jack, mühürlü torbaları Lou'ya uzatırken. "Belki balistikçilerin sana yardım edebilir."

"Umarım," dedi Lou. "Olay yerinde hiç parmak izi bulamadık, yolcu kapısının kolunda bile. Cüzdanın üzerinde, kurbanınki dışında okunamayan bir parmak izi bile yoktu, yani olay yerinden sıfır bilgi edindik. Bu da yetmezmiş gibi, gece bekçileri, şüpheli birinin gelip de ortalarda dolaştığını görmemiş."

"Zor bir dava olacak gibi görünüyor."

"Haklısın."

Jack ve Lou, temizliği Vinnie'ye bırakarak, koruyucu kıyafetlerini çıkartmak için depoya geçtiler. Oradan da, ameliyat önlüklerini çıkartıp sokak kıyafetlerini giymek için soyunma odasına gittiler.

"Doktor, her zaman doktordur, bu yüzden, göbeğinizin gittikçe büyüdüğünü söylesem, umarım bana kızmazsınız, Teğmen."

Lou'nun gözleri, genişlemiş bel çevresine gitti. "Üzücü, değil mi?"

"Üzücü ve sağlıksız," dedi Jack. "O fazla kilolarla, özellikle de sigara içmeyi bırakmadığın sürece, kendine iyilik yapmıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lou, sanki incinmiş gibi. "Sigarayı yüz kere bıraktım. Son seferi, sadece iki gün önceydi."

"Ne kadar sürdü?"

"Ortağımdan bir tane alana kadar: Yaklaşık bir saat." Güldü. "Zavallıyım, biliyorum. Ama bütün bu fazladan yükü taşımamın nedeni, bu güzel şehirdeki bütün cinayetlerden bir fırsat bulup da spor yapamamam." Gömleğini giydi ve çıkıntılı belinin üzerinden düğmeledi.

"Eğer kendini değiştirmezsen, kendi ölümüne neden olmaktan suçlanacaksın."

Jack'in yanında, aynanın önünde duran Lou, kravatının ilmeğini başından geçirdi. Çıkartırken düğümü çözmemişti. Düğümü, çenesine doğru sıktı, bunu yaparken de çenesini kaldırdı. "Buraya seni bulmaya gelmeden önce Laurie'yle konuştum."

"Ya?" dedi Jack. Örgü kravatını bağlarken durdu ve aynadan Lou'ya baktı.

"İlişkiniz hakkında üzgündü ve neredeyse ağlayacaktı."

"Manhattan General'daki gıcık bir herifle, çılgın, tutkulu bir ilişki yaşadığı düşünülürse, bu garip."

"Adı Roger."

"Her neyse. Aslında, herif gıcık değil ve sorunun bir parçası da bu. Aslında, mükemmel biri gibi görünüyor."

"Eh, bu konuda rahatlayabilirsin. Laurie'nin adam için delirdiği izlenimini edinmedim. İşleri yoluna koymak için seninle konuşmak istediğini bile söyledi."

"Hah!" diye homurdandı Jack, inanmazlıkla. Kravatını bağlamaya devam etti.

Laurie'nin söylediklerine ekleme yaptığını bilen ve bundan suçluluk duyan Lou, dolaptan ceketini çıkartıp giyerken Jack'le göz göze gelmemeye çalıştı. Kısa kesimli saçlarını parmaklarıyla geriye taradı.

Lou sonunda ona bakana kadar, Jack'in gözleri Lou'yu takip etti. Sonra Jack, "Birkaç hafta önce, morgda otopsiler hakkında konuşmak haricinde bana hiç zaman ayırmıyorken, işleri yoluna koymak için benimle konuşmak istemesine inanamıyorum," dedi. "Onunla arka arkaya kaç gece bir araya gelmeye çalıştım. Senfoniye veya müzeye veya baleye veya başka bir iğrenç kültürel aktiviteye gideceğini söyleyerek her seferinde beni başından savdı. Yani, her gecesi doluydu ve başka bir buluşma da önermedi." Jack de, Lou gibi, Sezar kesimli saçlarını, hızlı, sinirli hareketlerle alnından geriye ittirdi.

"Belki de yeniden denemelisin," diye önerdi Lou. Biraz yavaş gitmesi gerektiğini anlamıştı. "Ona da söylediğim gibi, siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Bunu düşüneceğim," dedi Jack kaçamak bir cevapla. "Bugünlerde kendimi aşağılatmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Manhattan General'daki şüpheli ölümlerle ilgili kafasının karışık olmasından da bahsetti. Bu ölümlerin cinayet olduğuna kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi. Bu konuyu seninle de konuştuğunu söyledi. Sen ne düşünüyorsun? Onun kelimeleriyle, 'abarttığını' düşündüğünü söyledi."

"Bu biraz sert olmuş. Sadece, dört davayla, biraz aceleci davrandığını düşünüyorum."

"Altı! Bu sabah iki tane daha almış."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bana öyle söyledi. Ayrıca, bu seri katil fikrini kendini oyalamak için kullanıyor olabileceğini de itiraf etti."

"Tam olarak bunu mu söyledi? Yani 'oyalamak' kelimesini kullandı mı?"

"Yemin ederim!"

Jack, şaşkınlıkla kafasını salladı. "Toksikoloji incelemesinin tamamen sonuçsuz kaldığı göz önünde bulundurulursa, bu mantıklı bir değerlendirme. Bunun, etkileyici biçimde kendini bilen bir yorum olduğunu da söylemeliyim."

Mart güneşi, güney göğünde her günkü geçişini yaparken, hızla geçen bir bulutun arkasından çıkan bir öğle güneşi huzmesi, Manhattan General'ın güneyde konuşlandırılmış kafeteryasının penceresinden içeri doldu. Huzme, bir lazer ışını gibiydi ve Laurie, bunun ani yoğunluğundan gözlerini korumak için elini kaldırmak zorunda kaldı. Sırtı pencereye dönük halde karşısında oturan Dr. Sue Passero, parlaklık karşısında, hatları olmayan bir siluet halini aldı.

Elini alnında tutmaya devam eden Laurie, gözlerini, önünde duran tepsiye indirdi. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Seçimleri, alırken kulağa iştah açıcı gelmiş olsa bile, masaya oturduğunda hiç aç olmadığını fark etmişti. İştahının olmaması Laurie için olağan bir şey değildi. Bunu, sosyal görevliyle yapacağı toplantının ve alacağı kaçınılmaz haberlerin stresine bağladı. Bazı açılardan, bir akıl sağlığı uzmanını görmek zorunda kaldığı için kendisini aşağılanmış gibi hissediyordu.

Laurie, kırk dakika önce hastaneye geldiğinde, önce Roger'ı görmeye gitmişti ama o, hâlâ yerinde değildi. Sekreterlerden biri, Roger'ın hastane müdürüyle özel bir toplantıda olduğunu söylemişti. Laurie, daha sonra, bu kadar kısa süre önce gelmesine rağmen onunla öğle yemeği yemeyi nazikçe kabul etmiş olan Sue'yu aramaya gitmişti.

"Genetik laboratuvarının sosyal görevlilerinden bir telefon almış olman, testin sonucunun pozitif olduğu anlamına gelmez," dedi Sue.

"Ah, haydi ama," diye şikâyet etti Laurie. "Sadece kadının bana sonucu söylemiş olmasını isterdim."

"Aslında, yasa gereği, sana bunu telefonda söyleyemezler,"

dedi Sue. "Yeni Sağlık Bilgisi Gizliliği Kanunu'na göre, telefonla bilgilendirmeye pek hoş bakılmıyor. Laboratuvar personeli, gerçekten kiminle konuştuklarından kesin olarak emin olamıyorlar. Bilgiyi, yanlışlıkla başka bir kişiye verebilirler, ki SBGK da bunu önlemeye çalışıyor."

"Sonuçlarımı neden sana göndermediler?" diye sordu Laurie. "Sen resmi olarak benim doktorumsun."

"Teknik olarak, teste başvurduğunda değildim. Ama haklısın. Bir haber almış olmalıydım. Aynı zamanda, buna şaşırmadım. Yeni kurulan genetik laboratuvarı, düzenini oturtmaya çalışıyor. Gerçeği söylemek gerekirse, kanını almadan önce, özel eğitimli uzmanlarından biriyle bir randevu ayarlamamalarına şaşırdım. İşleri idare ederken kullandıkları önleyici yöntemlerin bunu da kapsadığını düşünüyordum. Sonuç ne olursa olsun, genetik test yaptırmanın zor olduğunu bilmek için roket mühendisi olmaya gerek yok."

Bir de bana sor, diye düşündü Laurie, kendi kendine.

"Yemeğinin nesi var?" diye sordu Sue, bakmak için üzerine eğilerek. "Bir lokma bile yememişsin. Bunu kişisel mi almalıyım?"

Laurie güldü ve Sue'ya başından savar gibi bir hareket yaptı. Laurie, hayatında olan biten her şey yüzünden kendisini aç hissetmediğini itiraf etti.

"Dinle," dedi Sue, daha ciddi bir ses tonuyla. "Eğer BRCA1 testinin sonucu pozitif çıkarsa, ki bunun olacağını düşündüğün ortada, hemen kliniğe gelmeni istiyorum ki, en iyi onkoloji uzmanlarından birini görmeni sağlayayım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Güzel! Bu arada Laura Riley'le durum nedir? Rutin kontrolün için jinekolojiden bir randevu aldın mı?"

"Evet. Aldım."

Laurie saatine baktı. "Artık gitmeliyim. Geç kalmak istemiyorum. Sosyal görevli, benim pasif agresif davrandığıma karar verebilir."

Kadınlar, koridorda birbirlerinden ayrıldılar. Laurie, ikinci kata gitmek için merdivenleri çıkarken, sağ alt batınındaki rahatsızlık, tereddüt etmesine neden olarak, geri geldi. Merdivenlerin, onu rahatsız eden sıkıntıyı neden kötüleştirdiğini merak etti. Bu, çocukken çok koştuğunda söylediği gibi 'batma' hissine benziyordu. Diğerleri gibi, bu sefer de sadece bir dakika sonra geçti. Sağ elini yumruk yaparak sırtına vurdu. Aklına, bunun karaciğer veya idrar yollarıyla ilgili bir ağrı olabileceği geldi ama vurmak rahatsızlığın tekrar belirmesine neden olmadı. Karnını içeri çekti ama garip hiçbir şey hissetmedi. Omuzlarını silkti ve yoluna devam etti.

Genetik tanı laboratuvarının lobisi, Laurie'nin geçen ziyaretinde olduğu kadar sakindi. Duvardaki hoparlörlerden aynı klasik müzik yayılıyordu ve kesinlikle aynı empresyonist tablolar asılıydı. Farklı olan Laurie'nin düşünceleriydi. İlk ziyaretinde, kaygıdan çok merak hissetmişti. Şimdi, durum bunun tam tersiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu pembe gömlekli resepsiyonist.

"Adım, Laurie Montgomery ve saat birde Anne Dickinson'la randevum var."

"Burada olduğunuzu haber vereyim."

Laurie oturdu ve eline bir dergi alarak, sinirle sayfaları karıştırdı. Saatine baktı. Tam birdi. Bayan Dickinson'ın kendisini bekleterek daha da aşağılayıp aşağılamayacağını merak etti.

Zaman çok yavaş ilerliyordu. Laurie, konsantre olmadan dergiyi karıştırmaya devam etti. Giderek, hem daha endişeli hem de daha sinirli olduğunu fark etti. Dergiyi kapattı ve diğerleriyle birlikte masanın üzerine geri koydu. Okumaya çalışmaktansa, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. İradesini zorlayarak, kendisini sakinleştirdi. Sıcak güneşin altında bir kumsalda uzandığını düşündü. Biraz denese, kıyıya vuran dalgaların sesini duyabilecekti.

"Bayan Montgomery?" diye sordu bir ses.

Laurie, kendisinin yarı yaşındaki bir kadının gülümseyen yüzüne baktı. Sade, beyaz bir kazak giymiş ve bir sıra inci takmıştı.

Kazağının üstünde, temiz, beyaz bir önlük vardı. Sol elinde, vücudunun yan tarafında tuttuğu bir not panosu vardı. Sağ elini uzatmıştı. "Ben, Anne Dickinson."

Laurie ayağa kalktı ve kadının elini sıktı. Sonra, bir yan kapıdan geçip kısa bir koridorda ilerleyen kadını takip etti. Bir kanepe, iki berjer, bir sehpa ve bir dosya dolabı olan küçük, penceresiz bir odaya geldiler. Sehpanın ortasında, bir kutu kâğıt mendil duruyordu.

Anne, Laurie'nin kanepeye oturmasını işaret etti ve kendisi de, kâğıt mendil kutusu, gayet uygun olarak ortalarında kalacak şekilde berjerlerden birine oturdu. Anne, bir süre not panosuna başvurdu ve sonra da başını kaldırıp baktı. Laurie'ye göre Anne, en azından bir mastır derecesi ve muhtemelen genetik üzerine ekstra eğitimi olan birinden çok, hem çalışıp hem okuyan bir üniversite öğrencisine benzeyen, hoş görünümlü bir kadındı. Düz, orta boydaki kahverengi saçlarını, sık sık yüzünden çekip kulağının arkasına koymasına neden olacak şekilde ortadan ayırmıştı. Ruju ve ojeleri, koyu kırmızı-kahve rengiydi.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Anne. Genizden gelen sesi yumuşaktı. "Ve dosyanızı yanlış yere koyduğum için de özür dilerim."

Laurie kendisini gülümsemeye zorladı ama giderek sabırsızlandığını hissedebiliyordu.

"Burada, genetik tanı laboratuvarında yaptıklarımızla ilgili, size biraz temel bilgi vermek isterim," diye devam etti Anne. Bacak bacak üstüne attı ve not panosunu bacaklarının üstüne koydu. Laurie, kadının bacağının içinde, bileğinin hemen üzerinde, yılan şeklindeki küçük dövmeyi görebiliyordu. "Ayrıca, kadrolu doktorlarımızdan biri yerine neden benimle görüştüğünüzü de açıklamak istiyorum. Bunun nedeni tamamen zaman meselesi: Benim çok zamanım var, onlarınsa yok. Bu da, istediğiniz kadar sizinle burada kalıp, bütün sorularınızı cevaplayabileceğim anlamına geliyor. Ve eğer sorularınızı cevaplayamazsam, cevaplayacak kişilerle doğrudan bağlantıya geçebilirim."

Laurie, içinden Anne'e masalı kesip lanet testin sonucunu ver mesini emrederken, yorumda bulunmadı veya yüz ifadesini değiş tirmedi. Aniden arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve haberi verenin suçlu olmadığını kendisine hatırlatmaya çalıştı. Ne yazık ki, Anne ve bu durum onu bezdiriyordu. Kendisini tanıdığı için bu nun olabileceğini bilmesine rağmen Laurie, ortama uyan kâğıt mendil kutusunu, Anne sanki onun duygusal olarak yıkılıp ağlama sını bekliyormuş gibi, özellikle küçük düşürücü buldu.

"Şimdi," dedi Anne, not panosuna bir kez daha danışıp, Laurie'nin üzerinde çalışılmış bir sunum seyretmek üzere olduğunu hissetmesine neden olarak. "Genetik bilimi ve bu alanın, insan genomunun, yani üç nokta iki milyar nükleotid baz çifti dizilimini şifresi çözüldükten sonra ne kadar değiştiği hakkında bir şeyler bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum. Ama önce, anlamadığınız bir şey olduğunda sözümü kesebileceğinizi söyleyeyim."

Laurie, sabırsızlıkla başını salladı. Anne'in küstahça bahsetmesine rağmen nükleotid baz çiftleri hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak etmeden duramadı. Nükleotid baz çiftleri, molekülün basamak kısmını oluşturan DNA molekülü parçacıklarıdır ve bir dizilim oluşturarak genetik bilgiyi naklederler.

Anne, keşişin on dokuzuncu yüzyılda bahçesindeki bezelyeler üzerinde çalışarak keşfetmiş olduğu, Gregor Mendel'in, dominant ve resesif özellikleriyle ilgili genetik kurallarını tartışmaya başladı. Laurie, bu konuda kendisine ders anlatıldığına inanamıyordu ama kadının sözünü kesmedi veya Anne'e, biyoloji eğitimi boyunca, Gregor Mendel'le karşılaşmış olması kesin olan bir doktorla muhatap olduğunu hatırlatmadı. Laurie, kadının monoton sesiyle, genleri ve nesiller boyunca miras alınan belirli yarı kromozomlu tipleri oluşturan diğer özelliklerin bazı özelliklerle nasıl bağlantılı olabileceğini anlatmasına izin verdi.

Hatta bir noktada, Laurie sosyal görevlinin sesini kıstı ve saçını sürekli kulaklarının arkasına atmasının yanı sıra, bir şeyi açıklarken öz kapağının seğirmesini de içeren tiklerine yoğunlaştı.

Ama kadın, hemen SNP kısaltmasını kullanmaya başlayarak, tekli nükleotid polimorfizmden bahsetmeye başlayınca, Laurie ilgisini tekrar ona yöneltti. Bu, Laurie'nin pek bilgili olmadığı ve kısa bir süre önce öğrenmeye başladığı bir genetik alanıydı.

"SNPler çok önemli oldular," dedi Anne. "Bunlar, tekli bir nükleotid baz çiftinin, mutasyon, silinme veya çok daha nadir olarak eklenme yoluyla değiştirildiği, insan genomundaki belirli alanlardır. Herhangi iki insan arasında, her bin kadar nükleotid baz için bir SNP gibi ortalama var."

"Neden bu kadar önemliler?" diye sorduğunu fark etti Laurie.

"Çünkü artık insan genomunda haritalanmış milyonlarcası var. Belirli anormal genlere kalıtsal olarak bağlanan elverişli belirleyiciler olarak değerlendiriliyorlar. Yüzde yüz emin olmak için her ikisini de yapıyor olmamıza rağmen, etkilenmiş geni izole edip dizmektense, belirleyicisi için test yapmak daha kolay. Hastalarımıza doğru bilgiler verdiğimizden emin olmak istiyoruz."

"Evet," dedi Laurie sinirle. Anne'in anormal genlerle ilgili yorumu, Laurie'yi bu konuşmayı yapma nedeninin gerçekliğine kabaca geri çekmişti. Bu, entelektüel bir görüşme değildi.

Laurie'nin düşüncelerinden habersiz olan ve not panosuna danışan Anne, genizden gelen sesiyle monologuna devam etti. Bir anda, Laurie sıkılmıştı. Sabrı aniden bitti. Kollarını çözdü ve Anne'in konuşmayı kesmesi için sağ elini kaldırdı. Anne, işareti aldı, cümlesinin ortasında durdu ve soru dolu bir ifadeyle Laurie'ye baktı.

"Bütün saygımla," dedi Laurie, sakin çıkması için ses tonunu ayarlamaya çalışarak, "ya sahip olmadığınız ya da unutmuş olduğunuz, önemli bir bilgi var. Ben de bir tıp doktoruyum. Bu temel bilgiyi takdir ediyorum ama burada olmamın asıl nedeni, sanırım test sonucumun sizde olması. Sonucun ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu nedenle, sizin için mahsuru yoksa, sonucun ne olduğunu söylemenizi istiyorum."

Bir miktar telaşlanan Anne, not panosuna bir kez daha baktı.

Kafasını kaldırıp baktığında, gözündeki seğirme daha da belirgindi. "Bir tıp doktoru olduğunuzu bilmiyordum. Doktor titrini gördüm ama başka bir tür doktor olduğunu düşündüm. Tıp doktoru olduğunuz yazmıyordu."

"Pek önemli değil. BRCA1 geninin belirleyicisi için sonuç pozitif mi?"

"Ama henüz bunun içeriğinden bahsetmedik."

"İçeriğinin farkındayım ve diğer muhtemel sorularımı da onkoloji uzmanıma yönlendireceğim."

"Anlıyorum," dedi Anne. Rahatsız edici olarak bulduğu belli olan durumda ona yardım edebilirmiş gibi not panosuna baktı.

"Çabanızı takdir etmiyor değilim," diye ekledi Laurie, "ama sonucu bilmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Anne. Sandalyesinde dikleşti ve Laurie'nin gözlerinin içine baktı. Gözü artık seğirmiyordu. "Gen dizisiyle de onaylandığı üzere, BRCA1 belirleyicisi için pozitifsiniz. Üzgünüm."

Laurie, alt dudağını ısırırken, görmeyen gözlerle uzağa baktı. Bu haberi tamamen bekliyor olmasına rağmen gözyaşlarının duygusal bir ufukta toplandığını hissedebiliyordu. Prensip meselesi yüzünden, gözyaşlarıyla savaştı. Önündeki masada duran kâğıt mendilleri kullanmayacaktı. "Tamam," dediğini duydu Laurie. Anne'in konuşmaya başlamasını da duydu ama Laurie dinlemedi. Laurie genellikle diğerlerinin hislerine karşı hep hassas olmasına rağmen, bu koşullar altında, bunu umursamıyordu. Bu haberi ileten kişiyi de bir dereceye kadar suçladığını biliyordu.

Laurie ayağa kalktı, Anne'e zorla sahte bir gülümseme verdi ve kapıya yöneldi. Avuçları bu kadar terliyken, kadının elini sıkmaya hiç niyeti yoktu. Anne'in onu takip ettiğini ve adını seslendiğini duyabiliyordu ama dönüp bakmadı bile. Kliniğin repesiyon alanını kararlı adımlarla geçti ve hastane koridoruna çıktı.

Birinci katta, yoğun hastanede koşturan dalgalanan kalabalıkla çevrildiği için minnettardı. Kim olduğunun bilinmemesi, aklındaki telaşa beklenmedik bir teselli olmuştu. Danışma masasının

karşısında bir bank vardı ve Laurie bir süreliğine oturdu. Derin bir nefes aldı. Sakinleşiyordu. Yapması gereken şey, bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermekti. Onkoloji uzmanıyla bir randevu ayarlamak için hemen kliniğe geleceğine dair Sue'ya söz vermişti ama Laurie orada otururken daha kişisel bir etkileşime ihtiyacı olduğunu fark etti. Roger'ı düşündü ve müsait olup olmadığını merak etti.

Yönetim alanı yakındı ve bağlantı kapısı arkasından kapanırken, Laurie artık sakinliği hastane lobisinin kaosuna tercih ettiğini fark etti. Ayakkabıları halının üzerinde hiç ses çıkartmıyordu. Hücrelerinin her birinde patlamaya hazırlanan saatli genetik bombayı düşünmemeye çalışarak, Roger'ın ofisinin olduğu alana doğru yürüdü. Sekreterlerden biri, daha önceki gelişinden onu hatırladı.

"Dr. Rousseau artık ofisinde," dedi sekreter, ekranın arkasından Laurie'ye bakarak.

Laurie başını salladı ve Roger'ın kapısına doğru gitti. Kapı aralıktı. Roger, masasında oturmuş, bazı kâğıtların üzerinden geçiyordu. Laurie pervaza vurdu ve Roger başını kaldırıp baktı. Hastanede her zaman giyindiği gibi, yeni yıkanmış, tertemiz, beyaz bir gömlek giyiyordu. Dokusu ve rengi, pütürlü ve her zaman güneş yanığı olan yüzüyle güzel bir tezat oluşturan, altın renkli ipek bir kravat takmıştı.

"Tanrım!" dedi, Laurie'yi görüp ayağa fırlayarak. "Telesekreterine iki saniye önce bir mesaj bıraktım. Ne tesadüf." Masasının arkasından çıktı ve kapısını kapattı. Tekrar Laurie'ye dönerek hızla sarıldı ve alnını öptü. Laurie'nin kollarının vücudunun yanlarından sarktığını fark etmedi. "Burada olduğuna çok memnunum. Seninle konuşmam gereken çok şey var." Sırtları dik iki sandalyeyi birbirlerine bakacak şekilde çevirdi. Laurie'ye oturmasını işaret etti ve kendisi de aynı şeyi yaptı.

"Geçirdiğim sabaha inanamazsın," diye heyecanla başladı Roger. "Dün gece, ameliyat sonrası gerçekleşen iki ölüm daha oldu, daha önceki dördüyle aynı: Her ikisi de genç ve sağlıklı."

"Biliyorum," dedi Laurie kısık bir sesle. "Her ikisinin de otopsisini yaptım bile. Seni daha önce bunun için aramıştım."

"Peki ne buldun?"

"Hiçbir şey yoktu, hiçbir patoloji," dedi Laurie aynı sessiz biçimde. "Önceki dördü gibiydiler."

"Biliyordum! Biliyordum!" dedi Roger, bir eliyle havayı yumruklayarak. Ayağa kalktı ve küçük ofisinde ileri geri yürümeye başladı. "Bu sabah, sadece iki gün önce toplanmış olmamıza rağmen, ölüm/hastalık komitesiyle acil bir toplantı yaptım. Bu geçtiğimiz beş haftanın, sadece bir ara olduğunun bir kanıtı olarak, bu iki vakayı sundum. Boş yere, bir şeyler yapmamız için tartıştım. Ah ama hayır, ortalığı velveleye vermemeliyiz, çünkü medya bundan haberdar olabilir. Bunu ortadan kaldırmak için, ismimi vermeden medyayı aramayı düşünüyorum ama elbette bunu yapmayacağım. Toplantıdan sonra, tutumunu değiştirmesi için ikna etmek üzere başkanın ofisine bile gittim ama bu, duvara konuşmak gibiydi. Hatta 'lanet inatçı' dediği kararlılığımla onu sinirlendirmeyi bile başardım."

Laurie, Roger'ın odada dolaşmasını izledi ama göz teması kuramadı. O anda, aklında olan şey, Manhattan General'da meydana gelen şüpheli ölümler serisi değildi ama Roger'ın bunlar hakkındaki var olan hararetine karşı çıkacak gücü kendinde bulamadı.

"Ve sonra, bunlar yetmezmiş gibi," diye ekledi Roger, "bu sabah otoparkımızda ölümle sonuçlanan bir hırsızlık oldu. Yani, bütün bunlar hakkında komplekse kapılmaya başlıyorum. Ben gelmeden önce bunların hiçbiri olmuyordu."

Roger sonunda dolaşmayı bıraktı ve Laurie'nin gözlerine baktı. İfadesinden, anlayış beklediği görünüyordu ama bu, Laurie'nin ifadesini fark edince değişti. "Suratın neden asık?" diye sordu. Daha yakından bakmak için eğildi, sonra da hemen oturdu. "Üzgünüm. Atıp tutup öfkeleniyor ve seni ihmal ediyorum. Sorun nedir?"

Laurie gözlerini sıkıca kapattı ve başını çevirdi. Roger'ın içten-

liği, Anne Dickinson ona kesin haberi verdiğinde hissettiği andaki duyguları tekrar uyandırmıştı. Omzunda Roger'ın elini hissetti.

"Ne var, Laurie? Sorun nedir?"

İlk başta Laurie, konuşmanın gözyaşlarını seller halinde akıtacağından korkarak sadece başını salladı. Bu duygusallıktan nefret ediyordu. Bu, lanet bir engeldi. Dikleşti ve uzun süredir tuttuğu öfkesini bırakarak derin bir nefes aldı. "Üzgünüm," demeyi başardı.

"Üzüleceğin bir şey yok. Bencil, duygusuz kabalığa devam eden bendim. Ne oldu?"

Laurie boğazını temizledi ve BRCA1 destanına başladı ve konuşmaya başlar başlamaz, sanki profesyonel kişiliği olayı devralmış gibi, giderek daha da az duygusal oldu. Annesini ve kısa bir süre önce olduğu ameliyatı ve ayrıca mutasyona uğramış gen testinin pozitif olduğunu anlattı. Babasının test yaptırması konusundaki tavsiyesinden de bahsetti. Jack'in rolünü atlayarak, o ve Roger tanıştıkları gün Manhattan General'a gelip kan verdiğini anlattı. Sonra da, bu sabah Anne Dickinson arayana kadar, bütün bunları nasıl da başarılı bir şekilde unuttuğunu açıkladı. BRCA1 belirleyicisinin ve mutasyona uğramış olan genin pozitif olduğunu öğrendiği bir görüşmeden geldiğini söyledi, yani bir laboratuvar hatası olma şansı yoktu. Bunu yapmamaya çalışmış olmasına rağmen, ona bu haberi veren kişiyi suçladığını itiraf etti ve zavallı kadına, bir terapistin en önemli sorusunu sorma fırsatı vermediği konusunda dalga geçti: bu haberler karşısında Laurie kendisini nasıl hissediyordu? Laurie, konuşmasını kıkırdayarak bitirdi.

"Bunda gülünecek bir şey bulmana çok şaşırdım," dedi Roger.

"Sana anlattıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedi Roger, tamamen içten olduğu belli olan bir sesle. "Ne yapacaksın? Bir sonraki adım nedir?"

"Buradan çıkar çıkmaz, Sue Passero'yu görmek için kliniğe gitmem gerekiyor. Bana, yakın gelecekte bir onkoloji uzmanıyla bir görüşme ayarlamayı teklif etti."

Roger'ın bacağına hafifçe vurdu ve ayağa kalkmaya kalkıştı.

"Bekle," dedi Roger, uzanıp oturması için omzundan bastırarak. "O kadar çabuk değil! Sosyal görevlinin fırsatı olmadığına göre, nasıl hissettiğini ben sorayım. Sanırım bu, en iyi arkadaşının en tehlikeli düşmanın olduğunu öğrenmek gibi bir şey."

Laurie, Roger'ın koyu kahverengi gözlerinin derinliklerine baktı. Soruyu, yakın bir arkadaş mı yoksa bir doktor olarak mı sorduğunu merak etti. Eğer ilkiyse, ilgisi gerçekten içten miydi? Doğru şeyleri söyleme yeteneği var gibi görünüyordu ama amacı neydi? Sonra, bu sorulama için kendisini azarladı ama evlilik ve çocuklar yalanından sonra, hiçbir şeyden emin olamıyordu.

"Sanırım pek bir şey hissedecek kadar vaktim olmadı," dedi Laurie, biraz durakladıktan sonra. Yeni fark ettiği, düşünmek istemediği şeyleri hiç düşünmeme noktasına gelene kadar bölümlere ayırma yeteneği hakkında bir şeyler söylemek istedi. Ama sonra, Sue'yu görmek için Kaufman Kliniği binasına gitmek istediği için, bunu çok uzun bir hikâye olduğuna karar verdi. Uzun vadede, anahtar kişi onkoloji uzmanı olacaktı ve randevu ne kadar erken ayarlanırsa, kendisini o kadar iyi hissedecekti.

"Benimle paylaşabileceğin bir şeyler olmalı," diye ısrar etti Roger. Eli, hâlâ Laurie'nin omzundaydı. "Bu kadar rahatsız edici bir şeyi öğrenip de, hiçbir korkun olmaması mümkün değil."

"Sanırım haklısın," diye kabullendi Laurie isteksizce. "Bana göre, bazı koruyucu yöntemler ve yan etkileri, en korkutucu olanı. Örneğin, yumurtalıklarımı aldırarak, doğurganlığımdan bilerek vazgeçme düşüncesi..."

Laurie cümlesinin ortasında durdu. Onun için, bir kasırga gibi aklına dolan düşünce, suratına bir tokat yemekle aynı etkiye sahipti. Beraberinde, kalbinin deli gibi çarpmasına neden olan, ani bir adrenalin hücumu ve parmakuçlarının karıncalanmasını getirdi. Bir an için, başının döndüğünü bile hissetti, o kadar ki, düşmemek için sandalyesinin kenarını yakalamak zorunda kaldı.

Neyse ki, baş dönmesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Roger'ın konuştuğunun farkındaydı ama o an, aklına gelen fikir, gök gürültüsü gürlemeleri gibi bir etkiyle kafasının içinde yankılandığı için, onu duyamıyordu. Eski atasözü, 'Ne dilediğine dikkat et, gerçek olabilir' lafı bir kez daha aklına geldi.

Laurie, hâlâ omzunu tutmakta olan Roger'ı da beraberinde çekerek aniden ayağa kalktı. Birdenbire, yalnız başına olmak istemişti.

"Laurie!" dedi Roger. İki elini kullanarak omuzlarını sarstı. "Sorun nedir? Cümleni bitirmedin."

"Üzgünüm," dedi Laurie, hissettiğinden daha sakin çıkan bir sesle. Roger'ın isteksiz ellerini omuzlarından çekti. "Gitmeliyim."

"Böyle gitmene izin veremem. Ne düşünüyorsun? Kederli misin?"

"Hayır, kederli değilim. En azından şimdilik. Gitmeliyim, Roger. Seni sonra ararım."

Laurie gitmek üzere döndü ama Roger onun kolunu yakaladı. "Kendine hiçbir şekilde zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım."

Roger'ın ne demek istediğini anlayan Laurie başını salladı. "Emin ol, kendime bir zarar vermeyeceğim. Sadece, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var." Kolunu, Roger'dan kurtardı.

"Beni arayacaksın."

"Evet, seni arayacağım," dedi Laurie kapıyı açarken.

"Seni bu gece görecek miyim?"

Laurie kapıda tereddüt etti ve arkasını döndü. "Bu gece olmaz. Ama haberleşiriz."

Laurie, Roger'ın ofisinden çıktı, en yakındaki sekreter masasının çevresinden dolaştı ve koşma isteğini bastırarak, koridor boyunca yavaş yavaş yürüdü. Sırtında Roger'ın gözlerini hissedebiliyordu ama arkasını dönmedi. Yönetim alanını hastanenin geri kalanından ayıran kapıyı geçince, kalabalığa karıştı. Bir kez daha, kim olduğunun bilinmemesi rahatlatıcıydı. İlk niyeti olan, kendini binadan dışarı atmak yerine, danışma standının karşısındaki banka tekrar oturdu ve bu rahatsız edici fikrin sonuçlarını düşünerek on beş dakikasını geçirdi.

on bir

ATK'deki perşembe öğleden sonrası konferansları, şef Harold Bingham'ın zorla kabul ettirdiği emirlere uyma performansıydı. Kendisi, zorlayıcı yönetim görevlerini bahane ederek toplantılara katılmasa bile, New York'un beş ilçesinde emrinde çalışan diğer herkes katılmak zorundaydı. Bu kural, ölüm döşeğinde olma veya benzeri bir durumda önceden alınan bir izin yoksa, şef yardımcısı Calvin Washington tarafından sıkı sıkıya uygulanıyordu. Sonuç olarak, Brooklyn, Queens ve Staten Island şubelerindeki bütün adli patologlar, konferansların sağladığı kuşkulu olan aydınlanma için, haftalık haclarını yaparak Mekke'ye geliyorlardı. Manhattan ve Bronx'a bakan merkez ofiste görevli olan adli doktorlar için, bu görev daha az zahmetliydi, çünkü bütün yapmaları gereken, asansörle beşinci kattan birinci kata inmekti.

Laurie, bu konferansları bir dereceye kadar eğlenceli bulurdu, özellikle de toplantıdan önceki samimi sosyalleşme süresini. Adli doktorlar, haftanın entelektüel açıdan daha zor olan veya sadece garip olan davalarının savaş hikâyelerini birbirlerine bu arada anlatırlardı. Laurie, bu 'ayaküstü' tartışmalara nadiren katılır ama dinlemekten hoşlanırdı. Ne yazık ki, bu perşembe, eğlenmek söz konusu değildi. BRCA1 belirleyicisinin pozitif olduğunu öğrendikten ve Roger'ın ofisinde ortaya çıkan rahatsız edici endişeden sonra, kendisini sersemlemiş, neredeyse uyuşmuş hissediyordu ve kesinlikle sosyalleşecek durumda değildi. Odaya girince, kahve ve çöreklerin etrafına toplanmış gruba katılmaktansa, uygun ve göze çarpmayan bir anda kaçabilme umuduyla, koridora açılan kapının yakınlarında bir sandalyeye oturdu.

Konferans odası orta büyüklükteydi ve iddia edilen kırk dört yıldan çok daha eski olduğunu düşündüren özellikle yorgun bir

dekora sahipti. Doğrudan Bingham'ın ofisine açılan bir kapının olduğu sol tarafta, artık çalışmayan küçük bir resim lambası ve çalışan, kaz boynu şeklinde bir mikrofonu olan, izler ve çiziklerle dolu bir kürsü vardı. Podyumun önünde, aynı derecede yıpranmış, yere sabitlenmiş ve üzerlerine yazı alanları menteşelenmiş olan, dört sıra sandalye vardı. Sandalyeler, odaya, küçük bir amfi havası veriyor ve en önemli fonksiyonunu yerine getirmesini sağlıyordu: Bingham'ın basın toplantıları. Odanın arka tarafında, şu an ikramların üzerinde durduğu ve çevresinde şehrin adli doktorlarının toplanmış olduğu bir kütüphane masası vardı; iki yüksek rütbeli ve Jack hariç herkesin. Aralarına kahkahalar serpiştirilmiş olan konuşma mırıltıları, odaya yayılıyordu.

Laurie'nin tersine, Jack, perşembe konferanslarıyla ilgili hiçbir şeyi sevmezdi. Jack, Brooklyn ofisinden bir adli doktorla, basketbol arkadaşlarından birinin kız kardeşiyle ilgili bir kavga etmişti ve adamla konuşmayı bile reddediyordu. Aynı duygular, tartışmada astını destekleyen şube şefine de uzanıyordu. Jack, bunu bilinçli yaptığını reddetse bile, her zaman konferanslara geç kalır ve Calvin'i sinirlendirirdi.

Bingham'ın ofis kapısı açıldı ve Calvin'in iri cüssesi göründü. Kürsüde açtığı bir dosyayı sıkıca tutuyordu. Koyu renkli gözleri, devam etmeden önce kısa bir süre Laurie'ninkilerle buluşarak odayı taradı. Yoklama yaptığı belliydi.

"Pekâlâ!" diye böğürdü Calvin, kimse onu dikkate almayınca. Mikrofon sayesinde, sesi bir orkestra davulu gibi odada yankılandı. "Artık başlayalım."

Calvin, kürsünün eğimli yüzeyindeki kâğıtlarını organize ederken başını eğdi. Adli doktorlar, sohbetlerini hızla kestiler ve yerlerini almak üzere sandalyelere doğru yürüdüler. Calvin toplantıyı, şefin düzenli olarak katıldığı günlerdeki gibi açtı. Önce, geçen haftanın istatistikleri hakkında bilgi verdi.

Calvin'in sesi vızıldarken, Laurie'nin aklı başka şeylere dalıp gitti. Genellikle, kişisel sorunlarını başka bir zamana bırakıp, ihti-

yaç anında profesyonel kimliğine bürünebilmesine rağmen, şu anda bunu yapamıyordu. Yeni endişesi, BRCA1 korkusunu bile göz ardı edecek kadar aklını meşgul edip duruyordu. Sorun, korkuları gerçekleşirse ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmamasıydı.

Laurie'nin hemen solundaki kapı açıldı ve Jack içeri girdi. Calvin, sunumunu kesti, Jack'e kızgın bir bakış attı ve alayla, "Varlığınızla bizi onurlandırabildiğiniz için çok sevindim, Dr. Stapleton," dedi.

"Bunu hayatta kaçırmazdım," diye cevap verdi Jack, Laurie'nin yüzünü buruşturmasına neden olarak. Kendisi otorite figürlerinden korktuğu için, Jack'in Calvin'e karşı nasıl bu kadar küstah olduğunu anlayamıyordu. Bunun, Jack için bir tür mazoşizm olduğunu düşünüyordu.

Jack, yüzünde abartılı bir soru ifadesiyle Laurie'ye baktı. Laurie, onun her zaman tercih ettiği yerde oturuyordu ve Laurie buraya onunla aynı nedenden oturmuştu. Laurie'nin tam önündeki, koridor kenarındaki sandalyeye oturmadan önce, Jack onun omzunu sıvazladı. Laurie, gözünün tam önünde Jack'in kafası varken, Calvin'in söylediklerine yoğunlaşmanın daha da zor olduğunu fark etti. Bu, Laurie'nin, sonuç ne olursa olsun, Jack'le ciddi bir konuşma yapmak zorunda olduğunun görsel bir hatırlatıcısıydı.

Calvin, istatistikleri verdikten sonra, genellikle, şehir fonlarındaki düşüşle ilgili olan ikna edici idari konulara geçti ve bu haftanın konferansı da diğerlerinden farklı değildi. Laurie, onu dinlemek yerine Jack'i izledi. Daha yeni oturmuş olmasına rağmen, başı, Laurie'nin Calvin bunu fark edecek ve tepesi atacak diye endişelenmesine sebep olarak, uyuklamaya çoktan başladığını gösterir şekilde aşağı yukarı sallanmaya başlamıştı bile. Otorite figürlerinin sinirlenmesi, sinir kendisine yöneltilmiş olmasa bile, Laurie'yi rahatsız ederdi.

Calvin bu saygısızlığı ya görmemiş ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti, çünkü sözlerine, bir olay çıkartmadan devam etti ve Brooklyn ofisinin şefi Dr. Jim Bennett'ı takdim etti.

Şube ofislerinin bütün şefleri, sunumlarını yapmak için sırasıyla kalktılar. Queens'den Dick Katzenburg mikrofonun arkasına geçip konuşmaya başladığında, Laurie, on iki yıl önceki kokain komplosunu hatırladı. Aşırı doz vakalarını grupla tartışma fikri, bir perşembe öğleden sonrası konferansında aklına gelmişti ve Dick sayesinde, birbirini takip eden bu tartışma çok faydalı olmuştu. Aynı şeyi Manhattan General davalarıyla ilgili olarak yapmanın aklına neden daha önce gelmediğini merak etti ve bundan bahsetmeyi düşündü. Ama hemen sonra fikrini değiştirdi. Bir topluluk önünde konuşmanın endişesiyle başa çıkmak için fazla stresliydi. Ama kendisine Calvin'in bugün oldukça toleranslı bir ruh halinde olduğunu hatırlatınca, bir kez daha tereddüt etti.

Margaret Hauptman'ın Staten Island istatistiklerinden sonra, Calvin tekrar podyuma çıktı ve herhangi birinin başka bir konuda konuşmak üzere mikrofonu isteyip istemediğini sordu. Bu, insanlar bir an önce gitmeye hevesli oldukları için nadiren kabul edilen, formalite bir soruydu. Acılı bir kararsızlık anından sonra Laurie elini dikkatle kaldırdı. Fikrini değiştirmesine olanak sağlayacak herhangi bir şans, Calvin hızla ama isteksizce kendisini fark edince ortadan kalktı. Jack, onun önünde bulunan sandalyesinde arkasına döndü ve yüzünde şunu ima eden kızgın, sorgulayan bir ifadeyle baktı: Bu acıyı neden uzatıyorsun ki?

Laurie, kararsızca podyuma doğru yürüdü. Topluluk önünde konuşmak onu her zaman korkuttuğu için, bir adrenalin sarsıntısı hissetti. Mikrofonu ayarlarken, kendisini böyle bir duruma soktuğu için kendi kendini azarladı. Kesinlikle daha fazla strese ihtiyacı yoktu.

"Öncelikle, özür dilememe izin verin," diye söze başladı Laurie. "Bunun için hazırlanmamıştım ama şu anda üzerinde çalıştığım bir seriyle ilgili olarak, herkesten genel cevaplar almak isteyebileceğimi yeni fark ettim."

Laurie başını eğip Calvin'e baktı ve adamın gözlerinin kısılmış olduğunu fark etti. Onun, neden bahsedeceğini bildiğini ve bunu

onaylamadığını hissedebiliyordu. Tekrar Jack'e baktı ve gözleri buluşur buluşmaz, Jack parmaklarını bir silah şekline soktu ve kendisini başından vurur gibi yaptı.

Böyle negatif önsezilerle, Laurie kendisini daha da güvensiz hissetti. Düşüncelerini toparlamak için, kürsünün, tükenmez kalemle karalanmış sayısız baş harf ve rasgele çizimle bozulmuş ahşap yüzeyine baktı. Calvin veya Jack'le göz temasında bulunmayacağına yemin ederek gözlerini kaldırdı ve beş hafta önce bir meslektaşıyla, tamamen beklenmeyen, canlandırmaya tepki vermeyen ve hastanede gerçekleşen dört kalp krizinden ölüm vakası hakkında konuşurken uydurmuş olduğunu itiraf ettiği Ani Yetişkin Ölümü Sendromu, ya da SADS'ın kısa bir tarifini yaparak söze başladı. Şu anda, altı haftalık bir süreye yayılan altı davası olduğunu söyledi ve hepsinin de benzer istatistikleri vardı: Genç, sağlıklı ve tercih edilen bir ameliyattan sonraki yirmi dört saat içindeydiler. Otopsilerini daha bu sabah yapmış olduğu için son iki davanın mikroskobik incelemesini henüz yapmamış olmasına rağmen, hiçbir davada, otopsi veya mikroskobik incelemede hiçbir patoloji bulunmadığını söyleyerek devam etti. Sözlerini, toksikoloji testlerinde herhangi bir olası aritmik amilin izine rastlanmamasına rağmen, bu davalardaki ölüm şeklinin doğal veya kaza sonucu olmadığını düşündüğünü söyleyerek bitirdi.

Laurie sessizleşti. Ağzı kupkuruydu. Bir bardak su içmeyi çok isterdi ama olduğu yerde kaldı. Grup, monologunun anlamını hemen kavramıştı ve birkaç saniye boyunca, konferans odasına sessizlik hâkim oldu. Sonra bir el kalktı ve Laurie ona söz verdi.

"Peki ya elektrolitler: Sodyum, potasyum ve özellikle de kalsiyum?"

"Laboratuvar, olağan örnek kaynaklarından alınan bütün elektrolitlerin tamamen normal olduğunu bildirdi," diye cevap verdi Laurie. Sonra da, elini kaldıran başka birine söz verdi.

"Hastalar, genç, sağlıklı ve kısa bir süre önce ameliyat olmuş olmaları dışında, herhangi bir şekilde birbirleriyle ilişkili mi?"

"Göründüğü kadarıyla değil. Ortak yanlarını araştırdım ama bahsettiklerim haricinde bir şey bulamadım. Davaların çoğunda farklı doktorlar, farklı prosedürler, farklı anestetik amiller ve en çok da, ameliyat sonrası ağrı kesicilerde bile, farklı ilaçlar var."

"Nerede meydana gelmişler?"

"Altısı da aynı hastanede: Manhattan General."

"Ki çok düşük bir ölüm oranına sahiptir," diye araya girdi Calvin. Yeterince dinlemişti. Ayağa kalktı, podyuma yaklaştı ve Laurie'yi yana iteklemek için iri gövdesini kullandı. Mikrofonu kaldırdı ve hoparlörlerden, sanki itiraz ediyormuşçasına, acı bir çığlık yayıldı. "Birbirinden ayrı bu davalara, bu aşamada bir 'seri' demek yanıltıcı ve önyargılıdır, çünkü Dr. Montgomery'nin de kabul ettiği gibi, birbirleriyle bağlantılı değillerdir. Bunu Dr. Montgomery'ye daha önce söylemiştim ve bir kez daha söylüyorum. Ve bu saygın topluluğa da söylüyorum, bu, bu odadan çıkmayacak olan bir iç tartışmadır. ATK, bu şehrin önde gelen konsültasyon merkezlerinden birinin ününü, kanıtlanmamış sezgilerle lekelemeyecektir."

"Altı, tesadüf olmak için fazla bir sayı," dedi Jack. Laurie konuşmak üzere kalktığında tekrar canlanmıştı. Uyumamasına rağmen, sandalyesinde kaykılmış ve bacaklarını öndeki sandalyeye uzatmıştı.

"Lütfen biraz saygı gösterir misiniz, Dr. Stapleton?" diye homurdandı Calvin.

Jack ayaklarını yere indirdi ve dikleşti. "Dört, sınırdı ama hepsi aynı hastanede olunca, altı vaka çok fazla. Yine de, benim oyum kaza sonucu olacaktır. Hastanedeki bir şey, bu hastaların iletim sistemini etkiliyor."

Dick Katzenburg elini kaldırdı. Calvin, konuşması için başıyla işaret etti.

"Queens ofisindeki meslektaşım, bizim de benzer davalarımız olduğunu hatırlattı," dedi Dick. "Hatırladığımız kadarıyla, istatistikler neredeyse aynıydı: Hepsi oldukça genç ve farz edildiğine göre sağlıklı. Son dava, en az birkaç ay önceydi ve ondan sonra da bir tane bile olmadı."

"Toplamda kaç taneydi?" diye sordu Laurie.

Dick, yardımcısı Bob Novak'a eğildi ve bir süre dinledikten sonra tekrar düzeldi. "Bizde de altı tane olduğunu düşünüyoruz. Ama, farklı adli doktorların yaptığı otopsilerle, birkaç aylık bir zamana yayılmışlardı. Tam biz bunlar hakkında şüphelenmeye başladığımızda, durdular ve sonuç olarak da radarımızdan çıktılar. Hatırladığım kadarıyla, hiçbir patoloji bulunamamasına rağmen, her biri doğal ölüm olarak imzalanmıştı. Böyle bir şey dikkatimi çekeceği için, hepsinin toksikoloji sonuçlarının negatif olduğundan eminim."

"Ameliyat sonrası ölümler miydi?" diye sordu Laurie. Şaşırmış, heyecanlanmış ve memnun olmuştu. Eğer, bu konuyu bir perşembe toplantısında dile getirdiği için davaları iki katına çıkarsa, bu bir déja-vu olacaktı. Ve eğer iki katına çıkarsa, bu davaların profili, bugüne kadar olduğundan çok daha fazla akıl oyalayıcı olacaktı.

"Sanırım," dedi Dick. "Kesin konuşamadığım için üzgünüm."

"Anlıyorum," dedi Laurie. "Bu ölümler nerede meydana gelmişti?"

"Saint Francis Hastanesi'nde."

"Ah, olay örgüsü karmaşıklaşıyor," diye yorumda bulundu Jack. "Saint Francis de bir AmeriCare hastanesi değil mi?"

"Dr. Stapleton!" diye araya girdi Calvin. "Lütfen kurallara biraz uyun! Eğer konuşmaya katkıda bulunmak istiyorsanız, fark edilmenize olanak verin."

"Evet, bir AmeriCare kurumu," dedi Dick, Jack'e dönüp Calvin'i görmezden gelerek.

"İsim ve dosya numaralarını ne zaman alabilirim?" diye sordu Laurie.

"Queens'deki ofisime döner dönmez, sana bir elektronik postayla yollarım," dedi Dick. "Ya da sekreterimi arayabiliriz. Sanırım listeyi bulabilir."

"Mümkün olduğunca çabuk almak isterim," dedi Laurie. "Has-

tane çizelgelerini de almak isterim ve dosya numaralarını araştırmacılarımızdan birine ne kadar kısa sürede verirsem, o kadar iyi olur."

"Bana uyar," dedi Dick hoş bir biçimde.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Calvin. Gruba baktı, sonra da toplantıyı sona erdirdi. "Hepinizle gelecek perşembeye görüşürüz."

Adli doktorların çoğu ayağa kalkar, gerinir ve toplantının böldüğü sohbetlerine tekrar başlarken, Dick Laurie'ye doğru yolunu açtı. Cep telefonunu kulağına dayamıştı ve masasındaki bir dosyanın yerini tarif ediyordu. Laurie'ye beklemesini işaret etti.

Jack'e göz atan Laurie, onun konferans odasından hemen sıvıştığını gördü. Kısaca bile olsa onunla konuşmayı ve kısa sunumu sırasında onu gerçekten desteklediği için teşekkür edebilmeyi ummuştu.

"Yazacak bir şeyin var mı?" diye sordu Dick.

Laurie, bir tükenmez kalem ve bir zarfın arkasını uzattı. Laurie, sandalyelerin birinin yazma alanında sabit tutmak için bir parmağını zarfın üzerinde tutarken, Dick de isim ve dosya numaralarını yazdı. Sekreterine teşekkür etti ve telefonu kapattı. "İşte, buradalar," dedi. "Yardım edebileceğim başka bir şey olursa, haber ver. Bunun, oldukça garip göründüğünü söylemeliyim."

"Sanırım veri bankasından ihtiyacım olan bilgilere ulaşabilirim ama ulaşamazsam, haber veririm. Teşekkürler, Dick! Bu, bana ikinci kez yardım edişin. On iki yıl önceki kokain davalarını hatırlıyor musun?"

"Şimdi söyleyince, sanki başka bir hayattaymış gibi gelmesine rağmen, elbette hatırlıyorum. Her neyse, yardımcı olabildiğime sevindim."

"Dr. Montgomery!" diye seslendi Calvin. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Yorumu, bir istek gibi sunulmasına rağmen, daha çok bir emirdi.

Laurie, yanından ayrılırken Dave'e selam verdi ve dikkatle

Calvin'e doğru ilerledi. "Eğer Dick'in bu davaları, istatistiksel olarak seninkilerle benzerlik gösterirlerse, bana haber vermeni istiyorum. Bu arada, sözde seri cinayetlerin hakkında ATK dışında herhangi biriyle konuşma yasağı hâlâ sürüyor. Yeterince açık mıyım? Sen ve ben, geçmişte medyaya haber sızdırma konusunda anlaşmazlıklar yaşadık ve ben, bunun bir kez daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum," dedi Laurie endişeyle. "Merak etme! Dersimi aldım ve kesinlikle medyaya gitmeyeceğim. Yine de, bu davalarla ilgili olarak, Manhattan General'ın başhekimiyle en başından beri görüştüğümü itiraf etmeliyim. Bir arkadaşımdır da."

"İsmi ne?"

"Roger Rousseau."

"Oranın kadrosunda olduğuna göre, sanırım konunun hassasiyetinin farkında olduğundan emin olabiliriz."

"Kesinlikle."

"Sanırım aynı şekilde, medyaya gitmeye niyeti olmadığına da güvenebiliriz."

"Gideceğini zannetmiyorum," dedi Laurie. Artık kendinden daha emindi. Calvin kesinlikle yumuşak bir ruh halindeydi. "Yine de Dr. Rousseau, haklı olarak endişeleniyor ve Dick'in davaları gerçekten benzerse, bunları duymak isteyeceğinden eminim. Bu ona, Saint Francis'teki meslektaşıyla konuşma ve böyle bir sorunu olan tek kişinin kendisi olmadığını hissetme fırsatı verir."

"Eh, ATK'nin resmi olarak şu anda ölüm şekliyle ilgili senin değerlendirmenle aynı fikirde olmadığı ve Queens ofisinin kararını destekleyeceği konusunda anlaştıysak, onunla konuşmanda bir zarar görmüyorum."

"Kesinlikle ve teşekkür ederim," dedi Laurie. Durumu açıklığa kavuşturmak iyiydi. Roger'la ilk tanıştığında, Calvin'in isteğine rağmen, ölümler hakkında onunla konuştuğu için biraz suçluluk hissediyordu.

Konferans odasından ayrılan Laurie, doğrudan araştırma ofi-

sine gitti. Topluluk karşısında konuşma ve Calvin'le yüzleşme yüzünden hissettiği endişesi hafiflemeye başlıyordu. Cheryl Meyers'ı masasında bulunca, kendisini daha da iyi hissetti, çünkü kadının işgünü resmi olarak bir saat önce bitmişti. Laurie'ye göre, Cheryl ATK'deki en yetenekli araştırmacıydı ve en az Janice kadar çalışkandı. Laurie, Cheryl'a Dick'in kendisine vermiş olduğu isim ve dosya numaralarını yazdırdı ve St. Francis Hastanesi'nden hastaların çizelgelerini talep etmesini istedi.

"Peki ya otopsi dosyaları ve ölüm sertifikaları?" diye sordu Cheryl.

Laurie, Dick'e de anlatmış olduğu gibi, önce bilgisayara geçmiş olan veri tabanından ne elde edebileceğine bakacaktı. Eğer bunların kopyalarına ihtiyacı olursa, Laurie ona tekrar döneceğini söyledi.

Laurie, zarfını sıkı sıkıya tutup, isimleri tekrar tekrar sessizce okurken asansöre doğru ilerledi. Sezgileri, bu yeni kurban listesinin istatistikler ve detaylarının kendininkilerle uyacağını bağırıyordu. SADS serisi, artık on iki kişiydi.

Beşinci kata çıkınca, Laurie tereddüt etti. Güvenini toplaması bir dakika sürdü. Jack'in ofisine gidip, Roger'ın ofisinde fark ettiği rahatsız edici, potansiyel görünüşle ilgili, kısaca da olsa konuşmak istiyordu. Bunları paylaşmanın, endişelerini azaltacağını düşünüyordu ama ne söylemek istediğini veya nasıl başlayacağını bilmiyordu. Kendisini, bütün belirsizliklere karşı sertleştirmeye çalışarak gücünü toplamak için bir nefes aldı ve harekete geçti.

Yakınlaştıkça, adımları yavaşlıyordu. Kapının görüşüne girmeden önce, kararsızlığından dehşete düşerek bir kez daha tereddüt etti. Ya bir korkak ya da bir kararsız oluyordu ya da ikisinin bir karışımı. Laurie, omzunun üzerinden, yaklaşık on beş metre ötedeki kendi kapısına özlemle baktı ve homurdandı.

Önündeki ofiste, bir sandalyenin yere sürtünme sesini duyan ve Jack'in dışarı çıktığını düşünen Laurie neredeyse panikle kaçacaktı. Neyse ki buna zamanı yoktu ve gelen de Jack değildi. Ace-

leyle çıkarken Laurie'ye kelimenin tam anlamıyla toslayan kişi Chet'ti.

"Oh, Tanrım, üzgünüm!" dedi Chet, her ikisi de bir adım geriye fırlarken, onu düşürmemek için Laurie'nin omuzlarını yakalayıp hemen bıraktı ve düşen ceketini almak için eğildi.

"Sorun değil," dedi Laurie. Kalbi hızla atmasına rağmen, kendisine çabuk geldi.

"Vücut geliştirme dersime gidiyorum," dedi Chet, bir açıklama yaparak. "Görüldüğü gibi, geç kaldım. Ve eğer Jack'i arıyorsan, onu kaçırdın. Mahalledeki sahasında önemli bir basketbol maçı vardı ve on dakika önce buradan çıktı."

"Ne kötü," dedi Laurie. Aslında rahatlamıştı. "Sorun değil. Onu sabah görürüm."

Chet, giderken el salladı ve asansöre doğru koridorda koştu. Laurie ofisine doğru yürüdü. Birdenbire, kendisini çok yorgun hissetti. Günün acısı çıkıyordu. Evine gidip sıcak bir banyo yapmayı dört gözle bekliyordu.

Laurie'nin tahmin ettiği gibi, ofisi boştu. Masasına oturdu ve şifresini girdi. Sonraki otuz dakika boyunca, Queens'teki altı davanın kayıtlarını bilgisayarına indirdi. Adli araştırmacıların raporları, Janice'inkilerin kalitesine yaklaşamasa bile, Laurie'nin bu davaların gerçekten de kendininkilerle benzer olduğunu görmesine yetecek kadar bilgi vardı. Ölümlerin hepsi, sabahın erken saatlerinde iki ile dört arasındaydı, yaş grubu yirmi altıdan kırk ikiye kadardı, hastaların hiçbirinin kardiyak sorun geçmişi yoktu ve her biri, isteğe bağlı ameliyatlarından sonraki yirmi dört saatin içindeydiler.

Laurie, işini bitirdiğinde telefona uzandı ve Roger'ın numarasını çevirdi. Onu arayacağına söz vermişti, şu an, özellikle de ofisindeki davranışını açıklamanın yanı sıra söyleyecek bir şeyleri olduğu için, oldukça iyi bir zamandı. Bu sefer, tartışmak istemediği konulara çekilmek zorunda kalmamak için telesekreter çıkmasını istedi ama ne yazık ki, Roger, ikinci çalışta, her zamanki neşeli se-

siyle cevap verdi. Arayanın Laurie olduğunu fark ettiğinde, sesi hemen endişeli çıkmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu kaygıyla.

"İdare ediyorum," diye cevapladı Laurie. Yalan söylemeyecekti. "Daireme geri dönmeyi dört gözle bekliyorum. Bu, benim güzel bir gün anlayışıma pek uymuyor. Bu arada, bir saat önce, ilginç bulacağını düşündüğüm bir şey öğrendim. Bölümler arası perşembe öğleden sonrası konferansımızda, St. Francis Hastanesi'nde, Manhattan General'dakilere çok benzeyen altı ölümün gerçekleştiğini öğrendim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Roger. Hem şaşırmış hem de ilgilenmişti.

"Ölüm sertifikaları ve araştırma raporlarını indirdim ve hastane çizelgelerini istedim. Çizelgelere ulaşmak biraz zaman alacak ama bu arada, yarın, sana iletebileceklerimi ileteceğim. Sanırım, bunu St. Francis'in başhekimiyle görüşmek istersin."

"Kesinlikle, sadece derdini paylaşmak için olsa bile." Roger, vites değiştirerek ekledi, "Artık senden bahsedelim. Ofisimde, cümlenin ortasında gizemli bir şekilde durup da sonra da ofisimden çıkıp gittiğinden beri çok endişelendiğimi söylemek zorundayım. Aklında ne var?"

Laurie, söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya çalışırken telefon kablosunu parmaklarının arasında kıvırdı. Roger'ın hayal gücünü kullanarak endişelenmesine neden olmak gibi bir niyeti yoktu ama şu anda düşüncelerini kaplayan şeyi tartışmak istemesi de mümkün değildi, özellikle de henüz endişelerinin gerçek olduğundan emin değilken.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Roger.

"Hâlâ buradayım," diye temin etti onu Laurie. "Roger, ben iyiyim. Geçekten! Ve aklımda olan şeyle ilgili konuşacak kadar kendimi rahat hissettiğimde, söz veriyorum ki konuşacağım. Şu an için bunu kabul edebilir misin?"

"Sanırım," dedi Roger, hevessizce. "Bu, senin BRCA1 belirleyicisine pozitif olmanla ilgili bir şey mi?"

"Dolaysızca, bir noktaya kadar. Ama lütfen, Roger, başka soru sorma."

"Bu gece bir araya gelmek istemediğine emin misin?"

"Bu gece değil. Seni sabah ararım. Söz veriyorum."

"Tamam, telefonunu bekliyor olacağım. Ama fikrini değiştirirsen, bütün gece evdeyim."

Laurie, elini ahizenin üzerinde bırakarak telefonu kapattı. Roger'ı endişelendirdiği için kendisini suçlu hissediyordu ama aklındaki şeyi onunla konuşacak değildi.

Laurie, sandalyesini masadan itip ayağa kalkarak, ATK veritabanından gelen yeni bilgi yığınına baktı. Kâğıtları eve götürüp, yeni isimleri matrisine eklemeyi düşündü ama bu fikirden çabucak vazgeçti. Tomurcuklanan serisiyle yarın da uğraşabilirdi.

Laurie, bir kolunda montu, bir elinde şemsiyesiyle, ışığı kapattı ve ofis kapısını kilitledi. Bir sonraki durağı eczane, ondan sonra da evdi. Laurie asansörün aşağı düğmesine basarken, kendisini çevreleyecek sıcak bir banyoya girmenin lezzetli duyumunu neredeyse hissedebiliyordu. Ona göre, banyo, temizlenmek için bir fırsat olduğu kadar, terapi yerine geçen bir deneyimdi de.

on iki

... Yüz doksan dokuz, iki yüz," diye saydı Jazz kendi kendine, mekiklerini bitirmeden önce. Sağlık kulübünün ağırlık odasının tavanındaki panellerine bakarken ellerini başının arkasında tutarak, mekik aletinin eğimli bankında arkasına yaslandı. Bütün çalışması boyunca her egzersiz ve çalışma istasyonunda, normal tekrar sayılarının iki katını yaparak kendini zorladığı için zorlukla nefes alıyordu. Böyle bir çabanın, aklını boşalttığı için, üzerinde rahatlatıcı bir etkisi vardı ve bugün de farklı değildi. Kendisini daha iyi hissediyordu. Kafası, başına kan hücum etmesine neden olacak şekilde vücudunun geri kalanından aşağıda olmasına rağmen, gözlerini kapattı ve vücudunun rahatlamasına izin verdi.

Sorun, Jazz'in, Lewis ve Sobczyk'le yaşadığı sorun için, uyumanın zor olduğu noktaya kadar kaygılanmasına engel olamamış olmasıydı. Berbat ettiği bu iki olaya kadar, hiçbir sorun yaşamadan neredeyse on görevi yerine getirmişti. İnsanların bu kadar zor olabilmeleri, özellikle de Lewis'in yapmış olduğu gibi kolunu yakalaması, onu öfkelendiriyordu. Sobczyk de, yanlış zamanda homurdanıp acıyla kıvrandığı için, ondan daha iyi olmamıştı. Tek iyi yan, bu kötü durumun, Susan Chapman söz konusu olduğunda, onu delirtmiş olmasıydı. Jazz, bir gün ondan kurtulmayı hep hayal etmişti ve artık bu iş hallolmuştu.

Jazz, ayaklarını yumuşak dizginlerin altından çıkarttı ve bacaklarını her iki yana sarkıttı. Ayağa kalktı ve aynada çok kırmızı olan ve terleyen yüzüne baktı. Havlusunu aldı ve saate bakmadan önce, alnındaki teri sildi. Bütün rutin çalışmasını tamamen iki katına çıkartmış olmasına rağmen, işi sadece otuz dakika daha uzun sürmüştü.

Gözlerinin odada şöyle bir dolanmasına izin vererek, içlerin-

de bir süredir görmemiş olduğu sarışın Bay Sarmaşık Ligi'nin de olduğu, çoğunlukla erkek üyelerden gelen, kaçınılmaz, kaçamak bakışları yakaladı. İçinde bulunduğu ruh halinde, neredeyse adamın onunla bir kez daha konuşmaya kalkmasını diledi. Bu sefer, o kadar nazik olmayacaktı.

İşe yeterince erken gidecekse, artık çıkması gerektiğini bilen Jazz, soyunma odasına doğru ilerledi. Artık Lewis ve Sobczyk olaylarıyla ilgili öfkesini kontrol altına aldığı için, bunlar hakkında daha net düşünebiliyordu. Her ikisi de onun hatası değildi. Sol kolunu döndürerek, hâlâ acıyan çizik izlerine baktı. Adamın, ona böyle çizik atacak cesareti olmasına inanamıyordu ve HIV-pozitif olmaması için dua ediyordu. Adam, kesinlikle layığını bulmuştu. Gelecekte, diye hatırlattı Jazz kendine, hedefin boştaki elinden kaçınmalıydı. Ve Sobczyk yenilgisi söz konusu olduğunda da, bu Chapman'ın hatasıydı ve artık Chapman tarih olduğuna göre, endişe edecek pek bir şey yoktu.

Bir elinde havlu ve walkmani olan Jazz, kadınların soyunma odasının kapısını itmek için diğer elini kullandı. Havlusunu, bu iş için kullanılan kapaklı sepete attı ve kolunun altında walkmaniyle, buzla dolu kaptan bir kola aldı. Hiç kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bir baktıktan sonra yoluna devam etti. Kapağı açtı ve uzun, tatmin edici bir yudum aldı.

Sonuç olarak, Lewis ve Sobczyk karışıklıklarındaki asıl tehdit, ortaya çıkma olasılığıydı. Bay Bob, dalgalanmalar konusunda onu uyarmıştı ve her iki olay da, üç metre boyunda dalgalar gibiydi. Eleme Operasyonu'na katılmak, Jazz'in başına gelen en iyi şeydi ve Chapman'ı harcamamış olsa başına gelebilecekleri düşünerek titredi. Veya daha da kötüsü, Chapman o sabah, arabasına gitmektense doğrudan sorumlu hemşireye gitmiş olsaydı, ne olurdu? Jazz bunu düşünmek bile istemiyordu, çünkü çalıştığı her şey ziyan olurdu. Bay Bob'la ilişkisinin başında, hiç kimse veya hiçbir şeyin, kendisi ve yeni bulunmuş başarısıyla arasına giremeyeceğine karar vermişti. Sağlık kulübüne gelmeden hemen önce, interne-

te bağlanmış ve hesabını kontrol etmişti. Tahmin ettiği gibi, hesabı artık elli bine yakındı. Sadece rakamlara bakmak bile, ölüp de cennete gitmiş gibi hissetmesine yetmişti.

"Hey," diye sataştı birisi. "Senin bir beyin cerrahı değil, bir hemşire olduğunu duydum!"

Jazz durdu ve kendisiyle konuşan kişiye bakmak için döndü. Bu, bir havluya mantı gibi sarınmış olan, şişmanca bir kadındı. "Seni tanıyor muyum?"

"Bana bir beyin cerrahı olduğunu söylemiştin," dedi kadın kibirle. "Ve ben de saf bir insan olduğum için sana inanmıştım. Eh, artık gerçeği biliyorum."

Alaylı bir yarı kahkaha, Jazz'in ağzından kaçtı. Böyle bir yorumda bulunduğunu belli belirsiz hatırlıyordu ama bu yağ tulumunun hatırlaması ve bunu konu edecek kadar cesareti olması, kötü bir şaka gibiydi. "Neden gidip de hayatını yaşamıyorsun, seni domuz?" diye hakaret etti Jazz ve kadın bir cevap veremeden önünden geçip gitti. Jazz başını salladı ve başka bir sağlık kulübüne üye olması gerekip gerekmediğini düşündü. Şu andaki kulüpte, onun canını sıkan sadece erkeklerdi ama artık kadınlar da buna başladıysa, belki de kulüp değiştirmenin vakti gelmişti.

Jazz, duşta çok oyalanmadan ve vakit öldürmeden, ameliyat kıyafetini ve beyaz önlüğünü giydi. Kendisine büyük gelen zeytin yeşili montunu giydiğinde, her zaman yaptığı gibi ceplerini kontrol etti. Her şeyi aldığından emin olmak için dolaba bakarken, Glock ve Blackberry'sini okşadı.

Jazz, asansörle aşağı inerken, Eleme Operasyonu'nda bir sonraki görevini ne zaman alacağını merak etti. Kısa bir sürede olacağını umdu ve bunun tek nedeni, para değildi. Son iki olayda yaşadığı sorunlardan sonra, yaptıklarının ortaya çıkma olasılığı gerçekçi bir kaygıya dönüştüğü için, korkmaktan endişeleniyordu. Orduda, böyle olumsuz düşüncelerle başa çıkmayı öğrenmişti. Çözüm, suya hemen geri atlamaktı.

Otoparkın üst katında, kendisini bekleyen arabasına doğru

yürüdü. Otoparkın çiğ floresan ışığında parlıyor ve artık yepyeni olmaması gerçeğine rağmen, müthiş görünüyordu. Arka taraftaki sol panelde, kısa bir süre önce sıkıştırdığı bir taksiden kalan sarı bir boya lekesi ve hafif bir vuruk vardı. Jazz, aracın bunun haricinde pürüzsüz olan yüzeyindeki bu kusurdan memnun değildi ama taksiye verdiği hasar ve sürücünün öfkesi, bu küçük hasarı telafi etmişti.

Jazz, üç metre kadar uzaktayken, kumandaya bastı ve kapıların kilitleri açılırken çıkan mekanik sesi duydu. Arabanın yanına gelince, renkli camlardaki yansımasına baktı ve kaküllü saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Sürücü tarafındaki kapıyı açtı, spor çantasını yandaki koltuğa attı ve direksiyonun arkasına geçti. Sekiz silindirin gürleme beklentisiyle anahtarı kontağa soktuğunda, bir el omzunu kavradı.

Jazz çok öfkelendi. Kalçasını direksiyona vuracak kadar hızla dönerek arka koltuğa baktı. Koyu renkli camlarla loşlaşmış olan arabanın yarı karanlığında, bütün görebildiği, iki adamın siluetiydi. Yüzleri, gölgelerin içine saklanmıştı. Jazz, elini ceketinin cebine sokup Glock'unu çıkartmak için deli gibi uğraşırken, adamlardan biri konuştu: "Merhaba, Doc JR!"

"Tanrım, Bay Bob!" diye bağırdı Jazz. Glock'unu çıkartmaya çalışmaktan vazgeçti. Bunun yerine, elini alnına vurdu. "Beni korkudan öldürecektin."

"Niyetim bu değildi," dedi Bay Bob, özür dilemeden. "Sadece dikkatli oluyorduk." Arka koltuğun sağ tarafında, hafifçe öne eğilmiş şekilde oturuyordu. Diğer adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanarak oturuyordu.

"İçeriye nasıl girdiniz?" diye sordu Jazz. Kalça çıkıntısını ovuştururken, diğer adama bakmaya çalışmak için gözlerini kıstı. Kalçası, direksiyonla yaptığı acılı çarpışma yüzünden zonkluyordu.

"Kolayca. Aracı getirdiğimizde, bir anahtarını aldık. Bir meslektaşımla tanışmanı istiyorum: Bay Dave."

"İkinizi de göremiyorum," diye şikâyet etti Jazz. "İç ışığı açayım mı?"

"Buna gerek yok ve yapmamanı tercih ederim."

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Emin olmak için geldik."

"Hangi konuda emin olmak için?"

"Öncelikle, sana isimlerini dün verdiğimiz iki hastanın da ortadan kaldırıldığı konusunda."

"Kesinlikle. İkisini de dün hallettim." Jazz'in kalp atışı hızlandı. Kaygıyla, Bay Bob'un, sorunları bir şekilde öğrendiğinden endişelendi.

"Sonra da, bir hemşirenin, Manhattan General'ın otoparkında, sözde sadece elli papel için öldürülmüş olması sorunu var. Bize bu üzücü olayla ilgili ne anlatabilirsin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey duymadım. Ne zaman olmuş?" Jazz, dilini ağzının içinde dolaştırdı. Ağzı kupkuru olmuştu. Ama ordudaki sorgulama eğitimi sayesinde, gözlerini kaçırmadı veya koltuğunda kıpırdanmadı.

"Bu sabah, saat yediyle sekiz arasında. Adı Susan Chapman. Onu tanıyor muydun?"

"Susan Chapman! Elbette onu tanıyordum. Katımdaki beceriksiz başhemşireydi."

"Biz de öyle düşünmüştük ve açıkça söylemek gerekirse, bu yüzden endişelendik. Ünün göz önünde bulundurulduğunda, senin bu işe karışmadığından emin olmak istedik, Doc JR. San Diego'daki o subay piçinin bunu hak ettiğini biliyorum ama ölümcül olmasa bile, onu vurdun. Bu Susan Chapman'ın seninle uğraşıp, o deniz subayının yaptığı gibi seni çileden çıkartmadığına emin misin? Geçmişin ve onun senin üstün olması göz önünde bulundurulduğunda, kadının vurulması bize çok büyük bir tesadüf gibi geldi."

"Hepsi bu mu? Susan Chapman'ı vurduğumu mu düşünüyorsunuz? Hey, bu mümkün değil! Yani, Susan ve benim farklılıklarımız olabilirdi ama bunlar, bana en kötü hastaları vermesi veya iki

saniye oturdum diye suratını asması gibi küçük şeylerdi. Onu vurmam mümkün değil. Haydi! Benim ne olduğumu zannediyorsunuz, deli mi?"

"Önemli olan, davranışlarının şüphe çekmediğinden emin olmamız gerektiği. Seni bu programa alırken, bunu çok açık belirttim. Hatırla! Hiçbir dalgalanma olmamalı. Elbette, bunların hepsi, Eleme Operasyonu'nun aktif bir üyesi olarak kalmak istemen koşulunda geçerli."

"Kesinlikle," dedi Jazz kendinden emin bir şekilde.

"Aldığın karşılıktan memnunsun ve içinde oturmakta olduğumuz bu 4x4'ün de bir zevk olduğundan eminim, değil mi?"

"Hiç şüphe yok. Çok memnunum."

"İyi! Şimdi, pozisyonun, çalışma arkadaşların veya bizim için yaptığın işle ilgili herhangi bir sorun olduğunda, sana verdiğim özel numaradan beni arayacağına dair söz veriyor musun? Sanırım, numara hâlâ sendedir."

"O telefonun sadece acil durumlar için olduğunu zannediyordum."

"Bahsettiğim şeyleri acil durum olarak görüyorum. Sıra dışı herhangi bir şey, özellikle de bu başhemşire cinayetinin neden olacağından emin olduğum gibi bir soruşturmaya yol açacak vahşice bir şey yapmaya kalkmadan önce beni aramanı istiyorum. Hatırla! Sana en başında, herhangi bir ihlal bütün operasyonu tehlikeye atabileceği için, güvenliğin bizim için çok önemli olduğunu söylemiştim. Eminim operasyonu tehlikeye atmak istemezsin."

"Elbette hayır."

"Herhangi bir soruşturmayı, özellikle de seni de içeriyorsa, kaygı verici buluyoruz."

"Katılıyorum."

"O zaman, anlaştık."

"Kesinlikle."

Bay Bob arkadaşına döndü. "Doc JR'a senin sormak veya söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Haftanın kaç günü bu spor salonuna geliyorsun?" diye sordu Bay Dave. Kollarını çözdü ve hafifçe öne eğildi.

Jazz omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, belki beş ya da altı, hatta bazen yedi. Neden?"

"Yani, dairen veya hastane dışında, vaktinin büyük bir bölümünü geçirdiğin tek diğer yer burası, öyle mi?"

"Sanırım."

"Şu anda bir erkek arkadaşın veya yakın bir kız arkadaşın var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Jazz. Adamın yüzünü göremese de, sesinden, Bay Dave'in Bay Bob'dan genç olduğunu tahmin ediyordu. "Bu sorular da ne için böyle?"

"Ajanlarımızı tanımayı her zaman severiz," dedi Bay Bob, "ve ne kadar çok şey bilirsek, onları o kadar iyi tanımış oluruz."

"Bana oldukça kişisel sorular gibi göründü."

"Bu operasyon da öyle zaten," dedi Bay Bob, bir gülümsemeyle. Dişleri, loş ışıkta özellikle parlak görünüyordu. "Senin bize sorun var mı?"

"Evet! Gerçek isimleriniz nedir?" diye güldü Jazz endişeyle. Onların kendisi hakkında bilgi sahibi olması ama kendisinin onlarla ilgili hiçbir şey bilmemesi karşısında, büyük bir dezavantajı olduğunu hissediyordu.

"Üzgünüm, bu gizli bilgi."

"O zaman sorum yok."

"Tamam," dedi Bay Bob. "Senin için bir şeyimiz var: Başka bir isim. Sanırım bu gece çalışıyorsun."

"Kesinlikle! Önümüzdeki dört gece çalışıyorum, yani uygunum. İsim nedir?"

"Clark Mulhausen."

Jazz ismi tekrarladı. Yeni bir görevle, artık Hummer'ındaki onu şaşırtan adamların ve Chapman cinayetinden bahsedilmesinin şokundan tamamen kurtulmuştu. Aslında, artık mutluydu. O, kendi kelimeleriyle, suya hemen geri atlıyordu.

"O zaman, Clark'ı bu gece halledebilecek misin?"

"Hallolmuş say," dedi Jazz kendinden emin, çarpık bir gülümsemeyle.

Bay Bob kapısını açtı ve dışarı çıktı. Bay Dave de aynısını kendi tarafından yaptı. "Unutma! Dalgalanma yok!" diye hatırlattı Bay Bob, kapısını kapatmadan önce.

"Dalgalanma yok," diye tekrarladı Jazz omzunun üzerinden ama adamların bunu duyduğundan emin değildi, çünkü o konuşurken, her iki arka kapı da aynı anda kapandı. İki adamın, araba sıraları boyunca, kendisininkinin birebir aynısı olan bir H2 Hummer'a doğru yürümelerini izledi. Jazz, otoparka girdiğinde bu aracı fark etmemişti. Adamlar kendi araçlarına biner binmez, Jazz motoru çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı.

"Baş belaları," diye söylendi, sokağa çıkan rampaya doğru arabasını sürerken. Yeni bir isim aldığı için heyecanlı ve Eleme Operasyonu'nda her şeyin yolunda olmasından memnun olmasına rağmen, gördüğü muameleye sinirleniyordu. İtaatkâr olmak ve aşağılanmaktan hoşlanmıyordu; Bay Bob ve Bay Dave'le yapmış olduğu konuşma da böyle olmuştu. İki adamın ismi bile aptalca ve küçük düşürücüydü. Ve kendisi her yok etmeden beş bin alıyorsa, adamların ne kadar aldıklarını merak etti. Lanet olsun, diye düşündü, bütün işi kendisi yapıyordu.

"Eh, ne düşünüyorsun?" diye sordu David Rosenkrantz, Robert Hawthorne'a.

Bob, sürücü koltuğunda oturmuş, Jazz'le yaptıkları konuşmayı düşünürken parmaklarını yavaşça direksiyona vuruyor ve ön camdan çıplak beton duvara bakıyordu. Henüz motoru çalıştırmamıştı. Dave, yanındaki koltukta oturmuş, patronuna bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Bob sonunda, her iki elini de havaya kaldırarak. Başını salladı ve astına döndü. Bob, İtalyan takımıyla uyuşmayan kaba yüz hatları olan, iri, atletik görünüşlü bir adamdı. Şık kıyafeti, oldukça yeni edinilmiş bir yapmacıklıktı. Hayatının

büyük bir bölümü, Ordu'nun Özel Kuvvetler üyesi olarak, özel operasyonlarda dünyayı dolaşırken giydiği askeri üniformalar içinde geçmişti. "Bu operasyonu yönetmek tam bir çelişki. Hiç vicdan azabı çekmeden, görevleri yerine getirmeye hevesli olan bu asosyal delileri bulup eğitmek için çok çaba sarf ediyoruz ama sonra da onların delilikleriyle uğraşmak zorunda kalıyoruz. Bu Rakoczi de buna bir örnek. Sadece ona asıldı diye, bir deniz subayını testislerinden vurmaya kalktığına inanabiliyor musun?"

"Ama yine de etkili," dedi Dave. Dave, yirmili yaşlarının ortalarında, Bob'un neredeyse yarı yaşındaydı. Daha ince yapılı ama kesinlikle atletikti. Her ikisinin de cezalarını çektiği hapishane de Bob tarafından işe alınmıştı: Bob, bir barda kendisine yaklaşma yanlışını yapan eşcinsel bir adamı neredeyse öldürmek suçundan içerideydi ve Dave de basit bir hırsızlık suçundan.

"Elimizdekilerin en iyisi," diye cevap verdi Bob. "Zaten bu yüzden kararsızım. Rakoczi'yle oyun oynanmaz. Ona bir isim veriyoruz ve bam, o kişi aynı gecede hallolmuş. Bir kez bile tereddüt ve diğerlerinde uğraşmak zorunda kaldığımız gibi bahaneler olmadı. Ama ona da ima ettiğim gibi, korkarım ki sağı solu belli olmaz."

"Hemşire cinayetiyle ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, bu ihtimali göz ardı etmememe rağmen, bilmiyorum. Aynı zamanda, elli papel için bunu yapmayacağını da biliyorum, bu yüzden belki de sadece hırsızlıktı. Bilmiyorum. Onu şaşırtarak bir fikir edinebileceğimizi ummuştum."

"Hemşirenin adını ilk söylediğinde pek tepki göstermedi ama sonra deliye dönmüş gibi göründü."

"Ben de aynı izlenimi edindim ama bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Birçok casusumuz gibi, üstleriyle geçinememe öyküsü var, bu yüzden, Chapman'ın ölmüş olduğu haberi, artık etraflarda olmayacağını düşününce, onu memnun etmiş olabilir." Bob, aracın motorunu çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıkmak için arkasını döndü.

"Sanırım iplerini sıkı tutup ne olacağını göreceğiz," dedi Bob.

Arabayı park yerinden çıkarttıktan sonra vitese taktı ve rampayı çıkmaya başladı. "Eğer başka tesadüfi cinayetler olursa, en kötüsünden şüphelenmemiz gerekir ve o da gider. Eğer bu olursa, adamım sensin."

"Evet, biliyorum," dedi Dave. "Bu yüzden, alışkanlıklarıyla ilgili sorular sordum."

"O kadarını tahmin etmiştim," dedi Bob, gişeye doğru giderken. "Ama söylediği her şeye inanma. Rakoczi gibi insanlar, yalan söylerken, ancak ayakkabılarını parlatırken duydukları kadar vicdan azabı duyarlar."

Dava başını salladı ama endişeli değildi. Rakoczi'nin yalnız olma eğilimi, onunla uğraşmayı çocuk oyuncağı haline getiriyordu.

on üç

Laurie, yeterince ıslandığını düşündüğünde, küçük plastik kapağı aletin üzerine geçirdi ve lavabonun kenarına koydu. Başında oturup da geçmesi gereken zaman boyunca onu seyredecek değildi. Bunun yerine, duşa girdi ve duş jeliyle vücudunu köpürtüp saçlarını şampuanladı. Sonra, birkaç dakika boyunca suyun altında kaldı. Laurie için, duşun bir banyo kadar terapi benzeri bir etkisi yoktu ama yine de sakinleştiriciydi.

Aklı kapanmayı reddettiğinden, Laurie için huzursuz bir gece olmuştu. Uyuyabildiğinde, bölük pörçük uykusu, erkek kardeşinin çamura battığı, tekrar tekrar gördüğü kabus da dahil olmak üzere, rahatsız edici uykularla bölünmüştü. Alarm çaldığında, uzun gece sonunda bittiği için rahatlamıştı. Kendisini hiç dinlenmiş hissetmiyordu ama yataktan çıkmak rahatlatıcıydı. Yatak örtüleri ve çarşaflar, bir o tarafa bir bu tarafa dönmesi yüzünden o kadar karışmıştı ki, sanki yatakta güreş müsabakası yapılmış gibi görünüyordu.

Önceki iki sabahta olduğu gibi, ayağa kalkar kalkmaz bir mide bulantısı hissetmişti. Suyu kapatırken, hâlâ biraz bulantısı vardı ama durumun diğer günlerdeki gibi olacağını tahmin ederek, biraz kahvaltıdan sonra kendisini tamamen normal hissedeceğini umuyordu.

Laurie, banyo paspasına adımını attı, kurulandı, sonra da döndü ve bir gölde yüzüp çıkmış bir köpek gibi, kalın bir yele gibi olan saçlarını sallamak için kafasını duş teknesinin içine soktu. Sonra, hızlı hareketlerle saçlarını elleriyle kuruttu ve bir havluya sardı. Ancak bundan sonra, lavabonun kenarında duran masum plastik parçasına bakmayı göze aldı.

Laurie nefesini tuttu. Hafifçe titreyen parmaklarıyla, sanki da-

ha yakından bakarsa farklı bir sonuç görecekmiş gibi aleti eline aldı. Ama farklı bir sonuç yoktu. Plastik kılıftaki küçük pencerede, iki pembe çizgi vardı. Laurie gözlerini kapattı ve uzunca bir dakika boyunca öyle tuttu. Gözlerini tekrar açtığında, pembe çizgiler hâlâ oradaydı. Bunları kendisi uydurmuyordu. Kutunun yanında yazan talimatları iyice okuduğu için, Laurie testin sonucunun pozitif olduğunu biliyordu. Hamileydi!

Laurie, titreyen dizlerle tuvaletin kapağını indirdi ve oturdu. Bir an için, kendisini tamamen ezilmiş hissetti. Çok kısa bir süre içinde, endişe verici birçok şey olmuştu. Her şey, Jack'le yarı-ayrılıklarıyla başlamış, hemen arkasından annesinin kanser olması, BRCA1 mutasyonu durumu ve Roger'la fırtınalı ilişkisi bunu takip etmişti. Ve şimdi de başka bir kargaşaya çekiliyordu. Hayatının çoğunda, hamile olmanın nasıl bir his olacağını merak etmişti; şimdi hamileydi ve ne hissedeceğini bilemiyordu. Hayatı, kontrolünden çıkıyor gibiydi.

Laurie, test aletini lavabonun kenarına geri koydu ve sepetin üzerindeki kutusuna baktı. Bir kez daha, sanki hamile olması gebelik testinin suçuymuş gibi, bilgiyi vereni suçlamaya niyetliydi. Laurie, testi bir gece önce de yapabilirdi ama en güvenilir ve hassas olduğu zamanın sabah olduğunu okumuştu. Bu yüzden beklemişti. Bunu sürüncemede bırakıp, kaçınılmaz olanı ertelediğini biliyordu. Roger'ın ofisinde, hamile olabileceği fikri birden aklına geldiğinde, hamile olduğundan neredeyse emindi. Bu aptalca deniz taraklarına bağlamaya çalıştığı sabah bulantısını açıklıyordu.

Laurie, ümitsizlikle başını salladı. Hamile olması gerçeğinin onun için bir sürpriz olması, düşünmek istemediği şeyleri aklından çıkartma becerisinin başka bir örneğiydi. Üç hafta önce, bir periyodunu kaçırdığını fark ettiğini gayet net hatırlıyordu. Ama bunun için endişelenmemeye karar vermiş ve endişelenmemişti. Ne de olsa, daha önce de periyotlarını kaçırmıştı, özellikle de stres altındayken ve şu anda da, hayatında stres yokluğu çekmiyordu.

Karnına bakmak için başını eğerken, Laurie içinde bir çocuğun başlangıcı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Her zaman bunun çok doğal olduğunu düşünmüş olmasına rağmen, şu anda gerçekleşmiş olduğu için, inanca karşı gelecek kadar doğaüstü bir olay gibi görünüyordu. Ne zaman hamile kaldığını hemen anlamıştı. Jack ve kendisinin, kendilerini gecenin bir yarısı garip bir şekilde gayet uyanık buldukları o sabah olmuş olmalıydı. Başta, bir diğerini rahatsız etmemek için çok dikkatli olmuşlardı ama her ikisi de diğerinin uyumadığını fark ettiğinde, konuşmaya başlamışlardı. Konuşma okşamaya dönüşmüş ve okşama sarılmaya doğru ilerlemişti. Sonuçtaki sevişme doğal ve önce tatmin edici olmuştu ama sonra, Laurie hâlâ uyanık olduğunu fark edince, sevişmenin yoğunluğu, ona, ironik bir şekilde, hayatında neyin eksik olduğunu hatırlatmıştı: Bir aile ve çocuklar. Ve asıl ironi, sevişmenin, evlilik olmasa bile, çok istediği çocuğu yaratmış olmasıydı.

Laurie ayağa kalktı ve yan durup aynaya baktı. Karnında bir çıkıntı olup olmadığını görmeye çalışırken kendine güldü. Beş haftalıkken, bir embriyonun, gözle görülür fiziksel değişiklikler yaratamayacak kadar küçük, ancak sekiz ya da on bir milimetre kadar olacağını biliyordu.

Laurie birdenbire gülmeyi bıraktı ve aynada kendisine baktı. Şu anki koşullar altında hamile olmak, pek de gülünecek bir şey değildi. Hem kendi, hem de başkalarının hayatları için, çok ciddi sonuçları olan bir hataydı. Bu şekilde düşünmek, bunun nasıl meydan geldiğini düşünmesine sebep oldu. Doğurgan olabileceğini düşündüğü zamanlarda sevişmekten kaçınmakta her zaman dikkatli olmuştu, peki şimdi işleri nasıl mahvetmişti? Seviştikleri geceyi bir kez daha düşündü ve bunu yapar yapmaz da ne olduğunu anladı. Sabahın ikisinde, artık teknik olarak bir sonraki gündü. Bir önceki gün, onuncu günüydü ve muhtemelen bir sorun olmayacaktı ama on birinci gün kesinlikle uygun değildi.

"Ah, Tanrım!" dedi Laurie yüksek ve ümitsiz bir sesle, durumun gerçekliğini fark etmeye başlarken. Gerçekten de ezilmiş ve

biraz da morali bozuk hissediyordu. Jack'le konuşma ihtiyacı, birden istekten gerekliliğe dönüşmüştü ama şu anda, bunun için gereken duygusal gücü nereden bulacağını merak ediyordu. Aklında bir sürü düşünce vardı ve hiçbiri de BRCA1 belirleyicisi için pozitif olduğu bilgisinden daha az önemli değildi. Bu hamile olmasında nasıl bir rol oynayacaktı? Laurie'nin hiçbir fikri yoktu ama bu düşünce, aklına hemen 'kürtaj' kelimesini getiriyordu. Laurie bir doktor olmasına rağmen, bu kelimeyi her zaman, yaptırmayı düşüneceği bir prosedürden çok, kadın haklarıyla ilgili politik çağrışımlarıyla ilişkilendirmişti.

"Kendimi toparlamalıyım!" dedi Laurie aynadaki görüntüsüne, hissettiğinden daha fazla bir kararlılıkla. Saç kurutucusunu çıkarttı ve saçlarını kurutmaya başladı. Tek kaçışı, profesyonel kimliğiydi. Sorunlarına rağmen, işe gitmesi gerekiyordu.

Tahmin ettiği gibi, Laurie'nin mide bulantısı, biraz kahvaltı ettikten sonra tamamen geçti. En lezzetlisinin, sütsüz kepek gevreği olduğunu fark etmişti. Kahvaltısını yaparken, son birkaç gündür ara sıra hissettiği, sağ alt batınındaki rahatsızlık geri döndü. Parmaklarıyla, alanın üzerine bastırdı. Bunu yapmak, özellikle de parmaklarını ortaya yaklaştırdığında rahatsızlığı artırıyordu ama hâlâ ağrı diyebileceği kadar çok değildi. Belli belirsizce, bunun hamileliğin başları için normal bir his olup olmadığını merak etti. Daha önce hamile kalmadığı için, döllenmenin böyle bir hisse neden olup olmadığını bilmiyordu. Entelektüel olarak, bu işlemin, rahim duvarında bir tür işgali de içerdiğini biliyordu, yani bu olasılık pek uzak sayılmazdı. Rahatsızlığın, sağ yumurtalığı yüzünden olma ihtimali de vardı. Öyle ya da böyle, şu andaki en büyük sorunu bu değildi.

Laurie ATK'ye geldiğinde saat henüz yediyi çeyrek geçiyordu ama yine de Jack'i Kimlik odasında yakalama konusunda karamsardı. Jack, son zamanlarda her gün daha da erken geliyor gibi görünüyordu. Vinnie'nin, aşağıda Jack'e yardım etmekte olduğunun kanıtı olarak, her zamanki koltuğunu boş ve gazetesini, spor say-

fası açık şekilde masasının üzerinde terk edilmiş görünce, tahminleri doğrulanmış oldu. Chet, ana masada oturmuş, kendini gece boyunca gelmiş olan cesetlerin dosyalarını incelemeye kaptırmıştı. Bu, o hafta için işinin son günüydü. Laurie, hafta sonunda nöbetçi adli doktordu ve bu da, bir sonraki hafta, hangi davalara otopsi yapılacağına ve bunları kime vereceğine karar vermek ona düşüyor anlamına geliyordu.

"Jack aşağı indi mi?" diye sordu Laurie, kahvesinden ilk yudumunu alırken. Kafeinin, melankolik ruh halini kontrol edeceğine inanarak, midesinin bu sert demi kabul edeceğini umdu.

Chet'in başı kalktı. "Jack'i bilirsin. Buraya geldiğimde, dosyaları karıştırıp aralarından istediklerini seçiyordu ve güne başlamak için çok hevesliydi."

"Ne tür bir davaya bakıyor?" Kahvenin sıcaklığı, çelişen bir titremeye neden oldu.

"Bunu sormuş olman ilginç. Senin dün yaptığın iki dava gibi bir dava aldı."

Laurie, fincanı dudaklarından çekti. Ağzı, şaşkınlıkla açık kaldı. "Manhattan General'dan bir dava mı yani?"

"Evet! Sıradan bir fıtık ameliyatı olup hemen arkasından göçen, oldukça genç bir adam."

"Davayı neden Jack aldı? Bu davalarla benim ilgilendiğimi biliyor."

"Bunu bir iyilik olarak yaptı."

"Ah, haydi, Chet. İyilik derken neyi kastediyorsun?"

"Görünüşe göre, Calvin, benzer bir dava daha geldiğinde kendisine haber vermesi için Janice'e not bırakmış. Ve Janice de notu bırakmış, çünkü Calvin, Jack'le aynı anda gelmiş ve dosyayı incelemiş. Ben geldiğimde, bu davayı senin almanı istemediğini özellikle belirtti. Aslında, bugünün resmi evrak günün olduğunu söyledi, bu yüzden serbestsin. Her neyse, sonra da Jack, sonuçları mümkün olduğunca çabuk almak isteyeceğini söyleyerek davayı almayı teklif etti."

"Calvin, davayı benim almamı neden istemediğini söyledi mi?" diye sordu Laurie. Bu, özellikle bel altına vurulmuş bir darbe gibiydi, çünkü bütün bu sorunları arasında, bu serilerle oyalanarak ayakta kalıyordu.

"Söylemedi. Ve Calvin'i bilirsin. Sadece, bu davaya senin bakmayacağını gayet net olarak belirtti. Seni gördüğümde, seni ofisinde mümkün olduğunca kısa süre içinde görmek istediğini söylememi de ekledi."

"Bu çok garip. Kızgın gibi miydi?"

"Her zamankinden kötü değildi." Chet omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Sana söyleyebileceğimin hepsi bu."

Laurie, anlamış gibi başını salladı ama anlamıyordu. Montunu Kimlik odasının berjerlerinden birine bırakarak, Kimlik ofisinden çıkıp ana resepsiyon alanına geri döndü. Endişeliydi. Hayatındaki her şey, kendi deyişiyle 'hızla cehenneme dönerken', kariyeri de tehlikeye girerse hiç şaşırmazdı. Oysa dünkü konferanstaki konuşmadan sonra, Calvin'le konuşunca, her şey yolunda gibi görünmüştü.

Laurie, Marlene hemen düğmeye basınca, sessizliğiyle bir mezarı andıran yönetim alanına girdi. Henüz sekreterlerin hiçbiri gelmemişti. Ama Calvin ofisinde, gelen sepetindeki evrakları inceliyor ve aceleyle imzalıyordu. Laurie, geldiğini belirttikten sonra bile, birkaç tanesini imzalamaya devam etti. İmzalanmış kâğıt yığınını toplayıp giden sepetine koyarken, Laurie'ye oturması için eliyle işaret etti. Sonra arkasına yaslandı ve çenesi göğsüne değerek, çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden Laurie'ye baktı. "Eğer henüz bilmiyorsan, potansiyel yeni davanın adı Clark Mulhausen ve sanırım, neden bunu senin almamanda ısrar ettiğimi bilmek istiyorsun."

"Bu, iyi olurdu," dedi Laurie. Rahatlamıştı. Calvin'in sesi, hiç de sert değildi ve bu da, onun öfkeli olmadığı ve Laurie'nin nutuk dinlemek veya daha da kötüsü, idari izine ayrılmak zorunda kalmayacağı demekti.

"Uzun lafın kısası, sözde seri davalarında, bir aydan uzun süredir bekleyen orijinal davalarını artık imzalaman gerekiyor. Bu noktada, başka laboratuvar çalışması veya herhangi bir şey bekleyemezsin, bu yüzden bunları halletmen gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, Belediye Başkanlığı, kim bilir hangi nedenden, son zamanlarda şefe bu konuda baskı yapıyor. Nedeni her ne ise, bu dosyaların imzalanmasını istediğini bana bildirdi; bu benim de baskı altında olduğum anlamına geliyor. Belki, sigorta ve ailelerle bir ilgisi vardır. Kim bilir? Öyle ya da böyle, onları hallet! Bunu yaptığından emin olmak için sana evrak günü verdim. Yeterince adil mi?"

"Bu davaları henüz imzalamadım, çünkü kaza sonucu veya doğal ölüm olduklarını söylemeye vicdanım izin vermiyor ve cinayet olduklarını söylememi istemediğini de biliyorum, çünkü bu da bir seri katil olduğu anlamına gelir ve benim hiç kanıtım yok – en azından şimdilik."

"Laurie, bana zorluk çıkartma," dedi Calvin. İri kafasını Laurie'ye doğru uzatıp, koyu renkli, tehditkar gözleriyle onu kazığa oturtarak, korkutucu şekilde öne eğildi. "Bunu güzellikle halletmeye çalışıyorum. Ayrıca, senin bu davaların bir şeklide bağlantılı oldukları olasılığını araştırmana da engel olmuyorum ama şu anda kaza sonucu veya doğal ölüm arasında bir karar vermelisin. Benim tercihim, Dick Katzanburg gibi, doğal ölümdür, çünkü cinayet olduklarına dair kanıt yok. Yeni bir bilgi edinildiğinde veya edinilirse, ölüm belgeleri düzeltilebilir. Davaları sonsuza dek belirsizlikte bırakamayız ve sen de, belirgin bir gerekçen olmadan cinayet ve hatta kaza sonucu ölüm diyerek bir ateş fırtınası yaratamazsın. Mantıklı ol!"

"Tamam, yapacağım," dedi Laurie, yenilmiş bir iç çekişle.

"Teşekkürler! Ama lanet olsun! Senden sanki çok fazla bir şey istemişim gibi davranıyorsun. Ve hazır bu konuda konuşuyorken, Queens davaları hakkında ne buldun? Aynı istatistiklere uyuyorlar mı?"

"Şu ana kadar," dedi Laurie, yorgun bir sesle. Dirseklerini dizlerine dayayıp yere bakarak öne doğru eğildi. "En azından araştırmacı raporlarından edindiğim bilgilere göre. Hastane çizelgelerini bekliyorum."

"Beni haberdar et! Şimdi, ofisine git ve şu Manhattan General davalarını imzala!"

Laurie başını salladı ve ayağa kalktı. Calvin'e çarpıkça gülümsedi ve odadan çıkmak için döndü.

"Laurie," diye seslendi Calvin onun arkasından. "Yılmış gibi davranıyorsun, bu hiç sana göre değil. Ne oluyor? İyi misin? Beni endişelendirdin. Seni böyle üzgün üzgün dolanırken görmek canımı sıkıyor."

Laurie, Calvin'e bakmak için döndü. Çok şaşırmıştı. Endişesini dile getirmeyi bırak, kişisel sorular sormak hiç de Calvin'e göre bir davranış değildi. Laurie, bunu bir otorite figüründen, özellikle de çoğunlukla huysuz bir ihtiyar gibi davranan Calvin'den hiç beklemezdi. Bu şaşkınlık, hemen yüzeye çıkmakla tehdit eden, hoş karşılanmayan duygusal heyecanlara neden oldu. Genelde şovenist olan üstünün önünde kendini kaybedip ağlamak yapmak istediği son şey olduğu için, bu içgüdüyle, derin bir nefes alıp bir süre tıkırtarak başa çıktı. Calvin'in kaşları yavaşça kalktı ve konuşması için Laurie'yi cesaretlendirmeye çalışıyor gibi daha da öne eğildi.

"Sanırım aklımda çok şey var," dedi Laurie sonunda. Göz teması kurmaya korkuyordu.

"Anlatmak ister misin?" diye sordu Calvin, her zamankinden daha hoşgörülü bir sesle.

"Şu anda değil," dedi Laurie Calvin'e aynı çarpık gülümsemeyle.

Calvin başını salladı. "Nasıl istersen ama unutma, kapım her zaman açık."

"Teşekkürler," demeyi başardı Laurie, odadan kaçmadan önce. Birinci katın ana koridorunda yürürken, karmaşa içindeki düşüncelerine, karışık duyguların da eklendiğini hissetti. Bir taraftan, duygusal bir olay çıkmadan kurtulduğu için kendisini şanslı

görüyordu ama aynı zamanda, duygularının utanç verici şekilde okunabilmesiyle ilgili bir olay daha olduğu için kendisine kızıyordu. Sadece patronu biraz ilgi gösterdi diye, gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kalmak gülünçtü. Diğer taraftan, şef yardımcısının daha önce hiç görmemiş olduğu bir yüzünü gördüğü için etkilenmişti. Calvin'in ofisine çağrıldığı haberini aldığından beri var olan endişeli karamsarlıktan sonra, hâlâ bir işi olduğu için rahatlamıştı. Gerçek veya hayali bir ihlal yüzünden izne çıkartılmış olsaydı, bununla başa çıkabileceğini zannetmiyordu. Diğer kaygılarının yanı sıra, hamile olmasıyla ilgili yeni durumu yüzünden, işinin sağladığı oyalanma, her zaman ihtiyaç duyduğundan çok daha fazlaydı.

Kafasını araştırma ofisine uzatarak, baş araştırmacı Bart Arnold'a Janice'in hâlâ etrafta olup olmadığını sordu. Laurie, kendi serilerine eklenip eklenmeyeceğinden emin olmak için Clark Mulhausen davasıyla ilgili detayları öğrenmek istiyordu.

"Onu on dakikayla kaçırdın," dedi Bart. "Benim yardım edebileceğim bir şey mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Laurie. "Peki ya Cheryl? O uygun mu?"

"Topu dışarı atıyorsun. Bir dava için çıktı bile. Döndüğünde seni aramasını söyleyeyim mi?"

"Bir mesaj iletebilirsin," dedi Laurie. "Dün ondan, Queens'teki Saint Francis Hastanesi'nden çizelgeleri istemesini rica etmiştim. İsteği değiştirip acil yapmasını istiyorum. Onlara mümkün olduğunca kısa zamanda ihtiyacım var."

"Sorun değil," dedi Bart, not alırken. "Bunu Cheryl'ın masasının üzerine koyacağım. Yapılmış bil."

Laurie, montunu almak için Kimlik odasına doğru yürümeye başladı ama sonra, Jack'in çukurda Clark Mulhausen'in otopsisini yaptığını düşündü. Janice'in bütün detayları içeren araştırma raporunun da olduğu dosya onda olmalıydı. Yolunu değiştirerek, arka asansöre doğru ilerledi. Sadece Clark Mulhausen'in onun davalarının istatistiklerine uyduğundan emin olmakla kalmayacak, Jack'le konuşmak için bir bahaneye de sahip olacaktı. Bir önceki

sabah Jack'in ofisinin önünde tereddüt edişini hatırladığından, buzları kırmak ve özel bir görüşme için ATK'nin dışında buluşmalarını önermek için, profesyonel bir sebebi olması iyi olacaktı. Jack'le yapması gereken konuşmanın düşüncesi bile Laurie'nin gerilmesine neden oluyordu. Şu andaki düşüncelerinde, onunla buluşmayı veya söyleyeceklerini dinlemeyi kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyordu. Lou, onun istekli olacağını söylemişti ama Laurie bundan emin değildi.

Eski günlerde, bir bulguyu kontrol etmek veya kısa bir sohbet için otopsi odasına girmek için bir önlük, bir şapka ve bir maske yeterli oluyordu. Zaman değişmişti. Artık Laurie soyunma odasına gidip ameliyat kıyafetini giymeli, sonra da sanki kendisi de otopsi yapacakmış gibi tamamen korumalı kıyafetini giymek için depoya gitmeliydi. Yeni kuralları Calvin koymuştu ve bunlar değişmezdi.

"Ahhh!" diye inledi Laurie, bluzünü dolaba asmak için kolunu uzattığında. Son birkaç gündür, onu aralıklarla rahatsız eden aynı karın bölgesinde ani bir sancı hissetmişti. Bu seferki, yüzünü buruşturması ve kolunu geri çekmesine neden olan keskin bir acıydı. Dikkatle, elini acı veren yerin üzerine koydu. Neyse ki, acı hızla hafifledi ve geldiği gibi aniden gitti. Dikkatle elini alana bastırdı ama artık bir hassaslık yoktu. Bluzunu asarken yapmış olduğu gibi kolunu uzattı ama hâlâ bir rahatsızlık yoktu. Bunun hamile olmakla ilgisi olup olmadığı konusunda karışmış olan kafasını sallayarak, iki hamileliğinde böyle bir şey yaşayıp yaşamadığını Sue'ya sormanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü.

Acı aklından uzaklaşırken, Laurie ameliyat kıyafetini giymeye devam etti ve sonra da ay kıyafetini giymek için koridoru geçti. Birkaç dakika sonra, otopsi odasının kapısını iterek açtı. Ağır kapı, bir gümlemeyle pervazına oturunca, odadaki iki kişi, üzerine eğilmiş oldukları, önlerindeki açık cesedin üzerinde dikleştiler.

"Hey, bu ne şeref!" diye dalga geçti Jack. "Bu, gerçekten de tam takım giyinmiş olan Dr. Montgomery mi ve saat daha sekiz bile değilken? Bu büyük onuru neye borçluyuz?"

"Bu davanın benimkilere gerçekten uyup uymadığından emin olmak istedim," dedi Laurie, mümkün olduğunca umursamazca, kendini Jack'in muhtemelen devam edecek iğnelemelerine karşı hazırlarken. Masanın ayakucuna doğru ilerledi. Jack solunda ve Vinnie de sağındaydı. "Lütfen! İşinize devam edin! Bölmek istemiyorum."

"Bu davayı senden çaldığımı düşünmeni istemem. Neden benim aldığımı biliyor musun?"

"Biliyorum. Chet söyledi."

"Calvin'i gördün mü? Bu sabah aklında ne olduğunu anlayamadım. Garip davranıyordu. Aranızda her şey yolunda mı?"

"Her şey iyi. Chet, bugünün resmi evrak günüm olduğunu ve Calvin'in benim hemen görmek istediğini söylediğinde ben de endişelendim. Sadece, serimdeki davaları imzalamamı istediği ortaya çıktı. Doğal ölüm olduklarını söylemem gerekiyor."

"Bunu yapacak mısın? Ölümlerin doğal olmasının mümkün olmadığını düşünüyorum."

"Fazla bir seçeneğim yok," diye itiraf etti Laurie. "Calvin bu riski alıyor. Bu işin politik baskısından nefret ediyorum. Ama, bu kadar yeter, Mulhausen'le ilgili görüşün nedir? Benim serime mi dahil?"

Jack, cesedin açık göğsüne baktı. Ciğerleri çıkartmıştı ve ana damarları açma sürecindeydi. Kalp net olarak görünüyordu. "Şu ana kadar, evet. İstatistikler aynı ve herhangi bir patoloji izi görmüyorum. Yarım saat kadar sonra kalbi bitireceğim ve bir şey bulursak çok şaşıracağım."

"Dosyadaki araştırma raporuna bakmamın bir mahsuru var mı?"

"Mahsur mu? Neden mahsuru olsun ki? Ama verileri söyleyerek seni bu zahmetten kurtarabilirim. Hasta, dün sabah sorunsuz bir fıtık ameliyatı geçiren ve durumu iyi olan, otuz altı yaşında, sağlıklı bir borsacı. Bu sabah dört buçukta, yatağında ölü bulunmuş. Hemşirelerin söylediğine göre, onu bulduklarında oda sıcak-

lığındaymış ama yine de canlandırmayı denemişler. Görünüşe göre, başarılı olamamışlar. Yani, senin serine uyduğunu düşünüyor muyum? Düşünüyorum. Hatta, bu seri cinayet fikrinde gerçekten de haklı olduğunu düşünüyorum. Aslında, başta böyle düşünmüyordum ama artık düşünüyorum, özellikle de yedi davan olunca."

Laurie, Jack'in ifadesindeki ayrıntıları görmeye çalıştı ama plastik siper yüzünden göremedi. Yine de cesaretlenmişti. Jack de, Calvin gibi, beklediğinden daha içten davranıyordu ve bu, Laurie'yi umutlandırıyordu.

"Peki ya Dick Katzenburg'un dün bahsettiği davalar?" diye sordu Jack. "Bir sonuç verdiler mi?"

"Evet. En azından araştırma raporlarında. Emin olmak için hastane çizelgelerini bekliyorum."

"İyi bir hamleydi," dedi Jack. "Dün, küçük sunumunu vermek için mikrofona gitmek için kalktığında, perşembe öğleden sonrası işkencesi daha da uzayacağı için kızmıştım ama şimdi hakkını vermem gerekiyor. Eğer Dick'in davaları seninkilerle uyarsa, serin iki katına çıkacak, ki bu da AmeriCare'in işi bitti demektir, değil mi?"

"AmeriCare için ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi Laurie. Jack'in konuşkanlığı karşısında şaşırmıştı. Bu bile cesaret vericiydi.

"Eh, çürümüş bir şeyler var Danimarka'da*: On üç dava, tesadüfün çok ötesinde. Ama buna ısınmaya başlamış olmama rağmen, cinayet fikrini desteklemekte tereddüt etmeme neden olan, göze çarpan hiçbir bulgu olmaması. Söyle bana, bu davalardan yoğun bakım veya anestezi sonrası bakım ünitelerinde meydana gelen var mı?"

"Benimkilerde yok. Dick'inkileri bilmiyorum. Benimkilerin hepsi normal hastane odalarında olmuş. Neden soruyorsun? Mulhausen bu ünitelerden birinde miymiş?"

"Hayır! Normal bir odadaymış. Neden sorduğumdan emin de-

* Çürümüş bir şeyler var Danimarka'da: Shakespeare'in Hamlet eserinde geçen, günümüzde yozlaşmış herhangi bir şeyi betimlemekte de kullanılan deyiş. (çev.)

ğilim. Belki de ilaçların kontrol altında tutulması, yoğun bakım ünitesi veya anestezi sonrası bakım ünitesinde, normal hastane katında olduğundan farklı olduğu içindir. Aslında, bir tür sistem hatası düşünmeye çalışıyorum, hepsinin almamaları gereken bir ilaç almış olmaları gibi. Bu da göz önünde bulundurulabilecek bir şey."

"Önerin için teşekkür ederim," dedi Laurie, pek de ikna olmadan. "Bunu aklımda tutacağım."

"Ayrıca, toksikolojiye baskı yapmaya devam etmen gerektiğini de düşünüyorum. Hâlâ, bu bulmacayı toksikolojinin çözeceğini düşünüyorum."

"Bunu söylemek kolay ama başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Peter Letterman, en ufak ayrıntıları bile düşünme noktasında, elinden gelenin fazlasını yapıyor. Dün, bir tür Güney Amerika kurbağasının inanılmaz derecede kuvvetli olan toksinini incelemekten bahsediyordu."

"Vay! Çok abartmış. Aklıma şu atasözünü getirdi, 'Toynak sesi duyduğunda, atları düşün, zebraları değil.' Bir şey, bu insanların kardiyak iletim sistemlerini durduruyor. Bunun, sıradan bir aritmi ilacı olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Bunu nasıl aldıklarıysa, başka bir hikâye."

"Ama bu, toksikolojide kesinlikle görünürdü."

"Bu doğru," diye onayladı Jack. "Peki ya serum sıvılarındaki bir bulaşıcı? Hepsinde serum var mıydı?"

Laurie bir süre düşündü. "Şimdi sen söyleyince, vardı. Ama ameliyat olan insanların çoğuna en az yirmi dört saat serum takıldığı için, bu sıra dışı değil. Serum sıvısındaki bir bulaşıcı fikri benim de aklımdan geçti ama bu hiç olası değil. Eğer bir bulaşıcı olsaydı, elimizdekinden daha çok davamız olurdu ve kesinlikle, oldukça genç, sağlıklı ve planlı ameliyatlar olmuş hastaları tercih etmezdi."

"Bence hiçbir fikri göz ardı etmemelisin," dedi Jack. "Bu da aklıma, dün sunumunu yaparken Staten Island'dan olan adamın

elektrolitlerle ilgili sorduğu soruyu getirdi. Test edilen bütün seviyelerin normal çıktığını söyledin. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle. Peter'dan bunu kontrol etmesini özellikle istedim ve hepsinin normal olduğunu belirtti."

"Eh, her şeyi göz önünde bulunduruyor gibi görünüyorsun," dedi Jack. "Bir pıhtı veya kardiyak bir patoloji olmadığından emin olmak için Mulhausen'i bitireceğim." Neşteri eline tekrar yerleştirdi ve cesedin üzerine eğildi.

"Bütün olasılıkları düşünmeye çalışıyorum," dedi Laurie. Sonra, kısa bir tereddütten sonra, ekledi, "Jack, seninle özel bir konu hakkında görüşebilir miyim?"

"Oh, Tanrı aşkına!" dedi Vinnie aniden. Laurie ve Jack'in uzun konuşması boyunca ağırlığını, sabırsızca bir ayağından diğerine geçirmişti. "Şu lanet otopsiyi bitirebilir miyiz?"

Jack tekrar dikleşti ve Laurie'ye baktı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Laurie Vinnie'ye baktı. Onun yanında kendisini garip hissetti, özellikle de sabırsızlığı göz önünde bulundurulunca.

Jack, Laurie'nin tepkisini fark etti. "Vinnie'yi umursama. İyi bir asistan olmasının yanı sıra, o burada değilmiş gibi davranabilirsin. Ben hep öyle yapıyorum."

"Çok komik," diye cevap verdi Vinnie. "Ben neden gülmüyorum?"

"Aslında," dedi Laurie, "seninle şimdi konuşmak istemiyorum. Yapmak istediğim, bir araya gelebileceğimiz bir zaman ayarlamak. Seninle paylaşmam gereken önemli şeyler var."

Jack hemen cevap vermedi ama plastik maskelerin arkasından Laurie'ye baktı. "Dur, tahmin edeyim," dedi sonunda. "Evleniyorsun ve benim de nedime olmamı istiyorsun."

Vinnie öyle güldü ki kulağa boğuluyormuş gibi geldi.

"Hey, o kadar da komik değildi," diye itiraz etti Jack, artık kendisi de Vinnie'yle beraber gülmesine rağmen.

"Jack," dedi Laurie, sesini sakin tutmayı zorlukla başararak. "Burada ciddi olmaya çalışıyorum."

"Ben de," demeyi başardı Jack. "Ve evlilik haberini inkar etmediğine göre, bunu doğru kabul ediyorum ama korkarım ki nedime teklifini reddetmek zorundayım. Başka bir şey var mıydı?"

"Jack!" diye tekrarladı Laurie. "Evlenmiyorum. Seninle, seni ve beni ilgilendiren bir konuda konuşmalıyım."

"Tamam, oldu! Dinliyorum."

"Bunu otopsi odasında konuşacak değilim."

Jack, odanın bütün gotik detaylarını işaret etti. "Buranın nesi var? Ben burada kendimi evimde hissediyorum."

"Jack! Bir an için ciddi olur musun? Bunun önemli olduğunu söyledim."

"İyi, tamam! Elimizde, ihtiyaçlarınızı daha iyi karşılayacak neresi var? Eğer bana yarım saat verirsen, seninle Kimlik odasında buluşur ve Vinnie'nin güzel kahvesinden birer fincan içerken muhabbet edebiliriz. Tek sorun, ayaktakımının geri kalanının da işe gelmiş olmaları olacaktır. Belki de, manzaralı ikinci kat kafeteryamızda buluşup, otomatlardan lezzetli bir şeyler almamızı tercih edersin. Orada, hasta bakıcı kadromuzla kaynaşabiliriz. Hangisini tercih edersin?"

Laurie, plastik kalkanların ötesinden yapabildiği kadarıyla gözünü dikip Jack'e baktı. Öfkeli iğnelemesine dönmüş olması, Laurie'nin onun konuşmaya açık olacağına dair iyimser umutlarını alıp götürmüştü ama bastırmaya devam etti: "Aklımdaki, eğer rezervasyon yaptırabilirsek, belki de Elios'da bir akşam yemeği yiyebileceğimizdi." Elios, Laurie ve Jack'in uzun ilişkilerinde önemli bir rol oynamış olan bir restorandı.

Uzun bir dakika boyunca, Jack Laurie'ye baktı. Bir gün önce, Lou'nun Laurie hakkındaki yorumlarına pek inanmış olmasa da, birden dediklerinde doğruluk payı olup olmadığını merak etti. Aynı anda, Jack, daha fazla aşağılanacak ruh halinde olmadığını da kendine hatırlattı. "Romeo'nun sorunu ne? Bu gece hasta mı?"

Vinnie bir kez daha kıkırdadı ve Laurie ona bakınca gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Bilmiyorum," diye devam etti Jack. "Bu gece şehir dışından on yedi rahibeyle bowlinge gideceğim göz önünde bulundurulursa, çok kısa süre önce haber verdin."

Vinnie kendini kaybetti ve masanın başından ayrıldı. Lavaboya doğru gidip oyalandı.

"Lütfen, bir dakikalığına ciddi olabilir misin?" diye tekrarladı Laurie. "Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun."

"Ben mi kolaylaştırmıyorum?" diye sordu Jack kibirle. "İşte bu bir değişiklik. Seninle bir akşam geçirmeyi ayarlamak için aylarca uğraştım ama sen her seferinde önemli bir kültürel olaya katılıyordun."

"Sadece bir ay oldu ve bana iki kere sordun ve her iki gece için de planlarım vardı. Seninle konuşmam gerekiyor, Jack. Bu akşam benimle buluşacak mısın, buluşmayacak mısın?"

"Bu randevu için çok istekli gibi görünüyorsun."

"Çok istekliyim," diye onayladı Laurie.

"Tamam, bu gece o zaman. Saat kaçta?"

"Elios uygun mu?"

Jack omuzlarını silkti. "Uygun."

"O zaman rezervasyon yaptırabilir miyim diye arayacağım, sonra sana haber veririm. Bugün cuma olduğu için, erken saatte olabilir."

"Tamam," dedi Jack. "Senden haber bekleyeceğim."

Başını son kez sallayan Laurie masayı terk etti, koridora açılan kapıyı açtı ve koruyucu kıyafetini çıkartmak için depoya döndü. Jack'in sonunda buluşmayı kabul etmesinden memnundu ama Calvin'in de daha önce belirttiği gibi, Jack'i buluşmaya ikna etmek onu bezdirmişti ve öfkesini de hissedince, ona vereceği habere nasıl tepki vereceği konusunda artık iyimser değildi.

Sokak kıyafetlerini giyip, montunu Kimlik odasından kurtardıktan sonra Laurie asansörle dördüncü kata çıktı. Aklındaki şey, çabaları için Peter'a moral vermek ve Sobczyk ve Lewis'e bir şey bulmadığından emin olmak için kısa bir ziyarette bulunmaktı. Kendi dü-

şüncelerine salmış olduğu için, ezeli düşmanı, laboratuvar şefi John Devries'yle karşılaşma olasılığı aklına bile gelmedi. Ne yazık ki, John Peter'ın ofisinde, onu azarlamakla meşguldü. Ellerini kalçalarına koymuştu ve Peter'ın yüzünde mahcup bir ifade vardı. Laurie, farkında olmadan kavganın ortasına paldır küldür dalmıştı.

"Ne zamanlama!" diye bağırdı John. "Bu, ayartıcı kadının ta kendisi değil mi!"

"Affedersin?" diye sordu Laurie. Bu kadar ayrımcı bir yorumla, kendi öfkesinin kabarmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Görünüşe göre, Peter'ı kişisel laboratuvar kölen olması için ayartmışsın," diye hırladı John. "Sen ve ben bu konuşmayı daha önce yaptık, Dr. Montgomery. Bu laboratuvarı yönetmem için bana ayrılan azıcık parayla, hiç kimse için, herkesin daha uzun süre beklemesi anlamına gelen özel servis yapılamaz. Demek istediğimi anlatabildim mi, yoksa yazıp da mı vereyim? Dahası, Dr. Bingham ve Dr. Fontworth'ün bu durumdan haberdar edileceğini bilmelisin. Bu arada, buradan çıkmanı istiyorum." John, söylediği şeyi vurgulamak için kapıyı gösterdi.

Laurie, bir an için, bir John'un kuru yüzüne, bir Peter'ın yüzüne baktı. Yapmak istediği son şey, Peter için işleri daha da kötüleştirmekti, bu yüzden John'a onun hakkında ne düşündüğünü söylemedi. Bunun yerine, arkasını döndü ve laboratuvardan çıktı.

Laurie merdivenleri çıkarken, kendisini öncekinden de sıkıntılı hissetti. İnsanlarla, özellikle de beraber çalışmak zorunda olduğu insanlarla atışmaktan nefret ediyordu. Bu tartışmalar, genellikle bu sabah Calvin'le yaşadığına benzer, uygunsuz duygusal tepkilere neden oluyordu ama John'la yaşanan bu olayda, hâkim olan his öfkeydi. Calvin'i düşününce, John boş yere tehdit savurmadığı için, bunun etkisinin ne olacağını merak etti. Şef yardımcısının onu çağırma olasılığının yüksek olduğunu düşünüyordu ama bunun ne demek olduğu hakkında bir fikri yoktu. Peter için uzun vadeli bir sorun yaratmamış olmayı diliyordu, çünkü o, John'la her gün uğraşmak zorundaydı.

Ofisine giren Laurie, kapıyı arkasından kapattı. Montunu astı

ve Riva'nınkinin de asılı olduğunu gördü; bu onun ya Kimlik odasında ya da otopsi odasında olduğu anlamına geliyordu. Laurie oturdu ve yapması gereken telefon konuşmasını düşündü. Bundan, gebelik testi pozitif çıktığından beri kaçınmıştı. Ona göre, telefon etmek, hamile olduğu gerçeğini sonunda tam olarak onaylamak anlamına gelecek gibiydi. Bunu, çok büyük bir hata olduğu için, bir dereceye kadar reddetmeye çalışmıştı. Çocuk sahibi olmayı çok istese bile, bu doğru zaman değildi ve bu riski almasına izin verirken aklından neler geçtiğini sorguladı. Sadece birkaç hafta önce olmasına rağmen, gerçekten de bunu hatırlayamıyordu.

Laurie, telefona uzanarak isteksizce Manhattan General Hastanesi'ni aradı. Telefon bağlanırken, Jack'in şu anda baktığı davayla birlikte matrisine eklemesi gereken Queens davalarının materyallerine baktı.

Santral bağlanınca, Laurie Dr. Laura Riley'nin ofisine bağlanmayı istedi. Dahili hat çalmaya başladığında, Laurie Sue ona kadın doğumla da ilgilenen bir jinekolog ayarladığı için memnundu. Şu andaki tıbbi yanlışlar çerçevesinde, bu her zaman mümkün olmuyordu.

Dr. Riley'nin randevu sekreteri telefona cevap verince, Laurie durumunu açıkladı. Bir idrar testine göre hamile olduğunu söylerken kekeledi.

"Eh, o zaman kesinlikle eylüle kadar bekleyemeyiz," dedi sekreter neşeyle. "Dr. Riley, doğum hastalarını, son periyotlarından sekiz ile on hafta sonra görmek ister. Hamileliğinizin kaçıncı haftasındasınız?"

"Yaklaşık yedi hafta oldu," dedi Laurie.

"O zaman, sizi önümüzdeki veya ondan sonraki hafta görmeliyiz." Bir sessizlik oldu. Laurie, ahizeyi tutan elinin titrediğini fark etti.

"Gelecek cuma nasıl?" dedi sekreter, hatta geri dönerek. "Gelecek hafta bugün, saat bir buçuk."

"Benim için uygun," dedi Laurie. "Beni araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi, adınızı alabilir miyim?"

"Üzgünüm, adımı söylemediğimi fark etmemişim. Ben, Dr. Laurie Montgomery."

"Dr. Montgomery! Sizi hatırlıyorum. Sizinle dün konuşmuştum."

Laurie yüzünü buruşturdu. Artık sırrı herkesçe biliniyordu. Sekreterle hiç tanışmamış olmasına rağmen, kadın artık Laurie'nin henüz ne yapacağına karar vermemiş olduğu, hayatıyla ilgili çok özel, mahrem bir noktayı biliyordu. Laurie'yi zor seçimler bekliyordu.

"Tebrik ederim!" diye devam etti sekreter. "Hatta kalın! Dr. Riley'nin merhaba demek isteyeceğine eminim."

Laurie, bir cevap vermeye fırsat bulamadan, kendisini beklemede, müzik dinlerken buldu. Kısa bir an için, telefonu kapatmayı düşündü ama bunu yapamayacağına karar verdi. Düşüncelerini dizginlemek için, başını eğip Queens'ten gelen ölüm belgeleri ve araştırma raporlarına baktı. Onu oyalayacak bir şeye ihtiyaç duyarak ilkini aldı ve okumaya başladı. St. Francis Hastanesi'ne hemoroit ameliyatı için yatan yirmi üç yaşındaki hastanın adı Kristin Svensen'dı. Laurie, trajedinin boyutları karşısında başını salladı. Sağlıklı, genç bir kadının hemoroitlerini aldırdıktan sonra, hastanede ölmesi, kendi sorunlarının küçük görünmesine neden oldu.

"Dr. Montgomery! Güzel haberi şimdi duydum. Tebrikler."

"Bana Laurie diyebilirsiniz."

"Nasıl isterseniz ve siz de bana Laura diyebilirsiniz."

"Tebriklerin, yerinde olup olmadığından emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için beklenmeyen ve oldukça uygunsuz bir sürpriz oldu, bu yüzden ne hissettiğimden emin değilim."

"Anlıyorum," dedi Laura, coşkusunu dizginleyerek. Sonra, deneyimler sonucu elde edilmiş hassaslığıyla ekledi, "Yine de sizin ve fetüsün mümkün olduğunca sağlıklı olduğundan emin olmalıyız. Herhangi bir sorununuz oldu mu?"

"Biraz sabah bulantısı ama oldukça geçici." Laurie, hamilelik

hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunu fark etti ve telefonu kapatmak istedi.

"Kötüleşirse haber verin. Piyasadaki binlerce hamilelik kitabında, bununla başa çıkmak için bir sürü öneri var. Kitaplar konusunda, benim tavsiyem en tutucu olanlarından uzak durmanız, çünkü sıcak bir banyo yapmayı bile akıl edemeyeceğinizi varsayarak, sizi delirtebilirler. Bunu da söyledikten sonra, cuma günü görüşürüz."

Laurie ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. Bu konuşmayı arkasında bırakmak rahatlatıcıydı. Queens davalarının bilgisayar çıktılarını alarak, düzeltmek için masasının yüzeyine vurdu. Bu hareket, soyunma odasındayken hissettiği ağrıyla aynı yerde, neredeyse bilinçaltında duyulan, hoş olmayan bir hisse neden oldu. En azından bu his veya ağrıdan, Laura Riley'ye bahsetmiş olması gerekip gerekmediğini merak etti. Bahsetmesi gerektiğini düşündü ama onu bir kez daha aramayacaktı. Bunun yerine, daha sık veya telefonla aramaya değecek kadar yoğun olmadığı sürece, randevusunda bahsedecekti. BRCA1 belirleyicisi için pozitif olduğunu belirtmesi gerekip gerekmediğini de düşündü ama rahatsızlığı gibi, bunu da ilk randevusunda tartışmanın uygun olacağına karar verdi.

Laurie, bir elinde kâğıtlarla bir kez daha telefona uzandı ama sonra eli ahizenin üzerindeyken tereddüt etti. Roger'ı aramak için birkaç sebebi vardı ve bunlardan biri de, ofisinde yaptığı, ona garip gelmiş olan davranışını açıklamamış olması yüzünden hissettiği suçluluktu. Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Birkaç nedenden dolayı, ona bütün gerçeği söylemeye henüz istekli değildi ama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Sonunda, daha önce de yapmış olduğu gibi, BRCA1 konusunu kullanmaya karar verdi.

Laurie telefonu kaldırdı ve Roger'ın direkt hattını aradı. Onu gerçekten de harekete geçiren şey, Queens materyallerinin kopyalarını ona götürmek ve bu konuda onunla doğrudan konuşmak isteğiydi. Kişisel sorunları yüzünden kafası karışık olmasına rağmen, aklına Queens'teki davalardan, SADS gizemini muhtemelen çözecek olan bir fikir gelmişti.

on dört

Laurie, Manhattan General Hastanesi'ne geldiğinde, hemen Roger'ın kendisini beklemekte olduğu ofisine alındı. Roger'ın ilk yaptığı şey kapıyı kapatmak oldu. Sonra, uzun ve sessizce Laurie'ye sarıldı. Laurie de ona sarıldı ama aynı şevkle değil. Evlilik yalanından kalanlarla, Laurie, ona kendi durumu hakkında tamamen dürüst olamayacağını biliyordu ve bu da onu mahcup ediyordu. Roger, Laurie'nin kendini tuttuğunu fark ettiyse bile, bundan bahsetmedi. Sarılmadan sonra, sırtları dik olan iki sandalyesini, bir gün önce yapmış olduğu gibi, birbirlerine bakacak şekilde çevirdi. Laurie'yi birine oturttu ve kendi de diğerine oturdu.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Dün gece seni özledim." Ellerini kavuşturmuş ve dirsekleri dizlerinde, Laurie'nin alanına doğru öne eğiliyordu. Laurie, onun tıraş sonrası losyonunu koklayabilecek kadar yakındı. Roger'ın günü yeni başlıyordu. Temiz gömleğinde hâlâ kuru temizleme kutusundan olduğu belli olan kırışıklıklar vardı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Laurie. Uzandı ve Queens'teki altı davanın araştırma raporları ve ölüm belgelerini ona verdi. Fotokopilerini çekmeye vakti olmamıştı ama bu önemli değildi. Bunları bilgisayarına bir kez daha kolayca indirebilirdi. Ona bu materyalleri vererek, konuşmanın yönünü ruh halinden uzaklaştırmayı umuyordu, en azından şimdilik. Ayrıca, düşüncesini onunla paylaşmaya hevesliydi.

Roger sayfaları hızla gözden geçirdi. "Tanrım! Bizimkilere benzer görünüyorlar, ölümlerin sabahın aynı saatlerinde gerçekleşmesine kadar."

"Benim fikrim bu. Hastane çizelgelerini aldığımda daha fazla

detay bileceğim. Ama fikir üretmek için, birbirlerinin aynısı olduklarını düşünelim. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Roger başını eğerek kâğıtlara baktı, bir süre düşündü ve sonra da omuzlarını silkti. "Sayının iki katına çıktığını ifade ediyor. Artık altı değil, on iki davamız var. Hayır, dün geceki ölümle birlikte on üç. Sanırım Clark Mulhausen'i duydun. Otopsiyi sen mi yapacaksın?"

"Hayır, Jack yapıyor," dedi Laurie. Beş haftalık flörtlerinde, Roger'a Jack'ten biraz bahsetmiş, o ve Jack'in eskiden sevgili olduklarını da eklemişti. Laurie Roger'la ilk tanıştığında, kendisini 'neredeyse serbest' diye tanımlamıştı. Daha sonra, o ve Roger birbirlerini daha iyi tanımaya başlayınca, bu ifadeyi, Jack'le aralarındaki çözülmemiş meseleler yüzünden özellikle kullandığını itiraf etmişti. Sorunun, Jack'in bağlanma konusundaki isteksizliği olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Roger haberi büyük bir soğukkanlılıkla karşılamış, bu da Laurie'nin onun olgunluğu ve kendine güveni konusundaki takdirini yükseltmişti ve konu, bir daha açılmamıştı.

"Queens davalarındaki tarihlere bak," diye önerdi Laurie.

Roger bir kez daha sayfalara göz attı, sonra başını kaldırdı. "Hepsi, geçen yıl sonbaharın sonunda olmuş. Sonuncusu, kasım ayının sonundaymış."

"Kesinlikle," dedi Laurie. "Hepsi, haftada birden biraz fazla ortalamayla, birbirlerine çok yakın zamanlarda olmuşlar. Sonra durmuş. Bu, senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Sanırım, aklında belli bir şey var. Neden bana bunu söylemiyorsun?"

"Tamam ama önce şunu dinle! Sadece sen ve ben, bir seri katille uğraşıyor olabileceğimizden şüpheleniyoruz ama susturulduk. ATK'nin ölüm şekli konusunda fikrimi savunmasını sağlayamıyorum ve sen de hastane otoritelerine bir sorun olduğunu bile kabul ettiremiyorsun. Burada savaştığımız şey, kurumsal eylemsizlik. Her iki bürokrasi de, bir şey onları zorlayana kadar, bunu örtbas etmeyi tercih edecektir."

"Buna itiraz edemem."

"Senin tarafından elimizi kolumuzu bağlayan şey, hastanedeki ölüm oranının, bu ölümlerin dikkati çekmeyecek kadar düşük olması. Benim tarafımdan, toksikoloji incelemesinin başarısızlığı."

"Uzaktan da olsa şüpheli bir şey bulamadılar mı?"

Laurie başını salladı. "Ve yakın bir gelecekte bulma şansları da baş aşağı gitti. Korkarım ki, huysuz laboratuvar müdürümüz, gizli çabalarımı bu sabah keşfetti. Onu tanıyorsam, bundan sonra davalarımızla ilgili her şeyin sıranın sonuna itildiğinden emin olacaktır. Ve sıra onlara geldiğinde de, özel hiçbir şey yapmayacaktır."

"Peki, nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Yani, bu muhtemel seri katili araştırıp bulmak, sadece bize kalıyor ve daha fazla anlamsız ölüm olmasını engelleyeceksek, bir şeyler yapmalıyız."

"Bunu ilk günden beri biliyoruz."

"Evet ama şu ana kadar kurumlarımızın ve iş tanımlarımızın kısıtlamasında araştırmaya çalıştık. Bence başka bir şey denemeliyiz ve Queens'teki bu davalar bize bir fırsat sunuyor. Eğer bu ölümler cinayetse, bence bir seri katil var, iki veya daha fazla değil."

"Bu kadarını ben de tahmin etmiştim."

"Saint Francis de bir AmeriCare kurumu olduğuna göre, personel veri tabanına girişin makul olabilir. Personelle ilgili bilgi almak için mükemmel bir pozisyondasın. İhtiyacımız olan şey, sonbaharda Saint Francis'te ve kışın Manhattan General'da, on bir-yedi vardiyasında çalışmış olan insanların, hasta bakıcıdan anestezi uzmanına kadar olan bir listesini almak. Listeyi aldık mı, isimleri kontrol edebiliriz. Fikrim burada biraz belirsizleşiyor ama birkaç makul şüpheli bulabilirsek, belki hastane veya ATK'nin bu görüşü savunmasını sağlayabiliriz."

Başını sallarken, Roger'ın pürüzlü yüzünde hafif bir gülümseme oynaştı. "Zarif bir fikir! Aklıma geldiği için memnunum." Güldü

ve Laurie'nin dizine şakayla hafifçe vurdu. "Çok kolaymış gibi anlatıyorsun. Ama sorun değil. Sanırım, böyle bir bilgiyi almak için birilerini ikna edebilirim ve geçekten de bir şey çıkarsa ilginç olur, değil mi? Yani, gerçekten de böyle bir liste olup olmadığını merak ediyorum. Başka bir listenin, her iki kurumda da çalışma ayrıcalığı olan profesyonellerin listesi olduğundan eminim. Başhekim olarak, buna doğrudan erişimim var."

"Bu, benimkinden de iyi bir fikir olabilir," diye kabul etti Laurie. "Eğer hastane çalışanları içinde şüpheli olma olasılığının en çok kimde olduğu ban sorulsaydı, deli bir doktor derdim. Eğer bu ölümler cinayetse, bunlardan sorumlu olan her kimse, fizyoloji, farmakoloji ve belki hatta adli tıpla ilgili oldukça bilgisi olması gerektiğini düşünüyorum. Yoksa, bunları nasıl becerdiğini bulmuş olurduk."

"Ve bu konularda en bilgili doktorların hangileri olduğunu her ikimiz de biliyoruz."

"Kim?"

"Anestezi uzmanları."

Laurie başını salladı. Anestezi uzmanlarının, bir hastayı öldürmek konusunda en becerikli kişiler olacağı doğruydu ama Laurie yorumlarına rağmen, bir doktor olarak, bu ölümlerin arkasında bir doktor olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu. Bu, bir doktorun görevine çok tersti ama, bütün sağlık çalışanlarının görevlerine de tersti. Ve elbette, iki yüze yakın insanı öldürdüğünden şüphelenilen doktorun, İngiltere'yi sarsan davası vardı.

"Şu fikre atlamaya ne dersin," diye önerdi Laurie. "Bugünün cuma olduğunu ve insanları hafta sonundan hemen önce, önlerine yeni bir görev koyulmasından hoşlanmadıklarını biliyorum. Ama bir şeyler yapmalıyız ve bunu çabuk yapmalıyız ve bu sadece daha çok ölümü engelleyebileceği için de değil. Muhtemel seri katilimiz, belli sayıdaki olaydan sonra başka bir hastaneye geçmesinin onun için daha güvenli olacağını bilecek kadar zeki olabilir. Buradaki varsayım, altı olaydan sonra hastane değiştirdiği, yani yedin-

ciden sonra bir kez daha değiştirebileceğine inanmak için nedenimiz var. Eğer bu olursa, bir başka hastane veya hatta bir başka şehirde bizim yerimizde olan meslektaşlarımız, en baştan başlamış olacaklar. Bu, kısa bir süre önceki, berbat hastane seri katilinin uzun bir süre yakalanamamasındaki nedenlerden biriydi."

"Hey, Queens ilk hastane olmayabilir."

"Haklısın," dedi Laurie titreyerek. "Bu, aklıma hiç gelmemişti."

"Bununla hemen ilgileneceğim," diye söz verdi Roger.

"Bütün hafta sonu nöbetteyim," dedi Laurie, "bu da, muhtemelen ATK'de olacağım anlamına geliyor, bu yüzden beni oradan ara. Yarım etmek için ne yapabileceksem, seve seve yaparım. Bütün bu işlemin, bahsettiğimden daha zor olacağını biliyorum."

"Göreceğiz. Belki, personelde, bize yardım edebilecek bir bilgisayar delisi bulabilirim." Roger, Laurie'nin kendisine vermiş olduğu kâğıtları düzeltti. "Şimdi, davalarımızla ilgili, enim sana söyleyecek çok ilginç bir şeyim var. Şans eseri, ilginç bir benzerlik buldum."

"Ah?" dedi Laurie. Heyecanlanmıştı. "Nedir?"

"Şimdi, bunun anlamlı olduğunu söylemiyorum ama dün geceki Mulhausen de dahil, yedi davaya da uyuyor. Hepsi de, plana katılalı bir yıl olmuş olan, oldukça yeni AmeriCare üyeleri. Aslında bunu, üyelik numaralarına bakarken kazara fark ettim."

Bir süre için, Laurie Roger'a baktı ve Roger da ona baktı. Laurie bu yeni veri üzerinde düşündü ve nasıl bağlantılı olabileceğini bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi ama bu ona, bir başka AmeriCare kurumu olan St. Francis'te de kendininkilere benzeyen bir dizi ölüm olduğunu öğrendiği konferansta yaptığı yorumu hatırlattı. 'Olay örgüsü karmaşıklaşıyor,' demişti. Laurie'nin ona ne kastettiğini sorma fırsatı olmamıştı ve bu sabah yeni davaların 'AmeriCare'in işini bitireceğini' söylediğinde de anlamamıştı ama şimdi Roger ona bu yeni veriyi söylediği için, Jack'e ne demek istediğini sormaya daha hevesliydi. Laurie, Jack'in AmeriCare'e kar-

şı, düşüncelerini etkileyecek kadar içine işlemiş olan bir nefreti olduğunu biliyordu ama yine de zekiydi ve sezgileri kuvvetliydi.

"Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum," diye tekrarladı Roger. "Ama garip."

"O zaman bir şekilde anlamı olmalı," dedi Laurie. "Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu kurbanların hepsi, genç ve sağlıklıydı. AmeriCare, şu anda böyle hastaları kabul ediyor. Onları kaybetmek, kendi zararına olacaktır."

"Biliyorum. Mantıklı gelmiyor ama yine de seni bilgilendirmem gerektiğini düşündüm."

"Bunu yaptığına memnun oldum," dedi Laurie. Ayağa kalktı. "Artık geri dönmeliyim. Mulhausen otopsisini yapmıyor olmamın nedeni, bu sabah hemen ofisime çıkıp McGillin ve Morgan'ın ölümlerinin doğal olduğunu imzalamak zorunda olmamdı."

"O kadar çabuk değil!" dedi Roger. Laurie'nin kolunu yakaladı ve hafifçe bastırarak onu yerine geri oturttu. "O kadar kolay kaçamazsın. Ama önce, davaları doğal ölüm olarak imzalaman için seni kim zorluyor?"

"Şey yardımcısı, Calvin Washington. Şef Harold Bingham'ın, belediye başkanlığından baskı gördüğünü iddia ediyor."

Roger başını sağa sola salladı. Yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. "Hastane müdürünün ban dün söylediği şeyi düşününce, buna hiç şaşırmadım. Bana, kendi iyiliğim için AmeriCare'in bu olayların hastane içinde kalmasını istediğini bilmem gerektiğini söyledi."

"Bu, hiç de şaşırtıcı değil. Bir halkla ilişkiler kâbusu olurdu. Ama bu nasıl oluyor da belediye başkanının ofisinden geliyor?"

"Bu organizasyonda yeniyim ama AmeriCare'in, politik bağlantılar için çok para harcadığını düşünüyorum, bu da şehrin kamu personeli için sözleşme imzalamasından belli. Sağlığın, büyük bir pazar olduğunu ve her zaman, sayısız konuda birçok lobi çalışmasının yapıldığını sana hatırlatmama gerek yok."

Laurie, anlamış gibi başını salladı ama anlamamıştı. "Davaları

doğal ölüm olarak imzalayacağım ama senin de yardımınla, ölüm belgelerini yakın gelecekte değiştirebilmeyi umuyorum."

"İşten bahsettiğimiz yeter," dedi Roger. "Daha önemlisi, sen nasılsın? Gerçekten endişelendim ve dürüstçe söylemek gerekirse, seni her on beş dakikada bir aramamak için kendimi zor tuttum."

"Seni endişelendirdiğim için üzgünüm," dedi Laurie, aklı hızla, yalan veya sorunun asıl nedenini söylemek zorunda kalmadan Roger'ı yatıştırmanın bir yolunu ararken. "Ama dün de dediğim gibi, idare ediyorum. Bu, benim için biraz zor, o kadar."

"Anlıyorum. Bana, kanser üretme olasılığı olan bir genin belirleyicisini taşıdığım söylense ve sonra da kapıdan çıkıp gitmeme izin verilse, kendimi nasıl hissedeceğimi düşünmeye çalıştım. Yeni yeni gelişmeye başlayan tıbbi genetik alanı, hastalarına böyle bir bilgiyi ve beraberinde de mantıklı tedavileri sunmak için şu an yaptıklarından daha iyi bir yol bulmalı."

"Şu an bu süreçten geçmekte olan biri olarak, sosyal görevlinin böyle bir girişimde bulunmuş olmasına rağmen, sana katılıyorum. Ama Amerikan tıbbı her zaman böyleydi. İtici güç, hasta bakımı sosyolojisini her zaman geri planda bırakarak, teknoloji olmuştur."

"Keşke sana nasıl daha iyi destek olabileceğimi bilseydim."

"Korkarım ki şu anda bunu yapamazsın. Kişisel serüvenime kapılmış durumdayım. Ama bu, düşüncelerini takdir etmediğim anlamına gelmiyor ve çok destek oldun."

"Bu geceye ne dersin? Bir araya gelebilir miyiz?"

Laurie, Roger'ın solgun gözlerine baktı. Dürüst davranmaması kendisini rahatsız ediyordu ama hamile olduğunu ve o ve Jack bir çocuk yaptıkları için bu gece Jack'le yemek yiyeceğini söyleme cesaretini kendinde bulamıyordu. Bunun nedeni, Roger'ın bunu kaldıramayacak olması değildi, çünkü Laurie, bunu kaldırabileceğini düşünüyordu. Bunun nedeni, daha çok Laurie'nin mahremi-

yet duygusuydu ve Jack'e söyleyene kadar, bunu kimseyle paylaşmak istemiyordu, hatta değer verdiği Roger gibi biriyle bile.

"Erken bir akşam yemeği yiyebiliriz," diye ısrar etti Roger. "Eğer istemiyorsan, BRCA1 konusunda konuşmamız gerekmiyor bile. Belki buradan ve St. Francis'ten bazı personel bilgilerini de almış olurum. Yani, söylediğin gibi, bugün cuma olmasına rağmen, bazı bilgiler almam mümkün."

"Roger, son zamanlarda başıma gelen şeyler yüzünden, biraz zamana ihtiyacım var, en azından birkaç güne. İhtiyacım olan destek bu. Bununla yaşamayı deneyebilir misin?"

"Evet ama bundan hoşlanmıyorum."

"Anlayışını takdir ediyorum. Teşekkürler." Laurie bir kez daha kalktı ve Roger da aynı şeyi yaptı.

"En azından seni arayabilir miyim?"

"Sanırım ama konuşmayı ne kadar isteyeceğimi bilmiyorum. Belki de benim seni aramam daha iyi olur. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum."

Roger başını salladı ve Laurie de aynısını yaptı. Roger uzanıp Laurie'yi bir kez daha kucaklamadan önce, kısa, garip bir sessizlik oldu. Laurie'nin tepkisi, bir önceki kadar çekimserdi. Zayıfça gülümsedi ve gitmek üzere harekete geçti.

"Bir soru daha," dedi Roger. Laurie'yle kapının arasına geçti. "Tarif ettiğin bu 'zor zamanlarının' benim hâlâ evli olmamla herhangi bir alakası var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz," diye itiraf etti Laurie.

"Sana bunu söylememiş olduğum için kesinlikle pişmanım ve özür diliyorum. Bunu daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama başta, bunun senin umurunda olacağını düşünmek küstahça geldi. Yani, ben, sanki artık böyle bir şey yokmuşçasına, bunu umursamıyordum. Sonra, birbirimizi tanıdığımız ve benim aşık olduğum ve bunun senin umurunda olacağını bildiğim zaman da, bunu daha önce söylememiş olduğum için utandım."

"Özrün ve açıklaman için teşekkürler. Eminim, bu konuyu ardımızda bırakmamıza yardımı olacaktır."

"Öyle umuyorum," dedi Roger. Şefkatle Laurie'nin omzunu sıktı ve kapıyı açtı. "Görüşürüz."

Laurie başını salladı. "Kesinlikle," diye onayladı ve odadan çıktı.

Roger, Laurie'nin masaların arasından yolunu bulup uzun koridora çıkışını izledi. Gözden kaybolana kadar onu seyretti, sonra da kapısını kapattı. Masasının çevresinden dolanıp oturduğunda, Laurie'nin kokusu, bir hayalet gibi havada uçuştu. Roger onun için kaygılanıyordu ve ona karşı dürüst olmadığı ve en kötüsü de her şeyi itiraf etmediği için, ilişkilerini berbat ettiğinden endişeleniyordu. İlişkileri ilerleyecekse Laurie'nin bilmeye hakkı olduğu bazı şeyleri hâlâ kendisine saklıyordu ve daha da kötüsü, ona anlatmış olduğu şeylerde de gerçeği söylememişti. Belirttiğinin tersine, karısıyla ilişkisinde, çözümlenmemiş noktalar vardı; Laurie kendisine eski erkek arkadaşı Jack'le ilgili benzer bir şey söyleme cesaretini bulmuş olmasına rağmen, Roger'ın Laurie'ye söylemeye cesaret edemediği, karısına duyduğu karşılıksız sevgi de buna dahildi.

Roger'ın herkesten, şu andaki işverenlerinden bile sakladığı en büyük sırrı, eski bir bağımlı olmasıydı. Tayland'dayken, eroin bağımlılığı tuzağına düşmüştü. Görünüşte bu soruna sahip hastalarını daha iyi anlamak ve tedavi edebilmek için yapılan bir deney olarak, yeterince masum başlamıştı. Ne yazık ki, özellikle de eroinin bu kadar kolay elde edilebilir olduğu bir ülkede, uyuşturucunun baştan çıkarıcılığını ve kendi zayıflıklarını küçümsemişti. Karısı ve çocukları, karısının güçlü ailesinin koruması altına girmek için onu işte o zaman terk etmişlerdi. Ayrıca, Afrika'ya transfer edilmesinin ve sonra da organizasyondan atılmasının nedeni de buydu. Ve uzun bir rehabilitasyon programından geçmiş ve yıllardır uyuşturucu kullanmamış olmasına rağmen, bağımlılık sorununun hayaleti, onu hâlâ her gün rahatsız ediyordu. Çok fazla içtiği-

ni bilmesi de bir sorundu. Şarabı seviyordu ve her gece gizlice, en az bir şişe içiyordu, ki bu da eroinin yerini alkolün almasına izin verdiği için onu endişelendiriyordu. Bir doktor, özellikle de rehabilitasyon görmüş biri olarak, bunun risklerini biliyordu.

Roger, ıstırap çekmeye devam edebilirdi ama neyse ki düşüncelerini meşgul edecek şüpheli ölümler serisi vardı. Kendi başınayken de bunları merak etmiş olmasına rağmen, asıl ilgisini çeken şey, Laurie'nin bu konudaki kararlılığı olmuştu. Onunla bir ilişkiye başlayabilmek için bu serileri kullanmıştı ve bu, kesinlikle çok işe yaramıştı. Haftalar geçtikçe, Laurie'den büyülenmiş ve yeni bir eş, yeni çocuklar ve pembe panjurlu bir evle, normal bir hayata giden kurtuluş için Birleşik Devletler'e dönme fikrinin artık elle tutulabilir olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonra, bir dil sürçmesiyle, felaket gelmişti. Artık bu serilere, her şeyi bir arada tutacak bir yapışkan olarak, her zamankinden daha da çok ihtiyacı vardı. Bahsetmiş olduğu çalışan listesini ne kadar çabuk alırsa, o kadar iyi olurdu. Eğer şansı yaver gider de bir şeyler bulabilirse, Laurie'yi bu gece arayabilir ve bulduklarını onun evine götürebilirdi.

Roger, becerikli sekreteri Caroline'a ulaşmak için telefonun üzerindeki enterkomu kullandı. Ondan, ofisine gelmesini istedi. Sonra, hastanenin telefon rehberini çıkartarak insan kaynakları bölümünün müdürün baktı. İsmi, Bruce Martin'di. Roger, dahili numarasını yazdı, o bunu yaparken Caroline belirdi ve merakla kapının önünde bekledi.

"St. Francis hastanesinden bazı isim ve telefon numaralarına ihtiyacım var," diye seslendi Roger. Sesi, ani şevkini yansıtıyordu. "Başhekim ve insan kaynakları müdürüyle mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyorum."

"Telefonları bağlayayım mı," diye sordu Caroline, "yoksa kendiniz mi aramak istersiniz?"

"Bağla!" diye emretti Roger. "Bu arada, ben de bizim Bay Bruce Martin'le kısa bir konuşma yapacağım."

Laurie, ATK'nin ön kapısından girerken saatine baktı. Çok şaşırdı. Neredeyse öğlen olmuştu. Manhattan General Hastanesi'nden olan taksi yolculuğu inanılmaz şekilde bir buçuk saat sürmüştü. Başını salladı. Şehir merkezinin tümü, devasa bir kan pıhtısı gibi trafikte sıkıştığı için, New York'ta böyle şeyler olabilirdi. Taksi şoförü, kim olduğunu bilmese bile, yüksek mevkide birinin şehre geldiğini söylemişti. Ne yazık ki, bu ziyaret yüzünden, konvoyun geçebilmesi için, bazı caddeler trafiğe kapatılmıştı. Bu olur olmaz, şehir merkezinin tamamı ani bir fren sesiyle durmuştu.

Marlene, ana kapının otomatiğine, Laurie'nin yönetim alanından geçmek zorunda kalacağı şekilde bastı. Laurie, Calvin onu görürse diye, açık kapıya bakmaktan korkuyordu. Bu kadar uzun süreliğine gideceğini biliyor olsaydı, o iki sinir bozucu ölüm belgesini gitmeden önce imzalardı.

Neyse ki, asansör kattaydı, bu yüzden Laurie, yönetim bölümünden gelen herkesin onu gayet net görebileceği şekilde orada beklemek zorunda kalmadı. Asansörle çıkarken, Roger'ın onun önerisine uyup, teklif ettiği dedektiflik işini yapıp yapmayacağını merak etti. Bu fikir üzerine ne kadar çok düşünürse, bir şeyler çıkabileceğine dair daha iyimser oluyordu. Ama bir şey çıkmasa bile, en azından bu sorunla ilgili bir şeyler yapılmakta olduğunu hissini verecekti. Hayatlarının baharındaki genç, sağlıklı insanların ölümlerinin, aileleri ve sevdikleri insanlar için nasıl bir trajedi olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Beşinci katta asansörden inen Laurie, hızla ofisine doğru yürüdü. Kapı aralıktı. Riva orada ama telefondaydı. Laurie montunu astı ve oturdu. Defterinin ortasında, Riva'nın kıvrımlı yazısıyla yazılmış bir sürü Post-it notu vardı. Üç tanesinde sadece, "Jack geldi," yazıyordu. İki tanesinde, arkasından birçok ünlem işareti gelen, "Calvin geldi," yazıyordu. Sonuncusunda, Cheryl Meyers'ı araması söyleniyordu.

Laurie, aceleyle potansiyel seri cinayet davalarının materyallerini tuttuğu çekmeceyi açtı ve McGillin ve Morgan dosyalarını çı-

karttı. Her ikisinden de, kısmen doldurulmuş olan ölüm belgelerini çıkarttı ve bir kaleme uzandı. İlk belge McGillin'inkiydi ve Laurie, kalemi formda ölüm şeklini belirtmesi gereken yerin üzerine koydu. Ama bir emire karşı görev sorumluluğu ve ahlak anlayışı arasında yaşanan zihinsel bir çatışma yüzünden tereddüt etti. Ona göre bu, bir askere, sonuçlarından sorumlu tutulabileceği, doğru olmayan bir şey yapmasının emredilmesi gibiydi. Laurie'nin durumunda, onu kurtaran tek şey, bunun geri döndürülemez bir hareket olmadığı ve her zaman değiştirilebileceğiydi. İçini çekerek her iki formu da tamamladı.

O noktada, Riva telefonu kapattı ve ona doğru döndü. "Neredeydin? Cep telefonunu on kez denedim."

"Manhattan General'daydım," dedi Laurie. Çantasını açtı, el yordamıyla cep telefonunu buldu, çıkarttı ve LCD ekranı kontrol etti. "Eh, telefonlarına cevap veremememin nedeni bu. Lanet şeyi açmayı bile hatırlayamamışım. Üzgünüm."

"Calvin iki kere geldi. Ben burada değilken gelirsen diye iki not birden yazdım. Ortadan kaybolduğun için hiç de mutlu görünmüyordu."

"Nedenini biliyorum," dedi Laurie, iki ölüm belgesini kaldırırken. "İstediği şey bu, yani bir sorun çıkmayacak."

"Umarım. Küplere binmişti."

"Jack'in de uğradığını görüyorum."

"Bu, yılın en yetersiz ifadesi oldu. Yirmi kez geldi. Eh, bu biraz abartı oldu. Ama sonlara doğru, yorumlarında alaycı olmaya bile başladı."

Laurie içinden inledi. O gece akşam yemeği yemeleri için Jack'i ikna etmek için harcadığı onca çabadan sonra, yokluğunun onu, randevularını iptal edecek kadar sinirlendirmediğini umdu. "Jack ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır! Sadece seni aradığını söyledi. Ve Cheryl'dan olan son mesajda da, önemli olmadığını ama gelince onu aramanı söyledi."

Laurie, iki ölüm belgesini eline alarak ayağa kalktı. "Bana sekreterlik yaptığın için teşekkür ederim. Sana borcum var."

"Sorun değildi," dedi Riva. "Ama sadece meraktan soruyorum, bu kadar saat, Manhattan General'da ne yapıyordun?"

"Aslında taksilerde, hastanede geçirdiğimden daha çok zaman geçirdim. Ama oraya, sözde seri katil davalarıma yardımı dokunabilecek bir fikrim olduğu için gittim."

"Nedir o?"

"Sonra anlatırım. Şimdi, suları durultmak için, bu ölüm belgelerini Calvin'e bizzat götüreceğim."

"Bir kere daha gelecek olursa Jack'e ne diyeyim?"

"Calvin'i gördükten sonra ofisine uğrayacağımı söyle."

Laurie, son sorunun Riva'yla paylaşmadığı için suçluluk hissederek asansöre geri döndü. Ama Jack'e söylemeden önce, hamile olduğunu kadın doğum ofisi dışında kimseye söylemek istemediğini biliyordu. Elbette, bu haberi Jack'le paylaşmasının sonucu olabilecek en kötüsü olursa, başka hiç kimseyle paylaşamayacağını da biliyordu.

Asansör aşağı inerken, Laurie artık tamamlanmış olan ölüm belgelerine baktı. Değiştirilebilecek ve ona göre muhtemelen değiştirilecek olmalarına rağmen, belgeleri bu şekilde doldurarak profesyonelliğinden ödün vermeye zorlanmış olması onu hâlâ rahatsız ediyordu. Laurie'ye göre, bürokrasinin ihtiyaçlarına boyun eğmek sadece etik olarak çirkin değil, aynı zamanda da kurbanların anısına yapılmış bir saygısızlıktı.

Yönetim bölümüne girince Laurie beklemek için kanepeye oturmak zorunda kaldı. Calvin'in kapısı kapalıydı ve sekreteri Connie Egan, şef yardımcısının bir polis yüzbaşısıyla özel bir toplantıda olduğunu söyledi. Laurie, bu kişinin, Lou'nun üstü olan ve Manhattan General'daki soygun kurbanının bir akrabası olan Michael O'Rourke olup olmadığını merak etti. Beklerken, Jack'e ne söyleyeceğini düşündü. Eğer onu gerçekten Riva'nın söylediği sıklıkta aramışsa, nerede olduğunu sorması kaçınılmazdı. Eğer Lou'nun

söylediği kadar kıskançsa, beraber akşam yemeği yemeye onu ikna ettikten hemen sonra Roger'ı görmeye gitmiş olduğunu öğrenmesi, Laurie'nin işini hiç kolaylaştırmayacaktı. Yine de Laurie, yalan söyleme tuzağına düşmeyeceğine dair kendisine söz verdi.

Jack'i düşünmek, yemek rezervasyonunu henüz yaptırmamış olduğunu hatırlattı. Şu anda öğleden sonra olduğu için, aramak için uygun bir zaman olduğunu biliyordu. Oturduğu yerin yanındaki masanın üzerindeki telefona baktı. Ona dikkat eden kimse olmadığı için Laurie, masasının üzerindeki telefon defterinden numarayı vermesi için Riva'yı aradı ve sonra da restoranın numarasını çevirdi. Tahmin ettiği gibi restoran neredeyse doluydu ve Laurie, saat beş kırk beş rezervasyonuna razı olmak zorunda kaldı.

Calvin'in kapısı açıldı ve iri cüsseli, İrlanda kökenli olduğu her halinden belli olan, mavi üniformalı bir adam göründü. Calvin'le tokalaştı, Connie ve hatta Laurie'ye başıyla selam verdi, şapkasını taktı ve çıktı. Laurie'nin gözleri Calvin'e döndüğünde, Calvin'in bakışlarının üzerine sabitlenmiş olduğunu gördü.

"Gir içeri!" diye bağırdı Calvin.

Laurie ayağa kalktı ve ofisine girmek için, mahcupça, adamın yanından geçti. Calvin kapıyı kapattı, Laurie'nin yanına geldi ve kâğıtları elinden çekip aldı. Belgeleri kontrol ederken kalçasını masaya yasladı. Gördüğünden tatmin olarak, kâğıtları masaya attı.

"Vakti gelmişti," dedi Calvin. "Hangi cehennemdeydin? Sana, evrak işlerini yapman için evrak günü verdim, dışarılarda gezip tozman için değil."

"Manhattan General Hastanesi'ne kısa olacağını düşündüğüm bir ziyarette bulundum. Ne yazık ki, trafik benimle işbirliği yapmadı ve ziyaret, beklediğimden çok daha uzun sürmüş oldu."

Calvin şüpheyle Laurie'ye baktı. "Peki orada ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Dün bahsettiğim beyefendiyle, başhekimle konuşuyordum."

"Umarım bu bölümü utandıracak bir şey yapmıyorsundur."

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Ona, Queens davalarıyla ilgili bilgiyi verdim. Neyin uygun olduğunu düşünüyorsa yapmak, artık onun elinde."

"Geçmişte yaptığın gibi, sınırlarını aşmanı istemiyorum."

"Dün de söylediğim gibi, dersimi aldım." Laurie, bir kez daha dürüst olmaktan uzak olduğunun farkındaydı.

"Ben de öyle umuyorum. Şimdi o poponu kaldır ve davalarının geri kalanlarını da imzala, yoksa kendine yeni bir iş arıyor olacaksın."

Laurie saygıyla başını salladı ve Calvin'in ofisinden çıktı. En kötüsünü tahmin etmişti ama görüşme, beklediğinden çok daha sakin geçmişti. Calvin'in olgunlaşmaya başlayıp başlamadığını merak etti.

Laurie, hazır birinci kattayken, telefon etmekten kurtulup kurtulamayacağını görmek için, başını adli araştırma ofisinden içeri uzattı. Cheryl'ı masasında çalışırken buldu ve aklında ne olduğunu sordu.

"Sadece St. Francis'i arayıp hastane çizelgeleri isteğini acile çevirdiğimi söylemek istedim."

"Tüh! Mesajını görünce, çizelgeleri almış olabileceğini düşünmüştüm."

Cheryl güldü. "Bir gecede çizelge hizmeti? O günü görmek isterim. Acil sınıflandırmasıyla bile, birkaç hafta içinde görebilirsek şanslıyız."

Laurie ön asansöre geri gitti ve beklerken, hastane çizelgelerini almak için Roger'ın araya girmesinin bir faydası olup olmayacağını merak etti. Aklının bir köşesinde, St. Francis veya Manhattan General çizelgelerinin bir yerinde, gizemi çözmek için gereken kilit taşı olacak, gizli bir bilgi parçasının olduğunu hissediyordu.

Beşinci kata geldiğinde, Laurie cesaretini toplarken bir an tereddüt etti. Onunla konuşmak için Jack'in ofisine gitmek istiyordu ama Riva'nın söylediği şeyden sonra, onunla yüzleşmek konusunda endişeliydi. Laurie, Jack'le yabancılaşmış olmalarının suçunun

büyük ölçüde Roger'la olan ilişkisi olduğunun farkında olsa bile, bu işleri kolaylaştırmıyordu. Ama aynı zamanda, özür de dilemeyecekti.

Güçlenmesini sağlayan bir nefes aldıktan sonra, Laurie koridorda yürümeye başladı. Bir önceki güne kıyasla tereddüt etmiyordu. Deviniminin onu, Jack ve Chet'i masalarının üzerlerine eğilmiş halde mikroskoplarına bakarken bulduğu odaya taşımasına izin verdi. Bunu yapmayı istememiş olmasına rağmen, iki adamın onu fark etmeyeceği şekilde, ofise sessizce girmişti.

"Haklı olduğuma dair beş papeline iddiaya girerim," diyordu Jack.

"Kabul," diye cevap verdi Chet.

"Affedersiniz!" diye seslendi Laurie.

Her iki adamın da başı, gözle görülür bir şaşkınlıkla kalkarak ziyaretçilerine döndü.

"Olamaz!" diye bağırdı Jack. "Biz de şimdi bahsediyorduk! Kayıp Dr. Montgomery'nin hayaleti tam önümüzde maddeleşti."

"Mucizevi!" diye ekledi Chet. Korkmuş numarası yaparak geri çekildi.

"Haydi ama çocuklar!" dedi Laurie. "Hiç dalga geçilecek havamda değilim."

"Tanrıya şükür gerçekmiş!" dedi Jack, rahatlamış gibi. Tipik bayılma hareketini yaparak elinin tersini alnına koydu.

Chet de aynı şekilde, sanki çarpıntısı varmış gibi elini göğsüne koydu.

"Haydi ama! Kesin şunu!" dedi Laurie birinden diğerine bakarken. Bu saçmalığı fazla uzatıyor gibiydiler.

"Öldüğünü sanmıştık," diye açıkladı Chet kıs kıs gülerek. "Söylentiler, aniden ortadan kaybolduğun yönündeydi. Günün programcısı olarak nerede olduğunu bilmem gerekiyordu ama benim hiçbir fikrim yoktu. Resepsiyondaki Marlene bile, dışarı çıktığını görmemiş."

"Ben dışarı çıktığımda Marlene yerinde değildi," dedi Laurie.

Görünüşe göre yokluğu spekülasyonlara neden olmuştu, ki bu, varolan koşullar altında hiç de iyi bir işaret değildi.

"Calvin'e göre ofisinde olman gerektiği için, hepimiz nereye gittiğin konusunda meraklandık."

"Ne bu, İspanyol Engizisyonu mu?"diye sordu Laurie, biraz esprinin soruyu geçiştirebileceğini umarak. Doğrudan Jack'e baktı. "Riva uğradığını söyledi, ben de bu yüzden geldim. Aklında bir şey mi vardı?"

"Sana Mulhausen'ın otopsi sonucunu verecektim," dedi Jack. "Ama önce, gerçekten de hepimiz, gizemli bir şekilde nereye gittiğini merak ediyoruz. Bunu bize söyleyemez misin? Bu bahse çok para yatırdık."

Laurie'nin gözleri iki adam üzerinde gidip geldi. Beklentiyle onu izliyorlardı. Bu, korktuğu soruydu ve deli gibi, yalan söylemeden verebileceği uygun bir cevap düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi.

"Manhattan General Hastanesi'ne gittim," diye başladı Laurie ama Jack onun sözünü kesti.

"Bingo!" dedi Jack. Parmaklarını bir silah gibi tutarak Chet'e yöneltti. "Bana beş papel borçlusun, ukala."

Chet, belirgin bir hayal kırıklığıyla gözlerini yuvarladı, arka cebindeki cüzdanını çıkarabilmek için ağırlığını diğer tarafa verdi ve Jack'in bekleyen eline beş dolarlık bir banknot yapıştırdı.

Jack, bir zafer edasıyla parayı aldı ve tekrar Laurie'ye baktı. "Randevundan yine de ben kârlı çıktım gibi görünüyor."

Laurie öfkesinin arttığını hissetti ama bunu kontrol altında tuttu. Kendisi hakkında yapılan bu aleni kumarbazlıktan hoşlanmıyordu. "Manhattan General'a gittim çünkü aklıma seri cinayetlerimin gizemini çözebilecek bir fikir geldi."

"Ah, elbette!" dedi Jack. "Ve şans eseri, bu fikrini şimdiki sevgilinle paylaşman gerekiyordu."

"Sanırım gidip kahve alacağım," dedi Chet, aceleyle ayağa kalkarak.

"Benim için gitmen gerekmiyor," dedi Laurie.

"Sanırım yine de gideceğim," diye cevap verdi Chet. "Öğle yemeği saati." Ofisten çıktı ve kapıyı da ardından kapattı.

Bir an için, Laurie ve Jack birbirlerine baktılar.

"Şöyle diyelim," dedi Jack, sessizliği bozarak. "Seninle akşam yemeği yemeye beni ikna etmek için oldukça çaba harcadıktan hemen sonra, şu anda bir ilişki yaşadığın adamı görmek için dört saat ortadan kaybolmanı küçültücü buluyorum."

"Anlayabiliyorum ve özür dilerim. Seni bu şekilde etkileyebileceği aklıma gelmemişti."

"Ah, lütfen! Kendini benim yerime koy!"

"Şey, bunu yaptıktan sonra, nereye gittiğimi soracağından korktuğumu itiraf etmeliyim. Ama Jack, sadece söylediğim nedenden gittim. Queens davaları, potansiyel şüphelilerle ilgili nasıl bir liste yapabileceğim konusunda bana bir fikir verdi. Bu bir randevu değildi. Bu şekilde konuşarak beni aşağılama!"

Jack, Chet'in beş dolarını masasına attı, gözlerini indirdi ve alnını ovuşturdu.

"Jack, inan bana! Aklıma gelen fikrin bir nedeni, senin olay örgüsünün karmaşıklaştığı ve AmeriCare'in işinin zor olacağı hakkındaki yorumlarındı. Aslında, bunları söylerken tam olarak neyi kastettiğini sormak istiyordum."

"Aklımda net bir şey olduğunu zannetmiyorum," dedi Jack, elini alnından çekmeden. "Sadece, serilerin her ikisi de AmeriCare kurumları olan iki hastanede on üçe çıkarsa, insan merak ediyor."

Laurie başını salladı. "Aklında sigorta hastaneciliğiyle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm. Eğer bunlar cinayetse, rasgele yapılmadıkları izlenimine kapılıyorum. İstatistikler çok benzer. Örneğin, bu gün, hepsinin, en azından Manhattan General'dakilerin, oldukça yeni AmeriCare üyeleri olduğunu öğrendim. Bu, resmin neresine uyuyor, hiçbir fikrim yok."

Jack elini çekti ve başını kaldırıp Laurie'ye baktı. "Yani şimdi de bir komplo olduğunu mu düşünüyorsun?"

Laurie başını salladı. "Yorumlarından, ima ettiğinin bu olduğunu düşünmüştüm."

"Pek değil ve sağlık sigortası açısından, hiç anlamlı değil, bu yüzden sigorta hastaneleriyle bir ilgisi olamaz. Diğer taraftan, tıp büyük bir iş kolu oldu ve AmeriCare de devasa bir şirket. Bunun anlamı da, hesapçı tipler ve bunların patronları, hasta merkezli sağlıktan o kadar uzaklaşmışlar ki, sonuçta şirketin ürününün ne olduğunu unutmuşlar. Her şeyi rakam olarak görüyorlar."

"Bu doğru olabilir," dedi Laurie, "ama yeni, sağlıklı üyelerden kurtulmak, herhangi bir hesapçı hedef için tamamen dezavantaj."

"Bize öyle gelebilir ama demek istediğim, yüksek makamlarda, anlamayı umut bile etmeyeceğimiz insanlar var. Mantığının kolayca görünemeyeceği bir tür komplo gerçekten de olabilir."

"Belki de," dedi Laurie belirsizce. Hayal kırıklığına uğramıştı. Jack'in ona sunabileceği belirgin bir şeyi olacağını ummuştu.

Laurie ve Jack, birkaç kalp atımlık sürede birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan Jack oldu. "Sana, çukurda ima ettiğim şeyi doğrudan sormama izin ver. Bu geceki akşam yemeği randevusu, bana evleneceğini söylemek için hazırlanmış gösterişli bir tuzak mı, çünkü eğer öyleyse, gerçekten çok kızacağım. Sadece seni bu konuda uyarmak istedim."

Laurie hemen cevap vermedi, çünkü bu yorum, hayatındaki her şeyin ne kadar karmaşıklaştığını hatırlatmıştı. Her şeyi ve herkesi görüngede tutmak zordu.

"Sessizlik kendimi iyi hissettirmiyor," diye uyardı Jack.

"Evlenmiyorum!" dedi Laurie ani bir öfkeyle, parmağıyla Jack'i dürterek. "Sana bunu otopsi odasında gayet net bir şekilde söyledim. Sana, sadece seni ve beni ilgilendiren bir konuda konuşmak istediğimi söyledim, başka hiç kimseyi değil."

"Çukurda 'başka hiç kimseyi değil' bölümünü söylediğini zannetmiyorum."

"İşte şimdi söylüyorum!" diye bağırdı Laurie.

"Tamam, tamam. Sakin ol! Kızgın olması gereken benim, sen değil."

"Benim yerimde olsaydın, kızgın olurdun."

"İşte bu, daha fazla bilgim olmadan yorumlayamayacağım bir şey. Ama Laurie, biliyorsun, birbirimize böyle saldırdığımızı görmek hoşuma gitmiyor. Karanlıkta sağa sola savrulan iki kör gibiyiz."

"İyi bir benzetme."

"O zaman, neden bana söylemen gereken şeyi şimdi söylemiyorsun, ki bunu arkamızda bırakabilelim?"

"Bu konuda burada konuşmak istemiyorum. ATK'den uzakta olmak istiyorum. İşle hiçbir ilgisi yok ve burada olmak istemiyorum. Elios'a beş kırk beşe rezervasyon yaptırdım."

"Ne! Akşam yemeği mi yiyeceğiz, geç kalmış bir öğle yemeği mi?"

"Çok komik," dedi Laurie sabırsızca. "Seni, erken olabileceği konusunda uyarmıştım. Bu gece cuma ve dolular. Bu saati bulabildiğim için şanslıyım. Orada olacak mısın, olmayacak mısın?"

"Orada olacağım ama bu, büyük bir fedakârlık olacak. Büyük cuma gecesi maçı için sahada olmayınca, Warren çok hayal kırıklığına uğrayacak. Şey, aslında bu bir yalan. Beni terk ettiğinden beri o kadar kötü oynuyorum ki beni takıma almıyor. Kendi sahamda istenmeyen adam ilan edildim."

"Elios'ta görüşürüz," dedi Laurie, "gelmeye tenezzül edersen." Döndü ve ofisten çıktı.

Jack sandalyesinden fırladı ve kapının pervazına tutunarak koridora doğru eğildi. Laurie, koridorda, kendi ofisine doğru oldukça ilerlemişti. Adımlarında hiç tereddüt yoktu ve oldukça hızlı yürüyordu. "Hey," diye bağırdı Jack. "Akşam yemeği için seninle buluşmamın fedakârlık olduğunu söylerken şaka yapıyordum!"

Laurie yavaşlamadı veya arkasını dönmedi ve kısa süre içinde ofisinde gözden kayboldu.

Jack düzeldi ve sandalyesine geri döndü. İğnelemenin ayarını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Omuzlarını silkti, çünkü kendisini tanıdığından, başka türlü yapmasının zor olacağını biliyordu.

Böyle bir hazırcevaplılık, hayatın belirsizliklerine karşı geliştirdiği savunmasıydı. Şu andaki durumda, Laurie tarafından bir şekilde arkadan vurulacağından korkuyordu. Laurie'nin aklında ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yine de, Lou'nun Laurie'nin aralarını düzeltmek istediğine dair yorumu hâlâ kulaklarında çınlıyor ve ona biraz umut kırıntısı veriyordu.

Sokak basketbolu ve işi, Jack için genellikle bir teselliydi ve Laurie'ye açıkladığı gibi, basketbol iyi gitmediği için, onun yerini de iş almıştı. Geçen beş hafta boyunca, Jack tam anlamıyla eşek gibi çalışmıştı. Bir aydan biraz uzun bir süre içinde, davaları imzalama konusunda Calvin'in kâbusundan sevgilisine dönüşmüştü. Jack sadece herkesten fazla davaya bakmakla kalmıyor, bunları herkesten önce de imzalıyordu. Jack, mikroskobuna ve o sabah histolojiden almış olduğu slayt tepsisine geri döndü.

Zaman uçup gitti. Chet geri döndü ve Jack, kendisinin sonuçtan yüzde yüz emin olduğu için bahsin adil olmadığını söyleyerek beş dolarını geri alması için Chet'e ısrar etti. Bir süre sonra Chet tekrar çıkmıştı ama Jack çalışmaya devam ediyordu. Bu süreç onu rahatlatıyor, bir tür tatmin hissi veriyor, daha da önemlisi Laurie'yi düşünmemesini sağlıyordu.

"Hey, bir nefes al," dedi bir ses, Jack'in konsantrasyonunu bozarak. Bir silahla yaralama davasında, karaciğerde rastladığı garip bir karaciğer bakterisini inceliyordu. Başını kaldırdığında kapıda duran Lou Soldano'yu gördü. "Beş dakikadır seni izliyorum ve lanet bir kasını bile kıpırdatmadın."

Jack, bir eliyle Chet'in sandalyesini çevirirken, diğeriyle dedektife içeri girmesini işaret etti.

Lou kendisini koltuğa bıraktı ve şapkasını Chet'in masasına attı. Her zamanki uykusuz yüz ifadesiyle gözlerini açık tutabilmeye çalışıyordu.

"İyi haberi duydum," dedi Lou. "Bence bu harika."

"Neden bahsediyorsun?"

"Başımı Laurie'nin ofisine soktum. Bana, bu gece Elios'ta ye-

mek yiyeceğinizi ve bunu teklif edenin kendisi olduğunu söyledi. Sana ne demiştim? Tekrar birleşmek istiyor."

"Sana bunu söyledi mi?"

"Hayır, tam olarak değil ama haydi! Yani, yemeğe çıkmayı teklif etti."

"Bana bir şey söylemek istediğini söyledi ama belki de duymak istemeyeceğim bir şey."

"Tanrım, ne karamsarsın! Benim gibi konuşuyorsun. Kadın seni seviyor."

"Eh, bu benim için yeni bir haber. Hem, bir randevumuz olduğunu nasıl söyledi?"

"Ben sordum. İkinizin bir araya gelmenizi istediğim gerçeğini saklamıyorum ve o da bunu biliyor."

"Göreceğiz," dedi Jack. "Bu arada, senin aklında ne var?"

"Sinir bozucu Chapman davası, elbette. Son hızla çalışıyoruz ve hastanedeki neredeyse herkesi sorguladık. Ne yazık ki, hiç kimse şüpheli birini görmemiş, ki aslında bu çok garip bir şey değil. Ama elimizde hiçbir şey yok. Yüzbaşımın Calvin Washington'la konuşmaya geldiğini biliyorum."

"Bu çok garip. Calvin dava hakkında hiçbir şey bilmiyor ve benimle de konuşmadı."

Lou omuzlarını silkti. "Konuştuğunu düşünmüştüm. Her neyse, sende herhangi bir şey var mı?"

"Slaytları henüz geri almadım ama bize hiçbir şey söylemeyecekler. Kurşunları aldın, sanırım otopsiden bütün alabileceğin de bunlar. Peki ya kurbanın duruş şekli ve onu vuran kişinin muhtemelen arabada oturuyor olması? Kurbanın suçluyu tanıyor olabileceği ihtimali üzerinde çalışıyor musunuz?"

"Her ihtimali düşünüyoruz. Sana söylüyorum, o otoparka girişi olan herkesi sorguluyoruz. Sorun şu ki, hiç parmak izi yok. Mermi kovanları dışında, elimizde hiçbir şey yok!"

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Jack.

"Başka bir konuya geçersek, Laurie, dün sana bahsettiğim şüpheli ölümler serisiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Şaşırdım," dedi Jack. "Her şey çok hızlı ilerliyor. Bugün otopsisini yaptığım da dahil olmak üzere, artık Manhattan General'dan yedi davası var, ayrıca Queens'teki bir hastanede altı tane daha olduğunu buldu."

"İlginç."

"Bence ilginçten daha fazlası. Aslında, bu konuda başından beri haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bence bir seri katil bulmuş olabilir."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçmiyorum! Bu yüzden, belki bununla ilgilenmeye başlamak istersin."

"Resmi tutum nedir? Calvin ve Bingham da işin üstündeler mi?"

"Pek değil. Aslında, belediye başkanlığından birinin ilk davalarını doğal ölüm olduğu yolunda imzalaması için Laurie'ye baskı yaptığını öğrendim."

"Kulağa çok politik geliyor, bu da elimiz kolumuz bağlı demektir."

"Eh, en azından seni uyardım."

on beş

Jack, kaslarına baskı yaparak pedalları çevirdi ve bisikleti de cevap verdi. Birleşmiş Milletler binasının önünden geçerek First Bulvarı'nda kuzeye doğru gidiyordu. Beş buçuk trafiği doruğunda olmasına rağmen, Jack sürücülerin hiçbiriyle bir anlaşmazlık yaşamadı. Şehrin birçok bisikletli kuryesinden biri, kısa bir süre önce morga getirildiğinden beri, saldırganlığını bir dereceye kadar dizginlemişti. Zavallı adam, bir çöp kamyonuyla, hayatıyla ödediği bir çekişmeye girmişti. Jack onu morgda gördüğünde, kafasının çapı büyük bir deniz topu büyüklüğünde ama kalınlığı bir bozuk para kadardı.

İleride, Queensboro Köprüsü'nün büyük sütunlu viyadükü göründü. Yol, yavaş yavaş aşağı meyillenirken, Jack vitesi büyüttü. Yerçekiminin de yardımıyla, trafikle kafa kafaya gidiyordu ve rüzgar da kaskından içeri doluyordu. Her zamanki gibi, bu heyecan, ona bir uzaklaşma hissi verdi ve birkaç dakikalığına, bütün sorunları, endişeleri ve kötü anıları, bir endorfin yağmurunda buharlaşıp gitti.

O gün öğleden sonranın daha erken saatlerinde, Jack mikroskobunun ışığını kapatmış, masasını düzenlemiş ve restorana nasıl gideceklerini konuşmak üzere Laurie'nin ofisine gitmişti. Ama masasını, o sabah yaptığı ziyaretlerin hepsinde olduğu gibi boş bulmuştu. Bu sefer, Riva, Laurie'nin üzerini değiştirmek için dairesine gittiğini söylemişti. Jack, yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğini düşündü çünkü Riva ona bunun kadınsal bir şey olduğunu açıklamaya başladı ama bu açıklama kafasını daha da çok karıştırdı. Laurie'nin kıyafeti, erken bir akşam yemeği için oldukça uygundu. Laurie, ATK'deki herkesten daha şık ve kadınsı giyinirdi.

Queensboro Köprüsü'nün hemen ilerisinde, kuzeye giden

FDR* otobanına çıkan rampaya girmek için birbirleriyle yarışan, arka arkaya sıralanmış arabalar yüzünden, trafik arapsaçına dönmüştü. Jack, tamamen kilitlenmiş 63. Cadde kavşağından yolunu açmayı başarana kadar, yavaşlayarak, durmuş arabaların, otobüslerin ve kamyonların arasında slalom yaptı. Sürüden ayrıldığında, hızını tekrar kazanmak için pedalların üzerinde ayağa kalktı.

O noktadan kuzeye doğru, Jack başka sorunla karşılaşmadı. 82. Cadde ve Second Bulvarı'nın köşesinde, kaldırıma çıktı ve bisikletinden indi. Bisikleti ve kaskını, bir 'Park Yapılmaz' levhasına kilitledi. Elios'tan içeri girdiğinde, sadece üç dakika geç kalmıştı.

Jack, kapının yanındaki maun barda durdu ve görüntüyü inceledi. Yeni yıkanmış beyaz önlükleri içindeki garsonlar, keten örtülü masalarda her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için telaşla koşturuyorlardı. Dar ama derin olan restorana dağılmış birkaç müşteri vardı. Jack'in hemen sağında, televizyonu olmamasına rağmen, birkaçını televizyondan hayal meyal hatırladığı, gürültülü bir grubun oturduğu yuvarlak bir masa vardı. Başta Laurie'yi göremedi ve ilk gelenin kendisi olduğunu düşündü.

Restoranın sahibi olan zarif, uzun kadın yanına yaklaştı; Jack, Montgomery ismine rezervasyonu olduğunu söyleyince, siyah deri uçuş montunu aldı ve hemen boşta olan bir garsona uzatıp, Jack'e onu takip etmesini işaret etti. Restoranın yarısına gelince, Jack, sağ taraftaki bir masada oturmuş, bıyıklı bir garsonla konuşmaya dalmış olan Laurie'yi gördü. Önünde, bir şişe İtalyan sodası vardı ama şarap yoktu. Jack, Laurie'nin şarabı ne kadar sevdiğini biliyordu ve geçmişte, birlikte yiyecekleri bir yemeğe geç kalırsa, Laurie her zaman çekinmeden bir şişe ısmarlardı. Bu sefer neden ısmarlamadığı konusunda, Jack'in hiçbir fikri yoktu.

Jack, daha bunu yapıp yapmaması gerektiğini düşünmeden, eğildi ve Laurie'nin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra da oldukça arkadaş canlısı olan garsonla el sıkıştı. Jack oturduğunda, garson ona şarap isteyip istemediğini sordu.

* FDR: Franklin Delano Roosevelt otoyolu. (çev.)

"Evet, sanırım," dedi Jack. Laurie'ye baktı.

"Sen ısmarla," dedi Laurie, su bardağını göstererek. "Ben, buna devam edeceğim."

"Öyle mi?" diye sordu Jack. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığı bir yemek randevusunda, savunmasını biraz düşürmüştü. Bir süre geveledi ve sonra, garsona bir bira getirmesini söyledi. Eğer Laurie şarap içmeyecekse, o da içmeyecekti. Bunun bir prensip meselesi olduğunu düşündü ama o prensibin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sağ salim gelebildiğine sevindim," dedi Laurie. "Kurye davasından sonra, her gün ölümle flört etmeye değip değmeyeceğini bir kez daha düşüneceğini ummuştum."

Jack başını salladı ama cevap vermedi. Ona göre, Laurie ışık saçıyordu. Jack'in en sevdiği kıyafetlerinden birini giyiyordu ve Jack, onun kıyafeti bu nedenle seçip seçmediğini merak etti. Sadece üzerini değiştirmemiş, saçını da yıkamıştı. Laurie, ATK'de saçını ya toplar ya da balıksırtı örerdi ama bu gece saçları açık ve yüzünün etrafında yumuşak bir çerçeve oluşturacak şekilde omuzlarına dökülüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Jack.

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun."

"Oh, evet, elbette," dedi Jack, buna inanmadığı belli olarak. Kırışmış iki renkli gömleğine, hafifçe lekelenmiş lacivert örgü kravatına ve yağ lekeli kot pantolonuna baktı. Laurie'nin ışıltısının yanında, kendisini fakir bir akraba gibi hissetti.

Garson Jack'in birasını getirmeye gittiğinde, bu restoranda yedikleri sayısız yemeklerden bahsettiler. Laurie, Jack ve Lou'yla tanıştırmak üzere, o zamanlar evlenmeyi düşündüğü Paul Sutherland'i sürpriz bir tanışmaya getirdiği zamandan bahsetti.

"Eh, benim buradaki en güzel gecem değildi," diye itiraf etti Jack.

"Benim de değildi," diye onayladı Laurie. "Bunun aklıma gel-

mesinin nedeni, dün Lou durup dururken bundan bahsetti ve senin kıskandığını söyledi."

"Gerçekten mi? Eh, Lou ne bilir ki?"

"Sadece bil diye söylüyorum, kıskandığını hiç düşünmedim."

Garson, Jack'in birası ve bir ekmek sepetiyle döndü. "Spesiyaliteleri şimdi duymak ister misiniz, yoksa bekleyecek misiniz?"

"Sanırım birkaç dakika bekleyeceğiz," diye cevap verdi Laurie.

"Seslenin yeter," dedi garson gülümseyerek. Jack ve Laurie, onun mutfağa doğru ilerleyişini izlediler.

"Bu öğleden sonra, seninle akşam yemeği yemenin bir fedakârlık olduğunu söylediğim için üzgünüm," dedi Jack, birbirlerine tekrar baktıklarında. "Duygularını incittiğim için üzgünüm. Komik olmaya çalışıyordum."

"Özrün için teşekkürler. Normal koşullar altında, öyle davranmazdım. Korkarım ki son zamanlarda, hiçbir şey pek komik gelmiyor."

"Sana Mulhausen'in, tıpkı şüphelendiğin gibi temiz çıktığını söyleme şansım olmadı. Otopside hiçbir patoloji çıkmadı. Ve Lou'dan bahsetmişken, ona senin seri katil fikrine sıcak bakmaya başladığımı ve bölümünün bununla ilgilenmek isteyebileceğini söylediğimi bilmelisin."

"Gerçekten mi? Peki o ne dedi?"

"ATK'nin pozisyonunu öğrenmek istedi ve ben de ona söyledim."

"Ve?"

"ATK'nin ve hastanenin bir görüş belirtmediği, belediye başkanlığının da bir şekilde karıştığı bu koşullar altında, ellerinin, bir anlamda, bağlı olduğunu söyledi."

"Bir şüpheli listesi çıkartarak bunu değiştirmeye çalışacağım."

"Gerçek şüpheliler! Vay! Bu, dengeleri kesinlikle değiştirirdi. Aslında bunu söylemiş olman garip. Benim de bu konuda yeni bir düşüncem var."

"Bu, ilginç olabilir."

"Serilerindeki ölümler, sigorta hastanelerinin hesapçı sisteminin çıkarlarına ters olsa bile, sigorta hastanesi fenomenine bağlı olabilecekleri birkaç nokta var."

"Dinliyorum."

"Sigorta hastaneleri, muayene ve hastaneleri neredeyse düşmanca bir tavırla ele geçirirken, agresif olmak zorunda kaldı. Seri katilin, AmeriCare'e benim kadar kızan biri olabilir. AmeriCare benim muayenehanemi yiyip yuttuğunda, cinayetle ilgili birkaç fikrin aklımdan geçtiğini itiraf etmeliyim. Eğer AmeriCare olmasaydı, bugün hâlâ Orta Batı'da, küçük ekoseli takımlar giyen ve kızlarını üniversiteye sokmaya çalışan tutucu bir göz doktoru olacaktım."

"Eski hayatının hikâyesini bana kaç kere anlatırsan anlat, gözümde canlandırmak çok zor geliyor. Seni görsem tanımayacağıma eminim."

"Ben de kendimi tanımazdım!"

"Ama iyi bir noktaya değindin. Manhattan General ve Saint Francis Hastanelerinin her ikisine de giriş ayrıcalığı olan bir doktor, tahmin edilen profillerden biri. Diğer fikrin nedir?"

"Sigorta hastanesi rekabeti! Tıp alanında, kıran kırana rekabet edilen bir iş dünyası var. Endüstrideki iki yerel dev olan Ulusal Sağlık ve AmeriCare geçmişte, sonradan ortaya çıkan çarpıcı şekilde gizli entrikalarla çarpışmışlardı. Ulusal Sağlık'ın New York'u AmeriCare'e bıraktığını biliyorum ama fikir değiştirmiş olabilirler. AmeriCare'in büyük bir halkla ilişkiler felaketi yaşamasına sebep olmak, –ölümler eninde sonunda buna neden olacak– şüphesiz ki Ulusal Sağlık için bir nimet olurdu. Ve bu açıdan düşünmeye devam edersem, AmeriCare'in borsadaki hisselerinin düşmesini isteyen herhangi bir birey veya grup işin içinde olabilir, çünkü cinayetlerin medyaya yansıdığında, yatırımcılar sürüler halinde çekilecekler."

"İyi noktalar," diye kabul etti Laurie. "Bu fikirlerin ikisini de gerçekten düşünememiştim. Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Jack, şişeden içtiği birasından uzun bir yudum aldı. Laurie sodasını yudumladı. Restoran, gündüz uykusundan uyanıyordu. Birkaç müdavim daha gelmişti. Heyecanlı muhabbetleri ve kahkaha patlamalarıyla gürültü seviyesini yükselten bir bar kalabalığı oluşmuştu.

Jack ve Laurie'nin konuşmalarının kesildiğini fark eden garson, başlangıç yemeklerini ısmarlamak isteyip istemediklerini sormak için yanlarına geldi. Laurie ve Jack, bir diğerinin itirazı olup olmadığını görmek için birbirlerine baktıktan sonra başlarını salladılar ve garsonun etkileyici performansı başladı. Garson, uzun meze listesini, en ince ayrıntısına kadar açıklayarak ezbere okudu. Etkileyici gösteriye rağmen, Laurie bir roka salatası ısmarladı ve Jack de kalamarda karar kıldı. Her ikisi de normal mönüdendi.

Garson gidip de ikisini bir kez daha yalnız bırakınca, Jack Laurie'ye baktı. Laurie, başını eğmiş, zaten gayet güzel yerleştirilmiş çatal bıçağını düzeltmekle meşguldü. Jack, onun gergin olduğunu hissetti. Birkaç dakika daha geçtikten sonra, konuşmadaki kısa bir ara olarak başlayan sessizlik, Jack'e anlamsız bir suskunluk gibi görünmeye başladı. Sert sandalyesinde düzeldi ve kimsenin onlarla ilgilenmediğinden emin olmak için etrafına baktıktan sonra, sessizliği bozdu: "Sen ve ben haricinde başka hiç kimseyi ilgilendirmeyen önemli konun 'her neyse', ne zaman konuşmak istersin? Bu, bir meze konusu mu, ana yemek konusu mu, yoksa bir tatlı konusu mu?"

Laurie başını kaldırıp baktı. Jack, onun mavi-yeşil gözlerini okumaya çalıştı ama Laurie'nin kızgın mı yoksa ıstıraplı mı olduğunu anlayamadı. Söyleyeceği şey hakkında Jack'in tahminleri, Lou'nun belirtmiş olduğu gibi, tekrar bir araya gelmeyi istemekten, ismi kulağa Fransız gibi gelen erkek arkadaşıyla evleneceğini söylemeye kadar geniş bir gamdaydı. Bu gizemi uzatıyor olması, Jack'i tüketiyordu.

"Eğer senin için çok zor olmayacaksa, senden iğneleyici mi-

zah girişimlerinde bulunmamanı rica ediyorum. Bu konuda zor anlar yaşadığımın belli olduğuna eminim ve sen de en azından saygı gösterebilirsin."

Jack derin bir nefes aldı. En çok ihtiyacı olduğu bir anda en sağlam psikolojik savunmasını terk etmek çok zor bir istekti. "Deneyeceğim," diye teklif etti, "ama konunun ne olduğunu bulmaya çalışırken kayboldum."

"Öncelikle, dün BRCA1 belirleyicisi için pozitif olduğumu öğrendiğimi söyleyeyim."

Kafasında bir sürü düşünce yankılanırken, Jack eski sevgilisine baktı. Bir anlayış ve endişe hücumunun yanı sıra, çok daha az asil olduğunu düşündüğü bir rahatlama hissetti. Bencilce, kişisel olarak BRCA1 sorunuyla, Laurie'nin evleniyor olması fikrinden çok daha iyi baş edebileceğini biliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Laurie bir suskunluktan sonra.

"Çok üzgünüm! Bu haberi hiç beklemiyordum. Belirleyicin olduğunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Ama işe iyi tarafından bakarsan, bilmenin senin için bilmemekten daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Pek ikna olmadım."

"Ben oldum. Hiç şüphem yok. Şimdilik, sadece, belki her yıl çektirdiğin meme filmi ve emarlarla, daha dikkatli olman anlamın geliyor. Unutma ki belirleyici, seksen yaşından önce kansere yakalanma riskinin artması anlamına gelse bile, şüphesiz ki mutasyonunu paylaşmış olduğun annende bu sorun seksenli yaşlarına kadar çıkmadı."

"Bu doğru," dedi Laurie, Jack'in haklı olduğunu fark ederek. Yüzü, görünür şekilde aydınlandı. "Ve meme kanseri olan büyükannem de seksenlerine kadar çıkmadı. Ayrıca hepsi de yetmişli yaşlarının sonunda olan teyzelerimde kanser yok – en azından şimdilik."

"Eh, işte," dedi Jack. "Aile mutasyonunun seksenli yaşlarda ortaya çıkan bir hastalık olması bana çok mantıklı geliyor."

"Belki," dedi Laurie, iyimserliğini devam ettirerek. "Ama böyle bir iddiayı kanıtlamak için bir test yok ve artan yumurtalık kanserine yakalanma riskini kapsamıyor."

"Ailenin her iki tarafından birinde yumurtalık kanseri olan var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Bunların hepsi bana, olumlu bilgiler gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Laurie, çatal bıçağını çıngırdatmaya geri dönerek.

Jack, soğuk birasından bir yudum daha aldı. Terlemişti ve bunun yüzünden de belli olup olmadığını merak etti. Yakasına bir parmağını soktu ve terleyen boynundan uzaklaştırdı. Kravatını çıkartmak için can atıyordu ama Laurie'nin şık giyimi yanında buna cesaret edemiyordu. Onu rahatsız eden şey, Laurie'nin BRCA1 konusunu açış şekliydi. Jack'in 'ikinci' bir şey olduğu konusunda endişelenmesine neden olan 'öncelikle' diye başlamıştı.

O anda, salata ve kalamar geldi. Garson yemekleri servis etti ve sonra, ortadan kaybolmadan önce, aceleyle masayı yeniden düzenledi ve ekmek kırıntılarını bir kaşıkla temizledi. Ana yemekleriyle ilgili onları rahatsız etmemişti, bu da Jack'e neden Elios'ta yemekten hoşlandığını hatırlatmıştı. Burada, diğer bir çok 'popüler' restoranda yaşananın tersine, masayı, kaçınılmaz olarak bekleyen diğer müşterilere verebilmek için acele ettirilme konusunda kendisini asla bir kurban gibi hissetmemişti.

Kalamarından birkaç lokma ve birasından bir yudum daha aldıktan sonra, Jack boğazını temizledi. Batıl bir inançla, soruyu sormak istemiyordu ama bu belirsizlik onu öldürüyordu: "Bu gece bana söylemek istediğin başka bir şey var mıydı, yoksa sadece BRCA1 konusu muydu?"

Laurie çatalını bıraktı ve Jack'in gözlerinin içine baktı. "Başka bir şey daha var. Sana, hamile olduğumu söylemek istiyordum."

Jack yutkundu, sanki kafasına bir şey çarpmış gibi başını ha-

fifçe yana eğdi ve birasını masaya bıraktı. Gözlerini Laurie'ninkilerden hiç ayırmadı. Laurie'nin hamile olması, muhtemelen duymayı beklediği en son şeydi ve aklı, bir sürü düşünceyle karmakarışıktı. Bir kez daha boğazını temizledi.

"Babası kim?" diye sordu Jack.

Laurie'nin yüzü, aniden çıkan bir yaz fırtınası gibi gölgelendi ve o kadar hızlı fırladı ki sandalyesi arkaya düştü. Çarpma sesi, restorandaki konuşmaları aniden susturdu. Kumaş peçetesini salatasının üzerine attı ve restoranın girişine doğru yürümeye başladı. Önce, bu beklenmeyen tepki yüzünden irkilen Jack uzanıp Laurie'nin önkolunu yakalayacak kadar kendisine geldi. Laurie kolunu çekti ama Jack tutmaya devam ederek gitmesine izin vermedi. Laurie, burnundan soluyarak ona baktı.

"Özür dilerim!" dedi Jack aniden ve sonra aceleyle ekledi, "Kaçma! Görünüşe göre konuşmamız gerekiyor ve belki de bu, en diplomatik ilk soru değildi."

Laurie, kolunu serbest bırakabilmek için bir kez daha çekti ama bu seferki ilkinden daha hafifti.

"Lütfen otur!" dedi Jack, mümkün olan en sakin ve güven verici sesiyle.

Laurie sanki çevresinin farkına yeni varıyormuş gibi, gözlerini salonda gezdirdi ve restoranın, bütün gözlerin kendisine çevrildiği dondurulmuş bir görüntü gibi olduğunu fark etti. Jack'e baktı, başını salladı ve masaya dönmek için bir adım attı. Garson, sanki bir işaret bekliyormuş gibi, birdenbire ortaya çıkıverdi, sandalyesini düzeltti ve hem peçeteyi hem de salatayı alıp götürdü. Laurie oturdu ve bunu yapar yapmaz, restorandaki konuşma sesleri, sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar başladı. New Yorklular, beklenmeyen olaylara alışıktılar ve hemen kendi işlerine döndüler.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Jack.

"Dün şüphelendim ama bu sabaha kadar emin değildim."

"Bundan rahatsız mısın?"

"Elbette rahatsızım. Sen değil misin?"

Jack başını salladı ve bir süre düşünerek durdu. "Ne yapacaksın?"

"Bebeği doğurup doğurmayacağımı mı kastediyorsun? Lanet sorunla bunu mu soruyorsun?"

"Laurie, burada tartışıyoruz. Sinirlenmene gerek yok."

"Senin dediğin gibi, ilk sorun yanlış tele bastı."

"Belli oldu ama dışarıdan çok yoğun görünen bir ilişki yaşadığın göz önünde bulundurulursa, sorum o kadar da uygunsuz değildi."

"Roger Rousseau'yla seks yapmadığım için, bana aşırı duygusuz geldi."

"Bunu nereden bilecektim? Son birkaç hafta boyunca, seni akşamları birçok kez aramaya çalıştım. Bir gece, saat çok geç olana kadar denedim, bu da evde kalmadığını düşünmeme neden oldu."

"Birkaç kez Roger'da kaldım," diye itiraf etti Laurie. "Ama seks olmadı."

"Bu, kulağa şüpheli bir ayrım gibi geliyor ama devam edelim."

Garson, Laurie için yeni bir peçete ve salatayla döndü. Anlayışla, hemen uzaklaştı.

"Ne kadarlık hamilesin?" diye sordu Jack.

"Kadın doğum yedi dese bile, altı hafta. Birlikte son gecemizde olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Ne kadar ironik, değil mi?"

"Benim aklıma gelen sıfatsa 'şaşırtıcı'. Bu nasıl oldu?"

"Umarım beni suçlamıyorsundur. Eğer bir gün öncesini hatırlarsan, bana döngümün neresinde olduğumu sormuştun. Sana, muhtemelen güvenli ama yakın olduğunu söylemiştim. Sevişiğimizde, teknik olarak bir sonraki gündü ama görünüşe göre güvenli değilmiş."

"Sevişmemizi neden durdurmadın?"

Laurie, Jack'e baktı. "Beni tekrar sinirlendirmeye başlıyorsun. Bu, bana suçlama gibi geliyor ve biliyor musun, sevişme kararını

veren sadece ben değil, ikimizdik ve ikimiz de aynı gerçekleri biliyorduk."

"Sakin ol," dedi Jack onu yatıştırarak. "Seni suçlamıyorum. Gerçekten! Sadece anlamaya çalışıyorum. Hamile olman beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Geçmişte bundan yeterince iyi kaçınmıştık. Neden bu sefer berbat ettik?"

Laurie'nin bakışı yumuşadı. Derin bir nefes aldı ve hızla bıraktı. "Sanırım bu noktada, tamamen dürüst olmak en iyisi. O sabah, sevişebileceğimizden şüphelenmeye başladığımda, şansımızı denediğimizi düşünüyordum ve senin de öyle düşündüğünden emindim. Onuncu gün olduğunu düşündüğüm için, bence büyük bir şans değildi ama yine de bir şanstı. Her ikimiz için de, seninle bir aile kurmayı bu kadar çok isterken, benim için göze alabileceğim bir riskti. Sana gelince, senin de ruhunun derinliklerinde, bir çocuk sahibi olmanın geçmişi bırakıp yeni bir özel hayat kurmana yardımcı olacağı düşüncesiyle, aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum. Belki kendi isteklerimi sana çok fazla yansıtıyordum, bilmiyorum ama işte hissettiklerim bunlar."

Jack, Laurie'nin söylediklerini düşündü. Bunu yaparken de farkında olmadan yanağının içini çiğnedi. Hayat onu kaç kez şaşırtmıştı ve bu da en iyilerin arasındaki yerini almıştı. Başka bir çocuğun babası olma haberiyle karşı karşıya kalmak onu tamamen savunmasız yakalamıştı. Ayrıca çok da korkutuyordu, bunun nedeni de onu çok fazla sevecek olmaktan ve geçmişinde olduğu gibi tamamen korunmasız kalacağından korkuyor olmasıydı. Ailesini kaybetmek hayatının en büyük üzüntüsü olmuştu ve bunu bir kez daha yaşarsa hayatta kalabileceğinden şüpheliydi. Yine de bu rahatsız edici düşüncelerin üstünde, olumlu bir düşünce daha vardı. Acı dolu bu altı hafta içinde hiçbir şey öğrenmediyse bile, Laurie'yi, itiraf ettiğinden çok daha fazla sevdiğini öğrenmişti. Şu andaki durumda bunun nasıl bir rol oynayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Laurie'nin şu andaki erkek arkadaşına karşı neler hissettiğini hiç bilmiyordu.

"Bu sessizliklerin canımı sıkıyor," dedi Laurie. "Hem hiç sana göre değil, hem de ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Ne olursa, kötü bile olsa. Ne hissettiğini bilmeliyim. Vermemiz gereken kararlar var veya buna dahil olmak istemiyorsan, bana söyle. O zaman kararı kendim veririm."

Jack başını salladı. "Elbette dahil olmak istiyorum ama bu biraz haksızlık. Hepsinin önüme yığılıp sonra da hemen bir cevap vermemin beklenmesi benim için zor. Aslında, bunu bekliyor olman bana mantıksız geliyor. Hamile olduğunu öğrendiğin an bana söylemeni tercih ederdim, böylece ikimizin de düşünme şansımız olurdu. Sonra da, bu akşam yemeğinde düşüncelerimizi paylaşabilirdik."

"Haklısın," diye itiraf etti Laurie. "Seni zorlamak istemiyorum ama vermeni istediğim şekilde cevap vermeni diliyorum."

"Peki nedir o?"

Laurie masanın üzerinden uzandı ve Jack'in önkolunu tuttu. "Bu olayın olumlu olup, seni kederli halinden çekip çıkartacağını umduğumu söylemek dışında, senin yerine konuşmayacağım. Bir çocuk sahibi olmak kaybettiğin aileni küçültmeyecek. Ama eve git ve bu konuda düşün. Bu hafta sonu nöbetçiyim, yani evde değilsem, ATK'deyim. Aramanı bekleyeceğim."

"Yeterince adil," dedi Jack yorgun bir sesle.

"Hey, benim yüzümden moralini bozma," diye azarladı Laurie.

"Bozmayacağım ama tek bir şey söyleyebilirim. Artık aç değilim."

"Ben de," dedi Laurie. "O zaman bu geceyi bitirelim. İkimiz de yorgunuz." Laurie elini kaldırdı ve garson koşarak geldi.

on altı

Roger geriye yaslandı ve kollarını tavana uzatarak gerindi. St. Francis Hastanesi'nin insan kaynakları bölümünün toplantı odasındaki masanın üzerine uzanarak geçirdiği saatler yüzünden, kollarına kramp girmişti. Masanın üzerine istiflenmiş, bilgisayar çıktısı kâğıtlardan oluşan küçük yığınlar ve kısa bir süre önce yazılmış olan bir CD vardı. Karşısında, bölümün başı Rosalyn Leonard oturuyordu. Mavi siyah saçları ve porselen gibi cildiyle, ciddi görünümlü, uzun, çarpıcı ve cazibesine bağışıklığı varmış gibi göründüğü için Roger'ın gözünü korkutmuş olan bir kadındı. Roger için, kendisine çekici gelen bir kadının onun çekici olduğunu düşünmesi aşırı derecede önemliydi. Ama sabrı işe yaramış ve saatler geçerken, sonunda duruma hâkim olmuştu. Başta yavaşça da olsa, Rosalyn ısınmaya başlamıştı. Son saatte, Roger onun da kendisiyle flört ettiğini hissetti. Rosalyn'in alyans takmaması Roger'ın gözünden kaçmamıştı ve gün akşama dönerken, medeni halini nazikçe sormuştu. Bekar ve şu anda iki ilişki arasında olduğunu söylediğinde, Roger, Laurie'yle işlerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı, bir akşam yemeği için randevu istemek riskine girmeyi bile düşündü.

O gün öğlen saatlerinde Manhattan'dan çıkıp Queens'e gelişi, hastane, büyümüş olduğu Forest Hills'den bir taş atımlık mesafede olan Rego Park'ın doğu yakasında yer aldığı için, bir eve dönüş gibi olmuştu. Ebeveynlerinin ölmüş olmasına rağmen, hâlâ çocukluğunun geçtiği evin yakınlarında yaşayan birkaç teyzesi ve bir amcası vardı. Queens Bulvarı'nda ilerlerken taksinin camından bakıp, işini bitirdiğinde eski mahallesinden geçmeyi bile düşündü.

Roger, kayda değer bir ilerleme göstermişti. Manhattan General Hastanesi'nin insan kaynakları bölümünün başı olan Bruce

Martin'le olan toplantısı, başlangıçta öyle olmamasına rağmen, oldukça verimli geçmişti. Roger önce doğrudan çalışan kayıtlarını istediğinde, Bruce, böyle bir bilgiye ulaşmayı kısıtlayan birçok federal kanun olduğunu söylemişti. Bu, Roger'ı ricasında yaratıcı olmaya zorlamış ve başhekim olarak, doktorlar ve bütün destek birim ve sözleşmeli personel, özellikle de yeni çalışanlar ve kendi deyişiyle hastanenin 'otomatik pilotta' olduğu gece vardiyasındaki görevlilerin etkileşimiyle ilgili bir çalışma başlattığını söylemişti. Roger, gerçek amacı hakkında en ufak bir ipucu bile vermemek için özen göstermişti.

Roger, Bruce'un ofisinden çıktığında, Manhattan General Hastanesi'ndeki bütün çalışanların bir listesini ve kasım ayının ortasında işe giren, özellikle de on bir–yedi gece vardiyasında çalışanların bir listesini alma sözü almıştı. Roger, işe yeni girenler için, görünürde bu kadar gelişigüzel bir başlama tarihi verdiğinde, Bruce'un bir şekilde şüpheleneceğinden endişe etmişti ama Bruce, hiçbir tepki vermeden tarihi yazmıştı. O öğleden sonra işten çıkmadan önce listeyi hazırlayacağına ve Roger'ın masasına koyacağına dair söz vermişti.

Bruce'un Roger için yaptığı ikinci şey, St. Francis Hastanesi'ndeki meslektaşı Rosalyn Leonard'ı arayıp, Roger'ın kendisini görmeye geleceğini ve neye ihtiyacı olacağını söylemek olmuştu. O an, Roger bunun kendisine ne kadar yardımcı olduğunu anlayamamıştı. Roger, ilk planındaki gibi, içeri girip isteklerini söylese, Rosalyn'le hiçbir yere varamazdı. Kadının ilgisiz ve yardım etmek istemiyor olacağından kuşkusu yoktu. Oysa şimdi Bruce'un telefonu sayesinde, Roger gelmeden önce bir ön çalışma bile yapmıştı. Roger'ın istediği türden listelere ulaşması için, birkaç farklı kaynağa giriş yapılması gerektiği ortaya çıkmıştı. Roger, AmeriCare hastanelerinin birçok bölümünün, merkezden verilmiş bütçeleri dahilinde, bireysel zeametler olduğunu gördüğünde şaşırmıştı.

Roger'ın Manhattan General'dan ayrılmadan önce yapmayı başarmış olduğu diğer bir şey de, Caroline'i özellikle hem Manhat-

tan General'a hem de St. Francis'e giriş ayrıcalığı olan doktorların olduğu, profesyonel kadro listesini oluşturmaya başlatmış olmasıydı. Roger, birkaç doktorun kayıtlarını inceleyerek, böyle bir bilginin çıkartılıp çıkartılamayacağını görmek için zaman harcamıştı. Ne yazık ki, bilgiler eksikti. Carolyn, bilgiler belirli bir biçimde kodlanmış olmadıkları için, elinden geleni yapacağı konusunda Roger'a söz vermişti. Hastanede çalışan ve imkânsızı nasıl başaracağını bilen bir bilgisayar dahisi arkadaşı olduğu için umutlu olduğunu söylemişti.

"Evet, işte burada," dedi Rosalyn, son, ince bir kâğıt tomarını kütüphane masasının vernikli yüzeyinde Roger'a doğru iterek. Avucuyla kâğıtların üzerine vurdu. "Gece vardiyasında çalışanların da belirtildiği, kasım ayının ortasından itibaren Saint Francis'te çalışanların tam listesi; kasım ayının ortasından ocak ayının ortasına kadar işten ayrılmış veya çıkartılmış olan St. Francis çalışanlarının bir listesi; yine kasım ayının ortası itibariyle, tam zamanlı profesyonellerimizin bir listesi ve son olarak, giriş ayrıcalığı olan profesyonel kadromuzun bir listesi. Çalışmanız için bütün istediğiniz bu mu? Peki ya kasım ayının ortasından beri işe alınan yeni çalışanlar?"

"Gerek yok," dedi Roger. "Sanırım aklımdaki şey için bu kadarı yeterli." Kasım ayının ortası itibariyle bütün hastane çalışanlarının listesini içeren sayfalara baktı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bir Amerikan hastanesini işletmek için bu kadar çok insan gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu." Konuşmayı, sözde araştırmasından farklı bir yere çekmek istiyordu. Rosalyn bu kadar zekiyken, eğer çok konuşmak zorunda kalırsa, oyununun gerçek yüzünü kolaylıkla görebileceğini tahmin ediyordu.

"Bütün AmeriCare hastaneleri gibi, aslında çan eğrisinin aşağı eğimindeyiz," dedi Rosalyn. "Diğer bütün sigorta hastanelerinin de yaptığı gibi, bir hastaneyi devraldığında AmeriCare'in yaptığı ilk şeylerden biri, neredeyse bütün bölümlerdeki personeli azalt-

maktır. Bu kaçınılmaz görev bana düştüğü için biliyorum. Çok sayıdaki pembe ihbar kâğıdından ben sorumluydum."

"Zor olmalı," dedi Roger, farkında olmadan dalgın çıkan sesiyle. Listeyi bir kenara koydu ve St. Francis'ten ayrılmış olan çalışanların listesine baktı. Bu bile, tahmin ettiğinden çok daha uzundu. Ayrıca, umduğu kadar da detaylı değildi, özellikle de çalışanların hangi vardiyalarda çalıştıkları, kendileri mi ayrıldıkları yoksa kovuldukları mı ve nereye gittikleri konularında. "Bu kadar çok devir olmasına şaşırdım. Bu normal mi?"

"Genele baktığımızda, evet ama bunlar normalin üzerinde, çünkü ilgilendiğiniz dönem tatilleri içeriyor. İnsanlar yeni bir işe geçmeyi düşünüyorlar ve iki iş arasında biraz dinlenmek istiyorlarsa, tatiller tercih edilen ve tahmin edilebilir bir zaman."

"Ve görünüşe bakılırsa, çoğunluğu da hemşire."

"Ne yazık ki, bu doğru. Ciddi bir hemşire sıkıntımız var, bu da kaçmalarına neden oluyor. Devamlı yeni hemşireleri işe alıyoruz, diğer hastaneler de, bizim hemşirelerimizi işe alıyorlar. Yabancı adaylar aramaya bile başladık."

"Gerçekten mi?" diye sordu Roger. Birleşik Devletler'in, gelişmekte olan ülkelerden tahminen eğitim için gelen ama sonra burada kalan doktorları çektiğini biliyordu ama hemşirelerin de bu şekilde işe alındıklarının farkında değildi. Gelişmekte olan ülkelerin sağlık ihtiyaçları göz önünde bulundurulduğunda bu, en iyi ihtimalle etik olarak sorgulanabilir görünüyordu. "Liste, çalışanların nereye gittiğini söylemiyor."

Rosalyn başını salladı. "Bu bilgi, ana çalışan veri bankasına girilmiyor. Eğer çalışan, bir başka kuruma bir referans gönderilmesini istediyse veya başka bir kurumdan araştırılma yapıldıysa, bireysel kayıtlarda olabilir. Ama bildiğiniz gibi, bu kayıtlar konusunda çok dikkatli olmalıyız. Çalışan, giriş izni vermezse, her zaman bir dava riski var."

Roger başıyla onayladı. "Ya çalışmamda, bireyler hakkında sorularım olursa? Yani, Saint Francis'teki genel performansları,

çalışma arkadaşlarıyla iyi geçinip geçinmedikleri veya herhangi bir nedenden bir disiplin cezası alıp almadıkları gibi kayıtlarla ilgili sorular."

"Bu zor olacaktır," dedi Rosalyn, dediğini onaylıyormuş gibi başını sallayarak. "Bu çalışmanız, hastane içi mi, yoksa yayımlamayı düşünüyor musunuz?"

"Ah, en yüksek idari seviyeler haricinde, kesinlikle sınırlı erişimi olacak, hastane içi bir çalışma. Kesinlikle yayımlanmayacak."

"Eğer durum buysa, size muhtemelen yardım edebilirim ama bunu başkanımız ve genel danışmanımızla görüşmeliyim. Bunu pazartesi yapmamı ister misiniz? İlk fırsatım o gün olacaktır."

"Hayır, gerek yok," dedi Roger hemen. İstediği son şey, iki başkanın, sözde araştırması hakkında muhabbet etmesiydi. "Bu insanların herhangi biri hakkında daha fazla kişisel bilgiye ihtiyacım olup olmayacağını görene kadar bekleyin. Muhtemelen olmayacaktır."

"Eğer olursa, bana yirmi dört saat öncesinden haber verin, yeter."

Roger başını salladı ve konuyu değiştirmek istedi. Boğazını temizledi ve sonunda, aklındaki anahtar soruyu sorabildi. "Eğer varsa, bu çalışanlardan hangileri Saint Francis'ten ayrılıp Manhattan General'a geldi, yani AmeriCare ailesinin içinde kaldı? Böyle bir bilgi mevcut mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Biliyorsunuz, AmeriCare, hastanelerini bağımsız kurumlar olarak işletir. Tek ölçek ekonomileri, fiyat ve temel malzemelerin kaynaklarını kapsıyor. Eğer bir Saint Francis çalışanı ayrılır ve Manhattan General'a geçerse, bunun bizim için, AmeriCare olmayan bir hastaneye gitmesinden bir farkı yok."

Roger bir kez daha başını salladı. Ofisine döndüğü zaman, karşılaştırma yaparak çok zaman geçireceğini fark ediyordu. Bir araya gelmek için bahane olarak kullanmak amacıyla o gece Laurie'nin dairesine bir şeyler götürebilme şansı çok düşük görünüyordu. Bileğini kaldırdı ve saatine baktı. Yediye çeyrek vardı. Ro-

salyn'in arkasındaki pencere tamamen kararmıştı. Gece çökeli çok olmuştu.

"Korkarım ki sizi gereğinden uzun süre burada tuttum," dedi Roger. İçtenlikle gülümsedi. "Yardımınıza minnettarım ama özellikle de cuma gecesi olduğu için kendimi suçlu hissediyorum ve eminim ki sizi daha eğlenceli ve hoş bir şeylerden alıkoymuşumdur."

"Yardımcı olmak benim için bir zevkti, Dr. Rousseau. Aradığında, Bruce sizi çok övdü. Sınır Tanımayan Doktorlar'da çalıştığınızı duydum."

"Korkarım ki, öyle," dedi Roger, alçakgönüllülükle. "Ama lütfen bana Roger deyin."

"Teşekkürler, doktor," dedi Rosalyn ve kendisine güldü. "Yani, teşekkürler, Roger."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Teşekkür etmesi gereken kişi ben olmalıyım."

"Sınır Tanımayan Doktorlar'ın bütün dünyada yaptığı işleri okudum. Çok etkilendim."

"Dünyanın sorunlu yerlerinde, en temel tıbbi bakıma bile çok ihtiyaç var." Roger, konuşmanın böyle kişisel bir yola girmesinden memnundu.

"Eminim. Hizmetiniz sırasında nerelere gittiniz?"

"Güney Pasifik, Uzak Doğu ve sonunda da Afrika. Balta girmemiş ormanlar ve çorak çöllerin bir karışımı." Roger gülümsedi. Bu hikâye ezberindeydi ve aynı Laurie'de olduğu gibi, genellikle olumlu bir sosyal sonucu oluyordu.

"Kulağa film gibi geliyor. Sınır Tanımayan Doktorlar'dan ayrılmanıza ne neden oldu ve sizi New York'a getiren neydi?"

Roger'ın gülümsemesi genişledi. Baştan çıkarışının en can alıcı bölümüne başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Sonunda dünyayı değiştiremeyeceğimi fark etmiş olmam. Denedim ama olmayacaktı. Sonra, göçmen bir kuş gibi, bir yuva kurup aile sahibi olmak için buraya dönme içgüdüsünü hissettim. Brooklyn'de doğdum ve yakındaki Forest Hills'de büyüdüm."

"Ne romantik. Şanslı kadını buldunuz mu?"

"Pek değil. Modern dünyaya adapte olup yerleşmekle çok meşguldüm."

"Eh, herhangi bir zorluk çekeceğinizi zannetmem," dedi Rosalyn, içlerinden Roger'a vermiş olduğu listeleri çıkarttığı kâğıt yığınlarını düzenlemeye başlarken. "Eminim seyahatlerinizle ilgili çok etkileyici hikâyeleriniz vardır."

"Gerçekten de var!" diye cevap verdi Roger mutlulukla. Rahatlamıştı. Kadının ilgisini çektiğini biliyordu. "Çok rahatsız edici olmayan birkaç tanesini mutlulukla paylaşabilirim, eğer size bir akşam yemeği ısmarlamama izin verirseniz. Sizi burada bu kadar uzun bir süre tuttuktan sonra, en azından bunu yapayım. Elbette, eğer boşsanız. Bana bu onuru bağışlar mısınız?"

Kafası biraz karışan Rosalyn omuzlarını silkti. "Sanırım."

"O zaman anlaştık," dedi Roger. Ayağa kalktı ve bacaklarını gerdi. "Burada Rego Park'ta, ellili yıllardan beri yerel mafyanın müdavimi olduğu eski bir İtalyan restoranı var. Çok uzun zaman önce gittiğim son seferinde yemekler harikaydı ve şarap listesi de fena değildi. Hâlâ var olup olmadığını görmek ister misiniz?"

Rosalyn bir kez daha omuzlarını silkti. "Kulağa ilgi çekici geliyor ama geç vakte kalamam."

"Ben de. Kahretsin, bu gece ofise geri dönüyorum."

"Jasmine Rakoczi!" diye seslendi biri.

Jazz, en sevdiği egzersizlerinden birindeki tekrarlarını bırakttı. Yüzüstü yatmış, dizardı kirişlerini ve kalçalarını çalıştırıyordu. Başını yana çevirdiğinde, kullanmakta olduğu aletin yanında birinin durmakta olduğunu gördü. Ayaklar ve bacaklar, şaşırmasına neden olacak şekilde, bir erkeğe değil, bir kadına aitti. Jazz kulaklıklarını çıkarttı ve bu kişinin yüzüne bakmak için döndü. Pek bir şey göremedi, çünkü tavandaki floresan ışıkları yüzün arkasında parlıyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, neredeyse hiç hattı olmayan yüz.

Jazz, çalışmasının ortasında, birinin kendisini rahatsız ettiğine inanamıyordu ve bacaklarını aletten çıkartıp oturmasına neden olan şey, sadece öfkeydi. Kendisini, ön masaya bakan kadınlardan biriyle karşı karşıya buldu. Onu, kulübe yazılırken görmüştü.

"Lanet sorun nedir?" diye bilmek istedi Jazz. Havlusuyla alnını kuruladı.

"Lobide iki beyefendi var," dedi kadın. "Sizi hemen görmeleri gerektiğini söylediler ama Bay Horner, onların buraya gelmelerine izin vermedi."

Jazz'in omuriliğinden hafif ama kesinlikle rahatsız edici bir ürperme geçti. Aklına Bay Bob ve Bay Dave'in bir önceki akşam yaptıkları sürpriz ziyaret geldi. Bir şey olmuş olmalıydı. Ona böyle halka açık bir alanda yaklaşmak Bay Bob'a göre değildi.

"Geliyorum," dedi Jazz. Sağlık kulübü çalışanının ağırlık odasından çıkışını izlerken su şişesinden bir yudum içti. Jazz'in ilk düşüncesi, Glock'unun dolapta asılı montunun cebinde olduğuydu. Eğer bir sorun olacaksa, Glock'unu istiyordu. Ama neden bir sorun olsundu ki? Mulhausen, hiçbir dalgalanma olmadan, rahatça halledilmişti. Aklına gelen tek şey, Chapman soruşturmasıyla ilgili bir şeyler olma olasılığıydı. On bir–yedi vardiyasındaki diğer herkes gibi, Jazz de yorgun görünümlü bir çift dedektif tarafından rutin olarak sorgulanmıştı. Ama bu da, hemşire raporunda her şeyin yazdığı yolundaki konuşmalarıyla kanıtlandığı üzere, gayet iyi gitmişti. Söylentiler, olayın basit bir saldırı olduğu yönündeydi. Hastane güvenliği, özellikle de vardiya değişimi saatlerinde, devriyeleri artırma sözü vermişti.

Jazz hızla kapıya doğru yürüdü. Aklı bu kadar meşgulken, kendisine bakan erkekleri fark etmedi. Hiç vakit kaybetmeden soyunma odasına döndü ve girişten bir kola aldı. Dolabını açıp spor kıyafetlerinin üzerine montunu giyerek Glock'unu kavramak için elini sağ cebine soktu.

Bir eli cebinde, diğer elinde kolasıyla, lobinin kapısını açmak için omzunu kullanmak zorunda kaldı. Kayıt masasının arkasında, oldukça büyük bir oturma bölümü ve onun da arkasında bir restoran ve bar vardı. Spor kıyafetler satan küçük bir dükkan bile vardı.

Jazz, hızla oturma bölümüne dağılmış olan insanları taradı ve Bay Bob veya Bay Dave'i göremeyince, kayıt masasına gitti ve resepsiyoniste kendisini görmek isteyen adamları sordu. Resepsiyonist, gazetelerinin arkasına saklanmış olan iki adamı gösterdi. Bunlar, şüphesiz, Bay Bob ve Bay Dave değildi. Alt kısımlarının görüntüsünden, daha çok evsiz serserilere benziyorlardı.

"Beni sorduklarına emin misin?" diye sordu Jazz. Bir sonraki endişesi, bu kişilerin, Chapman davasındaki pisliği kaldırmak için çalışan çok gizli dedektifler olabileceğiydi. Jazz, bir teslimiyet hissiyle iki adamın oturduğu yere doğru yürüdü. Eli, hâlâ cebindeki Glock'u tutuyordu.

"Merhaba!" dedi Jazz sinirle. "İkinizin beni aradığını söylediler."

Adamlar gazetelerini indirdiler ve bunu yaptıklarında, Jazz yüzünün kızardığını ve şakaklarının küt küt attığını hissetti. Kendisini silahını çekmekten alıkoymak için yapabileceği tek şey buydu. Adamlardan biri, babası Geza Rakoczi'ydi. Yüzünde, arkadaşında da olduğu gibi, iki günlük sakal vardı.

"Jasmine, hayatım, nasılsın?" diye sordu Geza.

Jazz, üzerinde dergiler olan bir sehpanın arkasında durduğu yerden bile adamın nefesindeki alkolün kokusunu duyabiliyordu. Jasmine, cevap vermeden diğer adama baktı. Onu daha önce hiç görmemişti.

"Bu, Carlos," dedi Geza, Jazz'in dikkatinin ne yöne çekildiğini fark ederek.

Jazz tekrar babasına baktı. Onu yıllardır görmemişti ve içerek kendini mezara sokmuş olmasını diliyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Carlos'un bilgisayarlardan anlayan bir arkadaşı var. İnter-

nette her şeyi bulabileceğini söylüyor. Ben de ondan seni bulmasını istedim ve o da buldu. İnternette çok oyun oynadığını ve 'sohbet odası' dediği bir şeyi kullandığını söyledi. Bu saçmalıklar hakkında bir şey bilmiyorum ama seni kesinlikle buldu. Bu kulübe üye olduğunu bile buldu." Geza'nın gözleri etrafta dolaştı. "Oldukça süslü bir yer. Etkilendim. İyi iş başarmışsın, kızım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jazz.

"Şey, gerçeği söylemek gerekirse, biraz paraya ihtiyacım var ve senin de parlak bir hemşire filan olduğunu bildiğim için, senden isterim diye düşündüm. Bak, annen öldü, huzur içinde yatsın. Biraz para bulmam gerekiyor, yoksa onu tahta bir kutu içinde, bir yerlere gömecekler."

Bir an için, Jazz'in düşünebildiği tek şey, kar küreyerek kazandığı on üç dolar oldu. O paraya ne olduğunu hatırlamak sadece öfkesini artırdı. Glock'unu sıkı sıkıya tutuyor olsa bile, elini emniyetten çekecek kadar akıllıydı.

"Defolun gidin buradan!" diye tükürdü Jazz. Topuklarının üzerinde döndü ve soyunma odasına doğru yürümeye başladı. Geza'nın kendisine seslendiğini duyabiliyordu ve Jazz'in fark ettiği bir sonraki şey, omzunu tutmuş, onu çeviriyor olduğuydu.

Jazz, elini cebinden hızla çıkarttı –neyse ki Glock olmadan. Daha sonra bunun nasıl olduğunu merak etmişti, çünkü amacı silahı çekmekti. Parmağını adamın yüzüne salladı. "Bir daha bana dokunmaya cüret etme!" diye hırladı. "Ve sakın gelip de beni rahatsız etme! Beni anladın mı? Eğer bunu yaparsan, seni öldürürüm. Bu kadar basit."

Jazz bir kez daha döndü ve soyunma odasına doğru yürümeye başladı. Geza'nın sızlandığını, onun babası olduğunu söylediğini duyabiliyordu ama durmadı ve adam da onu takip etmeye kalkmadı. Dolabına gitti, şifresini girdi ve montunu kaldırdı. Ağırlık odasına geri döndüğünde, rahatsız edildiğinde bitirmeye yakın olmasına rağmen, rutinine en baştan başlamaya karar verdi.

Jazz, öfkesini kontrol altına almak için efor sarf etmeye ihti-

yaç duymuştu ve bu çok işe yaramıştı. Duşunu almak için soyunma odasına döndüğünde, kontrolünü tekrar kazanmıştı. Babasının böyle zavallı bir yaratığa dönüşmüş olması onu neredeyse eğlendirmişti bile. Annesinin ne zaman öldüğünü merak etti. Jazz, onun böyle obezken bu kadar uzun yaşamış olmasına şaşırdı.

Çalışma rutinini ikiye katladığından programının gerisinde olan Jazz, duşunu alıp aceleyle giyindi. Soyunma odasından çıkınca, babasının oturmuş olduğu lobiye baktı ve adamın mesajı anlayıp gittiğini görünce rahatladı.

Arabasına yaklaşırken, bir önceki geceyi hatırlamadan edemedi ve kapıyı açtığında, ilk yaptığı şey arka koltuğu kontrol etmek oldu. Bay Bob ve Bay Dave'in onu bu şekilde şaşırtmış olmalarından memnun değildi. Kendisini, dikkatli ve gözlemci biri olarak düşünmekten hoşlanırdı.

Hummer'ına binip emniyet kemerini takan Jazz, hastaneye giderken yolda bir eğlence arıyordu. Taksilerle kapışmak, babasının ziyaretinin neden olduğu endişenin kalıntılarından kurtulmak için iyi bir yoldu. Otoparktan çıkmak için, kısa olan kuyrukta beklerken Blackberry'sini çıkarttı. Son iki gecede üç isimden sonra, iyimser değildi ama yine de kontrol etmek istedi.

İlk kırmızı ışıkta, mesajlarını görmek için bağlandı. Sevinmesine neden olacak şekilde, Bay Bob'dan gelen bir mesaj vardı. Aceleyle açtı. "Evet!" diye çığlık attı. LCD ekranında başka bir isim vardı. Patricia Pruit.

Jazz'in suratına bir gülümseme yayıldı. Her şey yolundaydı. Bir sonraki gece bu saatlerde, hesabında altmış bin dolardan çok olacaktı.

Işık değiştiğinde, Jazz araba ve taksi yığınlarının önüne fırladı. Kimse ona meydan okumak istemiyor gibiydi. Koltuğuna yaslanarak, babasının onu nasıl bulduğunu düşündü. Biraz şaşırmıştı. İnternetteki sohbet odalarında çok zaman geçirse bile, birilerini 'bağlamak' istediği zamanlar dışında, kimliği ve yeri hakkında dikkatli davrandığını düşünürdü. Daha dikkatli olmaya karar verdi,

çünkü sohbet odalarını seviyordu ve bu zevkinden vazgeçecek değildi. Gerçekten anlaşabileceği, saygı duyabileceği ve hatta sevebileceği, kendisi gibi düşünen insanları sadece internetteyken bulabiliyordu. Bu, gerçek hayatında uğraşmak zorunda kaldığı aşağılık heriflerden çok farklıydı.

Roger'ın Rosalyn'le yemeği, tam bir başarıydı. Rosalyn, ilk tanıştıklarında ilgisiz olması gerçeğini, akşam yemeğindeki davranışlarıyla, özellikle de birkaç kadeh şarap içtikten sonra fazlasıyla telafi etmişti. Yemekten sonra, evine gitmesi için Roger onu bir taksiye bindirmeye çalışmıştı ama Rosalyn aynı taksiyi paylaşmaları için ısrar etmişti. Kew Gardens'taki evinin önünde, Roger'ın üniversiteden beri duymamış olduğu bir sözü kullanarak, son bir içki içmek için, direnmesi zor olan bir teklifte bulunmuştu.

Sonuç olarak Roger, kaldırımdaki uzun ve tutkulu bir öpüşmeden sonra bile, bu teklife direndi. Roger, bir elini taksinin açık kapısında tutmuştu. Misafirperverliğinden ve açığa henüz vurduğu şehvetiyle ima ettiği şey her neyse ondan yararlanmak çok cazip gelse bile, Roger, ofisinde yapmayı planladığı işleri kendisine hatırlatıp durdu. Şanslı olduğunu hissediyordu ve o akşam Laurie'ye sunabileceği bir şeyi olmasa bile, hafta sonu yeni başlıyordu.

Onu arayacağına dair verdiği bir sözden sonra Roger taksiye bindi ve arka camdan el salladı. Rosalyn, olduğu yerde kalıp gözden kaybolduncaya kadar el salladı. Roger memnundu. Queens'e olan macerası kârlı olmuştu. Sadece istediği bilgilerin çoğunu almakla kalmamış, gelecekteki ilginç yakınlaşmalar için de güçlü bir aday olan bir kadınla tanışmıştı.

Manhattan General'a döndüğünde, saat neredeyse on birdi. Roger'ın yaptığı ilk iş, kafeteryayı ziyaret edip gerçek bir kahve almak olmuştu. Ofisine çıktığında, artık enerjikti ve şevkle işine daldı. Saat iki olduğunda, oldukça fazla veri oluşturmuştu. Bunu nasıl geliştireceğine dair düşünceleriyle birleşince Laurie'nin fikrinin çarpıcı derecede verimli olduğu ortaya çıkmıştı. İşe başladı-

ğında, herhangi bir şüpheli bulup bulamayacağını merak ediyordu. Şimdi ise çok fazla şüphelisi vardı.

Roger sandalyesinde geriye kaykıldı ve bastığı ilk sayfayı eline aldı, hem Manhattan General, hem de St. Francis'te giriş ayrıcalığı olan ve bu ayrıcalığı son birkaç ay içinde her iki kurumda da kullanmış olan beş doktoru içeren bir liste. Her iki kurumda da çalışma ayrıcalığı olan doktorların listesi, üzerinde çalışılamayacak kadar uzundu. İşte o zaman, Roger listeyi kısaltmaya karar vermişti.

Başhekim olarak, Roger'ın Manhattan General'da çalışan bütün doktorların sicil bilgileri ve kayıtlarına limitsiz giriş hakkı vardı. Listesindeki beş doktordan üçünün disiplin sorunları vardı. Bu doktorların ikisine, Roger'ın kolayca anlayabileceği bağımlılık sorunları yüzünden, üstü örtülü olarak 'yetersiz' denmişti. Altı ay önce uyuşturucu rehabilitasyonu gördükten sonra, ayrıcalıklarındaki bazı sınırlamalarla deneme sürecindeydiler. Diğer doktor, Dr. Pakt Tam, Laurie'nin serisindekiler olmasa da, hepsi zamansız ölümlerle sonuçlanan ve devam etmekte olan birçok yanlış tedavi davasına karışmıştı. Hastane, ayrıcalıklarını geri almaya çalışmıştı ama Tam dava açmış ve ayrıcalıkları, dava sonucunu bekleyen mahkeme emriyle geri verilmişti.

Dr. Tam'in davası, sinirli, öç almak isteyen, delirmiş veya herhangi bir kombinasyonda olabileceği için, son altı ay içinde ayrıcalıkları kaldırılan bütün doktorları incelemesi için Roger'ı teşvik etmişti. Bu araştırma, sekiz doktorla sonuçlanmıştı. Sorun, bu doktorların herhangi birinin St. Francis'te de çalışıp çalışmadığını bilmenin bir yolu olmamasıydı. Pazartesi sabahı Rosalyn'i arayıp bunu sormak için bir not aldı. Notu, sekiz doktorun isminin olduğu kâğıda ekledi ve bir kenara koydu.

Öfkeli bir doktor düşüncesi, Roger'ın, hastanenin hayal kırıklığına uğramış, mevcut veya eski bir çalışanını, özellikle de hastalarla doğrudan ilişkisi olan hemşire ve benzerlerini düşünmesini sağlamıştı. Eğer doktorları düşünecekse, hastanedeki diğer herke-

sı de düşünmesi gerekiyordu, bu yüzden, kasım ayının ortasındaki kesim tarihinden, belki de bir yıl geriye kadar işten çıkartılan çalışanların bir listesini istemek için Bruce'a bir not yazmıştı. Görüneceğinden emin olmak için, notu Bruce'un masasındaki lambanın kenarına yapıştırmıştı.

Roger'ın göz önünde bulundurduğu bir sonraki grup anestezi uzmanlarıydı. Laurie'ye de söylediği ve onun da kısaca belirttiği gibi, uzmanlık alanlarının, anestezi uzmanlarını baş şüpheli yaptığını hissediyordu ve bu içgüdüsü, birkaç ilginç olasılıkla haklı çıkmıştı. İki kişi hemen göze batmıştı. Her ikisi de yalnızca ve tahminen kendi istekleri doğrultusunda gece vardiyasında çalışıyordu. Bir tanesi, birkaç yanlış tedavi davasının yanı sıra OxyContin* kullanımıyla ilgili yetersizlik geçmişi olan Dr. José Cabreo'ydu. Diğeri ise, kısa süre önce St. Francis'ten gelip profesyonel kadroya katılmış olan Dr. Motilal Najah'dı. Roger, her iki doktorun da kayıtlarının birer kopyasını basmış ve yanlarına birer yıldız koymuştu. Bu kâğıtlar, masanın üzerindeki kâğıt yığınlarının arasında, hemen önündeydiler. Roger'a göre, onlar baş şüphelileriydiler ve Najah, Cabreo'dan önce geliyordu. Najah'ın sicil kaydı temiz olmasına rağmen, transfer tarihi fazla uygundu.

Roger'ın incelediği son grup, geri kalan hastane çalışanlarıydı. Kasım ayının ortasından sonra St. Francis'ten ayrılan insanların listesiyle, aynı dönemde Manhattan General'da işe başlayan yeni çalışanların listesini kıyaslayınca, Roger yirmiden fazla kişiden oluşan bir grup elde etmişti. Başta, bu sayı onu çok şaşırtmıştı ama sonra düşününce, gayet mantıklıydı. Manhattan General, AmeriCare filosunun amiral gemisiydi ve Rosalyn'in belirttiği gibi aktif bir işe alma yaşanıyorsa, profesyonellerin ve destek personelinin çoğunun aynı kurumu tercih etmesi doğaldı.

Amatör bir dedektif olarak sınırlarını fark eden Roger, yirmi üç şüphelinin, kendisi için çok fazla olduğunu hemen anlamıştı.

* OxyContin: Uyuşturucu sınıfına giren bir ağrı kesici. (çev.)

Grubu küçültmek için, Laurie'nin, St. Francis'te gece vardiyasında çalışıp Manhattan General'daki gece vardiyasına geçen insanları göz önünde bulundurma önerisini uygulamıştı. Bu kadar kısıtlı parametrelerle bir sonuç alıp alamayacağını bilmiyordu ama onu şaşırtacak şekilde, aldı. Ortaya yedi kişi çıkmıştı. İsimler, eczaneden Herman Epstein, güvenlikten David Jefferson, hemşire bölümünden Jasmine Rakoczi, laboratuvardan Kathleen Chaudhry ve Joe Linton, temizlik bölümünden Brenda Ho ve bakımdan Warren Williams'dı.

Roger, bu yedi ismi içeren kâğıdı aldı. Beklediğinden daha çok olmasına rağmen, yedi kişiyle başa çıkabileceğini düşünüyordu. Listeyi tekrar okurken, soy isimlerin, Amerikan kültürünün heterojen yapısını ne kadar yansıttığını fark etti. Rakoczi hariç hepsinin etnik kökenlerini genel olarak tahmin edebiliyordu ama zorlasa, onun da Doğu Avrupalı olduğunu söylerdi. Listedeki farklı bölümlere baktı ve hepsinin de, özellikle görünme ihtimalinin daha az olduğu gece vardiyasında, hastalara bir şekilde ulaşabileceklerini fark etti. Boş boş, Rosalyn'in bu insanların St. Francis'teki kayıtlarını vermesi için onu ikna etmeye çalışıp çalışmamayı düşündü. Artık Rosalyn'le kişisel bir ilişkinin başında olduğu için, belki de tehlike bayrağını çektirmeden bilgiyi almayı başarabilirdi ama bunun garantisi yoktu. Peki o zaman nasıl ilerleyecekti?

Kâğıdı anestezi uzmanları listesinin yanına koyan Roger saatine baktı. Artık ikiyi çeyrek geçiyordu. Başını salladı. En son ne zaman bu kadar geç saatlere kadar çalıştığını hatırlamıyordu. Tıp ihtisasında olabileceğini tahmin etti. Şehrin çoğunun uyuduğunu olduğunu düşünmek biraz iç sıkıcıydı ama en azından yorgun değildi. Kafeteryadan almış olduğu kafein yüklemesi, hâlâ kan dolaşımındaydı ve kendisini çok hareketli hissetmesini sağlıyordu. Bilinçsizce sağ ayağını yere vurmakta olduğunu bile fark etti. Sabahın ikisi yerine akşamın onu olmasını diledi, çünkü artık bütün potansiyel şüphelileri bulmuş olduğu için, Laurie'yi arayabilir, hatta

dairesine uğramayı bile önerebilirdi. Ne yazık ki, bu söz konusu değildi. BRCA1 konusunda bu kadar üzgünken, onu kesinlikle uyandırmayacaktı.

Saati düşünmek, Roger'ın, Manhattan General'da işe başladığından beri ilk kez, o ve Laurie'nin ilgilendiği bütün şüpheli ölümlerin meydana gelmiş olduğu gece vardiyasında hastanede bulunduğunu fark etmesini sağladı. Damarlarındaki kafeinle, uyumak söz konusu değildi ve dedektiflik havasında olduğu için, şüpheli ölümlerin yarısından çoğunun meydana geldiği cerrahi katını ve bunu yaparken de sözde şüphelilerinden en azından bazılarını kontrol edebilirdi. Aklında bu fikirle, iki anestezi uzmanının kayıtlarını ve St. Francis'teki gece vardiyasından Manhattan General'daki gece vardiyasına geçmiş olan yedi kişinin bulunduğu kâğıdı aldı. İsimleri ezberlemeye çalışarak tekrar gözden geçirdi.

Aklına başka bir fikir daha geldiğinde, Roger kalkmak üzereydi. Bu kadar enerjik hissederken, bütün gece ayakta olacağını biliyordu. Uykuya ihtiyacı olacağı için, büyük ihtimalle sabahın geç saatlerine kadar ofisine dönmüş olmayacaktı. Bunu düşünen Roger, Laurie'nin işteki dahili numarasını çevirdi.

"Benim, Roger," dedi Laurie'nin telesekreterine. "Saat sabahın ikisini geçiyor ama St. Francis'le ilgili tahminin hedefi buldu. Birçok potansiyel şüpheliyi ortaya çıkarttı, tahmin ettiğimden de fazlasını, bu yüzden hakkını vermeliyim. Bunları seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum ve belki de yarın akşam yemeği için bir araya gelebiliriz. Şu anda, cerrahi katımızı kontrol etmek ve listemdeki insanların bazılarını görev başında görmek gibi biraz daha dedektiflik yapmak için yukarı çıkıyorum. Ön bilgi olarak, sana gece vardiyasındaki anestezi uzmanlarının birinden, Dr. Motilal Najah'tan bahsedeyim. Kadrodaki pozisyon için onunla iş görüşmesini ben yaptım. Her neyse, tatilden hemen sonra St. Francis'ten gelmiş olduğunu unutmuşum. Bu, acaba bir tesadüf mü? Ve o, buzdağının sadece görünen ucu. Her neyse, birkaç saat da-

ha burada olacağım, bu yüzden muhtemelen öğlene veya öğleden sonranın ilk saatlerine kadar ofisime dönemeyebilirim. Gelir gelmez seni ararım. Çav!"

Roger telefonu kapattı ve söz konusu tarihlerde General'a transfer olan, doktor kadrosunun dışındaki yedi kişilik listeye baktı ve listedeki isimleri Laurie'ye sayması gerekir miydi diye düşündü. Bir araya gelme fikrini kabul edeceği umuduyla, onun ilgisini mümkün olduğu kadar çok çekmeyi, her şeyden fazla istiyordu. İsimleri mesajına eklemek için bir kez daha aramayı düşündü ama bıraktığı mesajın, ilgisini yeterince uyandıracağına karar verdi.

Hastanede ne zaman dolaşsa giydiği uzun, beyaz önlüğü giyen Roger, yönetim alanı boyunca yürüdü. Akşam saatlerinde birkaç sefer burada bulunmuştu ama gece yarısından sonra değil. Bu saatte, burası mozole gibiydi.

Hastanenin ana koridoru, uzakta yerleri cilalayan biri haricinde boştu. Asansörle yukarı çıkarken kendisini bu kadar dinç ve enerjik hissettiği için şaşırdı. Kendisine ne yazık ki eroini hatırlatan bir mutluluk hissi de fark etti. Başını salladı. Bu tuzağa düşmek istemiyordu. İlaç temin etmek bu kadar kolayken, doktorların böyle bir ayartmaya karşı koymaları daha zordu.

Roger, üçüncü katta asansörden indi ve ameliyathane kompleksine açılan bir çift yaylı kapıdan geçti. Kendisini bomboş bir koridorda buldu. Sağında, ameliyathane lobisine giden kemerli bir girişten televizyon sesi geliyordu. Ameliyathane kadrosundan bazılarına rastlamak umuduyla, içeri girdi.

Personel kafeteryasıyla aynı avluya bakan pencerelere sahip oda, yaklaşık üç metre kareydi. Karşıdaki iki kapı, soyunma odalarına açılıyordu. Mobilyalar, iki gri vinil kanepe, bir grup sandalye ve birkaç yazı masasından ibaretti. Ortadaki kahve masası, gazeteler, eski dergiler ve açık bir pizza kutusuyla doluydu. Köşedeki bir televizyonda CNN açıktı ama hiç kimse seyretmiyordu. Bir başka köşede, üzerinde bir kahve demliğinin durduğu küçük bir buzdolabı vardı.

Odada, hepsi de aynı üniseks ameliyat önlüklerini giymiş olan on kişi oturuyordu. Bazılarında şapka veya başlıklar vardı ve bazılarında da yoktu. Cerrahi, eşitlikçi gibi görünse de, Roger öyle olmadığını biliyordu. Burası, hastanenin en hiyerarşik alanıydı. Odadaki insanların çoğu bir şeyler okuyup, kahve içer ve birçok ıvır zıvır tıkınırken, diğerleri sohbet ediyordu.

Roger, kahve makinesine gitti. Kendisini uyanık tutmak için değil, sosyal bir manevra ve orada bulunmasına görünür bir neden olması için kahve alıp almamayı düşündü. Odadaki kimseyi tanımıyordu. Yeterince uyanık olduğuna inanarak, buzdolabını açtı ve küçük bir portakal suyunda karar kıldı.

Roger, elinde içeceğiyle, insanlara daha iyi bakabilmek için gözleriyle odayı taradı. İçeriye girdiğinde kimse ona dikkat etmemişti ama şimdi, bir kadın göz temasında bulunup gülümsedi. Roger onun yanına gidip kendisini tanıttı.

"Sizi tanıyorum," dedi kadın. "Noel partisinde tanışmıştık. Adım, Cindy Delgada. Hemşirelerden biriyim. Yöneticiler bizi pek sık ziyaret etmez. Sizi, gecenin ortasında buraya getiren şey nedir?"

Roger omuzlarını silkti. "Geç saatlere kadar çalışıyordum ve biraz insani temas kurup, hastaneyi hareket halinde görmek için dolaşmak istedim."

Cindy'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu uyuklayan grupta pek heyecan yok. Eğer eğlence arıyorsanız, acil servisi öneririm."

Roger, kibar olmak adına güldü. "Bu akşam hiç olay yok mu?"

"Ah, tabii," dedi Cindy. "İki ameliyat yaptık, şu anda altıncı odada bir tane daha sürüyor ve bir saat içinde acil servisten gelecek bir tane daha var."

"Dr. José Cabreo'yu tanıyor musun?"

"Elbette," dedi Cindy, pencerenin önündeki bir sandalyede oturan, solgun, iriyarı bir adamı işaret ederken. "Dr. Cabreo hemen şurada."

İsmini duyan José gazetesini indirdi ve üzerinden Roger'a baktı. Ağzının çoğunu kaplayan, çalı gibi bir bıyığı vardı. kaşları, ameliyat başlığının altında beklentiyle kalkmıştı.

Roger, kendisini onun yanına gitmeye mecbur hissetti. İki anestezi uzmanıyla doğrudan konuşmayı planlamamıştı; gayri resmi oyun planı, kişiliklerini anlama amacıyla, bu adamlar hakkında cerrahi kadroyla sıradan bir muhabbet etmekti. Roger kendini kandırmıyordu. O bir psikiyatr değildi ve o kişi açıkça söylemediği takdirde bir seri katili tanıyabileceğine dair boş hayalleri yoktu ama adamın potansiyel bir şüpheli olup olmadığını hissedebileceğini düşünüyordu.

"Merhaba," dedi Roger çekinerek, çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Böyle bir yüzleşme olasılığını göz önünde bulundurmadığı için kendini azarladı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu José.

"Şey," dedi Roger, sesinin hissettiği kadar şaşkın çıkmamasına çalışarak. "Ben, başhekimim."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi José. Sesinde, Roger'ın ne isteyeceği konusunda temkinliymiş gibi, bir ton vardı.

"Biliyor musun? Nasıl?" José, gece vardiyasındaki neredeyse herkesi kapsayan, tanışmadığı çalışanlardan biriydi.

José, Roger'ın isim kartını gösterdi.

"Ah, elbette," diye cevap verdi Roger, elini alnına vurarak. "Orada olduğunu unutuyorum."

Garip bir sessizlik oldu. Odanın geri kalanı, sesi kısılmış olan televizyon haricinde sessizdi. Roger, odadaki diğer insanların onları dinlediğini fark etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu José.

"Sadece memnun olduğundan ve bir sorun olmadığından emin olmak istedim."

" 'Sorun' derken neyi kastediyorsun?" diye bilmek istedi José. "İma ettiğin şeyden hoşlanmadım."

"Kızmak için bir sebep yok," dedi Roger onu yatıştırırcasına.

"Niyetim sadece sorunları önceden çözmek için çalışanlarla tanışmak. Henüz tanışma zevkine erememiştik." Roger, yüzüne kan hücum etmiş olan José'ye elini uzattı.

José, Roger'ın eline baktı ama sıkmak için bir girişimde bulunmadı. Ayağa da kalkmadı. Yavaşça gözlerini kaldırdı ve tekrar Roger'a baktı. "Durup dururken buraya gelip bana sorunlardan bahsetmek için çok küstah olmalısın," dedi hararetle. Parmağını tehditkâr bir şekilde Roger'a salladı. "Bunun, sırtım için ağrı kesiciler almamla veya kapanmış yanlış tedavi davalarımla ilgisi olmasa iyi olur, çünkü eğer öyleyse, sen ve idarenin geri kalanı avukatımdan haber alırsınız."

"Sakin ol," diye teşvik etti Roger yavaşça. "Kesinlikle böyle bir şey konuşmak gibi bir niyetim yoktu." José'nin kavgacılığı ve savunmacılığı karşısında şaşırmıştı, yine de sakin kalmak için kendisini zorladı. Eğer adam bu kadar az provokasyonla bu kadar heyecanlanabiliyorsa, belki de akla bile gelmeyecek şeyleri yapma potansiyeline sahip serseri bir mayın olabilirdi. Durumu yatıştırmak için, Roger hemen ekledi, "Buraya uğramaktaki asıl amacım, Dr. Motilal Najah'la işlerin nasıl gittiğini öğrenmekti. Sen uzun bir süredir buradasın ve Dr. Najah oldukça kısa bir süre önce geldi. Daha kıdemli olduğun için, senin fikrini merak ediyordum."

José'nin yüzündeki düşmanlık ve gerginlik biraz azaldı ve yanındaki sandalyeye oturması için Roger'a işaret etti. Roger oturur oturmaz, José öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bunu neden hemen söylemedin? Eğer sorunlardan endişeliysen, konuşman gereken kişi Motilal."

"Neden?" diye sordu Roger. José'nin gözlerinde artık komplocu bir pırıltı vardı. Roger, José seri katil olmasa bile, kendisine anestezi yapmasını isteyeceği son kişi olduğunu düşündü.

"Adam hep yalnız. Yani, biz gece vardiyasında sıkı bir ekibiz. Sana söylüyorum, profesyonel görev dışında hiç kimseyle bir etkileşimi yok. Yalnız başına yemek yiyor ve sosyalleşmek için asla buraya gelmiyor. Ve asla dediğimde, kastettiğim asla."

"Onunla görüştüğümde yeterince cana yakın görünmüştü," dedi Roger. Roger, Motilal'in samimiyeti ve nazik tavırlarından etkilenmiş olduğunu gayet net hatırlıyordu. Yeterince dost canlısı görünmüştü ama José'den duydukları, Motilal'in asosyal özellikleri olabileceğini gösteriyordu ve eğer bu doğruysa, bir şüpheli olarak göz önünde bulundurulmalıydı.

"O zaman seni kandırmış," dedi José. Arkasına yaslandı ve eliyle odayı gösterdi. "Bana inanmıyorsan, kime istersen sorabilirsin."

Roger'ın gözleri odayı inceledi. İnsanlar, okumalarına ve konuşmalarına geri dönmüşlerdi. Roger tekrar José'ye baktı. Roger, Motilal hakkında duydukları ve José'nin davranışları yüzünden, potansiyel şüpheli listesini azaltmak konusunda karamsarlığa kapılıyordu.

"Peki ya profesyonel yetenekler?" diye sordu Roger. "İyi bir anestezi uzmanı mı?"

"Sanırım," dedi José. "Ama o tembel serseriyle birlikte doğrudan çalıştıkları için, anestezi hemşirelerinden biri daha iyi bir değerlendirme yapabilir. Onunla yaşadığım sorun, hiçbir zaman burada olmaması. Her zaman hastanede geziyor."

"Gezerken ne yapıyor?"

"Ben nereden bileyim? Tek bildiğim, sonuçta bütün işi benim yaptığım. On dakika öncesinde olduğu gibi, sıra onda olduğundan kıçını kaldırıp buraya gelmesi için ona çağrı bırakmak zorunda kaldım. Lanet olsun, zaten bu gece iki ameliyata girmiştim."

"Ona çağrı bıraktığında neredeydi?"

"Doğum ve jinekoloji katında. En azından, sorduğumda öyle söyledi. Ama bildiğim kadarıyla, yerel barlardan birinde de olabilir."

"Yani şu anda ameliyatta?"

"Öyle olsa iyi olur, yoksa şefimiz Ronald Havermeyer bunu duyacak. Onu korumaktan bıktım."

"Bana şunu söylesene," dedi Roger, sandalyesine yaslanarak.

"Son birkaç aydır, hastanemizde, ameliyattan sonraki yirmi dört saat içinde, sağlıklı, oldukça genç kişileri içeren beklenmeyen ve açıklanamayan yedi ölüm olduğunu fark ettin mi?"

"Hayır," dedi José – Roger'a göre fazla aceleyle. José, onu susturmak ister gibi, elini Roger'a doğru kaldırdı. Duvardaki bir megafon çalışmaya başlamıştı.

"703'te kırmızı kod," diye bildirdi nereden geldiği bilinmeyen bir ses. "703'te kırmızı kod."

José, gazetesini bir kenara atarak ayağa fırladı. "Gördün mü? Tam ben biraz oturma şansı buluyorum, kardiyak kod veriliyor. Bu konuşmayı böyle aniden kestiğim için üzgünüm ama ameliyatta değilken, koda gitmemiz gerekiyor. Sana Motilal'le konuşmanı tavsiye ederim. Eğer sorunları çıkmadan önlemek istiyorsan, adamın o."

José, elinde steteskobuyla, aceleyle odadan çıktı. Roger, koridorda, asansör lobisindeki çifte kapının hızla açılıp gürültüyle kapandığını duyabiliyordu. Roger, sıkıntıyla nefesini verdi ve odaya baktı. Hiç kimse, garip konuşmalarına, kod anonsuna veya José'nin ani gidişine bir tepki vermemişti, gözleri Cindy Delgada'nınkilerle tekrar buluşuncaya kadar. Kadın tekrar gülümsedi ve soru sorar gibi omuzlarını kaldırdı. Roger ayağa kalktı ve onun yanına döndü.

"Dr. Cabreo'yu umursamayın," dedi Cindy gülerek. "Umutsuz bir karamsar ve bizim tam zamanlı felaket tellalımızdır."

"Biraz savunmacı gibi göründü."

"Hah! Bu, yılın en yetersiz ifadesi oldu. O, insanlardan kaçan, tam bir paranoyaktır ama biliyor musunuz? Onu rahat bırakırız, çünkü lanet iyi bir anestezi uzmanıdır ve onunla her gece çalıştığım için bunu iyi biliyorum."

"Bu, güven verici," dedi Roger, hiç de ikna olmamasına rağmen. "Dr. Najah hakkında ne dediğini duydun mu?"

"Ana fikri anladım."

"Ameliyathanedeki genel his bu mu?"

"Sanırım," dedi Cindy omuzlarını silkerek. "Dr. Najah'ın sosyalleşmediği ve burada bizimle takılmadığı doğru ama bu, José hariç kimse için sorun değil. Yani, ne de olsa bu mezarlık vardiyası."

"Bunun anlamı nedir?"

"Hepimizin garip yanları var, bu vardiyada çalışmamızın sebebi bu. Belki hepimiz insanlardan biraz kaçıyoruz. Ben, daha az denetim ve bürokratik saçmalık olmasını sevdiğimi biliyorum. Motilal bu vardiyayı neden tercih ediyor, bilmiyorum. Belki de utangaç olması gibi basit bir nedendir. Çok sessiz olduğu için onu anlamak zor ama size söyleyeyim, kesinlikle iyi bir anestezi uzmanıdır ve bunu José hakkında da söylediğim için beni yanlış anlamayın, çünkü herkes için söylemem."

"Yani sana göre Dr. Najah asosyal değil."

"Kesinlikle psikiyatrik anlamda değil. En azından, ben öyle olduğunu düşünmüyorum ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Onunla muhtemelen on kelime konuşmuşumdur."

"José, onun hastanede dolaşmasından yakındı. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım. Bence, sabah ameliyat olacak olan, yatan hastaların hepsini ziyaret ediyor. Bunu düşünmemin nedeni, her zaman bir gün sonraki ameliyat programıyla dolaşıyor olması."

Roger, sessizce dedektiflik konusundaki beceriksizliğini bir kez daha onaylarken, başını salladı. José'yle muhabbet ettikten, yalnızlığı seven Motilal hakkında bir şeyler duyduktan ve genel olarak gece vardiyası hakkında bilgi aldıktan sonra, şüpheli birini ortaya çıkartamıyordu ama yine de bastırdı. "Son birkaç aydır gördüğümüz yedi ölüm hakkında bilgisi olup olmadığını sorduğumda José'nin ne dediğini duydun mu?"

"Evet, duydum," dedi Cindy, alaylı bir kıkırdama ve ilgilenmediğini gösteren bir el hareketiyle. "Ne düşünüyordu bilmiyorum, çünkü bunları kesinlikle biliyor. Hepimiz biliyoruz, özellikle de anestezi uzmanları. Yani, konu üzerinde tam olarak durmadık ama özellikle de vakalar arttıkça, ara sıra sohbet konumuz oluyor."

"Neden bana bilmediğini söylesin ki?"

"Beni aşar. Belki de geri geldiğinde ona sormanız gerek. Anestezi uzmanları, kodlarda asla uzun zaman kalmaz. Sadece hastaya tüp takmak için hazır olmak veya tüp takılmışsa, doğru takılıp takılmadığından emin olmak için giderler."

"Sohbetin için teşekkür ederim," dedi Roger. Sonra da, son bir kez odaya baktı. "Diğerlerinin hiç de dost canlısı görünmediğini söylemeliyim."

"Dediğim gibi, hepimizin gariplikleri var ama buraya düzenli olarak gelirseniz, insanları yeterince dost canlısı bulabilirsiniz."

Roger, son kez verdiği selam ve takdir dolu bir gülümsemeyle asansöre doğru gitti. Parmağı çağırma düğmesine doğru gitti ama yarı yolda, havada kaldı. Ameliyathaneye ziyaretinin pek bir yararı olmamıştı. Oraya gitmeden önce, potansiyel suçlu olan iki anestezi uzmanı vardı ve oradan çıktıktan sonra, hâlâ iki şüphelisi vardı.

Seçenekler basitti. Üçüncü katta kalıp eczaneyi ziyaret edebilir ve St. Francis'teki gece vardiyasından General'daki gece vardiyasına transfer olmuş olan Herman Epstein hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışabilirdi. İkinci kata inebilir ve aynı listede olan iki laboratuvar teknisyeni hakkında neler öğrenebileceğini görmek için laboratuvara gidebilirdi. Birinci kata dönüp güvenliği ziyaret edebilir veya iki benzer transferin daha olduğu temizlik ve bakım bölümlerini ziyaret etmek için bodrum katına inebilirdi. Ama, soruşturma konusunda hiç becerisi olmaması yüzünden, içinden bir ses, hiçbir şey öğrenemeyeceğini söylüyordu. José'yle olan kısa sohbeti, "Sen, gece vardiyasında hastaları öldüren bir seri katil misin?" haricinde, hangi soruları soracağını bile bilmediğini göstermişti. Laurie'nin fikri teoride iyiydi ama gerçekte, çok fazla potansiyel şüpheli vardı. Transfer olanların hepsinin, iş tanımlarının verdiği avantaj sayesinde, hastanenin geneline giriş izni vardı.

İnsanlara bir seri katil olup olmadıklarını doğrudan sorma düşüncesi, Roger'ın yüzünde bir gülümseme belirmesine neden ol-

du. Böyle bir soru sormaya başlarsa, itibarı ve işine ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Roger içini çekti ve saatine baktı. Artık üçü çeyrek geçiyordu. Kafeinin verdiği mutluluğun bir kısmı tükenmeye başlamış olmasına rağmen, enerjik olma hissi azalamamıştı. Dairesine geri dönse bile, uyuması mümkün değildi.

Roger, içgüdüsel olarak asansörün yukarı düğmesine bastı. Başhemşiresi soyulup öldürülmüş olan ve beklenmeyen yedi ölümden dördünün meydana gelmiş olduğu cerrahi katını ziyaret etmeye karar verdi. İki ölümün meydana geldiği ortopedi ve nöroşürirji bölümlerinin olduğu beşinci katı da şöyle bir gezmeye de karar vermişti. Bunun nedeni olarak, gece vardiyasındayken hastanede, özellikle de hastaların yattığı bölümlerde hiç bulunmadığını ve farklı bir atmosfer ve olayların geçtiği yerleri görmenin iyi olacağını düşünmüştü.

Bu kadarını tahmin etmiş olmasına rağmen, cerrahi katının atmosferi gündüz olduğundan tamamen farklıydı. Kontrollü kaosun yerine, beklenmedik ve aldatıcı bir sakinlik hüküm sürüyordu. Gündüz katılığı loşlaştırılmış olan aydınlatma bile farklıydı. Roger, asansör lobisinden hemşire bankosuna doğru yürürken kimseyi görmedi. Sanki bir yangın tatbikatı olmuş ve herkes dışarı koşmuş gibiydi.

Hemşire bankosuna varan Roger, bütün hastaların EKG ve kalp atışlarını gösteren ekran havuzuna baktı. Modern kablosuz teknolojiyle, böyle uzaktan ölçümler, artık hastane katlarında rahatlıkla bulunabiliyordu. Ama elbette sorun, bunları izleyen kimsenin olmamasıydı.

Roger, uzun koridorun her iki yanına baktı. Parçalı zemin loş ışıkta parladı. O anda, Roger bir çalışma sandalyesinden çıkan ve birinin varlığını belirten bir gıcırtı duydu. Sesin nereden geldiğini merak ederek, hemşire bankosunun sonundan içeri girdi ve açık bir kapıya doğru yürüdü. Kapı, uzun, gömme bir masa/tezgah, alta ve üstteki dolaplar ve bir buzdolabının bulunduğu bir depo odasıydı. Masada, ayaklarını masaya kaldırarak oturmuş, bir der-

gi okuyan, ilginç görünümlü bir hemşire vardı. Yüz hatları, Roger'ın Uzakdoğu'dayken takdir etmeyi öğrenmiş olduğu, bir Asya egzotizmini yansıtıyordu. Gözleri, kısa kesimli saçları gibi, görüntüsüne uygun şekilde koyuydu. Ameliyat kıyafetinin altından, biçimli, sert bir vücudu olduğu anlaşılabiliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Roger, kendisini tanıtmadan önce. Hemşirenin, kendisine biraz garip geldiği üzere, bir ateşli silahlar dergisi okumakta olduğunu fark etti.

"Ne var?" diye sordu hemşire, ayaklarını tezgahın ucundan çekmeden.

Roger içinden güldü. Çok da uzakta olmayan bir geçmişte, hemşireler, doktorlara karşı, korkuya varacak kadar saygılıydılar, hatta Birleşik Devletler'de bile. Belli ki, bu hemşire öyle değildi.

"Sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol ediyorum," dedi Roger. "Başhemşirenizi dün sabah trajik bir şekilde kaybettiğinizi biliyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil. Aslında, başhemşire olarak o kadar da iyi değildi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Roger. Bu, garip bir şekilde duygusuz bir cevap gibi görünmüştü. Söylediği doğru olsun olmasın, bir yabancıyla bu kadar açık konuşmak pek de olağan değildi. Roger hemşirenin isim kartını okudu: Jasmine Rakoczi. Onun, transfer listesinde olduğunu hatırladı.

"Dalga geçmiyorum. Garip biriydi ve kimse onu pek sevmezdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bayan Rakoczi," dedi Roger. Tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Clarice Hamilton, vardiya için yeni bir başhemşire görevlendirdi mi?"

"Henüz değil. Geçici olarak idare eden biri var ama o da bir domuz. İdareyi ben aldım sayılır ve hastaları paylaştırdım. Birinin bunu yapması gerekiyordu ve diğerleri oturup ellerini ovuşturuyorlardı. Her neyse, her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Roger. "Bayan Rakoczi, size bir soru sormak istiyorum."

"Bana Jazz de. Bayan Rakoczi ismine cevap vermiyorum."

"Sanırım, sonuncusu dün gece meydana gelen, son altı ya da yedi haftadır, bu katta yaşanan, oldukça genç, görünüşe göre sağlıklı, ameliyat geçirmiş olan dört hastanın ölümünden haberdarsınızdır."

"Elbette. Fark etmemek mümkün değil."

"Gerçekten de," diye onayladı Roger. "Bunlar sizi rahatsız etti mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Roger omuzlarını silkti. Soru gayet açıktı. "Bunlar sizi psikolojik olarak rahatsız etti mi?"

"Hayır, pek değil. Burası büyük, yoğun bir hastane. İnsanlar ölüyor. İnsanlara bağlanamazsınız, çünkü eğer bağlanırsanız, delirirsiniz ve bundan diğer hastalarınız zarar görür. Süslü ofislerinizde oturan siz yöneticiler, siperde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorsunuz, demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım," dedi Roger. Hemşirenin tutumunda çok da gizli olmayan bir değişiklik fark etti. Lakayt tavırla başladığı konuşmasında, artık, öfkeli denebilecek kadar dikkatli ve gergindi.

"Bana bunu, ölümler benim katımda olduğu için mi soruyorsun?"

"Belli ki."

"Başka katlarda da ölümler oldu."

"Bunun farkındayım."

"Aslında, bu gece de bir tane oldu, sadece yarım saat önce, kadın-doğum ve jinekoloji katında. Neden yukarı çıkıp onlarla uğraşmıyorsun?"

Roger'ın bütün vücudunu, suçunu kafeine attığı, bariz, nahoş bir gerginlik kapladı. Mutluluk geçtikten sonra, bütün sinirleri çekilmiş gibi hissediyordu. Hastanede sözde şüphelileri ararken bir başka ölümün daha gerçekleştiğini öğrenmek, sanki bunu önleye-

bilmeliymiş gibi kendisini suçlu hissetmesine neden oldu. "Detaylar aynı mıydı?" diye sordu, boş yere olumsuz bir cevap umut ederek.

"Sanırım," diye cevap verdi Jazz. "Söylendiğine göre, rahmini aldırmak için yatmış olan, otuzlarında bir kadınmış. Gerçekten, neden yukarı çıkıp bunun hemşireleri rahatsız edip etmediğini sormuyorsun?"

Roger, bir süre, ilk gördüğünde çekici ve oldukça seksi olduğunu düşünmüş olduğu bu egzotik görünümlü hemşireye bakarken, o da yüzsüzlükle Roger'a baktı. Artık onun neredeyse korkutucu olduğunu ve bir dereceye kadar, Dr. Cabreo'ya ve Dr. Najah hakkındaki hikâyeye verdiği tepkiyi hatırlattığını düşünüyordu. Cindy'nin gece vardiyasında çalışanların garip olduğuna dair yorumunu hatırladı ama belki de 'garip' yeterince kuvvetli bir kelime değildi. Belki 'nevrotik' daha doğru bir tanımdı. Sözde şüpheli listesindeki herkesin bu kadar garip olup olmayacağını merak etmeden yapamadı. Öyle ya da böyle, risk ne olursa olsun, transfer olan personelin kayıtlarını Rosalyn'den alması gerektiği belli olmuştu.

"Nedir bu?" dedi Jazz alayla. "Sessiz kalma cezası mı, yoksa bir tür ergen bakışma oyunu mu oynuyoruz?"

"Üzgünüm," dedi Roger, göz temasını keserek. "Bir ölümün daha olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Bu çok üzücü ve korkutucu. Bunu bu kadar rahat karşılamanıza şaşırdım."

"Buna, profesyonel mesafe deniyor," dedi Jazz. "İnsanları gerçekten tedavi eden bizler, bunu korumalıyız." Ayaklarını gürültüyle yere indirdi, dergisini bir yana attı ve ayağa kalktı. "Görmem gereken hastalar var. Kadın-doğum ve jinekolojide iyi eğlenceler."

"Bir saniye," dedi Roger. Yanından geçip gitmeye çalışırken Jazz'in kolunu yakaladı. Kolun bu kadar kaslı olmasına şaşırdı. "Birkaç sorum daha var."

Jazz, kolunun üst bölümünü tutmakta olan Roger'ın eline bak-

tı. Gergin bir an oldu ama kendini kontrol etti. "Kolumu bırak, yoksa çok pişman olacaksın. Dediğimi duydun mu?"

Roger kolu bıraktı ve hiç tehditkâr olmadığını göstermek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu kadına, fiziksel şiddet şikâyetiyle ilgili hiçbir bahane vermek istemiyordu, ki bunu yapma kapasitesine sahip olduğunu hissediyordu. Gerçekte, bu kadın onu korkutuyordu. "Anladığım kadarıyla kısa bir süre önce St. Francis'ten transfer olmuşsunuz. Bana bunun nedenini söyler misiniz?"

Cevap vermeden önce dik dik bakma sırası Jazz'deydi. "Ne bu, bir sorgulama mı?"

"Size söylediğim gibi, ben başhekimim. Doktorlardan birinden, tutumunuz hakkında hafif bir şikâyet geldi ve ben de bunu araştırıyorum. Açıkça, bu doktorun asılsız şikâyetlerle ilgili bir geçmişi var ama yine de bu suçlamayı araştırmak zorundayım." Roger yalan söylüyordu ama o anda, onu sorgulaması için bir açıklama bulmak zorundaydı. Hemşire kadrosu onun yetki alanında değildi.

"Lanet doktorun adı ne?"

"Kimliğini açıklama yetkisine sahip değilim."

Jazz, Roger'la göz temasını kesti. Gözleri odada dolaştı. Roger, onun burun deliklerinin büyüdüğünü ve derin nefes aldığını görebiliyordu. Artık dikkatli değildi. Artık kesinlikle öfkeliydi.

"Açıklayayım," dedi Roger. "St. Francis'i de benzer bir nedenden bırakıp bırakmadığınızı araştırıyorum. St. Francis kadrosundaki herhangi bir doktorla hiç sorun yaşadınız mı? Bunu sormak zorundayız."

"Lanet olsun, hayır!" diye bağırdı Jazz. "Başhemşiremle arada bir tartışmış olabilirim ama bir doktorla, asla. Yani, oradaki gece vardiyasında, çalışan doktorların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hepsi evlerinde, karılarını beceriyorlardı."

"Anlıyorum," dedi Roger. Jazz'in uygunsuz son sözü üzerine bir yorum yapmayacaktı ama birincisini seçti. "Yani, St. Fran-

cis'teki başhemşirenizin de yetenekli olmadığını düşünüyordunuz, öyle mi?"

Jazz'in suratında çarpık bir gülümseme belirdi. "Doğru tahmin ettin ama bu şaşırtıcı değil. Gece vardiyası, tuhaf insanları çeker."

Roger başını sallayarak onayladı. İlk gece vardiyası ziyaretinin bir sonucu olarak, buna katılıyordu. "Sadece meraktan soruyorum, iki başhemşireyle de iyi geçinemediğiniz için, suçun bir bölümünün sizde olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Jazz'in suratında gülümsemeden eser kalmadı. "Ah, evet! Bu iki şişko kadının bu kadar aptal olmaları benim suçumdu. Dalga geçiyor olmalısın!"

"O zaman neden transfer oldunuz?"

"Bir değişiklik istedim ve şehrin içine taşınmak istedim."

"Siz, neden gece vardiyasında çalışıyorsunuz?"

"Çünkü çok daha az saçmalık var. Hâlâ biraz var, kabul ediyorum ama gün boyu veya hatta akşam olduğundan çok daha az. Orduda sıhhiye eriyken, bağımsız çalışmak için Donanma'ya atanmıştım. Tek başıma çalışmayı daha çok seviyorum."

"Demek ordudaydınız."

"Kesinlikle! Birinci Körfez Savaşı sırasında Donanma'daydım."

"İlginç," dedi Roger. "Söyleyin, Rakoczi isminin kökeni nedir?"

"Macar. Büyükbabam bir özgürlük savaşçısıydı."

"Sakıncası yoksa, bir soru daha," dedi Roger, kayıtsız görünmeye çalışarak. "St. Francis'teyken, kasım ayında, benzer ölümler olduğunu biliyor muydunuz?"

"Orada da aynıydı: Fark etmemek zordu."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Roger, tezgahtan uzaklaşarak. "Sanırım önerinizi dinleyip kadın-doğum ve jinekolojiye çıkacağım ama birkaç sorum daha olabilir. Eğer olursa, tekrar gelmemin sizin için bir sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen."

Roger, depo odasından çıkıp asansörlere doğru yürümeden

önce, Jazz'e güven verici şekilde gülümsemeye çalıştı. Yürürken, farkında olmadan başını salladı. Buna inanamıyordu. Listesindeki iki kişiyle konuşmuş ve biri hakkında konuşulanları dinlemişti ve hepsinin de bu vicdansızca şeyi yapabilecek kadar deli olabileceklerini hissediyordu.

Jazz, Roger'ın asansörlere doğru gittiğini görmesine yetecek kadar, depo odasının kapısından eğildi. Buna inanamıyordu. Her yerden sorun çıkıyordu. Yok etme, Lewis'e kadar çok iyi gidiyordu, sonra kıyamet kopmaya başlamıştı. Ve tam, potansiyel bir felaketten kurtulduğunda, bir başkası ortaya çıkmıştı. "Ne piç!" diye mırıldandı. Adamın giyiniş ve konuşma tarzından, onun da şu lanet Sarmaşık Ligi tiplerinden biri olduğunu anlamıştı.

Roger asansörlere ulaşıp çağırma düğmesine bastığında, arkasına döndü ve hemşire bankosuna doğru baktı. Jazz başını geri çekti. Endişeliymiş gibi onun arkasından baktığını görmesini istemiyordu. Başını salladı, sonra da avucuyla tezgaha vurdu. Birkaç sayfa, yere uçtu.

"Ne halt edeceğim?" diye mırıldandı. Bir kez daha başını salladı. Aklından Bay Bob'u aramak geçti ama bundan hemen vazgeçti. Herhangi bir şeyden yakınırsa, bir daha isim alamayacağını hissediyordu. Eleme Operasyonu'ndan atılırdı. Bu kadar basitti.

Jazz omuzlarını silkti. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bu endişe onu kemirse bile, ne yapacağını bilmiyordu. Aynı zamanda, dikkatli olması gerektiğini biliyordu, çünkü konuşmasına bakılırsa, bu lanet idareci sadece bir dalgalanmadan fazlası olabilirdi.

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve Roger yedinci kata çıktı. Solda, ikili kapıların ardında tıbbi koğuş ve sağdaki benzer kapıların ötesinde de kadın-doğum ve jinekoloji vardı. İçeriye girdi. Aşağıdaki cerrahi katının tersine, burada, olayın kanıtı olarak hem hemşire bankosunda hem de koridorda bir sürü insan vardı. Hatta, bir hastabakıcının, üzerine çarşaf örtülmüş bir hastanın oldu-

ğu bir sedyeyi, hasta asansörlerine doğru ittiğini gördü. Roger, bunun araştırmaya geldiği hasta olduğunu tahmin etti.

Hemşire bankosuna doğru ilerleyen Roger bir süre durdu ve sadece izledi. Bu kişilerin, kat hemşirelerinin yanı sıra, canlandırma ekibi de olduğunu tahmin etti. Defibrilatörlü canlandırma arabası, koridor duvarının önünde duruyordu. İnsanlar küçük gruplar halinde konuşuyor, büyük ihtimalle, başarısız canlandırma girişimleriyle ilgili kendilerini sorguluyorlardı.

"Affedersiniz," dedi Roger, tam önünde duran bir kadına. Kadın, bir çizelge doldurmakla meşguldü ama kafasını kaldırıp baktı. Jazz gibi, ameliyat kıyafeti giymişti ama Jazz'in tersine, kadından nezaket ve saygı akıyordu. Ayrıca Jazz'in tersine hafifçe obezdi ve burun köprüsüne serpiştirilmiş çilleri vardı. "Bana başhemşirenin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Benim. Ben, Meryl Lanigan. Sizin için ne yapabilirim?"

Roger kendini tanıttı ve biraz önceki ölümle ilgili inceleme yaptığını söyledi.

"Adı, Patricia Pruit'ti," dedi Meryl. "Bu da çizelgesi. Görmek ister misiniz?"

"Aslında isterim. Teşekkür ederim." Roger çizelgeyi aldı ve hızla inceledi. İstatistikler, korktuğu gibiydi. Patricia Pruit, otuz yedi yaşında, üç çocuk annesi, sağlıklı bir kadındı. Bir önceki sabah, fibroidleri yüzünden, komplikasyonsuz bir rahim ameliyatı olmuştu. Ameliyat sonrası durumu, tamamen sorunsuzdu ve ağızdan sıvı alımına başlanmıştı bile. Sonra da felaket gelmişti.

Roger başını eğip tekrar Meryl'e baktı. Geri aldığı çizelgeyi bekliyordu.

"Bu, kesinlikle bir trajedi," dedi Roger. "Yaşı ve sağlık geçmişi göz önünde bulundurulduğunda, çok beklenmedik."

"Çok üzücü," diye katıldı Meryl. Çizelgedeki hemşire notlarının olduğu bölümü açtı.

"Son bir aydır, diğer katlarda da benzer ölümler oldu," dedi Roger.

"Öyle duydum. Neyse ki, bu bizim ilk ölümümüz. Bizim için diğerlerinden daha zor olabilir, çünkü çok daha mutlu sonuçlara alışığız."

"Sizin için sorun olmazsa, birkaç sorum olacak. Bu gece katınızda Dr. Najah'ı gördünüz mü?"

"Evet, her zamanki gibi."

"Ya Dr. Cabreo?"

"Onu da gördük ama sadece koddan sonra."

"Peki ya, Jazz adıyla bilinen hemşire Jasmine Rakoczi'yi?"

"Bunu sormanız ilginç."

"Neden?"

"Bayan Rakoczi'yi biraz fazla görüyoruz, neredeyse her gece. Başhemşiresi olan Susan Chapman'a onu şikâyet bile etmiş, onu burada istemediğimi söylemiştim. Artık Susan bizimle birlikte olmadığı için daha yukarıya çıkmak zorunda kalacağım."

"Bayan Rakoczi buraya geldiğinde ne yapıyor?"

"Yardımcılarla iyi geçinmeye çalışıyor. Bunun dışında, hiç üstüne vazife olmadığı halde, hep çizelgelere bakıyor."

"Bu gece burada olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Evet, hatırlıyorum, çünkü onu ne zaman görsem ona meydan okuyorum. Her zamanki gibi, bu gece yine meydan okudum."

"Ne dedi?"

"Aşağıda, geçici olarak başhemşirelik yaptığını ve biraz malzemeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Onu, istediğini alması için depoya gönderdim ama sonra da gitmesini istedim. Ve aldığı şeyi geri koymak zorunda olduğunu da söyledim, ki bunu yapacağına söz verdi."

"Ve deponuza mı gitti?"

"Evet."

"Ve sonra ne oldu?"

"Sanırım istediğini aldı ve aşağı indi. Gerçekten bilmiyorum, hastalardan biriyle ilgili bir sorunla ilgileniyordum. Ve sonra da, elbette, kod çaldı."

"Patricia Pruit hangi odadaydı?"

"703. Neden sordunuz?"

"Bir bakmak isterim."

"Misafirim olun," dedi Meryl, koridoru göstererek.

Hastanın odasına giderken, Roger'ın kafasında binlerce düşünce dolaşıyordu. Ona göre, Jasmine Rakoczi, giderek daha da gizemli oluyordu. Roger, kadın bu kadar asosyal görünürken, kadın-doğum ve jinekoloji katına gelip de hemşire yardımcılarıyla sıkı fıkı olmak için neden devamlı bu kata çıktığı ve çizelgeleri incelediğini kendine sorup duruyordu. Bunun hiç anlamı yoktu. Anlamı olan şey ise, hem onun hem de Dr. Najah'ın koddan önce kadın-doğum ve jinekoloji katına gelmiş olmalarıydı. Elbette, transfer listesinde olan kaç kişinin daha geldiğini merak ediyordu. Bütün bildiği, hepsinin gelmiş olabileceğiydi.

Patricia'nın odası tam bir felaketti. Kardiyak canlandırma girişiminden kalan döküntü yerleri kirletmişti. Olayın heyecanı içinde, ambalajlardan bazıları, enjektörler, ilaç kutuları ve benzerleri, bir yerlere atılmıştı. Kalp masajını kolaylaştırmak için yatak düzleştirilmiş ve yukarı kaldırılmıştı ve canlandırma panosu hâlâ yerinde duruyordu. Neler olduğunu gösteren birkaç damla kan, kırışık, beyaz çarşaflara yayılmıştı.

Ne yazık ki, Roger'ın gördükleri kanıt değildi. Serum askısı yatağın başındaki olağan yerindeydi ama orada asılı olması gereken serum şişesi veya plastik poşet yoktu. Olay mahalinde olmanın bir sonucu olarak, Roger'ın aklına, serum sıvısını kontrol ettirmek gelmişti. Laurie, toksikolojinin bir şey bulamadığını söylediği için, belki serum sıvısını test etmek bir sonuç verebilirdi.

Roger arkasını döndü ve hemşire bankosuna geri gitti. Meryl'in dikkatini çekti ve serum şişesini sordu.

Meryl omuzlarını silkti. "Nerede olduğuna dair hiç fikrim yok." Sonra arkasını döndü ve aynı soruyu sorarak, canlandırmanın başında olan ihtisas doktoruna bağırdı. Adam, ayaküstü yaptığı konuşmasına geri dönmeden önce, kendisinin de bilmediğini

belirtecek şekilde başını salladı. O ve diğer ihtisas doktorları, hâlâ, neden başarısız oldukları üzerine tartışıyorlardı.

"Sanırım hastayla beraber gitti," dedi Meryl. "Her zaman, diğer tüplerle birlikte, en azından serumu da yerinde bırakırız."

"Bu aptalca bir soru olabilir ama burada çalışmaya başlayalı çok uzun bir zaman olmadı. Hasta, tam olarak nereye gitti?"

"Morga ya da morg olarak kullandığımız yere. Bodrum katındaki eski otopsi tiyatrosuna."

"Teşekkürler," dedi Roger.

"Bir şey değil," dedi Meryl.

Roger asansörlere geri döndü. Aşağı düğmesine bastı ama sonra merdiven işaretini gördü. Birden aklına, Bayan Rakoczi'ye kadın-doğum ve jinekoloji katına neden bu kadar sık gittiğini ve o gece tam olarak neye ihtiyacı olduğunu sormak geldi. Asansörün gelmesi vakit aldığı için, Roger merdivenleri kullandı. Aşağı inerken, artık kafeinin etkisinin bitmekte olduğunu hissetti. Bacakları ağırlaşmıştı. Bayan Rakoczi'yle bir konuşma daha yapıp, serum şişesinin nereye gittiğini kısaca araştırıp, sonra da evine gitmeye karar verdi.

Cerrahi katı, önceki kadar sessizdi. Roger, bütün hemşirelerin hastalarıyla ilgilenmekte olduklarını düşündü. Kapıları açık olan bazı odaların önünden geçerken, birkaç hemşire gördü. Birilerini rahatsız etmektense, Bayan Rakoczi'nin dönmesini hemşire bankosunda beklemeye karar verdi. Şaşırmasına neden olacak şekilde, onu daha önce bulmuş olduğu yerde, aynı pozisyonda, aynı dergiyi okurken buldu.

"Görmeniz gereken hastalar olduğunu zannediyordum," dedi Roger. Çabuk sinirlenebilen bir doğası olan birine karşı kabaca kışkırtıcı olduğunun farkındaydı ama bunu engelleyemedi. Bu kadın kesinlikle işten kaytarıyordu.

"Onları gördüm. Şimdi de hemşire bankosunda duruyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Her ikimizin de şansına, bu benim yetki alanıma girmiyor,"

dedi Roger. "Ama sizin için bir sorum daha var. Önerinizi dinleyip, kadın-doğum ve jinekoloji katına çıkıp, Meryl Lanigan'la konuştum. Katını sık sık ziyaret ettiğinizi söyledi. Aslında, bu akşam daha erken saatlerde de orada olduğunuzu söyledi. Nedenini bilmek isterim."

"Devam eden eğitimim için," dedi Jazz. "Kadın-doğum ve jinekoloji ilgimi çekiyor ama anlaşılabilecek nedenlerden dolayı, Donanma'dayken bu konuda pek deneyimim olmadı. Bu nedenle, molalarımda sık sık oraya giderim. Artık bu alanda bir şeyler öğrendiğime göre, kadro açıldığında kadın-doğum ve jinekolojiye başvurmayı düşünüyorum."

"Yani bu gece sizi oraya götüren şey, devam eden eğitiminizdi?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor? Öğle yemeği tatilinde, cerrahi katındaki takımın yarısıyla kafeteryaya inip saçma muhabbetler yapacağıma, bir şeyler öğrenmek için kadın-doğum ve jinekoloji katına gittim. Buranın nesi var böyle, anlamıyorum. Kendini geliştirmek için ne zaman ekstra bir efor sarf etsen, keder dışında bir şey elde etmiyorsun."

"Acınızı çoğaltmak istemem," dedi Roger, ses tonunun alaycı çıkmamasına çalışarak. "Ama burada bir tutarsızlık var. Bayan Lanigan bana, daha önce karşılaştığınızda, bir şeyler ödünç almak istediğinizi söylediğinizi anlattı."

"Öyle mi söyledi?" dedi Jazz, inatçı bir kahkahayla. "Eh, bir açıdan haklı. Merkezi depo, stoklarımızı yenilemediği için, biraz enfüzyon borusu ödünç almam gerekti ama bu aklıma sonradan gelen bir şeydi. Orada gerçekten yaptığım şey, hemşire notlarını okuyarak bilgileri emmekti. Muhtemelen bunu itiraf etmek istemiyordur, çünkü muhtemelen onun işini elinden almak için fırsat kolluyor olmamdan korkuyordur."

"Ben öyle düşünmezdim," dedi Roger. "Ama ben ne biliyorum ki? Vaktiniz için teşekkür ederim, Bayan Rakoczi. Eğer başka sorum olursa, sizinle tekrar görüşeceğim."

Roger, depodan çıktı ve hemşire bankosunun tezgahının etrafını dolaştı. Artık gerçekten de kendisini yorgun hissediyordu. Kafeinin etkisi tamamen bitmişti. Birkaç dakika önce, Bayan Rakoczi'yle tekrar konuştuktan sonra, ameliyathaneye dönüp Dr. Najah'ı bulup bulamayacağına bakmayı düşünüyordu. Rakoczi'ye yaptığı gibi, kadın-doğum ve jinekoloji katında ne yaptığını soracaktı ama artık aklında başka şeyler vardı. Tamamen tükenmişti. Saat sabahın neredeyse dördüydü.

Roger, bir sonraki sabah ofisine döndüğünde yapacağı ilk şeyin Rosalyn'i arayıp, Jasmine Rakoczi'nin St. Francis raporu için yalvarmak olacağına karar verdi. Sonuçları umurunda değildi. Jasmine Rakoczi'nin işe alımında, genel hemşire sıkıntısının ne kadar rol oynadığını merak etti. Kadın, kuvvetle muhtemel, seri katil değildi. Bu çok kolay olurdu. Ama bu tavırlarıyla, bir hemşire olarak işe alınmış olması, Roger'a göre gülünçtü ve bunun hakkında bir şeyler yapmaya niyetliydi.

Roger asansörün aşağı düğmesine bastı ve cerrahi katının hemşire bankosuna doğru bir bakış atma riskine girdi. Sadece bir anlıktı ama Roger, depo odasının kenarından ona bakan Jazz'i gördüğünü sandı. Roger, çok emin değildi ve bu kadar yorgunken, bunu hayal etmiş olabilirdi. Bu kadın onu rahatsız ediyordu. Onun bakımı altında bir hasta olma düşüncesinden nefret etti.

Asansör geldi ve Roger bindi. Kapılar kapanmadan hemen önce, depo odasının girişine bir kez daha baktı. İkinci kez, gözleri veya beyninin onu yanıltıp yanıltmadığını merak etti, çünkü onu tekrar gördüğünü düşünüyordu.

Asansörle, daha önce hiç gitmediği bodrum katına indi. Burası, hastanenin geri kalanının tersine, tamamen yararcıldı. Boş duvarlar, lekeli betondandı ve bazıları yalıtılmış, bazıları yalıtılmamış, açıktaki bir sürü boru, tavan boyunca uzanıyordu. Aydınlatma bağlantıları, kablo kutuları olan, basit, porselen duylardı. Asansörlerin hemen ilerisinde, büyük, kırmızı bir okun eşlik ettiği,

doğrudan beton duvara yazılmış olan, dökülen boyalardan oluşan bir tabelada, "otopsi amfiteatrı" yazıyordu.

Yol, bir labirente benziyordu ama kırmızı okları takip eden Roger, sonunda, göz hizasında iki oval camı olan deri kaplı çift kapıya ulaştı. Cam, yağlı bir tabakayla kaplanmıştı. Roger, odada bir ışık yandığını görebilse bile, hiç detay göremiyordu. Kapıyı itti ve sonra da, pirinç bir stoperle halde sabitledi.

İçerisi, gölgelere doğru yükselen sıra sıra küçük koltukların olduğu, eski moda, yarım daire şeklinde tıbbi bir amfiteatrdı. Roger, burasının, anatomi ve patolojinin, tıbbi eğitimin temel taşları olduğu yüz yıl önce inşa edilmiş olduğunu tahmin etti. Eski, kazınmış ve koyu renk vernikli birçok ahşap vardı ve aydınlatma, uzun bir kordonla tavandan sarkan büyük başlıklı tek bir lambadan geliyordu. Lamba, çukurun ortasına yerleştirilmiş, antika, metal bir otopsi masasını aydınlatıyordu. Arka duvarda, içinde paslanmaz çelikten bir dizi otopsi aletinin durduğu, cam kapaklı bir dolap vardı. Roger, bunların en son ne zaman kullanıldığını merak etti. Artık, adli tıp kurumu dışında, çok az otopsi yapılıyordu, özellikle de Manhattan General gibi sigorta hastanelerinde.

Çukurda, otopsi masasının yanında, üzerlerinde cesetlerin olduğu belli olan, örtülü, birkaç tane hastane sedyesi vardı. Roger, hangisinin Patricia Pruit olduğunu bilmeden, ileri atıldı. İlk cesede yaklaşırken, daha önce de yapmış olduğu gibi, Laurie'nin kariyer olarak neden adli tıbbı seçtiğini merak etti. Yaşam dolu karakterine çok zıt görünüyordu. Omuzlarını silkerek, örtünün bir ucunu tuttu ve kaldırdı.

Roger yüzünü buruşturdu. Bir tür kazaya karışmış olan birinin kalıntılarına bakıyordu. Adamın kafasının şekli o kadar korkunç şekilde bozulmuş ve ezilmişti ki, bir gözü yuvasından tamamen çıkmıştı. Roger örtüyü kapattı. Bacakları gevşemişti. Tıp öğrencisiyken, patolojiden, özellikle de adli patolojiden hiç hoşlanmazdı ve bu kurban, bu gerçeği, rahatsız edici bir acımasızlıkla hatırlatmıştı.

Roger, ikinci sedyeye doğru yürümeden önce birkaç nefes aldı. Örtünün kenarına uzandı ama eli örtüye erişemedi. Bunun yerine, oduna benzer bir şeyle sırtının ortasına vurulunca, ayakları yerden kesilerek öne fırladı. Düştüğünün farkındaydı ve kolları, düşüşünü yavaşlatmak için bilinçsizce ileri uzandı ama fayans kaplı yere düşmeden önce, sopa ona bir kez daha vurarak nefesini kesti.

Roger zeminle buluştu ve cilalı fayansların üzerinde kaydı. Başı, çukuru koltuk sıralarından ayıran duvara sertçe vurdu. Hareket etmeye çalıştı ama karanlık ağır ve boğucu bir battaniye gibi üzerine indi.

on yedi

Çalar saati, cumartesi sabahı, sessizliği bozduğunda Laurie kendisini cuma sabahıyla neredeyse aynı hissediyordu. Bir kez daha iyi uyuyamamış, uykusu da korkunç rüyalarla bozulmuştu.

Yataktan çıktıktan sonra yaptığı ilk şey, hamilelik testini tekrarlamak oldu. Bir doktor olarak, yanlış okumaları ortadan kaldırmak için testleri tekrar etme zorunluluğundan haberdardı. Sonucu kontrol etmek için döndüğünde, bir öncekinin tam tersi bir sonuç çıkabileceğinin farkındaydı. Ama sonuç yine pozitifti. Hamile olduğuna dair bir şüphe olamazdı.

Test sonuçlarının güvenilirliğine ek olarak, daha önceki günlerden biraz daha kötü olan sabah bulantısı vardı ama biraz kuru üzüm kepeği yedikten sonra, kendini daha iyi hissetti. Bunlara eşlik eden sağ alt batın rahatsızlığı da başka bir şeydi. Neyse ki, bir önceki gece Jack'le olan randevusundan sonra eve dönerkenki gibi değildi. O zamanki, acıdan kıvranmasına neden olacak kadar güçlü, gerçek bir ağrıydı. Takside birdenbire, şiddetli bağırsak krampları olarak başlamıştı. Laurie, birkaç saniye için, Laura Riley'yi aramak zorunda kalacağını düşünmüştü ama sonra ağrı, geldiği gibi aniden yok olmuştu. Bu kadar yoğun olduğu için, Laurie bunun sindirim sistemiyle ilgili olduğuna kanaat getirmişti. Menstüral bir kramptan çok daha şiddetliydi; bu da, hamileliğiyle bir alakası olmadığını düşündürüyordu. Kafasını karıştıran tek şey, sabahları mide bulantısıyla birlikte ortaya çıkıp, hamilelikle ilgili olduğunu göstermesiydi.

Laurie, boş gevrek kâsesini tezgâhın üzerine koydu. Süregelen rahatsızlık nedeniyle endişelenen Laurie, ağrının kesin yerinin belirleyebilmeye çalışarak, karnında ağrının olduğu alana işaret parmağıyla dikkatlice bastırdı. Ağrının merkezi bir noktası yoktu

ve garip bir şekilde, bu dokunma iyi bile gelmişti. Laurie elini çektiğinde, sorununun bağırsaklarla, belki de gazla ilgili olduğunu bir kez daha gösterir şekilde, rahatsızlık gitmişti.

Bu hissin yok olmasından rahatlayan Laurie hızla giyindi. Hafta sonu nöbetçiydi ve bu da ATK'nin bütün adli doktorları arasında, gece boyunca ne tür davalar geldiğine bakma sırası kendisinde demek oluyordu. Hepsi pazartesiye kadar ertelenemezse, –bu daha önce hiç olmamıştı– muhtemelen birkaç otopsi yapacağını biliyordu. Acil davaları çok fazla olması ihtimaline karşılık, ikinci bir nöbetçi daha vardı ama Laurie'nin deneyimlerine göre, bu da hiç olmamıştı.

Hava, mart ayında New York için tipikti; çisenti ve soğuk. Laurie, ağır adımlarla First Bulvarı'ndan kuzeye yürürken, şemsiyesinin altına sokuldu. Kısa bir süreliğine taksi aramıştı ama hava ne zaman kötü olsa, taksi bulmak zorlaşırdı.

Laurie, yürürken Jack'le yaptığı konuşmayı biraz daha düşündü. Sonradan düşününce, duygularının, anlaşılır bir şekilde, bir uçtan diğer uca nasıl yalpalamış olduğunu fark etti. Son analizde mantıklı bir soru olmasına rağmen, Jack'in babanın kim olduğu sorusuna verdiği tepki yüzünden kendisini mahcup hissediyor olsa bile, soğukkanlılığını gayet iyi koruduğu için kendisini takdir de ediyordu. Sonuçları göz önünde bulundurulduğunda, hayatının en önemli konuşması olabilirdi. Artık yapabileceği tek şey, Jack'in, umut ettiği gibi cevap vermesi için dua etmekti. Jack'i tanıdığı için, şansının yüzde elli olduğunu biliyordu.

ATK'nin önündeki caddede, dün gece, haber değeri olan bir şeyin olduğunu gösteren birkaç televizyon medya minibüsü vardı ve Laurie'nin savunması harekete geçti. Medyayla uğraşmak, adli doktorluğun en sevdiği yanı değildi. Geçmişte, gazetecilerle, işini tehlikeye atmaya varacak kadar talihsiz deneyimleri olmuştu.

Laurie, bir an için, tereddüt etti ve 30. Cadde'deki morg girişini kullanıp kullanmamayı düşündü. Televizyon minibüslerine bir kez daha baktı. Sadece üç minibüs vardı ve yeni bir haberin çık-

masını beklemediklerini gösterir şekilde, antenleri açık değildi. Onları ATK'ye getiren her neyse, ön sayfa haberi olmadığını tahmin eden Laurie merdivenleri çıkarak içeri girdi. Bir düzine kadar gazeteci ve üç kameraman, lobiye yerleşmişlerdi.

Her cumartesi birkaç saatliğine gelen Marleen'e selam veren Laurie, içeri alınmak için lobiden geçmeye çalıştı. Neredeyse hemen o anda, onu tanıyan bir gazeteci, bir mikrofonu yüzüne dayayarak yolunu kesti. Kameramanlar, ekipmanlarını omuzlarının üstüne alırken, birkaç ışık yanarak lobiyi keskin bir ışıklandırmayla aydınlattılar.

"Doktor, kaza hakkında bir yorum yapacak mısınız?" diye sordu gazeteci. Diğerleri de, kendi mikrofonlarını etrafında toplandılar. "Size göre bu, bir çifte intihar mı, yoksa oğlanlar itilmiş mi?"

Laurie, mikrofonu önünden itti. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ve bu ofisten gelecek herhangi bir açıklama, şef, şef yardımcısı ya da halkla ilişkiler bölümü tarafından yapılır. Bunu biliyorsunuz."

Bir sürü başka soruyu duymazdan gelen Laurie, Kimlik odasına doğru yolunu açtı. Rahatlamasına neden olacak şekilde, Robert, ortadaki cam bölmeden görülebiliyordu. Laurie, onun yardımıyla içeri girebildi ve gazetecileri lobide bırakarak, kapıyı arkasından kapattı.

"Teşekkürler, Robert," dedi Laurie, montunu çıkartırken.

"Kurt sürüsü gibiler," diye cevap verdi Robert.

"Neler oluyor?" diye sordu Laurie.

"On üç yaşında iki oğlan çocuğu, bir metro treni tarafından ezilmiş."

Laurie yüzünü ekşitti. Böyle bir senaryo, onun için, duygusal açıdan zorlayıcı olacaktı ve gece çağırılmamasına şaşırdı. Neyse ki, şu andaki nöbetçi doktorları oldukça yetenekliydi ve hepsinin de, en kritikleri hariç bütün davaların üstesinden gelebilecek kadar deneyimleri vardı. Nöbetçi doktorlar, genellikle biraz daha para kazanmak için iki işte birden çalışan deneyimli patoloji uzmanları olurlardı.

"Kimlik teşhisi yapıldı mı?"

"Evet! Dün gece halledildi."

Laurie, bu işin aradan çıkmış olmasına sevinmişti. Ona göre, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda, kederli ebeveynlerle uğraşmak anlamına geldiği için, kimlik teşhisi sürecini çok sıkıntılı bulurdu.

Laurie, Kimlik odasına ilerledi ve Marvin'in hafta sonu nöbetinin kendininkiyle çakıştığını görünce çok sevindi. Marvin, kahveyi hazırlamış ve gece boyunca gelen dava dosyalarını masaya dizmişti.

Laurie ve Marvin, Laurie kendisine bir fincan kahve alırken selamlaştılar. "Yoğun olacağız gibi görünüyor," dedi Laurie, dosyalara bir göz atarak.

"Korkarım ki öyle," diye onayladı Marvin. Önündeki dosyaya, elinin boğumlarıyla vurdu. "Şu kafa karıştırıcı, General'daki ameliyat sonrası ölümlerinden biri daha geldi."

"Dalga geçiyorsun!"

"Dosyanın üzerinde Janice'den bir not var."

Laurie, notu çabucak okudu. Not, Patricia Pruit'in bütün detaylarını ana hatlarıyla belirtiyor, olağan bütün gerekli soruları cevaplandırıyordu. Laurie derin bir nefes aldı. Yeterli kardiyak patoloji bulamaması durumunda, sadece Manhattan General'daki sekiz taneyle, serisi on dörde çıkmış olacaktı. Bu, devam edemezdi.

"Önce Pruit'i yapalım," dedi Laurie.

"İki oğlandan önce mi?" diye sordu Marvin. "Lobide bekleyen o kadar haberciyi gördün mü?"

"Gördüm ve biraz daha bekleyebilirler," dedi Laurie. Pruit'in de kendi serisinin bir parçası olduğunu mümkün olduğunca kısa sürede kanıtlayıp Roger'a haber vermek istiyordu. Bir şeyler yapılmalıydı. Yedek kulübesinde oturmaya devam edemezlerdi.

"Tamam, ben aşağıya inip hazırlanacağım."

"Önemli başka bir şey var mı?"

"Çoğu bana rutin göründü. Bence bir çoğunu incelememeye

karar vereceksin. Benim tahminim, dört dava yapacağımız ama sen farklı düşünebilirsin."

Marvin otopsi odasına inince, Laurie bütün dosyaları gözden geçirdi. Tahmin ettiği gibi, Marvin haklıydı. Çalışmaları sırasında önemli bir şey gelmezse, dört otopsi yapıp günü bitireceklerdi. Buna karar verdikten sonra, Laurie montunu koymak için ofisine çıktı. Bunu yaptığı için memnundu, çünkü masasının üzerinde, onu bekleyen bir hastane çizelgeleri yığını vardı. Savcılık, şaşırmasına neden olacak şekilde, Manhattan General'dan Lewis ve Sobczyk'in, St. Francis'ten de altı hastanın çizelgelerini almak gibi zor bir görevi başarmıştı, hem de rekor sayılabilecek bir sürede.

Yığının en üstündeki çizelge, Rowena Sobczyk'indi. Laurie, çizelgeyi açtı ve ameliyat notları ve anestezi kayıtlarına bakarak bazı sayfaları karıştırdı. McGillin ve Morgan'da olduğu gibi, olağandışı hiçbir şey yoktu. Dosyanın içinden kısa bir anormal EKG bandı fırladığında, çizelgeyi bırakmak üzereydi. İlk on beş santimi sayfaya yapıştırılmış, akordeon şeklinde katlanmış olan bant, altmış santim uzunluğundaydı.

Laurie, çizelgenin o bölümünü açtı. Bu, canlandırma girişiminin başında bulunan doktor tarafından yazılmış bir nottu. Laurie, notu hızla okudu ve pek aydınlatıcı bulmadı. Sonra, EKG kopyasını uzattı ve inceledi. Dalga kompleksleri, etkisiz kalp atışları olduğunu gösterir şekilde uzanmışlardı, tabii eğer kalp atışlarıysa. Sadece, hiçbir kasılmaya neden olamamış, yetersiz yönetimli, elektriksel kardiyak aktiviteleri de olabilirdi. Sekansın devamında, dalga kompleksleri giderek daha da bozuluyor, sonra da hızla bir düz çizgiye düşüyordu. Kenarda, kurşun kalemle karalanmış bir not vardı: "Daha fazla elektriksel aktivite alınamadıktan sonra, canlandırma girişiminin başından, kısa bir EKG parçası."

EKG okumak konusunda Laurie'nin hiçbir zaman güçlü bir altyapısı olmamıştı ve bu kısa parça da onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de, EKG'lerinde hiçbir elektriksel aktivite olmayan McGillin ve Morgan'da benzer bir kayıt olmadığı için, bunun

önemli olabileceğini düşünmeden edemedi ve kendisinden daha bilgili birine göstermesi gerektiğini düşündü. Cetveliyle, çizelgedeki bölgeyi işaretledi ve hatta, kopyayı bir kardiyologa göstermesini hatırlatması için bir Post-it bile karaladı.

Telefonu çaldı ve bu ses, yerinden fırlamasına neden oldu. Laurie, arayanın Jack olup olmadığını merak ederek ve umarak telefona baktı. Elini telefonun üzerine koydu ve arayanın kimliğini etkilemek gibi boş bir girişimle, titreşimi teninde hissederek bir kez daha çalmasına izin verdi. Çabalarına rağmen, arayan Marvin'di ve mesajı da basitti: Aşağıda otopsi odasında her şey hazırdı.

Laurie, kenarından cetvel görünen Sobczyk'in çizelgesini yığının en üstüne geri koydu. Çizelgeleri, özellikle de, General'dakilerle aynı olduklarından emin olmak için Queens'ten gelenleri, bu öğleden sonra incelemeye sabırsızlanıyordu. Sonra, tekrar telefona baktı ve kısa bir an için Jack'i aramayı düşündü. Bu arada, telefonun yanında, mesajı olduğunu gösteren, yanıp sönen küçük ışığı fark etti. Gece kimin mesaj bırakmış olabileceği konusunda kafası karışarak, ahizeyi bir kez daha kaldırdı ve mesajlarını kontrol etti.

Laurie önce mesajın saati, sonra da Roger'ın sesi yüzünden şaşırdı. Roger'ın, onun tavsiyesini bu kadar ciddiye alıp sabahın ikisine kadar durmadan çalışmış olmasından etkilenmişti. Kısa bir süre önce, St. Francis'ten Manhattan General'a transfer olmuş olan, Najah adındaki bir anestezi uzmanının da bulunduğu bir şüpheliler listesi yapmayı başarmış olmasından daha da çok etkilenmişti. Mesajı dinlemeye devam ederken, kesin bir tatmin hissi ve ne zaman olacağını bilmese bile, detayları dinlemek için bir heves hissetti. Bodrum katına giden asansörlere dönerken, Jack'in ne zaman arayacağını veya arayıp aramayacağını merak etti. Söz konusu olan Jack'ken, hiçbir şey kesin olmazdı.

Laurie'nin tahmin ettiği gibi, Patricia Pruit'in otopsisi, ani ölümüyle ilgili hiçbir patoloji bulunmamasıyla birlikte, serideki diğerlerine çarpıcı şekilde benziyordu. Diğerlerindeki gibi, ameliyat yerinde aşırı bir kanama veya enfeksiyon belirtisi ve bacaklar, karın

veya göğüsteki ana damarlardan hiçbirinde pıhtılaşma yoktu. Kalp, ciğerler ve beyin tamamen normaldi.

Prosedürün sonunda, Laurie Marvin'in cesedi sedyeye geri koymasına yardım etti.

"Çocukların önce hangisini incelemek istiyorsun?" diye sordu Marvin, sedyenin tekerlek kilitlerini açarken.

"Fark etmez," dedi Laurie. İki dosyayı, yandaki bir otopsi masasının üzerine açmış, araştırma raporlarını arıyordu. Sonra, bir kere daha düşünerek, "Aslında," dedi, "neden ikisini de aynı anda incelemiyoruz."

"Bana uyar," dedi Marvin uyumlulukla. Üzerinde Pruit'in cesedi olan sedyeyi iterek ana kapıdan çıkarttı.

Birkaç yıl önce, Laurie, iki otopsi arasında, dosyaları kafeteryaya çıkarırdı ama artık üzerinde ay kıyafeti olduğu için, buna değmiyordu, bu yüzden araştırma raporlarını, fonda havalandırma fanının sesiyle, ayakta durarak okudu. Bazı gazetecilerin neden olayla ilgilendiklerini hemen anladı. Trajik olay, tabloidlerin sevdiği sansasyonel cazibeye sahipti. Kaza, sabah saat üçte, 59. Cadde istasyonunda meydana gelmişti. Şehir merkezine gelen tren, hızla istasyona girmiş ve iki çocuğu ezmişti.

Sorun, birbirleriyle çelişen hikâyelerdi. Makinist, iki çocuğun atlamak için son ana kadar beklediğini, bu yüzden yapabileceği hiçbir şey olmadığını iddia ediyordu. Böyle bir senaryo, akla çifte intiharı getiriyordu ama makinistin alkol testi, güvenilirliği hakkında ciddi şüphelere neden olacak şekilde yüksek çıkmıştı. Diğer hikâye, tren istasyona girerken, birinci ve ikinci vagonlar arasında durup istasyona baktığını iddia eden kondüktörden geliyordu. Platformda hiç çocuk görmediğini söylemişti ve alkol testinden geçmişti. Üçüncü hikâye, çocuklardan sonra, turnikeden şüpheli bir adamın geçtiğini ama sonra ortadan kaybolduğunu iddia eden jeton gişesi çalışanındandı.

Koridor kapısı açıldı ve Marvin başka bir sedyeyi iterek içeri girdi. "Bu, hiç güzel görünmüyor," dedi.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Laurie. Araştırma raporlarını okumaya devam etti. Ne platformda, ne de kurbanların üzerinde intihar notu bulunmuştu. İki aileyle de yapılan konuşmalar, bir depresyon belirtisi olduğunu kanıtlamıyordu. Ebeveynlerden birinin dediğine göre, çocuklar "vahşi ve çok haşarıydılar ama asla kendilerini öldürmezlerdi."

"Diğerini alacağım," diye seslendi Marvin.

Laurie, okumaya devam ederken omzunun üzerinden elini salladı. Bir kez daha, Janice'in çıkarttığı işten etkilenmişti. Janice'in bütün bu bilgileri bir gecede nasıl toplayabildiğine dair Laurie'nin hiçbir fikri yoktu.

Laurie okumayı bitirince, iki dosyanın da içinden otopsi formlarını çıkarttı ve iki cesetten ilkine bakmak için döndü. Bunu yaparken, Marvin de ikinci cesetle geldi.

"Tanrım," diye mırıldandı Laurie, ilk oğlandan geriye kalanlara bakarak. Gençler, Laurie için duygusal olarak küçük çocuklar kadar zor değildi ama yine de güçtü.

Bir tren tarafından ezilmek, travmatik deneyimlerin uç noktasıydı. Oğlanın kolu omzundan kopmuştu ve bedenin yanında duruyordu. Kafa ve yüz, hamura dönmüştü. Ailelerinin iyiliği için, cesetleri düzeltmenin hiçbir yolu yoktu.

Laurie, dış muayenesine, fazlasıyla görsel olan travmayı detaylandırarak başladı. Oğlanın penisinde, eğilip de ayaklarının altına bakmasına neden olacak, olağandışı bir şey buldu. Marvin de masanın diğer tarafından ona katıldı.

"Bunu ben de fark ettim," dedi Marvin, Laurie'nin bakışlarını takip ederek. "Bundan ne çıkarıyorsun?" Sıyrılmaların yanı sıra, biraz yanık da vardı.

"Ayakkabılar nerede?" diye sordu Laurie.

"Girişte, plastik bir torbada."

"Onları getir," dedi Laurie. Kafası meşguldü ve hemen ikinci çocuğa geçti.

Marvin, iki davanın da kıyafetleriyle geri döndüğünde, Laurie

gizemi sadece dış muayeneyle çözmüş olduğunu hissediyordu. Marvin, çocukların giydiği spor ayakkabıları getirdi. Vücutlar gibi, ayakkabıların da üzücü bir görüntüsü vardı. Laurie ayakkabıları aldı ve altlarına baktı. "Ne olduğu bence gayet net."

"Ah?" diye sordu Marvin. "Aydınlat beni."

Tam o anda, koridor kapısı, Laurie ve Marvin'i şaşırtarak gürültüyle açıldı. Gelen, diğer bir morg teknisyeni olan Sal D'Ambrosio'ydu. Her zamanki kayıtsız halinden, çok daha heyecanlıydı. "Biraz önce polislerle birlikte gelen, başsız, elsiz bir erkek cesedimiz var. Ne yapayım?"

"Yapman gerektiği gibi, röntgenini çektin, tarttın ve fotoğrafladın mı?" diye sordu Laurie. Çok az direktife ihtiyacı olan Marvin'in tam tersine, Sal'in ilgisizliği genellikle Laurie'nin sinirlerini bozardı. ATK'ye gelen herkes için uygulanması gereken bir protokol vardı.

"Hepsi yapıldı," dedi Sal, Laurie'nin sabırsızlığını sezerek. "Polisler de burada olduğu için, farklı bir şey olabileceğini düşündüm." Hemen ortadan kayboldu ve kapı arkasından kapandı.

Laurie bir an durdu. Başsız, elsiz bir cesedin gelmiş olduğunu duymak, onu yedi yıl önce, Doğu Nehri'nde bir süre yüzdükten sonra bulunan benzer bir cesedin getirilişini hatırlatmıştı. Biraz çaba sonrası, kimlik teşhis edilmişti. Adamın adının Franconi olduğu ortaya çıkmıştı ve Bay Franconi, ölümünden sonra, Jack ve Laurie'yi, Batı Afrika'daki Ekvator Ginesi'nde vahşi bir maceraya çıkarmıştı.

"Hey!" diye Laurie'nin kısa hayalini böldü Marvin. "Haydi! Beni meraklandırdın. Bu iki çocuğa ne olmuş?"

Laurie bir kez daha açıklamaya başlamaya çalıştı ama koridor kapısı tekrar açıldı. Laurie ve Marvin'in şaşırmasına neden olacak şekilde, ameliyat kıyafetli, şapkalı ve maskeli biri içeri girdi.

"Üzgünüm ama buraya girmek yasak," diye seslendi Laurie, elini bir trafik polisi gibi kaldırarak. Bir an için, içeri giren kişinin, ATK güvenliğini bir şekilde atlatan, macera düşkünü bir gazeteci

olabileceğini düşündü. "Bu, tehlikeli ve tam donanımlı güvenlik kıyafetini giymek zorunludur."

"Ah, haydi, Laur!" dedi adam, adımlarını durdururken. "Jack, hafta sonları işlerin o kadar sıkı olmadığını ve enfeksiyon riski olmayan bir davaysa, kendisinin de böyle giyindiğini söyledi."

"Lou?" diye sordu Laurie.

"Evet, benim. Beni o kıyafetlerden birini giymem için zorlamayacaksın, değil mi? Beni delirtiyor."

"Eğer Calvin gelirse, hayatının sonuna kadar buraya bir daha giremezsin."

"Gerçekçi olursak, Calvin'in gelme ihtimali nedir?"

"Hiç, sanırım."

"Tamam, işte oldu," dedi Lou. Laurie'nin yanına geldi, iki çocuğa baktı, sonra da hızla başını kaldırıp tekrar Laurie'ye baktı. "İğrenç! Ne görüntü! Para kazanmak için böyle bir işi nasıl yapabiliyorsun?"

"Kötü yanları da var," diye onayladı Laurie. "Cumartesi sabahı bu kadar erkenden seni buraya getiren şey nedir?"

"Başsız süvariyle geldim. Manhattan General'da bir başka karışıklığa daha neden oldu. Sana söylüyorum, o yer benim sonum olacak."

"Beni bilgilendirsen iyi olacak."

"Bugün sabahın köründe telefonla uyandırıldım. Görünüşe bakılırsa, General'da cesetlerle ilgilenen adam, her zamanki gibi işe gelmiş ve orada olmaması gereken bir ceset bulmuş." Lou güldü. "Yani, ne kadar komik, morgda fazladan bir ceset bulmak. Yanlış yere konan veya kaybolan cesetler duydum ama fazladan bir tane bulmak biraz olağan dışı."

"Seni neden aradılar? Neden yerel karakol ilgilenmemiş ki?"

"Yüzbaşım, dün sabah baldızının orada öldürülmesinden sonra bunun haberini almış. Hastaneyle açık hat kurmuş. Bu yüzden, apar topar beni arıyor ve kıçımı kaldırıp oraya gitmemi söylüyor. Sorun, baldızının davasında hâlâ bir şeyler bulunamamış olması,

bu yüzden bana işkence yapıyor. Ayrıca, bazı benzerlikler de var. Bu yeni cesette, baldızınınkine benzeyen, görünüşe bakılırsa iki kurşun deliği var."

"Kimlik yok mu?"

"Hayır, hiç ipucu yok. Ve hastanede de, hasta veya personelden de kimse kayıp değil."

"Peki ya baş ve eller?"

"Gitmiş. Hiçbir yerde bulunamadılar."

"Yani yüzbaşın, bu olayın bir şekilde karısının kız kardeşinin davasıyla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Bu şekilde kelimelere dökerek söylemedi ama aklındakinin bu olduğu belliydi. Bu çok garip. Adam, eski anatomi soğutucularının arkasında bulduğunda, ceset tertemizdi. Kan yok, pıhtı yok, hiçbir şey, sanki adam duştan çıkmış gibi. Bana sorarsan bütün bunlar çok garip ve kariyerim boyunca, bir sürü garip şey gördüm."

"Baş ve eller nasıl kesilmişti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Temiz miydi, yoksa baltayla kesilmiş gibi mi?"

"Temiz. Çok temiz."

"Belki bir doktorun yapacağı gibi mi?"

"Sanırım. O şekilde düşünmemiştim ama evet."

"Kulağa ilgi çekici bir dava gibi geliyor."

"Hemen inceler misin! Yüzbaşı, mümkün olan en kısa sürede benden haber almak istediğini söyledi."

"Otopsiyi yapmaktan mutlu olurum ama bu iki oğlanı bitirene kadar değil."

Lou, Laurie'nin etrafına baktı ve çocuklardan geriye kalanlara bir kez daha baktı. "Buradaki hikâye nedir?"

"Tren tarafından ezilmiş iki çocuk."

Lou yüzünü buruşturdu. "Lobideki medya tiplerini buraya çeken şey bu mu?"

"Korkarım ki. Bir tren tarafından ezilmiş olmak düşüncesi bi-

le korkunç ama bunu tabloidler için daha da çekici hale getiren şey, bu olayın bir çifte intihar mı, yoksa çifte cinayet mi olduğu sorusu."

"Evet," dedi Marvin, ilk defa konuşarak. "Sen geldiğin an, tam da cevabı duymak üzereydim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Lou. Tereddüdünü yendi ve bir adım daha yaklaştı. "Bu çocuklar, bir et öğütücüden geçmiş gibi görünüyorlar. Sonuç ne, intihar mı, cinayet mi?"

"Hiçbiri," dedi Laurie. "Kaza sonucu ölüm."

Hem Lou hem de Marvin, oldukça şaşırarak Laurie'ye baktılar.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Lou.

"Otopsilerini yaptığımda, çocukların tren çarpmadan önce ölmüş olduklarına dair kanıt bulacağımdan eminim. Ayaklardaki hafif yanıklara bakın." Laurie, sırayla iki çocuğun da birer ayağını kaldırdı ve koyulaşmış, hafifçe yanmış alanları işaret etti.

"Neye bakıyorum?" diye sordu Lou.

"Yanıklara," dedi Laurie. Sonra çocukların penislerini gösterdi. "Guddelerinin ucundakiler gibi."

"Guddeler de ne?" diye sordu Lou.

"Guddenin çoğulu ya da penis başı."

"Oh," dedi Lou, yüzünü acıyla buruşturarak.

"Bence bu çocuklar, ya platformun çelik ucunda ya da rayların üzerinde durarak, elektrik kondüktörü olan raya beraber işemek gibi ölümcül bir hata yapmışlar. İyi bir topraklama olduğu için, elektrik, idrarlarının akışını takip ederek, onları anında elektrik akımıyla öldürmüş."

"Yüce Tanrım!" dedi Lou, doğrularak. "Bunu asla yapmamam gerektiğini bana hatırlat."

Lou, oğlanların kısa sürede biten otopsilerini bekledi. Laurie'nin tahmin etmiş olduğu gibi, oğlanların maruz kaldığı büyük travmanın, kalpleri çarpmayı bıraktıktan sonra gerçekleştiğine dair gözle görünür kanıt vardı. Laurie çalışırken, Lou'ya inceledikleri

ilk dava olan Patricia Pruit'i ve bunun bir sonucu olarak, Manhattan General'da meydan gelen gizemli, açıklanamayan, beklenmedik ölümler serisinin sekize çıktığını anlattı.

"Çok üzücü," diye cevap verdi Lou. "Jack, dün bana yedi davan olduğunu ve senin seri katil fikrine ısınmaya başladığını ama ön büronun bunu henüz kabul etmediğini söylemişti. Calvin'in şimdiki tepkisi ne? ATK bu konudaki görüşünü açıklamaya istekli mi?"

"Calvin bu sabahki davayı bilmiyor," dedi Laurie. "Tepkisinin ne olacağını bilmiyorum ama iyimser değilim. Toksikolojiden bir sonuç çıkmadığı için, korkarım ki ışığı görebilmesi için çok önemli bir olay olması gerekiyor. Konu Manhattan General olunca, at gözlüklerini takıyor. Orayı, hâlâ eğitim gördüğü, eski, saygın akademik merkez olarak görüyor. Yapmak isteyeceği son şey, ününü lekelemek."

"Eğer sağlıklı insanlar orada ölmeye devam ederse, hastanenin ünü öyle ya da böyle lekelenecek. Ama sonunda senin fikirlerini kabul ederse, bana haber ver. Jack'e de söylediğim gibi, şu anda olan biten diğer her şeyle birlikte, elim kolum bağlı, en azından resmi olarak. Bu Chapman davasına, gırtlağıma kadar battım. Eğer bir şüpheli bulamazsam, sokakta kalem satacağım."

"Aslında, bazı mantıklı şüpheliler bulmak için Dr. Roger Rousseau'yla çalışıyorum ve dün gece bana, ilerleme kaydettiğini söylediği bir mesaj bırakmış."

"Bilinen nedenlerden dolayı, o herifle 'çalıştığını' duymaktan nefret ediyorum. Ama sen ve o, bazı isimler bulursanız, resmi olmasa bile bir şeyler yapabilirim."

"Sanırım, bir ismimiz var bile," dedi Laurie. İki oğlandan sonuncusunu dikmeyi bitirdi ve aletleri Marvin'e uzattı. "Haydi, turistten önce başsız John Doe'ya* başlayalım." Turist, otopsi yapmayı planladıkları dördüncü davaydı. Tahminen akut alkol zehirlenmesinden ölmüş bir üniversite öğrencisiydi. Kanındaki alkol

* John Doe: Kimliği belirsiz kişilere verilen genel isim. (çev.)

oranı, limitlerin üzerinde ölçülmüştü. Central Park'ta, erkenci bir koşucu tarafından bu sabah bulunmuştu.

Marvin, iki oğlanın cesetlerini taşımakta kendisine yardım etmesi için Sal'i bulmaya gittiğinde, Laurie, serisi hakkında Lou'yla konuşmaya devam etti. Potansiyel katilin, görünüşe bakılırsa St. Francis'ten Manhattan General'a geçtiği hakkındaki fikrini ve Roger'ın diğer insanlarla birlikte, transfer olanları da inceleyeceğini ve hatta, içlerinde anestezi uzmanı Najah'ın da olduğu bazılarıyla konuşmuş bile olabileceğini açıkladı.

"Dur bir saniye!" Lou elini kaldırdı. "Orada dur. Bana, senin bu erkek arkadaşının Najah ve bu sözde şüphelilerden bazılarına tek başına yaklaşmayı planladığını mı söylüyorsun?"

"Sanırım, evet," diye cevap verdi Laurie. Savunmasız yakalanmıştı. Lou'dan bu kadar olumsuz bir tepki beklemiyordu.

"Bu çılgınlık," dedi Lou. "Amatör dedektif saçmalıklarından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Koltuğunda oturarak oynadığın bir oyunda birkaç isim bulmak bir şey ama birisine gerçekten yaklaşmak tamamen farklı bir şey."

"Neden? Hangilerinin gerçekten şüpheli olduğunu anlamak için sayıyı azaltman gerekir. Yoksa, tamamen varsayım olur."

"Yüce Tanrım! Laurie, böyle konuştuğunu duymaktan nefret ediyorum. Bir an için, bu sözde serilerinin arkasında gerçekten bir seri katil olduğunu varsayalım. Eğer varsa ve eğer tamamen kaçık değilse, çok tehlikeli olabilir. En küçük bir provokasyon bile, çizgiyi aşmasına sebep olabilir."

Marvin ve Sal otopsi odasına geri döndüler. Gençlerin cesetlerini bekleyen sedyelere taşırlarken, Laurie ve Lou sessizce beklediler. İkisi de, Lou'nun ani öfkesi yüzünden mahcuptu. Kapı sedyeleri iten teknisyenlerin arkasından kapandığında, Lou boğazını temizledi.

"Üzgünüm," dedi. "Bu kadar sert çıkmak istememiştim. Sadece amatör hafiyelik, beni çok korkutuyor. İstediğim son şey, şu Paul Cerino kokain davasında olduğu gibi dedektifçilik oynayıp haya-

tını tehlikeye atmandır. Psikopatlarla uğraşmak, acemilere göre değildir."

"Sanırım demek istediğini anladım," dedi Laurie.

"Başka bir şeyden bahsedersek," dedi, konuyu değiştirmeye hevesli olan Lou, "dün gece Jack'le olan yemeğinizi sormak için sabırsızlanıyordum. Nasıl gitti? Savaş baltalarınızı gömecek misiniz?"

Laurie hemen cevap vermedi ve verdiğinde de, bütün söylediği, jürinin henüz bir karara varamadığı oldu. Lou tatmin olmamıştı ama içgüdüleri, konunun üzerine daha fazla gitmemesini söylüyordu.

Marvin ve Sal, Marvin'in çektiği, Sal'in ittiği bir sedyeyle geri döndüler. Marvin, kolunun altında duran bir röntgeni, yan masalardan birinin üzerine koyunca, iki teknisyen, başsız ve elsiz erkek cesedini ustaca transfer ettiler.

"Demek istediğini anlıyorum," dedi Laurie, cesede bir kez baktıktan sonra. "Oldukça temiz." Gençlerin ezilmiş vücutlarının tam tersine, hiç kan yoktu, bir anatomi kitabındaki çizimlere benzeyecek şekilde keskince kesilmiş boyun ve bileklerde bile. Marvin röntgeni asarken, Sal boş sedyeyi koridora çıkarttı.

İki kurşun, griden siyaha dönen alan üzerinde saf, beyaz lekeler gibi duruyordu. Biri, yassılaşmış, düzensiz bir şekildi, diğeri ise normaldi. Laurie, vücudun ortasındaki şekilsiz parçayı işaret etti. "Tahminim, bunun omurgayı vurduğu." Sonra da omurlardan birindeki hasarı gösterdi. "Karaciğerde durduğunu söyleyebilirim. Diğeri, mediyastinde, göğsün merkezinde ve aortik yayı deldiğini bulursak şaşırmayacağım. Öldürücü vuruş bu olmuş."

"Dokuz milimetrelik gibi görünüyor," dedi Lou.

"Göreceğiz," dedi Laurie.

Dış muayeneye başlamak için cesedin yanına döndü. Kendisi cesedin solunda, Marvin de karşısındayken, Laurie Marvin'den cesedi kendisine doğru çevirmesini istedi. Giriş yaralarını görmek ve fotoğraflamak istiyordu. Ama Marvin istediğini yaptığında, Laurie, cesedin kalçasında, küçük, karmaşık bir ahtapot dövmesi gördü.

Laurie sendeledi ve ciğerlerini havayla doldurdu. Ayakta durabilmek için uzandı ve masanın kenarını yakaladı. Gözleri, dövmeye sabitlenmişti.

"Dr. Montgomery, iyi misin?" diye sordu Marvin.

Laurie hareket etmedi. Önce sendelemiş olmasına rağmen, şimdi donmuş gibi görünüyordu.

"Laurie, ne var?" diye sordu Lou. Plastik maskenin ardındaki yüzünü görmeye çalışarak öne eğildi.

Laurie, anlık transını bozmak için başını salladı. Masadan bir adım geriye gitti. "Bir araya ihtiyacım var," dedi yüksek, nefes nefese bir sesle. "Bu otopsinin beklemesi gerekecek." Topukları üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Marvin ve Lou, onun arkasından baktılar. Lou adını seslendi ama Laurie cevap vermedi. Kapılar Laurie'nin arkasından kapanınca, Lou Marvin'e baktı. "Ne oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Marvin. Cesedi, sırtüstü bıraktı. Kısa, neşesizce güldü. "Bu, daha önce hiç olmamıştı. Belki de hastadır."

"Bir baksam iyi olacak," dedi Lou ve kapıya doğru ilerledi.

Laurie'nin koridorda olmasını bekleyen Lou, hiç kimseyi göremeyince şaşırdı. Durduğu yerden, güvenlik ofisine kadar her yeri görebiliyordu. Orada da kimse yok gibi görünüyordu. Neler olduğunu anlamayarak, cesetlerin otopsiden önce kondukları, küçük, soğutmalı kompartımanlar bölümü boyunca yürüdü. Solunda, büyük bir soğuk odanın olduğu sona ulaşınca, sağında, ay kıyafetlerinin durduğu depo odasının içini görebildi. Tam olarak görünmese bile, Lou, Laurie'nin kıyafetini çıkarttığını görebildi. Lou oraya vardığında, Laurie, baterisini şarja takıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Lou. "İyi misin? Otopsiyi yapmayacak mısın?"

Laurie döndü ve arkadaşına baktı. Gözleri, yaşlarla dolmuştu.

"Hey," dedi Lou. "Neyin var?" Maskesini ve sokak kıyafetlerini kaplayan önlüğü çıkarttı ve Laurie'ye uzun uzun sarıldı. Laurie, buna karşı koymadı.

Birkaç dakika sonra, Lou, kolları hâlâ onu sararken, Laurie'nin yüzünü görmek için geriye çekildi. Laurie, kolunu ikisinin arasından çıkardı ve eliyle gözlerini sildi, sonra da elini ameliyat kıyafetinin önüne kuruladı.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu Lou yavaşça.

Laurie başını salladı ama kendisini Lou'nun kollarından kurtarmak için bir girişimde bulunmadı. Derin bir nefes aldı, konuşmaya başladı, kekeledi ve gözlerini bir kez daha kurulamak için durdu.

"Acele etme," diye cesaretlendirdi Lou.

"Korkarım ki, başsız cesedin kimliğini biliyorum," dedi Laurie sonunda kekeleyerek. "Roger Rousseau, Manhattan General'dan arkadaşım."

"Yüce Tanrım!" dedi Lou, biraz sempati, biraz da öfkeyle. "Neden amatör dedektifçiliğin tehlikeli olduğunu söylediğimi şimdi anlıyorsundur."

"Azarlanmaya ihtiyacım yok," dedi Laurie. Kendini Lou'nun kollarından çekti.

"Üzgünüm, olmadığını biliyorum ama bu bir felaket."

"Bir de bana sor," diye meydan okudu Laurie. "Bu insan, benim hayatımda önemli biriydi ve bunu yapmasına neden olan kişi benim. Ah, Tanrım, ne dert!" Laurie, başını ellerinin arasına gömdü.

"Affedersiniz, Dr. Montgomery ama öyle olmadı. Sen, ona birkaç isim bulmasını önerdin. Yanılmıyorsam, gidip de insanlarla konuşmasını sen söylemedin. Bu, onun fikriydi."

"Şu anda, bu çok önemsiz bir ayrıntı gibi görünüyor," dedi Laurie, ellerinin iki yanına düşmesine izin vererek.

"Otopsiyi yapacak mısın?" diye sordu Lou.

"Hayır, otopsiyi yapmayacağım," diye sinirle cevap verdi Laurie.

"Tamam, tamam. Bana kızmana gerek yok. Ben senin tarafındayım."

"Üzgünüm," dedi Laurie, başını sallayarak.

Laurie, güvenlik şefi Robert Harper'ın, soğuk odanın önünden geçtiğini gördü. Robert, otopsi odasına doğru gözden kaybolduktan sonra, geri döndü ve tekrar göründü. Hızla onlara yaklaştı.

"Gazeteciler huzursuzlanıyor," diye bildirdi Robert. "Başsız cesedi duymuşlar ve detayları öğrenmekte ısrar ediyorlar."

"Yeni geleni nasıl duydular?" diye bilmek istedi Laurie.

Robert, bilmediğini gösterircesine ellerini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Marlene biraz önce beni arayıp onları sakinleştirmek için oraya gitmemi söyledi."

Laurie, Lou'ya baktı. Lou ellerini kaldırdı. "Onlara ben söylemedim."

Laurie keyifsizce başını salladı. "Burası sirke döndü."

"Onlara ne söyleyeyim?" diye sordu Robert.

"Şef yardımcısını aradığımı söyle."

"Bunun onları tatmin edeceğinden şüpheliyim."

"Etmek zorunda," dedi Laurie. İki adamın arasından kendine yol açarak depo odasından çıktı ve otopsi odasına doğru döndü.

Robert yukarı çıkmadan önce, o ve Lou birbirlerine hızlı bir bakış attılar. Lou, Laurie'nin arkasından gitti. Adımlarını hızlandırarak ona yetişti. "Rousseau'nun otopsisinin yapılması gerekiyor," dedi.

"Zaten bildiğim bir şeyi söylemek zorunda değilsin," dedi Laurie. Otopsi odasının kapısını iterek açtı, içeri doğru eğildi ve Marvin'e bir mola vermesini ve kısa süre sonra döneceğini söyledi. Sonra, arka asansöre doğru ilerledi. Lou onu takip etti.

Asansörde yukarı çıkarken, Lou, bakışına karşılık veren Laurie'ye baktı. O an için, Laurie'nin şok ve üzüntüsü, öfkeye dönmüştü.

"Belki de uyanmalarını sağlayacak şey budur," dedi Laurie. "Belki artık siz itiraz edenler, serilerimi daha ciddiye almaya başlarsınız."

"İtiraz ediyorum," diye düzeltti Lou. "Rousseau'nun ölümü,

serindeki hastaların ölümlerinin cinayet olduğunu doğrudan onaylamıyor. Tek onayladığı şey, Manhattan General'da doktorları ve hemşireleri hedef alan bir katilin olduğu. Belki bu kişi hastaları da öldürüyor, belki de öldürmüyor. Hemen sonuca varma."

"Ne dediğin umurumda değil, bence bağlantılılar."

"Belki," dedi Lou. "Rousseau, Dr. Najah haricinde bir isim bırakmış mıydı?"

"Hayır, tek isim buydu."

"Ama sen, onun daha çok isme sahip olduğundan şüpheleniyorsun."

"Daha fazla isim olduğu kesin. Bu kadarını söylemişti."

"Sence isimleri bir yere yazmış olabilir mi?"

"Evet. Listeleri olduğundan bahsetmişti."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Laurie'nin katına vardılar. Lou, hızla asansörden fırlayıp ofisine yönelen Laurie'nin arkasından aceleyle ilerledi. Laurie masasına oturup telefonunu kaldırdığında, Lou da aynı şeyi Riva'nın masasında yaptı. Laurie, biraz tereddüt ederek Jack'in numarasını çevirdi. Basket maçı yapmayıp dairesinde olması için dua etti. Neyse ki, Jack ikinci çalışta telefonu açtı.

"Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum," diye söze başladı Laurie.

"Rahatsız mı? Rahatsız filan etmiyorsun. Sesini duymak güzel."

"Senin aramanı bekleyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bir şey oldu. Jack, sana ATK'de ihtiyacım var."

"Davalar o kadar sıkıcı ki biraz eğlenmeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Jack. Başka bir şey daha söylemek üzereydi ki Laurie onun sözünü kesti.

"Lütfen, dalga geçmeyi bırak! Roger Rousseau, bu sabah kimliği bilinmeyen bir cinayet kurbanı olarak getirildi. Dün gece, Manhattan General Hastanesi'nde vurulmuş."

"Hemen geliyorum," dedi Jack ve telefonu kapattı.

Laurie, ahizeyi yavaşça yerine koyduktan sonra, dirseklerini masasına dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini ovuşturdu. Jack'in dairesindeki, uyuyamadığı o vahim geceden beri, hayatı kontrolden çıkmış gibiydi. Bir kargaşadan diğerine sürükleniyordu. Arkasında, Lou'nun Manhattan General'daki adamlarından biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Oraya varana kadar, Roger Rousseau'nun ofisini mühürlemelerini ve Najah isimli bir doktorun geçmişini araştırmalarını söylüyordu.

Doğrulup ellerini yüzünden çektiğinde, Laurie'nin ağzından istem dışı bir inleme kaçtı. Roger için yas tutacaktı ama bunun daha sonrayı beklemesi gerekiyordu. Telefonu kaldırdı ve Calvin'in numarasını çevirdi. Laurie karısıyla kısaca konuştuktan sonra, Calvin telefona geldi.

"Ne oldu?" diye sordu Calvin sabırsız bir sesle. İyi bir neden olmadığı sürece evden rahatsız edilmekten hoşlanmazdı.

"Korkarım ki birkaç şey birden oldu. Önce önemliler ama bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim."

"Oyun oynama havasında değilim, Laurie. Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Tamam. Manhattan General'ın başhekiminin, serilerim hakkında konuştuğum doktor arkadaşımın, şu anda otopsi yapılmak üzere, otopsi odasında masanın üzerinde yattığından yüzde doksan dokuz eminim. Dün gece hastanede vurulmuş ve bu sabah anatomi soğutucusunda bulunmuş."

Bir an için, Calvin hiçbir şey söylemedi. Laurie, nefes alış verişlerini duymasa hattın kesildiğini düşünecekti.

"Neden yüzde yüz emin değilsin?" diye sordu Calvin sonunda.

"Cesedin başı ve elleri yok. Bunu kim yaptıysa kimliğinin teşhis edilmesini istemiyormuş."

"Yani bir John Doe olarak getirildi, öyle mi?"

"Bu doğru."

"Peki yüzde doksan dokuz kimlik teşhisini nasıl yaptın?"

"Oldukça az bulunur bir dövmeyi fark ettim."

"Yani, sanırım bu kişinin arkadaştan daha ileri olduğunu söyleyebiliriz."

"Bir arkadaşımdı," diye ısrar etti Laurie. "Yakın bir arkadaşım."

"Tamam," dedi Calvin, konuyu değiştirmek isteyerek. "Seni tanıdığım kadarıyla, bu olayı, seri katil fikrini destekleyen bir şey olarak gördüğünü tahmin ediyorum."

"Akla yatkın görünüyor. Kurbana, Queens davalarından daha dün sabah bahsettim ve St. Francis'ten General'a transfer olan çalışanları araştırmasını önerdim. Dün gece bana, konuşmayı düşündüğü bazı potansiyel suçlular bulduğunu söyleyen bir mesaj bırakmış."

"Polis işin üzerinde mi?"

"Kesinlikle. Dedektif Lou Soldano şu anda burada, hastanedeki adamlarıyla konuşuyor."

"Bence otopsiyi senin yapman uygunsuz olur."

"Hiç aklıma gelmedi. Jack, buraya gelmek üzere yolda."

"İkinci nöbetçi Jack değil."

"Biliyorum. Sadece otopsiyi yapmaz, ayrıca ihtiyacım olan moral desteğini de verir diye düşündüm."

"Tamam, iyi," dedi Calvin. "Kalmak istediğine emin misin? hafta sonu için senin yerine bakabilecek birini ayarlayabilirim. Sanırım oldukça büyük bir şok olmuştur."

"Öyle ama kalmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin, Laurie ve bu konuyu zorlamayacağım. Aynı zamanda, serilerinle ilgili, ATK'nin tutumu konusunda da açık olmak istiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, biz tahmin işinde değiliz. Hastalarının hiçbirinde cinayet olduğuna dair bir kanıt yok. Anlaştık mı, Laurie? Emin olmak zorundayım, çünkü senin medyaya gitmeni istemiyorum. Burada riske atılan çok şey var."

"Bu sabah, serilerimden bir dava daha geldi," dedi Laurie. "Otuz yedi yaşında, sağlıklı bir kadın. Bununla birlikte, sadece Manhattan General'da sekiz etti."

"Sayılar beni etkilemeyecektir, Laurie ve seni de etkilememeli. Beni etkileyecek şey, John'un toksikolojik bir şey bulması olacaktır. Çabalarını artırması için pazartesi ona biraz baskı yapabilir miyim, bir bakarım."

Bunun çok yararı olur, diye düşündü Laurie üzüntüyle, zaten ne kadar çaba harcandığını bildiği için.

"Başka ne var?" diye sordu Calvin. "Dahası olduğunu ima etmiştin."

"Var," diye itiraf etti Laurie. "Seni bunun için rahatsız etmezdim ama mademki telefondasın, seni bilgilendirebilirim." Laurie, iki genç çocuğun hikâyesini anlattı. Sonuna geldiğinde, lobideki medyadan bahsetti ve ekledi, "Bu iki davadaki bulgularım hakkında onları bilgilendirmek için izin istiyorum. Bu bilginin, gelecekte çocukların bunu yapmasını engellemek için, bu bilginin mümkün olduğunca çabuk verilmesinin kamu yararına olduğuna inanıyorum."

"Medyanın başsız cesetten haberi var mı?"

"Ne yazık ki, evet."

"Eğer onlarla konuşursan, başsız ceset veya serilerin hakkında konuşmamayı becerebilecek misin? Şüphesiz ki soracaklardır."

"Sanırım."

"Laurie, ya evet ya da hayır."

"Tamam, evet!" dedi Laurie sabırsızlıkla.

"Bana huysuzluk yapma, Laurie, yoksa medyayla konuşmana hiç izin vermeyeceğim."

"Üzgünüm! Biraz stresliyim."

"Bulgularının, daha çok araştırma bekleyen ön izlenimler olduğunu söylemek koşuluyla, metro olayı hakkında medyayla konuşabilirsin. Bunu özellikle söylemeni istiyorum."

"Evet, iyi, tamam," dedi Laurie, telefonu kapatmak için sabırsızlanarak. Aniden, bir adli doktor olmanın politik yanını devamlı hatırlattığı için Calvin'le konuşmaktan yorulmuştu.

Laurie sonunda telefonu kapattığında, kendi konuşmalarını da bitirmiş olan Lou'ya baktı. Sağ alt karnındaki ani, keskin bir

acıyla irkildi. Neyse ki, bir önceki akşam takside yaşadığı gibi değildi ama yine de dikkatini çekmişti.

"Jack geliyor," dedi Laurie. Ağrıyı azaltmak için pozisyonunu değiştirdi. Bunun biraz yararı dokundu ama tam değil. "Başsız cesedin otopsisini o yapacak."

Lou başını salladı. "Duydum. İyi bir karar, çünkü senin yapman mümkün değil. Ayrıca, aşağıdaki habercilerle konuşma planını da duydum. Sen metro kazasından bahsederken, başsız ceset konusunda ben konuşarak sana yardımcı olabilirim. Bu şekilde, başın Calvin'le belaya girmez."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi Laurie. Ayağa kalktı ve ağrısı azaldı.

"Ve sana, daha şimdiden oldukça ilginç bir şey bulmuş olduğumu söylemeliyim. Şu Dr. Najah'ın dosyası kabarık. Dört yıl önce, çantasında bir silahla Florida uçağına binmek istediği için tutuklanmış. Elbette, bunun bir kaza olduğunu, silahın çantasında olduğunu unuttuğunu ve lisanslı olduğunu söylemiş."

"Dokuz milimetrelik miymiş?"

"Evet."

"İlginç!" Laurie, parmaklarıyla gizlice karnına masaj yapabilmek için elini kalçasına koydu. O sabahki gibi, bu hareket faydasını hemen gösterdi.

"Ve bir şey daha var," dedi Lou. "Anestezi uzmanı olmak için tekrar eğitim görmeden önce, cerrahmış."

"Tanrım," dedi Laurie, başın ve ellerin kesildiği cesetteki temiz kesikleri gözünün önüne getirirken.

"Onu birkaç günlüğüne içeri alacağız ve daha deneyimli birkaç sorgu yargıcımıza onu çözdüreceğiz. Ayrıca bir arama emri çıkartıp, Florida'ya götürmeye kalktığı şu dokuz milimetreliği bulup bulamayacağımıza bakacağız."

"Bana çok iyi bir fikir gibi geldi," diye onayladı Laurie.

on sekiz

Laurie ve Lou, medyayla yüzleşmek üzere aşağı indikten kısa bir süre sonra, Jack, Laurie'yi şaşırtarak, geldi. Laurie onun bir taksiye bindiğini düşünmüştü ama Jack sabahın bu saatinde, şehri geçmek için en iyi aracın bisiklet olduğunu açıklamıştı.

Laurie ve Lou için, gazetecilerle uğraşmak başından beri zor olmuştu. Kendi kendilerini çıldırtmış oldukları için, onları susturmak bile neredeyse imkânsızdı. Büyük bir hastanenin anatomi soğutucusunda, isimsiz, başsız ve elsiz bir cesedin kazayla bulunmasıyla ilgili hikâye olasılıkları, bazı açılardan, bir metro tarafından ezilmiş olan iki erkek çocuğun hikâye olasılıklarından çok daha ilginçti. Karakteristik hayal gücüyle, bazı çılgın senaryolar yazılmıştı bile.

Gazetecilere önce Laurie hitap etmişti. Çocukların çarpılmış olmaları fikri, birkaç kaşı kaldırmış ama kalıcı bir ilgiye neden olmamıştı. Grup, Lou kimliği belirsiz ceset hakkında konuşurken, zekice davranıp hiçbir bilgi vermemesine rağmen, çok daha ilgili ve gürültücü olmuştu.

Kısa bir süre sonra, Lou onları izlerken, Jack Marvin'le birlikte, Rousseau'nun otopsisini yapmıştı. Laurie, izlemeyeceğini bile belirtmişti. Bunun yerine, parkta bulunan üniversite öğrencisine otopsi yapmak için Sal'le takım olmuştu. İki otopsi de hemen hemen aynı anda bitmişti.

Otomattan alınmış sandviç ve içeceklerle yukarıdaki kafeteryadayken, Jack, Rousseau'nun bulgularını kısaca anlattı. İlk kurşunun, adamın omuriliğine ciddi zarar verdiğini, bu yüzden ikinci kurşun olmasa da belden aşağısının felçli olacağını açıkladı. Jack, ikinci mermiyi, bir kaburgayı sıyırdıktan sonra, kalbi delip geçerek

sol karıncık duvarına saplandığı için, ölün acısına son veren darbe olarak nitelemişti.

Kısa monolog boyunca, Laurie, duyduğu detayların sevdiği biri hakkında olduğu gerçeğini bastırarak, sakin bir görüntü çizmek için uğraştı. Bu saçmalığa devam edebilmek için, Jack'in cevaplamaktan mutluluk duyduğu birkaç teknik soru bile sordu. Jack, eller ve başın, kalp çarpmayı bıraktıktan sonra kesildiğine dair hiç şüphesi olmadığını söyledi. Ölüm, neredeyse anında geldiği için, adamın acı çekmediğini düşündüğünü de söyledi. Ve kurşunlara gelince, kesinlikle dokuz milimetreydiler.

Lou, yüzbaşısını arayıp otopsinin detayları hakkında onu bilgilendirdikten sonra, Rousseau'nun ofisinde bulunabilecek listelerin yerini bulup teşhis etmesine yardımcı olması için Laurie'nin de kendisiyle Manhattan General'a gelmesini önerdi. Laurie hemen kabul etti. Arkada bırakılmak istemeyen Jack de onların peşine takılıp takılamayacağını sormuştu. Medyanın, sahnenin arkasında neler döndüğünün kokusunu alınca bayram edeceğinden emin olarak, AmeriCare'in sonunda hak ettiğini bulacağı bir fırsatı asla kaçırmayacağını söylemişti. Özellikle de Patricia Pruit'i duyduktan sonra, artık kesinlikle Laurie'yle hemfikirdi.

ATK'den ayrılmadan önce Laurie, santral görevlisine ayrıldığını haber vermek için, kısa yoldan Kimlik ofisinin arkasındaki iletişim odasına gitti. Santral görevlisinde, cep telefonu numarasının olduğundan emin oldu. Nöbetçi adli doktor olarak, Laurie'nin ulaşılabilir olması gerekiyordu.

Manhattan General'a gitmek için, hep birlikte Lou'nun Chevrolet Caprice'sine bindiler. Jack arkada otururken Laurie öne geçti. Sabah çisentisi, artık sise dönmüştü. Yine de, hem Jack hem de Laurie, camlarını açıp, arabanın içindeki havadansa dışarıdaki rutubeti tercih ettiler. Giderlerken, Laurie Jack'e, Roger'ın kendisine bıraktığı telefon mesajını anlattı.

"Bu Najah, kulağa iyi bir aday gibi geliyor," dedi Jack. "Belki fazla iyi. Bu gizemin arkasında bir anestezi uzmanının olması, tok-

sikolojinin neden hiçbir şey bulamadığını açıklayabilir. Çok uçucu bir gaz kullanılmış olabilir."

Lou, Jack'e Najah hakkında öğrendiklerini, özellikle de dokuz milimetrelik silahı anlattı. Bulacak kadar şanslı olurlarsa, silahın balistik tarafından inceleneceğini de ekledi.

Üniformalı polis sayısındaki belirgin artış dışında, hastane, gelen giden insanlar, tekerlekli sandalyeyle taburcu edilen hastalarla, her zamanki gibi normal ve telaşlı görünüyordu. Danışma masasının önünde, uzun bir ziyaretçi kuyruğu vardı; beyaz önlüklü doktorlar ve ameliyat kıyafetli hemşireler, lobide gidip geliyorlardı.

Lou, polislerden biriyle konuşmak için yanlarından ayrıldı. Laurie ve Jack kenara çekildiler.

"Nasılsın?" diye sordu Jack.

"Tahmin edeceğimden daha iyiyim," diye cevap verdi Laurie.

"Etkilendim," diye itiraf etti Jack. "Aklındaki bu kadar şeyle, nasıl konsantre olabildiğini bilmiyorum."

"Aslında, burada ne olup bittiğini bulmaya çalışmanın yararı oluyor," dedi Laurie. "Kendi sorunlarımı düşünmemi engelliyor." O anda, Laurie yaşamakta olduğu karın bölgesindeki rahatsızlıktan bahsediyordu. Görünüşe bakılırsa, Lou'nun arabasındayken yaşadığı sarsıntı, rahatsızlığını artırmıştı. Bir önceki gece takside olduğu kadar keskin değildi ama yine de yoğundu ve Laurie, ciddi ciddi bunun apandisit olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Sürekli olmamasına rağmen, ağrının yeri doğruydu. Tam bundan Jack'e bahsetmeyi düşünürken, Lou geri döndü.

"Rousseau'nun ofisine gitmeden önce, olay yerine uğrayalım," dedi Lou. "Görünüşe göre, olay yeri inceleme ekibi, ilerleme kaydetmiş."

Asansörle bodrum katına indiler ve eski amfiteatra giden okları takip ettiler. Eski deri kapılar, açılarak stoperleriyle tutturulmuşlardı ve uzun, sarı bir olay yeri bandı girişe asılmıştı. Yanda, üniformalı bir polis memuru duruyordu. Lou, eğilerek bandın al-

tından geçti ama Laurie onu takip etmeye kalkınca, polis onun yolunu kesti.

"Sorun yok," dedi Lou, Laurie'nin yardımına gelerek. "Benimle birlikteler."

Dayanıklı, iner kalkar lambalar, yarım daire şeklindeki amfiteatrın içini, en üst koltuk sırasına kadar aydınlatmıştı. Birkaç olay yeri araştırmacısı hâlâ çalışıyordu.

"Duyduğuma göre bir şeyler bulmuşsunuz," dedi Lou, şef teknisyen olan Phil'e.

"Sanırım," dedi Phil alçakgönüllülükle. Çukurun diğer tarafındaki duvara doğru onu takip etmelerini işaret etti. Yerdeki tebeşir işaretlerini gösterdi. "Cesedin, başı süpürgeliğe değecek şekilde, buraya düştüğünü belirledik. Alan, görünürde temizlenmiş olsa bile, bize kurbanın nerede vurulduğuna dair fikir verecek şekilde, kan damlalarını belirlemeyi başardık."

Phil, daha sonra, grubu amfiteatrın girişine geri götürdü ve yan yana duran iki tebeşir halkasını gösterdi. "İki mermi kovanını burada bulduk, bu da bizim, vurulma anında katilin kurbandan altı metre kadar uzakta olduğunu anlamamızı sağlıyor."

Lou, bir cesedin bulunduğu yere, bir de mermi kovanlarının olduğu yere bakarken başını salladı.

"Ve son olarak," dedi Phil, onu tekrar takip etmelerini işaret ederek. İlerledi ve elini, eski otopsi masasının üzerine koydu. "Kesilme burada yapılmış."

"Muntazam bir ameliyat sahnesi," diye yorumda bulundu Lou. "Katilin işini kolaylaştırmış."

"Bence de," diye cevap verdi Phil. Otopsi aletleriyle dolu bir dolabı işaret etti. "Gerekli aletleri bile almış. Hangi bıçak ve testerelerin kullanıldığını belirlemeyi başardık."

"İyi iş," dedi Lou. Laurie ve Jack'e baktı. "Sizin profesyonel bir sorunuz var mı?"

"Baş ve elleri kesmek için otopsi masasının kullanıldığını nasıl belirlediniz?" diye sordu Jack.

"Drenajı çıkarttık," dedi Phil. "Ağızda kanıt vardı."

"Cesedin nerede bulunduğunu görelim," dedi Lou.

"Pekâlâ," dedi Phil. Onları tekrar çukurun karşı tarafına, yere vücut şeklinin çizildiği alanın ötesine ve kısa bir koridora açılan tek bir kapının içine doğru götürdü. Phil'in morg görevlisine ait olduğunu söylediği, küçük, karışık bir ofisten geçtiler. Koridorun sonunda, bir kasap dükkanına aitmiş gibi görünen ahşap, kalın bir kapıya geldiler. Kapı, Phil onu açtığında yüksek bir klik sesi çıkarttı. Formaldehit kokan soğuk bir sis, havada dalgalanarak yere indi.

Hem Laurie, hem de Jack kapının arkasındaki oda türüne alışıktı. Burası, tıp okulunda, disseksiyon için parçalara ayrılmadan önce, kadavraların tutulduğu anatomi soğutucusunun aynısıydı. Odanın her iki tarafında da, kulak kanallarına geçirilmiş ve tavana bağlanmış penslerle asılmış olan, sıra sıra çıplak vücutlar vardı.

"Kurbanın cesedi, en arkada, bir örtüyle kapatılmış olan bir sedyenin üzerindeydi," dedi Phil, ana koridoru göstererek. "Yeri, buradan görmek biraz zor. Arkaya gitmek ister misiniz?"

"Sanırım ben pas geçeceğim," dedi Lou. Arkasını döndü. "Kadavra soğutucuları tüylerimi diken diken ediyor."

"Cesedin bu kadar çabuk bulunabilmesinden etkilendim," dedi Jack. "Diğer çocuklar, yıllardır burada takılıyorlar gibi görünüyor."

Laurie gözlerini devirdi. Jack'in her şeyde bir komiklik bulması onu her zaman şaşırtmıştı. "Katil, cesedin bulunmasını veya teşhis edilmesini istememiş," diye ekledi.

"Rousseau'nun ofisine çıkalım," diye önerdi Lou.

Günlerden cumartesi olduğu için, yönetim alanı neredeyse bomboştu. *Daily News*'un bir kopyasını okumakta olan üniformalı bir polis memuru, grubu, özellikle de Dedektif Teğmen Lou Soldano'yu görünce ayağa fırladı. Memurun arkasında, Roger'ın ofisinin kapalı kapısı vardı. Kapının önüne, sarı bir olay yeri bandı gerilmişti.

"Sanırım kimse içeri girmedi," dedi Lou polise.

"Bu sabah aradığınızdan beri değil, Teğmen."

Lou başını salladı ve bandı bir kenarından kaldırdı ama kapıyı açamadan önce, biri ismini seslendi. Arkasını döndüğünde, uzun, ince, bir film yıldızı gibi görünen bir adamın, elini uzatmış, uzun adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Kum rengi saçlarında altın çizgiler vardı ve yüzü, mavi gözlerini daha da mavi gösterecek şekilde güneş yanığıydı. Karayipler'den henüz dönmüş gibi görünüyordu. Lou gerildi.

"Ben, Charles Kelly," dedi adam, Lou'nun elini gereksiz bir kuvvetle sıkarak, "Manhattan General Hastanesi'nin başkanıyım."

Lou, bir önceki gün onunla bir görüşme ayarlamaya çalışmış ama sanki başkana layık değilmiş gibi, reddedilmişti. Eğer Lou görüşmenin zorunlu olduğunu düşünmüş olsaydı, ısrar ederdi ama yapması gereken daha önemli şeyleri vardı.

"Dün bir araya gelemediğimiz için üzgünüm," dedi Charles. "Program açısından korkunç bir gündü."

Lou başını salladı ve Charles'ın Laurie ve Jack'e baktığını fark etti. Onları tanıştırdı.

"Korkarım ki Dr. Stapleton'ı tanıyorum," dedi Charles sertçe.

"İyi hafıza!" dedi Jack. "O pis mikroplarla başınız beladayken Size yardım etmemin üzerinden en az sekiz yıl geçmiş olmalı."

Charles tekrar Lou'ya baktı. "Burada ne arıyorlar?" Ses tonu, hiç de misafirperver değildi.

"Araştırmamda bana yardım ediyorlar."

Charles, Lou'nun açıklamasını düşünüyormuş gibi başını salladı. "Burada olduklarını, pazartesi günü Dr. Bingham'a söyleyeceğim. Bu arada, size kendimi tanıtmak ve elimizden gelen bütün yardımı sunacağımı söylemek istedim, Teğmen."

"Teşekkürler," dedi Lou. "Sanırım şu anda işler yolunda."

"Sizden isteyeceğim bir şey var."

"Tamam, söyleyin," dedi Lou.

"Bu kadar kısa sürede iki talihsiz cinayetle, özellikle de bugün

bulunan cesetle ilgili tüyler ürpertici ayrıntılar konusunda mümkün olduğunca, dikkatli konuşmanızı isteyecektim. Dahası, bütün saygımla, yapılacak her açıklamanın, halkla ilişkiler bölümümüzden geçmesini rica ediyorum. Kurumu düşünmeli ve bundan sonra gelebilecek olan zararı sınırlamalıyız."

"Korkarım ki, belirsiz bazı veriler, medyaya ulaşmış bile," diye itiraf etti Lou. "Bunun nasıl sızdırıldığı konusunda hiçbir fikrim yok ama küçük bir basın açıklaması yapmak zorunda kaldım. Onlara hiç detay vermediğime dair sizi temin ederim. Bunu gibi bir araştırmada, bilgi vermemek en iyisidir."

"Benim görüşüm de tam olarak bu," dedi Charles, "farklı nedenlerden olduğunu düşünsem de. Her koşulda, bu talihsiz durumda, bizim için yapabileceğiniz her türlü yardıma minnettarız. Araştırmanızda iyi şanslar."

"Teşekkürler, efendim," dedi Lou.

Charles döndü ve ofisine geri gitti.

"Ne pislik," diye yorumda bulundu Jack.

"İddiaya girerim Harvard'a gitmiştir," dedi Lou kıskançlıkla.

"Haydi," diye ısrar etti Laurie. "ATK'ye geri dönmem gerekiyor."

Lou kapıyı açtı ve üçü, Roger'ın ofisine girdiler.

Laurie eşikte tereddüt ederken, Lou ve Jack, doğrudan Roger'ın masasına gittiler. Laurie'nin gözleri, yavaşça odada dolaştı. Roger'ın yerinde olmak, kaybının büyüklüğünü hatırlatmıştı. Onunla sadece beş haftadır tanışıyordu ve içinde, onu gerçekten tanımadığını bilse bile, yine de ondan hoşlanmış ve belki de sevmişti. İçgüdüsel olarak onun iyi bir insan olduğunu hissetmişti ve ihtiyacı olduğu anda, kendisine cömertçe yaklaşmıştı. Bazı açılardan, Laurie, bir vicdan azabına neden olacak şekilde, ondan faydalanmış bile olabilirdi.

"Laurie, buraya gel!" diye seslendi Lou.

Laurie, odada ilerlemeye başladı ama montunun cebindeki cep telefonu çalmaya başlayınca durdu. Arayan, bir polis gözaltı

olayı geldiği mesajını ileten ATK'nin santral operatörüydü. Laurie, bir saate kadar döneceğini bildirdi ve operatörden, Marvin'e hazırlanmaya başlamasını söylemesini istedi. Gözaltı ölümleri, politik olarak zordu ve bu kesinlikle, pazartesiyi beklemektense, otopsisini bugün yapmayı tercih edeceği bir olaydı.

"Burada bir sürü materyalimiz var gibi görünüyor," dedi Lou, Laurie kendisi ve Jack'e katıldığında. "En önemlileri bu sayfalar olabilir. İsimlerin yanında yıldızlar bile var." Sayfaları, Laurie'ye vermeden önce inceleyen Jack'e verdi. Bunlar, Dr. José Cabreo ve Dr. Motilal Najah'ın sicil kayıtlarıydı.

Laurie her ikisini de okudu. "En azından, Najah'ın transfer oluş tarihi ve görünüşe bakılırsa gece vardiyasını tercih ediyor olması şüpheli."

"Tutuklanmasıyla ilgili raporun neden orada olmadığını merak ediyorum," diye sordu Lou. "Kontrollü maddelerle uğraşan biri için bu önemli. Yani, en azından DEA* başvurusunda yer almalıydı."

Laurie omuzlarını silkti.

"Rousseau'nun yıldız koyduğu bir başka liste daha," dedi Lou. "Kasım ayının ortasından, ocak ayının ortasına kadar, St. Francis'ten General'a transfer olan insanların listesi."

Jack listeye bir baktı ve Laurie'ye verdi.

Laurie, hastanedeki hangi bölümlerde çalıştıklarına dikkat ederek yedi ismi okudu. "Bu insanların hepsi hastalara erişebilir, özellikle de gece vardiyasında."

Lou başını salladı. "İşimizi bizim için kısaltmış. Burada, son altı ayda General'ın kadrosundan kovulan sekiz doktorun listesi var. Bir tanesinin, AmeriCare'den bir şekilde intikam almaya çalışan bir deli olması mümkün."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi Jack. "Belki o listeye beni de eklemelisin."

* DEA: Uyuşturucuyla mücadele birliği. (çev.)

"Bütün bir takımın bunların üzerinde çalışmaya başlamasını sağlamam gerekecek," dedi Lou. "Eğer adamımız Najah değilse, o zaman diğerlerini sorgulamamız gerekecek. Hımın. Bu da ne acaba?" Lou, birkaç listenin üzerinde duran bir CD'yi havaya kaldırdı.

"Kontrol edelim," dedi Laurie. CD'yi aldı ve şifresini hızla yazarak, ki bu Jack'in kaşlarının kalkmasına neden oldu, Roger'ın bilgisayarını çalıştırdı. Laurie, onun tepkisini yakaladı ama görmezden gelmeyi tercih etti.

CD'nin, Laurie'nin serisindeki, St. Francis'tekiler de dahil bütün hastaların dijital hastane kayıtları olduğu ortaya çıktı. Laurie, Roger'ın St. Francis verilerini, çalışan kayıtlarını almaya gittiğinde edindiğini tahmin etti. Laurie, Lou'ya bunun ne olduğunu açıkladı ve CD'yi ATK'ye götürüp götüremeyeceğini sordu. Çizelgelerin üzerinden geçerken yardımı dokunabilirdi.

Lou bir süre düşündü. "Bir kopya yapabilir misin?"

Laurie, bilgisayarın CD yazıcısını buldu ve kendisine bir kopya aldı.

"Aslında, bütün bu basılı materyallerin de kopyasını almak isterim," dedi Laurie, biraz düşündükten sonra. "Bu öğleden sonra, hepsinin üzerinden geçmek için vaktim olacak ve belki yardımcı olacak bir fikrim olabilir. Buralarda bir yerde fotokopi makinesi olduğuna eminim."

"Sorun değil," dedi Lou. "Bu kadar çok materyal varken, bulabildiğimiz bütün yardıma ihtiyacımız olacak."

Fotokopi makinesi, Roger'ın ofisinin hemen dışındaydı ve Laurie, Roger'ın bütün listelerinin fotokopisini çekti. İşini bitirdiğinde, Lou ve Jack'e ATK'ye döneceğini söyledi.

"Seninle dönmemi ister misin?" diye sordu Jack. "Yani, eğer eve gitmek istersen, nöbeti de devralırım."

"İyi olacağım," diye onu temin etti Laurie. "Dairemde oturmaktansa meşgul olmayı tercih ederim. İstersen gelebilirsin, sen bilirsin."

Jack, Lou'ya baktı. "Senin planın nedir?"

"Cesedi bulan adamla konuşmak istiyorum, dedi Lou. "Sonra da şu Najah'la görüşmek ve silahını bulamazsak şansımızın ne olacağını görmek istiyorum. Belki sadece balistik bilimini hatırlatmak bile adamın ağzındaki baklayı çıkarmasını sağlayabilir ve bu da ne güzel olurdu."

"Bir süre seninle takılmamın bir mahsuru var mı?" diye sordu Jack. "Dr. Najah'la ben de tanışmak isterim."

"Misafirim ol."

Jack Laurie'ye döndü. "Geleceğim. Hatta istersen gözaltı davasında sana yardım bile ederim."

"Sorun olmayacaktır," dedi Laurie. "Geldiğinde görüşürüz ama geldiğin ve otopsiyi yaptığın için teşekkür ederim. Ve bunda ciddiyim."

Laurie her iki adama da sarıldı ve Jack'inki biraz daha uzun sürdü. Hatta, çıkmadan önce, Jack'in kolunu sıvazladı.

Laurie hastanenin yönetim bölümünden ayrılmadan önce, tuvalete uğradı. Roger'ın listelerini ve CD'yi lavabonun kenarında dengeleyerek, kabinlerden birine girdi. Rahatlarken, aklı, Roger'ın zamansız ölümüyle, masum yaramazlıkları ölümlerine neden olan iki gencin arasında gidip geldi. Bu ona insanların, büyük veya küçük, diğer bütün canlı organizmalar gibi, her zaman tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında durduklarını hatırlattı.

Bu düşüncelerle meşgulken, Laurie kendini temizlemek için küçük bir tutam, katlanmış tuvalet kâğıdı kullandı. Kâğıdı tuvalete atmak üzereyken anormal bir şey fark etti. Küçük bir kan lekesi vardı. Kanıyordu!

Laurie, içgüdüsel olarak bunun ne anlama geldiğinden ürktü. Sadece küçücük bir kan damlasıydı ama hatırlayabildiği kadarıyla, bir hamilelikte, özellikle de bu kadar erkense, hiçbir kanama iyiye işaret değildi. Aynı zamanda, bir tıp öğrencisiyken edindiği sınırlı kadın-doğum bilgisi, uzun bir süre önce belleğinden silinmişti, bu yüzden de hemen sonuçlara atlamak istemiyordu.

Böyle şeyler neden hep hafta sonu olur ki, diye sessizce söy-

lendi Laurie. Laura Riley'ye bunun anlamını sormak istiyordu ama onu cumartesi aramaya isteksizdi. Laurie, temiz bir parça tuvalet kâğıdı aldı ve kendini tekrar temizledi. Kan tekrar belirmedi, bu bir teselliydi ama biraz da olsa kanama olması gerçeğini, son zamanlarda sağ alt karın bölgesinde hissettiği rahatsızlıkla birleştirince, bunun en azından bir şanssızlık olduğunu düşündü.

Kabinden çıkıp da ellerini yıkarken, Laurie aynada kendine baktı. Arka arkaya birkaç gecelik huzursuz uykunun acısı çıkıyordu. Janice'inkilerin yanına yaklaşamasa bile, gözlerinin altında mor halkalar vardı ve yorgun görünüyordu ve yüzü de asıktı. Yeni bir kargaşa yaşamak zorunda kalacağına dair içinde kötü bir his vardı ve eğer bu olursa, başa çıkmak için gereken duygusal gücü bulabilmesi için dua etti.

on dokuz

ATK'ye dönmek, Laurie'nin korktuğu kadar uzun zaman almamıştı ama bir kez daha, taksideki yolculuk, karnındaki rahatsızlığın belirgin bir şekilde artmasına neden olmuştu. Marvin onu bekliyordu ve kendisi için neredeyse bir terapi olan gözaltı davasının otopsisini hemen yaptı. Otopsiyi bitirdiğinde, ağrı kaybolmuştu ve onun yerine, hafif bir baskı hissi vardı. Ameliyat kıyafetini çıkarırken, o alana parmaklarıyla bastırdı. Sabahkinin tersine, elle dokunarak muayene etmek, ağrının olduğu yerin daha kötü olmasına neden oldu. Kafası her zamanki gibi karışık olan Laurie, kanaması olup olmadığını görmek için tuvalete gitti ama yoktu.

Laurie ofisine çıktı ve telefonuna baktı. Bir kez daha, Laura Riley'yi aramayı düşündü ama aynı şekilde isteksizdi. Kadını tanımıyordu bile ve ilişkilerine, muhtemelen pazartesiyi bekleyebilecek bir sorun yüzünden, onu hafta sonu rahatsız ederek başlamak istemiyordu. Ne de olsa, Laurie'nin semptomları birkaç gündür vardı. Gerçekten farklı olan şey, birkaç damla kanın aniden belirmiş olmasıydı ve o da artık durmuş gibi görünüyordu.

Kararsızlığı yüzünden kendisine kızan Laurie, Calvin'i arayıp aramamayı düşünmeye başladı. Roger'la ilgili bulguları güncelleyebilir ve gözaltı davasıyla ilgili onu uyarabilirdi. Tutuklunun gırtlağında, gereğinden fazla güç kullanıldığını gösteren, ileri derecede travma vardı. Böyle davalar, her zaman için politik olarak zordu ve Calvin'in bilgilendirilmesi gerekiyordu. Yine de, medyadan belirgin bir baskı yoktu ve toksikoloji testlerinin yapılması gerekiyordu. Laurie, Calvin kendisi aramazsa, bunun pazartesiye kadar bekleyebileceğine karar verdi.

Herhangi bir telefon açmaktansa, Laurie Queens çizelgeleri ve sonra da Roger'ın listeleriyle ciddi olarak zaman geçirmeye karar

verdi. Bir şekilde, üzücü olarak, hayatını bu amaç için yitirmiş olduğundan, bunu Roger'a borçlu olduğunu hissediyordu.

Fark ettiği ilk şey, St. Francis çizelgelerinin, General'dan çok farklı olduğuydu. Manhattan General, bir üçüncül eğitim hastanesiyken, St. Francis sadece bir kamu kurumuydu. Not yazan tıp fakültesi veya ihtisas öğrencileri yoktu, bu yüzden çizelgeler çok daha yetersizdi. İlgili doktorun ve hemşirenin notları bile daha kısaydı, bu da, onları incelemeyi daha kolay kılıyordu.

Her bir davadaki adli araştırma raporunu okuduğu için tahmin ettiği gibi, istatistikler General'dakilere uyuyordu. Kurbanların hepsi oldukça gençti ve kendi tercih ettikleri ameliyatlardan sonraki yirmi dört saat içinde ölmüşlerdi. Ayrıca, trajediyi artıracak şekilde, hepsi çok da sağlıklıydılar.

Sonra, Laurie, Roger'ın General'daki bütün davaların, AmeriCare'in oldukça yeni üyeleri olduğuna dair bir şey bulduğunu söylediğini hatırladı. Laurie, çizelgenin incelemekte olduğu biyografi bölümüne döndüğünde, burada da durumun aynı olduğunu gördü. Hızla, diğer beş Queens çizelgesini de kontrol etti. Hastaların hepsi, bir yıldan kısa süredir AmeriCare üyesiydiler. İki tanesi sadece iki aydır üyeydi.

Laurie bu ilginç bilgi üzerinde düşündü ve bir önemi olup olmadığını merak etti. Laurie bunu bilmiyordu ama çizgili bir not defteri aldı ve yazdı: Bütün kurbanlar yeni AmeriCare üyesi. Onun altına: Bütün kurbanlar anesteziden sonraki yirmi dört saatlerinde, bütün kurbanlar serumlu, bütün kurbanlar genç ve orta yaş arası, bütün kurbanlar sağlıklı.

Laurie listesine baktı ve kurbanların başka ortak yönlerini bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi, bu yüzden not defterini bir kenara koydu ve çizelgelere geri döndü. General'daki vakaların birçoğu cerrahi katında olmakla birlikte, hastanenin farklı yerlerinde meydana geldiğini bilmesine rağmen, Queens'tekilerin nerede olduğunu bilmiyordu. Hızla, orada da hastaneye yayılmış olan davalarla, durumun benzer olduğunu gördü.

Queens çizelgeleri çok daha ince olduğu için, Laurie her sayfayı incelemeye daha hevesliydi ve bir çizelgede, standart bir forma dönüştürülmüş olan giriş koşullarını bile okuduğunu fark etti. Bunlar, ameliyat yerinin hazırlanması, gece yarısından sonra ağızdan beslenmenin yasaklanması ve farklı rutin laboratuvar çalışmalarını içeriyordu. Laurie listeyi incelerken, bilmediği bir testte durdu. Bu, kan testleriyle aynı gruptaydı, bu yüzden Laurie bir kan testi olduğunu varsaydı. Adı MASNP'ydi. Laurie, MASNP diye bir testi hiç duymamıştı. NP'nin nükleer protein olup olmadığını merak etti ama öyleyse, o zaman MAS ne demekti? Bilmiyordu ama eğer NP konusunda haklıysa, test bir tür bağışıklık sistemi incelemesi olabilirdi.

Çizelgenin arkasında, bütün test sonuçlarının eklendiği sayfayı açan Laurie, testin sonucunu aradı. Bulamadı. Diğer bütün test sonuçlarını bulmasına rağmen, MASNP sonucu yoktu.

Meraklanan Laurie, diğer Queens çizelgelerine de baktı. Her birinde MASNP talebi vardı ama sonuç yoktu. General çizelgelerinde de durum aynıydı: Her çizelgede test talebi vardı ama sonuç yoktu.

Laurie, çizgili not defterini aldı ve yazdı: Bütün kurbanlar için MASNP talep edilmiş ama MASNP sonucu yok. MASNP nedir?

Laboratuvar testlerini düşünmek Laurie'ye, Sobczyk'in çizelgesindeki, canlandırma ekibi tarafından alınan kısa EKG bandını hatırlattı. Aradığını bulana kadar çizelgeleri karıştırdı. Bu kolaydı çünkü hâlâ cetveli çizelgenin arasında duruyordu. Laurie çizelgeyi açtı, EKG parçasının katlarını açtı ve parçayı bir kardiyologa göstermesi için kendisine yazmış olduğu notu bir kez daha okudu. Sobczyk'in çizelgesini, EKG açık olacak şekilde bir kenara koyarak, hiçbirinde, canlandırma girişiminden kalan bir EKG olmadığından emin olmak için diğer çizelgeleri kontrol etti. Böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu ama emin olmak istiyordu.

"Umarım herhangi bir şeyi bölmüyorumdur," dedi bir ses.

Laurie arkasını döndü. Jack kapıda duruyordu. Her zamanki hafif alaycı ifadesinin yerine, yüzü endişesini yansıtıyordu.

"Çok meşgul görünüyorsun," diye ekledi.

"Meşgul olmam daha iyi," diye cevap verdi Laurie. Riva'nın sandalyesine uzandı ve masasının yanına çekti. "Seni gördüğüme sevindim. Gel ve otur."

Jack kendisini sandalyeye bıraktı ve Laurie'nin masasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Queens davalarının, General'dakilerle aynı olduğundan emin olmak istedim. Ve öyleler, hem de şaşırtıcı derecede. Ayrıca ilginç bir şey de buldum. MASNP diye bir kan testi biliyor musun? Sanırım bir kısaltma ama daha önce hiç duymadım."

"Ben de," dedi Jack. "Nerede gördün?"

"Bu davaların hepsinde, standart ameliyat öncesi taleplerinden biri," dedi Laurie. Rasgele bir çizelge aldı ve talebi Jack'e gösterdi. "Her çizelgede var. Sanırım AmeriCare'in rutinlerinden biri, en azından bu iki hastanede."

"İlginç," diye yorumda bulundu Jack. Başını iki yana salladı. "Sonuçların nasıl birimlerde olduğunu görmek için arkaya baktın mı? Bir ipucu olabilir."

"Bunu denedim ama hiç sonuç bulamadım."

"Çizelgelerin hiçbirinde mi?"

"Hayır. Hiçbirinde!"

"Pazartesi günü, adli araştırmacılardan birinden bunu araştırmasını isteyerek ne olduğunu öğrenebileceğimize eminim."

"İyi öneri," dedi Laurie. Kendisine bir not daha yazdı. "Bütün bu kurbanlarda ilginç olan bir şey daha var. İstisnasız her biri, plana son bir yıl içinde katılmış olan oldukça yeni AmeriCare üyeleri."

"İşte bu çok güzel, bizim de öyle olduğumuzu düşünürsek."

Laurie gönülsüzce güldü. "Bu aklıma gelmemişti."

"Plan çok hızlı büyüyor, üyelerin büyük bir yüzdesinin bu gruba dahil olduğunu sanıyorum."

"Doğru ama bana hâlâ garip görünüyor."

"Dikkate değer başka bir şey var mı?" diye sordu Jack.

Laurie, masasına saçılmış olan çizelgelere baktı. "Bir şey daha var." Sobczyk'in kısa EKG bandının açık olduğu çizelgesini aldı ve Jack'e uzattı. "Bu kopyanın senin için bir anlamı var mı? Canlandırma ekibi tarafından hastaya ulaştıkları anda ve hasta ölmeden hemen önce çekilmiş."

Jack, en iyi koşullar altında bile EKG okumakta hiç de iyi olmadığını itiraf etmeye utanarak dalgalara baktı. Tıp okulunun başlarında oftalmoloji seçeceğine karar vermişti ve ihtiyaç duymayacağı bilgilere pek önem vermemişti.

Jack, başını sallayarak çizelgeyi Laurie'ye geri verdi. "Eğer bir şey söylemek zorunda olsaydım, kalbin iletim sisteminin zayıfladığını söylerdim ama dalga komplekslerinin yayılımı zaten bunu gösteriyor. Ama bana sormamalısın. Tavsiyem bunu bir kardiyologa göstermen olacaktır."

"Benim planım da bu," dedi Laurie, çizelgeyi geri alıp diğerlerinin yanına koyarken.

"Peki ya Roger'ın listeleri?" diye sordu Jack. "Onları incelemek için zamanın oldu mu?"

"Henüz değil. Önce gözaltı davasını bitirmem gerekiyordu, bu yüzden sadece yarım saattir buradayım. Çizelgeleri bitirdikten sonra, listelere biraz zaman ayıracağım. En büyük katkıyı çizelgelerle yapabileceğimi düşünüyorum. Gözden kaçırdığım bir şeyler olmalı."

"Cinayetlerin rasgele olduklarını düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bu hastaların, şu anda bildiğimizin ötesinde, bir ortak noktaları var."

"Ben o kadar emin değilim. Bence bu davalarda, kurbanların yanlış zamanda yanlış yerde olmaları fırsatından yararlanılmış."

"Najah'la şansınız iyi gitti mi?"

"Evet ve hayır," dedi Jack. "Onu içeri aldılar ama işbirliği yapmıyor. Irksal özellikleri yüzünden ayrımcılık yapıldığını ve kurban edildiğini iddia ediyor. Gözaltına aldılar ama konuşmayacak. Bu suçlama için yarın Florida'dan gelecek olan avukatını beklemekte ısrar ediyor."

"Peki ya silah?"

"Balistiğe gönderildi. Ama sonuçların çıkması biraz zaman alacak. Bu arada kefaletle serbest kalacağından eminim."

"Adamımızın o olup olmadığı hakkında Lou'nun fikri ne?"

"Özellikle de adamın davranışları göz önünde bulundurulunca, iyimser. Lou, eğer biri masumsa işbirliği yapmaya hevesli olacağını söylüyor. Elbette Lou, sadece hemşire ve Rousseau'yu kimin vurduğuna konsantre oluyor. Senin serilerini düşünmüyor."

"Peki ya sen?"

"Dediğim gibi, katilin bir anestezi uzmanı olabileceğini düşünüyorum. Eğitimi sayesinde, bu hastaları, kolayca fark edemeyeceğimiz bir şekilde haklıyor olabilir. Hemşire ve Rousseau'yu vurmasına gelince, sadece dokuz milimetrelik bir silaha sahip olduğu bilgisine dayandığı için, o da aynı şekilde duruma bağlı. Sorun, artık bu silahtan her yerde bir sürü olması."

"Hastaları öldüren her kimse, hemşire ve Roger'ı da öldürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Emin değilim."

"Ben eminim," dedi Laurie. "Mantıklı. Hemşire muhtemelen şüpheli bir şey gördü. Ölümü, serilerime iki ekleme daha olduktan sonraki meydana geldi. Ve Roger'a gelince, hastaneye özellikle potansiyel şüpheli olarak gördüğü insanlarla konuşmak için gitmişti. Najah'la karşılaşmış olabilir. Hatta belki onu Pruit'in odasında gördü."

"İyi noktalar," diye kabul etti Jack.

"Najah'ı tutukladıklarına memnunum," dedi Laurie. "Eğer katil oysa, daha fazla saçmalık yapmadan önce, Lou'nun nefesini ensesinde hissettiği için iki kere düşünecektir, bu da bu gece biraz daha rahat uyuyabileceğim anlamına geliyor. Bu arada, eğer adamımız Najah çıkmazsa diye, Roger'ın listelerini dikkatle inceleyeceğim."

Jack, Laurie'nin planını onayladığını göstermek için başını birkaç kez salladı. Jack konuşana kadar kısa bir sessizlik oldu. "Ko-

nuyla pek alakası olmadığını biliyorum ama dün gece bıraktığımız yerden devam edebilir miyiz?"

Laurie dikkatle Jack'e baktı. Konuşurlarken, tipik alaycı ifadesinin yavaş yavaş geri gelmekte olduğunu fark etmişti, şimdi kişisel konulara dönmeyi önerdiği için, bunun kötü bir işaret olduğunu düşünmeden edemiyordu. Derinlerde bir yerde, bir hüsran ve öfke birleşimi patlamak üzereydi. Roger'ın ölümüyle ilgili hissettiği suçluluktan, karnının alt tarafındaki baskıya kadar, olan biten her şey yüzünden, bir hayal kırıklığına daha katlanmaya niyetli değildi.

"Sorun nedir?" diye sordu Jack, Laurie'nin sessizliğine cevap olarak. Laurie'nin tereddüdünü yanlış anlayarak, soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı ve kibirle ekledi, "Hâlâ yeri ve zamanı değil mi?"

"İşte bunda haklısın!" diye patladı Laurie, Jack'in ses tonu yüzünden kendine hakim olmakta güçlük çekerek. "Bir aile kurmayı tartışmak için, şehir morgu hiç de uygun bir yer değil. Ve dahası, dürüst olmak gerekirse, birden artık tartışmayı bitirdiğimi fark ettim. Gerçekler gayet basit. Artık, yeni gelişen hamileliğim de dahil, nasıl hissettiğim konusunda kararımı verdim. Bilmediğim şey, senin nasıl hissettiğin ve senin bencil kederli rolünü bırakmaya niyetin veya becerin olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer bana söyleyeceğin şey buysa, o zaman güzel! Söyle! Bunu tartışmaktan bıktım usandım ve bir karar vermeni beklemekten de bıktım usandım."

"Kesinlikle yeri ya da zamanı olmadığını görebiliyorum," dedi Jack, eşit bir öfkeyle. Ayağa kalktı. "Sanırım daha uygun koşulları bekleyeceğim."

"Evet, öyle yap," diye bağırdı Laurie.

"Görüşürüz," dedi Jack, kapıdan çıkmadan önce.

Laurie masasına döndü, başını ellerinin arasına aldı ve içini çekti. Kısa bir an için, Jack'in arkasından koşmayı düşündü ama bunu yapsa bile, onu yakaladığında ne diyeceğini bilmiyordu. Jack'in ona duymak istediği şeyi söylemeyeceği belliydi. Aynı za-

manda, Laurie çok aceleci ve baskıcı olup olmadığını merak etti, özellikle de son semptomları ve henüz kendisine bile söyleyeme-diği korkusundan ona bahsetmediği için: Her şeyi bir kez daha ta-mamen değiştirecek olan düşük korkusu.

David Rosenkartz arabasını, Robert Hawthorne'un ofisinin bulunduğu, küçük, ticari binanın otoparkına soktuğunda, saat öğ-leden sonra dördü biraz geçiyordu. Bina daha önce bir depoydu ama St. Louis şehir merkezindeki çoğu yenilenme gibi, yeniden kullanım için dönüştürülmüştü. Artık birinci katında lüks bir res-toran ve ikinci katında da ofisler vardı. Robert Hawthorne –veya casuslarının bildiği isimle Bay Bob– şehre gelmiş, önce Beklenme-yen Sonuçlar isimli bir şirket kurmak, sonra da Eleme Operasyo-nu'na başlamak için, bu yeri bulmuş ve uygun olduğuna karar ver-mişti, çünkü Davidson ve Faber hukuk firmasına yakındı. David, hukuk firmasıyla ilişkinin ne olduğunu bilmiyordu ve sormaması gerektiğini de biliyordu. Bildiği şey, Robert'ın düzenli aralıklarla oraya çağrıldığıydı.

David şehirde pek kalmazdı, çünkü işi, değişik şehirlere seya-hat edip, casuslarını kontrol etmek ve gerekirse onlarla ilgilen-mekti. Bağımsız yükleniciler olarak işlev gösteren tuhaf karakter-leri düşününce, bu hiç de kolay bir iş değildi. Başlarda David sa-dece sorunları çözüyordu ama artık Robert'la beş yıldan fazla sü-redir çalıştığı için, casusları işe alma da onun sorumluluğundaydı. İşe alımlar, daha eğlenceli ve ilginçti. Robert, hâlâ Pentagon'da ça-lışmakta olan, ordudan bir arkadaşından isimleri alıyordu. Bunlar çoğunlukla, orduda bir tür tıbbi mevkide çalışmış ve onursuzca atılmış olan kişiler oluyordu. David orduda bulunmamıştı ama bu tecrübenin, sivil hayata adapte olmaya çalışan, özellikle de çatış-ma gören kişileri nasıl etkilediğini takdir edebiliyordu. Irak devam ederken, bir sürü potansiyel casusları oluyordu. Elbette, sivil has-tanelerden kovulmuş olan insanları da arıyorlardı. Bu bilgilerin çoğu, organizasyona katılmış olan kişilerden geliyordu.

Ofisin kapısında hiçbir yazı yoktu. David, sekreter ve ayrıca Robert'ın beraber yaşadığı kız arkadaşı olan Yvonne'un arka ofiste olma olasılığına karşı kapıya vurdu. Bu, büyük bir operasyon değildi. Robert, Yvonne ve David, tek çalışanlardı ve oldukça uzun bir süre, sadece Robert ve Yvonne olmuştu.

Büyük göğüslü Yvonne kapıyı açarken, kilit mekanizmasından yüksek bir klik sesi çıktı. Ağdalı, güney aksanlı sesiyle, David'i işveyle içeri davet etti. Sözdizimi, birçok 'tatlım' ve 'canımla' bölünüyordu ama David buna aldanmıyordu. Platin sarısı saçları ve sivri topuk ve mini etek gibi fahişe zevklerine rağmen, David onun düzenli olarak Robert'la çalıştığını ve tekvandoda usta olduğunu biliyordu. David, birkaç içkiden sonra onun flörtçü hareketlerinden faydalanmaya çalışma hatasını yapan herkese çok acırdı.

Ofis sadeydi. Biri öndeki odada, diğeri Robert'ın arkadaki ofisinde duran iki masa, iki bilgisayar, birkaç sehpa, birkaç sandalye, bir dosya dolabı ve iki kanepe vardı. Bunların hepsi kiralıktı.

"Çirkin patron arka odada, tatlım," diye fısıldadı Yvonne. "Sakın gidip de onu sinirlendirme, duyuyor musun?"

David'in Robert'ı sinirlendirmek gibi bir niyeti yoktu. David, Batı Sahili'ndeki birkaç günden sonra, şehre dün gece dönmüştü ve biraz iznin keyfini çıkartıyor olmalıydı.

"Otur!" dedi Robert, David içeri girince. Robert, bacaklarını çapraz yapmış, ayaklarını kenara dayamış ve ellerini başının arkasında birleştirmiş halde masasında oturuyordu. Brioni ceketi, kanepenin koluna atılmıştı.

"Kahve ister misin, canım?" diye sordu Yvonne. Ön odadaki masanın üzerinde bir İtalyan espresso makinesi vardı.

David gülümsedi ve Yvonne'a teşekkür etti ama kahveyi reddetti. Bir öfke ifadesiyle dudaklarını sıkmış olan Robert'a baktı. "Kısa bir süre önce bazı kötü haberler aldım," dedi Robert. "Görünüşe göre, Büyük Elma'daki küçük Macar'ımız kendini kontrol edemiyor."

"Yeni bir vurulma mı?" diye sordu David.

"Korkarım ki," dedi Robert. "Bu sefer, yönetici doktorlardan biri. Bu kadın bir tehlike. İşinde iyi ama bütün operasyonu tehlikeye atıyor."

"Onun yaptığından emin misin?"

"Yüzde yüz? Hayır! Yüzde doksan dokuz? Kesinlikle. Vurulmalar, kokuşmuş bir peynirin etrafında dolaşan sinekler gibi, onu takip ediyor. Elbette, böyle bir şey devam edemez, bu yüzden korkarım ki senin şu küçük tatilini ertelemen gerekecek. Yvonne, saat on buçukta orada olacak bir uçuşta sana yer ayırttı."

"Kısa süre var. Peki ya silah?"

"Yvonne onu da halletti. Sadece şehre giderken bir yere uğraman gerekecek."

"Adresini hatırlamıyorum."

"Yvonne onu da çıkarttı. Endişelenme, her şeyi düşündük."

David ayağa kalktı.

"Senin için sorun değil, değil mi?" diye sordu Robert.

"Hayır, sorun değil. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum."

"Evet, sanırım ben de."

Laurie'nin oldukça kirli olan ofis penceresinin dışında, gizlenmiş, önemli bir bilgi parçası bulma umuduyla, çizelgeleri bir kez daha gözden geçirirken, gün geceye dönmüştü. Daha önceki okumalarında olduğu gibi, Laurie'nin gözüne hiçbir şey çarpmamıştı. Kısa EKG bandını bir kardiyologa göstermesi ve adli araştırmacının MASNP testinin ne olduğunu bulmasını sağlaması için astığı Post-itleri vardı. Bunun haricinde, Laurie başka ne yapacağını bilmiyordu.

Ayrıca, Roger'ın şüpheliler listesini, potansiyel ilişkilerine göre sıraya dizerek, dikkatle incelemişti. Hâlâ, Najah'ın en şaşırtıcı ve muhtemel şüpheli olduğunu düşünüyordu ama kritik zaman aralığında, St. Francis'ten General'a transfer olmuş ve hastanenin farklı bölümlerinde gece vardiyasında çalışan diğer yedi kişi de, özellikle de hasta katlarına kolay erişimleri olduğu için, aynı dere-

cede ilginçlerdi. Bir sonraki listede, bir önceki altı aylık süreçte hastane ayrıcalıkları iptal edilmiş olan sekiz doktor vardı. Laurie, mümkün olursa, bu doktorların, disiplin cezasını hak etmek için ne yaptıklarını teker teker öğrenmek isterdi.

Laurie, Roger'ın listeleri üzerinde çalışma ve çizelgelerin üzerinden son bir kez geçme arasında, Jack'i aramayı düşünmüştü. Varolan koşullar altında ona vermiş olduğu tepkinin anlaşılabilir olduğunu düşünmesine rağmen, bundan pişmandı. Çok aceleci ve sert davranmıştı ve duymak istediği şeyi söylemeyeceğinden şüphelenmesine rağmen, en azından aklındakileri söylemesi için ona bir fırsat vermiş olmalıydı. Aynı zamanda, Jack'e söylediği şeyler maalesef çok doğruydu. Onun yanından taşınmasına neden olan kararsızlığından bıkmıştı. Sonunda, Laurie onu aramamaya karar verdi. Bu, yarasına tuz basmak olacaktı. Bunun yerine, sabaha kadar beklemeye karar verdi ve o zamana kadar aramazsa, kendisi arayacaktı.

Laurie, hastane çizelgelerini, iki düzgün küme yaptı. Bunların yanına, not defterindeki, bütün davaların birbirine nasıl benzediğini içeren kendi listesini koydu. Dijital kayıtların olduğu CD'yi, not defterinin üzerine koydu. Saatine baktı. Yediye çeyrek vardı, bunun dairesine dönmek için uygun bir zaman olduğunu düşündü. Yatmadan önce, kendisine hafif bir akşam yemeği hazırlardı. Uyuyup uyuyamayacağı tamamen ayrı bir konuydu. Moralinin bozulacağından korkarak, eve daha erken gitmek istememişti. Roger'ın ölümü, Jack'in sinir bozucu davranışı ve kendi korkunç sorunları düşünmemek için, bütün öğleden sonra meşgul olması daha iyi olmuştu.

Sandalyesini masadan geriye iten Laurie, bir kez daha CD'ye baktığında, ayağa kalkmak üzereydi. Birden aklına, hastane çizelgelerinin dijital kopyalarıyla basılı kopyaları arasında –özellikle de bilinmeyen kan testiyle ilgili– bir fark olup olmadığına bakmak gelmişti. Belki bir sonuç bulabilirdi ve eğer bulabilirse, belki testin ne olduğunu anlayabilirdi.

Sandalyesini masaya doğru geri çeken Laurie, bilgisayarını açtı ve CD'yi koyup, Stephen Lewis'in laboratuvar değerlerine gelinceye kadar, sayfaları gelişigüzel aşağı kaydırdı. Yazılar çok küçüktü ve Laurie, sayfanın sol yanındaki sütunu takip edebilmek için parmağını kullandı. Sayfanın sonuna doğru, MASNP'yi buldu. Parmağını yana doğru ilerlettiğinde sonucu gördü. Sonuç, 'pozitif MEF2A' idi.

Laurie, kayıtlı sonuca bakarken, kafası karışmış halde hafızasını yokladı. Hiçbir açıklama yoktu. MEF2A'nın, Laurie için MASNP'den daha çok anlamı yoktu. Bu, sözlükte bilinmeyen bir kelimeye bakıp, karşılığında bilinmeyen bir eş anlamlısını bulmaya benziyordu. Laurie, dağıtıcıdan bir Post-it daha aldı ve sonucu yazıp bir soru işareti koydu. Yeni Post-it'i, masasının arkasındaki duvara asmış olduğu diğerlerinin yanına koymak için, sandalyesini geri itti ve kolunu ileri uzatarak hafifçe kalktı.

Bastırılmış bir acı çığlığı, Laurie'nin dudaklarından kaçtı. Post-it'i duvara yapıştırmaktansa, ağırlığını desteklemek için, her iki eli de masasına indi. Alt karnında, ani, kuvvetli bir ağrı hissetmişti ve birkaç saniye boyunca kıpırdamadan nefesini tuttu. Neyse ki, ağrı hafiflemeye başladı ve Laurie, yavaşça sandalyesine çöktü. Vücudunun içinde olan şey her neyse, onu azdırmamak için kaskatı durdu.

Gözaltı davasının otopsisini yaptığından beri, Laurie'nin karnında devam eden, hafif bir rahatsızlık vardı. Ara ara, biraz artmış ve azalmıştı ama asla tam olarak kaybolmamıştı. Yeni Post-it'i diğerlerinin yanına koymaya çalışmasına kadar, bunu bir ağrıdan çok, bir baskı olarak tanımlamıştı.

Ağrı, normal nefes alabileceği kadar azaldığında, Laurie doğrularak, sandalyesindeki ağırlığını değiştirdi. Neyse ki, artık sancıya dönmüş olan his, dayanılabilir seviyede kaldı. Alnı terlemeye başlamıştı ve bunu, elinin tersiyle kuruladı. Endişeli olduğunu biliyordu ama bu kadar çok terleyecek kadar endişeli olmasına şaşırmıştı. Ateşi olup olmadığını merak etti ama olduğunu zannetmi-

yordu. Dikkatle, bir parmağıyla dokunarak karnını muayene etti. Daha önceki durumların tersine, artık, kaygı verici olarak gördüğü, kesin bir hassaslık vardı. Daha öncede fark ettiği gibi, tam olarak apandisit ağrısıyla aynı yerdeydi.

Laurie, tereddüt ederek, yavaşça ayağa kalktı. Bu olayın yaşanmasına birkaç dakika önceki ani kalkma hareketi neden olmuştu ve bunun bir kez daha olmasını önlemeye niyetliydi. Neyse ki, acı tekrarlamadı. Terlemesi ise başka bir mevzuydu. Daha da kötüye gitmişti.

Laurie, bir eliyle duvardan destek almaya devam ederek, dikkatle birkaç adım atarak ofisinden koridora çıktı. Ağrı hâlâ dayanılabilirdi. Güvenini toplayarak koridor boyunca, kadınlar tuvaletine kadar yürüdü. İçeriye girince, biraz tuvalet kâğıdı aldı ve altını sildi. Kanama tekrar başlamıştı ve bu sefer, öncekinden daha çok kan vardı. Artık apandisti olmadığını biliyordu.

Laurie, artan endişeyle, ofisine ve sandalyesine döndü. Telefona baktı. Artık pek bir seçeneği olmadığını bilmesine rağmen, hâlâ Dr. Riley'yi arama konusunda tereddüt ediyordu. Kanama, apandisit ihtimalini ortadan kaldırmıştı ve ağrının yeriyle birlikte, basit bir düşükten çok daha ciddi olan bir dış gebeliği düşündürüyordu. Sonunda, isteksizce telefonu aldı ve Laura Riley'nin ofis telefonunu çevirdi. Santral cevap verdiğinde, Laurie adını ve direkt numarasını verdi. Geri dönüşü hızlandırabileceğini düşünerek, doktor unvanını da ekledi ve doktorla konuşması gerektiğini söyledi. Bunun acil bir durum olduğunu da söyledi.

Laurie, ahizeyi yerine koyarken, yeni bir his fark etti: Omzunda hafif bir ağrı. O kadar hafifti ki, hayal ediyor olabileceğini düşündü, yine de bu, zaten çok olan endişesini daha da artırdı. Eğer bu rahatsızlık gerçekse, periton irritasyonu geliştiğinin kötü bir habercisi olabilirdi. Laurie bu olasılığı denemek için işaret parmağıyla karnına bastırdı, sonra da elini hemen geri çekti. Aniden saplanan bir ağrıyla, yüzünü buruşturdu. Şu anda hissettiği şeye 'yansıma hassasiyeti' deniyordu, bu da periton irritasyonunun bir be-

lirtisiydi ve sadece dış gebeliği olmasından değil, ayrıca çoktan çatlamış olabileceğinden de endişelenmesine neden olmuştu. Eğer öyleyse, bu, zamanın önemli bir faktör olduğu, gerçekten tıbben acil bir durumdu. İç kanaması olabilirdi.

Telefonun acı çalışı, Laurie'nin endişelerini böldü ve ahizeyi kaparak kulağına götürdü. Dr. Riley kendini tanıttığında rahatladı. Laurie, onun cep telefonuyla, halka açık bir yerden konuştuğunu anlayabiliyordu. Arkadan yüksek sesli konuşmalar duyulabiliyordu.

Laurie, cumartesi gecesi aradığı için özür dileyerek başladı ve profesyonel bir ilişkiye başlamak için kötü bir yol olduğundan aramak istemediğini söyledi ama artık bir seçeneği kalmadığına inanıyordu. Laurie, yansıma hassasiyetini de eklediği semptomlarını detaylı olarak anlattı. Rahatsızlığının, bir önceki günkü telefon konuşmalarından önce de olduğunu ama bundan bahsetmeyi unuttuğunu ve bir sonraki cuma günü olan randevusuna kadar bekleyebileceğini düşündüğünü itiraf etti.

"Öncelikle," dedi Laura, Laurie sözünü bitirdiğinde, "özür dilemek için bir sebep yok. Aslında, daha önce aramış olmanı tercih ederdim. Seni korkutmak istemiyorum ama bu ihtimali ortadan kaldırana kadar dış gebeliği düşünmeliyiz. İç kanaman olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti Laurie.

"Hâlâ terliyor musun?"

Laurie alnına dokundu. Terden ıslaktı. "Korkarım ki, evet."

"Nabzın ne, ortalama olarak? Hızlı mı, normal mi?"

Laurie, telefonu tutması için omzunu kullanarak, bileğinden nabzını hissetti. Daha önce, hızlı olduğunu biliyordu ve hâlâ öyle olduğundan emin olmak istedi. "Kesinlikle hızlı," diye kabul etti. Terleme ve hızlı kalp atışının, endişeye bağlı olmasını umut etmişti ama Laura'nın soruları, başka bir ihtimal olabileceğini fark etmesine neden olmuştu: Şoka giriyor olabilirdi.

"Tamam," dedi Laura, kontrollü, ciddi bir sesle. "Seni, Manhattan General Hastanesi'nin acil servisinde görmek istiyorum."

General'da yatan bir hasta olma düşüncesiyle, Laurie, omurgasından aşağı inen bir titreme hissetti. "Başka bir hastane seçebilir miyiz?" diye sordu.

"Korkarım ki, hayır," dedi Laura. "Ayrıcalıklarımın olduğu tek hastane orası. Ayrıca, eğer agresif olmamız gerekirse, tam donanımlılar. Şu anda neredesin?"

"Adli Tıp Kurumu'ndaki ofisimdeyim."

"First Bulvarı'yla Otuzuncu Cadde üzerinde mi?"

"Evet."

"Ya ofisin, binanın neresinde?"

"Beşinci katta. Neden soruyorsun?"

"Bir ambulans göndereceğim."

Yüce Tanrım! diye düşündü Laurie. Bir ambulansa binmek istemiyordu. "Taksiyle gelebilirim," diye önerdi.

"Taksiye binmeyeceksin," diye belirtti Laura açıkça. "Acil durumdaki bir hasta olmanın ilk kurallarından biri, özellikle doktorların kabul etmekte zorlandıkları kural, emirlere uyman gerektiğidir. Gereklilik hakkında daha sonra tartışabiliriz ama şu anda işi şansa bırakmayacağız. Sana hemen bir ambulans gönderiyorum ve seninle acil serviste buluşacağım. Kan grubunu biliyor musun?"

"0 pozitif," dedi Laurie.

"Acilde görüşürüz," dedi Laura ve telefonu kapattı.

Laurie, titreyen bir elle telefonu kapattı. Kendisini şok girmiş hissediyordu. Karmaşalar, hayatında standart hale geliyordu. Aynı gün içinde, bir arkadaşının cesedini teşhis etmek zorunda kalmıştı ve şimdi de, tıbbi olarak acil bir durum ve şüpheli bir seri katilin, kendisi gibi hastaları öldürmekte olduğu bir hastanede muhtemel bir ameliyat olasılığıyla karşı karşıyaydı. Tek tesellisi, baş şüphelinin nezarethanede olmasıydı.

Laurie telefonu kaptı. Birçok nedenden, Jack'i aramaya isteksizdi ama şimdi bu yeni gelişmeyle, buna eli mahkumdu. Desteğine ihtiyacı vardı, eğer acil ameliyata girerse, hastanede şikâyetlerini iletmesi ve onu koruması için, ona ihtiyacı vardı.

Telefon bir kez çaldı, sonra ikinci kez. "Haydi, Jack!" diye zorladı Laurie. "Aç şunu!" Telefon bir kez daha çaldı ve Laurie, Jack'in evde olmadığını anladı. Tahmin ettiği gibi, bir sonraki çalıştan sonra, telesekreteri devreye girdi. Laurie bir mesaj bırakmak için beklerken, bir küskünlük dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Jack'in kendisini birçok farklı şekilde sinirlendirmeyi başarabilmesi çok anlaşılmaz görünüyordu. Hiç şüphesiz, mahalledeki sahasında, bir ergenmiş gibi davranarak basketbol oynuyordu. Laurie mantıksız davrandığını biliyordu ama bunu engelleyemiyordu. Jack'in evde olmamasına gerçekten kızmıştı. Bunun haksız bir mukayese olduğunu bilmesine rağmen, ölmemiş olsa Roger'a ulaşabileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Büyük bir sorun çıktı," dedi Laurie, sinyal sesinden sonra "Bir kez daha yardımına ihtiyacım var. Şu anda, beni Manhattan General'a götürmesi için bir ambulans bekliyorum. Dr. Riley, çatlamış bir dış gebeliğim olabileceğini düşünüyor. İşin iyi tarafı, üzerindeki baskının kalkacağı anlamına gelmesi ama kötü tarafı, acil bir ameliyata girecek olmam. Orada olmana ihtiyacım var. Kendi serilerimin bir parçası olmak istemiyorum. Lütfen gel!"

Laurie, hattı kesme düğmesine bastıktan sonra, Jack'in cep telefonunu aradı. Birini alacağı umuduyla, aynı işlemi tekrarlayarak benzer bir mesaj bıraktı. Sonra, asansörün geleceğini tahmin ettiği bodrum katına inmeden önce, montunu almak düşüncesiyle sandalyesini masadan geriye itti. Ayağa kalkarken, başka bir acı krampı engelleme umuduyla, elini karnının altına basılı tuttu. Bunun yerine, kulağında zillerin çaldığını duydu ve ani bir baş dönmesi dalgası hissetti.

Laurie'nin farkına vardığı bir sonraki şey seslerdi, özellikle de telefonda konuşuyor gibi görünen bir erkek sesi. Kan basıncının düşük ama sabit, nabzın yüz ve karnın hafifçe gergin olduğu hakkında bir şeyler söylüyordu. Laurie, gözlerinin kapalı olduğunu fark etti ve açtı. Ofisinin zemininde, tavana bakarak yatıyordu. İlkyardım görevlisi bir kadın, sol koluna bir serum borusu takmakla

meşguldü. Erkek bir ilkyardım görevlisi, yan tarafta durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Onun arkasında, Laurie Mike Laster'ı fark etti. Laurie'nin yanında, yere indirilmiş bir sedye ve serum askısı vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Laurie. Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yavaş," dedi kadın ilkyardım görevlisi, elini Laurie'nin göğsüne koyarak. "Sadece küçük bir baygınlık geçirdiniz. Ama her şey yolunda. İki saniye içinde, sizi buradan çıkarıyor olacağız."

Erkek ilkyardım görevlisi telefonunu kapattı. "Tamam, haydi gidelim!" Laurie'nin başının arkasına geçti ve ellerini arkasına sokarak koltuk altlarından tuttu. Kadın, ayak bileklerine gitti. "Üçte," dedi adam ve hızla saydı.

Laurie, bir sedyeye kaldırıldığını hissetti. İlkyardım görevlileri, hemen bantlarla onu sabitlediler, sedyeyi bel hizasına kaldırdılar ve hızla koridora çıkarttılar.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordu Laurie. Daha önce hiç bayılmamıştı. Yere düştüğünü hatırlamıyordu.

"Çok uzun sürmüş olamaz," dedi kadın. Ayakucunda sedyeyi çekiyor ve adam da başta, itiyordu. Mike, yanlarında yürüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Laurie, Mike'a.

"Saçmalama," diye cevap verdi Mike.

Asansöre binerek bodrum katına indiler. Morg ofisinin önünden geçerken, Laurie akşam teknisyeni Miguel Sánchez'in kapıda durduğunu gördü. Laurie mahcupça el salladı. Miguel de ona el salladı.

Sedye, morgun beton zeminine çarptı, güvenlik ofisinin önünden geçti ve arkadaki yükleme dokuna çıktı. Ambulans, Sağlık ve Hastane'nin cenaze arabalarından birinin yanına park edilmişti. Laurie, cesetlerin girdiği yerden çıkmasındaki ince alayı düşündü.

Ambulansa binince, kadın ilkyardım görevlisi, Laurie'nin sağ üst koluna bir tansiyon aleti takarak şişirdi.

"Ne çıktı?" diye sordu Laurie.

"İyi," dedi kadın, uzanıp serumu biraz daha açmasına rağmen.

Manhattan General Hastanesi'ne olan yolculuk, Laurie'ye şaşırtıcı derecede kısa gelmişti. Kendini, gözlerini kapatacak kadar uzakta hissetmişti. Uzaktaymış gibi gelse de sireni duyabiliyordu. Fark ettiği bir sonraki şey, ambulansın kapılarının açıldığı ve parlak bir ışığa götürüldüğüydü.

Acil servis, her zamanki gibi kaotikti ama beklemek zorunda kalmadı. Apar topar, servisin derinlerine ve akut bakım bölümüne götürüldü. Bir muayene masasına geçirilirken, Laurie önkolunu birinin tuttuğunu hissetti. Laurie döndü ve ameliyat kıyafetlerini giymiş, başlığını da takmış olan genç bir kadının yüzüne baktı.

"Ben, Dr. Riley. Sana iyi bakacağız. Rahatlamanı istiyorum."

"Rahatım," diye cevap verdi Laurie.

"Bu geceden önce tanışmadığımız için, herhangi bir sağlık problemin, aldığın bir ilaç veya herhangi bir alerjin olup olmadığını sormam gerekiyor."

"Hepsine hayır. Oldukça iyi bir sağlıkla kutsanmışım."

"İyi," dedi Dr. Riley.

"Bir saniye," dedi Laurie. "Size bahsetmek istediğim bir şey vardı. kısa bir süre önce, BRCA1 belirleyicisi için pozitif olduğumu öğrendim."

"Bunun için bir onkoloji uzmanını gördün mü?"

"Henüz değil."

"Eh, bu durumda yapmamız gereken şeyi etkileyeceğini zannetmiyorum. Sana oyun planını açıklayayım. Önce hızlı bir kuldosentez yaparak, rahminin arkasında kan olup olmadığına bakacağız. Vajina apeksine giren bir iğneyle yapılıyor. Kulağa, olduğundan daha kötü geliyor. Hafif bir acı hissedeceksin ama hepsi bu."

"Anlıyorum," dedi Laurie.

Laura, sözünde durup Laurie'ye çok az rahatsızlık vererek prosedürü gerçekleştirdi. Sonuç pozitifti.

"Bu, bize ameliyat kararı verdiriyor," dedi Laura. "En büyük endişem, şu anda karın boşluğunda iç kanamanın devam etmesi.

Bunu durdurmak zorundayız. Ayrıca, sana kan vermemiz de gerekecek. Söylediğim her şeyi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Laurie.

"Böyle bir sorun yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun, senin hatan olmadığını kesinlikle anlamanı istiyorum. Dış gebelik, insanların zannettiğinden çok daha yaygındır."

"Geçmişimde, buna neden olmuş olabilecek bir şey var. Üniversitedeyken, spirale bağlı pelvis iltihaplanması geçirmiştim."

"Bunun etkisi olmuş olabilir de, olmayabilir de," dedi Laura. "Bu arada, aramamızı istediğin biri var mı?"

"Burada olmasını istediğim kişiyi aradım bile," dedi Laurie.

"Tamam, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için ameliyathaneye gidiyorum. Birkaç dakika içinde görüşürüz."

"Tekrar teşekkür ederim. Cumartesi gecenizi mahvettiysem özür dilerim."

"Neden bahsediyorsun? Seni normale döndürmek, cumartesi gecemi kurtaracak."

Laurie, birkaç dakikalığına yalnız kalmıştı. Bütün bu olaylar, başkasının başından geçiyormuş gibi, kendisini garip bir şekilde uzakta hissediyordu. Yan odalarda yaşanan dramların kanıtlarını duyabiliyordu ve açık kapının önünden, farklı farklı acil işler için geçen insanları görüyordu.

Laurie, Laura Riley doktoru olduğu için kendisini şanslı hissetti ve onu tavsiye ettiği için Sue'ya borçlandığını düşündü. Laura'nın gösterdiği özgüven ve profesyonellikle, Laurie olacağı ameliyattan, tahmin ettiği kadar korkmuyordu. Karnındaki artan şişlik ve kaybettiği kanın neden olduğu güçsüzlük yüzünden, buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tek gerçek endişesi, ameliyattan sonra, SADS kurbanı olup, kendi serilerinin bir üyesi olmaktı ama bu düşünceyi kafasından attı. Bunun yerine, Jack'i ve mesajını ne zaman alacağını düşündü. Laurie, onun hiç gelmeyecek kadar çok kızmış olmasından endişeleniyordu. Eğer bu olursa, Laurie ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden bu düşünceyi de kafasından attı.

yirmi

Jack, başıyla yaptığı bir aldatma ve zekice bir sıyrılmayla, Flash'i kandırmayı başarmıştı ve bir an için, Flash'in Jack'in nerede olduğuna dair bir fikri olmadı. Flash ne olduğunu fark edene kadar, Jack potanın altına girmeyi başarmıştı. Warren, bu hareketi gözünün ucuyla görmüş ve Jack'in açık ellerine mükemmel bir pas atmıştı. Jack döndü ve berabere olan maçı kazanmak için basit bir turnike atmak üzere dengesini sağladı. Ne yazık ki, olan şey bu değildi. Jack'in açıklanamaz yanlış hesaplaması yüzünden top, planladığı gibi panoda sekip potaya düşmedi. Bunun yerine, çok kısa düşerek potanın kenarıyla panonun arasına takıldı ve orada kaldı.

Oyun durdu. Bu kadar kolay bir atışı kaçırdığı için çok utanan Jack, topu yerinden çıkartmak için zıplamak zorunda kaldı. Ve sonra, son bir aşağılama için, karşı takımın bir oyuncusu topu kaptı, çizgileri geçti ve sonra topu saha boyunca uzun bir pasla, koşmak için Jack'in pota altında olmasını fırsat bilen Flash'e attı. Jack'in Flash'e savunma yapıyor olması gerekiyordu. Bunun yerine Jack, Flash'in sahanın diğer ucunda turnikeye girmesini acizce seyretmek zorunda kaldı ve Jack'in aksine, Flash bu atışı kaçırmadı. Maç bitmişti. Flash'in takımı kazanmıştı.

Jack, yok olmayı umarak sahadan sıvıştı. Yan çizgiler boyunca olan birkaç su birikintisinin üzerinden atladı. Kuru bir yer bulunca zincir baklası şeklindeki çite sırtını dayayarak, dizleri havada kalacak şekilde yere çöktü. Warren, elleri kalçalarında, yüzünde alaycı, çarpık bir gülümsemeyle yanına geldi. Warren, Jack'ten on beş yaş küçüktü ve bir iç çamaşır modelini bile kıskandıracak bir vücuda sahipti. Mahalledeki en iyi basketbol oyuncusu ve de hevesli bir rakip olduğu için, kaybetmekten nefret ederdi ve bunun tek nedeni bir, iki oyun boyunca kenarda oturmak zorunda kalacak olması değildi. Ona göre bu, kişisel bir hakaretti.

"Senin neyin var böyle?" diye sordu Warren. "O atışı nasıl kaçırabildin? Senin düzeldiğini zannetmiştim ama bu da senin zavallı oyunlarından biri olarak kayda geçecek."

"Üzgünüm, adamım," dedi Jack. "Sanırım konsantre olamadım."

Warren, dizleri, benzer şekilde havada kalarak Jack'in yanına çökmeden önce, sanki bu, yılın en yetersiz ifadesiymiş gibi kısa, alaycı bir kahkaha attı. Önlerinde, beş kişilik yeni bir grup, Flash ve takımıyla oynamaya hazırlanıyordu. Kötü havaya ve cumartesi gecesi olmasına rağmen, büyük bir kalabalık vardı.

Jack'in basketbolu, son birkaç hafta içinde biraz düzelmişti ama o öğleden sonra, Laurie'nin aksiliği ve kurban rolünü oynaması, Jack'i çok kızdırmıştı. Son zamanlarda yaşadığı şeyler için Laurie'ye anlayış gösterebilirdi oysa, Laurie'nin bir kurban olmanın neye benzediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Üstüne üstlük, kader ve AmeriCare'in ona göstermiş olduğu zalim gerçeğe karşı tek savunması olduğunu hissettiği mizah hakkında devamlı şikâyet edip durmasına inanamıyordu. Ve, daha da kötüsü, hamileliğiyle ilgili bu falsolu top hakkında düşündüklerini dinlemek istememesini de anlamıyordu. Laurie ona haberi verdikten sonra, Jack bu konuda düşünmekten başka bir şey yapmamıştı ve duygularını, hem olumlu hem de olumsuz, onunla paylaşmak için can atıyordu. Bu haber, onu, ikinci bir aile fikrini bir gerçek olarak kabul etmeye zorlamıştı ve bu durumdan zannettiği kadar korkmadığına inanmaya başlamıştı... En azından, Laurie'nin bu kadar talepkâr olduğu ve mağdur gibi hareket ettiği o öğleden sonraya kadar. Jack, konuşmalarını bir kez daha düşününce, Laurie'nin bir aile kurmayı tartışmaktan 'bıkmış usanmış' olmasına inanamıyordu, çünkü taşınmasından önce, bu konuyu gündeme getirdiği son seferi hatırlayamıyordu bile.

"Lanet olsun!" diye birden bağırdı Jack, başındaki bandı hızla çekip kaldırıma atarak.

Warren, soru dolu gözlerle ona baktı. "Adamım, berbat durumdasın! Dur, tahmin edeyim! Laurie hâlâ sorun çıkarıyor."

"Hem de nasıl," dedi Jack küçümseyerek. Ayrıntıları anlatacakken, uzaktan gelen boğuk bir bipleme duydu. Sırt çantasını kaparak fermuarı açtı ve nöbette olduğu zamanlar dışında normalde yanında getirmediği cep telefonunu çıkarttı. Ama o akşam, Laurie'yle olan kavgasından sonra, kendisine gelmesi ihtimaline karşı, ulaşılabilir olmak istemişti. Telefonun kapağını açıp bir mesajı olduğunu görünce, arayanın kimliğini kontrol etti.

"O," dedi Jack hafif bir öfkeyle. Ne bekleyeceğini bilmeden ve bir mucize için hiç ümidi olmadan, telesekreterini aradı. Mesajı dinlemeye başlarken ayağa kalktı. Dinlemeye devam ederken, çenesi yavaşça düştü, sonra telefonu kapattı ve bir an donup kalarak, Warren'a baktı. "Yüce Tanrım! Acil bir ameliyat için ambulansla Manhattan General'a götürülmüş."

Jack, donup kalmış hareketsizliğinden kurtularak eğildi ve eşyalarını aldı. "Üzerimi değişip hemen oraya gitmem gerekiyor!" Döndü ve sahanın dışına doğru koşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Warren arkasından.

Çatlayan bir dış gebeliğin ne kadar tehlikeli olduğunu gayet iyi bilen Jack durmadı veya yavaşlamadı. Caddede trafiğe takılınca, Warren ona yetişti.

"Seni ben bırakayım," dedi Warren. "Arabam hemen köşede."

"Harika," diye cevap verdi Jack.

"Sen o kıçını buraya getirene kadar, ben arabayla seni burada bekliyor olurum," dedi Warren.

Jack, caddenin karşısına fırlamadan önce, bunu kabul ettiğini göstermek için elini salladı. Dairesine giden merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve son katta soyunmaya başladı. Laurie ameliyata alınmadan önce hastaneye varmak için acele eden Jack, basketbol kıyafetinin geri kalanını dairesine girerken çıkardı. Onun ameliyat olacağı fikrinden ve bunun Manhattan General'da olmasından hoşlanmıyordu.

Jack, merdivenlerden hızla inerken o gün giymiş olduğu kıyafetleri üzerine geçirmeye uğraşıyordu. Jack binadan çıktığında,

Warren, söz vermiş olduğu gibi, siyah 4x4ünün içinde oturuyordu. Jack arabaya atladı ve Warren, ani bir fren sesiyle hareket etti.

"Bu ameliyat ciddi mi?" diye sordu Warren.

"Öyle olduğuna inansan iyi olur," diye cevap verdi Jack. Kravatını bağlarken, o öğleden sonra, Laurie'nin ufak sinir patlamasına bu kadar duygusal bir tepki verdiği için kendini suçladı. Yapması gereken şey, öfkelenmeden, onun atıp tutmasına izin vermek olmalıydı ama kendine hâkim olamamıştı. Laurie, onun dairesinden çıkıp gittiğinden beri kendine hakim değildi.

"Ne kadar ciddi?" diye sordu Warren.

"Şöyle söyleyeyim, insanlar bu yüzden ölüyorlar."

"Dalga geçiyorsun!" diye kendi kendine söylendi Warren, gaza basarken.

Warren'ın 4x4ü, 97. Cadde'deki yaya geçidindeki trafik ışığını yakalayabilmek için ileri atılırken, Jack sabit durabilmek için yolcu tarafındaki kapının üzerindeki kola tutundu. Birkaç dakika sonra, Warren, Manhattan General'ı görmüştü.

"Seni nereye bırakmamı istiyorsun?" diye sordu Warren.

"Acil bölümüne giden tabelaları takip et," dedi Jack.

Warren, sonunda kabul dokundaki iki ambulansın arasına burnunu soktu ve Jack dışarı atladı. "Sağ ol, adamım."

"Nasıl olduğunu bana da haber ver!" diye camdan bağırdı Warren.

Jack, omzunun üzerinden el salladı, sonra platformun üzerine atladı ve içeri koştu. Bekleme alanı insanlarla doluydu. Jack doğrudan, acil servise açılan ikili kapılara doğru ilerledi ama iriyarı, kırmızı suratlı, üniformalı bir polis tarafından durduruldu. Adam, yan tarafta duruyordu ama Jack yaklaşırken kapıların önüne geçti.

"Girişte kayıt yaptırmanız gerekiyor," dedi memur, Jack'in omzunun üzerinden işaret ederek.

Jack, biraz çabayla cüzdanını çıkarttı ve açtı. Cüzdanında, resmi adli doktor rozeti vardı. Polis, bunu daha iyi inceleyebilmek

için Jack'in elini yakına çekti. "Affedersin, doktor," dedi, rozetin ne olduğunu anlayınca.

Birkaç bölmeye bakıp da Laurie'yi bulamayınca Jack, ellerinde kan testi örnekleriyle aceleyle ilerleyen bir hemşireyi durdurdu. Jack, Laurie'nin ismini sorunca, hemşire biraz miyopmuş gibi yüzünü buruşturarak, Jack'in görmemiş olduğu, giriş kapılarının yanındaki bir kara tahtaya baktı. "Akut bakım alanında," dedi kadın. Kompleksin sonunu gösterdi. "Oda 22."

Jack, Laurie'yi odada tek başına, her türden akut bakım ekipmanıyla çevrili halde buldu. Arkasında, kan basıncı ve nabzının gerçek zamanlı kayıtlarını gösteren düz bir LCD ekran vardı. Gözleri kapalıydı ve elleri, parmakları birbirine geçmiş halde göğsünün üzerinde kenetlenmişti. Soluk benzi dışında, mutlu bir uykuda gibi görünüyordu. Arkasında, bir serum askısından sarkan birçok şişe ve sol koluna giren bir kan torbası vardı.

Birkaç adım, Jack'i Laurie'nin yanına getirdi. Onu huzurlu uykusundan uyandırmaya çekinerek ama uyandırmamaktan da korkarak, elini önkoluna koydu. "Laurie?" dedi sessizce.

Laurie'nin ağırlaşmış gözkapakları açıldı. Jack'i görünce gülümsedi. "Tanrı'ya şükür, buradasın."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Her şey göz önüne alınırsa, oldukça iyi hissediyorum. Anestezi uzmanı geldi ve bana ameliyat öncesi için bir ilaç verdi. Ameliyata çıkmak üzereyim. Ben girmeden önce gelebileceğini umuyordum."

"Çatlamış dış gebelik mi?"

"Bütün belirtiler bunu gösteriyor."

"Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Biraz olsun rahatlamadın mı? Yani, dürüst ol!"

"Hayır, rahatlamadım. Aslında, endişeliyim. Seni başka bir hastaneye götüremez miyiz? Babanın hastanesine ne dersin?"

Laurie, ilacın neden olduğu bir dinginlikle gülümsedi. Başını iki yana salladı. "Doktorumun sadece burada ayrıcalıkları var.

Başka bir yere gitmeyi hemen istedim ama korkarım ki burada tıkılı kaldım. Hâlâ iç kanamam olduğundan oldukça emin, bu yüzden pek fazla zamanımız yok." Laurie, kolunu Jack'ten kurtardı ve onunkini tuttu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama burada olmak benim için sorun değil ve özellikle de artık sen geldiğin için. Teorik olarak, kendi serilerimin bir kurbanı olma riskim olsa bile, bunun pek olası olduğunu düşünmüyorum. Özellikle de Najah ortalarda değilken, şans benden yana."

Jack başını salladı. İstatistiksel olarak, Laurie'nin haklı olduğunu biliyordu ama bu, özellikle de Najah'a yapılan suçlama çok dolaysızken, bu pek de teselli edici değildi. Aslında, Laurie'nin burada olmasından hiç hoşlanmıyordu, yine de pek bir seçenek olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Laurie, transfer sırasında kan kaybından ölebilirdi.

"Ben iyiyim, gerçekten," diye ekledi Laurie. "Doktorumdan hoşlanıyorum. Ona çok güveniyorum. Ve ona, bu gece bana ne olacağını sordum. Ameliyattan sonra, PACU'ya gideceğimi söyledi."

"PACU da ne?"

"Anestezi sonrası bakım ünitesi."

"İyileşme odasına ne olmuş?"

Laurie gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Artık PACU deniyormuş. Her neyse, muhtemelen bütün gece PACU'da kalacağımı söyledi ve eğer oradan çıkacak olursam, kaybettiğim kan miktarı yüzünden, beni akut bakım ünitesinde tutmak istiyor. Davalarımın hiçbiri yoğun bakım ünitesinde olmadı, sadece hastane katlarındaydılar. Bir transfer ayarlayabileceğimize emin olduğum yarına kadar, kendimi güvende hissediyorum. Babam, beni Üniversite Hastanesi'ne aldırabilir ve doktorum oraya gelemese bile, eminim ki eski jinekoloğum onun yerini doldurabilir."

Jack başını salladı. Hâlâ mutlu değildi ama Laurie'nin haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca, acil ameliyatlarda, Manhattan General en iyi ekiplerden birine sahipti.

"Benim kadar rahat mısın?" diye sordu Laurie.

"Sanırım," diye itiraf etti Jack.

"Güzel," dedi Laurie. "Ve unutma, bütün bunlar, baş şüphelinin gözaltında olmasına ek koşullar."

"Buna güvenmek istemiyorum," dedi Jack.

"Eğer bir tek bu olsaydı, ben de istemezdim," dedi Laurie. "Ama daha huzurlu olmamı sağlıyor."

"İyi," diye cevap verdi Jack. "Ve en önemli şey, senin huzurlu olman. Bana genlice, PACU'da olacağın fikrini sevdim. Bu, gerçekten güvenli. Najah'a karşı olan suçlamaysa, sadece bir tahmin."

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Laurie. "Bu da bir öneride bulunmama neden oluyor. Ben ameliyattayken, burada durman için hiçbir sebep yok. Neden ATK'ye dönüp de masamın üzerindeki notlara, özellikle de Roger'ın listelerine bakmıyorsun? Hatta onları buraya getirebilirsin. Bazı fikirlerimi yazmıştım ama senin düşüncelerini de almak iyi olurdu, özellikle de, Najah'ın çıkmaz sokak olduğu anlaşılırsa."

"Affedersin!" dedi Jack, kelimenin üstüne basa basa. "Sen ameliyattayken, buradan ayrılmıyorum. Mümkün değil!"

"Tamam, hemen kızma. Sadece bir öneriydi."

"Teşekkürler ama hayır," diye tekrarladı Jack.

Konuşmalarında bir duraklama oldu. Jack, LCD ekrana baktı. Laurie'nin kan basıncının düşük ve nabzının da yüksek olmasından biraz endişe ediyordu ama sabit kaldıklarını görmekten memnundu.

"Jack," dedi Laurie, onun kolunu daha da sıkı tutarak. "Bu öğleden sonra, bu kadar sinirli olduğum için çok üzgünüm. Konuşmana izin vermememem yanlıştı. Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedi Jack, gözlerini tekrar Laurie'ye çevirerek. "Ve ben de bu kadar hassas olduğum için üzgünüm. Sinirlenmek için birçok nedenin vardı. Sorun, benim de oldukça üzgün olmamdı. Elbette, bu mazeret sayılmaz."

"Tamam, Laurie!" dedi neşeli bir ses. Laura Riley, yanında bir

hasta bakıcıyla odaya daldı. "Ameliyathane hazır ve tek ihtiyacımız olan şey, sensin."

Laurie, Jack ve Laura'yı tanıştırdı ve Jack'in de bir adli doktor olduğunu belirtmeye dikkat etti. Laura nazikti ama bir an önce başlamak istediğini söyleyerek, konuşmayı kısa kesti. Ameliyathanelerin birinin boşalmasını beklemek zorunda kaldıkları için, bir gecikme yaşamışlardı bile.

"Ameliyatı izlememin mahsuru var mı?" diye sordu Jack.

"Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum," dedi Laura, hiç tereddüt etmeden. "Ama akşam vardiyası olduğu için, sizi ameliyathane lobisine çıkarabilirim ve orada beklersiniz. Bu, kuralları biraz çiğnemek oluyor ama siz de bir doktorsunuz. Sonra, Laurie'nin ameliyatını bitirir bitirmez, size bilgi veririm. Tabii, eğer Laurie için bir sakıncası yoksa."

"Benim için sakıncası yok," dedi Laurie.

"Ameliyathane lobisi teklifinizi kabul edeceğim," dedi Jack. "Ama önce, belki de kan vermem iyi bir fikir olabilir. Laurie ve benim kan gruplarımız aynı ve eğer kana ihtiyacı olursa, donörü ben olmak isterim."

"Bu çok cömert bir teklif," dedi Laura. "Büyük ihtimalle kanı kullanacağız." Laurie'ye dönerek konuştu: "Haydi, seni ameliyathaneye götürüp iyileştirelim." Sedyenin tekerleklerini çözüp koridor boyunca itmeye başlayan hastabakıcıya başıyla işaret etti.

"Affedersiniz," dedi aksanlı bir ses, buyurgan bir tonla.

Jazz durdu ve arkasına döndü. Seslenen, her zaman gittiği, Columbus Bulvarı'ndaki marketin sahibiydi. Konuşurken, Jazz'in koluna hafifçe vurmuştu da.

"Ödemeyi unuttun," dedi adam, Jazz'in, omzuna asılı kanvas çantasını işaret ederek.

Jazz'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Bu anemik görünüşlü adamın, ıslakken kırk kilodan az geleceğini tahmin etti ama işte burada, Columbus Bulvarı'ndaki kaldırımın ortasında

ona yaklaşıyordu. Bazı insanların, davranışlarının arkasında durmalarının bir yolu olmamasına rağmen, bu kadar cüretkâr olmaları şaşırtıcıydı. Elbette, silahlı olabilirdi ama Jazz bundan şüpheliydi. Ceplerine ulaşmasını engelleyen, belden bağlanmış, sıkı, beyaz bir önlük giyiyordu.

"Süt, ekmek ve yumurta aldın ama ödemedin," diye açıkladı adam. Sonra dudaklarını sıkıca büzdü ve çenesini kaldırdı. Jazz'e göre, adamın çok sinirli olduğu kesindi ve kavgaya hazır gibi davranıyordu ki, eğer egzotik bir dövüş sanatında inanılmaz büyük kuşağa sahip değilse, bu hiç mantıklı değildi. Jazz, adamdan daha iri, kesinlikle daha formdaydı ve sağ eli de montunun cebindeki Glock'unun üzerindeydi.

"Dükkâna geri dön!" diye emretti adam.

Jazz, içgüdüsel olarak etrafına baktı. Hiç kimse onlara dikkat ediyor gibi görünmüyordu, yine de bu, eğer olay çıkarmaya kalkarsa kesinlikle değişirdi. Yine de, Jazz buna hevesliydi. Kendisine meydan okuyan adama baktı. Ama o daha konuşamadan, montunun sol cebindeki Blackberry'si bipleyip elinin altında titredi. Jazz, etrafta dolaşırken aleti genellikle açık bırakırdı.

"Bir saniye," dedi Jazz dükkan sahibine, Blackberry'sini cebinden çıkartırken. Mesajın Bay Bob'dan geldiğini görünce, suratına daha büyük ve içten bir gülümseme yayıldı. Son iki günde üç isim aldıktan sonra, bir başka isim beklemiyordu ama başka ne sebeple, isimleri aldığı bu saatte onunla temasa geçecekti ki? Hızla mesajı açtı.

"Evet!" diye haykırdı Jazz. Ekranında, Laurie Montgomery ismi vardı. Sağ elini montunun cebinden çıkararak, dükkan sahibine, başparmağını kaldırdı. Bundan daha memnun olamazdı. Bir beş bin dolar daha geliyordu ve bu da, üç gecede, sevinçten bağırttıran bir yirmi bin dolar kazandığı anlamına geliyordu!

"Geri gelip ödemezsen, karım polis çağıracak," diye ısrar etti adam.

İnternet hesabına yapılan, beklenmedik beş bin dolarlık ek-

lenti sayesinde, Jazz hiç de kendisine özgü olmayan bir asillik ve cömertlik dalgası hissetti. "Biliyor musun, sen şimdi söyleyince fark ettim, galiba ödemeden çıktım. Neden geri gidip bunu çözmüyoruz."

Uçağın tekerlekleri, piste sertçe çarptı ve gövdesi, bunun etkisiyle sarsıldı. Gürültü ve titreşim, David Rosenkrantz'ı derin uykusundan uyandırdı. Bir an için nerede olduğunu anlayamayan David'in kendine gelmesi biraz vakit aldı. Başını yana çevirerek, yağmurla yol yol olmuş camdan dışarıya baktı. Sisli havada terminalinin ışıkları zar zor görünen LaGuardia'ya inmişti.

"Ördekler için güzel bir gece," dedi bir ses. "Saat on civarı yağmurun başlayacağını söylemişlerdi ve ilk defa haklı çıktılar."

David, yanında oturan adama döndü. Ciddi, orta yaşlarının sonunda, çerçevesiz bir gözlüğü olan ve David gibi, gömlek ve kravat giymiş bir adamdı. Robert, David'in takım giymesinde ısrar etmişti. Bunun, operasyonlarına yasal bir hava verdiğini açıklamıştı. David de bundan hoşlanıyordu çünkü insanların arasına daha rahat karıştığını hissediyordu. Yapmak zorunda kaldığı bütün o uçuşlarla, tıpkı diğer iş adamları gibi görünüyordu.

David'in yanındaki yolcu, David'in camından dışarı bakabilmek için öne eğiliyordu. "Eve mi geliyorsunuz, yoksa iş için mi New York'tasınız?" diye sordu adam. Bütün uçuş boyunca tek bir kelime bile etmemişti. Bütün bu süre boyunca, burnunu dizüstü bilgisayarına gömmüştü.

"İş," dedi David, açıklama yapmadan. Beraber yolculuk ettiği insanlarla konuşmaktan pek hoşlanmazdı; konuşmalar, her zaman David'in nasıl bir iş yapmakta olduğuna gelirdi. Geçmişte, David bir şey söylemek zorunda kaldığında, sağlık danışmanlığı işinde olduğunu söylerdi. Bu, kendisini gerçekten de bu alanda çalışan biriyle muhabbet ederken bulana kadar, işe yaramıştı. Muhabbetin geri kalanı oldukça riskli geçmişti ve David, uçaktan inme fırsatıyla kurtulmuştu.

"Ben de iş için geldim," dedi ciddi görünümlü adam. "Bilgisayar yazılımı. Bu arada, nerede kalıyorsun? Eğer Manhattan'da kalıyorsan, belki de aynı taksiyi paylaşabiliriz. New York'ta yağmur yağınca, taksi bulmak mümkün olmuyor."

"Çok naziksiniz," dedi David, "ama henüz bir otel ayarlamadım. Bu seyahat, son dakikada çıktı."

"Marriott'u önerebilirim," diye ısrar etti adam. "Neredeyse her zaman, hafta sonları boş oda bulunabiliyor ve merkezi bir yerde."

David, elinden geldiğince gülümsedi. "Bunu aklımda tutarım ama hemen şehre gitmiyorum. Burada Queens'te bir yere uğramam gerekiyor." Bir taksiyle Long Island City'ye gidip, ayarlanmış silahı alırken taksiyi bekletmeyi planladı.

"Unutma, bu cadı her zaman silahlı dolaşır," diye öğütlemişti Robert. "Bu yüzden ona nefes alacak pek yer bırakma. Aslında, hiç bırakma. Bütün sorun, kadının silahını kullanma konusunda hiç vicdan azabı çekmemesi."

David, bu istenmemiş tavsiye karşısında başını sallamıştı ama böyle bir şeyin söylenmesine ihtiyacı yoktu. O, bir profesyoneldi ve bu işi yıllardır yapıyordu. Ceket cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkarttı. Adres, 1421 Vernon Bulvarı, Long Island City idi. David, buranın nasıl bir yer çıkacağını merak etti. Ayrıca, silahı alma işinin sorunsuz olup olmayacağını da merak etti. Kısa bir süre önce Chicago'ya yaptığı bir yolculukta, silahı temin edecek kişi, bütün operasyonun ertelenmesi ve David'in rüzgârlı şehirde beş gün boyunca kalmasına neden olacak şekilde, alakasız bir suçlamayla tutuklanmıştı. Yirmi dört saat içinde St. Louis'e dönmek istediği için, New York'ta aynı sorunun yaşanmayacağını umdu.

David, kâğıda yazdığı diğer adreslere baktı. Bunlar, her ikisi de Upper Side'da olan, Jasmine Rakoczi'nin dairesi ve sağlık kulübüne aittiler.

"Şu Marriott nerede?" diye sordu David, dizüstü bilgisayarını çantasına koymakla meşgul olan, ciddi görünüşlü adama.

"Times Meydanı'nda," dedi adam.

"Batı Yakası'nda mı?"

"Evet, tiyatro bölgesinde."

David, Marriott'u aklında tutmaya karar verdi. Genel planı, tabancayı alıp bir otel bulmaktı. Batı Sahili'nde geçirdiği birkaç uzun gece yüzünden yorgundu ve uzun, iyi bir uyku için can atıyordu. Sonra, Rakoczi denen kadını halletmenin en iyi yolunu düşünecekti. Bütün bu işin en iyi tarafı, kadının nasıl göründüğünü hatırlamasıydı. Robert kadının, bu güne kadar gördüğü en iyi vücutlardan birine sahip olduğunu bile söylemişti ve Robert kesinlikle zevkli biriydi. David, bunu kendi gözleriyle görmeyi planlıyordu, bu yüzden en iyi yer, kadının dairesi olacaktı.

yirmi bir

Jack, Cosmopolitan dergisini, elinin tersiyle, ameliyathane lobisinin sehpasına attı. Umutsuzca bir şeyler okumak istiyordu ama özellikle bu derginin ona bir faydası olmayacaktı. *Time, People, National Geographic* ve *Newsweek*'in eski sayıları ve cumartesi gününün gazeteleri de dahil olmak üzere diğer her şeyi okumuştu. Hatta bir süre CNN'i seyretmeyi bile denemiş ama özellikle de içtiği iki fincan kahveden sonra, televizyona konsantre olmayı başaramamıştı. On ikiye çeyrek vardı, Laurie, Jack'in giderek daha da huzursuz olmasına neden olacak şekilde, hâlâ ameliyattaydı.

Jack, Laurie, Dr. Riley ve hastabakıcıyla birlikte üçüncü kata çıkmıştı. O ve diğerleri, ameliyathaneye girip gözden kaybolmadan önce, Laurie'nin elini son bir kez, güven verecek şekilde sıkmıştı. Laura'nın, ameliyatı izleme fikrini değiştireceğine dair son bir umutla, erkeklerin soyunma odasına gitmiş ve kıyafetlerini koymak için kilidi olmayan bir dolabı kullanarak ameliyat kıyafetleri giymişti.

Ama Laura, ameliyat biter bitmez yanına geleceğini söyleyerek, ameliyathane lobisinde kalmasında ısrar etmişti. Jack, ameliyatın neden bu kadar uzun sürdüğünü kafasına takmamak için kendisini oyalamaya çalıştı. Beklerken, hastane vardiyası değişmiş, ameliyathaneye bakan, salona girip çıkan tamamen yeni bir grup gelmişti. Hiç kimse Jack'i rahatsız etmedi ve Jack de bunu takdir etti. Sosyalleşme havasında değildi.

Tam gece yarısından önce, sonunda Dr. Riley ameliyathanenin kemerli girişinde belirdi. Jack'i görünce onun yanına geldi. Jack ayağa kalktı. Doktor, yorgun görünüyordu ama Jack'i rahatlatacak şekilde, gülümsüyordu.

"Seni beklettiğim için üzgünüm," dedi Laura. "Beklediğimizden biraz daha uzun sürdü ama her şey yolunda."

"Tanrıya şükür," dedi Jack. "Sorun neydi?"

"Devam eden kanama. Çok kan kaybetmişti ve pıhtılaşması istediğimiz seviyede değildi. Şu anda, pıhtılaşma durumunun ve kan basıncının izlenmesi için kalmasını istediğim PACU'da."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Ameliyat kıyafetleri giydiğini görüyorum."

"Acıyıp da ameliyatı izlememe izin verirsin diye umuyordum."

"Üzgünüm," dedi Laura. "Laurie'yle ilişkinin sadece profesyonel olmadığını biliyorum. Doğumlarda, partnerlerin bulunması benim için sorun değil ama böyle ameliyatlarda, tam tersi."

"Özür dilemen gerekmiyor," dedi Jack. "Laurie iyi ve önemli olan da sadece bu."

"Aslında, ameliyat kıyafetlerini giymen iyi olmuş. Senin için sorun yoksa, içeri girip kısa bir ziyarette bulunman için onay aldım."

"İçeri girmeyi çok isterim," dedi Jack. "Ama söyleyin, dış gebelik miydi?"

"Evet," dedi Laura. "Yumurta kanalının kıstağındaydı, rahim duvarına oldukça yakındı, bu kadar çok kanaması olmasının nedeni bu olabilir. Yumurta kanalının kendisi görünür şekilde anormaldi, bu yüzden sağ yumurtalıkla birlikte aldık. Ama işin iyi yanı sol yumurta kanalı ve yumurtalık tamamen normal görünüyor, bu yüzden doğurganlığı etkilenmeyecek."

"Bunu duyduğuna sevinecek," dedi Jack. Artık Laurie'nin iyileşeceğini bildiği için, giden fetüsü düşündü ve duygularına şaşırdı. Laurie'nin ima ettiği gibi, üzerindeki baskı kalktığı için rahatlayacağını tahmin etmiş olmasına rağmen, üzgündü. Yas tutma, hiçbir koşulda iyi olmamasına rağmen, bu durumda, bir çocuk sahibi olmaya, sadece birkaç gün öncesinden daha hazır olduğuna daha da inanmasını sağladığı için, bunu olumlu bir yanı da olduğunu hissediyordu.

Kendisini takip etmesini işaret ettikten sonra, Laura onu ameliyathanenin asıl bölümüne götürdü. Birkaç kadın, ameliyathane bankosunda, kâğıt işlerine gömülmüşlerdi. Karşı duvarda, grafik kâğıdı gibi çizilmiş, büyük bir kara tahta vardı. Solda, bütün ameliyathanelerin numaraları yazıyordu. Yukarıda, sütunlar oluşturacak şekilde, hastanın adı, anestezi uzmanı, cerrah, kat hemşiresi, ameliyat hemşiresi ve prosedür yazılıydı. Jack, yapılmayı bekleyen sekiz ameliyat olduğunu görebiliyordu. Üzerine bir çizgi çizilmiş olan Laurie'nin adını gördü.

PACU, hemen bankonun arkasındaydı. Her iki duvarda sekiz yatak bulunan, on altı yataklı, büyük, bembeyaz bir odaydı. Her yatak, anestezi ekipmanları, kan basıncı ve nabzı ölçen ekranlar, EKG göstergesi ve kan oksijenleştiricisiyle çevrilmişti. On altı yataktan sadece dördü doluydu. Bütün hastalar, parlak ışık ve çılgın hareketliliğe rağmen, uyuyor görünüyorlardı. Her hastanın, hayat belirtilerinden idrara, solunum durumundan vücut ısısına kadar her şeyi devamlı kontrol edip sonuçları yatağa bağlı bir çizelgeye yazan, kendilerine ait bir hemşiresi vardı. Bu işlemler arasında, serumun hızını ayarlıyor, ameliyat drenlerini kontrol ediyor veya serum sıvısı ve ilaçlar için malzeme dolabına koşuyorlardı. Permalı sarı saçlı ve tıknaz, buldog yapılı, ciddi görünümlü bir kadın hemşire, ortadaki ana bankodaydı. Kadından, bir eğitim subayının kontrol eğilimi yayılıyordu. Laura Jack'i tanıştırdı. İsmi Thea Papparis'ti.

"Umarım sadece birkaç dakika kalabileceğinizi anlıyorsunuz," dedi Thea. Sesi de, görünüşü kadar etkiliydi.

"İçeri girmeme bile izin vermenizi takdir ediyorum," dedi Jack, kurallara, hiç de ona özgü olmayan bir saygı göstererek. Normal şartlar altında, bürokratik emirleri sadece genel yönergeler olarak görürdü ama Laurie'nin potansiyel bakımı onun hareketlerine bağlı olabilecekken, özellikle dikkatli davranıyordu; bunun kanıtı da, Laurie'nin ameliyatı uzayınca, ameliyathaneye dalmamak için kendisini engellemiş olmasıydı.

"İyi bir karınız var, doktor," dedi Thea. "Anestezinin etkisi altında bile çok etkileyici." Bir an için, dikkati, bankoya gömülmüş olan bir ekrana kaydı. Hastalardan birinin kalbi fazladan bir kere çarpmış sonra da bunu telafi edecek şekilde bir an durmuştu. Jack, bu fırsatı, Jack'i PACU'ya sokabilmek için medeni durumu hakkında yalan söylemek zorunda kaldığını gösteren, abartılı bir suçluluk ifadesi takınmış olan Laura'ya bakmak için kullandı.

Thea, dikkatini tekrar ziyaretçilere çevirdi. "Ne diyordum? Ah, evet! Karınız, çok sevimli biri. Burada gördüğümüz insanların çoğunda bu özellik yok, hatta bazıları işbirliği yapmaya yanaşmıyor ve kavgacı bile olabiliyorlar. Ama karınız değil. O, şeker gibi."

"Teşekkürler," dedi Jack. "Onunla ilgilenmenizi takdir ediyorum."

"Bizim işimiz bu," dedi Thea.

Laura, Jack'in kendisini takip etmesini işaret etti ve en uzaktaki yatağa doğru yürüdüler. Sol üst konuda etkileyici bir deniz kızı dövmesi olan bir erkek hemşire, Laurie'nin serumunu ayarlıyordu. Laurie'ye bir ünite kan daha veriliyordu.

"Hasta nasıl, Pete?" diye sordu Laura. Yatağın yanına gelmeden önce, çizelgeyi kısaca kontrol etti.

"Hiç sorun yok," dedi Pete. "Kan basıncı ve nabzı gayet iyi. İdrarını yapıyor ve drenden hiçbir şey gelmedi."

"Güzel," dedi Laura. Laurie'nin kolunu tuttu, hafifçe sarstı ve ismini seslendi.

Laurie'nin gözleri açıldı ama ancak yarısına kadar. Alnı, gözlerini açık tutmaya uğraşıyor gibi kırışmıştı. Laura'ya, sonra da yatağın sol tarafına gelmiş olan Jack'e baktı. Sakince gülümsedi ve sonra uzanarak güçsüz elini Jack'in elinin içine koydu.

"Sana ameliyatın bittiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Laura.

"Pek değil," diye itiraf etti Laurie, gözlerini Jack'ten ayırmadan.

"Eh, bitti," dedi Laura. "İyisin. Kanamayı durdurduk. Sana rahatlamanı söylerdim ama zaten bunu yapıyorsun."

Laurie, başını yavaşça Laura'ya doğru çevirdi. "Bütün yaptıkların için sana teşekkür ederim ve cumartesi gecen için üzgünüm."

"Boş ver," dedi Laura. "Zaten berbattı."

"Şu anda PACU'da mıyım?"

"Evet, öylesin."

"Ve bütün gece burada kalacağım."

"Olumlu. Seni burada tutmalarını ve ben gelip de ziyaretlerimi yapana kadar gözlemelerini istedim. Yoğun bakım ünitesi dolu ama burası da onun kadar, hatta belki daha da iyi. Umarım senin için sorun değildir. Bütün bu hengamenin içinde uyumak zor olabilir."

"Hiç sorun değil," dedi Laurie, Jack'in elini sıkarak.

"Şimdi," diye ekledi Laura. "Siz ikinizi yalnız bırakacağım ve Laurie, seni sabah yedide göreceğim. Her şeyin yolunda gideceğine eminim ve yatakları varsa, seni kadın-doğum ve jinekoloji katına çıkartacağız. Bu gece boş yatakları olmadığını biliyorum ama bunun için yarın endişeleniriz. Tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdi Laurie.

Laura, son bir kez el sallayarak uzaklaştı.

Laurie Jack'e döndü. "Saat kaç?"

"Gece yarısı civarı," dedi Jack.

"Tanrım! Bütün akşam nereye gitti? Eğlenirken zaman gerçekten de uçup gidiyor."

Jack gülümsedi. "Espri kabiliyetini kaybetmediğini duyduğuma sevindim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama hiçbir rahatsızlığım yok. En kötüsü, ağzımın kuru olması. Bana her ne verdilerse, kendimi çok mutlu hissediyorum. Ve artık bittiğine göre, çok korktuğumu itiraf edebilirim. Sorunun kontrolden çıkmasına izin verdiğim için bir aptalım."

"Kendini suçlaman gerektiğini düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum. Kanıt olan semptomlara tepki vermemem, çok da harika olmayan karakter özelliklerimden birinin mükemmel bir örneği: Yani, fiziksel veya duygusal açıdan, potansiyel olarak hoş olmayan bir şeyi aklımdan çıkartmak. Hiçbir zaman itiraf etmek istemediğim kadar annemin kızıyım."

"Anestezinin etkisi altındayken, böyle bir anlayışla beni korkutuyorsun," diye dalga geçti Jack. "Sana ne verdiler, gerçeklik serumu filan mı? Cevap verme! Daha güncel bir şeyden konuşalım. Sana, çatlamış dış gebeliğin olduğunu söylediler mi?"

"Eminim söylemişlerdir ama kısa dönem hafızam pek iyi değil."

"İyi olduğunu duyar duymaz, garip bir şey hissettim."

"İşte, bunu söylemen garip" dedi, Laurie, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Ne oldu, paçayı yırtacağım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Söylemek istediğim bu değildi. Demek istediğim, senin için endişelenmeme gerek kalmayınca, bir çocuk kaybettiğimiz için üzüldüm."

Laurie, bir süre hiçbir şey söylemedi ve gülümsemesi kayboldu. Yüzünde inanmaz bir ifadeyle Jack'e baktı.

"Merhaba!" diye seslendi Jack. "Hâlâ burada mısın?"

Laurie, ağır çekimde, boştaki elini yüzüne kaldırdı ve gözyaşını silmek için kullandı. Jack'in söylediği şeye hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Eğer seni doğru duyduysam, bu koşullar altında, bu bana bugüne kadar söylediğin en güzel şey. Beni ağlatacaksın."

"Ağlama!" dedi Jack endişeyle, yatağının arkasındaki LCD ekrandaki kalp atışının hızlandığını görerek. Şu hassas halinde onu rahatsız etmeyi kesinlikle istemiyordu. "Eğer vaktimiz varsa, daha az duygusal bir şeyden bahsedelim." Önce, dinlemiyor numarası yapan Pete'e ve sonra da, Laurie'nin tepkisini fark etmediğinden emin olmak için ana bankodaki Thea'ya baktı. Neyse ki, başhemşire o anda başka bir sorunla meşguldü. Zamanın azaldığını hisse-

den Jack, dikkatini tekrar Laurie'ye çevirdi. "Burada çok fazla kalamayacağım ve geri gelemeyebilirim. Normalde, bu kadar sakin olmazdım ama seni rehin aldılar. Bir şekilde çizgiyi aşarsam, bunun acısını senden çıkartacaklarından korkuyorum. Bunun saçma bir fikir olduğunu biliyorum ama burası Gestapo tarafından yönetiliyor gibi geliyor."

"Üç saat boyunca ne yaptın?" diye sordu Laurie.

"Çok iyi vakit geçirdim," dedi Jack. "Ben..." Zekice bir şey düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Utanarak, küçük bir kahkaha attı. "Buna inanamıyorum. Espri yeteneğim beni terk etti."

"Sıkıldın ve yoruldun. Neden eve gidip biraz uyumuyorsun?"

"Uyumak mı?" diye sordu Jack. "Bu, mümkün değil. Ameliyathane lobisinde birkaç fincan kahve içtim. Salıya kadar uyumayacağım."

"Hastanede oturup duramazsın," dedi Laurie. "Eğer gerçekten uyuyamayacağını düşünüyorsan, neden daha önce teklif ettiğim şeyi yapıp ofisime gitmiyorsun? Eğer uyanık kalman gerekiyorsa, bu vakti yararlı bir şey için kullanabilirsin."

"Aslında, bunu yapabilirim," dedi Jack. Aklından, bütün materyali ameliyathane lobisine getirebileceği geçti. Sonuçta, gece vardiyası hastanedeydi. Roger'ın listelerindeki birkaç kişiyle konuşmanın faydası olabilirdi ama Roger'ın sonunu düşününce, hevesi kaçtı.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Thea. Yatağın ayakucunda belirmişti. "Konuşmanızı bitirmeniz gerekiyor. Biraz sonra birkaç vakamız birden gelecek."

"Sadece bir dakika daha," dedi Jack, başını sallayıp komuta merkezine dönen Thea'ya.

"Dinle," dedi Jack, Laurie'ye kulağına eğilerek. "Gitmeden önce, burada kendini rahat hissettiğinden tamamen emin olmalıyım. Dürüst ol! Yoksa, kapının hemen önüne park edeceğim ve hareket etmeyi reddedeceğim."

"Tamamen rahatım. Biraz uyuman gerekiyor."

"Sana söylüyorum, uyumayacağım! Triatlon yapacak kadar enerjiğim."

"Tamam! Sakin ol! O zaman ofisime git, böylece hiç değilse bir şeylerle meşgul olursun. Her şeyi buraya geri getir."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim."

"Tamam," dedi Jack, doğrulmadan önce Laurie'nin alnına bir öpücük kondurarak. "Sen, ikimiz için de biraz uyuyabilirsin. Geri döneceğim ve o Brunnhilde* bana izin verirse, birkaç saat sonra tekrar içeri girmeye çalışacağım." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti.

"İyi olacağım," dedi Laurie. "Endişelenme!"

Jack, Laurie'nin elini son bir kez tutarak ana bankoya geri döndü. Thea sandalyesinin arkasında durmuş telefonda konuşurken, Jack adını ve cep telefonu numarasını yazdı.

"İçeri girmeme izin verdiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim," dedi Jack, hemşire telefonu kapatıp ona bakınca.

"Rica ederim," dedi Thea. Parmakuçlarına kalkıp Jack'in omzunun gerisindeki bir şeye baktı ve bağırdı: "İşte o, Claire. Bahsettiğim boru o. Bence doğru çalışmıyor." Tekrar Jack'e baktı. "Üzgünüm! Karınız için endişelenmeyin. Ona iyi bakacağız."

"Cep telefonu numaramı yazdım," dedi Jack. Kâğıdı Thea'ya verdi. "Eğer durumunda herhangi bir değişiklik olursa, haber almak isterim."

"Elimizden geleni yaparız," dedi Thea. Kâğıda baktı, sonra da önündeki masaya bıraktı. Jack'e kısaca gülümsedi ve hızlıca el salladı, sonra da bir soruyla yanına yaklaşan bir hemşireye döndü.

Laurie'nin olduğu tarafa doğru son bir bakış atan Jack, PACU'dan çıktı. Ameliyathane lobisini geçti. Yüzler değişmiş ama sahne değişmemişti. Erkeklere ait soyunma odasında, hızla ameliyat kıyafetlerini çıkartıp kendi giysilerini giydi.

* Brunnhilde: Norveç mitolojisinde, savaşçı bir prenses. (çev.)

Hastanenin ana lobisi garip bir şekilde sessiz ve gün içindeki karmaşasından çok farklıydı. Ön kapıdan çıkarken, birkaç taksinin sabırla sırada beklemekte olduğunu görünce memnun oldu. Yağacağı söylenen yağmur başlamıştı.

Taksi, Jack'i morgun yükleme dokunda bıraktı ve Jack de içeri girerek güvenlik ofisini geçti. Gece güvenlik memuru Carl Novak, habersiz yakalanmışçasına sandalyesinden fırlayarak okumakta olduğu kitabın yere düşmesine neden oldu. Kapısından dışarı uzandı ve Jack'in arkasından seslendi, "Bilmem gereken bir şey mi oldu, Dr. Stapleton?"

"Hayır," diye bağırdı Jack, omzunun üzerinden.

Gece morg teknisyeni Mike Passaro da, Jack'in sesinin fayanslı morgda yankılandığını duyup, morg ofisinin önünden geçtiğini görünce benzer bir tepki verdi. Jack asansörü beklerken Mike'ın kafası göründü. "Otopsi yapacağımız bir dava mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jack. "Burayı o kadar çok seviyorum ki ayrı kalamıyorum."

Beşinci kat o kadar az ışıklandırılmıştı ki turuncu renkli kapılar, çamurumsu bir gri-kahverengi gibi görünüyordu. Jack, Laurie'nin ofisine girince ışığı açtı ve göreceli aydınlıkta gözlerini kırpıştırdı. Laurie'nin sandalyesine oturdu ve masasındaki bütün materyalleri inceledi. Hastane çizelgelerinden oluşan düzenli iki grup vardı. Bunların yanında, Roger'ın listeleri ve çizgili bir not defteri vardı. Not defterinde, Laurie'nin davaların birbirleriyle ortak noktalarını yazmış olduğu bir liste vardı. Masanın üzerindeki duvarda, iki Post-it notu vardı: Biri, Sobczyk'in EKG parçasını bir kardiyologa göstermeyi hatırlatması, diğeri de MASNP'nin nasıl bir test olduğunu araştırması yolundaydı. Masaya tekrar bakınca, okumayı güçleştirecek kadar buruşturulmuş bir Post-it daha olduğunu gördü. Jack, kırışıkları açtı. Üzerinde, Laurie'nin el yazısıyla, "pozitif MEF2A" yazıyor ve arkasından da büyük bir soru işareti geliyordu. Jack'in, MEF2A'nın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Jack'in göremediği şey, Laurie'nin Roger'ın ofisinde kopyasını çıkarttığını hatırladığı CD'ydi ve çizelgelere ve Roger'ın listelerinin altına kısaca baktı. Laurie'nin, kendininkilerin tam tersine fazlasıyla düzenli olan çekmecelerini bile açtı. CD yoktu. Başını kaşıdı. Nereye koymuş olabilirdi ki? Sonra saatine baktı. Neredeyse, sabahın bir buçuğu olmuştu.

Jack, derin bir nefes aldıktan sonra, düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Kahve yüzünden kalbi deli gibi çarpıyor ve aklı, çok hızlı çalışıyordu. Herhangi bir şeye konsantre olmak çok zordu. Laurie bu kadar incinebilir bir durumdayken Manhattan General'dan uzakta olmaktan hoşlanmıyordu ama saatlerce ameliyathane lobisinde oturup saate bakmak da onu delirtecekti. Aklındaki şey, Laurie'nin önermiş olduğu gibi, masasındaki bütün materyalleri alıp hastaneye ameliyathane lobisine dönmekti. Ama bunu yapmadan önce, aklına başka bir fikir geldi. Post-itlerdeki üç soruya cevap bulabilmek için biraz zaman ayırabileceğini düşündü. Birçok hastane, kelimenin tam anlamıyla kapı komşusuyken, hızlı bir iş olur ve bir şeyler çıkabilirdi.

Jack, ayağa kalkarak Sobczyk'inkini bulana kadar çizelgeleri karıştırdı. Laurie bir cetvelle işaretlemiş olduğu için, EKG parçasını bulmak kolaydı. Aslında, hiç kimsenin bundan bir sonuç çıkaramayacağını düşünüyordu. Kardiyak iletim hücrelerinin, hücresel ölüm anında, şans eseri kaydedilmesinden ibaretti. Dikkatlice, kaydın olduğu sayfayı çizelgenin geri kalanından ayırdı. Bunu ve diğer iki Post-it notunu alıp, ışığı açık bırakarak Laurie'nin ofisinden çıktı ve asansöre geri döndü. Düğmeye basınca, kapı hemen açıldı. Bu, gün içinde hiç olmazdı. Sanki binadaki tek insan kendisiydi.

Bodrum katına inerken, aklı hızla yaratıcılığa çalışmasına rağmen, stratejisini belirledi. New York Üniversitesi Bellevue Sağlık Merkezi'ne gidecek, acil servise girecek ve nöbetçi kardiyoloji uzmanını çağırttıracaktı. Doktor, zaten büyük ihtimalle acil ünitesinde olacağı için, Jack bunun pek fazla vakit alacağını zannetmiyor-

du. Sonra, laboratuvara gidebilir ve gece müdürünü bulup bulamayacağına bakardı. MASNP'nin ne tür bir test olduğunu ve pozitif MEF2A'nın ne demek olduğunu söyleyebilecek biri varsa, o da bir hastanenin laboratuvar müdürüydü. Jack, bir an, iki bilinmeyenin birbirleriyle bağlantılı olup olmadığını merak etti.

Dışarıda yağmur çiselemeye devam ediyordu, bu yüzden Jack, Sobczyk'in çizelgesinden aldığı sayfayı ceketinin altında koruyarak First Bulvarı'nı koştu. Acil servis, Laurie'yi görmeye gittiğinde Manhattan General'ın acil servisi nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Kalabalık, genellikle saat sabahın üçünü geçene kadar hafiflemezdi. Jack, ana bankoya gitti ve bir kulüp fedaisi olabilirmiş gibi görünen hemşirelerden birinin dikkatini çekti. Hemşirenin adı Salvador'du ve oldukça kıllı olan göğsünde bir düzine gibi görünen altın zincirli kolyeler vardı.

"Ben, Dr. Stapleton," dedi Jack. "Nöbetçi kardiyoloğun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum ama öğreneyim," dedi hemşire, soruyu, karşı duvarı ana bankoya açılan müdahale bölümündeki bir meslektaşına bağırmadan önce. Cevabı duymak için elini kulağının arkasına koydu. Diğer kişi, Jack'in görüş alanının dışındaydı.

"Dr. Shirley Mayrand," dedi hemşire, dikkatini tekrar Jack'e çevirerek.

"Dr. Mayrand'ın şu anda acil serviste olup olmadığını biliyor musunuz?"

Hemşire omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Ona nasıl çağrı bırakabilirim?"

"Sizin için ben yapabilirim," dedi Salvador. Telefonu kaldırdı ve çağrı santralini aradı. "Onu acil servise mi çağırayım?"

Jack başını salladı. "Onu tam burada bekleyeceğim," Arkasını döndü ve manzarayı seyretti. Hiçbir şey olmasa, en azından görsel olarak eğlendiriciydi. New York City hayatının eşitlikçi bir dilimi bütün zafer ve banalliğiyle, Jack'in önüne yayılmış ve bekleme salonundaki vinil sandalyeleri doldurmuştu. Ağlayan bebeklerden

sendeleyen yaşlılara, evsiz serserilerden süslü kıyafetlilere, sarhoşlardan bunalımda olanlara, yaralılardan hastalara kadar herkes orada, muayene olmayı bekliyordu.

"Bekle biraz," diye bağırdı Thea çınlayan telefona. Malzeme istek formu doldurmaya çalışıyordu. Pes ederek telefonu açtı. Arayan ameliyathane katının gece vardiyası müdürü Helen Garvey'di.

"Yatak sayınız nedir?" diye bilmek istedi Helen, lafı gevelemeden.

"Dolu mu boş mu?" diye sordu Thea.

"İşte bu, bu gece duyduğum en aptalca soruydu!"

"Kötü bir ruh halindesin."

"Öyle olmaya hakkım var. Acil servise göre, travma vakalarıyla boğulmak üzereyiz ve ilk dalga da geliyor. Bir otobüs ve minibüs kafa kafaya çarpışmış ve otobüs bariyerlerden aşağı uçmuş. Anladığım kadarıyla, yaralıları hastanelere bölüştürmüşler ama en büyük bölüm bize geliyor. Nöbetteki herkesi aradım ki yirmi ameliyata kadar yapabilelim. Uzun bir gece olacak."

"On üç hastam ve sadece üç tane boş yatağım var."

"Bu, hiç iyi değil. Hastaların durumları nedir?"

Thea, her bir vakayı aklından geçirirken gözlerini görev alanında gezdirdi. "Karın bölgesindeki anevrizması tekrar kanamaya başlayan bir hasta haricinde herkes iyi durumda. O hastanın kalması gerekiyor, çünkü bir kez daha açılması gerekebilir. Hâlâ dreninden kan kaybediyor."

"Yani diğerleri stabil, öyle mi?"

"Şu anda, evet."

"O zaman orayı temizle, çünkü bir sonraki dalga seni vuracak."

Thea telefonu kapattı. Heyecanlanmıştı. Böyle zor durumlar, onun uzmanlık alanıydı. "Dinleyin!" diye bağırdı takımına. "Felaket moduna geçiyoruz ve bu bir tatbikat değil."

Tekerleklerin salınması, Laurie'yi ilaçlı uykusundan yarı uyanıklığa geçmesine neden olarak sarstı. Gözleri, tavandaki parlak floresan ışıklar yüzünden kısıldı ve bir an, zamanı ve nerede olduğunu anlayamadı. Yatak hareket etmeye başlayınca bir sarsıntı daha oldu ve bu sarsıntı, Laurie'nin karın içi ameliyatı olduğunu hatırlatan kısa ama keskin bir acıya neden oldu. Laurie bir anda nerede olduğunu hatırladı ve PACU'nun, yaklaşmakta olduğu kapısının üzerinde asılı olan büyük saat de zamanı gösterdi: İkiyi yirmi beş dakika geçiyordu.

Uğultulara bakmak için başını yana çeviren Laurie, ana bankodaki telaşlı hareketliliği fark etti. Arkasını görebilmek için başını eğerek, onu itmekte olan hasta bakıcının yüzüne baktı. İpincecik, beyazlayan saçları, kalem gibi bir bıyığı olan, açık tenli bir Afro-Amerikandı. Laurie'nin yatağını çarpan kapılardan geçirmeye çalışırken, boynundaki kaslar fark ediliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Laurie.

Birkaç adım geriye gitmeden önce yatağı durdurmaya odaklanmış olan hastabakıcı cevap vermedi. PACU'nun kapıları birden açılmıştı. Üzerinde, ameliyattan yeni çıkmış olan bir hastanın yattığı başka bir yatak içeri giriyordu. Yatağın ayakucunda çeken, başucunda da iten biri vardı. Bir anestezi uzmanı, hastanın çenesini yukarıya kaldırıp hava yolunu açık tutarak yatağın yanında ilerliyordu. Her üçü de aynı anda konuşuyor gibiydi.

Laurie sorusunu, arkasındaki hastabakıcıya bir kez daha sordu. Mide boşluğunda, korku hareketleri hissetti. Laura Riley sabah onu görmeye gelene kadar hareket ettirilmeyeceğini zannediyordu.

"Odanıza gidiyorsunuz," dedi hastabakıcı, içeri giren hastanın geçmesine izin vermek için yatağa manevra yaptırmakla meşgulken.

"Burada, PACU'da kalmam gerekiyordu," dedi Laurie, artan bir endişeyle.

"İşte gidiyoruz," dedi hasta bakıcı, Laurie'yi duymamış gibi. Yatağı bir kez daha hareket ettirmeyi başarırken homurdandı.

"Bekle!" diye bağırdı Laurie. Bağırmak için harcadığı çaba, ameliyat yerindeki acıyla yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

Laurie'nin ani çıkışıyla şaşıran hasta bakıcı, yatağı bir kez daha durdurdu. Endişeyle Laurie'ye baktı. "Sorun nedir?"

"Buradan ayrılmamam gerekiyor," diye belirtti Laurie. Odadaki genel konuşma seviyesinin üstünden duyulabilmesi için yüksek sesle konuşması gerekiyordu. Acıyı en az seviyede tutmak için, karnının alt kısmının sarsılmasını önlemek için, elini nazikçe üst kısmına bastırması gerekiyordu. Daha önce, Jack onu ziyaret ettiğinde, ameliyat yüzünden çok az rahatsızlığı vardı. Ne yazık ki, bu değişmişti.

"Sizi odanıza götürmek için kesin emirler aldım," dedi hasta bakıcı. Yüzündeki ifade yarı küstah, yarı kafası karışmıştı. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı ve baktı. "Siz Laurie Montgomery'siniz, öyle değil mi?"

Hastabakıcının sorusunu duymazdan gelen Laurie, başını yastıktan kaldırdı ve hareketlilikle arı kovanına dönmüş olan ana bankoya baktı. İleride, kapılar bir kez daha açıldı ve ameliyattan yeni çıkmış başka bir hasta hızla odaya getirildi. Bir kez daha, hasta bakıcı onların geçmesine izin vermek için Laurie'nin yatağını geri çekmek zorunda kaldı.

"Görevli hemşireyle konuşmak istiyorum," diye diretti Laurie.

Hastabakıcı, belirgin bir kararsızlıkla bir Laurie'ye bir de ana bankoya baktı. Öfkeyle başını salladı.

"Beni hiçbir yere götürmüyorsun," diye belirtti Laurie. "Burada kalmam gerekiyor. Bir yöneticiyle konuşmak istiyorum. İdaredeki herhangi biriyle."

Hasta bakıcı, en sonunda yenilgiyle omuzlarını silkerek, Laurie'yi ve yatağını ortada bırakıp ana bankoya doğru gitti. Elinde, cebinden çıkartmış olduğu kâğıt parçasını tutuyordu. Laurie, onun boş yere birilerinin dikkatini çekmeye çalışmasını izledi. Birinin dikkatini çekince, hasta bakıcı, sarı saçları kafasında bir miğfer gibi duran, kare vücutlu bir kadını işaret etti. Laurie, onun Thea'ya önce kâğıdı sonra da kendisini göstermesini izledi.

Thea, bu sorunla ilgilenmek ihtiyacı olan son şeymiş gibi elini alnına vurdu. Ana bankonun arkasından çıktı ve birkaç adım arkasından gelen hasta bakıcıyla birlikte doğrudan Laurie'nin yanına geldi.

"Sorunun nedir?" diye bilmek istedi Thea. Elleri kalçalarındaydı.

"Dr. Riley beni görene kadar PACU'da kalmam gerekiyordu," dedi Laurie, ne söyleyeceğini düşünmeye çalışırken. Böylesi acil bir durumla uyanmış olmanın yanı sıra, ilaçların ve anestezinin de etkisiyle, aklı ağır çekimde çalışıyordu.

"Gayet iyi olduğuna seni temin ederim. Cebelitarık kayası kadar sağlamsın. PACU'ya ihtiyacın yok ve ne yazık ki, ihtiyacı olan birçok hastamız var. Seni bütün gece eğlendirmeyi isterdik ama yapacak işlerimiz var. Bu yüzden, gelecek sefere kadar, kendine iyi bak!" Laurie'nin önkolunu son bir kez temin edercesine sıktıktan sonra, ana bankoya dönerek hemen diğer hemşirelerden birine başka bir hastayla ilgili emirler yağdırmaya başladı.

"Affedersiniz!" diye boş yere bağırdı Laurie onun arkasından. "Doktorumu arayabilir misiniz veya bir telefon etmeme izin verir misiniz?"

Thea arkasını dönmedi bile. Bir sonraki soruna dalmıştı bile.

Hasta bakıcı, Laurie'nin yatağının arkasındaki yerine döndü ve yatağı bir kez daha hareket ettirdi. Yatağı, PACU'nun çiftli kapılarına yöneltti ve atak kapılara çarparak onları açtı. Koridora çıkınca, yatağı ittirmeden önce koridora paralel hale getirmek için biraz uğraştı. Laurie koridorda, üzerinde ameliyathanelere götürülmek için bekleyen hastaların olduğu birkaç sedye fark etti.

"Bir telefon etmem gerekiyor," dedi Laurie, ameliyathane bankosunun önünden geçerlerken.

"Odana gidene kadar beklemek zorundasın," dedi hasta bakıcı. Yatağı, ameliyathane bölümünden dışarı açılan kapılara doğru sürdü.

Asansörlere ulaşırken, Laurie'yi bir umutsuzluk hissi kapladı.

Kendisine söz verilmiş olan korumalı alandan kabaca çıkartılıp tehlikeye atılıyordu ve buna karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Hem kan kaybının neden olduğu zayıflık, hem de en ufak bir hareketin neden olduğu acıyla oluşan çifte darbe, kendisini bundan daha savunmasız düşünmesini zorlaştırıyordu. Ve serilerindeki hastaların birbirleriyle nasıl ilişkili olduğuna dair listesini hatırlayınca, profile uyduğunu fark etti. Doğru yaştaydı, sağlıklıydı, serumu vardı, ameliyat olmuştu ve AmeriCare'e oldukça kısa bir süre önce üye olmuştu. Tek tesellisi istatistikler ve Najah'ın tutuklanmış olduğu gerçeğiydi.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu Laurie, bir umut ışığı bulmaya çalışarak. "Kadın-doğum ve jinekolojiye mi?"

Hasta bakıcı kâğıdına baktı. "Hayır! Kadın-doğum ve jinekoloji dolu. Genel cerrahi katındaki 609 numaralı odaya gidiyorsunuz."

Laurie, bir titremenin vücudunu kapladığını hissederken gözlerini kapattı.

yirmi iki

"Dr. Stapleton! Hey, Dr. Stapleton!"

Uğultu ve bebek ağlamaları arasından hemşirenin sesini duyan Jack, acil servis bankosuna baktı. İçtiği bütün o kahveler yüzünden, bankodan ön kapıya gidip gelmiş, tekerlekli sandalye rampasının betonuna düşen yağmura bakmıştı. Zaman geçtikçe, Post-it araştırmasını bırakıp, ATK'ye dönerek Laurie'nin masasındaki bütün materyalleri alıp Manhattan General'a dönmek olan B planına geçmeyi düşünmeye başlamıştı. Saat sabahın iki buçuğuydu ve hastaneden ayrılalı bir buçuk saat olmuştu bile.

Jack, Salvador'un bankoya geri gelmesi için kendisine el salladığını gördü. Yanında, on beş yaşında görünen bir kız vardı. Kızın düz, omuz hizasında, açık kahverengi, ortadan ayrılmış ve bu iş için yeterince büyük kulaklarının arkasına atılmış saçları vardı. Gözleri çok büyüktü ve dar, kalkık bir burunla ayrılmıştı.

"Bu, Dr. Shirley Mayrand," dedi Salvador, Jack hızla bankoya geri dönerken, kardiyologu göstererek.

Jack, kadının gençliği karşısında bir anlığına şaşırmıştı. Hayatında ilk kez, kendisini yaşlı hissetti. Elliye gelmek üzere olmasına rağmen, yarı yaşındaki çocuklarla basketbol oynamak aslında ne kadar yaşlı olduğunu unutturuyordu. Nöbetçi kardiyolog olarak karşısında olan bu kadının üniversite, tıp fakültesi ve doktor olarak en az birkaç yıllık deneyimi olması gerekiyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Shirley. Jack'e göre, sesi bile çocuk gibi çıkıyordu.

Jack kendisini tanıttıktan sonra, Sobczyk'in çizelgesinden aldığı kâğıdı bulmaya çalıştı, kontuarın üzerine koydu ve elektrokardiyografi kaydını açtı.

"Sizi baş başa bırakayım," dedi Salvador ve uzaklaştı.

"Bunun fazla bir şey olmadığını biliyorum," dedi Jack EKG bandını göstererek, "ama bunu yorumlayıp yorumlayamayacağınızı merak ediyordum."

"Çok kısa," diye şikâyet etti Shirley, banda bakmak için eğilirken.

"Eh, evet, elimizde sadece bu var," dedi Jack. Shirley'nin saçının ayrımının, alnından başının tepesine kadar ilerlerken dolambaçlı bir yol izlediğini fark etti.

"Kılavuz nedir?"

"İyi soru. Hiçbir fikrim yok. Başarısız bir kardiyak canlandırma girişiminin başından bir alınmış bir bant."

"Muhtemelen standart kılavuzlardan biridir," diye belirtti Shirley.

"Belki," dedi Jack.

Doktor başını kaldırarak baktı. Jack, kadının gözlerinin bu kadar büyük görünmesinin nedenlerinden birinin, kornealarının bütün çevresinde beyazları görebilmesi olduğunu fark etti. Bu, kadına sürekli ve masum bir şaşırma ifadesi veriyordu.

"Ne diyebilirim bilmiyorum," dedi Shirley. "Güvenilir bir yorumda bulunmam için bana bundan fazlasını göstermeniz gerekir."

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Jack. "Ama bu kayıt, ne yazık ki zaten ölmüş bir hastaya ait, ki başarısız bir canlandırma girişiminden alındığını söylediğim için zaten bunu biliyorsunuz. Demek istediğim şey, alakasız bir tahmin de yapsanız, yani herhangi bir fikir belirtseniz de, bu hasta için bir tehlike arz etmeyecek. Herhangi bir fikir."

Shirley tekrar kayda baktı. "Şey, sizin de kesinlikle fark etmiş olduğunuz gibi, QTRS, T dalgasıyla birleşmiş gibi görünürken, PR aralığında ve QRS kompleksinde bir genişleme var gibi görünüyor."

Jack dişlerini gıcırdattı. Bir şekilde, bu ufak tefek genç kadının, kendisini hem yaşlı hem de aptal hissettirmesi haksızlık gibi

geliyordu. "Belki de," diye önerdi Jack, "yorumlarınızı anlayabileceğim bir şekilde sınırlarsanız daha iyi olur. Demek istediğim, buna nasıl ulaştığınızı anlatmadan bana izleniminizi söyleyebilirsiniz."

"Eh, bir şeyler ifade ediyor," dedi Shirley, başını kaldırıp Jack'e bakarak. "Bir fikrim var."

"Tamam! Nedir?"

"Bu hastanede çalışan meslektaşlarımdan biri olan Dr. Henry Wo, şu anda acil serviste. Şüpheli bir akut miyokardiyal enfarktüse anjiyo yapması için çağırıldı. Neden bunu ona göstermiyoruz?"

Jack memnun olmuştu. Sabahın yoğun saatlerinde hastanenin bir doktorunun fikrini alabilme ihtimali bile aklına gelmemişti.

"Şuradan dolaşıp acil servis alanına gelin!" dedi Shirley, Jack'e takip etmesi gereken yolu göstermek için kontuarın üzerinden eğilerek. "Sizinle orada buluşup, Dr. Wo'nun çalıştığı kateter odasına götüreceğim."

* * *

Asansörün kapıları açıldı ve hasta bakıcı Laurie'nin yatağını bir homurtuyla altıncı katın lobisine sürmeye başladı. Asansör zemininin seviyesiyle lobi seviyesi arasında küçük bir fark olduğu için bir sarsıntı oldu ve Laurie, bunun neden olduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Ağrı için ona verdikleri şey her neyse, etkisinin geçmiş olduğu belliydi.

Laurie, PACU'yu terk ettiği ilk anda olduğu kadar panik içinde olmasına rağmen, bir telefon kullanabileceği ana kadar yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeğine razı olmuştu. Cep telefonuna ulaşabileceği umuduyla, hasta bakıcıya eşyalarının nerede olduğunu sormuştu. Ne yazık ki, hasta bakıcı hiçbir fikri olmadığını söylemişti.

Hasta bakıcı, onu asansör lobisinden, loş ve çoğunlukla uyuyan hastanede parlak bir deniz feneri gibi görünen hemşire bankosuna giden kısa koridorda itti. Buzlu camlarla duvara gömül-

müş ve yerden otuz santim kadar yüksekte olan gece lambaları, duvarlar boyunca belli aralıklarla yerleştirilmişti.

Yatağı hızlı bir yürüme temposuna getirdikten sonra, hasta bakıcı hemşire bankosunun hizasında durmakta zorlanmıştı. Durduğunda, Laurie'yi bırakmadan ve hemşire bankosunun kontuarına yaklaşmadan önce tekerlek frenini indirdi. Laurie, iki kadının kafalarının tepesini görebiliyordu – biri kısa saçlı, diğeri ise atkuyrukluydu. Hasta bakıcı, Laurie'nin metal kapaklı çizelgesini kontuarın üzerine bırakınca her iki kadın da başını kaldırıp baktı.

"Sizin için bir hastam var," dedi hasta bakıcı.

Laurie, kısa saçlı kadının çizelgeyi alıp, öne işlenmiş olan ismi okumasını izledi. Kadın birden ayağa kalktı. "Evet, evet, Bayan Montgomery. Nerelerde kaldığınızı merak etmeye başladığımızı söylemeliyim."

Hasta bakıcı asansörlere geri giderken, iki hemşire bankonun arkasından çıktı.

Laurie, kadınların yatağına yaklaşıp ikisinin de farklı uçlara geçişini izledi. Her ikisi de hastane kıyafetleri giymişlerdi. Kısa saçlı olanın, koyu renkli bir derisi, badem şeklinde gözleri ve dar, gaga gibi bir burnu vardı. Diğerinin teni daha açıktı ve bir Asyalı melezi olduğunu gösteren daha geniş yüz hatları vardı. Her iki yüz de, aşağıdan gelen ışıklarla aydınlatıldığı için, sadece kemikli çıkıntıları net görülebiliyordu. Yüzlerinin geri kalanı gölgelerin içinde kaybolmuştu. Zaten endişeli olan Laurie için, kesinlikle çok korkunç görünüyorlardı.

"Bir telefon etmeliyim," dedi Laurie, hangisini daha rütbeli olduğundan emin olamayıp birinden diğerine bakarak.

"Jazz, ben onu odasına götürüp yerleştireceğim," dedi Asyalı gibi görünen kadın, Laurie'nin söylediği şeyi duymazlıktan gelerek.

"Çok naziksin, Elizabeth," dedi Jazz, "ama sanırım Bayan Montgomery'le şahsen ilgileneceğim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Elizabeth. Kesinlikle şaşırmıştı.

"Merhaba!" dedi Laurie kızgınlıkla. "Bir telefon etmeliyim!"

"Nasıl istersen," dedi Elizabeth meslektaşına ve hemşire bankosuna geri döndü.

Jazz, Laurie'nin çizelgesini yatağın ayakucuna attı ve itmeye başlamak için arkasına geçti.

"Affedersiniz!" dedi Laurie, Jazz'i görebilmek için başını arkaya iterek. "Bir telefon etmem çok önemli." Yatağın freni kaldırılınca ve yatak, uzun, karanlık koridor boyunca ilerlemeye başlayınca yüzünü buruşturdu.

"İlk söylediğinde de duymuştum," dedi Jazz. Sesinden, yatağı iterken zorlandığı belli oluyordu. "Sanırım sana sabahın iki buçuğu olduğunu hatırlatmalıyım."

"Saatin kaç olduğunu biliyorum," dedi Laurie sertçe. "Doktorumu aramalıyım. Burada olmamam gerekiyor. Sabah ziyaretlerini yapana kadar PACU'da kalmam gerekiyordu."

"Bu haberi sana vermekten nefret ediyorum," dedi Jazz. "Ama doktorun, diğer bütün doktorlar gibi, derin uykuda. Bir yer sorunu yüzünden rahatsız edilmek istemiyor."

"Bu yatağı hemen durdur," diye emretti Laurie. "O odaya girmeyeceğim."

"Ah?" dedi Jazz ama hiç tereddüt etmedi. Laurie'nin yatağını, hasta bakıcıdan çok daha hızlı itmeye devam etti. Laurie'yi odasına götürmeye istekliydi. O akşamın daha erken saatlerinde, Jazz hastaneye yeni geldiğinde, Laurie'nin yerini tespit etmekte zorlanmıştı. Önce, Bay Bob'un belki de hastanenin ismiyle ilgili bir hata yaptığını düşünmüştü ama sonra, sorunun sadece, Laurie'nin isminin hastanenin bilgisayar kayıtlarına girilmesinde biraz gecikilmesi olduğu ortaya çıkmıştı. Jazz, potasyum ampulünü alırken acil servis kayıtlarını kontrol ettiğinde bunu fark etmişti.

"Senden durmanı istiyorum," diye bağırdı Laurie, Jazz onu duymazdan gelince. Laurie, acıyı kontrol altında tutabilmek için elini karnının üst bölümüne bastırmak zorunda kalıyordu. Bağırmak, ameliyat yerini sarstı.

"Zor bir hasta olacağını görüyorum," dedi Jazz, kısa bir kahkahayla. Aslında, tam tersini hissediyordu. Kadın-doğum ve jinekolojinin dolu olması sayesinde, Laurie en kolay görevlerinden biri olacaktı. Geçici başhemşireyken Laurie'nin onun katında olması, her şeyi çok kolaylaştırıyordu.

609 numaralı odaya gelince, Jazz, önce başının odaya girmesi için Laurie'nin yatağını hızla yüz seksen derece döndürdü. Eşikten geçerlerken, Jazz, her iki kadının da gözlerini kısmasına neden olarak odanın ışığını yaktı. Daha sonra Jazz, Laurie'yi şu an yatmakta olduğu sedye benzeri yataktan çok daha geniş olan hastane yatağının yanına getirdi.

Laurie, tavrını anlayamadığı hemşireye baktı. Kadının isim kartını görünce rengi attı: Jasmine Rakoczi. Sistemindeki ilaçlara rağmen, Laurie bunun Roger'ın, St. Francis'in gece vardiyasından Manhattan General'ın gece vardiyasına transfer olanlar listesinden bir isim olduğunu hemen hatırladı!

"Sorun nedir?" diye sordu Jazz, yatağın yanındaki parmaklığı indirirken. Laurie'nin şaşırmış ifadesi gözünden kaçmamıştı. "Yanlış bir şey mi var?"

Jazz, bir cevap beklemeden Laurie'yi hastane yatağının yanına çekti. Laurie'nin battaniyesinin üst kısmını yakaladı ve Laurie'yi şaşırtacak ve ortada bırakacak şekilde, battaniyeyi üzerinden çekip aldı. Laurie'nin üzerinde, çıplak dizleri, alt bacakları ve ayaklarını açıkta bırakan sadece bir hastane elbisesi vardı. Sağ alt karnındaki şişlik, ameliyat yerindeki bandajı kaplıyordu ve elbisenin altından cerrahi bir dren çıkıp negatif bir basınç uygulayan plastik bir alete bağlanıyordu. Tüpte, bir kan şeridi görünebiliyordu.

"Tamam," dedi Jazz soğukkanlılıkla. "Bu tarafa doğru kay ve biz de seni rahat ettirelim." Yatağın başına gitti ve Laurie'nin serum ayaklığını hastane yatağına geçirdi.

Laurie hareket etmedi. PACU'dan çıkarıldığında hissettiği panik, Jazz'in isim kartını gördükten sonra doruğa ulaşmıştı. Korkudan felç olmuştu. Bütün bildiği, Jazz'in seri katil olabileceğiydi.

"Haydi ama kız kardeşim," dedi Jazz. Tekrar Laurie'nin yanına geldi ve ona bakmak için başını eğdi. "Poponu yatağa alalım."

Laurie, becerebildiği en küstah bakışla baktı. Bütün düşünebildiği bunu yapmaktı.

"Eğer işbirliği yapmak istemiyorsan, Elizabeth'i buraya çağırmam gerekecek ve seni, öyle ya da böyle yatağa geçireceğiz. Bu, bir pazarlık değil."

"Başhemşireyle görüşmek istiyorum," dedi Laurie birden.

"Evet, bu çok kolay," diye güldü Jazz. "Zaten onunla konuşuyorsun. Başhemşire benim. En azından geçici başhemşire benim, ki bu da aynı şey."

Laurie'nin umutsuzluğu bir kat daha arttı. Korkunç bir durumun tehlike ağlarına giderek daha da çok takıldığını hissediyordu.

"Şimdi, neden hareket etmek istemiyorsun?" diye sordu Jazz, belirgin bir kızgınlıkla. Odanın iyi yanlarını göstermek için elini Laurie'ye doğru uzattı. "Bütün o kontrolleriyle şu yatağa bir bak. Kendini hayal edebileceğinden fazla pozisyona sokabilirsin. Bir televizyonun, hâlâ ağızdan beslenemediğin için içinde su olmayan bir sürahi, biz köleler için bir çağırma düğmesi... evdeki bütün konforun. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Laurie'nin gözleri, Jazz'in tarif ettiği şeylerde isteksizce dolaştı ve bir şeyi fark etti. Komodinin üzerinde bir telefon vardı! Kendi kendine, bunu daha önce neden düşünemediğini sordu. Hatta hasta bakıcı bundan bahsetmişti. Bu, onun cankurtaran halatı olacaktı. Laurie, dişlerini sıkarak dirsekleri üzerinde kalktı ve kendisini hastane yatağına doğru hareket ettirmeye başladı. Sonra bacaklarının yerini değiştirdi ve arayı santim santim kapatarak manevrayı tekrarladı.

"Çok iyi," dedi Jazz. "İşbirliği yapmaya karar verdiğini görüyorum. Her ikimiz için de sevindim."

Laurie hastane yatağına geçer geçmez, Jazz, Laurie'nin dreni için emme cihazının yanına gitti. Yatağın ayakucuna konmuş olan örtüyü çekti ve Laurie'nin göğsüne kadar örttü. Daha sonra La-

urie'nin tansiyonunu ve nabzını ölçtü. Bunları yaparken, Laurie dikkatle izledi. Jazz göz temasından kaçındı.

"Tamam," dedi Jazz, bir sarsıntıyla parmaklığı kaldırırken sonunda göz teması kurarak. "Nabzının biraz yüksek olması dışında her şey iyi görünüyor. Ana bankoya dönüp senin için verilen talimatlara bakacağım. Gerektiği zaman verilmesi için ağrı kesici bir şeyler yazıldığına eminim. Gerekiyor mu, yoksa şu anda iyi misin?"

Laurie, Jazz'in ses ve hareketlerinde normal insan sıcaklığının olmamasına şaşırmıştı. Görünürde, Laurie'nin, isteklerinin göz ardı edilmesi dışında şikâyet edeceği belirgin bir şey yoktu ama inanılmaz derecede uygunsuz görünen, endişe edici bir uzaklık vardı ve bu da, zaten varolan huzursuzluğunu daha da artırıyordu. Jasmine Rakoczi'de kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı.

"Dilini kedi mi kaptı?" diye sordu Jazz, çarpık bir gülümsemeyle. Ellerini, belinin hizasında açtı. "Benim için mahsuru yok. İstemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin. Aslında, konuşmaman benim işimi kolaylaştırır. Ama fikrini değiştirirsen, çağırma düğmen var. Elbette, düğmeye basmaya karar verdiğinde, biraz daha konuşkan olan bir hastayla meşgul olabilirim."

Laurie'ye korkutucu derecede kayıtsız gelen son bir gülümsemeyle, Jazz odadan çıktı.

Çok hızlı hareket etmemeye dikkat eden Laurie yatağın yanındaki parmaklığa uzandı ve telefonu kaldırdı. Bu çaba, karın kaslarını germesini gerektirmiş ve belirgin bir rahatsızlığa neden olmuştu. Laurie, acıyla başa çıkabilmek için dişlerini sıkarak, telefonu komodinden yatağa almayı başardı. Telefonu yanına koydu ve sonra da endişesi ve aldığı ilaçlar yüzünden, Jack'in cep telefonunun numarasını hatırlamaya çalıştı. Bu bir dakikasını aldı ama sonra numara birden aklına geldi. Ondan sonra, ahizeyi kaptı ve kulağına koydu.

Laurie'nin kalbi bir atımlık süre için durdu. Çevir sesi yoktu! Tanıdık sesi duymak umuduyla, hattı kesme düğmesine deli gibi

bastı. Hiçbir şey yoktu. Telefon çalışmıyordu. Aynı delilikle, hemşire çağırma düğmesini kaptı ve bir kez değil, ardı ardına defalarca bastı.

Sobczyk'in kısa EKG kaydını hastanenin bir doktoruna göstermek iyi bir fikir gibi görünmüş olsa da, Jack doktorun uygun olması koşulunu göz önünde bulundurmamıştı. Jack ve Shirley kateter odasına geçtiklerinde, Jack, Dr. Henry Wo'nun bir kateter takma işleminin tam ortasında olduğunu gördü. Jack, durmadan saatine bakarak kestiği, fazla kafeinin neden olduğu adımlamalarına geri dönmek zorunda kalmıştı. Shirley sabırla bekliyordu. Jack'in huzursuz heyecanını fark ettiyse bile, bundan bahsetmedi.

Henry odadan çıkıp lateks eldivenlerini ve maskesini çıkarttığında saat üçtü. Pürüzsüz bir cildi ve kısa kesilmiş koyu renk saçları olan, tombul bir Asyalıydı. Shirley onları tanıştırırken, Jack'in elini sıktı ve hararetle salladı. Shirley, kısa EKG parçası hakkındaki kararsızlığından bahsetti ve Jack, kaydın eklenmiş olduğu, Sobczyk'in çizelgesinden aldığı sayfayı uzattı.

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Henry başını sallayıp, gülümseyerek EKG bandına bakarken. "Çok ilginç. Elimizde sadece bu mu var?"

"Korkarım ki," dedi Jack. Başarısız canlandırma girişimiyle ilgili kısa hikâyeyi bildiği kadarıyla anlattı. Yapacakları bir tahminin bile neden onlar için yararlı olacağını da ekledi.

"Bu kadar az bilgiyle, çok bir şey söylemek tehlikeli," dedi Henry, kaydı bir kez daha incelerken. Sonra, başını kaldırıp Shirley'ye baktı. "Dr. Mayrand, belki de siz bize ne düşündüğünüzü söylersiniz."

Shirley, Henry başını sallamaya devam ederken, Jack'e bahsetmiş olduğu farklı dalgalar, aralar ve kompleksleri yineledi. Shirley anlatmayı bitirdiğinde, Henry böyle bir değişime neyin neden olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

"İletim sistemi çökmek üzere gibi görünüyor," dedi Shirley.

"Belki de hidrojen iyodürleri kümesindeki hücrelerin sodyum pompaları çalışmıyor veya membran potansiyellerinde zararlı bir değişime neden olacak şekilde boğuluyorlar."

Jack bir kez daha dişlerini gıcırdattı. Bir öfke krizi geçirmek için ani bir istek duydu. Shirley'nin kısa monologu, tıp fakültesinde dayanmak zorunda kaldığı akademik saçmalıkları, acı verici şekilde hatırlatmıştı. Kahvenin de artırdığı bir endişe içinde olan Jack'in öğretici saçmalıklar için sabrı yoktu ve sabırsızlığını dile getirmek üzereydi ki Henry, lafı ağzından aldı.

"Bence Dr. Stapleton, bu kısa EKG kaydında gördüğümüz şeye neden olabilecek belirli bir ajanla ilgileniyor. Haklı mıyım, Dr. Stapleton?"

Jack hevesle başını salladı.

"Şey," dedi, spotların ona dönmesinden rahatsız olduğu görülen Shirley, "bu tarz bir tablo oluşturabilecek, aritmi ilaçlarının yüksek dozda alınmasının da dahil olduğu birkaç ilaç olduğundan eminim. Ama bence buna, ani bir elektrolit dengesizliği neden olmuş, özellikle de potasyum veya kalsiyum. Ama bütün söyleyebileceğim bu."

"Çok iyi dediniz," diye iltifat etti Henry. Sobczyk'in çizelgesinden EKG kaydının olduğu sayfayı Jack'e geri verdi.

Jack, Shirley'nin söylediği şeyi düşünerek kâğıdı aldı. Yeni bir şey eklememişti ama 'ani elektrolit dengesizliği' kelimeleri Jack'in aklına bir şey getirmişti. O ve diğerlerinin potasyumun muhtemel rolünü göz ardı etmelerinin nedeni, laboratuvarın, kurbanların potasyum seviyelerinin normal olduğunu rapor etmiş olmasıydı. Jack bunu bir kez daha düşününce, laboratuvarın söylediği şey, potasyum seviyelerinin, ölümden sonra normal olduğuydu. Herkesin bildiği gibi, potasyum seviyeleri, ölümden sonra aniden yükselir çünkü vücudun devasa potasyum deposu hücrelerarasıdır ve aktif bir iletim sistemiyle sağlanır. Ölümden sonra, iletim sistemi durur ve potasyum hemen dışarı sızar. Ölümünden önce, birine potasyum enjekte edilmesiyle artan potasyum seviyesi, etkili

bir şekilde maskelenirdi. Birisi hastaları öldürmek istiyorsa bu, bunu yapmanın en sinsi ve akıllıca yolu buydu.

"Eğer başka EKG kayıtları bulursanız, bize haber verin," diyordu Henry. "Daha çok ipucuyla daha kesin bir şeyler söyleyebiliriz. Bize haber verin yeter."

"Bir şey daha var," dedi Jack, Laurie'nin sayfanın arkasına yapışmış olan iki Post-it'ini görerek. "İkinizden biri bu laboratuvar testinin ne olduğunu biliyor mu?" Üzerinde 'MASNP' yazan Post-it'i aldı ve Henry'ye uzattı. Henry nota baktı, başını salladı ve Shirley'e baktı. Shirley de başını olumsuz anlamda salladı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Henry. Sarı kâğıt parçasını Jack'e geri verdi. "Ama muhtemelen bir fikri olacak birini tanıyorum: laboratuvar gece müdürü David Hancock. Laboratuvar, hemen koridorun sonunda." Henry, altı metreden uzakta olmayan bir kapıyı işaret etti. "Bu gece orada olduğunu biliyorum, çünkü daha erken saatlerde bana yardım etti."

Jack, Post-it'i geri aldı ve sayfada, diğerinin yanına yapıştırdı. Laboratuvar bu kadar yakınken, belki de bir bakıp David Hancock'un müsait olup olmadığını görmeye değerdi.

"MASNP'nin ne tür bir test olduğunu bilmiyorum ama MEF2A'nın ne olduğunu biliyorum," dedi Henry, hafifçe buruşmuş ikinci Post-it'i görerek.

"Öyle mi?" diye sordu Jack. Laurie'nin bu kısaltmayı nereden bulduğundan bile emin değildi.

"Bu bir gen," dedi Henry. "Koroner arterlerin iç kaplamasının sağlıklı olmasını sağlayan olaylar basamaklarını kontrol eden bir protein üretir."

"İlginç," dedi Jack hafifçe, bunun Laurie'nin serileriyle nasıl ilgili olduğunu veya ilgili olup olmadığını merak ederek. "Pozitif MEF2A'nın anlamı nedir?"

"İşte bu biraz yanıltıcı," diye itiraf etti Henry. "Literatürde 'pozitif MEF2A' yazdıklarında, asıl kastettikleri şey, MEF2A'nın mutasyona uğramış şeklinin belirleyicisi için pozitif olduğudur. Bu du-

rumda, bunun anlamı kusurlu bir protein üreten bir kişidir ve sonuç olarak, bu akşamki hastam gibi, bir koroner arter hastalığı geliştirme ihtimali yüksektir. Hastam da MEF2A belirleyicisi için pozitif ve bunu önlemek için kötü kolesterol seviyesini mümkün olduğunca düşük tutmaya çalışmamıza rağmen, akut miyokardiyal enfarktüs yüzünden işte burada."

"Bunun çok yardımı dokunacağına eminim," dedi Jack, aslında hiçbir fikri olmamasına rağmen. Manhattan General'a dönüp de Laurie'yi gördüğünde, kısaltmayı nerede bulduğunu sorması ve eğer ilgisi varsa, öğrendiklerini ona anlatması gerekecekti.

Jack, Shirley ve Henry'ye teşekkür etti ve David Hancock'un müsait olmasını umarak hızlıca laboratuvar kapısına doğru gitti. Laboratuvara girerken saatine baktı ve endişe seviyesi yükseldi. Saat, üçü yirmi iki geçiyordu.

Laurie, hemşire çağırma düğmesine birkaç kez daha bastı. Jazz gittiğinden beri düğmeye kaç kez bastığının hesabını şaşırmıştı ve hiç kimsenin cevap vermemesi, kendisini daha da savunmasız hissetmesine yol açıyordu. Rakoczi'nin giderken söylediği gibi, bilinçli olarak pasif-agresif davrandığını düşündü. Laurie, düğmeyi tutan eline baktı. Titriyordu.

Laurie'nin endişesini artıracak şekilde, ameliyatın neden olduğu ağrı, özellikle de kendisini sedyeden yatağa geçirdikten ve telefona uzandıktan sonra daha kötü olmuştu. Daha önce, ağrıyı sadece hareket ettiğinde hissediyordu ama artık devamlıydı. Bir ağrı kesiciye ihtiyaç duyduğu kesindi ama kaçınılmaz uyuşturucu etkisi yüzünden ilaç almaya isteksizdi. Bu koşullar altında, Laurie duyularının şu an olduğundan daha da körelmesini istemiyordu. Jack gelene kadar kendini koruma şansına sahip olmak istiyorsa, aklının başında olması gerekiyordu.

Tam Laurie yataktan çıkıp ayakta durmanın nasıl olacağını denemeye karar vermişken biri odaya girdi. Gelen, Jazz veya Elizabeth değildi. Jazz'den daha da esmer olan, bir tokayla tutturulmuş

uzun, düz, siyah saçlara sahip bir kadındı. Tutacağından kavradığı büyük bir tepsi taşıyordu. Tepsi, kan tüpleri, şırıngalar ve benzeri şeyler için birçok bölmeye ayrılmıştı.

"Laurie Montgomery?" diye sordu kadın istek formuna bakarken.

"Evet," dedi Laurie.

"Pıhtılaşma testi için biraz kan almam gerekiyor." Kadın tepsiyi Laurie'nin yatağının ayakucuna koydu, doğru renkteki kapaklı tüplerden aldı ve bir turnikeyi sallayarak Laurie'nin yanına geldi.

"Bir telefona ihtiyacım var," dedi Laurie, kadın kolunu kaldırıp damarları aramaya ve bulduğunda delinmeye uygun olup olmadığını görmek için hafifçe vurmaya başladığında. "Yatağımın yanındakinde çevir sesi yok."

"Telefonunuz için size yardım edemem," dedi kadın yüksek, şarkı söyler gibi bir sesle. "Ben, sadece bir laboratuvar teknisyeniyim." İşe yarayacağını düşündüğü bir damar buldu ve turnikeyi bağladı.

Laurie, kadının laboratuvar isim kartını gördüğünde, ikileminin en azından bir bölümünü ona açıklamak üzereydi. İsim kartında, Kathleen Chaudhry yazıyordu. Rakoczi gibi, bu da az bulunur bir isimdi. Ayrıca yine Rakoczi gibi, Roger'ın, şüpheli dönemde St. Francis'ten transfer olmuş insanlar listesinden bir isimdi. Ve Rakoczi gibi, Laurie onun da seri katil olabileceğini düşündü.

Laurie, kolunu o kadar hızlı çekti ki laboratuvar teknisyeni şaşkınlıktan bir adım geriledi. Kathleen dengesini çabucak buldu. "Sakin ol!" dedi. "Sadece biraz kan alacağım."

"Kanımın alınmasını istemiyorum," diye belirtti Laurie. Kararlıydı ve ses tonu da bunu yansıtıyordu. Kendini paranoyak gibi hissediyordu ama iyi bir nedeni vardı. Kendini sanki, potansiyel seri katillerle çevrilmiş ve işkence edilmiş gibi hissediyordu.

"Bu testleri doktorunuz istedi," dedi Kathleen. "Sizin iyiliğiniz için. Sadece bir saniye sürecek. Söz veriyorum, hissetmeyeceksiniz bile."

"Kanımı aldırmıyorum," dedi Laurie net bir şekilde. "Üzgünüm. Beni ikna etmeye çalışmanın bir yararı yok."

"Tamam, nasıl istersen," dedi Katleen ellerini kaldırarak. "Benim için sorun değil. Sadece hemşirelere haber vermem gerekiyor."

"Öyle yap," dedi Laurie. "Ve bunu yaparken de, birinin hemen buraya gelmesini söyle."

Kathleen, kan tüplerini tepsisine fırlatarak öfkesini gösterdikten sonra odadan çıktı.

Bir kez daha, uykudaki hastanenin ağır sessizliği Laurie'nin üzerine çöktü. Artık akıl sağlığını sorgulamaya başlamıştı. O isimler gerçekten de Roger'ın listelerinde var mıydı, yoksa yorgun aklı bütün bunları uyduruyor muydu? Laurie emin değildi ama hiç şüphesiz bildiği bir şey vardı: Jack'in gelip onu buradan alıp götürmesini istiyordu.

Kendisini, her karın kası hareketiyle daha da kötüleşen acıya karşı sertleştirerek, kendisini ayakucuna doğru yavaş yavaş hareket ettirdi. Yan parmaklıkları geçip ayağa kalkmayı denemek istiyordu. Jazz içeri daldığında ancak yarı yoldaydı.

"Orada dur, kızım," dedi Jazz. "Nereye gittiğini zannediyorsun?"

Laurie ona saklamaya çalışmadığı bir küçümsemeyle baktı. "Çağrı düğmesine cevap verecek hemşireler bulmam gerekiyor."

"Sana bir şey söyleyeyim, canım," dedi Jazz. "Bu kattaki tek hasta sen değilsin ve kesinlikle en hastası da değilsin. Tek bir dakika düşünmek için durmuş olsaydın anlayacağından emin olduğum gibi, daha kötü olan hastalara öncelik tanımalıyız. Ne istiyorsun, ağrı kesici mi?"

"Bir telefon istiyorum," dedi Laurie. "Komodinin üzerindekinde çevir sesi yok."

"Telefonunu tamir etmek gündüz kadrosundaki iletişim departmanının işi. Bu, gece hemşire vardiyası. Bu tür şeyler için zamanımız yok."

"Eşyalarım nerede?" diye bilmek istedi Laurie. Cep telefonuna ulaşabilirse her şey çözülebilirdi.

"Hâlâ cerrahide olmalı."

"Onları şimdi istiyorum."

"Çok şey istiyorsun," diye dalga geçti Jazz. "Hakkını vermeliyim. Ama dinle, tatlım! Cerrahi bugün çok yoğun, bu da biz de yoğun olacağız demek. Zamanları olduğunda döküntülerini getirirler. Şimdi, eğer izin verirsen, görmem gereken hastalarım var."

"Bekle!" diye bağırdı Laurie, Jazz kapıdan çıkmadan önce. Jazz ona döndüğünde, ekledi: "Bu serumun çıkmasını istiyorum."

"Üzgünüm," dedi Jazz başını sallayarak. Odaya geri döndü ve yanına gelerek, Laurie'nin koltukaltına bir elini geçirdi. Hiç uyarmadan, Laurie'yi önceki yerine çekti. Laurie, acıyla yüzünü buruşturdu. Jazz'in kuvvetinden de etkilenmişti. "Acil servise geldiğinde şoktaydın," diye devam etti Jazz. "Bir kez daha kötüleşme ihtimaline karşılık o seruma ihtiyacın var. Sıvıya ihtiyacın var ve daha fazla kana da ihtiyacın olabilir."

"Başka bir serum takılır," diye mücadele etti Laurie. "Bunun çıkmasını istiyorum. Eğer sen çıkartmazsan, ben kendim çekip çıkartacağım."

Jazz, bir an için Laurie'ye baktı. "Alıngan birisin, değil mi? O bebeği kaybettiğin için sorun yaşıyor olabilirsin. Kulağa çelişkili gelse bile, bu periferik merkezi bir boru ama giriş noktasını kapatan küçük bandajın altında uzun bir kateter var. Eğer çekip çıkartacak olursan, büyük bir doku parçasını da çekiyor olacaksın."

"Doktorumun aranmasını istiyorum," dedi Laurie. "Yoksa, ne olursa olsun bu serumu çıkartacağım, bu yataktan kalkıp buradan çekip gideceğim."

Jazz'in daha önce çıkarken takındığı çarpık, korkutucu gülümseme bir kez daha belirmişti. "Çok oluyorsun. Gerçekten! Bu akşam neredeyse kan kaybından öleceğini okudum ve birkaç saat sonra emirler veriyorsun. Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Dokto-

ru arayacağım ve bana söylediğin şeyi kelimesi kelimesine açıklayacağım. Bu, kulağa nasıl geliyor?"

"Kendim söylesem daha iyi olur."

"Belki ama bu biraz zor, çünkü telefonun henüz tamir edilmedi. Her neyse, telefonu edeceğim, durumu anlatacağım ve pıhtılaşma testi için kan vermeyi reddettiğini de ekleyeceğim ve sonra da hemen geri geleceğim. Bu nasıl?"

"Bir başlangıç," diye kabul etti Laurie.

Jazz odadan çıkarken Laurie başının yastığa düşmesine izin verdi. Yatağı, otuz derece kadar yukarı kaldırılmıştı. Kalbi, şakaklarında atıyordu ve ameliyat yerindeki ağrı daha kötüydü ve artık bir de birkaç dikişi patlatmış olabileceğinden endişe ediyordu. Ama paniği tavan yapmış gibi hissediyordu. Biraz rahatlamaya çalışarak derin bir nefes alıp verdi. Gözlerini bile kapattı. Jazz'in Laura Riley'le konuşması, kendisinin Jack'le konuşması kadar iyi değildi ama Jazz'e de söylemiş olduğu gibi, bir başlangıçtı.

yirmi üç

Bir kez daha, olaylar Jack'in istediği gibi gelişmedi. David Hancock öğle yemeğine çıkmıştı ama her an geri gelebilirdi. Başta, Jack bunun birinin şaka anlayışı olduğunu düşündü, çünkü gecenin bir yarısıydı. Bu, gece vardiyasındaki insanların, tamamen farklı bir saat diliminde yaşadığını hatırlamadan önceydi ve onlar için, saat neyi gösterirse göstersin, mesainin ortası öğle yemeğiydi.

Jack, David Hancock görünene kadar odayı adımladı. Kökeni belli olmayan, ince bir adamdı. Kafasındaki seyrek saçları telafi etmek istermiş gibi, kendisine kesinlikle şeytani bir ifade veren, düzensiz, beyazlamaya başlamış bir keçi sakalı ve bıyığı vardı. Post-it'i almadan önce, Jack'in isteğini hiç yorumda bulunmadan dinledi. Nota bakarken, gürültüyle dişlerini emdi.

"Bunun bir laboratuvar testi olduğundan emin misiniz?" diye sordu David, gözlerini kaldırıp Jack'e bakarak.

Jack'in bir cevap alacağına dair iyimserliği baş aşağı inişe geçti. "Oldukça eminim," dedi, notu geri almak için uzanırken.

David, bakmaya devam ederken Post-it'i Jack'ten uzaklaştırdı. "Bunun bir laboratuvar testi olduğunu düşünmenize neden olan şey nedir?"

"Birkaç hasta için ameliyat öncesi isteklerin bir parçasıydı," dedi Jack omzunun üzerinden kapıya bakarken.

"Bu hastanede, ameliyat öncesi isteklerden biri değil," dedi David.

"Hayır," diye onayladı Jack, gergince ağırlığını değiştirip arkasını dönüp gitmek konusunda bir karar vermeye çalışırken. "Manhattan General ve Queens'teki St. Francis'ten."

"Öf," dedi David hor görüyle. "İki AmeriCare kurumu."

Laboratuvar müdürünün yorumuna hazırlıksız yakalanan Jack adamın ifadesini daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Sesinizde olumsuz bir yargı mı hissediyorum?"

"Hissediyorsun," dedi David. "Staten Island'da kamu çalışanı olan bir kız kardeşim var ve bazı sağlık sorunları oldu. AmeriCare, dolama olmasına neden oldu. Bu insanlar için bu sadece bir iş ve hastalarla ilgilenmek düşündükleri son şey."

"Benim de onlarla sorunlarım oldu," diye itiraf etti Jack. "Belki bir gün savaş hikâyelerimizi paylaşırız. Ama şu anda MASNP'nin ne tür bir test olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum."

"Eh, bunun ne olduğunu yüzde yüz kesinlikte bilmediğimi itiraf etmeliyim," diye başladı David, "ama tahminim, bunun bir tıbbi genetik testi olduğu."

Jack şaşırmıştı. Yarım saat önce Shirley Mayrand kendisini yaşlı hissettirmişti. Şimdi de David'in aynı şeyi bilgi açısından yapacağından korkuyordu. Jack, tıbbi genetikten haberdardı fakat bilgisi adli tıpta kullanılan kimlik belirleyicilerle sınırlıydı. İnsan genomunun şifrelerinin çözülmesiyle hızlanan oldukça yeni olan bu alanın düşsel bir hızla ilerlemekte olduğunu biliyordu.

"Tahminim, MA'nın, genellikle gen ifadesinde kullanılan ileri teknoloji ürünü olan mikrodizilim anlamına geldiği.""

"Öyle mi?" diye sordu Jack masumca. David'in söylemekte olduğu şey Henry'nin 'pozitif MEF2A' Post-it'i hakkında söyledikleriyle ilgili olmasına rağmen, Jack daha şimdiden hiçbir şey anlamıyordu ve bunu itiraf etmekten utanıyordu.

"Yüzünüzde komik bir ifade var, doktor. Yani, mikrodizilimin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Şey, tam olarak değil," diye itiraf etti Jack.

"O zaman açıklayayım. Mikrodizilimler, genellikle mikroskobik bir slaydın yüzeyine eklenmiş olan farklı ama bilinen DNA sekanslarının karışımındaki minik benek ızgaraları veya dama tahtalarıdır. Ve bir sürü benekten bahsediyoruz. Yani binlerce, öyle ki istendiği anda binlerce gen ifadesiyle ilgili bilgi verebilirler."

"Gerçekten mi!" dedi Jack ve dememiş olmayı diledi. Aptal gibi göründüğünü biliyordu.

"Ama sorduğunuz testin bir gen ifadesi testi olduğundan şüpheliyim."

"Öyle mi?" dedi Jack uysalca.

"Hayır, öyle olduğunu zannetmiyorum. Benim tahminim, SNP'nin, insan genomunda nokta mutasyonu olduğu bildiğinizden emin olduğum, tekli nükleotid polimorfizm olduğu yolunda. Ayrıca bildiğiniz gibi, nesilden nesle aktarılan mutasyona uğramış olan belirli genlerle ilişkilendirilebilecekleri şekilde, insan genomunda binlerce SNP haritalandı. Bu şekilde ilişkilendirilebilen SNPlere belirleyici deniyor. Kötü, mutasyona uğramış genlerin belirleyicileri."

Sanki, Jack'in zihninde, deyimdeki gibi bir ampul yanmıştı. David'in söylemekte olduğu her şeyi anlamamıştı ama bunun önemi yoktu. Titreyen parmaklarla, Sobczyk'in çizelgesinden olan sayfayı aceleyle çıkarttı. Bunu yapınca kırışmış olan diğer Post-it'i çekip aldı. Bunu David'e gösterdi. "Bu, bir MASNP sonucu olabilir mi?"

David ikinci Post-it'i aldı ve kafasını kaşıdı. "Pozitif MEF2A," diye okudu yüksek sesle. "Bir şey hatırlatıyor mu? Hımmm." Başka bir yöne baktı ve elinin bir boğumuyla dazlak başına vurdu. Sonra Post-it'e bir kez daha baktı. "Evet! MEF2A'yı hatırlıyorum. Eğer yanılmıyorsam, bir şekilde koroner arterleriyle ilgili bir gen olması gerekiyor. Nasıl ilgili olduğunu kesin olarak bilmiyorum ama eğer bir kişide bu genin mutasyona uğramış hali varsa, o zaman o kişinin bir koroner arter rahatsızlığı geçirme olasılığı yüksektir. Bu yüzden sorunuza cevabım, 'pozitif MEF2A', mutasyona uğramış MEF2A geninin belirleyicisi olan belirli bir SNP'nin kişide olduğunu göstermesi açısından, bir MASNP testi sonucu olabilir."

Jack aniden uzanıp David'in elini yakaladı ve hızla, içtenlikle sıktı. "Bir gün bir araya gelelim! Ve teşekkürler! Bir gizemi çözmüş olabileceğinizi düşünüyorum."

"Ne tür bir gizem?" diye sordu David ama Jack kapıya doğru koşuyordu bile.

Laboratuvara acil servisin içinden geçerek gelmiş olduğu için, Jack çıkarken de aynı yolu kullandı. Daha uygun olacak başka bir çıkış daha olduğunu tahmin etti ama bulmak için zaman harcamak istemiyordu. Kendi deyişiyle Post-it araştırması, tahmin ettiğinden daha başarılı sonuçlanmıştı. Laurie'nin bir kahin gibi belgelediği ölümler için artık, kanıtlanamaz olmasına rağmen, olası bir amaç ve mümkün bir metodu olduğunu düşünüyordu. Bütün yapması gereken, başka hastalarda başka belirleyiciler olup olmadığını görmek için, Laurie'nin 'pozitif MEF2A'yı nereden çıkarttığını bulmaktı.

Jack, acil servisi bekleme salonundan ayıran çiftli kapılardan hızla çıktı ve tedavi için getirilen, tekerlekli sandalyedeki bir adamla neredeyse çarpıştı. Adam güçlükle nefes alıyordu ve neredeyse meydan gelecek olan çarpışmanın korkusuyla, nefes alış verişi daha da kötü oldu. Jack, özür dileyerek adama geçmiş olsun dedi ve bekleme odasından koşarak geceye çıktı. Yağmur artmıştı ama Jack bunu umursamadı. Eğer düşündüğü şey doğruysa, AmeriCare tahmin ettiğinden çok daha ahlaksız ve paragöz demekti. Ve Laurie'nin hastane katlarında değil de PACU'da olmasından memnundu.

First Bulvarı'na ulaşan Jack güneye döndü. Yağmurun altında koşarken gözlerini kısıyor ve yüzünden akan küçük dereleri hissedebiliyordu. Laurie'nin 'pozitif MEF2A' ile nerede karşılaştığına dair kesin bir fikri vardı. Sadece, olayları birbirine bağlaması için bunu bulması gerekiyordu. Kendisine, Laurie'nin ofisinde on beş dakika vereceğini düşündü. Eğer on beş dakikadan sonra başarısız olursa, bunu daha sonraki bir zamana bırakabilir ve Manhattan General'a geri koşabilirdi. O Brunnhilde, PACU'ya tekrar girmesine izin vermese bile, kapının önüne kamp kurmaktan da mutlu olacaktı.

Laurie birden uyandı. Bu kadar endişeliyken uyumuş olması gerçeği, onu uyanmasına neden olan gürültü kadar korkuttu. Gürültünün nedeni, odaya dalıp başka bir hastadan bahsetmekte olan Jazz ve Elizabeth'di. Jazz Laurie'nin sağına geldi ve Elizabeth de yatağın ayakucundan dolaşıp Laurie'nin soluna geçti.

Laurie, biraz çabayla kendisini doğrulttu. Uyurken, omzu parmaklığa dayanacak kadar çok kaykılmıştı. Sırayla her iki kadına da baktı. Karnında, hafif şiddette, sürekli bir ağrı vardı ve ağzı kupkuruydu. PACU'da buz parçaları vermişlerdi ama şimdiki odasında kendisine hiçbir şey verilmemişti.

"Tanrım!" dedi Jazz şaşkınlıkla, Laurie'ye bakarak. "Eğer uyuduğunu bilseydik, kendimizi zahmetten kurtarırdık."

"Doktorumla konuştun mu?" diye bilmek istedi Laurie.

"Diyelim ki onlardan biriyle konuştum," diye cevap verdi Jazz. Laurie'yle dalga geçmekten hoşlanıyormuş gibi, küstah gülümsemesi tekrar belirmişti.

"Doktorlarımdan biriyle derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Laurie.

"Dr. José Cabreo'yla konuştum," dedi Jazz. "Senin Dr. Riley'in hiç şüphesiz uyuyorken, o ulaşılabilirdi."

Laurie nabzının hızlandığını hissetti. Dr. José Cabreo'nun ismini de Roger'ın listelerinden hatırlıyordu. Aslında, adamın sicil kaydını okumuş ve yanlış tedavi ve bağımlılık sorunlarını öğrenmişti. Anestezi uzmanıyla bir işinin olmasını kesinlikle istemiyordu.

"Zorluk çıkarttığını duyduğunda çok üzüldü," diye devam etti Jazz. "Bana, pıhtılaşma testinin koşullar ne olursa olsun yapılacağını hatırlattı. Ayrıca, serumunu çıkartman, drenlerin varken yataktan kalkman yolundaki tehditlerinden de çok rahatsız oldu."

"Dr. Cabreo'nun ne düşündüğü hiç umurumda değil," diye cevap verdi Laurie. "Bana doktorumu arayacağını söylemiştin. Dr. Laura Riley'le konuşmak istiyorum."

"Düzeltme," dedi Jazz, işaret parmağını havaya kaldırarak.

"Sana doktoru ararım dedim, doktorunu değil. Anestezi bölümünün, senden sorumlu olduklarını hissettiklerini hatırlatmalıyım. Teknik olarak, anestezi sonrası durumdasın."

"Doktorumu istiyorum!" diye hırladı Laurie, sıkılı dişlerinin arasından.

"Tam bir baş belası, değil mi?" dedi Jazz, Elizabeth'e.

Elizabeth gülümsedi ve başını salladı.

Jazz tekrar Laurie'ye baktı ve "Neredeyse sabahın dördü olduğu için, isteğine birkaç saat sonra kavuşacaksın," dedi. "Bu arada biz, senin iyiliğin için bize iletecek kadar düşünceli olan Dr. Cabreo'nun emirlerini uygulamaya niyetliyiz." Jazz, Elizabeth'e başını salladı.

Laurie, Dr. Cabreo hakkındaki düşüncelerini yinelemeye başladı ama cümlesini tamamlayamadan, Jazz ve Elizabeth aynı anda önkollarını tutup yatağa çiviledi̇ler. Bu ani, beklenmedik saldırıyla şok olan Laurie kendini kurtarmaya uğraştı ama ağrısının ve hemşirelerin kuvvetinin birleşimi bunu imkânsız hale getirdi. Bildiği bir sonraki şey, bileklerinin, yatağın iskeletine bağlı olan cırt cırtlı bantlarla sabitlendiğiydi. Bu, o kadar çabuk olmuştu ki Laurie şaşırmıştı.

"İşte! Görev tamam!" dedi Jazz doğrulurken, Elizabeth'e. "Artık serumun yerinde kalacağına ve bu işbirliğinden hoşlanmayan hastanın ortalarda gezinmeyeceğine güvenerek rahatlayabiliriz."

"Bu bir hakaret," diye kekeledi Laurie. Sadece parmaklığın takırdamasına neden olarak, boş yere bantlara asıldı. Bantlar sıkıydı.

"Dr. Cabreo öyle düşünmüyor," dedi Jazz gülümseyerek. "Ameliyat stresi bazı insanların zihnini karıştırır ve kendilerinden korunmaları gerekir. Aynı zamanda, biraz üzgün olabileceğinden endişeleniyordu, bu yüzden güzel, kuvvetli, çabuk etki eden bir yatıştırıcı emretti." Cebinden, enjeksiyon için hazırlanmış bir şırınga çıkarttı. Dişleriyle iğnenin kapağını çıkarttı ve şırıngayı ışığa tutarak sağ işaret parmağının tırnağıyla nazikçe vurdu.

"Yatıştırıcı filan istemiyorum," diye çığlık attı Laurie. Ellerini serbest bırakmayı bir kez daha denedi.

"İşte yatıştırıcı tam da böyle bir tepkiyi önleyecek," dedi Jazz. "Elizabeth, ben bu onuru yaşarken, Bayan Montgomery'yi tutar mısınız?"

Jazz'inkinden çok da farklı olmayan bir gülümsemeyle Elizabeth Laurie'nin omuzlarını yakaladı ve oldukça fazla olan ağırlığını üzerine verdi. Laurie kıvranmaya çalıştı ama bunun bir faydası yoktu. Alkollü soğuk pamuk, üst koluna sürüldü ve arkasından da kısa, keskin bir acı hissetti. Jazz, kapağı kullanılmış iğneye geçirerek doğruldu.

"İyi uykular!" dedi Jazz. Elizabeth'e işaret etti ve iki kadın odadan çıktılar.

Yastığına yaslanırken Laurie'nin dudaklarından çaresiz bir inleme çıktı. Daha önce, ağrı ve aldığı ilaçların etkisiyle, kendisini hissettiğinden daha çaresiz olmasının imkânsız olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Artık potansiyel bir kurban gibi yatağa bağlanmıştı. Kendisine nasıl bir iğne yapıldığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Bütün bildiği, bunun bir zehir olduğu ve mücadelesinin bitmiş olduğuydu. Eğer, Jazz'in iddia ettiği gibi bir yatıştırıcıysa, o zaman kısa bir süre sonra çok daha savunmasız olacaktı.

Hem basketbol hem de bisiklet sayesinde oldukça iyi bir solunum formunda olmasına rağmen, Jack ATK'deki asansörlerin önünde durduğunda nefes nefeseydi. Güvenlik ofisinin önünden geçerken Carl Novak'ın adını bağırdığını duydu ama Jack yavaşlamadı. Morg ofisinde kimse yoktu. Jack, sanki böyle yapmak gelişini hızlandıracakmış gibi asansörün çağırma düğmesine defalarca bastı.

Beklerken, Laurie'nin Roger'ın ofisinde kopyasını çıkartmış olduğu CD'yi ne yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Laurie, MEF2A referansına CD'de rastlamış olmalıydı. Asansör geldi ve Jack içeri daldı. CD, listeler veya çizelgelerle beraber değildi ve

Laurie'nin masasının çekmecelerinde de görememişti. Bakmadığın tek yer, dört çekmeceli dosya dolabıydı. Saatine baktı. Dördü beş geçiyordu. Şu anda, Manhattan General'dan ayrılalı üç saatten biraz daha fazla olmuştu ve bu, Jack'in kendini bu konuda rahat hissedebileceği üst sınırdı. Karar vermiş olduğu gibi, CD'yi aramak için kendisine on beş dakika verecekti.

Asansör gürültüyle durdu ve sanki kapıların açılması aşırı derecede uzun sürdü. Jack, sabırsızca, kapıya yumruğunun tersiyle vurdu. Kapı, kendi istediği zamanda açıldı ve Jack asansörden karanlık koridora çıktı. Bir çizgi film karakteri gibi, çok hızlı koştuğu için neredeyse Laurie'nin kapısını kaçırıyordu. Çok cilalanmış olan zeminde kaymamak için pervaza tutunmak zorunda kaldı. Laurie'nin ofisine girince, işe dosya dolabının üst çekmecesiyle başladı.

Sonuçsuz geçen beş dakikalık aramadan sonra, Jack en alt çekmeceyi itti ve ayağa kalktı. Laurie'nin lanet CD'yi nereye koymuş olabileceğini düşünerek kafasını kaşıdı. Riva'nın masasına baktı ama bu olasılıktan vazgeçti. Laurie'nin CD'yi oraya koyması için hiçbir neden yoktu. Daha iyi bir olasılık, Laurie'nin masasına ilk baktığında CD'yi gözden kaçırmış olabileceğiydi, bu yüzden oturdu ve bütün çekmecelerini bir kez daha aradı. Bu sefer, CD'nin oralarda bir yerde olması gerektiğine inandığı için, özellikle dikkatli aradı.

Jack, son çekmeceyi kapattıktan sonra bir kez daha doğrularak oturdu. "Lanet olsun," dedi yüksek sesle. Saatine baktı. Bu iş için ayırdığı zamandan geriye beş dakikadan az kalmıştı. CD'nin yanlışlıkla çizelge yığınlarından birinin içine karışmış olması ihtimalini düşünerek masanın yüzeyine bir kez daha baktığında, Laurie'nin bilgisayar monitörünün kenarındaki küçük sarı ışığı gördü. Ekran karanlık olmasına rağmen, ışık, bilgisayarın açık olduğunu ama ekranın kendisini kapatmış olduğunu gösteriyordu.

Jack, sağ işaret parmağıyla klavyedeki tuşlardan birine bastı. Bir anda ekran aydınlandı ve Jack kendisini, Stephen Lewis'in la-

boratuvar testlerinin sonuçlarının olduğu bir sayfaya bakarken buldu. Yazılar küçüktü ve Jack, gizlice kullandığı okuma gözlüğünü bulmak zorunda kaldı. Gözlüğünü takınca yazıları okuyabildi ve gözleri, sayfanın sol tarafında olan sütunu baştan aşağı inceledi. Sonunda, 'MASNP' ile karşılaştı ve parmağını yatay olarak ilerletince 'pozitif MEF2A' sonucunu buldu.

CD'yi, Laurie'nin CD sürücüsünde aramadığı için kendi aptallığı karşısında başını sallarken, Jack Laurie'nin faresini aldı ve sonraki birkaç dakikasını, Laurie'nin serisindeki diğer hastaların dijital kayıtları arasında dolaşarak geçirdi. Bulduğu şey onu şaşırtmamıştı. Manhattan General ve St. Francis'te meydana gelen, baktığı her dosyada, MASNP testinin sonuçları, farklı zararlı gen mutasyonlarından birinin belirleyicisi olduğunu gösterir şekilde pozitifti. Jack, mutasyonlardan bazılarını tanıdı, bazılarını ise tanımadı. Darlene Morgan'ın çizelgesine geldiğinde, oldukça korkutucu bir uyarana rastladı. Morgan'ın MASNP testi, BRCA1 için pozitifti!

Jack, bir saniye için donmuş ekrana bakakaldı. O ana kadar, bu hastaları öldüren her kimse, Laurie'nin onun için potansiyel bir kurban olma riskinin oldukça düşük olduğunu düşünmüştü, çünkü istatistikler ondan yanaydı. Aniden, bu durum değişmişti. Cinayetleri kim işliyorsa, kalıtımsal zararlı genleri olan kişileri hedef alıyor gibi görünüyordu ve Laurie'nin de, Darlene Morgan gibi, BRCA1 mutasyonu olduğunu hatırladı.

Jack, bir roketle itilmiş gibi ayağa fırladı, Laurie'nin ofisinden çıktı ve koridor boyunca asansörlere doğru koştu. Neyse ki, aşağı düğmesine bastığında, kabin hâlâ oradaydı. Aşağı inerken, montunun cebindeki cep telefonunu bulmaya uğraştı. Saatine baktı. Dördü on altı dakika geçiyordu. Çabucak, Manhattan General Hastanesi'nin numarasını tuşladı ama aramayı yapmadı. Hiç sinyal yoktu.

Kapılar bodrum katında açıldığı anda, Jack koridorda koştu ve bu sefer ters tarafa giderken Carl Novak'ı ikinci kez şaşırttı. Jack, adamı bir kez daha görmezden geldi. Asansörden çıktığı anda arama düğmesine basmış olduğu cep telefonunu kulağına ya-

pıştırmıştı. Morgun yükleme dokunun merdivenlerinden kaldırıma olan kısa mesafeyi koşarken, hastanenin santrali cevap verdi. Jack, kendisini bir doktor olarak tanıtıp, yavaşlamadan, nefes nefese PACU'ya bağlanmayı istedi. Emin olmak istediği şey, Dr. Riley ziyaretlerini yapana kadar, Laurie'nin yerinin değişmeyeceğiydi. Son hızla koşan Jack 30. Cadde'ye ulaştı ve batıya döndü.

First Bulvarı'na ulaştığında, PACU telefonu açıldı. Başhemşirenin otoriter sesini tanıdı ve Jack kendini durdurdu. ATK'ye koştuğu on beş dakika öncesinde olduğu kadar çok yağmur yağmıyordu ama yine de, boştaki elini telefona siper etmesini gerektirecek kadar yağıyordu. Önünde, çok da yoğun olmayan trafik, kuzeye doğru akıyordu.

Jack, nefeslerinin arasında kendini Thea'ya tanıttı.

"Bir saniye bekleyin," dedi Thea. Jack, onun yeni bir hastanın hangi yatağa konacağına dair talimatlar bağırdığını duyabiliyordu. Sonra telefona geri döndü. "Üzgünüm, burada oldukça yoğunuz. Sizin için ne yapabilirim, Dr. Stapleton?"

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum," dedi Jack. Konuşurken bir yandan da taksi arıyordu. Ama bir tane bile göremedi. "Laurie Montgomery'nin durumunu kontrol etmek istemiştim." Sonunda, uzakta, boş ışığı yanan bir taksi gördü. Thea, cevabıyla onu şaşkına çevirdiğinde kaldırımdan inip taksiye elini kaldırmak üzereydi.

"Laurie Montgomery diye bir hastamız yok."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Jack şaşkınlıkla. "Karşı duvardaki yatakta. Bu gece oradaydım. Hatta onun çok tatlı olduğunu söylediniz."

"Oh, o Laurie Montgomery. Affedersiniz. Son birkaç saatte, bir yığın travma kurbanı yüzünden kapılarımız hiç kapanmadı. Laurie Montgomery, PACU'dan çıktı. Gayet iyiydi ve bizim de yatağa ihtiyacımız vardı."

Jack'in ağzı birden kupkuru oldu. "Bu ne zaman oldu?"

"Ameliyathane müdüründen felaket telefonunu almamdan hemen sonra. Tahminime göre, ikiyi çeyrek geçe."

"Size cep telefonu numaramı bıraktım," dedi Jack heyecanla. "Eğer durumunda bir değişiklik olursa beni aramanız gerekiyordu."

"Bir değişiklik yoktu. Hayati belirtileri kaya gibi sağlamdı. Eğer herhangi bir sorun olsaydı, onun gitmesine izin vermezdik, inanın bana!"

"Nereye gitti?" diye sormayı becerdi Jack, sesindeki öfke ve korkuyu umutsuzca kontrol etmeye çalışarak. "Yoğun bakım ünitesine mi?"

"Hayır! Yoğun bakım ünitesine ihtiyacı yoktu ve orası zaten doluydu. Kadın-doğum ve jinekoloji de öyle. Cerrahi katındaki 609 numaralı odaya gitti."

Jack hızla telefonunu kapattı ve çoğunlukla boş, karanlık ve ıslak olan bulvara umutsuzlukla baktı. Daha önce gördüğü taksi, Thea Papparis'le yaptığı şok edici, felaket konuşmayla meşgulken gitmişti. O, aptal görevlerinin peşinden koşarken, Laurie'nin bu savunmasız halinde iki saattir PACU'nın dışında olduğunu düşünemiyordu bile. Ne düşünüyordum ki? sorusu beyninde, birbirine çarpan büyük ziller gibi yankılanıyordu. Panikle sarsılmış olan Jack, siyah ham petrol gibi görünen su birikintilerini umursamadan First Bulvarı'nda kuzeye doğru koşmaya başladı. Manhattan General'a kadar olan bütün yolun koşmak için çok uzun olduğunu biliyordu ama orada duramayacağını da biliyordu.

yirmi dört

Yoğun bir geceydi, belki de Jazz'in şu anki işyerinde hatırladığı en yoğun geceydi. PACU'dan gelen ve boş yatakları dolduran travma hastalarıyla boğulmuşlardı. Başka kimse gönüllü olmadığı için, hastaları, gece vardiyası hemşireleri ve hemşire yardımcıları arasında bölüştürme görevi, söylentilere göre, yeni, kıdemli bir gece vardiyası kıdemli hemşiresinin işe alınmış olmasıyla durumu kısa bir süre sonra değişecek olan Jazz'e düşmüştü. Jazz, kendi payına düşeni aldığı için, pek fazla şikâyet olmamıştı. Daha da önemlisi, Laurie Montgomery'i kendi hasta listesine eklemişti. Bu, belirlenip kabul edildikten sonra, Jazz rahatladı. Artık, Eleme Operasyonu'ndaki sorumluluğunu dilediği gibi yerine getirebileceğini biliyordu.

Jazz, kollarını başının üzerine uzatarak esnetti ve boyun kaslarını gevşetmek için başını birkaç kez döndürdü. Gergindi. Kâğıt işlerinin sonuncusunu henüz bitirmişti ve hasta bakımından geriye kalan, hak edilmiş ve iyi değerlendirmeye niyetli olduğu boş zamanı vardı. Hasta sayısının çokluğu yüzünden, öğle yemeği bile, Jazz'i yemek yemeyi es geçmek zorunda bırakarak, herkes için kısaltılmıştı. Jazz, bunun yerine zamanını kafeteryanın dışındaki kadınlar tuvaletinde gözden kaybolarak, acil servisten yürüttüğü potasyum klorürü bir şırıngaya doldurmak ve boş ampulden kurtulmak için harcadı. Ona göre, bir görev için hazırlanmak artık rutin haline gelmişti.

Saat dördü kırk geçiyordu ve her şey hazırdı. Doğru anı beklemişti ve o an gelmişti. İki saniye önce Jazz'le birlikte oturmuş, kendi kâğıt işlerini yapmakta olan Elizabeth, 637 numaralı odadaki hastaya yardım için çağırılmış ve ortadan kaybolmuştu. Aynı zamanda, diğer bütün hemşireler ve yardımcıları, görevli oldukları

hastalarla ilgilendikleri için görünürde değillerdi. Loş koridor, Jazz'in hoşlanmaya başlamış olduğu o huzurlu, gece sakinliğindeydi. Koridorun her iki yanına baktı. Bu, mükemmel bir fırsattı.

Jazz, sandalyesini masadan iterek ayağa kalktı. Eli, emin olmak adına, dolu şırıngayı okşamak için önlüğünün sağ cebine gitti. Heyecanını kontrol etmek için derin bir nefes alarak harekete geçti. Adımlarını hızlandırarak, sessizce 609 numaralı odaya ilerledi. Kapının dışında duraklayarak, uzun koridora bir kez daha baktı. Bir kez göreve başladı mı, daha sonra soru sorulmaması için, görünmemeyi tercih ediyordu.

Neyse ki, görünürde hiç kimse yoktu. Tek ses, yakındaki bir odadan gelen, bir monitörün hafif, metronomik biplemesiydi. Jazz gülümsedi. Laurie Montgomery'yi ortadan kaldırmak muhtemelen bugüne kadar yaptığı en kolay iş olacaktı, çünkü hem doğru zamanı yakalayabilmişti, hem de hedef sakinleştirilmiş ve bağlanmıştı. Bundan daha kolay ne olabilir? diye sordu Jazz kendi kendine.

Jazz odaya girdi. Yarım saat önce, başka bir hastayla ilgilendikten sonra hemşire bankosuna dönerken, yatıştırıcının işe yaradığından emin olmak için içeri girmişti. İşe yaramıştı. Oradayken, Laurie'nin yatağının sırtını, yatay olacak şekilde indirmişti. Ayrıca, yatak başındaki floresan ışığı da kapatmıştı. Oda artık, koridor gibi, süpürgeliklerin hemen üzerindeki gömme gece lambalarının hafif, akkor ışığıyla aydınlanmıştı.

Jazz, hiç ses çıkartmadan Laurie'nin yatağının yanına geldi. Laurie, ilacın neden olduğu derin bir uykudaydı. Ağzı hafifçe açıktı ve Jazz, dudaklarıyla dilinin, kuru ve çatlamış olduğunu görebiliyordu. "Oh, zavallı tatlım," diye fısıldadı Jazz alayla. Jazz eğleniyordu. Bugüne kadar ortadan kaldırdığı hastalar arasında bunu en çok, bütün o istekleri ve kötü tavırları yüzünden Laurie'nin hak ettiğini düşünüyordu. Jazz'e göre Laurie, Jazz'in katlanmak zorunda kaldığı bütün Bay Sarmaşık Ligi tiplerinin dişi karşılığı olan, bunu tamamen hak eden zengin bir kaltaktı. Ve bunlar yetmiyormuş gibi, bir hastayken bile Jazz'e emirler vermeye devam eden bir dok-

tordu! Jazz'e göre Laurie, ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş olduğu geçmişi yüzünden, tek bir büyük, son darbede halledilmeyi 'hak ediyordu'.

Jazz, Laurie'nin bileklerini tutan bağlara baktı ve zevkten titrediğini hissetti. Bağların, görevi kolaylaştırdığına hiçbir şüphe yoktu ve Laurie'nin, o Stephen Lewis piçi gibi kolunu tırmalamayacağından emindi. Ama bu pratik nedenlerin ötesinde, bağların, internetten indirdiği, partnerlerin birinin bağlandığı seks filmleri koleksiyonunu izlerken hissettiğine benzer bir cazibesi vardı. Jazz için bu, bir kontrol meselesiydi.

Jazz, Laurie'nin başını nazikçe kaldırdı ve altından yastığı çekti. Vermiş olduğu yatıştırıcıyla Laurie'nin kıpırdanmayacağından emindi ve kıpırdamadı. Jazz, yastığı kolunun altına koydu. Laurie'nin baş belası Sobczyk gibi huysuz sesler çıkartma ihtimaline karşı yüzüne kapamak için elinin altında bulunmasını istiyordu. Laurie'nin bunu yapacağını zannetmiyordu; serum toplardamarlardan birine bağlanmıştı, yani konsantre potasyum ana damarlardan birine boşalacak ve yüzeysel damarlardan birinde olacağından çok daha acısız olacaktı ama Jazz, hazırlıklı olmayı severdi. Çabuk öğrenmesiyle övünürdü ve ne kadar az sürpriz olursa, o kadar iyiydi.

Jazz, uzanarak serum borusunu tuttu ve serbestçe akacak şekilde, serumu sonuna kadar açtı. Sorunsuz aktığından emin olmak için birkaç dakika bekledi. Serumun mükemmel çalıştığından emin olduktan sonra, potasyum iğnesini çıkarttı. İğnenin kapağını çıkartmak için dişlerini kullanarak, iğneyi serum girişine soktu.

Koridora açılan kapıya bakıp, şüpheli sesler olup olmadığını bir an dinledikten sonra, Jazz, sert, uzun bir itme hareketiyle iğneyi yaptı. Bu, sadece beş saniye sürdü. Konsantre potasyum kalbe ne kadar çok giderse, o kadar etkili olacağını biliyordu. Her zamanki gibi, iğneyi yaptığında, serum sıvısı torbasının altındaki küçük gözenekli odadaki sıvı seviyesinin yükseldiğini gördü.

Jazz, şırınga biter bitmez iğneyi çekti ve kapağını kapattı. Son-

ra, Laurie kıpırdanıp inler ve gözlerini bir anda açarken, koltuğunun altındaki yastığı çekti.

"Bon voyage!" diye fısıldadı Jazz. Harekete hazır sağ elindeki yastık ve sol elindeki şırıngayla, Jazz, Laurie'nin bir şey mırıldandığını duyduğunu düşündüğü için Laurie'nin üzerine eğildi. Jazz, ondan söylediği şeyi tekrar etmesini istemek üzereyken, sonuna kadar açılıp stoperine vuran kapının sesiyle irkilerek geri çekildi. Bir sonraki an, görünüşe göre bir manyak odaya daldı. Jazz, özellikle de gergin ve yaptığı işe dalmış olduğu ve sürprizleri dikkatlice engellediğini düşündüğü için, sessiz ve loş ortama yapılan ani, kasırga gibi bir giriş karşısında bir an için aptallaşmıştı. Refleks olarak, kendisini savunmak için bir adım geri çekilmek dışında, Jazz donup kalmıştı.

"O nasıl?" diye bağırdı Jack, Laurie'nin yatağının ayakucuna koşarken. Gürültüyle nefes alıp veriyordu. Saçları, sırılsıklamdı ve alnına yapışmışlardı. Tıraşsız yüzü, kırmızı gözleri, ıslak kıyafetleri ve ayakkabılarıyla, bir çılgın gibi görünüyordu. Tükenmiş gibi, iki eliyle yatağın metal ayaklığına tutundu ama kendini hemen toparladı. Hemen gördüğü şeyden hiç hoşlanmadığı belliydi. Gözleri, kendisine cevap vermemiş olan Jazz'e döndü. Ellerindeki yastık ve şırıngayı gördü. İlgisi, yavaşça inleyen ve bileklerindeki bağlara karşı güçsüzce ve boş yere savaşan Laurie'ye döndü.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi Jack. Laurie'nin sağına, Jazz'in karşısına gelecek şekilde yatağın yanına koştu. "Laurie!" diye bağırdı Jack. Eli, bir anlığına Laurie'nin bileğini tuttu ama sonra yukarı çıkarak, başını sağa sola sallamasını engellemek için Laurie'nin alnını kavradı. "Bu lanet bağlar da ne için?" diye bağırdı Jack ama cevabı beklemedi. Daha yakından bakınca, Laurie'nin kötüleşen, umutsuz bir durumda ve muhtemelen ölmek üzere olduğu belliydi. Yüzü, korku, karmaşa ve acının bir karışımını yansıtıyordu.

"Işıkları yak!" diye bağırdı Jack. "Alarm ver!"

Beklenmeyen olaylar yüzünden donup kalmış olan Jazz, bir adım daha geriye gitmek dışında, yine bir cevap vermedi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Jack, hemşirenin paralize olmasına. Sesi, uyuyan hastanenin duvarlarında yankılandı. Hemen yardıma ihtiyacı vardı ama Laurie'yi birkaç saniyeliğine bile olsa bırakmak istemiyordu.

Çılgın, umutsuz öfkesinde, Jack yatağı hızla duvardan çekti. Kilitli tekerlekleri, kompozit zeminde keskin bir ses çıkarttı. Jack, komodini yana itip, üzerindeki şeylerin gürültüyle yere düşmesine neden olduktan sonra, kendisini yatağın başıyla duvar arasına soktu. Jack, ayağıyla tekerlek kilitlerini açtı. Dişlerini gıcırdatıp, dudaklarının arasından savaş narasına benzer bir bağırış kaçmasına izin vererek, güç kablolarını kopartarak yatağı iterek duvardan uzaklaştırdı. Bir hırıltıyla, tekerlekleri üstünde giden yatağı kapıya doğru çevirdi. Yatak hızlandı ve kapıya ve sonra da ters pervaza çarpmasına rağmen, bunlar hafif çarpmalardı ve Jack'in ilerleyişini etkilemedi. Saniyeler içinde, koridora çıkmıştı ve bütün gücünü kullanarak, yatağı koridorda, hızla aydınlık hemşire bankosuna doğru itti.

"Alarm verin!" diye bağırdı Jack iterken, ciğerlerini patlatırcasına. Şanssız bir temizlik arabası yoluna çıktı ama Jack bunu görmezden geldi. Üzerinde Laurie'nin yattığı yatağın ataleti çok daha fazlaydı ve talihsiz araba, içindeki el sabunu ve diğer malzemeleri yere dökerek gürültüyle ters döndü. Sonra önüne, yatağın ivmesiyle neredeyse ezilecek olan bir yaya çıktı. "Alarm verin!" diye bağırdı Jack tekrar. Hemşireler, hemşire yardımcıları ve hatta ayağa kalkabilen hastalar, kapılarda görünmeye başlayarak yanlarından hızla geçen Jack'e baktılar.

Jack, hemşire bankosuna yaklaşırken yatağı yavaşlatmaya çalıştı ama tam anlamıyla başarılı olamadı. Yatak, üzerinde bırakılmış bütün çizelgeleri ve hastalardan birine götürülecek olan bir vazo çiçeği devirerek bankoya çarptı. Jack, parlak ışıkta Laurie'nin ne kadar kötü göründüğünü görebiliyordu. Bir hayalet gibi solgundu ve hareket etmiyordu. Gözbebekleri büyümüş olan gözleri, boş boş tavana bakıyordu.

Islak montu ve ceketini çıkartıp yere düşmelerine izin veren Jack Laurie'nin yanına geldi. Hızla, kesinlikle nefes almadığını ve nabzı olmadığını belirledikten sonra, Laurie'nin çenesini arkaya itti, burnunu kapattı ve ağzını, onun ağzının üzerine kapattı. Birkaç derin nefes verdikten sonra, yatağa çıktı ve kapalı kalp masajına başladı. Saniyeler sonra, birkaç hemşire yanındaydı. Bir tanesi bir hava kesesi çıkarttı ve hızını, Jack'in basınçlarına göre dikkatle ayarlayarak Laurie'ye nefes vermeye başladı. Jack beş basınç uyguladıktan sonra, Laurie'nin ciğerlerine hava verdi. Bir başka hemşire, bir oksijen tüpü getirdi ve bunu hava kesesine bağladı.

"Alarm verildi mi?" diye bağırdı Jack.

"Evet," dedi Laurie'ye nefes veren hemşire.

"O zaman, hangi cehennemdeler?" diye bilmek istedi Jack.

"Bir dakikadan kısa bir süre önce çağırıldılar."

"Lanet, lanet, lanet!" diye sövdü Jack kenetlenmiş dişlerinin arasından. İçinden, bu Laurie'nin fikri olmuş olsa bile, onu bıraktığı için kendine lanet ediyordu. Tehditte bulunduğu gibi, PACU'nun önüne kamp kurmuş olmalıydı. Üzerine eğilmiş olduğu pozisyonundan, Laurie'nin renginin kalp masajına başlamadan öncekinden çok az daha iyi olduğunu görebiliyordu, yani çok az ilerleme kaydediyorlardı. "Gözbebekleri ne durumda?" diye sordu Jack, keseyle Laurie'ye hava vermekte olan hemşireye.

"Pek bir değişiklik yok."

Jack, öfkeyle başını salladı. "Canlandırma ekibinin buraya gelmesi normalde ne kadar vakit alır?" diye bağırdı basınçlarının arasında. Eğer Laurie'nin başına şüphelendiği şey geldiyse, canlandırma ekibi gelene kadar Laurie'nin hayatı kritik noktadaydı ve ondan sonra bile, şansının ne kadar olduğunu bilmiyordu. Tek bir şeyden emindi: Sadece kalp masajı bunu başaramazdı. Tedavi edilmesi gerekiyordu.

Duasına bir cevap gibi, lobideki bir asansör açıldı ve içinden, kalp krizi arabası gürültüyle çıktı. Arabanın yanında, ikisi kadın, ikisi erkek dört doktor vardı. Grubun lideri, dahi bebekler sınıfın-

da Shirley Mayrand'ın sınıf arkadaşıymış gibi görünen Caitlin Burroughs'du. Eğer Jack onu sokakta görmüş olsa, kıdemli bir doktor değil, lise son sınıf öğrencisi zannederdi. Adamlar da genç görünüyordu ama Shirley veya Caitlin'in liginde değillerdi.

Doktorlardan biri, hava kesesini hemen hemşireden aldı. Diğer ikisi, EKG bantlarını yapıştırmaya başladı. Bir takım olarak çalışmayı bildikleri görülebiliyordu.

"Hikâye nedir?" diye bağırdı, Laurie'nin gözbebeklerini kontrol eden Caitlin.

"Hiperkalemi," diye bağırdı Jack.

"Çok belirli bir tanı," diye haykırdı Caitlin. Hızlı, kesik ve kuvvetli bir tarzda konuşuyordu. Jack'e genç görünmüş olabilirdi ama sadece tecrübeden kaynaklanabilecek bir özgüven yayıyordu. "Potasyumunun çok yüksek olduğunu nereden biliyorsun? Böbrek hastası mı?"

"Böbrek hastalığı yok," diye hızla cevap verdi Jack. Laurie'nin yüksek potasyuma maruz kaldığından yüzde yüz emin değildi ama bir an önce harekete geçmezlerse ve tahmin ettiği gibi hiperkalemi çıkarsa, onu kesinlikle kaybedeceklerinden ve Laurie'nin kendi serisinde bir istatistik olacağından emindi. "Nereden bildiğimi şu anda anlatmam çok uzun sürer ama biliyorum," diye devam etti Jack kendinden emin bir şekilde. "Onu, yüksek serum potasyumu için tedavi etmeliyiz ve bunu şimdi yapmalıyız! Derhal!"

"Nasıl bu kadar eminsin? Ve bu arada sen kimsin?"

"Ben, Dr. Jack Stapleton," diye bağırdı Jack. "Burada, şehirde bir adli doktorum. Dinle! Ocak ayından beri hastanede, bir dizi, beklenmeyen kardiyak ölümü gerçekleşti. Hepsi, bu hasta gibi genç, sağlıklı kişilerdeki başarısız canlandırma girişimleriydi. ATK, tehlike bayağını çekti. Bunun nedeninin amaçlı, sekonder hiperkalemi olduğunu düşünüyoruz."

"Neredeyse hiç EKG yok," diye bildirdi, arabanın üzerine monte edilmiş monitörlerden birinin yanında duran bir doktor. Ekranın yanından, üzerinde belirsiz komplekslerin olduğu bir EKG bandı çıkıyordu.

Caitlin banda hızla baktı. Gördüğü şey her neyse, hemen Jack'le aynı kanıya vardı ve hemşirelerin aceleyle koşturmasına neden olan emirler yağdırmaya başladı. Kalsiyum glukonat istedi; elli gramlık dozda glukozla birlikte ensülin istedi; sodyum bikarbonat istedi; idrar lavmanı için katyon alışverişi reçinesi istedi; acil elektrolit testi için kan istedi ve Jack'e göre hepsinden önemlisi, acil bir peritoneal diyaliz vakasına yardım etmek için bir cerraha çağrı gönderilmesini istedi. Jack'e göre, günü kurtarabilecek şey diyalizdi.

Hemşireler emirleri yerine getirip bütün ilaçları hazırlayıp çıkartmakla meşgulken, erkek doktorlardan bir tanesi yatağa çıktı ve isteksiz olan Jack'ten nöbeti devraldı ama adam basınçlarına başlar başlamaz, Jack doktorun çok daha iyi bir iş çıkarttığını fark etti. Sonradan adli doktor olmuş bir göz doktoru olarak, Jack'in kalp masajında fazla bir tecrübesi yoktu. Ayrıca yorulmuştu ama Laurie'nin hayatı tehlikedeyken, yatağın kenarında durup da hiçbir şey yapmamak onun için çok zordu. Göğüs basınçlarını yapmaya konsantre olmuşken, tanık olduğu şeyin muhtemel trajedisi hakkında daha az düşünmeyi başarabilmişti.

Jack, ATK'den Manhattan General'a kadar olan bütün yolu hiç boş taksi görmeden, First Bulvarı'na dek neredeyse on blok koşmuştu. Birkaç araba onun yanından geçmiş ve üzerine su sıçratmış ama hiçbiri durmamıştı. Sonra, şansı döndü. BM merkezinin yakınlarında, onun bir suç yüzünden kaçtığını düşündüğü belli olan bir polis devriye arabası önünde durmuştu. Jack, adli doktor rozetini gösterip Manhattan General'a acilen ulaşması gerektiğini söylediğinde, polisler ona arabaya atlamasını söylemişti. Sirenlerini çalarak, hiç durmadan onu hastaneye getirmişlerdi. Ölülerle uğraşan bir adli doktorun, gecenin bir yarısı First Bulvarı'nda koşmasına neden olacak nasıl bir acil durum olduğunu düşünmek akıllarına geldiyse bile, bunu sormamışlardı.

Laurie'nin hiperkalemi tedavisi, Jack'in onun kanında aktığından korktuğu yüksek potasyumu düşürmeye başladığında, bir

anestezi uzmanı geldi. Daha kolay solutulması için, tüpü ustaca soktu. Prosedürü bitirdikten sonra doğrulunca, Jack onun ismini gördü. İsmi, José Cabreo'ydu ve Jack gözlerine inanamadı. Adamın ismini, Roger'ın listelerinden hatırlıyordu. Jack kendini, José'nin her hareketini takip ederken buldu ve anestezi uzmanı hemen ayrılınca rahatladı.

Peritoneal diyaliz, hiçbir terslik olmadan, büyük bir boşaltım iğnesi kullanılarak deri içinden başlatılmıştı. Jack, boşaltım iğnesi Laurie'nin karın duvarına sokulurken gözlerini kaçırdı ama fasyayı geçerken çıkarttığı pat sesini duyacak kadar yakındı ve yüzünü buruşturdu. Bir dakika sonra, artık karnına ulaşan potasyumsuz izotonik sıvıyı izledi. Jack, gizlice parmaklarını kenetledi ve bu prosedürün işe yaraması için dua etti. sık kan damarlarının olduğu bağırsak döngülerinin neticesi olarak karındaki geniş yüzeyden yapılan peritoneal diyalizin, pasif olmasına rağmen kandaki potasyum veya yüksek başka bir elektrolit miktarını düşürmek için en etkili yol olduğunun farkındaydı.

Ne yazık ki, on dakikalık agresif tedaviden sonra, Laurie'nin durumunda umutsuzluğa yol açacak kadar az değişiklik vardı. Caitlin, daha fazla kalsiyum glukonat emretti ve kendisi enjekte etti. Jack, hemşire bankosunun önündeki Laurie'nin yatağı ve asansör lobisi arasında gidip gelmeye başlamış olduğu için, bunu uzaktan duydu. Onu harekete geçiren şey artık kafein değil, artan korku ve suçluluk duygusuydu. Kendisini yiyip bitirerek, bu olayın sevdiklerine uğursuzluk getirdiğinin başka bir kanıtı olduğundan endişe ediyordu. Bu düşünce, acımasızca, aklından çıkmıyordu. Bir gecede, potansiyel çocuğunu kaybetmişti; şimdi de sevdiği kişiyi kaybetmek üzereydi. İşleri daha da kötü yapacak şekilde, suçun en azından bir kısmının kendisinde olduğunu biliyordu.

Acil kan testi sonucu geldiğinde, Caitlin bunu Jack'e getirdi. "Evet, kesinlikle haklıymışsın," dedi, altı çizili anormal yüksek potasyum seviyesini göstererek. "Hayatımda hiç görmediğim kadar yüksek. Bütün bunlar bitince, bunu nasıl bildiğini duymak isterim."

"Anlatmaktan mutlu olurum," dedi Jack, "Bayan Montgomery iyileşirse." Laurie bundan kurtulamazsa, hiç kimseyle konuşmak isteyeceğini zannetmiyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Caitlin. "En azından rengi iyi ve gözbebekleri kesinlikle küçüldü."

Dakikalar insafsızca geçerken, Jack uzaklığını korudu. Sadece seyreden biri olarak, Laurie'nin göğsüne vuran bir yabancının ve nefes kesesini isteksizce sıkan bir başkasının yanında öylece yattığını görmek, onu giderek daha da çok üzüyordu. Yaşanan dramı görmek için kapılarına çıkmış olan, ayağa kalkabilen hastalar, yataklarına dönmüşlerdi. Kat hemşirelerinin çoğu da, kendi hastalarının ihtiyaçları için çağırılmışlardı.

İlk, gerçekten umut verici belirti görüldüğünde saat altıya yirmi vardı ve bunu fark eden kişi Caitlin'di. "Hey! Millet!" diye bağırdı. "Kalpte elektriksel aktivite alıyoruz!" o anda kapalı kalp masajını veya hava pompalamayı yapmayan doktor, Caitlin'in omzunun üzerinden bakmak için EKG makinesine koştu. "Acil bir potasyum seviyesi testi daha gönderin," diye bağırdı Caitlin onlara yardım eden hemşireye.

"Vay! Kompleksler normal görünmeye başlıyor," dedi doktor, başını sallayarak onaylayan Caitlin'e. "Ve daha iyiye gidiyorlar."

"Basınçları durdur!" diye seslendi Caitlin, dizlerinin üzerine eğilmiş, yatakta Laurie'nin üzerinde olan doktora. "Nabzı var mı bak!"

Laurie'ye hava veren doktor da, Laurie'nin boynunda nabız olup olmadığını hissetmesine yetecek kadar bir süre durdu. "Nabzı var! Ve Tanrım, kendi başına nefes alıyor!" Soluk borusundaki tüpün ucundaki maskeyi çıkarttı. Avucuyla, Laurie'nin nefes alış veriş miktarını hissedebiliyordu. "Gayet normal nefes alıp veriyor ve soluk borusundaki tüpü çıkartmaya çalışıyor."

"Havasını boşalt ve çıkart!" diye emretti Caitlin. "EKG'si şu anda tamamen normal görünüyor."

Doktor, emirleri hemen uyguladı ve Laurie'nin ağzındaki tüpü

çekip çıkarttı ama hava yolunun açık kaldığından emin olmak için çenesini arkaya doğru tutmaya devam etti. Laurie birkaç kez öksürdü.

Bu değişimleri duyan Jack, adımladığı karanlık asansör lobisinden koşarak geldi ve hemşire bankosunun arkasına gitti. Laurie, masaya gömülmüş olan monitörlerden birine bağlanmıştı ama bunu görmek için, birinin hareketin olduğu bankonun diğer tarafında olması gerekiyordu. Yarım saat önce baktığında, kan basıncı ve nabzını gösteren sinyaller, ekranda düz çizgiler çiziyordu. Artık bu değişmişti ve Jack'in kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Laurie'nin hem nabzı, hem de kan basıncı vardı!

"Peritoneal diyalizi durdurun," diye emretti Caitlin. "Ve katyon alışverişi reçinesini de çıkartın. Fazla verip, ondan sonra da düşük potasyum seviyesi için endişelenmek istemeyiz."

Jack, hemşire bankosunun arkasından çıktı. Caitlin'in son emirleri uygulanırken, Laurie'nin çevresinde bir kez daha heyecan yaşanıyordu. Jack ayak altında olmak istemiyordu ama gelişmeler bu kadar umut vericiyken, Laurie'nin yanında olmak istiyordu.

"Tanrıya şükür!" dedi, Laurie'ye en son nefes vermekte olan doktor. "Kendine geliyor!"

Kendisini artık tutamayan Jack, yolunu açarak, hemşire bankosuna dayanmış olan Laurie'nin yatağının başına geldi. Başını eğip bir mucize olduğunu düşündüğü şeye baktı. Laurie'nin gözleri açıktı ve üzerine eğilmiş yüzlerden birinden diğerine bakıyor ve karmaşa veya korku ifadesi içermiyorlardı. Jack, birdenbire, önünü bile göremeyecek kadar çok olan gözyaşlarına boğuldu. Konuşmaya çalıştığında yapabildiği tek şey başını sallamaktı.

"Bileklerini çözün," diye emretti, Jack'in karşısına geçmiş olan Caitlin. Bütün bu çetin sınav boyunca bağlar yerinde kalmıştı. Caitlin Laurie'nin üzerine eğildi ve onu temin edercesine omzunu sıktı. "Her şey yolunda. Sadece rahatla. Her şeyi kontrol altına aldık. İyi olacaksın."

Laurie konuşmaya çalıştı ama sesi neredeyse hiç duyulmu-

yordu. Caitlin, kulağını Laurie'nin ağzına yaklaştırmak için eğilmek zorunda kaldı. "Manhattan General Hastanesi'ndesin," dedi Caitlin. "Adını ve hangi yılda olduğumuzu biliyor musun?" Caitlin dinledi ve sonra doğruldu. Ağlamasını kontrol edip gözyaşlarını kurulayacak kadar sakinleşmiş olan Jack'e baktı. "Çok iyi görünüyor. Bilinci yerinde. Hızlı teşhisinin kesinlikle günü kurtardığını söylemeliyim. Başladığımızdaki yüksek potasyum miktarıyla, canlandırılması kesinlikle mümkün olmazdı."

Jack başını salladı. Hâlâ konuşamıyordu. Bunun yerine eğildi ve alnını Laurie'ninkine dayadı. Artık elleri serbest olan Laurie, yukarı uzandı ve Jack'in başının yanını okşayarak çatallı bir sesle fısıldadı: "Neden bu kadar üzgünsün? Neler oluyor?"

Laurie'nin soruları, bir gözyaşı dalgasını daha serbest bıraktı. Jack'in o anda yapabildiği tek şey Laurie'nin elini sıkmaktı.

Hemşire bankosunun arkasındaki bir hemşire kontuarın arkasında ayağa kalktı. Bir telefona cevap vermişti. "Dr. Burroughs," diye seslendi. "Montgomery'nin şu andaki potasyum seviyesi dört miliye eş değer."

"Tanrım!" diye haykırdı Laurie. "Bu neredeyse mükemmel." Astı olan üç doktora döndü. "Tamam, işte yapacaklarımız! Ben nöbetçi doktoru arayıp onu gelişmelerden haberdar ederken, siz üçünüz hastayı kardiyak bakım ünitesine götürün ve bir monitöre bağlayın. Oraya varır varmaz, bir potasyum seviyesi testi daha istiyorum ve ben de işimi bitirir bitirmez geleceğim ki sıvılarına karar verelim."

Laurie'yi götürmek için hazırlıklar hızla yapılırken, Jack sesine kavuştu. "Üzgün değilim," diye fısıldadı Laurie'nin kulağına. "İyi olduğun için mutluyum. Bizi korkuttun."

"Öyle mi?" diye sordu Laurie. Sesi de daha iyi çıkmaya başlamıştı ama konuşmak canını yakıyordu.

"Bir süreliğine bilincini kaybetmiştin," dedi Jack. "Hatırladığın son şey ne?"

"PACU'dan çıktığımı hatırlıyorum ama ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne oldu?"

"Bildiğim her şeyi ilk fırsatta anlatacağım," diye söz verdi Jack, yatak hareket etmeye başladığında.

"Geliyor musun?" diye sordu Laurie, Jack'in kolunu tutarak.

"Kesinlikle," dedi Jack, yatağın yanında yürürken. Bir hemşire koşarak geldi ve Jack'e nemli montu ve ceketini verdi.

Laurie'yi KBÜ'nin olduğu üçüncü kata indirmek için bir hasta asansörünü kullandılar. KBÜ'nün kapısında bir engelle karşılaştılar. Başhemşire Jack'in içeri girmesine izin vermiyordu ama onu yerleştirdikten sonra gelip Laurie'yi görebilirdi. Önce, Jack bu fikre karşı çıkmaya kalkmıştı. Yanında olmayınca neler olduğunu düşününce, Laurie'nin yanında kalmak istiyordu. Sonunda, Laurie'nin emin ellerde olacağına ikna olan Jack yumuşadı. Canlandırma ekibindeki doktorlardan biri, devamlı olarak Laurie'nin yanında olacağına dair onu temin etti.

"Hemen burada olacağım," diye Laurie'yi temin etti Jack, KBÜ'nin karşısındaki küçük bir bekleme odasını işaret ederek.

Zihni açılırken giderek daha da rahatsız edici hale gelen fiziksel semptomlarıyla meşgul olan Laurie başını salladı. Şu anda istediği şey, kuru ağzı ve acıyan boğazı için buz parçaları ile ameliyat yeri ve göğsünde hissettiği acı için bir ağrı kesiciydi. Hafızasına gelince, PACU'dan sonrası hâlâ karanlıktı.

Jack, boş olan bekleme odasına gitti. Duvardaki saat, sabah altıyı çeyrek geçtiğini gösteriyordu. Odada, birkaç kanepe ve birkaç tane de sandalye vardı. Köşede bedava kahve vardı. Jack, ceketi ve montunu kanepelerden birinin koluna atarak oturdu ve bunu yaparken de inledi. Geriye yaslandı, ellerini başının arkasına koyarak gözlerini kapattı. Kendini çok sarsılmış hissediyordu. Böyle fiziksel efor ve duygusal gelgitlerle birleşmiş bir stres, daha önce hiç yaşamamıştı. Her şeyi daha da kötü yapan, kendisini hasta hissetmesine neden olan kafein kalıntılarıydı.

Gözlerini kapatmak, Jack'in, Laurie'nin büyük bir şansla atlat-

tığı olayın nasıl bir suç olduğunu tamamen görmesini sağladı. Onu iyileştirmenin aciliyetinde, şu ana kadar bunu düşünmemişti. Laurie'nin odasına daldığında orada olan esmer hemşireyi gözünün önüne getirebiliyordu. Odanın loşluğunda, koyu renkli kısa saçları, derin bakışlı gözleri ve şaşırtıcı derecede beyaz dişleri olan hemşire, neredeyse bir deri bir kemik görünmüştü. Jack'in en net hatırladığı şey ise, bir elindeki yastık, diğerindeki büyük şırıngaydı. Böyle şeyleri tutuyor olması için birçok açıklama olabileceğini biliyordu, aynen ölüm kalım gibi acil bir durumda donup kalmasının bir açıklaması olabileceği gibi. Jack, hastanede çalışan bir doktorken donup kalan başka insanlar da görmüştü. Aslında, tıp fakültesinden mezun olduktan sonra karşılaştığı ilk kalp krizinde kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Yine de bu koşullar altında, Jack hemşirenin hareketlerinin şüpheli olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onu, sinir bozucu canlandırma işlemi sırasında bir kez daha, hemşire bankosunu arkasında belirip, bilgisayarlı ilaç ayarlayıcıyı kullanmak için ilaç odasında gözden kaybolurken kısa bir anlığına görmüştü. Canlandırma işlemine katılmamıştı. Jack, yardım eden hemşirelerden birine esmer hemşirenin adını sormuştu. Hemşire onun adını söyleyince, Jack daha da şüphelenmişti. Bu, Roger'ın listelerindeki başka bir isimdi.

Jack'in gözleri birden açıldı. Montunun cebinde, cep telefonunu aradı. Lou Soldano'nun SoHo'daki evinin numarasını bildiği için ve saate rağmen, hemen onu aradı. Gördüklerinden sonra, Lou'nun buna dahil olması gerekiyordu. Artık daha fazla bahane olamazdı. Telefon, Lou cevap vermeden önce altı kez çaldı. Sesi çatallıydı ve Jack, dedektifin öksürük krizi boyunca beklemek zorunda kaldı.

"Yaşayacak mısın?" diye sordu Jack, Lou sonunda susunca.

"Dalga geçmeyi kes," diye hırladı Lou. "Söyleyeceğin şey önemli olsa iyi olur."

"Önemliden de fazlası," dedi Jack. "Laurie, dün gece Manhattan General'da acil bir ameliyata alınmak zorunda kaldı. Sonra bir-

kaç saat önce, birisi onu uçurumun kıyısına getirdi ve itti. Anlayacağın kadarıyla, ölüm kalım derecesine kadar geldi. Aslında, birkaç saniye, hatta belki de birkaç dakika boyunca ölüydü."

"Aman Tanrım!"diye bağırdı Lou, başka bir öksürük krizine neden olarak.

"Her sabah böyle öksürüyor musun?" diye sordu Jack, Lou tekrar hatta döndüğünde.

"Şimdi nerede?" diye sordu Lou, Jack'in sorusunu duymazdan gelerek.

"Üçüncü kattaki kardiyak bakım ünitesinde," dedi Jack. "Hemen kapının karşısındaki ziyaretçi odasında oturuyorum."

"Tehlikede mi?"

"Tıbbi olarak mı, diğer türlü mü?"

"Her ikisi de."

"Tıbbi olarak, bence her şey kontrol altında. Şansı varmış ki onunla, orta okula gidiyor gibi görünen, çok zeki bir kardiyolog ilgilendi. Bu gece kendimi yaşlı hissettiren ikinci kişi oldu. Laurie'yi öldürmeye çalışan kişinin bunu bir kez daha denemesine gelince, bunun bir sorun olduğunu zannetmiyorum. Kardiyak bakım ünitesindeyken değil – etrafta çok fazla insan var ve ben de tek kapının önünde oturuyorum."

"Bunu kimin yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Üzerine bahse gireceğim birisi, aslında bir hemşire var ama duruma bağlı. Detayları buraya geldiğinde veririm. Roger'ın listelerine de sahibiz, yani işin kolaylaştı. Ama Laurie'nin serilerinin bir varsayım olması artık makul değil. Neredeyse kendisi de bir istatistik olacaktı."

"Bu hemşirenin ismini biliyor musun?"

"Rakoczi."

"Ne tür bir isim bu böyle?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu Rakoczi, senin ondan şüphelendiğini biliyor mu?"

"Sanırım," dedi Jack. "Laurie'nin canlandırılması boyunca

benden uzak durdu. Laurie'nin yanına varıp da onu ölmek üzere bulduğumda, odadaydı." Jack kısaca, hatırladığı kadarıyla olayı anlattı.

"Evet, konuşmak isteyeceğim ilk kişi olacak," dedi Lou. "Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım, ki gerçekçi olmak gerekirse yaklaşık yarım saat sonra. Bu arada, yerel karakolu arayıp, tuvalete filan gitmek zorunda kalman durumunda, kardiyak bakım ünitesinin kapısında durması için iki tane üniformalı polis memuru yollayacağım."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Bütün gece ayakta mıydın?"

"Evet," diye itiraf etti Jack.

"Tamam, orada kal, kısa süre sonra görüşürüz."

Jack, Lou'nun bir şeyler söylediğini duyduğunda kapatmak üzereydi. "Bir şey daha var. Kahraman olmaya çalışma, tamam mı! Sadece orada kal."

"Endişelenme," dedi Jack. "Yaşadıklarımdan sonra, nefes almakta bile zorlanıyorum. Tam burada kalacağım."

Jack hattı kesti, telefonunu kaldırdı ve gözlerini bir kez daha kapattı. Lou Soldano'yla konuştuktan sonra bir rahatlama hissediyordu. Laurie ve serisindeki diğer kurbanların başına gelen suçun yükü üzerinden kalkmıştı. Jack'e göre bu, onun rolünün bittiği, bir bayrak yarışında bayrağı diğer koşucuya teslim etmeye benziyordu. Bilmediği şey ise, kendi tavsiyesini tutmadığı için ne kadar üzüleceğiydi.

yirmi beş

"Affedersin," dedi Caitlin, Jack'in omzunu sarstıktan sonra.

Jack gözlerini kırpıştırdı ve kendisini uykunun derinliklerinden çekip çıkarttı. Kendisini hasta gibi hissediyordu ama görüşü açılıp da, yer, zaman ve kişiyi hatırlayınca, hemen doğruldu. Uyuyakalmış olmasına şaşırmış ve gerçekten çok korkmuştu.

"Sorun nedir?" diye kekeledi. "O iyi mi?"

"İyi," dedi Caitlin. "Tekrar yapılan testteki potasyum miktarı normaldi ve yaşam göstergeleri de kaya gibi sağlam. Dr. Riley tarafından emredildiği üzere, ağızdan sıvı bile aldı. Ameliyat yerindeki dren de çıkartıldı, yani gayet iyi."

"Harika," dedi Jack, ayağa kalkmak için öne kayarken.

Caitlin uzandı ve Jack'i omzunda nazikçe iterek kanepede oturur halde kalmasını sağladı. "Ziyaret etmek istediğini biliyorum ama şu anda onu rahatsız etmememizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Yorgun ve uyuyor."

Jack arkasına yaslanarak başını salladı. "Haklı olduğunuza eminim. Aslında, şu anda daha çok endişelendiğim şey onun güvenliği. Senin de tahmin ettiğinden emin olduğum için söylemeye bile gerek yok ama birisi, potasyumu ona bilinçli olarak verdi."

"O kadarını anladım," dedi Caitlin. "Ama rahat ol! KBÜ'nin güvenli olduğundan eminim ama yine de emin olmak için, doktorlarımdan birinin sürekli onun başında durmasını istedim. Bir şahin gibi, her şeyi izleyecek. Onun izni olmadan hiç kimse Laurie'ye yaklaşamayacak."

"Mükemmel," dedi Jack.

"Sanırım bunu ona kimin yaptığını sormamam gerekiyor."

"Bir sonuca ulaşana kadar, ne kadar az konuşursak o kadar iyi olur muhtemelen," diye onayladı Jack. "Dedikodunun kontrol edi-

lemez bir yangın gibi yayıldığı bir hastaneden bunun zor olduğunu biliyorum ama sen ve meslektaşların, bir gün kadar ne olduğu hakkında konuşmazsanız, herkes için daha iyi olabilir. Bir cinayet masası dedektifi kısa bir süre sonra burada olacak ve onun bunu çözebileceğini umuyorum."

O anda kapıda, üniformalı iki polis memuru belirdi. Bir tanesi, şişkin kasları üniformasının kumaşının sınırlarını zorladığı, iri yarı, Afro-Amerikan bir erkekti. İsmi, Kevin Fletcher'dı. Diğeri, Toya Sanchez isminde, ondan daha zayıf olan, İspanyol kökenli bir kadındı. Her ikisi de, hastanede olmaktan utanıyor gibi davranıyorlardı. Ancak bir fısıltıyla konuşarak, kendilerini Jack'e tanıttılar. Sadece kendilerini ona tanıtma emri aldıklarını söylediler. Sonra, ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi davrandılar.

"Neden bir çift sandalyeyi çıkartıp kardiyak bakım ünitesinin kapısında oturmuyorsunuz," diye önerdi Jack. "İçeri giren herkesin, yasal olarak gerçekten girmesi gerektiğinden emin olun." Sonra Caitlin'e bakarak, "Bunun, ünitenin tek kapısı olduğunu varsayıyorum."

"Tek kapısı bu," diye onu temin etti Caitlin.

Yönlendirilmekten memnun olan iki polis, Jack'in tavsiyesine uydular ve kısa süre sonra, ünitenin çifte kapılarının iki yanında oturuyorlardı. Jack, onların varlığının hiçbir şey olmasa bile etkileyici olduğunu düşündü. Güvenliği sağlayan şey, yoğun KBÜ'nin kendisiydi.

"Bakmam gereken hastalar var," dedi Caitlin. "O yüzden, seni burada nöbetinde bırakıyorum."

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedi Jack, yapabildiği kadar içtenlikle. "Harikaydın."

"Potasyum hakkındaki ipucun, anahtar oldu," dedi Caitlin. "Belki de kardiyoloji ihtisası yapmayı düşünmelisin. İyi bir takım olurduk."

Jack güldü ve genç kadının kendisiyle flört edip etmediğini merak etti. Onun kendisini çok yaşlı hissettirmesini telafi etmeye

çalıştığını düşünerek kendi kibrine gülümsedi. Kadın bekleme odasından çıkarken el salladı.

Caitlin gittikten sonra, Jack kanepeye tekrar yerleşti. Kadın onu uyandırdığında bir adrenalin saldırısı yaşadığı için tekrar uyumayacaktı. Bunun yerine, birinin kötü genler için pozitif belirleyicileri olan hastaları öldürmesinin ne anlama gelebileceğini düşündü. Potasyumu zerk eden kişinin böyle bir sorunu olduğu kesin olmasına rağmen, böylesine tarifsiz bir hainliğin açıklamasının, asosyal kişilik bozukluğu olan biri olamayacağının farkındaydı. Jack içgüdüsel olarak bunun, AmeriCare kuruluşundaki yüksek düzeydeki bazı kişileri de içeren, çok daha büyük bir komplo olduğunu biliyordu. Ona göre bu, tıp uygulamalarının, iş çıkarlarının üstün tutulduğu büyük bir pazara dönüşerek nasıl bozulabileceğinin korkunç bir örneğiydi. AmeriCare benzeri büyük, genişleyen sigorta hastaneleri ve hastane yönetim şirketlerinin ağır topları olan yöneticilerin, sonuç alma ihtiyacı ve hisse fiyatlarıyla kolayca körleşebilecek kadar, bu kuruluşların sözde birincil görevinden, bürokratik ve hatta coğrafi olarak uzaklaştıklarını kişisel olarak biliyordu.

Koridordaki bir hareketlilik Jack'in düşüncelerini böldü. Bir grup hemşire gelmişti ve onların KBÜ'ye girmelerine izin vermeden önce kimliklerini kontrol eden polislerin varlığıyla ilgili gürültülü kıkırdamalar vardı. Jack, onları gülüp şakalaşmalarını izledi ve hastanelerinin perde arkasında neler olduğunu bilseler böyle davranmaya devem edip etmeyeceklerini merak etti. Hastalık ve sakatlıklarla adam adama mücadelede olan hemşireler her gün, doktorlardan bile daha çok siperlerdeydiler. İçlerinden birinin, böyle bir vahşetin şüphelisi olduğunu öğrenirlerse, çok öfkeleneceklerinden emindi.

Bu düşünce, Jack'in aklına bir kez daha Jasmine Rakoczi'yi getirdi. Mümkün olduğunu düşündüğü gibi suçlu oysa, o zaman kesinlikle ciddi olarak asosyal olması gerekiyordu. Jack, onun hakkında yanılıyor olması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Asos-

yal biri nasıl olur da hemşire olabilirdi? Jack'e göre, bu bir oksimorondu. Ama pek de olası olmayan asosyal olması durumunda, böyle prestijli bir hastanede hemşirelik işini nasıl almıştı? Özellikle, AmeriCare organizasyon yapısının içlerine işlemiş bir muhasebecinin, ona kimi potasyumla dolduracağını söylediği düşünüldüğünde, bunun hiçbir anlamı yoktu.

KBÜ'nin kapısı açıldı ve erkek ve kadın hemşirelerden oluşan yeni bir grup dışarı çıktı. Onlar da, üniformalı polislere aynı derecede şaşırıp meraklandılar. Polisler kibarlardı ama yorumda bulunmadılar ve birkaç dakika içinde, koridorda gözden kaybolurlarken, hemşirelerin sesleri de azaldı.

Jack'in gözleri duvardaki saate gitti. Sabahın yedisini biraz geçiyordu. Birdenbire yorgun aklı, neden bir grup hemşirenin içeri girip bir başka grubun çıktığını anladı. Bu, vardiya değişimiydi. Gündüzcüler, gececilerden vardiyayı devralıyorlardı.

Jack kanepeden fırladı. Jasmine Rakoczi'nin Lou gelmeden önce çıkabileceği aklına bile gelmemişti. Eğer suçlu oysa ve Jack'in ondan şüphelendiğini hissettiyse, tamamen ortadan kaybolabilirdi. Birkaç adımda, iki polise altıncı kata çıktığını söylediği koridora çıktı. Dedektif Teğmen Lou Soldano o yokken gelirse, nereye gittiğini söyleyip onu yukarı göndermelerini söyledi.

Sonra Jack aceleyle, hastanenin değiştiğini gösteren asansör lobisine gitti: Yoğun gün başlamıştı. Programlı ameliyatları için hastaları almaya gitmekte olan sedyeli birkaç hasta bakıcının da aralarında olduğu en az bir düzine insan asansör bekliyordu.

Yukarı giden ilk asansör, kapısı açıldığında dolu görünüyordu. Yine de birkaç kişi bindi ve geç kalmak istemeyen Jack de kendisini içeri itti. Kapı zar zor kapanırken, insanların kızgınlığını hissedebiliyordu. Kabin yükselirken, birbirine yapışmış insanlardan hiçbiri konuşmadı.

Yukarı çıkış, Jack'in şansına, sinir bozucu derecede yavaştı. Asansör her katta durdu ve Jack ve birkaç başka kişiyi her seferinde asansör lobisine çıkmak zorunda bırakarak, genellikle arkada duran yolcuları boşalttı. Asansör altıncı kata ulaştığında, Jack sab-

rını kontrol etmekte güçlük çekiyordu ve kapı açıldığında ilk çıkan kişi oldu. Planı, Jasmine Rakoczi'yi sormak için hemşire bankosuna koşmaktı. Çıkmadan önce onu yakalayabilmesi için, bir sebepten dolayı kadının gecikmiş olmasını umut ediyordu.

Jack'in asansörünün hemen karşısında, kapısı kapanmak üzere olan başka bir asansör vardı. Jack, gözünün ucuyla oldukça çarpıcı hatları olan hemşireyi gördüğünü zannetti. Bu, kısa süreli bir görüntüydü ve bir kez daha bakmak için başını çevirdiğinde, asansör kapıları kapanmıştı.

Jack, bir an için ne yapması gerektiğini düşündü. Eğer merdivenlerden koşarak inerse, aşağıya asansörden önce varması yüksek bir ihtimaldi. Ama ya yanılıyorsa ve gördüğü Rakoczi değilse? Jack, birkaç yanlış başlangıç yapmış olduğu için, hemen A planına geri döndü ve hemşire bankosuna koştu. Görünürde bazılarını tanıdığı ve bunu cesaret verici bulduğu birkaç hemşire vardı. Ayrıca, göreve yeni gelmiş olan bir kat sekreteri de vardı. Masadaki, bir çoğu Laurie'nin canlandırmasından kalma, masadaki pislikleri temizlemekle meşguldü.

Jack, hızla kendini Dr. Stapleton olarak tanıttı ve Jasmine Rakoczi'yi sordu. At kuyruklu, sarışın ve ince biri olan kat sekreteri, ona Jasmine Rakoczi'nin iki saniye önce ayrıldığını söyledi. Onu asansör lobisinde görüp göremeyeceğini kontrol etmek için Jack'in arkasına bakmaya çalıştı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Jack hızla, asansörde gördüğünün gerçekten de o olduğunu tahmin ederek. "Yani hangi kapıdan çıkıyor veya ne yöne yürüyor? Onunla konuşmalıyım. Çok önemli."

"Eve yürüyerek gitmiyor," dedi sekreter. "Bana bir keresinde gösterdiği, havalı, siyah bir H2 Hummer'ı var. İnanamayacağın bir ses sistemi var. Her zaman, ikinci kattaki garajda, yaya köprüsünün kapısının karşısına park eder."

"Yaya köprüsüne gitmek için asansörden kaçıncı katta inmen gerekir?" diye sordu Jack aceleyle.

"Elbette ikinci katta," dedi sekreter, bu sanki hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi yüzünü buruşturarak.

Jack merdivenlere koşmaya başladı. Biraz önce, Rakoczi'nin asansörünü yenebileceğini biliyordu ama artık, hemşire bankosuna gitmek için harcadığı zamandan sonra, bunun mümkün olmadığını biliyordu. Ama onu her şekilde kaçıracağı için verdiği karardan pişman olmadı. Onu ön kapıdan çıkarken yakalamaya çalışmak için birinci kata kadar koşarak inmiş olacaktı. İşler değiştiğinde, onu hâlâ yakalama şansı olduğunu hissetti; Rakoczi, yaya köprüsünü geçmek zorundaydı ve arabasını ondan sonra çalıştıracaktı. Nasıl bir araba kullandığını bilmek, anahtar bir nokta olabilirdi.

Merdivenler, metalik griye boyanmıştı. Basamaklar çelikti ve ayakkabısının yere vuruşundaki her bir adım davul gibi ses çıkartıyordu. Tekrar eden gürültü kapalı alanda yankılandı. Her katta, Jack'in aşağı inerken devamlı olarak saat yönünde dönmesine neden olan iki merdiven vardı. Jack ikinci katın kapısına ulaştığında başı dönmeye başlamıştı ve koridora girdiğinde biraz sendeledi.

Tıraşsız ve dağınık görüntüsü, bir anlık sallanmasıyla da birleşince, aceleyle yaya köprüsüne nereden gidileceğini öğrenmeye çalışırken, insanlar ondan uzaklaşıyordu. Sonunda birisi ona acıdı ve işaret ederek cevap verdi ve Jack, mümkün olduğunca çabuk harekete geçti. Defalarca 'affedersiniz' derken, otoparka gitmekte olan hastane personelinden oluşan nehrin içinden kendine yol açtı. Bir çift kapıdan sonra, birdenbire Madison Bulvarı'nın her iki tarafını da görebildiği için, yaya köprüsünde olduğunu anladı. Garaj tarafında, asansör bekleyen insanlarla kalabalık olan küçük bir lobiye açılan bir çift kapı daha vardı. Jack, garajın ikinci kattaki ağır kapısını itip açabilene kadar insanların arasından sıkışarak geçmek zorunda kaldı. Bu garaj, egzoz dumanıyla dolmuş loş ışıkta farları kesişen, giren ve çıkan arabalarla hareketliydi. Dışarıda şafak gece karanlığını aydınlatmaya başlamışken, seyrek floresan ışıklar, garajın içini yeterince aydınlatmıyordu.

Jazz'in arabasının ne olduğunu bilmek gerçekten de anahtar

noktaydı ve Jack diğerlerinin arasından onunkinin hemen ayırt edebildi. Kat sekreterinin söylediği gibi, tam olarak yaya köprüsünü bağlayan kapıların hemen karşısına park edilmişti. Kendisiyle Hummer arasından geçen arabaların üzerinden bakabilmek için parmakuçlarına kalktı ve Jack, Rakoczi'yi gördü. Arabasının karşısına gelmişti. Jack, elinde uzaktan kumanda olduğunu tahmin ettiği bir şey bile görebiliyordu ve Jazz, iki arabanın arasında sıkışarak sürücü tarafına doğru ilerlerken kumandayı arabaya doğru tutuyordu. Hummer ile yanındaki arabanın arasında sadece altmış santim kadar mesafe vardı.

"Bayan Rakoczi!" diye seslendi Jack, motor gürültülerinin üzerinden. Onun dönüp kendi olduğu tarafa baktığını gördü. "Bir saniye bekleyin! Sizinle konuşmam gerekiyor!" Bir an için, Jack'in yorgun aklı, seri katil olduğundan şüphelendiği bir kadına yaklaşmanın mantığını sorguladı. Ama onun ayrılmasını önleme isteği, endişelerinden üstün geldi. Bu kadar çok insan ve araba kalabalığı varken, özellikle de onunla hiçbir şekilde yüzleşmeye niyeti olmadığı, sadece orada tutmak istediği için, kendisini oldukça güvende hissetti.

Jack, karşıya geçişini gelip giden arabalara göre ayarlayarak sağına soluna baktı. Egzoz gibi gürültü de hoş değildi. Jack karşı tarafa geçti. Jazz, sürücü tarafındaki kapısı aralık olan arabasının yanında duruyordu. Kumanda ortada değildi ve görünüşe göre cebindeydi. Ameliyat kıyafetlerinin üzerine, kendisine büyük gelen, asker yeşili bir mont giymişti. Sağ eli cebindeydi. İfadesi, meydan okur görünecek kadar kibirliydi.

Jazz'in arabası ve onun yanındakinin arasından sürünerek geçen Jack, o yaklaşırken gözleri daha da kısılan hemşireye doğru yürüdü. Jack, bu kadında pek insan sıcaklığı olmadığını hissetti.

"Hastanede isteniyorsunuz," dedi Jack, trafiğin gürültüsü üzerinden duyulabilecek kadar yüksek sesle. Bir tartışmadan kaçınmak için, sesinin otoriter çıkmasına çalıştı. Baş parmağıyla omzunun arkasını bile gösterdi. "Sizinle konuşmak isteyen bazı insanlar var."

"Mesaim bitti," dedi Jazz küçümsemeyle. "Eve gidiyorum."

Jazz döndü ve kendisini direksiyonun arkasına atmak niyetiyle bir ayağını 4x4'e koydu. Jack, kadının sağ kolunu dirseğin hemen üzerinden yakaladı ve onu yerinde tutmaya yetecek kadar sıktı.

"Bu insanlarla konuşmanız önemli," dedi Jack. Kendisiyle gelmesi hakkında bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama bunu başaramadı. Jazz, kolunu serbest bırakmak için, hiç beklenmeyen bir hızla karate benzeri bir darbe kullandı ve aynı anda Jack'in kasıklarına diziyle vurdu. Jack, istenmedik bir inilti ağzından kaçarken, cinsel organlarını tutarak iki büklüm oldu. Bir sonraki fark ettiği şey, bir silahın soğuk namlusunun ensesine dayanmış olduğuydu.

"Ayağa kalk, pislik," diye hakaret etti Jazz, duyulabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ve şu lanet arabaya gir."

Jack başını kaldırdı. Acıdan gözleri kısılmıştı ve yürüyebileceğinden emin değildi.

"Eğer hemen o lanet şeye binmezsen, bu silah patlayacak."

Jazz bir adım geri çekilirken, Jack öne doğru hareket etti. Sağ eliyle hâlâ cinsel organlarını tutarak sol elini, kendini direksiyonun arkasına çekmek için kullandı. Acı, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Kendisini, sanki lastikten yapılmış gibi, güçsüz hissetmesine neden oluyordu.

"Yolcu tarafına geç," diye emretti Jazz, herhangi birinin olayı görüp görmediğinden emin olmak için etrafa hızlı bir bakış atarken. Garajdaki bütün o karmaşa gürültüyle, hiç kimse olanlara dikkat etmemişti. "Haydi!" diye azarladı Jazz. Onu teşvik etmek için, silahın susturucusunun ucuyla Jack'in başının yan tarafını ittirdi.

Aracın vites kutusu ortadayken, Jack Jazz'in emrettiği şeyi yapabileceğinden fiziksel olarak emin değildi ama denemekten başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. Orta konsolun üzerinden yolcu koltuğuna eğildi, sırtına döndü ve dizlerini katlayarak ayaklarını da çekti. Artık, neredeyse sırtının üzerinde duran sıkı bir toptu.

Jazz, hızla direksiyonun arkasına geçerek, garajın gürültüsünün çoğunu dışarıda bırakıp sürücü tarafındaki kapıyı kapattı. Silahı, alnından sadece birkaç santim ötede Jack'in suratına doğrulttu. "Bu insanlar benimle ne konuda görüşmek istiyorlar?" diye bilmek istedi Jazz, bariz bir alayla.

Jack cevap vermeye kalktı ama Jazz onun sözünü kesti. "Cevap verme zahmetine girme çünkü bunun bir önemi yok. Önemli olan şey, kendini öldürtmeyi başarmış olman."

Patlayan silahın sesi, susturucusuna rağmen, aracın kabininin sınırları içinde, kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Jack'in sesle birlikte istem dışı kapanan gözleri, Jazz'in başının öne düşüp direksiyona vurduğunu görmek için açıldı. Bir kan deresi belirdi ve Jazz'in ensesinden aşağı aktı. Jazz'in silahı, Jack'in aklının daha da çok karışmasına neden olarak göğsüne düştü.

"Affedersiniz," dedi, arka koltuğun karanlık derinlerinden gelen bir erkek sesi. "Bayan Rakoczi'nin Glock'unu bana verir misiniz, lütfen? Dipçiğinden değil, susturucusundan tutmanızı tercih ederim."

Jack, kendisinden istendiği gibi silahı aldı ve sonra, geriye doğru biraz hareket ettiğinde kendisini biraz doğrultabildi ve yolcu koltuğunun arkasını görmesine yetecek kadar başını kaldırabildi. Kopkoyu camlar yüzünden görüş sınırlıydı. Jack'in bütün görebildiği, arka koltukta, hemen sürücü koltuğunun arkasında oturan bir adamın siluetiydi. Havada ağır bir kordit kokusu vardı.

"Silahı bekliyorum," dedi adam. "Eğer dediğimi yapmazsanız, kötü sonuçları olacaktır. Hayatınızı kurtardığım için, yardım etmeye hevesli olacağınızı düşünmüştüm."

Bu beklenmeyen ve şok edici gelişmeler karşısında şaşırmış olan Jack, adamın isteğini sorgulayacak durumda değildi ve iki ön koltuğun arasından silahı uzatmaya başladı. İşte o anda sürücü kapısı hızla açıldı ve Jazz'in cansız bedeni betona düştü. Bir kez daha şaşıran Jack, kendisi kadar şaşırmış olan Lou'yu gördü. "Arka koltukta!" diye bağırdı Jack. "Dikkat et!"

Arka koltuktaki gölge şeklindeki figür silahını, bir camın patlama sesinden önce, bir kez daha boşalttığı anda Lou gözden kayboldu. Jack, düşünmeden, elinde tuttuğu silahı, işaret parmağı tetik korkuluğuna geçecek şekilde çevirdi. Hâlâ yolcu koltuğunun arkasına eğilmiş halde silahı doğrulttu ve gölge kişinin olduğu yere doğru körlemesine nişan alarak tetiğe arka arkaya üç kez bastı. Jack'e göre silahın sesi, kum torbasına vuran bir yumrukla, bir lastikten çıkan havanın karışımı olan yüksek, tok bir ıslık sesi gibiydi. Kullanılmış olan mermi kovanları şangırdayarak ön koltukların arasına düştü. Kulakları çınlamasına rağmen, sessizlik geri döndü. Aracın içini bir kez daha kordit kokusu kapladı.

Jack'in kalbi deli gibi atıyordu. Koltuğunun arkasına yaslanırken, arka koltuktan bir gurlama sesi geldi. Hareket etmeye korkuyor ve yarı yarıya, arka koltuktaki adamın kalkıp kendisini de Rakoczi'yi vurduğu gibi vurmasını bekliyordu.

"Lou?" diye seslendi Jack. Hareket etmekten ve Lou'nun vurulmuş olmasından korkuyordu.

"Evet!" Lou'nun sesi, arabanın dışından bir yerlerden geliyordu.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Son üç atışı kim yaptı?"

"Ben. Rasgele ateş ettim."

"Kime ateş ettin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Burada kaldırımda, yanımda yatan kadın, telefonda bahsettiğin hemşire mi?"

"Öyle," dedi Jack. Pozisyon değiştirdi. Yolcu tarafındaki kapıya yaslanmış olan sırtı onu öldürüyordu.

"Kahraman olmaya çalışmayacağına söz verdiğini zannediyordum," diye söylendi Lou. "Onu da mı sen vurdun yoksa?"

"Onu ben vurmadım," diye bağırdı Jack. "Arka koltuktaki adam vurdu."

"Adam her kimse, bana ateş etti," dedi Lou. "Bundan hoşlanmam."

Jack, gurlama sesine ek olarak bu sefer kesin bir hırıltı duydu. O anda, sürücü tarafındaki kapıyla kapı çerçevesi arasında Lou'nun gözlerini gördü. Silahını başının hizasına kaldırmış, ön tekerleğin yanına çömelmişti.

Jack, bacaklarını ait oldukları yer olan konsolun altına indirmeyi başardı ve başını çevirip, ön koltukların arasından dikkatle arka koltuğa baktı. Loş ışıkta ve kısıtlı görüşte, işaret parmağı hâlâ tetik korkuluğunda olan, arka koltukta duran gevşek bir el görebiliyordu. O anda, Jack hırıltılı bir nefes duydu.

Cesaretini toplayan Jack başını kaldırdı ve ön koltuğun üzerinden baktı. Dik oturan ama kafası arkaya düşmüş ve kolları iki yana açılmış bir adamı zar zor görebiliyordu. Jack, adamın arkaya düşmüş kafasından, bir kar maskesi giydiğini gördü. Nefes alış verişleri zordu.

"Sanırımı onu vurdum," dedi Jack.

Lou ayağa kalktı, araba boyunca yürüdü ve silahını, patlamış olan camdan içeri soktu. Silahını iki eliyle tutuyor ve acı çeken adama doğrultuyordu. "Işığı yakabilir misin?" diye sordu Lou.

Jack arkasını döndü ve kısa bir süre boyunca, iç ışığı aradı. Bulduğunda yaktı. Ark koltuktaki adama baktı. Adamın göğsünde, artan bir kan lekesi vardı.

"Silahına uzanabilir misin?" diye sordu Lou. Silahını, bilinçsiz olduğu belli olan yabancıya doğrultulmuş olarak tuttu.

Jack, adam sanki bir gerilim filmindeki gibi, son bir umutsuz mücadele için aniden uyanabilecekmiş gibi, dikkatlice elini uzattı.

"Sadece namluya dokun, dipçiğe değil," diye bildirdi Lou. "Ve ön koltuğa koy."

Jack kendisine söyleneni yaptı, sonra da hemen yolcu kapısından dışarı çıktı. Arka kapıyı açtı ve adama daha yakından bakabilmek için içeri eğildi. Adamın ne kadar zor soluduğu yakından daha da belliydi. Jack, adamın nefes almasına yardımı olur umuduyla kar maskesini çıkarttı. Lou, adamın diğer tarafındaki kapıyı açtı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Lou.

"Hem de hiç," dedi Jack.

Jack adamın nabzını kontrol ederken, Lou adamın gömleğinin önündeki kumaşı tuttu ve ani, dikey bir yırtıkla, gömleği yırtıp açtı. Düğmeler fırladı. Adamın göğsünde, üç giriş yarası görülebiliyordu.

"Onu vurduğun kesin," diye bildirdi Lou hayranlıkla.

"Nabzı zayıf ve hızlı," dedi Jack. "Hızlı davranmazsak, bu dünyada pek kalıcı değil. Olumlu yanından bakarsan, zaten hastanede."

"Sen hemşireyi kontrol et!" dedi Lou. "Ben onu arabadan çıkartmaya başlayacağım."

Jack, tekrar arabadan çıktı ve diğer tarafa koştu. Eğildiğinde, Jazz'in çok yakın mesafeden, infaz usulü başının arkasından vurulduğunu belirledi. Kurşun, şüphesiz ki, beyin sapından geçmişti. Ölmek üzere olduğu belliydi.

Jack tekrar ayağa kalktı ve kadının üzerinden geçti. Lou'nun yaralı adamı yarısına kadar, arabanın dışına çıkarmayı başarmış olduğunu gördü.

"Kadının durumu ne?" diye homurdandı Lou.

"Ölmüş. Adama konsantre olalım."

Arka kapı, yandaki araca değecek kadar açık olduğu için Jack'in adamın taşınmasına yardım etmesi için, yönünü değiştirmesi, Rakoczi'nin üzerinden bir kez daha geçmesi ve 4x4'ün bütün etrafını koşarak dolaşması gerekti. Lou, ellerini adamın koltukaltlarına geçirmişti. Jack sıkışarak geçti ve adamın baldırlarını tuttu.

"Tanrım! Bir ton geliyor!" diye şikâyet etti Lou, park etmiş arabaların arasından çıkmayı başardıklarında. Hemen, garajdan çıkmaya çalışan bir arabanın farlarıyla karşı karşıya kaldılar. Sürücü, korna çalacak kadar yüzsüzdü.

"Bu, sadece New York'ta olur," diye sabırsız sürücüye söylendi Lou sıkılı dişlerinin arasından. Yaralı adamı taşımak için mücadele ediyordu. "Bu herif de ne böyle, profesyonel futbol oyuncusu filan mı?"

Yaya köprüsünün kapılarına ulaştıklarında, işten çıkan ve neye tanık olduklarından emin olamayan birkaç hastane çalışanı, aptal aptal baktılar. En azından birinin, yönünü değiştirip kapıyı açacak kadar sağduyusu vardı.

Köprünün ortalarında, Lou sendeledi. "Durmam gerekiyor," dedi nefes nefese.

"Yer değiştirelim," diye önerdi Jack. Adamı, köprünün beton zeminine koydular, hızla yerlerini değiştirdiler ve adamı bir kez daha kaldırdılar.

"Ortaya çıkmak için kesinlikle iyi bir zaman seçtin," dedi Jack ve hırıldadı.

"Görünüşe göre, seni hemen KBÜ'nin önünde kaçırmışım," dedi Lou. "Sonra altıncı katta seni yakalayamadım. Sekreterin siyah bir Hummer aramamı söylemesi iyi oldu."

Daha aydınlıkta, adamın gömleğindeki lekelerin kan olduğu belliydi ve insanlar artık yardım etmeye istekliydi. Köprüyü geçtiklerinde, iki erkek hemşire yardıma geldi. Biri, Jack'in yanında baş tarafındaydı, diğeri ise Lou'nun yanında bir bacağı taşıyordu.

"Acil servis bir alt katta," dedi hemşirelerden biri nefes nefese. "Asansör bekleyelim mi, yoksa merdivenleri mi deneyelim?"

"Asansör," diye cevapladı Jack. Adamın artık nefes almadığının farkındaydı. "Ama yukarı gidiyoruz, aşağı değil. Bir göğüs cerrahına ihtiyacı var ve buna şimdi ihtiyacı var."

İki hemşire şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler. Adamı yere bırakmaktansa, Jack onu duvara yasladı ve boştaki eliyle asansörün düğmesine bastı. Neyse ki, neredeyse hemen bir asansör geldi. Maalesef doluydu.

"Giriyoruz!" diye bağırdı Jack. Alıkonmayacaktı ve o anda kıpırdamamış olan insanların içine daldı. Aciliyetin derecesini fark eden birkaç kişi asansörden inerek gerekli yeri açtı. Kapı kapandı.

Yaralı adamı tutan dört kişi birbirine bakarken, asansördeki insanlar yaralı kişiye bakıyorlardı. Asansör bir kat yukarı çıkarken hiç kimse konuşmadı.

Üçüncü katta kapılar açıldığında, adamı dışarı taşıdılar ve çifte kapılardan iterek geçirdiler. Kemerli alandan cerrahi salonuna geçerlerken, Jack, göğsünden üç kez vurulmuş bir adam olduğunu bağırdı. Ameliyathaneye açılan kapılara geldiklerinde, ameliyatlarının başlamasını bekleyen birkaç cerrah yan yana yürüyorlardı. Bazıları göğüs cerrahıydı ve giriş yaralarının pozisyonlarına bakarak adamın durumunu değerlendirmeye başladılar. Yaraların doğası hakkında bazı fikir ayrılıkları olmasına rağmen, hepsi de adamın yaşaması için tek şansın hemen kardiyopulmoner baypasa alınması gerektiğiydi.

Grup, ameliyathane bankosuna geldiğinde, birkaç hemşire, insanlar steril ortamlarına sokak kıyafetleriyle girdiği için dehşete düştü. Ölümcül bir yarası olan bir adamın getirildiğini gördüklerinde, kızgınlıkları kısa süreli oldu.

"8 numaralı oda, açık kalp ameliyatı için hazırlanıyor," diye bağırdı bankonun arkasındaki hemşirelerden biri.

Grup aceleyle, adamı doğrudan ameliyat masasının üzerine koydukları 8 numaralı odaya gitti. Cerrahlar hiç vakit kaybetmedi. Adamın kıyafetlerini kestiler. Bir anestezi uzmanı belirdi ve adamın artık nefes almadığını ve nabzı olmadığını bağırdı. Adama hemen bir tüp taktı ve yüzde yüz oksijen solutmaya başladı. Bir başka anestezi uzmanı, birkaç tane geniş borulu serum taktı ve sıvıların adama, mümkün olduğunca çabuk verilmesine başladı. Ayrıca, adamın kan grubunun belirlenmesi ve acil bir uyum testi yapılmasını da bağırdı.

Cerrahlar adamın etrafına toplandıklarında, Jack ve Lou geri çekildiler. Göğüs cerrahlarından biri bağırarak bir neşter istedi ve açık bekleyen eline hemen bir neşter verildi. Cerrah, tereddüt etmeden ve eldiven bile giymeye zahmet etmeden, adamın göğsünü kararlı bir darbeyle kesti. Sonra, çıplak ellerini kullanarak adamın kaburgalarını açtı ve inanılmaz miktarda kanla karşılaştı. O noktada, Lou, cerrahi salonunda bekleyeceğine karar verdi.

"Emme," diye bağırdı cerrah.

Jack, masanın başından görebildiği kadarını görmeye çalıştı. Bu, daha önce bir benzerini hiç görmediği bir sahneydi. Cerrahlardan hiçbirinde eldiven, maske ya da ameliyat önlüğü yoktu ve dirseklerine kadar kana batmışlardı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, hiçbirinin ameliyat öncesi prosedürlerini yerine getirmeye vakti olmamıştı. Jack, cerrahların sohbetini dikkatlice dinleyerek, zaten bildiği bir şeyin altını çizmiş oldu: Yani, cerrahların kendine has bir tür olduklarını. Olayın alışılmışın dışındaki doğası ve o kadar kana rağmen, eğleniyorlardı. Bu olay sanki, inanılmaz iyileştirme güçlerinin uygun bir şekilde onaylanmasına hizmet ediyor gibiydi.

Adamın, büyük bir hastanede olmuş olmasa ölümcül bir yara aldığı hemen belirlenmişti. Mermilerden ikisi ciğerleri delmişti. Cerrahlara göre bu, önemsiz bir sorundu. Asıl zor iş, üçüncü mermiydi. Bu mermi, diğer şeylerin yanında, ana damarları da delip geçmişti.

Zarar gören damarlar hızla klemplerle kapatıldı ve hasta, bir kalp-ciğer makinesine bağlandı. O noktada, bazı cerrahlar, kendi programlı ameliyatlarına başlamak üzere ayrılırken, iki göğüs cerrahı da ellerini fırçalamak ve olağan ameliyathane kıyafetlerini giymelerine yetecek kadar süre ara verdiler. Jack, adamın yaşama şansının ne kadar olduğunu düşündüğü hakkında konuşmak üzere anestezi uzmanının yanına gitti ama başhemşire omzuna vurdu.

"Üzgünüm," dedi sorumlu hemşire, "ama burayı tekrar sterilize etmeye çalışıyoruz. Eğer izlemek istiyorsanız, buradan ayrılıp ameliyat kıyafetleri giymeniz gerekir." Sokak ayakkabılarının üzerine giymesi için bir çift galoş verdi.

"Tamam," dedi Jack uyumla. Daha önce dışarı atılmamış olmasına şaşıyordu.

Jack, uzun ameliyathane koridorunda yürürken, uzun süren gecenin olaylarının etkileri görünmeye başladı. Bacakları ve ayaklarına takılmış ağırlıklar varmış gibi hissetmesine neden olacak kadar yorulmuştu. Ameliyathane bankosunun yanından geçerken,

mide bulantısına benzer bir rahatsızlık nöbeti hissetti. Lou'yu, kalabalık cerrahi salonunda oturmuş, cep telefonuyla konuşurken buldu. Önündeki sehpanın üzerinde, bir cüzdan ve ehliyet vardı.

Jack kendisini, Lou'nun karşısındaki koltuğa bıraktı. Lou, konuşmasına ara vermeden ehliyeti işaret etti. Adamın ismi, David Rosenkrantz'dı. Jack ehliyeti yaklaştırarak, üzeri kaplanmış olan fotoğrafı inceledi. Adam, kalın boynu ve geniş, dişlerinin göründüğü gülümsemesiyle, tam anlamıyla bir Amerikan futbolcusuna benziyordu. Yakışıklı bir adamdı.

Lou telefonunu kapattıktan sonra Jack'e baktı. Sonra, dirsekleri dizlerindeyken öne eğildi. "Şu anda, bütün bunların nasıl olduğuna dair uzun bir açıklama istemiyorum," dedi yorgun bir sesle "Ama sadece, nedenini bilmek istiyorum. Bana verdiğin son söz, KBÜ'nin dışında oturacağındı."

"Niyetim oydu," dedi Jack. "Sonra, vardiyanın değişmekte olduğunu fark ettim ve birden, şu Rakoczi denen kadının ortadan kaybolacağından korktum. Sadece, sen gelene kadar burada kalmasını sağlamayı istemiştim."

Lou, iki eliyle yüzünü hızla ovuşturdu ve inledi. Ellerini çektiğinde gözleri kırmızıydı. Neredeyse Jack kadar kötü görünüyordu. "Amatörler! Onlardan nefret ediyorum," dedi etkileyici bir şekilde.

"Bir silahı olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Jack.

"Peki ya kısa süre önce burada meydana gelmiş olan iki silahla yaralama sonucu ölüm olayı? Bezelye kadar aklına, hiç değilse onlar da mı gelmedi?"

"Hayır," diye itiraf etti Jack. "Onu tekrar bulamayacağımızdan korkmuştum. Ondan sadece biraz daha kalmasını isteyebileceğimi düşünmüştüm. Onu hiçbir şeyle suçlamayacaktım."

"Kötü karar," dedi Lou. "Senin gibi insanlar böyle ölüyorlar."

Jack omuzlarını silkti. Şimdi düşününce, Lou'nun haklı olduğunu biliyordu.

"Vurduğun adamın ehliyetine baktın mı?"

Jack başını salladı. Gerçekten de birini vurmuş olduğunu düşünmek istemiyordu.

"Evet, kim bu David Rosenkartz?"

Jack başını iki yana salladı. "En küçük bir fikrim bile yok. Ne onu daha önce gördüm, ne de ismini duydum."

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum. Anestezi uzmanının fikrini sormak üzereydim ama oradan ayrılmam söylendi. Cerrahlar, konuşmalarına bakılırsa oldukça iyimserler. Eğer yaşarsa, vurulacaksan, iyi bir hastanede vurulduğundan emin ol sözünün bir kanıtı olacaktır."

"Çok komik," dedi Lou gülmeden. "Laurie'nin durumu nedir?"

"İyi! Çok iyi! Ya da en azından ben ayrılırken öyleydi. Gidip KBÜ'ye bakalım. Oradan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı planlamamıştım. Koridorun hemen sonunda."

"Bana uyar," dedi Lou, ayağa kalkarken.

KBÜ'nin sorumlu hemşiresi, üniteden çıktı ve Jack ve Lou'ya, Laurie'nin iyi olduğunu, uyuduğunu ve doktorunun gelip onu gördüğünü söyledi. Ayrıca onu, babasının kadroda bulunduğu Üniversite Hastanesi'ne taşımak için planlar yapılmakta olduğunu da ekledi.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi Jack. Lou'ya baktı.

"Bana da iyi geliyor," dedi Lou.

KBÜ'den sonra, Lou Jack'in kendisiyle acil servise inmesini istedi. Kayıtlar için, Jack'in ölü kadının, Laurie'nin odasında gördüğü hemşire olup olmadığını teşhis etmesini istiyordu. Daha önce ameliyathaneden ayrıldığında, Hummer'ın bir olay mahali olarak hazırlanması ve cesedin hastanenin içine taşınmasıyla ilgili olarak polis merkezini aradığını açıkladı. Glock'u balistiğe inceletmekle özellikle ilgiliydi.

Asansöre doğru giderlerken, Lou boğazını temizledi. "Yorgun olduğunu biliyorum, buna hakkın da var ama korkarım ki garaja indiğin andan itibaren olanları bilmem gerekiyor."

"Hemşireyi tam arabasına binmek üzereyken yakaladım," dedi Jack. "Kapıyı açmıştı bile, bu yüzden ona bağırdım ve yanına koştum. Bildiğimiz gibi, işbirliği yapmak istemedi, ki bu da çok ye-

tersiz bir ifade. Araca binmesini engellemek için kolunu tuttuğumda, hayalarıma tekme attı."

"Ahhh!" diye onun acısını paylaştı Lou.

"Ve ardından, silahını çıkartıp bana arabaya binmemi emretti."

"Bu sana bir ders olsun," dedi Lou. "Asla silahlı bir suçluyla arabaya binme."

"Fazla bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum," dedi Jack.

Bekleyen birkaç kişinin olduğu asansör lobisine vardılar. Seslerini alçalttılar.

"Ben de sahneye burada girdim," dedi Lou. "Arabaya bindiğini gördüm. Kadının silahını bile görebiliyordum. Ne yazık ki, oraya koşmadan önce birkaç arabanı geçmesinin beklemek zorunda kaldım. Arabada ne oldu?"

"Her şey çok hızlı oldu. Belli ki adam zaten orada, Rakoczi'yi bekliyormuş. Tam kadın beni vurmak üzereyken, o Rakoczi'yi vurdu. Tanrım..." ATK'ye yapacağı son bir yolculuğa ne kadar yaklaşmış olduğunu düşününce, Jack'in sesi gitti.

"Seni deli piç," diye söylendi Lou. Jack'in omzuna hafifçe vurdu ve sonra başını iki yana salladı. "Kendini en lanet durumlara sokmak gibi garip bir eğilimin var. Bir infazın tam ortasına daldın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Artık farkındayım," diye itiraf etti Jack.

Asansör geldi ve bindiler. Kabinin arkasına ilerlediler.

"Tamam," dedi Lou. "Soru, neden? Senin herhangi bir fikrin var mı?"

"Var," dedi Jack. "Ama önce başa döneyim. Öncelikle, Laurie, bir insanı öldürmenin zekice bir yolu olan, ani, çok fazla miktarda potasyumla az daha öldürülecekti. Potasyumun insan vücudundaki fizyolojisi yüzünden, bunu kanıtlamanın bir yolu yok ama buna takılma. Önemli olan şey, Laurie'nin serisindeki bütün hastaların, aynı kurnaz yolla öldürülmüş olmaları ama sıradan hedefler değillerdi. Laurie de dahil olmak üzere hepsi, ciddi tıbbi hastalıkların genetik belirleyicileri için yapılan testlerde pozitif çıkmışlardı."

Asansör ilk kata geldi, Lou ve Jack indiler. Hastane kalabalıktı ve seslerini alçak tutmaya devam ettiler.

"Peki bütün bunlar, hemşirenin mafya usulü öldürülmesiyle nasıl bağlantılı?" diye sordu Lou.

"Bence bu, burada büyük bir komplonun olduğunun kanıtı," dedi Jack. "Eğer şanslıysan, hemşirenin, AmeriCare yönetiminden karmaşık bir ağdaki biri için çalıştığını öğreneceksin."

"Bekle biraz!" dedi Lou, Jack'i durdurarak. "Sen, AmeriCare gibi büyük bir sigorta hastanesi kuruluşunun, kendi hastalarının öldürülmesine karışmış olabileceğini mi ima ediyorsun? Bu delilik!"

"Öyle mi?" diye sordu Jack. "Bu sağlık devleri, birbirleriyle gerçekten rekabet ettikleri her yerde, ya rakibini atlatarak ya da yeterince büyükse onu satın alarak bundan kaçınmaya çalışıyorlar, sigorta primi masraflarıyla rekabet ediyorlar. Sigorta primlerini nasıl belirliyorlar? Eh, eski moda, muhasebeci tarzında, riski ortaya koyar, bir grup insanın bakımının ne kadar tutacağını sadece tahmin ederek belirlersin, sonra kârı ekler, kişi sayısına bölersin ve işte, sigorta primi çıkar. Birdenbire, herkesin gözünün önünde, kurallar değişti. İnsan genomunun deşifre edilmesiyle birlikte, eski sağlık sigortası kavramı çöpe gidiyor. Tek, basitçe uygulanan testlerle, onlara yüksek meblağlara mal olacak hastaları belirleyebiliyorlar. Sorun şu ki, büyük sigorta hastanesi şirketleri ayrımcılık yapamaz, bu yüzden onları da almak zorundalar. Bu bağlamda, tamamen ticari bir bakış açısıyla, ortadan kaldırılmalılar."

"Bazı AmeriCare yöneticilerinin cinayet işleyebileceklerini düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Aslında, hayır!" dedi Jack. "Cinayet eylemi, gerçekten manyak kişiler tarafından yapılmalı, ki eğer suçlu gerçekten de oysa, Bayan Rakoczi'nin de böyle biri olduğunu öğreneceğinden eminim. Benim bahsettiğim şey, farklı suç ortaklığı seviyeleri olan beyaz yakalı suçun korkunç bir varyantı. En tepede, otomotiv sektörü veya başka herhangi bir işten gelmiş olan, bir ofiste oturan, hastalardan tamamen uzak ve sadece sonucu düşünen birilerin-

den bahsediyorum. Ne yazık ki, işler böyle yürüyor ve serbest piyasa ekonomisinde belli bir seviyedeki hükümet gözetiminin genel bir kural olması da bu yüzden gerekiyor. Kulağa, hiç kimseye güvenmiyor gibi gelebilirim ama insanoğlu temelde egoist olmaya ve genellikle at gözlüğü takmış gibi davranmaya meyillidir."

Lou başını sağa sola salladı. İğrenmişti. "Bütün bunları söylediğine inanamıyorum. Hastaneler benim için her zaman, iyi bakılacağın bir yer olmuştur."

"Üzgünüm," dedi Jack. "Zaman değişiyor. İnsan genomunun deşifre edilmesi, muazzam bir olaydı. Kısa bir süreliğine herkesin dikkatinden düştü ama etkileyici şekilde geri geliyor. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, tıp hakkında bildiğimiz her şeyi değiştirecek. Değişikliklerin çoğu iyi yönde olacak ama bazıları da kötü olacak. Teknolojik gelişmelerde her zaman böyle olmuştur. Belki de bunlara 'gelişme' dememeliyiz. Belki daha az değer yüklenmiş olan 'değişiklikler' daha iyi bir kelime."

Lou Jack'e baktı. Jack de ona baktı. Jack, dedektifin ifadesinin, öfke ve iğrenme arasında gidip geldiğini düşündü.

"Bütün bunlar hakkında benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Lou.

"Hayır," dedi Jack, kısa bir kahkahayla. "Ciddiyim."

Lou bir süre düşündü ve sonra huysuzca, "Senin dünyanda yaşamak isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi. "Ama lanet olsun! Haydi! Rakoczi'nin teşhisini halledelim."

Hastalarla dolup taşmış olan acil servise girdiler. Birkaç tane üniformalı polis görülebiliyordu. Lou, acil servis yöneticisi Dr. Robert Springer'ı aradı. Dr. Springer, Lou ve Jack'i kapısı kapalı olan bir travma odasına götürdü. İçeride, Jasmine Rakoczi'yi buldular. Bir acil servis yatağının üzerinde, çıplak halde yatıyordu. Boğazına bir tüp yerleştirilmiş ve sonra da bir solunum cihazına bağlanmıştı. Göğsü, aralıklarla inip kalkıyordu. Arkasında, düz ekran bir monitörde bipler, nabzı ve kan basıncını kaydediyordu. Kan basıncı düşüktü ama nabzı normaldi.

"Evet?" diye sordu Lou. "Laurie'nin odasında gördüğün kadın bu mu?"

"Öyle," dedi Jack. Sonra Dr. Springer'a baktı. "Neden onu solutuyorsunuz?"

"Oksijen almaya devam etmesini istiyoruz," dedi Dr. Springer, solunum cihazının hızını ayarlarken.

"Beyin sapının harap olmuş olduğundan şüphelenmiyor musunuz?" diye sordu Jack. Kesinlikle ölümcül bir durumda bu kadar çaba göstermelerine şaşırmıştı.

"Kesinlikle," dedi Dr. Springer doğrularak. "Organ görevlileri, herhangi bir akrabasını bulmaya çalışıyor. İç organlarını kurtarmak istiyorlar."

Lou başını kaldırıp Jack'e baktı. "İşte bu çok ironik olacak," dedi. "Birkaç kişiyi kurtarabilir."

"İronik, yeterli bir kelime değil," diye cevap verdi. "Ben kesinlikle yergiliyi tercih ederdim."

Sonra dedektif, Dr. Springer'ı şaşırtarak adli doktorun kafasına bir şaplak attı, onu kendini beğenmiş bir aptal olmakla suçladı ve sonra ikisi, gülerek dışarı çıktılar.

sonsöz

6 HAFTA SONRA

Dedektif Teğmen Lou Soldano, şubeye ait Chevy'sini bir yangın musluğunun yanına park ederek kim olduğunu ve aracın sahibinin kim olduğunu gösteren plastik kaplamalı kartını gösterge panelinin üzerine attı. Sonra uzandı, torpido gözünden ağız spreyini aldı ve yolda gelirken içtiği Marlboroları saklamak için birkaç kez sıktı. Dikiz aynasını aşağı çevirerek yansımasına baktı. Tıraş olması gerekiyordu ama her zaman tıraş olması gerekiyordu, özellikle de akşam sekizi çeyrek geçerken. Hafif uzamış sakallarına bir şey yapamayacağı için, bütün saçı aynı yöne baksın diye parmaklarını kullandı. Görüntüsünden tatmin olunca kapıyı açtı ve caddeye çıktı.

Havada, bir ilkbahar gecesinin ipeksiliği vardı. Yaz saati uygulaması sayesinde gökyüzü, doğuda gümüşi bir menekşeye dönen açık pembe rengindeydi. Lou, yaylanarak Second Bulvarı'nda yürüdü. O öğleden sonra, AmeriCare davasında onları bilgilendirmek için buluşma umuduyla Jack ve Laurie'yi aramıştı ve onlar da, en sevdikleri restoran olan Elios'ta onlara katılması için Lou'yu akşam yemeğine davet etmişlerdi.

Lou, Jack ve Laurie'yle Elios'ta daha önce de birkaç kez yemek yemişti – bazıları iyiydi, bazıları ise o kadar iyi değildi. Laurie'nin beraberinde getirdiği salakla evleneceğini söylediği akşam, ikinci kategorideydi. Herkesin şansına, bu yanlış alarm çıkmıştı ve o akşamı hatırlayınca Lou'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. O ve Jack'in kendilerini restoranda, hemen orada vurmamış olmaları da bir şanstı. Her ikisi de mahvolmuştu.

Lou dışarıda durdu. Kapının hemen önünde, bir sürü kilitle bir parkmetreye güvenle bağlanmış olan dağ bisikleti duruyordu. Lou başını sağa sola salladı. Ne o ne de Laurie, Jack'i şu lanet şeyi kullanmaktan vazgeçirebilmişti. Lou, Jack'in sigara içmenin sağ-

lığı için tehlikeli olduğu konusunda onunla devamlı dalga geçmesine gülümsedi, çünkü bu şehirde, özellikle de Jack gibi kullanıyorsan, bisiklet sürmek bin kat daha tehlikeliydi.

Restoranın içinde, akşamın eğlenceleri en canlı halindeydi. Barda, en çok tercih edilen ön masalarda yemek yiyen insanlara çarpacak kadar çok insan toplanmıştı. Lou, böyle pahalı yerlerde, özellikle de herkesten daha yüksek sesle gülüp konuşan sosyetiklerin çevresindeyken her zaman olduğu gibi kendisini kesinlikle mahcup hissetti.

Bardaki kalabalığın arasından yolunu açtığında Lou, tıka basa dolu restoran bölümüyle karşılaştı. Gözleri, tanıdık bir yüz arayarak yavaşça etrafı dolaştı. Rahatlayarak, Jack ve Laurie'nin sağ köşede arka tarafta bir masada oturduklarını gördü.

Mümkün olduğunca çok masa ve sandalye konmuş olan restoranda, Lou'nun aralardan dolaşarak arkadaşlarının yanına varması biraz zaman aldı. Yolda, bir adamın koluna vurarak şarabını dökmesine neden oldu. Lou özür dilemek için döndüğünde, koluna asmış olduğu yağmurluğunun kemerini bir başkasının çorbasına soktu. Bu eziyetlere rağmen, sonunda arkadaşlarının yanına varabildi.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Lou, Laurie'nin yanağına bir öpücük kondurup, masanın üzerinden Jack'le tokalaşırken. Kolu veya yağmurluğuyla, şampanya kadehlerini devirmediğinden emin oldu.

"Önemli değil," dedi Laurie. Buz kovasından bir şampanya şişesi çıkarttı ve Lou'nun önündeki kadehi doldurdu.

Lou, yağmurluğunu katlayarak sandalyesinin kavisli arkasına koymaya çalıştı ama tuhaf hareketleri, dikkatli bir garsonun hemen gelerek yağmurluğu almasına neden oldu. Lou oturdu ve peçetesini, saç dibinde beliren ter çizgisini kurulamak için kullandı. Restoranın içini 90° gibi hissediyordu. Hemen gömleğinin üst düğmesini açtı, kravatını gevşetti ve sonra da kendini yelpazeledi. "Bir dahaki sefere, benim insanlarımın olduğu Küçük İtalya'da buluşacağız."

"Anlaştık," dedi Laurie neşeyle.

Birkaç şakalaşmadan sonra Jack, "AmeriCare araştırmasını gerçekten merak ediyorum," dedi. "Haberler nedir?"

"Ben de," dedi Laurie.

Lou arkadaşlarına baktı. Dostluklarını düşündüğünde, her zaman biraz şaşırırdı. Kendi doktoru veya çocuklarının doktoruyla samimi değildi. Düzenli olarak kâğıt oynadığı birkaç itfaiyeci olmasına rağmen, Lou'nun arkadaşlarının çoğu diğer polis memurlarıydı. Ama Jack ve Laurie, Lou'nun karşılaştığı diğer doktorlardan farklıydılar. Eğitimi veya yaptığı iş için onu küçümsemiyorlardı. Aslında, Lou bunun tam tersini hissediyordu.

"Tamam," dedi Lou. "Önce iş, sonra eğlence ama bir bakalım! Nereden başlasam? Öncelikle, Jasmine Rakoczi'nin vurulduğu sabah Jack'in bana söylediği şey çok isabetli çıktı. Jack, oğlum, haklıymışsın."

Jack gülümsedi ve başparmaklarını kaldırarak Lou'yu selamladı.

"Ama," diye devam etti Lou. "Jack de dahil herkesin ilgisizliğine rağmen ısrarcı olduğu ve Stephen Lewis'in tırnaklarında Rakoczi'nin dokusunu bulduğu için, övgünün aslan payı Laurie'ye gidiyor."

"İşte buna içerim," dedi Laurie. Şampanya kadehini kaldırdı ve diğerleriyle tokuşturdu.

"Şimdi," diye devam etti Lou, kadehini bıraktıktan sonra. "Balistik sonuçları geldi ve hem yüzbaşımın baldızının, hem de Roger Rousseau'nun Rakoczi'nin silahıyla öldürüldüğü belirlendi." Lou elini uzattı ve Laurie'nin kolunu sıktı. "Acı verici bir konuyu hatırlattığım için üzgünüm."

Laurie gülümsedi ve Lou'nun hassasiyetine teşekkür edercesine başını salladı.

"Balistik, David Rosenkrantz'ın silahının Rakoczi'yi öldürdüğünü de belirledi, bu da Jack'i temize çıkartıyor."

"Çok komik," dedi Jack.

"Şimdi, ATK'ye getirildiği için, Rousseau'nun başının ve elleri-

nin Rakoczi'nin buzdolabında bulunduğunu biliyorsunuz, bu yüzden bu konuya girmeyeceğim."

"Lütfen girme," dedi Laurie.

"David Rosenkrantz eyalet dışından olduğu için, FBI daha ilk günden olaya karıştı ve birdenbire, bütün ülkede AmeriCare hastanelerinde benzer ölümlerin olduğu ortaya çıktı. Ve şimdi her noktada, suçlularla ilgili bir araştırma sürüyor."

"Aman Tanrım!" diye patladı Jack. "Bir komplodan bahsederken, bir iki yüksek mevkiliyi ve Rakoczi'yi düşünüyordum- kesinlikle ulusal ölçekte bir şeyi değil."

"Eh, en ilginç bölüme geliyorum," dedi Lou. Sandalyesini masaya yaklaştırdı ve öne eğildi. "Şu bok çuvalı Rosenkrantz'ı kurtarmamız anahtar nokta oldu. Cezasının azaltılması için suçunu itiraf etti ve patronu Robert Hawthorne'un ismini vererek işbirliğinde bulundu. Hawthorne'un ilginç bir herif ve bütün operasyonun kilit adamı olduğu ortaya çıktı. Kara Ordusu Özel Kuvvetleri'nden emekli bir subay ve arkadaşlarından oluşan bir ağla, orduyla iletişim sağlıyor. Ordudaki tatmin olmayan tıbbi personelle ilgileniyormuş. Onu işe biri mi aldı, yoksa zekice kendisine mi bir yer edindi, bilmiyoruz. Bildiğimiz şey, yanlış tedavi davalarında uzman olan büyük bir Saint Louis hukuk firmasında, gizlice, bağımsız bir yüklenici gibi çalışıyor olduğu. Bu, ülkenin birçok yerinde aynı anda süren davaları olan, çok aktif bir firma. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, Hawthorne bazıları ordudan ayrılan, çoğunlukla düş kırıklığına uğramış hemşirelerden oluşan ve kendi hastanelerindeki beklenmeyen sonuçları bildirmeleri karşılığında para ödediği ve dava mahkemeye giderse ikramiye verdiği bir grup kurup çalıştırıyormuş."

"Bunu duymuştum," dedi Jack.

"Ben de," dedi Laurie. "Genellikle kadın-doğum ve anestezi vakaları. Eskinin ambulans kovalayanlarının* modern karşılığı."

* Ambulans kovalayan: Kaza kurbanlarını dava açmaya zorlayarak para kazanmaya çalışan avukat anlamına gelen deyim. (çev.)

"Eh, bu detayları bilmem," dedi Lou. "Ama en ilginç bölümü geliyor. Son birkaç yıldır, yanlış tedaviden sigorta hastanesi şirketlerinin sorumlu olmasını isteyen bir hareket var, laf aramızda, bana mantıklı geliyor."

"Bu ülkedeki sigorta hastaneleriyle ilgili kararlarda neyin mantıklı olup neyin olmadığının pek bir önemi yok," diye araya girdi Jack. "Her şeye, menfaatlere göre karar veriliyor."

"Kaderin garip bir cilvesiyle," diye devam etti Lou, "herhangi bir yanlış tedavi reformunun yasalaşmasını istemeyen sigorta hastanesi şirketleri ve yanlış tedavi davacılarının avukatları, birdenbire kendilerini aynı yatakta buldular. Yani amaçları biraz farklı olabilir ama sigorta hastanesi şirketleri, kendilerine dava açılması için, işlerin değişmesini istemedi ve yanlış tedavi avukatları da, diğer şeylerin yanı sıra, manevi tazminatı önleyeceği ve olasılık ücretlerini ortadan kaldıracağı için değişiklik istemediler. Her iki grup da, yanlış tedavi yasasının değişmediğinden emin olmak için lobiciler tuttu, ki bu da onları birleştirdi. Bu yüzden, aslında aynı yatakta uyanmaları, iki grup arasında garip bir evliliğin ortaya çıkmasına neden oldu. Bunun nasıl olduğu ancak tahmin edilebilir ama AmeriCare'de birileri, Robert Hawthorne'un namussuz hizmetlerini kullanabileceklerini fark etmiş olmalı, çünkü Hawthorne'un en azından bazı bağlantıları... ne demeliyiz? Hiç vicdan azabı çekmeden cinayet işleyebilecek psikopat veya sosyopatlar."

"En son terim 'asosyal bozukluk,'" diye söze karıştı Laurie.

"Tamam, neyse," dedi Lou. "Her neyse, AmeriCare'den bir bürokrat –belki de bürokratlar– hukuk firmasının, kendilerine müşteri bulması için oluşturduğu, yüksek riskli üyeleri eleme planını uygulayacak olan, içerideki kötü niyetli tıbbi personelden oluşan oyuncularıyla bağlantıya geçmeye karar verdi. Bu üyeler, özel bakımla kendilerine milyonlarca dolara mal olacaklarını ve bu yüzden sigorta primlerinin yükseltilmesini zorlayacaklarını bildikleri üyelerdi. Yani, hastalıklı da olsa, mantıklı."

"Aman Tanrım!" diye tekrarladı Jack. "Bu, korktuğum şeye yakın ama çok daha büyük ölçekte."

"Bitirmeme izin ver!" dedi Lou, kimsenin onları duymadığından emin olduktan sonra. "İşin içinde, örneğin yanlış tedavi davalarına bakan avukatların, kurbanın ailesinden olaya karışan doktorları dava etmelerini isteyip ölümden kazanç sağlamaları gibi başka işbirlikleri olup olmadığını bilmiyoruz. Şimdilik, Saint Francis Hastanesi'ndeki bir doktora karşı olan tek bir davadan haberdarız."

"Ama artık cinayetten şüphelenildiği için, dava kesinlikle düşecektir," dedi Jack.

"Belki," dedi Lou. "Ama, suçlu hastanede çalıştığı için, ben olsam buna güvenmezdim."

"Peki, şu anda araştırmanın durumu nedir?" diye sordu Laurie.

"Benzer ölümlerin olduğu diğer hastanelerdeki Jasmine Rakocziler için çok yoğun bir av var. Umudumuz, bunlardan birini enseleyip, bu kişinin suç ortaklarına karşı tanıklık etmesini sağlamak. Eğer bu olursa, belki her şey, kâğıttan bir evin yıkılması gibi ortaya çıkacaktır."

"Kiralık katilin ifadesiyle suçlanan başka birisi var mı?" diye sordu Laurie.

"Sadece Robert Hawthorne, ki o da konuşmuyor ve yüklü bir kefalet karşılığında dışarıda," dedi Lou. "Ne yazık ki, kiralık katilin bütün operasyondan haberi yok. Bütün bildiği, patronu Robert'ın hukuk firmasını sık sık ziyaret ettiği. Orada kimi gördüğünü veya nelerden bahsedildiğini bilmiyor."

"AmeriCare hiyerarşisinden hiç kimse suçlanmadı mı?" diye sordu Jack sızlanarak.

"Henüz değil," diye itiraf etti Lou. "Ama umutluyuz."

"Ne kabus," dedi Laurie, hastanede yaşadığı sıkıntıyı hatırlayıp titreyerek.

"Hey!" dedi Lou, su bardağının yanındaki şampanya kadehin-

den yükselen baloncuklara, ilk defa görüyormuş gibi bakarak. "Bu, şampanya." Uzandı ve bu kovasının içindeki şişeyi aldı. "Buna neden baktığımı bilmiyorum. Bir markayı diğerinden ayırt edemem." Şişeyi buzun içine geri bıraktı. "Ne bu, bir tür kutlama mı?"

"Sayılır," dedi Laurie gülümseyerek. Bir sır varmış gibi kaşlarını kaldıran Jack'e baktı.

"Tamam, söyleyin haydi!" diye emretti Lou. Bir Jack'e, bir Laurie'ye baktı.

"Şey, pek de önemli bir şey değil," dedi Laurie. "Bugün, hiç de hoş olmadığını söylemem gereken tıbbi bir test yaptırdım ama sonuç rahatlatıcıydı. Görünüşe göre, dış gebelik yaşamamın sebebi, anormal veya hasarlı bir yumurtalık kanalım olmasıymış. Bugün yaptırdığım test, diğer yumurtalık kanalımın tamamen normal olduğunu gösterdi."

"Bu harika!" dedi Lou. Başını birkaç kez yukarı aşağı salladı. Bir kez daha, her ikisi de başını aşağı eğip içkilerini karıştırarak göz temasından kaçan arkadaşlarına baktı. "Evet," diye ekledi Lou. "Bu güzel sonuç, siz ikinizin bu yumurtalık kanalını gerçekten denemeyi planladığınız anlamına mı geliyor?"

Laurie başını kaldırarak Jack'e baktı ve "Ne yazık ki," dedi, "şu anda, sadece gerçekten denenebileceği anlamına geliyor."

"Çok kötü," dedi Lou. "Eh, şu kanalı denemek için gönüllüye ihtiyacın olursa, ben uygunum."

Jack güldü ve başını kaldırıp Laurie'ye, sonra da Lou'ya baktı. "Neden ikinizin bana karşı birlik olduğunuzu hissediyorum?"

"Hey, sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum," dedi Lou, masumiyetini göstermek için ellerini kaldırırken.

"Eh, iyi arkadaşım," dedi Jack, kolunu Laurie'ye dolarken. "Yumurtalık kanalını deneme işinde, sanırım ben ve Laurie başımızın çaresine bakabiliriz."

"Buna içerim," dedi Lou, kadehini kaldırarak.

"Ben de," dedi Laurie.

yazarın notu

İnsan genomunun 3.2 milyar baz çiftinin ilk taslağının tamamlandığı duyurusu, 2000 yılının Haziran ayında, törenle yapılmış ve iki devlet başkanı, Bill Clinton ve Tony Blair'in katılımını da içermişti. Medyanın heyecanı, ulusal akşam haberlerinde konuya ayrılan zaman ve bir sonraki sabah bütün büyük gazetelerin ön sayfalarında ayırdıkları yerle ölçülebilmesine rağmen, halk olayı belirsiz bir ilgi, biraz şaşkınlık ve farklı derecelerdeki can sıkıntısıyla karşıladı, sonra da hemen unuttu. Gelecekteki yararların parlayan vaatlerine rağmen konu, görünüşe bakılırsa, çok ezoterikti. Belki de halkın tepkisi yüzünden, bu itinalı işi sürdüren ve önce bitirmek için neredeyse pembe dizivari bir yarışa giren iki rakip kuruluşun önde gelen bilim adamlarının renkli kişilikleri hakkındaki, konuyu takip eden birkaç yazı haricinde, medya da kısa süre içinde bunu unuttu.

İlgili bilim ve teknolojinin ilerlemesi ve biz insanların, solucanlar gibi oldukça basit bir organizmadan değil de, sadece yirmi beş bin kadar evden oluştuğumuzu bildiren –çok da uzun olmayan bir süre önce yüz bin uzmanın iddia ettiğine çok uzak bir rakam– şaşırtıcı keşifler bildirmesine rağmen, halkın bir dönüm noktası olan bu başarıya aldırmazlığı devam etti. (Bu buluş, insanlığın kibrine, Kopernik'in, tersi değil de, dünyanın güneşin etrafında döndüğünü açıkladığındakine benzer bir darbe oldu.) Kısaca, insan genomunun deşifre edilmesi ve buradan çıkan araştırma çığı herkesin radarından kayboldu, iki yeni ve ilgili çalışma olan Genom bilim ve Biyoinformatik alanlarında çalışanlar hariç. Basit bir anlatımla, Genom bilim bir hücredeki bilgi akışının incelenmesiyken, Biyoinformatik, Genom bilimden gelen devasa miktardaki verilerden bir anlam çıkarmak için bilgisayarların kullanılmasıdır.

Bana göre, bu ilgisizlik veya duyarsızlık veya ne denirse densin, çok şaşırtıcı; insan genomunun deşifre edilmesinin tıp bilimi tarihinde bugüne kadarki en önemli köşe taşı olduğuna inanıyorum. Ne de olsa bize, henüz dili ve noktalama işaretlerini tam anlayamıyor olsak bile 'hayat kitabının' bütün harflerini, hem de doğru sırayla veriyor. Bir başka deyişle, artan bir hızla çözülen bir şifre halinde, doğanın, insanoğlunun var olup işlemesi için bir araya getirdiği bütün bilgiye sahibiz! Sonuç olarak, insan genomu bilgisi, tıp hakkında bildiğimiz neredeyse her şeyi değiştirecek ve bazı değişiklikler yakında olacak.

Bilimdeki her büyük keşif/köşe taşı gibi, bunun da iyi ve kötü sonuçları olacaktır. Atomun iç yapısını ve çalışma prensibini inceleyen araştırmanın sonuçlarına bir bakın. Yakın zamanda meydana gelen şeylerle de kanıtlandığı üzere o olayda pek de başarılı değildik ve insan genomunun deşifre edilmesi konusunda çok daha dikkatli olmalıyız, çünkü bir toplumun bilim ve teknolojideki büyük ilerlemelerin bütün sonuçlarını göz önünde bulundurması ve bunlarla, tepkisel, geçici temellerde değil, ileriyi gören tedbirler alarak başa çıkması gerekmektedir.

Belirleyici, olumsuz sonuçlardan birini konu ediyor – mesela, mahremiyet ihlal edildiğinde ve bu bilgi yanlış kişiler tarafından ele geçirildiğinde veya onların ellerine düştüğünde, bir hastalığı tahmin edebilme yeteneğinin olumsuz etkisi. Ne yazık ki, bunun olma olasılığı yüksek, çünkü Belirleyici'de anlatılan, tek bir kan damlasıyla zararlı genlerle ilişkilendirilebilecek binlerce belirleyiciyi kolayca test edebilen mikrodizilimler zaten var. (Bir belirleyici, DNA molekülü merdivenindeki basamakları oluşturan nükleotid baz dizilimlerindeki bir değişim noktasıdır. Belirleyiciler, insan genomunun her yerinde haritalanmıştır.) Mikrodizilim slaytları, lazer tarayıcılar tarafından otomatik olarak okunuyor ve sonuçlar, Biyoinformatik sayesinde, böyle bir risk ve dolayısıyla maliyetin, giderek artan bir hız ve tutarlılıkla tahmin edilebileceği uygun yazılımlı bilgisayarlara gönderiliyor. Sonuç, belirli grupların risk ortalamalarını alma temeline dayanan sigorta hastanesi kavramının

modasının geçecek olmasıdır. Diğer bir deyişle, eğer belirlenebiliyorsa, risk tahmin edilemez.

Bana göre, sürmekte olan bu gelişmelerin anlamı çok büyük. Bir doktor olarak, felaket vakaları ve para ödeyemeyecek olan hastalar haricinde, sağlık sigortasına karşıyım. Doktor-hasta ilişkisi, açık ve itibari bir ilişki söz konusu olduğunda, hem hasta hem de doktor için çok kişisel ve değerlidir. Böyle bir durumda, benim tecrübelerime göre, her iki taraf da bu karşılaşmaya daha çok değer veriyor, bu da değişmez olarak daha çok zaman, önemli olabilecek olan detaylara daha çok dikkat ve daha yüksek bir uyum seviyesi sağlıyor – bunların hepsi, daha iyi bir sonuç ve çok daha değerli bir deneyimle sonuçlanır.

Tanımlanmış gruplardaki risk payını ortadan kaldırma gücüne sahip Genom bilim ve Biyoinformatik varken, pozisyonumu gözden geçirmem gerekti, bu da bir uç noktadan diğerine geçişime neden oldu. Artık, Bileşik Devletler'deki, aslında küresel ekonomide gelişmekte olan bütün ülkelerdeki sigorta hastanelerinin ödeme sorununun tek bir çözümü var: Bütün bir ulus için risk hesaplaması. (Sigorta başlığı altında, önleyici bakım, akut bakım ve felaket bakımını kastediyorum.) Bunu savunacağımı hiç zannetmezdim ama bir ulus olarak, hükümetin desteklediği, kesinlikle kâr amacı gütmeyen vergi destekli tek ödemeli bir plana ne kadar çabuk geçersek, bizim için o kadar iyi olacak. Ancak o zaman bütün bir ulus için risk ortalaması yapabilir ve genel olarak sağlığa ne kadar harcayacağımıza daha mantıklı karar verebiliriz. Genom biliminin tıptaki diğer etkilerinden biri, bakımı kişiselleştirebilme fırsatı sağlayacak olmasıdır. Yeni bir alan sayesinde, tedavi bilimin bütün farmakolojik temeli değişecek: Benzersiz genom yapılarına göre her bir hata için özel ilaç hazırlayacak olan farmakojenik. Böyle bir bakımın faydaları inanılmaz olacaktır ama maliyeti de öyle. Zaten GYSİH'nin yüzde on beşini sağlığa harcadığımız için, bu önemli bir konu olabilir.

Ulusal, tek ödeyicili bir sağlık planı hakkında başka önemli tartışmalar da var ama bence hiçbirisi, Genom bilimin büyüyen gücü

kadar ikna edici değildi. Ama değişim kolay olmayacak. Belirleyici'de Jack Stapleton'ın da belirttiği gibi: "Bu ülkedeki sigorta hastaneleriyle ilgili kararlarda neyin mantıklı olup neyin olmadığının pek bir önemi yok... Her şeye menfaatlere göre karar veriliyor." Zorlukları bir kenara bırakacak olursak, böyle bir plana ne kadar çabuk geçersek, ülkemiz için o kadar iyi olacağına dair hararetli bir inancım var. Neyse ki, ders alabileceğimiz, tek ödemeli sistemi yasalaştırmış olan birkaç tane gelişmiş ülkenin deneyimlerine sahibiz.

Jasmine Rakoczi kadar asosyal olan bir hemşirenin, bir hemşirelik işine nasıl girebileceği ve orada kalabileceğine dair birkaç kelime eklemek isterim. Basitçe, Birleşik Devletler'de, ciddi bir hemşire sıkıntısı var ve hastanelerimiz, önde gelen akademik kuruluşlarımız bile devamlı yeni hemşireler işe almak zorunda kalıyorlar. Belirleyici'de de belirtildiğini gibi, bu işe alım gelişmemiş uluslar da dahil olmak üzere başka ülkelere kadar uzuyor. Düşük maaş ve üretkenliği artırma baskısının (her bir hemşireyi başa çıkabileceğinden fazla çalışmaya zorlamak da denebilir) birleşimi, tecrübeli hemşirelerin alternatif işlere yönelmelerine neden olacak kadar zor çalışma ortamları yaratmıştır. Genç kadın ve erkekler, bu uzun, zor ve pahalı eğitime başlamaya gönülsüzler. Bu durumu çok daha kötü yapan şey ise, hepimizin (en azından hastaneye yatmış olanlarımızın) bildiği gibi, bakım sorumluluğunun, emirlerini yazıp sonra da yoğun ofislerine veya sıcak evlerine dönen doktorlarda değil, kalıp da onları uygulayan hemşirelerde olmasıdır. Ve hastanede ciddi bir sorun yaşamış olan insanlar için, bunu fark edip doktorları çağıran ve ilkyardımı yapan kişinin bir hemşire olması olasılığı çok daha fazladır. Benim fikrim ve tecrübeme göre, daha az yüksek maaşlı yöneticiye ve Jasmine Rakoczi'nin de söylediği gibi, siperlerde insanların bakımını üstlenen, etrafı kuşatılmış olan hemşirelerimiz için daha iyi maaş ve optimum çalışma koşullarına ihtiyacımız var.

Robin Cook,
Mart 2005

ROBIN COOK

Belirleyici

Tıbbi gerilimin ustası Robin Cook, çarpıcı bir romanla geri dönüyor.

Sean McGillin, New York City'deki Central Park'ta paten yaparken bacağını kırana kadar, tam bir sağlık timsalidir. Ameliyatından sonraki yirmi dört saat içinde ölür.

Otuz altı yaşındaki genç anne Darlene Morgan, kopan bir baş yüzünden dizinden ameliyat olur ve o da yirmi dört saat içinde ölür.

New York City adli tıp doktorları Doktor Laurie Montgomery ve Doktor Jack Stapleton, sıradan ve başarılı ameliyatlar geçiren genç ve sağlıklı insanların şaşırtıcı ölümleriyle karşı karşıyadırlar.

Zaman hızla akarken, doktorlar noktaları birleştirip cinayetleri çözmek ve bu sırada kendi hayatlarını da kurtarmak zorundadır...

Robin Cook, artık imzası haline gelmiş olan gerilim ve bilim harmanıyla, bugünün gazete manşetleri kadar canlı, çarpıcı ve bir solukta okunacak bir roman sunuyor.

ISBN 978-975-10-2594-4